

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

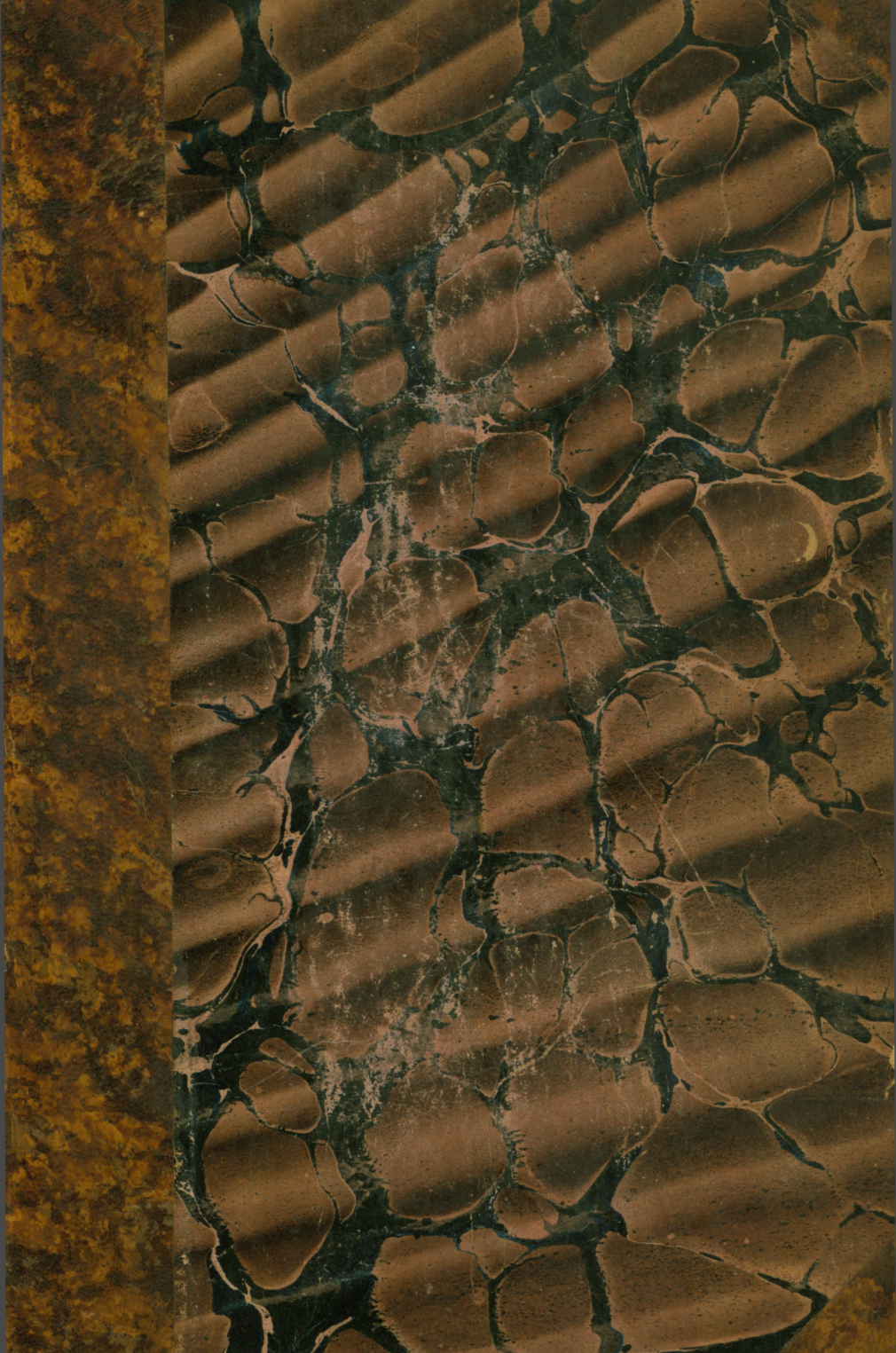
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1892.

36. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).

1893.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Abildgaard, J. N., Kjøbmand	120	Andersen, A., Værtshusholder	311
Abildgaard, Just, Grosserer	845	Andersen, Christen, Arve- fæstegaardmand	301
Adler, D. B. & Co., Handels- hus	71	Andersen, P., Tømrersvend.	513
Aistrup, Ad., Kjøbmand, . .	98	Ankerstjerne, J., Grosserer	618
Aktieselskabet „Aalborg Port- land Cement Fabrik“ . .	849	Bache, Stiftamtmand, Kam- merherre	328
Aktieselskabet „det danske Petroleumsaktieselskab“	426	Bandsholm, J., Proprietær .	358
Aktieselskabet „Kastrup Glasværk“	596	Bauditz, Ferdinand, Redaktør	410
Aktieselskabet Koefoed & Hauberg	870	Bech, S. P. J., Grosserer . .	814
Aktieselskabet „Moss Preser- ving Comp.“ i Moss	344	Berregaard, Kammerherre, Oberst	14
Aktieselskabet „Skive Svine- slagteri“	845	Bestyrelsen for Aktiesel- skabet „Aalborg Port- land Cement Fabrik“ . . .	849
Aktieselskabet „Tuborg Fa- brikker“	311	Beyer, E., Overretssagfører.	281
Aktietændstikfabrikken „Merkur“	120	Bigler, L., Grosserer	351
Alberti, P. A., Høiesterets- sagfører	520, 568	Bracht, v. C., Fabrikant . . .	841
Albrechtsen, Jens Christian	828	Bregninge Sogneraad	55
Aller, C., Redaktør	197	Brix, Skifteforvalter	674
Amelung, Carl Friederich Wilhelm, Gjørtlermester	652	Broberg, C. A., Konsul, Gros- serer	410
		Brockenhuus-Schack, K. B. L. A., Greve	776
		Brodersen, Niels, Maskin- fabrikant	358

	Pag.		Pag
Buhl, Proprietær.....	358	Flindt, C. M., Enke	919
		Flindt, Charlotte Marie	345
Carlsen, H., Overretssagfører	794, 867	Forssberg, C. A., Sejlmager	351
Carstensen, Broder, fhv. Sergeant.....	219	Frandsen, Anders, Aftægtsmand og Detaillist.....	98
Christensen, Alfred, Grosserer	554	Frandsen, Anders, Umyndig	98
Christensen, Alfred, Overretssagfører	390	Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse	352
Christensen, født Andersen, Ane Marie Berthe	768	Friis, N. P. Petersen, Forbjerger og Kjøbmand ..	152
Christensen, Hans Christian, Bødker	768	Frijs, Krag-Juel-Vind J. Chr., Greve	497
Christensen, Maren, Invalid Christen Albertsen Christensens Enke	17	Fønss, Th., Direktør	480
Christiansen, Hans, Arvefæstegaardmand	301	Gebrüder Reinstein, Handelsfirma	713
Clarke, R. H., Møllejejer og Handelsmand	770	Generaldirektoratet for Skattevæsenet ..	849
Cloetta, Brødrene, Handels- og Fabrikfirma ..	873	Glauert, Otto, Kunstberider	351
Cohen, Martin & Co., Vexlerere	480	Goldschmidt, M.M., Grosserer	71
		Goth, Johanne Frederikke .	682
Dampskibsselskabet „Nordpolen“ ..	554	Gowen, J. E., Oberst.....	213
Direktionen for Diskonto-, Laane- og Sparebanken i Næstved	281	Gyldendal, Aage Jens Kraft	794
Duus, F. L., Direktør	596	Haldorsen, O., Tømmermand	574
Dønnergaard, Hans, Gaardejer	520, 568	Halfdanarson, Jakob, Forretningsfører for Thingø Syssels Handelsforening	890
Dörschlag, A., Grosserer ...	134	Halkier, Advokat, som Sagfører for Dampskibsselskabet „Nordpolen“ ..	554
		Hallager, Overretssagfører .	14
Estrup, J. B. S., Finantsminister.....	17, 219	Hansdatter, Johanne, Gaardejer Niels Hansens Enke, hendes Bo	31
		Hansen, Hans Christian, Gaardforpagter	722
Fabritius-Tengnagel, Amtmand over Mariibo Amt	364	Hansen, Kari Kristian, Tjenestekarl	828
Fiala, J. C. L., Fabrikant ..	679	Hansen, Lars, Boelsmand ..	338
Finantsministeriet ..	295, 319	Hansen, Peder, Aftægtsmand, hans Enkes Dødsbo	241
Fischer, F. C., Sognepræst .	58	Hansen, Peter, Maskinfabrikant	358

	Pag.		Pag.
Hansen, S. P., Direktør	281	Jonsson, Th., Distriktslæge .	823
Harthmann, Valdemar	207	Josephsen, N., Direktør	310
Hartvigson, H., Grosserer . .	413	Justesen, Kjøbmand	120
Hassemann, G. H., Forbrugs-		Jørgensen, Svend, Parcellist	816
foreningsbestyrer	505	Jørgensen, W., Overretssag-	
Henriksen, J. K.	241	fører	794
Henriksen, Thorvald, Over-		Kastrup Glasværk, Aktiesel-	
retssagfører	344, 513	skab	596
Hindenburg, Høiesterets-		Kemmer, L., Grosserer	281
advokat, paa Firmaet		Kirkegaard, J. C., forhenv.	
Hüttenschmidt & Cosacks		Proprietær	280, 281
Vegne	652	Kjøbenhavns Magistrat	
Holm, C. H., Landfoged	241		12, 53, 55, 480
Holm, Hans Nikolaj, Smed .	682	Kjøbenhavns Politidirektør .	663
Hoskjær, O. V., Oberst	306	Knudsen, P. C., Kjøbmand .	449
Howden-Rønnenkamp, Hof-		Koch, Høiesteretsassessor,	
jægermester, Godsejer .	71	som Formand for Bestyrelsen for Livsfor-	
Hviid, Borgmester	31	sikrings-og Forsørgelses-	
Husavik Repforstanderskab	890	anstalten af 1871	342
Hüttenschmidt & Cosack,		Koefoed & Hauberg, Aktie-	
Firma	652	selskab	870
Hørup, V., Redaktør	520	Kramer, Underretsprokura-	
Inspektionen for Viborg Dom-		tor, som executor testa-	
kirke	808	menti i Gaardejer Peder	
Jensen, G. E., Fabrikant	325	Hansens Dødsbo	722
Jensen, J., Proprietær	351	Krigsministeriet	306
Jensen, J., Kjøbmand	588	Krog, Mads Christiansen,	
Jensen, Jens Thomsen, Baad-		Gaardejer	505
skipper	152	Krohn, Sophus, Partikulier .	794
Jensen, Theodor J., Urte-		Landschultz, C., Fortepiano-	
kræmmer	814	fabrikant	325
Jensen, Th, Kommis	1	Larsen, Chr., Sagfører, som	
Jerup, P. Chr. Christensen,		Kurator i Næsbyholm	
Baadskipper	152	Sparekasses Konkursbo	281
Joensdatter, Malene, Kongs-		Larsen, Jens, Handelsmand	12
bonde Hans Pedersens		Larsen, L., Grosserer	120
Enke	241	Larsen, Ole, Parcellist	816
Johannesen, M., Kjøbmand .	574	Lassen, J. L., Overretsproku-	
Johansen, Emilius, Smør-		rator, som Kurator i	
handler	345	Firmaet D. Løweners &	
Johansen, H., fhv. Damp-		Co.s Konkursbo	358
møller	919		

	Pag.		Pag.
Løbahn, Fritz, Urtekræmmer	873	Nellemann, Høiesteretsadvokat, som executor testamenti i Fællesboet efter afd. Enkefru C. U. Steenberg og tidligere afd. Mand	14
Leidesdorff, Alfred, Arkitekt	480	Nellemann, Justitsminister, Dr. juris, som Minister for Island paa den islandske Landskasses Vegne	823
Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 . . .	342	Nielsen, Ane Marie, Gaardejerske	674
Ludvigsen, Søren Peter, Belysningsmester	53	Nielsen, B. L. A., Grosserer og Detailhandler . .	308, 419
Lund, Kammerraad, som Formand for Lyngby Sogneraad	197	Nielsen, født Esche, E. E., Enke	308, 419
Lundh. G. A., Glarmester 852, 867	867	Nielsen, Frederik, Gaardejer	31
Lyngby Sogneraad	197	Nielsen, Henrik, Værtshusholder	44
Løgstrup, P. A. L., Karethmager	808	Nielsen, Jørgen, Gaardejer .	31
Løwener & Co., Firma, dets Konkursbo	358	Nielsen, L. Enke	233
		Nielsen, Maren Kirstine . . .	31
Maale, S., Vinhandler	596	Nyboe & Co., S. de Fine, Firma	390
Madsen, Carl Henrik, Malermester	857	Næsbyholm Bank eller Sparekasse, dens Konkursbo	281
Madsen, Christiane, født Rasmussen	857	Nøkkentved, O. N., Overretssagfører	794
Madsen, M. C., fhv. Gaardejer	852	Olsen, A., Slagtermester . .	591
Marcussen, Poul, Journalist, cand. phil.	349	Olsen, G. Chr., Redaktør . .	44
Marquart, Mægler	364	Olsen, Jens, Vognmand . . .	911
Mathiasen eller Mathiesen, M. J., Forpagter	352	Olsen, Morten, Afbygger . .	439
Mathjessen, Hans, Gaardejer, som Kirkeværge for Grønholt Kirke	816	Olsen, N., Proprietær	439
Matthiassen, John, Grosserer	913	Pedersen, Jørgen, Gaardejer	31
Meier, D., Disponent for Dampskibsselskabet „Nordpolen“	554	Petersen, F. E. Th., Kjøbmand	770
Merkur, Aktietændstikfabrik	120	Petersen, Ida	345
Michaelsen, M., Konsul . . .	120	Petersen, Jens, Overretssagfører	349
Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet . .	776	Petersen, K.	241
Mortensen, J. H., Bygmester	911	Petersen, Svend, Gaardejer, som Kirkeværge for Grønholt Kirke	816
Moss Preserving Comp., Aktieselskab	344	Petersen, Thule, Overportør	682
Møller, A. T., Grosserer . . .	591		
Møller, A. Th., Gaardejer . .	631		

Pag.		Pag.	
Petroleumsaktieselskab, det danske	426	Skiftekommission, Lands- over- samt Hof- og Stads- rettens, paa C. B. Steen- bergs og Enkes Bos Vegne	14
Poulsen, F. C.	345		
Rasmussen, Peter, Værtshus- holder	319	Skiftekommission, Lands- over- samt Hof- og Stads- rettens, paa Tømmer- mester Svendsens Bos Vegne	233
Reedtz-Thott, Kammerherre, Lehnsbaron	301, 338		
Reimer, Kancelliraad, Kæm- ner	808	Skiftekommission, Lands- over- samt Hof- og Stads- rettens, for Boet efter Silke- og Klædehandler Bernt Nielsen og efter- levende Enke	308
Reinstein, Gebrüder, Firma	713		
Riis, Jakob, Gaardejer	631	Skiftekommission, Lands- over- samt Hof- og Stads- rettens, paa fhv. Detail- handler Schjëtzs og Hu- strus Skilsmissebos Vegne	886
Rosenberg, M. J., Maler	588		
Rump, Amtmand over Hjør- ring Amt	841	Skive Svineslagteri, Aktie- selskab	845
Rø Sogneraad	58	Spare- og Laanekassen for Frederiksbund og Omegn	674
Schierbeck, C. V., Overrets- sagfører, som Kurator i Tømmermester O. Svend- sens Dødsbo	233	Stausholm, O., Avlsbruger .	618
Schjëtz, Amalie Jakobine, født Schæffer	886	Sterregaard, A., Guldsmed .	1
Schjëtz, E. K. M., fhv. Detail- handler	886	Sterregaard, Ejnar	1
Schlüter, Gebrüder, Firma .	134	Svendborg Byraad	426
Schmidt, Hans Hansen, In- valid	295	Svensson, Sven, Sagfører . .	280
Schmitto, F., Underretssag- fører	713	Søtoft, Otto Vilhelm, Damp- skibsexpeditør	364
Selmer & Matthiassen, Firma	913		
Simmelkjær, J., Bankkasse- rer, som Kurator i Fir- maet D. Løwener & Co.s Konkursbo	358	The Gardener Gun Company	213
Simonsen, L., Overretssag- fører	308, 419	Thingö Syssels Handelsfor- ening	890
Simonsen, Sigfred, Grosserer	413	Thomsen, Lars, Gaardejer, som Kirkevæрге for Grønholt Kirke	816
Skifteforvalteren i Aars og Slet Herreder samt Løg- stør Birk paa afd. Gaard- ejer Frandsens Konkurs- boes Vegne	98	Thrane, Sorenskriver, som Skifteforvalter i Aftægts- mand Peder Hansens Enkes Bo	241

	Pag.		Pag.
Titley, J. A. B., Kjøbmand, hans Dødsbo	207	Westergaard, Harald, Profes- sor	342
Titley, O. V., Enke	207	Westergaard, P., Kreatur- kommissionær	310
Tuborg Fabrikker, Aktiesel- skab	311	Westergaard, Th., Kommis- sionær	679
Vestergaard, Niels Chr. Jen- sen, Gaardejer	449	Wichmann, C., Kjøbmand . .	497
Viborg Byraad	808	Wilson, Enke efter Gjest- giver C. F. Wilson	905
Viborg Domkirke ved dens Inspektion	808	Wilson, Ludvig, Husmægler	905
Vium, Sagfører	358	Winkel, H. E.	870
		Øberg, Antonia Eleonora . .	663

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aakjær, JohanneMarieJensen	546	Andersen, Svend Christian .	8
Abrahamson, Charles Adolph Ludvig	729	Andreasen, Anders Peter . .	599
Alfred, Ann Elizabeth	799	Andreasen, Jens Peder . . .	760
Altenburg, Carl Julius Jo- hannes	583	Andreasen, kaldet Efverberg, Niels	21
Andersdatter, Mette, med Tilnavn Vester	625	Bengtsson, Ida Caroline . . .	261
Andersen eller Andersson, Abraham	143	Block, Andreas Fr.	354
Andersen, Anders	564	Bredtfeldt, Henrik Frederik Nicolaj	657
Andersen, Christian Jakob, kaldet Kylling-Jakob	902	Brown, kaldet Cutpocket, Louise	68
Andersen, Hans Nathias . . .	586	Bøytler, Knud Julius Ludvig	580
Andersen, Hans Peter	564	Caspersen, Eduard Emil Con- stantin	658
Andersen, Henriette, født Brønderslev	763	Christensen, Alfred Vilhelm	728
Andersen, Henrik	930	Christensen, Anders	354
Andersen, Jens Bro	181	Christensen, Bodil Kirstine .	148
Andersen, Jens Christian, med Tilnavn Brønds- gaard	611	Christensen, Christen	256
Andersen, Jens Peder	757	Christensen, Dorthea Marie	163
Andersen, Jørgen Peter . . .	81	Christensen, Jens	42
Andersen, Peter Andreas . . .	763	Christensen, Jens Theodor .	647
		Christensen, Jørgen Christian	806
		Christensen, kaldet Horn, Peder Christian	158

	Pag.		Pag.
Christensen, Søren Christian	106	Hyldgaard, Peder Christian	108
Christensen, Søren Christian	732	Høg, Lars Jacob Jensen . .	732
Christiansen, Hans	124		
Christiansen, Ole	388	Jacobsen, Jens	802
Cohn, Levin Samson	737	Jacobsen, Jens Andersen . .	539
		Jacobsen, Jens Henrik	606
Dabelsteen, Jens Christian .	227	Jacobsen, Jens Peter	473
Drastrup, Johan Henrik . . .	572	Jensen, Andreas	229
Dyall, Joseph Henry	25	Jensen, Ane Marie, Mathies	
		Jensens Enke	208
Eriksen, Anton	546	Jensen, Hans	447
		Jensen, Hans	751
Fiedler, Carl Rudolph Wilhelm	666	Jensen, Hans Peter	927
Forster, Samuel	831	Jensen, Jens Christian Guld-	
Franck, Emilie Kirstine . . .	882	hammer, kaldet Hald . .	676
Frederiksen, født Jensen,		Jensen, Jens Julius	38
Boline Jørgine	172	Jensen, Jens Peter	201
Fuhrmann, Anders Henrik		Jensen, Jens Severin Lars	
Julius	371	Christian	291
		Jensen, Jensenius	38
Gaard, Samuel Mikael	452	Jensen, Jensine, Husmand	
Gislason, Gudmundur	251	Mathias Jeppesens Hu-	
Gydesen, Peter	789	stru	501
		Jensen, Laurs	354
Halvorsen, Peter Theodor . .	442	Jensen, kaldet Hyldal, Mads	91
Hansen, Alfred Georg	472	Jensen, Martinus Jens Nicolaj	398
Hansen, Hans Carl Elvat eller		Jensen, Vilhelm Valdemar . .	76
Edvard	527	Johansen, Carl Ludvig	746
Hansen, Hans Sofus	404	Johansen, Emil Corfitz . . .	458
Hansen, Jens Vemb	184	Johansen, Thomas	354
Hansen, Lars Christian	751	Jørgensen, Ane, Gaardejer	
Hansen, Marie Jensine	416	Sørensens Enke	550
Hansen, Martin	47	Jørgensen, Hans Johan Georg	289
Hansen, Sophie Grethe Ras-		Jørgensen, Jens Peder	594
mussen	47	Jørgensen, Johannes Peter .	232
Hansen, Trine, Larsens Hu-		Jørgensen, Jørgen Rasmus .	356
stru	51	Jørgensen, Jørgine Kirstine	724
Harrigan, Prince Alfred . . .	27	Jørgensen, Niels	354
Hejde, H.	354	Jørgensen, Niels	739
Henriksen, Oline	667	Jørgensen, Søren	354
Hermansen, Kristian	623		
Hermansen, Søren Peter . . .	623	Klein, John Adolph	111
Hill, Georg Wilfried	383	Kraul, Alfred Ludvig	765
		Kraul, Jørgen Carl	765

	Pag.		Pag.
Kraul, Magnus Rudolph . . .	168	Madse 1, Niels	648
Kristiansen, Anna Sophie		Madse 1, Peder	168
Kirstine	277	Magnusdatter, Mathilde . . .	757
Kyed, Poul (Povel) Sandager		Martensen, Jens Christian .	838
Jensen	247	Mejlstrup, Jacob Hansen . .	127
Lange, Christian Sinius Theo-		Mogensen, Christian Nicolaj	227
dor	748	Mortensen, Dorteia Margre-	
Larsen, Anders	180	the, Pedersens Hustru .	608
Larsen, Ane	827	Mortensen, Niels Christian .	227
Larsen, Charles Victor	173	Nathan, Petersens Hustru,	
Larsen, Christen	836	Jensine Frederikke . . .	696
Larsen, Hans Marius	483	Nielsen, Anders	245
Larsen, Jens Christian	178	Nielsen, kaldet Vesbæk, An-	
Larsen, kaldet Esbensen, Jør-		ders	444
gen	868	Nielsen, Anders	639
Larsen, Jørgen Peter	115	Nielsen, Anders	917
Larsen, Karen Petrine Jen-		Nielsen, kaldet Andersen,	
sine Christine	687	Anders Peter	115
Larsen, Lars Peter	115	Nielsen, Andersine Katinka .	692
Larsen, Laura Marie Jen-		Nielsen, Christen Lauritzen .	411
sine Rudolfine	261	Nielsen, Christen Thorvald .	223
Larsen, Margrethe Caroline		Nielsen, Christian	373
Kristine	261	Nielsen, Hanne Oline, født	
Larsen, Martinus	513	Rasmusdatter	66
Larsen, Niels	788	Nielsen, Hans	864
Larsen, Peder	641	Nielsen, Hans Peder	457
Lauritsen, Jens Peter Tyge-		Nielsen, Harald	690
sen	785	Nielsen, Henrik	259
Lorentzen, Larsens Enke,		Nielsen, Jens	460
Amalie Petrine Christine	754	Nielsen, Jens Frederik . . .	862
Lund, Johan Kristian	253	Nielsen, Joh.	354
Lundberg, Johan Valdemar .	782	Nielsen, Josefine-Jørgine . .	614
Lyngby, Andreas Carl Mar-		Nielsen, Niels	9
turin eller Martin	78	Nielsen, Niels	669
Lystrup, Daniel	377	Nielsen, Niels Martinus . . .	400
Løfgren, Gustav	482	Nielsen, Niels Peter	486
Maansen, Anna	94	Nielsen, Niels Peter Anton	223
Madsdatter, Marie, Hassings		Nielsen, kaldet Torp, Peder	163
Enke	381	Nielsen, Søren	660
Madsen, Franciska Amalie		Nielsen, Thomas Peter . . .	650
Adelaide	272	Nurse, Edward	831
		Nyqvist, Per Johan	470

	Pag.		Pag
O hlhoff, Carl Christoffer Theo-		Poulsen, Jens Peter	792
dor	290	Poulsen, Søren Kristian . . .	878
O lesen, Niels Christian	531		
O lsen, Crilles	741	R asmussen, Ludvig	929
O lsen, Hans Jakob	354	Rasmussen, Niels Peder . . .	467
O lsen, Ole Peter	424	Rasmussen, Peder	64
O lsen (Samuelsen), Samuel . 477		Rasmussen, Rasmus	84
O lsen, Vilhelm Alexander		Rasmussen, Theodor	269
Eduard	458	Rex, Emil	314
O ttesen, Villiam Martin . . .	729	Richard, James Samuel . . .	333
		Ruben, Moritz Meinert . . .	543
P edersdatter, Mette Cathrine,		S and, Niels Christensen eller	
Thiens fraskilte Hustru. 538		Christian	60
P edersen, Christian Køhler . 562		Sandberg, Peter Jensen . . .	335
P edersen, Emil Marius Ferdin-		Sangill, Jens Peter Nielsen .	685
and Møller	326	Schanze, Albert	716
P edersen, kaldet Schiøth,		Sichelkoh eller Sichelkow,	
Jens Peter	511	Emil Valdemar	175
P edersen eller Pedersdatter,		S ick, Rosalia Constantia	
Karen Stine	757	Amalia	3
P edersen, Kristiane	703	S nertinge, Axel	406
P edersen, Niels	104	S terll, Louis Heinrich Leonard	710
P edersen, Niels		S torm, Poul Christian Wis-	
P edersen, Simon	74	sing	655
P edersen, Søren	751	S velle, Jacobine Eleonora,	
P edersen, Søren	756	Svølls Enke	474
P edersens, Larsens Hustru,		S vensden, Christen Carl . . .	386
Victoria Engeline	261	S øller, Hans Peter	385
P etersen, Agathe	925	S øndergaard, Hans Kristian	
P etersen, født Gaard, Anna		Jensen	5
Elisabeth Marie	452	S ørensen, Anders Peder . . .	550
P etersen, Carl Christian		S ørensen, Ane, Johansens	
Traugott	909	Hustru	37
P etersen, Georg Ejnar Jæger	711	S ørensen, Martin Christian .	645
P etersen, Hans Christian . .	696	S ørensen, Niels	515
P etersen, Henrik Benthien		S ørensen, Niels Christian . .	148
eller Bentzin	699	S ørensen, Niels Christian . .	271
P etersen, Johannes	96	S ørensen, Niels Christian . .	860
P etersen, Lauritz Ferdinand	328	S ørensen, Peter	422
P etersen, Marcus	354	S ørensen, Rasmus Møller . .	541
P etersen, Nicolaj Lorentz . .	287	S ørensen, Sidsel Marie	694
P etersen, Niels Lund	895	S ørensen, Simon	354
P etersen, Peter	354	S ørensen, Søren Christian . .	531

	Pag.		Pag.
Theodorsen, Hans	298	Vett, Lemming Emil Valen-	
Therkelsen, Mikkel Peter ..	354	tinus	508
Thomsen eller Thompson,		Vogel (Becker), Harald Val-	
Margreth	62	demar	438
Thorendal, Niels Christian			
Frederik Vilhelm	186	Wessel, Theodor Vilhelm...	508
Thorup, August	431	Wied, Gustav Johannes	526
Thuge, Frederik Lauritz ...	178	Williams, Charles	77

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Fæste.
Akkord.	Gave.
Aktionsomkostninger.	Gjentagelse.
Angivelse (falsk).	Gjæld.
Arrest.	Handel.
Arrest (Varetægts-).	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Arv.	Hjemvisning.
Assurance (Brand-).	Hæleri.
Bedrageri.	Hævd.
Befragtning.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Betleri.	Interessentskab.
Bjergningsvæsen.	Intervention.
Brandstiftelse.	Invalideforsørgelse.
Drab.	Island.
Dyrplageri.	Kaution.
Ejendomsret.	Kirkegaard.
Erstatning.	Kirker.
Eksekution.	Klasselotteriet (Overtrædelse af Loven om sammes Ordning).
Falsk.	Kompetence.
Fogedforretning.	Konkurs.
Forbrydelse i Embedsforhold.	Kontrakt.
Forbud.	Kvaksalveri.
Forlig.	Laan.
Forpagtning.	Landboforhold.
Frihedskrænkelse.	Lavvæрге.
Fuldmagt.	

Livsforsikring.	Skifte.
Livsgave.	Stadfæstelsesdom.
Lønninglove.	Statsforbrydelse.
Løsgænger.	Straf.
Meddelagtighed.	Straf (Præskription deraf).
Medikamenthandel (ulovlig).	Sundhedsvæsen.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Sædeligheden (Forbrydelser herimod).
Modregning.	Tiende.
Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).	Tilregnelighed.
Myndighedsmisbrug.	Tilstaaelse.
Mæglere.	Transport.
Næringsbrug (ulovligt).	Tyveri.
Nødværge.	Udeblivelsesdomme.
Pant.	Udpantning.
Personlige Retsforhold.	Udvisning af Riget.
Polititilhold (Overtrædelse heraf).	Umyndighedsindsigelse.
Presseforhold.	Underholdningsbidrag.
Procedure.	Veje.
Provisoriske Love.	Vestindien.
Præskription.	Vexel.
Ran.	Vidneførsel.
Rettens Pleje.	Vold mod Private.
Røveri og Trusler.	Værnepligt.
Sagførere.	Ægtepagt.
Skatter og Afgifter.	Ægteskab.
Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke (Strfl.'s Kap. 29).	Ærefornærmelser.
	Ødelæggelse af fremmed Ejen- dom.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
En af en Gasmester mod Kjøbenhavns Magistrat anlagt Sag, under hvilken han paastod en af Magistraten foretaget Tilbagekaldelse af hans Bemyndigelse til at udføre Arbejde ved Kjøbenhavns Gasværker kjendt uberegtiget, afvist, da Afgjørelsen af, om han i et givet Tilfælde havde udvist tilstrækkelig Duelighed, i Henhold til Lov 4 Marts 1857 § 1 og Instrux 6 Oktober 1879 § 9 alene maatte tilkomme Magistraten.....	53
En i en Søg- og Handelsretssag udtagen Høiesteretsstævning afvist paa Grund af, at Stævningens Forkyndelse ikke i Overensstemmelse med Pl. 2 Juni 1819 § 1 var fremmet med tilbørlig Hurtighed	120
En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen, idet den Mulkt, der kunde idømmes, ikke havde summa appellabilis	148
En Kontrasag, som af et amerikansk Firma var anlagt mod en Udlænding, der i Henhold til Pl. 30 November 1821 for tilgodehavende Provision havde gjort Arrest i en Firmaet tilkommende Fordring hos det danske Artilleri, ex officio afvist, da Forlig ikke var prøvet efter Indkaldelse til Udlændingens Befuldmægtigede i Hovedsagen	213
En alene efter Tiltaltes Begjæring indanket Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af en Politivedtægt, idet den Tiltalte i forrige Instants idømte Bøde ikke havde summa appellabilis.....	229
En Intervenientstævning, udtagen af en Redaktør under en til Høiesteret indanket Sag for at varetage det af	

ham redigerede Blads Interesser, for det Tilfælde, at Bestemmelserne i §§ 6 og 7 i foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August 1886 maatte kunne finde Anvendelse paa dette, afvist, da Intervenienten var uden Interesse i Hovedsagens Udfald, eftersom de nævnte Lovbestemmelser ikke antoges at indeholde Hjemmel, for at Dommen i Hovedsagen kunde benyttes som Grundlag for Eksekution i Bladets Indtægter med Hensyn til den Domhaveren tilkendte Erstatning eller overhovedet være en bindende Retsafgjørelse i Forhold til dette, da der ikke under Hovedsagen var givet Nogen Lejlighed til at optræde paa dets Vegne	520
En til Høiesteret indanket Justitssag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af en Politivedtægt, da den Tiltalte i Underinstantsen herfor idømte Straf manglede summa appellabilis, og Sagen alene var appelleret efter hans Begjæring	572
En Sag afvist, forsaavidt angik Sigtelse for uberettiget Næringsbrug, da den Straf, der vilde kunne idømmes, ikke havde summa appellabilis?	580
Høiesteretsstævningen i en ifølge Lovgivningen anticiperet Sag afvist, da der ikke i Overensstemmelse med Pl. 2 Juni 1819 § 1 var sket Meddelelse til Høiesterets Justitskontor om Varselets Udløb. Mulkt for unødigt Trætte ikkjendt Appellanten	652
En til Høiesteret indanket Justitssag afvist paa Grund af manglende summa appellabilis, forsaavidt den angik Sigtelse for ulovlig Bissekramhandel	925

Akkord.

En af Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling meddelt Stadfæstelse paa et i et Konkursbo vedtaget Akkordforslag, hvorefter simple personlige Kreditorer skulde fyldestgøres med 20 pCt. af deres Fordringer, herunder ikke medregnet Renter af samme, paa Vilkaar, af samtlige Ejendele med Undtagelse af Fallenternes Indboer overdroges enkelte af Kreditorerne eller et af dem dannet Aktieselskab til Ejendom, ophævet, idet det nævnte Vilkaar maatte anses at være i Strid med den i Konkurslovens § 111, 2det Stykke, opstillede Fordring om lige Behandling af ligeberettigede Fordringshavere. Tillige udtalt, at den meddelte Stadfæstelse, selv bortset herfra, ikke kunde anses gyldig, idet det ikke fand-

	Pag.
tes tilstedeligt, at der ved Stadfæstelseskjendelsen var givet en længere Henstand med Dividendeudbetalingen end den, der var bestemt ved Akkorden	358

Aktionsomkostninger.

En frifunden Tiltalt paalagt Halvdelen af Aktionens Omkostninger i Henhold til Lov om Erstatning for ufor- skyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 8, sidste Passus	84
Aktionsomkostninger paalagte frifundne Tiltalte	148; 175
Aktionsomkostningerne ved en Justitssags Appel til Høiesteret paalagte det Offentlige, medens Omkostningerne ved Underinstantserne vare paalagte Tiltalte	148
En frifundet Tiltalt paalagt Aktionens Omkostninger for Underinstantserne, men ikke for Høiesteret	251
I et Tilfælde, hvor Tiltalte fandtes skyldig i det ham paasigtede Forhold, Aktionens Omkostninger for Høiesteret dog paalagte det Offentlige	333
Aktionens Omkostninger for Underinstantsten paalagte en ved Høiesteret frifunden Tiltalt	477
Aktionens Omkostninger for Høiesteret i en Justitssag, hvorunder Tiltalte blev dømt, paalagte det Offentlige, af hvem Sagen alene var appelleret.	676

Angivelse (falsk).

En ved Overretten efter Strfl.s § 225 straffet Tiltalt frifundet ved Høiesteret, da han ikke kunde antages at have fremsat den paagjældende Sigtelse mod bedre Vidende	64
--	----

Arrest.

En til at stande til Rette for en foretagen Arrestforretning indstævnet Foged frifundet	213
Se endvidere under „Vexel“	390.

Arrest (Varetægts-).

Den en Person, der var tiltalt for Bedrageri, overgaaede Varetægtsarrest taget i Betragtning ved Straffens Ansættelse	115
I et Tilfælde, hvor en Forhørsdommer fandtes ved en Sags Forhaling at have paaført Tiltalte en utilbørlig lang Arrest, Omkostningerne ved denne for et Tidsrum af 7 Maaneder paalagte vedkommende Forhørsdommer, hvorimod der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at idømme ham Mulkt	333

Straffen for en for Tyveri dømt Person nedsat i Betragtning af den lange Varetægtsarrest, han havde været underkastet, og som kun tildels kunde tilskrives hans eget Forhold	746
Se endvidere under „Rettens Pleje“	143, 831

Arv.

Antaget, at den den længstlevende Ægtefælle efter D. Lov 5—2—19 tilkommende Ret til en Broderlod af den Afdødes Hovedlod ikkun var en personlig Ret, som maatte gjøres gjældende i den Længstlevendes levende Live paa Skiftet med de fælles Børn, hvorfor der paa Skiftet efter en Enke, som efter hendes Mands i 1833 indtrufne Død var blevet hensiddende i uskiftet Bo med deres fælles Børn, ikke kunde tillægges hende nogen Broderlod, uanset at et af hende i 1862 oprettet Testament, hvori hun bl. a. traf forskellige Bestemmelser om Baandlæggelse af den efter hende faldende Arv, og hvori hun udtalte, at hun ikke renoncerede paa den hende efter hendes afdøde Mand ifølge de ved hans Død gjældende Lovbestemmelser tilkommende Broderlod, havde erholdt kgl. Konfirmation, idet denne kun kunde antages at angaa Baandlæggelsen	14
I et Tilfælde, hvor en Kapital i 1841 var tilfaldet en i uskiftet Bo hensiddende Enke som Arv i Henhold til et Testament, i hvilket det var bestemt, at den i hendes Livstid skulde indestaa i Overformynderiet, antaget, at den ved hendes i 1889 indtrufne Død alene vilde være at fordele mellem hendes egne Arvinger, idet de før Frd. 21 Maj 1845 gjældende Retsregler om Ægtefællers Hensiddende i uskiftet Bo maatte komme til Anvendelse	311

Assurance (Brand-).

En for Assurancesvig Tiltalt frifundet, da det under Hensyn til, at Tiltalte ikke havde havt nogen Andel i de paagjældende Gjenstandes Opgivelse og Paavisning, fandtes betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om, at hun ved Taxationsforretningens Oplæsning ikke havde lagt Mærke til, at der var blevet tillagt hende Erstatning bl. a. for en Rejsevogn, som tilhørte hendes Forkarl, men som var henstaaende hos og benyttedes af Tiltalte, om hvilken Vogn det forevrigt i Dommen udtaltes, at det kunde være tvivlsomt, om den ikke maatte

betragtes som indbefattet under den af Tiltalte tegnede Assurance	550
En Tjenestekarl, der for at skaffe sin Husbond den størst mulige Assurancegodtgjørelse, svigagtigt havde fremsat urigtige Opgivender for Taxationsmændene. anset efter Analogien af Strfl.s § 259.....	550

Bedrageri.

En Person, der, en Maanedstid førend hans Bo blev taget under Konkursbehandling, havde foretaget forskellige Transaktioner, hvorved enkelte af hans Kreditorer havde erholdt Fyldestgjørelse, frifundet, da han efter Omstændighederne ikke kunde antages at have maattet forudse sin Fallit som forestaaende.....	5
En Søn, der for sin Fader havde solgt en denne tilhørende Hest til en Hestehandler, uden for denne at omtale, at Hesten, hvad begge Tiltalte vidste, led af „Staldkrampe“, frifundet, da det ikke kunde antages, at han før Handelens Afslutning havde udtalt, at Hesten ikke led af usynlige Fejl, og det efter Omstændighederne fandtes betænkeligt at straffe ham for hans Undladelse af uopfordret at omtale Hestens Fejl, saa meget mere som han, efter en Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, kunde være gaaet ud fra, at den nævnte Fejl ikke kunde betragtes som „skjult“, hvorfor han ikke havde havt nogen Pligt til af egen Drift at omtale den.....	38
En Tiltalt ikke fundet at have gjort sig skyldig i bedragerligt Forhold ved til forskellige af sine Kreditorer at udstede flere kolliderende Pante- og Skadesløsbreve, da han ikke kunde antages at have handlet i bedragerisk Hensigt	84
En Person, der havde tilbudt og givet en af sine Kreditorer Sikkerhed for dennes Tilgodehavende hos ham uden at omtale, at denne Sikkerhed kolliderede med en anden Kreditor ydet, og derefter under Henvi-ning til, at førstnævnte Kreditor nu havde tilstrækkelig Sikkerhed — hvad dog ikke var Tilfældet — anmodede denne om og erholdt et yderligere Laan, ikke fundet skyldig i Bedrageri, da han ikke kunde antages at have tilbudt Laangiveren Sikkerhed for den ældre Gjæld for derved at opnaa det nye Laan	84
En for bedragerligt Forhold tiltalt Fallent ikke anset at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Strfl.s § 261 ved Ustedelsen af forskellige Dokumenter, hvorved	

	Pag.
han gav nogle af sine Kreditorer Sikkerhed for deres Tilgodehavende, idet han ikke kunde antages at have maattet forudse sin Fallit som forestaaende eller at have villet begunstige enkelte Kreditorer paa de andres Bekostning	84
En for bedrageligt Forhold tiltalt Fallent ikke anset at have gjort sig skyldig til Straf efter Strfl.'s § 263 for ved letsindig Adfærd at have paadraget sine Kreditorer Tab	84
Tvende for Meddelagtighed i ulovlige Dispositioner over udlagt Gods tiltalte Personer frifundne	115
En Person, som under en civil Sag havde benægtet at have underskrevet et med hans Navn forsynet Salærbevis, frifunden, idet hans Anbringende om ikke at have fremsat denne Benægtelse imod bedre Vidende eller for at skille Kreditor ved hans Ret ikke fandtes at kunne forkastes. Aktionens Omkostninger dog paa lagte Tiltalte	175
En Tiltalt, der tildels under urigtige Foregivender havde søgt og erholdt Pengelaan, som han, der nød Fattigunderstøttelse, ingen Udsigt havde til at tilbagebetale, hvad han heller ikke havde gjort, der under et urigtigt Foregivende havde ladet sig udlevere Frugt paa Kredit uden senere at betale den, og som, for at opnaa et Laan, havde givet en Person Anvisning paa den Tiltalte tilkommende Fattigunderstøttelse, hvilken Anvisning Tiltalte dog nogle Dage senere tilbagekaldte, saaledes at Laangiveren ikke fik den honoreret, anset efter Strfl.'s §§ 251 og 257	9
En Tiltalt, der under Foregivende af at være bemyndiget til at forandre Beløbet paa en med et Forlagsinstituts Firmastempel som Kvittering forsynet Regning, som han paa Institutets Vegne præsenterede vedkommende Debitor til Betaling, havde med Debtors Samtykke og i hans Overværelse forandret „1 Kr.“ til „2 Kr.“, og som derefter selv havde beholdt den for meget oppebaarne 1 Kr., anset efter Strfl.'s § 251	81
En Jordemoder, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om til egen Fordel ved vitterligt falske Foregivender at have forlokket 3 Barnemødre til at anbringe deres spæde Børn i et i alle Henseender slet Plejehjem, anset i Henhold til Strfl.'s § 251	272
En Person, som, uagtet han ikke havde noget Barn at anvise til Adoption, i forskellige Blade havde ladet indrykke Avertissement angaaende saadan Anvisning	

- mod et Beløb engang for alle i den Hensigt at fravende de Vedkommende, der henvendte sig til ham, dels de Beløb i Frimærker, som ifølge Avertissementet vilde være at indsende ved skriftlige Forespørgsler for at erholde Svar paa disse, dels forskellige Beløb varierende fra 3 Kr. 50 Øre til 10 Kr. 50 Øre, som han afkrævede de Paagældende som Gebyrer for, at Adoptionen kunde finde Sted, anset efter Strfl.'s § 251 . . . 335
- En Person, som mod sin Benægtelse fandtes overbevist om paa bedragerisk Maade at have hævet den en Anden tilkommende Arbejds løn, anset efter Strfl.'s § 251. 434
- En Person, der ved Bortbytningen af en ham tilhørende Ko udgav den for sund og god, uagtet han var vidende om, at den led af Tuberkulose, og at det var Erhververen om at gjøre at faa en sund Ko, anset efter Strfl.'s § 251 511
- Straf efter Strfl.'s § 251 endvidere anvendt . . . 8, 94, 381, 599
- En Person, der for at unddrage sin Hustru den Andel af deres Fællesbo, som tilkom hende, under Separationskiftet havde fordulgt en ham tilkommende Fordiøng paa en Trediemand samt lagt Dølgemaal paa forskellige Boet tilhørende Løsøregjenstande, anset efter Analogien af Strfl.'s § 252 124
- En Tiltalt og Hustru, som svingagtig havde lagt Dølgemaal paa nogle et Dødsbo tilhørende Efterladenskaber, anset efter Strfl.'s § 252. En Medtiltalt, som havde ydet dem Hjælp til Udførelsen af Forbrydelsen, anset efter samme Paragraf, smh. med § 47, 1 Stk. 163
- En Tiltalt, der havde tilbudt en Person, med hvem han var i Følge, og som paa Vejen havde tabt sin Pengepung med Penge, at gaa tilbage for at lede om den, men som efter at have fundet den tilegnede sig Pengene og foregav for Personen, at han ikke havde fundet den, anset efter Analogien af Strfl.'s § 252 902
- En Tiltalt, der hemmelig havde tilvendt sig nogle et Forlagsinstitut tilhørende Hefteskifter - paa hvilke var anført den Pris, som af vedkommende Modtager skulde betales derfor, men som iøvrigt vare ansete værdiløse, — og ved Regnskabsopgjørelse med Institutet havde tilbageleveret dette de saaledes tilegnede Hefter for derved at unddrage sig for at betale nogle Beløb, som han paa Firmaets Vegne havde inkasseret for andre ham leverede Hefter, alene anset efter Strfl.'s § 253 . . 81
- En Person anset efter Strfl.'s § 253 for at have disponeret over forskellige Gjenstande, hvori der var sket Udlæg.

	Pag.
Ved Strafansættelsen taget Hensyn til den Tiltalte overgaaede Varetægtsarrest. Forsaavidt Tiltalte tillige havde indleveret Ulden af to Faar til Spinding. Strafansvar herfor ikke paalagt ham, da Klippingen af Faarene maatte antages at have fundet Sted før Ud-læget, og dette ikke var gjort i selve Ulden	115
Straf efter Strfl.'s § 253 endvidere anvendt 94, 416, 424, 447, 473, 515, 641, 642, 645, 669, 692, 729, 737, 785,	838
En Person, der havde slagtet en til 25 Kr. vurderet Gris, som han havde givet i Underpant, og forbrugt Flæsket i sin Husholdning, under Foregivende af, dels at han manglede Sul i Huset, dels at han ikke havde Raad til at føde den længere, anset efter Strfl.'s § 256	96
En Person, der var tiltalt for ulovlig Disposition over sin i Forbindelse med hans Gaard pantsatte Besætning, efter Omstændighederne anset efter Strfl.'s § 256, jfr. § 253, navnlig under Hensyn til, at han kunde have nogen Grund til at antage, at Kreditor vilde blive dækket ved det Pantsattes Forauktionering	482
En for Overtrædelse af Strfl.'s § 256 tiltalt Husmand, der ulovligt havde bortsolgt hele sin i Forbindelse med hans Sted pantsatte Besætning og havde benyttet de ved Salget indkomne Penge til Dækning af Prioritetsrenter, anset efter den nævnte Paragraf	878
En for Bedrageri tiltalt Husmand, der ulovligt havde disponeret over samtlige sine i Forbindelse med hans Sted pantsatte Besætnings- og Inventariedelev, ikkun anset efter Strfl.'s § 256, særligt under Hensyn til, at Grunden til, at en hos ham foretagen Udlægsforretning ikke blev afværget forinden, maatte antages at være den, at Rekvirentens Sagfører, hvem Tiltalte Dagen før Forretningens Foretagelse tilbød Dækning for vedkommende Fordring, stillede et ganske uberettiget Forlangende om yderligere Indbetaling af et Beløb til Dækning af Salær og Omkostninger, som i hvert Fald først vilde paaløbe ved Forretningens Afholdelse	898
Straf efter Strfl.'s § 256 endvidere anvendt	645
En Tiltalt, der, under en mod ham anlagt Paternitets-sag, i Strid med Sandheden havde benægtet at have skrevet og underskrevet et af Barnemoderen til Oplysning om Parternes Identitet fremlagt Brev, anset efter Strfl.'s § 257	42
En Person anset efter Strfl.'s § 257 for ved urigtige Foregivender at have formaaet en Anden til at give sig Kredit paa Kjøbesummen for nogle Varer	108

Tvende Personer, som efter at have kjøbt en Hest med udtrykkelig Tilkjendegivelse fra Sælgeren af, at den led af Kuller og var Krybbesætter, kort efter havde solgt den til en Trediemand uden at omtale disse dens Fejl, og skjøndt det stod dem klart, at Kjøberens gik ud fra, at Hesten solgtes fri for skjulte Fejl, ansete efter Strfl.'s § 257	178
En Person, der gennem flere Aar under forskellige urigtige Foregivender havde skaffet sig Kredit uden at have Udsigt til at betale, anset dels efter Strfl.'s § 251, dels efter § 257. For nogle andre ham paasigtede Forhold frifunden, tildels af Mangel paa Bevis	486
En Person, der i sin Faders Dødsbo havde anmeldt en Fordring efter et til ham af Faderen for „kontant Laan“ udstedt Gjældsbrev, med Tilføjende, at Fordringen skrev sig fra Laan, medens der i Virkeligheden forelaa en Dødsgave, anset efter Strfl.'s § 257, da han ved sit urigtige Anbringende havde givet sin Fordring en anden Karakter, end den i Virkeligheden havde, hvad der vilde give ham en gunstigere Stilling i Boet	527
En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891 mod bedre Vidende havde ladet sit derom indgivne Andragende paategne en urigtig Erklæring om ikke at have nydt Fattigunderstøttelse, anset efter Strfl.'s § 257	538
En Annonceagent, som i Odense havde samlet Abonnenter til en saakaldet patenteret Adressekorttavle, men som efter sit Forhold i det Hele ikke kunde antages at have havt til Hensigt at opfylde de forskellige Forpligtelser, han herved havde paataget sig, anset efter Strfl.'s § 257	583
En Slagter, som havde kjøbt en Ko, der var udsat af en Herregaards Besætning som formentlig lidende af Tuberkulose, og derefter havde solgt den til en Gaardmand uden at omtale denne Omstændighed, idet han paa Kjøberens Spørgsmaal, om Koen var frisk, svarede, at det saa den ud til, anset efter Strfl.'s § 257	690
Tvende Slagtere, der havde solgt Kjød af en Ko, som de vidste var selvdød, uden at omtale dette, men med Forsikring om, at det var godt Kjød, ansete efter Strfl.'s § 257, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste deres Forklaring om, at de ikke antog, at Koen var død af Forgiftning	765
En Person, som for at erholde den i Handelsforhold mellem Kjøbmænd sædvanlige Rabat havde ved Kjøbet af nogle Gjenstande i Strid med Sandheden opgivet, at	

	Pag.
Indkjøbet skete for en Kjøbmand, anset efter Strfl.'s § 257	785
En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891 havde, uanset en ham overgaaet Straffedom, afgivet Erklæring paa Tro og Love om ikke nogensinde ved Dom at være funden skyldig i en Forbrydelse, anset dels efter Strfl.'s § 257, dels efter § 154.	789
En Tiltalt anset efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.'s § 260, for i egennyttig Hensigt under en Udlægsforretning at have opgivet, at nogle Grise, som forefandtes hos ham, ikke tilhørte ham	657
En Person, som under en af en Sognefoged for resterende Underholdningsbidrag afholdt Udpantningsforretning i Strid med Sandheden havde erklæret at have solgt en Hest og en Vogn, som han vidstes tidligere at have været i Besiddelse af, anset efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.'s § 260	806

Befragtning.

Antaget, at der ved udveklede Telegrammer mellem en herværende Befragtningsagent og et Skibsmæglerfirma i Christiania paa vedkommende Rhederis Vegne var afsluttet en endelig, alle væsentlige Punkter omfattende Overenskomst om Oprettelsen af et Tidscerteparti, hvorfor Rhederiet, da Befragtningsagenten derefter tilstillede det et Certeparti, hvori indeholdtes Bestemmelser, som -- efter hvad der antoges — ikke stemmede med den trufne Overenskomst, ansaas berettiget til heri at se et Brud paa denne, der maatte forpligte Befragtningsagenten til at yde Erstatning. Denne fastsat i Dommen til Forskjellen mellem det Beløb, som den afsluttede Overenskomst vilde have indbragt Rhederiet i Fragt for det omspurgte Tidsrum, og den Fragt, som Skibet i samme Tid virkelig havde oppebaaret efter et med en anden Befragter afsluttet Certeparti	554
--	-----

Betleri.

Straf idømt 60, 76, 181, 271, 385, 398, 405, 411, 416, 431, 442, 473, 599, 660, 667, 669, 687, 694, 710, 728, 743, 756,	860, 925.
---	-----------

Bjergningsvæsen.

I en Sag angaaende Udbetaling af Bjergeløn udtalt, at det ikke kunde anses godtgjort, at der efter gammel

Skik og Sædvane paa Læsø tilkommer enhver Læsøbo, der sejler ud til Strandingsstedet og ankommer dertil, inden vedkommende strandede Skib er bragt flot, en Andel i Bjergelønnen uden Hensyn til, om hans Assistance er begjært eller ikke. Nogle Bjergeres Paastand om at erholde Andel i den under Sagen omhandlede Bjergeløn heller ikke fundet begrundet derved, at de havde været optagne paa den af vedkommende Komite affattede Fordelingsliste, idet der maatte antages i betimelig Tid at være fremsat Indsigelse mod, at denne Liste lagdes til Grund ved Fordelingen, og at det herefter, ifølge gammel Sædvane paa Læsø, maatte tilkomme Komiteen at afgjøre, hvorvidt Indsigelserne kunde anses begrundede 152

Brandstiftelse.

Tvende for uagtsom Brandstiftelse Tiltalte frifundne, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, idet der ikke ved Branden var tilføjet Andenmand Tab, der kunde blive at erstatte 148

I et Tilfælde, hvor en en Ejendom overgaaet Ildsvaade maatte antages foraarsaget ved, at Ejeren fra et Vindue i den straatækte Staldlænge havde skudt efter Raager med en Bøsse, der var ladet med Hagel og med Papir til Forladning, Vedkommende ikke paalagt Strafansvar, idet han ikke kunde antages ved Skydningen at have tilsidesat almindelig Forsigtighed 586

En Tiltalt frifundet, da det efter de foreliggende Oplysninger fandtes betænkeligt at lægge Tiltaltes Tilstaaelse, der ikke var bestyrket ved andre beviste Omstændigheder, til Grund. Ved den indankede Dom var Tiltalte frifundet paa Grund af Utilregnelighed 724

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 281, smh. med § 39 406

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 281 for at have sat Ild paa en Vindmølle 888

Se endvidere under „Ødelæggelse af fremmed Ejendom“. 406

Drab.

En Kusk, der havde overkjørt et 2 Aars Barn og derved forvoldt dets Død, frifunden, idet han ikke kunde antages ved den paagjældende Lejlighed at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar 513

En Kusk, der havde overkjørt et 7 Aars Barn og derved forvoldt dets Død, frifundet, da han ikke kunde antages

	Pag.
ved den paagjældende Lejlighed at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Uagtsomhed	562
En i Horsens Straffeanstalt hensiddende Tugthusfange — der for Mordforsøg paa Anstaltens Betjente 2 Gange tidligere havde været dømt fra Livet, men hver Gang var blevet benaadet, sidste Gang mod at hensættes til livsvarigt Tugthusarbejde under streng Bevogtning — for et nyt Mordattentat paa en af Anstaltens Sygebetjente dømt i Medfør af Strfl.'s §§ 65 og 111 efter Pl. 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt. (Straffen exekveret)	460
En Fader, der havde dræbt sit 2 Aar gamle Barn ved Kvælning, anset efter Strfl.'s § 186, idet han paa Grund af sin exalterede Sindsstemning ikke kunde antages at have handlet med Overlæg. Tillige dømt efter samme Paragraf, jfr. § 46, for Forsøg paa at aflive et andet af sine Børn. Udtalt, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at anvende § 39	373
En tysk Arbejdsmand, der paa en Beværtning havde bragt en derværende Gjest forskjellige Knivstik, som Følge af hvilke Overfaldne kort efter afgik ved Døden, anset efter Strfl.'s § 188. Dens § 16 tillige bragt til Anvendelse	716
En Barnemoder for Ombringelse af sit 5 Maaneder gamle Barn anset efter Strfl.'s § 190	703
Strfl.'s § 195 anvendt	277
 Dyrplageri.	
En herfor Tiltalt frifundet	655
 Ejendomsret.	
En tidligere Fæster af Statens Jordegods paa Færøerne, der i Henhold til nogle i 1836 indgaaede „Forlig“ havde i Forening med 4 andre Beboere opdyrket et Stykke Jord paa Tjødnenæs, anset som Ejer af det af ham opdyrkede Stykke, da det efter de foreliggende Oplysninger nærmest maatte antages at have været Meningen med de nævnte „Forlig“ — ved hvilke han ikke kunde anses at være optraadt paa Statens Vegne — at Opdyrkerne af Jorden skulde være Ejere deraf, og da han og hans Enke i langt over Hævdstid havde besiddet Jordstykket, maatte han i hvert Fald have vundet Hævd derpaa i Henhold til N. L. 5-5—3	241

En af et Baroni fremsat Protest mod et paatænkt Inddæmningsforetagende tagen til Følge, idet Anbringelsen af de projekterede Dæmninger bl. A. vilde afskære de indenfor samme liggende, Baroniet tilhørende Grunde fra Forbindelse med Havet, og der efter vor Rets Grundsætninger ikke uden vedkommende Ejers Samtykke kan gøres Indgreb i den Egenskab ved en Ejendom at grændse til Havet	497
--	-----

Erstatning.

En Kommis, som under Udførelsen af sit Arbejde i et Forretningslokale havde stukket en ved Siden af ham arbejdende Lærling i Øjet med en Sax, hvilket Stik medførte Tab af Øjet, ikke fundet at have gjort sig skyldig i nogen Ugatsomhed, der kunde medføre Forpligtelse til Skadeserstatning	1
En af en Værtshusholder hos en Redaktør fordret Erstatning for Næringstab, tilføjet ham ved Gjengivelsen i et Ugeblad af nogle af Værtshusholderen i sin Beværtning hørligt for Alle fremsatte Udtalelser om Socialister, ikke tillagt ham paa Grund af Udtalelsernes Beskaffenhed og Stedet, hvor de vare fremførte	44
I et Tilfælde, hvor en i et offentligt Dagblad indrykket Artikel fandtes at indeholde en for en Person ærefornærmelig Sigtelse, Erstatning tilkjenndt den Vedkommende efter Strfl's § 303 for den ved Artiklen bevirkede Forstyrrelse i hans økonomiske og øvrige Forhold	314
Redaktøren af et Dagblad, i hvilket der havde været optaget en for en Trediemand ærefornærmende Artikel, tilpligtet at udrede den af den Vedkommende paa-staaede Erstatning for det ham tilføjede Tab og Ødelæggelsen af hans Stilling og Forhold, gode Navn og Rygte, idet Redaktøren efter havt Udsættelse under Sagen var udebleven uden at fremsætte nogen Indsigelse mod Søgsmålet, hvorfor han maatte anses som den, der ikke havde noget mod Søgsmålet at erindre.	349
I et Tilfælde, hvor en Person ved Oprettelsen af en Kjøbekontrakt havde forpligtet sig til at udrede de med samme forbundne Omkostninger uden Undtagelse, antaget, at denne, som efter Underskriften havde beholdt Kontrakten i sit Værge for, som det maatte antages, at besørge dens behørig Stempling, maatte overfor Medkontrahenten være ansvarlig for, at denne fandt Sted i rette Tid, og at han derfor, da dette ikke skete,	

	Pag.
maatte være pligtig at godtgjøre sin Medkontrahent et af denne i den Anledning betalt Bødebeløb.	418
En for Brud paa en afsluttet Overenskomst om Oprettelsen af et Tidscerteparti tilkjendt Erstatning fastsat til Forskjellen mellem det Beløb, som Overenskomsten vilde have indbragt Rhederiet i Fragt for det omspurgte Tidsrum, og den Fragt, som Skibet i samme Tid virkelig havde oppebaaret efter et med en anden Befragter afsluttet Certeparti.	554
En af Fornærmede under en Injuriesag nedlagt Paastand om Tilkjendelse af Erstatning i Henhold til Strfl.'s § 308 ikke tagen tilfølg, da der var tilkjendt ham Erstatning i en anden, kort i Forvejen paakjendt ganske ensartet Injuriesag med den samme Part.	568
En Forpagter af en Landejendom, som ifølge sin Kontrakt havde Ret til ved Fratrædelse af Forpagtningen at erholde Godtgjørelse for den forøgede Værdi, Ejendommens Besætning ved Fratrædelsen havde i Forhold til dens Værdi ved Forpagtningens Tiltrædelse, antaget berettiget til herfor at holde sig til en Panthaver, som i Henhold til D. L. 5—7—8 havde ladet sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant og samtidigt uberettiget ladet Forpagteren udsætte af Forpagtningen.	631
En Forpagter af en fast Ejendom, som af en Panthaver var bleven udsat af Forpagtningen, tillagt Erstatning herfor, idet Udsættelsen maatte anses for ulovmedholdelig, da den af Panthaveren til Støtte for samme anførte Omstændighed, at der skulde foreligge en Misligholdelse af Forpagtningskontrakten fra Forpagterens Side derved, at Forpagtningsafgiften for et Tidsrum, som laa forud for Panthaverens Retsforfølgning, ikke endnu var bleven fuldt erlagt, da Retsforfølgningen iværksattes, ikke, selv om der herved maatte antages at foreligge en Misligholdelse overfor vedkommende Ejer, kunde berettigg Panthaveren til at paaberaabe sig samme, da han ikke ved sin Retsforfølgning havde erhvervet noget Krav paa den nævnte Afgift.	631
I et Tilfælde, hvor et af en Skifteret paa Begjæring af en Fordringshaver afsagt Fallitdekret ophævedes af Høiesteret, Erstatning tilkjendt Debitor efter uvillige Mænds Skjøn for det ham som Følge af den ommeldte Begjæring tilføjede Tab, Tort og Kreditspilde.	674
En i Overrettens Dom indeholdt Bestemmelse om Erstatnings Udredelse bortfalden, da det efter det for Høieste-	

ret oplyste maatte antages, at Tiltalte havde udredet Erstatningen	690
Se endvidere under „Kontrakt“	852
Et Maskinfabrikfirma, der i en af det i en Handelskalender indrykket Annonce angaaende dets egne Maskiner ubeføjet havde advaret Publikum mod at købe Maskiner, der af en Handlende forhandlede for en anden Fabrikant, og som uden Føje omtales paa en nedsættende Maade, tilpligtet at betale den Handlende Erstatning for det Tab, denne efter det Foreliggende maatte antages at have lidt. Erstatningens Størrelse overladt til Bestemmelse af uvillige Mænd	870
Erstatning tilkendt af Retten i Anledning af et ophævet Forbud	873
En tidligere Medindehaver af et Handelsfirma, der, i Strid med en ved hans Udtræden af Firmaet med den tilbageværende Interessent oprettet Overenskomst, i et Dagblad havde ladet indrykke en anbefaling for nogle af et konkurrerende Firma forhandlede Komfurere, hvilken anbefaling tillige indeholdt en nedsættende Omtale af de af hans tidligere Kompagnon forhandlede Komfurere, tilpligtet at give denne Erstatning. Erstatningens Størrelse bestemt af Retten.	913

Eksekution.

En Udlægsforretning, som i Henhold til en over Manden erhvervet Dom var foretaget i nogle Hustruen tilhørende, i Overformynderiet indestaaende Midler, ophævet, idet de paagjældende Midler efter Indholdet af en mellem Hustruen og hendes tidligere Ægtefælle indgaaet saakaldet Arvepagt maatte antages i Tilfælde af hendes Indtræden i nyt Ægteskab at skulle forblive udenfor det derved stiftede Formuefællesskab som en hende tilhørende Særformue, hvilken Ordning antoges gyldigt at have kunnet vedtages uden Konfirmation . .	794
---	-----

Falsk.

En Tiltalt, der under Foregivende af at være bemyndiget til at forandre Beløbet paa en med et Forlagsinstituts Firmastempel som Kvittering forsynet Regning, som han paa Institutets Vegne præsenterede vedkommende Debitor til Betaling, havde, med Debtors Santykke og i hans Overværelse, forandret „1 Kr.“ til „2 Kr.“, ikke straffet for Falsk, men efter Strfl.'s § 251	81
---	----

	Pag.
En gift Kone, som under sin Mands Fraværelse havde paalagt sin 16aarige Søn at forsyne en Vandelsattest med sin Mands Underskrift, ikke herved funden skyldig i Falsk, idet hun, som oftere under Mandens Fraværelse havde skrevet hans Navn under paa Kvitteringer og lignende Dokumenter, uden at han havde rejst Indsigelse herimod, maatte antages at have havt og efter de foreliggende Omstændigheder ogsaa havde havt Grund til at tro, at hendes Mand ikke vilde have noget imod, at hun paa hans Vegne forsynede et Dokument af den Art som det ovennævnte med hans Underskrift. Forsaavidt hun derimod havde ladet Attesten underskrive uden at have Kundskab om Rigtigheden af dens Indhold, anset efter Analogien af Strfl.'s § 155	608
En Tiltalt, der havde underskrevet en om nogle Gangklæder oprettet Lejekontrakt, — i hvilken hans rette Bopæl var angiven — med et Navn, hvorunder han i Almindelighed optraadte, ikke straffet for Falsk, da han ikke kunde antages at have forbundet nogen retstridig Hensigt med Benyttelsen af det paagældende Navn . .	737
En Tiltalt, der uden Bemyndigelse havde skrevet Andenmands Navn under en Lejekontrakt om et Uhr, anset efter Strfl.'s § 268	81
En for Falsk Tiltalt, der havde formaaet en Trediemand til at skrive en anden Mands Navn under et Gjældsbevis ved at angive for denne, at han havde Vedkommendes Tilladelse til at lade hans Navn underskrive, anset efter Strfl.'s § 268	647
Strfl.'s § 268 anvendt paa en Tiltalt, som i en Trediemands Navn falskeligt havde tilskrevet en Urtekrammer et Brev, hvori Underskriveren anmodede denne om et kontant Laan, som Brevets Overbringer kunde modtage.	737
En Tiltalt, der havde underskrevet en af ham affattet og til en Gendarmeristation indsendt Anmodning om kriminel Undersøgelse i Anledning af et formentlig begaaet Tyveri hos en nærmere betegnet Mand med dennes Navn, men uden hans Vidende og Villie, anset efter Strfl.'s § 270	64
En Betler, som uden de Vedkommendes Vidende havde foretaget forskellige Rettelser med Hensyn til Dateringen af nogle af dem udfærdigede Bønskrifter, som han fremviste under sin Betlen, anset efter Strfl.'s § 274, jfr. § 270.	181

En Kommissionær, som ved Radering havde rettet Datoangivelserne i nogle ham meddelte Kvitteringer for derved overfor hans Kommittenter at give det Udseende af, at de paagjældende Beløb af ham vare indbetalte tidligere, end dette virkelig var sket, anset efter Strfl.'s § 274, 2 Mb., jfr. § 268, 2 Mb.	785
--	-----

Fogedforretning.

En hos Ejeren af en bortforpagtet Landejendom af en Panthaver afholdt Fogedforretning, hvorved denne i Henhold til D. Lov 5-7-8 lod sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant, antaget tillige at have indeholdt en Udsættelse af Forpagteren af hans Forpagtning. Erstatning derhos tilkjendt Sidstnævnte hos Panthaveren, idet Udsættelsen maatte anses for ulovmedholdelig, da den af Panthaveren til Støtte for samme anførte Omstændighed, at der skulde foreligge en Misligholdelse af Forpagtningskontrakten fra Forpagterens Side derved, at Forpagtningsafgiften for et Tidsrum, som laa forud for Panthaverens Retsforfølgning, ikke endnu var bleven fuldt erlagt, da Retsforfølgningen iværksattes, ikke, selv om der herved maatte antages at foreligge en Misligholdelse overfor vedkommende Ejer, kunde berettige Panthaveren til at paaberaabe sig samme, da han ikke ved sin ovennævnte Retsforfølgning havde erhvervet noget Krav paa bemeldte Afgift.	631
--	-----

Forbrydelse i Embedsforhold.

En Politibetjent i Funktion anset for Myndighedsmisbrug efter Strfl.'s § 144, 1 Mb., jfr. § 125, i Forbindelse med § 203.	144
---	-----

Forbud.

Et af en Chokoladefabrikant hos en Forhandler nedlagt Forbud mod, at denne solgte Fabrikantens Chokolade under en Varerne paatrykt Pris eller averterede om Salg under denne Pris ophævet som ulovligt. Forhandleren tillagt Erstatning efter Rettens Skjøn.	873
--	-----

Forpagtning.

Se under „Kontrakt“	505
Se under „Fogedforretning“	631

Forlig.

En Kontrasag, som af et amerikansk Firma var anlagt	
---	--

mod en Udlænding, der i Henhold til Pl. 30 November 1821 for tilgodehavende Provision havde gjort Arrest i en Firmaet tilhørende Fordring paa det danske Artilleri, ex officio afvist, da Forlig ikke var prøvet efter Indkaldelse til Udlændingens Befuldmægtigede i Hovedsagen	213
--	-----

Frihedskrænkelser.

En Murersvend, som overfor 4 Arbejdsmænd, der under en Strike i Gasværkshavnen havde taget Arbejde samme- steds, havde i en Beværtning gjort sig skyldig i Vold og Trusel om Vold, anset efter Strfl.'s § 210, jfr. § 46, idet Tiltalte, som vel under Sagen havde fastholdt, at det ikke havde været hans bestemte Hensigt at be- virke, at de Paagjældende holdt op at arbejde, dog havde erkjendt at have indset, at hans Optræden eg- nede sig til at afskrække dem derfra	792
--	-----

Fuldmagt.

En herværende Befragtningsagent, der for et Hus i Eng- land havde forhandlet om Befragtning af et Skib med et norsk Skibsmæglerfirma, uden at meddele dette no- bestemt om, at han ikke optraadte paa egne Vegne, anset for rette Sagvolder, da han ikke kunde undgaa at bære Ansvar for med Firmaet at have afsluttet en Overenskomst, hvortil han ikke maatte have haft fornøden Bemyndigelse fra sine Mandanter	554
En Person, som havde anmodet sin hos ham boende Søn om at tilskrive en Husmægler, der havde i Kommis- sion at sælge hans faste Ejendom, Besked om Salærets Stærrelse, men som gjorde gjældende, at Sønnen i de Breve, denne tilskrev Husmægleren, og med hvis Ind- hold Faderen ikke før deres Afsendelse vilde have gjort sig bekjendt, var gaaet udenfor den ham givne Instrux, — i Medfør af D. Lov 2—19 - 2 anset bunden ved Udtalelserne i Brevene, da han kunde og burde have forvisset sig om, hvad de indeholdt, forinden de afsendtes	905
Se endvidere under „Gjæld“	618

Fæste.

Se under „Kontrakt“	439
---------------------------	-----

Gave.

I et Tilfælde, hvor en af en Fader til hans 2½ Aar gamle Søn udstedt Panteobligation antoges at maatte betragtes som en Gave til denne, Bevis anset tilvejebragt for, at Faderen paa Udstedelsestiden ikke havde været solvent, hvorfor Bestemmelsen i Konkurslovens § 28, jfr. D. Lov 5—14—46, 2det Mb., maatte kunne bringes til Anvendelse af Kreditorerne i Faderens Konkursbo 98

Gjentagelse.

I et Tilfælde, hvor en for ulovlig Brændevinsudskænkning og uberettiget Næringsbrug tiltalt Person tidligere tvende Gange for samme Forseelser havde erlagt Bøde ved Forlig, Tiltalte alene anset med Straf for 2den Gang begaaet Forseelse, idet det, efter hvad der forelaa om det ved sidste Forlig Passerede, maatte antages, at Dommeren dengang ikke havde været opmærksom paa det tidligere indgaaede Forlig, og at dette som Følge heraf ikke var taget i Betragtning ved det sidste Forligs Indgaaelse 184

Gjæld.

En Enke, der søgtes til Betaling af et Beløb, som hendes afdøde Mand ifølge en under Sagen fremlagt Opgjørelse skulde være blevet en Tømmermester skyldig, frifundet, da det, under Hensyn til D. Lov 5—14—47, ikke kunde anses godtgjort, at Beløbene for nogle eller alle af de paa Opgjørelsen opførte Vexler vare komne Afdøde tilgode — hvilket efter det Vexelforhold, der havde bestaaet mellem ham og Tømmermesteren maatte have Formodningen mod sig — i hvilken Henseende det efter de foreliggende Omstændigheder maatte være uden Betydning, at Vexlerne vare udstedte til og endosse-rede af Tømmermesteren, der ogsaa kunde antages at have indfriet dem, og at der i de fleste af dem var anført „Valuta modtaget i Arbejde“ 233

En til Betaling af sit Mellemværende med en Kjøbmand indstævnet Gaardejer dømt efter Kjøbmandens Paastand, idet han ikke mod dennes Benægtelse havde ført noget Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om, at der mellem ham og Kjøbmanden var sluttet en Overenskomst, hvorved deres Mellemværende skulde være blevet afgjort. En anden af Gaardmanden fremsat Indsigelse ligeledes forkastet som ikke tilstrækkelig bestemt 449

- En Grosserer dømt til at betale et Beløb, som han ifølge Kontokurant skyldte en Slagtermester i Anledning af et mellem dem i Aaret 1877 bestaaet Handelsmellemlørende vedrørende en af Grossererens dreven Forretning, idet hans Anbringende om ikke at have drevet nævnte Forretning selvstændig, men kun som Opkøber for Slagtermesteren, samt at have sendt denne Varer til lige saa stor Værdi, som de ham tilsendte Varer udgjorde, ikke fandtes at stemme med det under Sagen Oplyste. Forsaavidt Grossererens for Høiesteret til Støtte for sin Paastand om i det Væsentlige at frifindes tillige havde henvist til Frd. 14 Maj 1754 og derhos fremlagt en Daabsattest, hvorefter han var født den 21 Oktober 1853, udtalt, at da Modparten først under selve Proceduren for Høiesteret var bleven gjort bekendt med nævnte Daabsattest og den Paastand, som herpaa muligt maatte støttes, fulgte det af Forskriften i Pl. 12 Maj 1784 § 2, at der ikke paa dette Trin af Sagen imod Modpartens Protest kunde tages Hensyn til den nævnte Indsigelse, paa hvis Imødegaaelse Modparten ikke havde kunnet være forberedt..... 591
- I et Tilfælde, hvor en Mand havde meddelt en Anden Fuldmagt til for sin Regning at optage et Laan hos en Trediemand og til Sikkerhed derfor at pantsætte en ham tilhørende Obligation, udtalt, at Førstnævnte maatte betragtes som personlig Debitor for det derefter i Henhold til nævnte Fuldmagt stiftede Laan. Forsaavidt Vedkommende til Støtte for sin Paastand om Fritagelse for at betale Beløbet havde gjort gjældende, at bemeldte Gjæld var afgjort ved en samtidig med Laanets Stiftelse af Modtageren af Laanet udstedt og senere af denne indfriet Vexel, Bevis ikke antaget tilvejebragt for, at denne Vexel var udstedt i Anledning af det nævnte Laan..... 618
- En Sagfører, der af et udenlandsk Handelshus sagsøgte til Betaling for leveret Vin, dømt efter Paastanden, da han ikke mod Husets Benægtelse havde godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Vinen skulde beregnes ham til en lavere Pris 713
- I et Tilfælde, hvor en Person af en Enke havde modtaget 4000 Kr., efter hendes Anbringende som Laan, men efter hans Fremstilling som Vederlag for at optage hendes 18aarige Søn som Kompagnon i sin Forretning, antaget, at det efter samtlige foreliggende Omstændigheder, og navnlig naar hensaaes til Sønnens

- Alder og Førstnævntes Bedømmelse af hans Personlighed, maatte paahvile Modtageren af Pengene at føre Bevis for, at disse vare udbetalte af Enken i det af ham angivne Øjemed, hvilket Bevis ikke var ført. Under Hensyn hertil samt da en saadan Optagelse af Sønnen som Kompagnon end ikke kunde ses at være foregaaet, fandtes Modtageren af Pengene at maatte dømmes til at tilbagebetale disse 857
- En Person, der sagsøgte en Enke til Betaling af et Beløb, som han paastod at have tilgode bl. A. i Anledning af, at han først som hendes beskikkede Lavværge og senere som hendes Fuldmægtig havde forvaltet nogle hende tilhørende Ejendomme, ikke anset berettiget til noget Vederlag, hverken i den ene eller den anden Egenskab 919
- Se endvidere under „Transport“ 867

Handel.

- Statueret, at forskellige Varer, som af et Firma i Tyskland vare sendte en herværende Grosserer, i Henhold til den mellem dem indgaaede Forretningsforbindelse maatte antages tilstillede denne i Konsignation, og at hans Forpligtelse til at betale Varerne derfor ikke kunde støttes paa den Omstændighed, at han maatte betragtes som Kjøber af Varerne 134
- Et herværende Handelsfirma, der af en Møller i Yarmouth havde købt 3 Tons Klid i Sække, at betale strax efter Modtagelsen, men som efter at have modtaget Partiet nægtede at honorere en af Sælgeren for Kjøbesummen trukken Vexel under Anbringende af, at der deri skulde likvideres Erstatning for en Undervægt, som ved Opvejning her skulde have vist sig paa et andet Parti Klid af en anden Sort, som Firmaet nogen Tid før Afslutningen af Handelen om de 3 Tons havde afkøbt samme Sælger fob Yarmouth mod Rembours i London, og som løst indladet i Skibet var ankommet hertil sammen med Partiet paa de 3 Tons, — dømt til at betale den fulde Kjøbesum for det førstnævnte Parti, da Firmaet ikke havde bevist, at Sælgeren ikke i Yarmouth havde indladet det hele, Firmaet fakturerede Kvantum af den løse Klid, hvilket det efter den derom indgaaede Handels Natur som en fob-Handel maatte være Firmaets Sag at godtgjøre 770
- En Sælger af en fast Ejendom, som havde garanteret sin Kjøber en bestemt Lejeindtægt af Stueetagen i Ejen-

- dommen for 1 Aar, tilpligtet at godtgjøre Kjøberen Differencen mellem dette Beløb og det af denne i Leje oppebaarne Beløb, idet Kjøberen ikke kunde antages at have tilsidesat den ham paahvilende Forpligtelse til at drage Omsorg for at faa bemeldte Etage udlejet. Sælgeren endvidere dømt til at godtgjøre Kjøberen de af ham havde Udgifter med Anskaffelse af de lovbefalede Brandredskaber til Ejendommen 814
- I et Tilfælde, hvor et Svineslagteri, som overfor en Handlende havde forpligtet sig til for en bestemt fastsat Pris at sælge denne et større Parti Fedt, at aftage indenfor et nærmere bestemt Tidsrum, efter dette Tidsrums Udløb havde vægret sig ved at staa ved Handelen, statueret, at et paa Grundlag heraf af Kjøberen mod Slagteriet rejst Erstatningssøgemaal maatte anses ubeføjet, idet den nævnte Bestemmelse i Kontrakten om, at Fedtet skulde aftages af Kjøberen indenfor et vist Tidsrum, maatte anses som et væsentligt Vilkaar ved Handelen, og der ikke var godtgjort at have dannet sig nogen Retssædvane mellem Handlende, ifølge hvilken Sælgeren skulde have været uberettiget til ved Fristens Udløb at annullere Handelen uden forudgaaet Advarsel til Kjøberen 845
- Udtalt, at det maa staa en Fabrikant frit for ved Salget af sine Varer til Forhandlere at betinge sig, at Varerne ikke maa sælges under en dem paatrykt Pris, hvorimod Fabrikanten ikke ved saadan Paatrykning kan bevirke, at det bliver en ved Varerne klæbende Forpligtelse for enhver senere Forhandler deraf ikke at sælge dem under denne Pris, samt at den Forhandler, der ved at købe Varerne af Fabrikanten overfor denne har forpligtet sig til ikke at sælge dem under den paatrykte Pris, ikke kan anses derved tillige at have paataget sig Forpligtelse til kun med samme Betingelse at sælge dem til en anden Forhandler. Et af en Fabrikant hos en Forhandler nedlagt Forbud mod, at denne solgte Fabrikantens Chokolade under den derpaa trykte Pris eller averterede om saadant Salg, derfor ophævet som ulovligt, og Forhandleren tilkjendt Erstatning 873

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Person, der havde tilegnet sig en Pakke Tøj, som hun saa falde ned fra en forbikjørende Vogn, uagtet

denne ikke var længere borte, end at hun kunde have standset den, straffet for Tyveri	754
Straf efter Strfl.'s § 247 anvendt	3, 94, 729

Hjemvisning.

I et Tilfælde, hvor en Sag, under hvilken Politidirektøren i Kjøbenhavn var sagsøgt til at betale Erstatning i Anledning af en af ham foranstaltet (Indlæggelse af en Person til Observation paa et Hospital som formentlig sindssyg, af Overretten var afvist som ikke hørende under Domstolenes Afgjørelse, udtalt, at da Erstatningspaastanden var støttet paa, at Politidirektøren skulde have overskredet den ham tilkommende Myndigheds Grænser, hvilket Spørgsmaals Afgjørelse maatte henhøre under Domstolene, hvem det ogsaa alene kunde tilkomme at idømme Erstatningen, burde Sagen ikke have været afvist. Da imidlertid Sagens Realitet ikke var bleven udprocederet i første Instants, hvor der af Politidirektøren var nedlagt Paastand om Anstand til at behandle Realiteten, saafremt den af ham nedlagte Afvisningspaastand ikke maatte blive tagen til Følge, fandtes Sagen at burde hjemvises til yderligere Behandling og Paakjendelse i Realiteten	663
En nedlagt Hjemvisningspaastand ikke taget til Følge, da den Anstand, der ønskedes, for Høiesteret var begjæret i et andet Øjemed end for Underinstantsen sket	867
Se endvidere under „Veje“	480
Se endvidere under „Skifte“	886

Hæleri.

En 14aarig Person frifunden i Henhold til Strfl.'s § 56	326
En Tiltalt, der havde benyttet nogle af hendes Mand hjembragte Sække, der tilhørte Andenmand, til deraf at sy en Sengemadrats, anset efter Strfl.'s § 238, da hun maatte antages at have havt Formodning om, at Manden ikke var kommet i Besiddelse af dem paa lovlige Maade	47
Straf efter Strfl.'s § 238 endvidere idømt	66, 78, 247, 261, 696, 729, 743, 754, 862, 892
Strfl.'s § 239 anvendt paa en Tiltalt, der i 6 à 7 Gange havde afkjøbt 2 Personer gammelt Jern (6 à 800 Pd. ad Gangen), som de, efter hvad de havde meddelt ham, havde stjaalet paa Oplagspladser, og som havde overladt dem en ham tilhørende Trækkevogn, hvilken de, efter hvad der ligeledes var ham bekendt, benyttede	

	Pag.
til Transport af det stjaalne Jern. Overretten havde anvendt Strfl.s § 228, jfr. §§ 48 og 51, samt § 238	739
Hævd.	
Se under „Ejendomsret“	241
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
Beviset ikke anset tilvejebragt	21
Tiltalte dømte efter Beviset, dog kun som Hælere 78, 247 729, 862, 882	882
Tiltalte dømte efter Beviset som Tyve	400, 882
En for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegoods Tiltalt anset efter Beviset, dog kun som Hæler	760
Interessentskab.	
I et Tilfælde, hvor en Staten tilhørende Kirke med samles Tiender i Henhold til Lov 4 Maj 1856 var bleven solgt til en Del af Sognets Tiendeydere, der ejede den større Del af dettes tiendeydende Hartkorn, statueret, at Frd. 13 November 1829 § 4, jfr. § 7, maatte medføre, at det i Mangel af udtrykkelig Vedtagelse derom ikke kunde antages, at Interessenterne hver især skulde have lige stor Andel i Ejendomsretten. I Betragtning heraf og under Hensyn til, at Kjøbesummen for Kirken var berigtiget ved Hjælp af Overskud, fremkomne ved, at Kjøberne vedblivende havde indbetalt den deres Ejendomme hidtil paahvilende Tiende, antaget, at hvers Andel i Ejendomsretten maatte blive at bestemme i Forhold til Vedkommendes tiendepligtige Hartkorn . .	816
Intervention.	
Se under „Afvisning“	520
Invalidforsørgelse.	
Ret til Efterbetaling af Invalidforsørgelse nægtet Enken efter en Invalid, idet det ikke kunde anses godtgjort, at hans Evne til at forsørge sig og Familie i det omspurgte Tidsrum havde været væsentligt forringet som Følge af et ham i 1848 tilføjet Brud af højre Hofteben	17
Enken efter en Invalid, som selv havde ansøgt om Efterbetaling af Invalidforsørgelse, anset berettiget til at indtale saadan ved Domstolene efter Mandens Død . .	17
En fhv. Sergent, hvem der i Anledning af, at han i 1864	

- var blevet erklæret uskikket til Krigstjeneste paa Grund af dobbelt Lyskebrok, var blevet tilstaaet en vedvarende Invalideforsørgelse, som dog, sammen med en ham senere tillagt temporær Understøttelse, inddrogtes i Marts 1876, medens der paany tilstodes ham Invalideforsørgelse fra 1 Januar 1887, — anset berettiget til Efterbetaling af Invalideforsørgelse, i Medfør af Lov om Invalideforsørgelse m. m. af 1 Marts 1889 § 4 dog først fra 1 Oktober 1878, idet hans Helbredstilstand i det omspurgte Tidsrum ikke kunde antages at have været i den Grad bedret, at hans Erhvervsevne ikke længere kunde anses væsentligt svækket 219
- I et Tilfælde, hvor en som „vedvarende“ tillagt Invalideforsørgelse var bleven inddraget, statueret, at Inddragelsen maatte anses beføjet, samt at der manglede Føje til paany at tillægge den Vedkommende Ret til Invalideforsørgelse, idet der ikke fra hans Side var ført Bevis for, at de lovbestemte Betingelser for at erholde saadan Forsørgelse vare tilstede..... 295
- Den Omstændighed, at en Person havde gjort Tjeneste ved Københavns Politi fra 1 August 1865 til den 15 December 1875, i Forbindelse med, hvad der iøvrigt forelaa om hans Helbredstilstand i nævnte Tidsrum, antaget at indeholde tilstrækkeligt Bevis for, at Vedkommende havde gjenvundet sin Evne til Erhverv i en saa væsentlig Grad, at en stedfunden Inddragelse af en ham tidligere tilstaaet Invalideforsørgelse havde havt tilstrækkelig Hjemmel i Lov 9 April 1851 § 14. For-
saavidt Ret til at erholde Invalideforsørgelse senere paany var indtraadt for ham, udtalt, at Bestemmelsen i Lov 1 Marts 1889 § 4, første Punktum, om, fra hvilket Tidspunkt saadan Forsørgelse vilde kunne tillægges ham, maatte komme til Anvendelse..... 319

Island.

En for falsk Forklaring for Retten tiltalt Handelsbetjent, der, under en offentlig Undersøgelse om en Overtrædelse af Helligdagslovgivningen, i Strid med Sandheden havde benægtet at have om Søndagen i sin Principals Boutik solgt forskellige Varer, derunder Brændevin, frifundet i Henhold til Straffelov for Island 25 Juni 1869 § 148, 1 Mb., da hans Forklaring om at have ment, at Sagen gjaldt ham selv, efter Sagens Beskaffenhed, jfr. Helligdagslov 28 Maj 1855 §§ 8 og 10, ikke fandtes at kunne forkastes. Aktionens Omkostninger

	Pag.
for Under- og Overretten paalagte Tiltalte, for Høieste- ret det Offentlige	251
I et Tilfælde, hvor Ejeren af et Skib, som skulde flyttes fra Reykjavik til Eidstjørn, men under Sejladsen var strandet, søgte den lidte Skade erstattet af den Person, der havde forestaaet Flytningen, udtalt, at om end Skibets mangelfulde Udrustning havde medvirket med Stormen til den foregaaede Stranding, fandtes dog An- svaret for denne ikke paa Grund heraf at kunne paa- hvile nævnte Person, idet han, der ikke var Skipper, kun i Fortsættelse af sit Arbejde med Skibets Istand- sættelse havde paataget sig at forestaa dets Flytning det nævnte korte Stykke Vej, og Ejeren, der havde ønsket Skibets Flytning snarest muligt, selv havde væ- ret velbekjendt med dets Tilstand, og det derhos ikke var oplyst, at den skete Skade vilde have været fore- bygget, om der havde været mere Mandskab paa Ski- bet, ligesom det heller ikke kunde antages, at Ved- kommende havde ledet Sejladsen paa en uforsvarlig Maade	574
Slutningsbestemmelsen i § 3 i Lov 15 Oktober 1875 an- gaaende Lægedistrikter paa Island om, at indtil de nye Lægedistrikter efterhaanden blive forsynede med Di- striktslæger, bibeholdes for deres Vedkommende den ældre Distriktsinddeling, antaget at maatte medføre, at et ved Loven oprettet nyt Lægedistrikt, for hvilket der ikke var blevet beskikket nogen fast Distriktslæge, men som var blevet bestyret ved Konstitution, efter dennes Ophør maatte uden Vederlag blive at betjene af den Distriktslæge, under hvis Embedsomraade det forinden Loven af 1875 havde henhørt. Forsaavidt der nu for- inden nævnte Lov havde med Hensyn til en Del af den- nes oprindelige Embede været truffet den Ordning, at de Distriktslægen paahvilende Forretninger med Ju- stitsministeriets Samtykke vare blevne besørgede af en dertil konstitueret Læge, ikke antaget, at der ved denne Ordning var sket nogen endelig Udskillelse af bemeldte Del fra det øvrige Embede, idet bemeldte Ordning i sig selv fremtraadte som rent midlertidig	823
Udtalt, at der, før Emanationen af Lov 9 August 1889, i den gjældende Lovgivning havde manglet Hjemmel til at paaligne en Handelsforening paa Landet Kommune- bidrag, hvorfor en for et saadant Bidrag foretaget Ud- pantningsforretning blev ophævet	890

Kaution.

En Selvskyldnerkautionist for en Grosserer af et Handelshus mod Vexel indrømmet Blankokredit anset pligtig til strax at indfri sin Kaution ved den udstedte Vexels Forfald, idet en Bestemmelse i det oprettede Kautionsbevis om, at „Krediten nedbringes hvert Aar med 2000 Kr.“, ikke, som af ham forment, kunde forstaas saaledes, at Gjælden, i hvert Fald i Forhold til ham, ikke kunde fordres betalt hurtigere end med 2000 Kr. aarligt, men maatte antages kun at have villet sætte en Grændse for den Kredit, som Huset skulde være beføjet til at indrømme Hoveddebitor . . .

71

En Kreditor, som til Dækning for sit Tilgodehavende hos Debitor havde af denne modtaget en Del Varer af hans Lager og i sine Bøger afskrevet Vurderingssummen for Varerne paa Gjælden, antaget berettiget til, da den nævnte Overenskomst senere i Debtors Konkursbo afkræftedes i Henhold til Konkurslovens § 20, at holde sig til Kautionisten, idet den ommeldte Afskrivnings Retsvirkning maatte, hvad ogsaa maatte være Hoveddebitor indlysende, være afhængig af, at den skete Betaling ikke blev afkræftet af Konkursboet, og Kreditor derhos hverken havde tilbageleveret det til ham i sin Tid udstedte Dokument i kvitteret Stand eller overfor Kautionisten udtalt sig paa en Maade, der kunde berettigede denne til at anse sin Forpligtelse for bortfalden; ligesom den skete Modtagelse af Varer i Betaling derhos ikke overfor Kautionisten indeholdt nogen Retstridighed, saaledes havde denne heller ikke oplyst — hvad der ogsaa efter samtlige foreliggende Omstændigheder var uantageligt — at hans Retsstilling ved den nævnte Transaktion i nogen Henseende skulde være bleven forringet

588

Kirkegaard.

I et Tilfælde, hvor et Kirkesyn under Hensyn til, at den til en Kirke hørende Kirkegaard ikke laa længere fjernet fra Vesterhavet, end at der var en Mulighed for, at dette indenfor et Tidsrum af 20 Aar vilde kunne naa Kirkegaarden, havde givet Kirketiende-ejeren Paalæg om at flytte den andetsteds hen, udtalt, at der hverken efter Lovgivningen eller ifølge Forholdets Natur kunde tilkomme Kirkesynet Myndighed til paa Grund heraf at give Tiende-ejeren et saadant Paalæg, hvorimod den endelige Afgjørelse af et saadant Spørgsmaal i Henhold

til Grundsætningen i § 4 i Synsloven af 19 Februar 1861 maatte henhøre under Domstolene. Om det nu end maatte kunne paalægges en Tiendeejer at anlægge en ny Kirkegaard paa Grund af den tilstedeværende Kirkegaards allerede indtraadte eller nærforestaaende Ødelæggelse, fandtes de i det paagældende Tilfælde foreliggende Oplysninger ikke at kunne berettigede til allerede nu at stille en saadan Fordring til Kirketiendeejeren, i hvilken Henseende bemærkedes, at Provstyret end ikke saas at have afgivet noget Skjøn over Nødvendigheden af Kirkegaardens Flytning for Tiden, og at en optaget Syns- og Skjønforretning vel havde erklæret det for muligt, at det Havet nærmest liggende Hjørne af Kirkegaarden kunde blive angrebet af dette i Løbet af en Snes Aar, men paa den anden Side ogsaa betegnet det som en Mulighed, at dertil vilde medgaa en meget længere Aarrække, for hvilket sidste Sagens øvrige Oplysninger nærmest syntes at tale

841

Kirker.

Antaget, at et Sogneraad, der i Henhold til D. L. 2—22—64 havde lignet Udgifterne til en Kirkes Ombygning paa Sognets Beboere efter Formue og Lejlighed, havde været uberettiget til under denne Ligning at inddrage den ved Kirken ansatte Præst

58

Antaget, at Beboerne af et kongerigsk Distrikt, der før 1864 i kirkelig Henseende havde hørt under et Sogn, som ved Fredstraktaten af 30 Oktober 1864 kom under fremmed Statshøjhed, herved havde mistet den retlige Adgang til at søge Sognets Kirke, hvorfor Kultusministeriet, da Ejeren af Kirkens Tiende derved maatte anses ude af Stand til at opfylde de ham som saadan paahvilende Forpligtelser i Forhold til Distriktets Beboere, havde været beføjet til at foranstalte dette henlagt til en under dansk Statsmyndighed staaende Kirke og at henlægge Tienden dertil, og da denne Foranstaltning ikke efter Forholdets Natur fandtes at kunne paaføre Staten nogen Erstatningspligt overfor Tiendeejeren, blev en af ham nedlagt Paastand om Tilkjendelse af Tiende eller i modsat Fald Erstatning ikke taget til Følge

776

Ligesom Lov om Kirkesyn m. m. af 19 Februar 1861 og den tidligere Lovgivning ikke indeholdt Hjemmel for at paalægge en Kirketiendeejer eller Bestyrelsen for en selvejende Kirke at bekoste en Kirkes Opvarmning,

saaledes kunde det heller ikke antages, at der før Loven af 7 Juni 1873 havde tilkommet Bestyrelsen for en saadan Kirke Bemyndigelse til af egen Drift at træffe Foranstaltning hertil med den Virkning, at Udgifterne herved kunde paalignes Menighedens Medlemmer i Henhold til D. Lov 2—22—64, idet en Kirkes Opvarmning efter Lovgivningens Opfattelse ikke kunde betragtes som en egentlig nødvendig Foranstaltning. Efter hele Indholdet af Loven af 7 Juni 1873 kunde det nu ikke antages, at det havde været denne Lovs Mening at gjøre anden Forandring i de tidligere gjældende Regler end den, som maatte følge af, at en saadan Paaligning nu maatte kunne finde Sted for Omkostningerne ved Anskaffelse til en Kirke af saadanne almindelige Kakkellovne i de Tilfælde, hvor Kirkesynet efter nævnte Lov var beføjet til at paabyde Anskaffelsen af saadanne. Som Følge heraf blev en Udpantningsforretning, som var afholdt hos et Sognemedlem i Anledning af et Varmeapparats Anbringelse i Viborg Domkirke, ophævet	808
Se endvidere under „Interessentskab“	816
Se endvidere under „Kirkegaard“	841

Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning).

En Person, der havde ydet Laan paa Lotterisedler mod haandfaaet Pant deri paa den Maade, at han, naar de ikke indløstes af Pantsætteren, fornyede dem til den næstpaafølgende Trækning, hvorefter de endnu stode til Indløsning, men, hvis de ikke indløstes, betragtede dem som sin Ejendom, hvorefter han før 6te Trækning solgte samtlige i Behold værende Lodder, saavel dem, hvoraf han betragtede sig som Ejer, som dem, han sad inde med som Panthaver, — anset efter Lov 6 Marts 1869 § 3, idet hans Erhvervelses- og Afhændelsesmaade maatte betragtes som en Handelsforretning, uanset at den paaregnede Fordel ikke indvandttes gennem Forskjellen mellem Erhvervelses- og Salgsprisen	543
En Person, som i en Række af Aar havde indkjøbt et stort Antal Klasselotterisedler og spillet paa dem til 5. Trækning inklusive og derpaa solgt dem til en Pris, der var lavere end Prisen paa et Kjøbelod, men højere end Fornysesprisen til 6te Trækning, anset efter § 3 i Lov 6 Marts 1869. Tillige dømt efter samme Lovs § 5 for i et herværende Blad under sit Navn at have	

	Pag.
ladet indrykke Avertissementer, i hvilke han udbød saadanne Lodder til Salg	666

Kompetence.

Enken efter en Invalid, som selv havde ansøgt om Efterbetaling af Invalidforsørgelse, anset berettiget til efter Mandens Død at indtale den ved Domstolene	17
Antaget, at Københavns Magistrat i Lov 4 Marts 1857 § 1 og Instrux 6 Oktober 1879 § 9 havde havt tilstrækkelig Beføjelse til at tilbagekalde en en Gasmester meddelt Bemyndigelse til at udføre Arbejder ved Københavns Gasværker, fordi han efter Magistratens Mening i et givet Tilfælde ikke havde udvist tilstrækkelig Duelighed. Afgjørelsen af dette Spørgsmaal derfor ikke antaget at kunne undergives Domstolenes Prøvelse . .	53
Et af en Formand for en Sparekasse paa dennes Vegne optaget Laan hos en Bank antaget gyldigt stiftet, idet Banken, uanset at det ifølge de for Sparekassen ved dens Stiftelse vedtagne Regler kunde være tvivlsomt, om der tilkom Formanden Myndighed til at optage Laan paa Sparekassens Vegne, dog under Hensyn til den Stilling, som vedkommende Formand i flere Aar med de andre Stifteres Billigelse faktisk havde indtaget, maatte have været beføjet til at gaa ud fra, at Formanden havde fornøden Kompetence til at optage bemeldte Laan	281
Se endvidere under „Veje“	480
Se endvidere under „Hjemvisning“	663
Se endvidere under „Kirkegaard“	841

Konkurs.

I et Tilfælde, hvor en af en Fader til hans 2½ Aar gamle Søn udstedt Panteobligation antoges at maatte betragtes som en Gave til denne, den af en Kreditor i Faderens Konkursbo nedlagte Paastand om, at Sønnen skulde være uberettiget til at erholde Dækning for den i Henhold til bemeldte Panteobligation anmeldte Fordring i Boet, taget til Følge, idet Bevis ansaas tilvejebragt for, at Faderen, da Obligationen udstedtes, var insolvent, saaledes at Konkurslovens § 28, jfr. D. Lov 5—14—46, 2det Mb., maatte blive anvendelig paa den foreliggende Gaveretshandel	98
Et af en Skifteret afsagt Dekret, hvorved en Persons Bo paa Begjæring af en Fordringshaver var taget under Konkursbshandling, ophævet, idet den Fordring, paa	

Grundlag af hvilken Begjæringen var fremsat, ikke, da Begjæringen fremkom, kunde betragtes som forfalden, idet der angaaende dens Betaling var indgaaet et Forlig, hvorved Debitor havde forpligtet sig til at afgjøre Gjælden inden et vist senere Tidspunkt. Erstatning derhos tilkjendt Debitor for det ham som Følge af den ommeldte Begjæring tilføjede Tab, Tort og Kreditspilde 674

Kontrakt.

- I et Tilfælde, hvor 2 Arvinger paa Skiftet efter en i uskiftet Bo hensiddende Enke protesterede mod Ægtheden af 2 Kjøbekontrakter, hvorved hun, nogle Aar før sin Død, til 2 af sine Børn havde bortsolgt nogle hende tilhørende Ejendomme m. m., bl. a. paa Vilkaar, at Børnene skulde overtage disse fra et bestemt Tidspunkt og udbetale en Sum Penge til de 2 Arvinger. — denne Protest ikke taget til Følge, idet det vel ikke kunde anses bevist, at Kontrakterne, som Enken havde underskrevet med paaholden Pen, vare blevne oplæste for hende før Underskriften, men Arvingerne havde erkjendt, at Børnene uden Indsigelse fra nogen Side i Overensstemmelse med Kontrakterne havde overtaget Ejendommene fra det i samme bestemte Tidspunkt, og de selv nogle Maaneder før Enkens Død havde modtaget og uden Forbehold kvitteret paa Kontrakterne for de dem tillagte Beløb. hvorved de maatte antages at være gaaede ud fra, at Kontrakterne stemmede med Afdødes Villie, ligesom der heller intet var fremkommet, der tydede paa, at hun ikke havde anerkjendt dem. 31
- Spørgsmaal om Forstaaelse af en mellem et amerikansk Firma og dets Repræsentant for Evropa indgaaet Overenskomst om den ham tilkommende Provision m. m. . . . 213
- I et Tilfælde, hvor Ejerinden af en Ejendom havde lovet en Person et Beløb i Salær, dersom han anviste en Kjøber til Ejendommen, med hvem Salg blev effektueret, Bevis ikke antaget ført fra Kommissionærens Side for, at det Salg af Ejendommen, som senere havde fundet Sted, skyldtes hans Anvisning af Ejendommen til vedkommende Kjøber. 345
- En mellem et Handelshus og en Kommune vedtagen Overenskomst, hvorefter der før Petroleum, der lossedes og ladedes fra et af Handelshuset i Kjøbstaden lejet Grundstykke, kun skulde erlægges modereret Skibsafgift, hvilken Moderation ifølge Overenskomsten skulde bortfalde, naar Handelshuset opgav eller afhæn-

- dede sit Etablissement sammesteds, antaget ogsaa at maatte komme det Selskab til Gode, til hvilket Handels-
huset senere havde udlejet bemeldte Etablissement som
Petroleumspakhus og Lager, idet Etablissementet ikke
ved dette Lejemaal, der ifølge Vilkaarene ved Opsigelse
og af andre Grunde vilde kunne ophøre, kunde betrag-
tes som opgivet af Handelshuset, og der manglede Føje
til at tage de i Overenskomsten brugte Udtryk i en
for Selskabet mere ufordelagtig Betydning end den, de
i og for sig gave 426
- Under en til Fæstes Forbrydelse anlagt Sag statueret, at
Reglerne i Frd. 9 Marts 1838 og 27 Maj 1848 efter Be-
skaffenheden af den Rettighed, der var hjemlet ved
det saakaldte Fæstebrev, og som i væsentlig Grad vare
videregaaende end en almindelig Livfæsters, hverken
ligefrem eller analogisk kunde finde Anvendelse paa
det paagjældende Retsforhold. Da Parterne derhos
heller ikke kunde antages stiltiende at have henholdt
sig til Lovgivningens Regler om Livsfæstes Forbryd-
else, fandtes den Omstændighed, at den i Fæstebrevet
betingede Afgift ikke var bleven erlagt for to nær hin-
anden følgende Terminer, uden at det saas, at Afgiften
forinden Sagens Anlæg var bleven Vedkommende af-
krævet, ikke at kunne betragtes som en saa væsentlig
Misligholdelse, at den kunde hjemle Ret til at fordrø
Retsforholdet hævet 439
- Ejeren af en bortforpagtet Landejendom ikke anset be-
rettiget til Forpagtningsafgift fra den 1 Juli 1889, idet
det ved forskellige under Sagen foreliggende Omstæn-
digheder, derunder en af ham til Forpagteren udstedt
Kvittering af 29 April s. A., maatte anses godtgjort, at
Forpagtingen skulde ophøre fra førstnævnte Dato at
regne. Da nu Ejeren havde indrømmet, at Forpagteren
den 30 Juni s. A. havde tilbudt ham at aflevere det
Forpagtede den følgende Dag, og Ejeren ikke havde
anført nogen berettiget Grund til sin Vægning ved at
modtage det, bleve Omkostningerne ved en af ham
iværksat Udsættelsesforretning ikke godtgjort ham 505
- En endelig Overenskomst om Oprettelsen af et Tidscerte-
parti anset afsluttet ved udvexlede Telegrammer, hvor-
for en senere fremsat Fordring fra den ene Parts Side
om Optagelse i Certepartiet af nogle ikke med Over-
enskomsten stemmende Vilkaar antoges at berettige
Medkontrahenten til deri at se et saadant Brud paa
Overenskomsten, at det maatte forpligte til Erstatning 554

	Pag.
En Vinhandler, der hos et Glasværk havde bestilt udført en Form til en Flaske som et Eiffeltaarn efter en af ham selv leveret Tegning, dømt til at betale saavel denne Flaskeform som de ham efter denne leverede Flasker	596
Bevis efter Omstændighederne anset tilvejebragt fra en Ejendomskommissionærs Side for, at han med Hensyn til en Ejendoms Afhændelse havde udvist en Virksomhed, som efter Forholdets Natur og det ham givne Tilsegn maatte berettigede ham til at erholde Kommissionsalær	679
I et Tilfælde, hvor en Person overfor en Anden havde forpligtet sig til paa en Tvangsauktion over en Ejendom at lade sig denne udlægge som ufyldestgjort Prioritetshaver og derefter overdrage Sidstnævnte sin Ret til samme, mod at denne „efter Overdragelsen“ betalte alle med Auktionen forbundne Omkostninger, antaget, at Sælgeren ikke kunde forlange de nævnte Omkostninger erlagte, forinden Overdragelsen havde fundet Sted, og at den fra hans Side herom stillede Fordring derfor indeholdt et Brud paa den indgaaede Overenskomst. Sælgeren, som senere havde overdraget sin Ret til Ejendommen til en Trediemand, i Henhold til den derom nedlagte Paastand tilpligtet enten at overdrage Medkontrahenten den ved Auktionen for Sælgeren stiftede Ret eller at betale ham en Erstatning, som fandtes at kunne fastsættes til det Beløb, som ifølge den mellem dem indgaaede Overenskomst, skulde af Sælgeren betales til Kjøberen for det Tilfælde, at der paa Auktionen blev gjort et saadant Bud, at Førstnævnte ikke kunde fordrage sig Ejendommen udlagt.	852
En Ejer af en fast Ejendom, der gjennem sin Søn havde meddelt en Kommissionær Størrelsen af det Salær, denne skulde være berettiget til for Salget af Ejerens Ejendom, anset bunden ved Udtalelserne i Sønnens Breve, uanset at denne efter Faderens Anbringende var gaaet udenfor sin Instrux	905
Se endvidere under „Handel“	814

Kvaksalveri.

Et Fruentimmer, som i længere Tid havde haft en 15aars Pige i sit Hjem og behandlet hende med Massage for en Hoftelidelse, dømt for Kvaksalveri, idet der efter det Foreliggende ikke fandtes at kunne tages noget Hensyn til hendes Anbringende om, at hun alene

havde modtaget Pigen i sit Hjem for at give hende Undervisning i Massagebehandling, hvorimod hun maatte antages at have taget hende i Kur 625

Laan.

Et af en Formand for en Sparekasse paa dennes Vegne optaget Laan hos en Bank antaget gyldigt stiftet, idet Banken, uanset at det ifølge de for Sparekassen ved dens Stiftelse vedtagne Bestemmelser kunde være tvivlsomt, om der tilkom Formanden Myndighed til at optage Laan paa Sparekassens Vegne, dog under Hensyn til den Stilling, som vedkommende Formand faktisk i flere Aar med de andre Stifteres Billigelse havde indtaget, maatte have været beføjet til at gaa ud fra, at Formanden havde fornøden Kompetence hertil. 281
Se endvidere under „Gjæld“ 618, 857

Landboforhold.

I et Tilfælde, hvor en Del Hartkornsbrugere i en Landsby havde til Brug for en Forbrugsforening opført et Hus paa en Del af det Areal, der ved Udsiftningen af Byens Jorder maatte antages at være forblevet hemliggende som Byens Gadejord, antaget, at den af dem udøvede Raadighed over Grundstykket særligt i et Øjemed som det omhandlede — endog afset fra, at en forudgaaende Forhandling og Afstemning i Bylauget ikke havde fundet Sted — ikke gyldigen kunde ske, uden at Samtykke dertil forelaa fra samtlige Lodtagere i bemeldte Gadejord og navnlig hverken hjemledes ved Forholdets Natur eller Analogien af D. Lov 3—13—31. De sagsøgte Bymænd derfor tilpligtede at nedrive den opførte Bygning, uden at det i saa Henseende kunde faa Betydning, at andre af Byens Beboere, mod hvilke Sagen ikke var anlagt, skulde have deltaget i Beslutningen om Husets Opførelse, idet de indstævnte Bymænd, uagtet hertil opfordrede under Sagen, ikke havde opgivet, hvilke disse Andre vare 301

Lavværges.

En for en Enke beskikket Lavværges ikke anset berettiget til at erholde Vederlag for Forvaltningen af nogle hende tilhørende Ejendomme, da saadant hverken var betinget eller lovet ham 919

Livsforsikring.

Ordene i Lov 18 Juni 1870 § 10 om Beregningen af den Godtgjærelse, der ved Ophævelsen af en Livsforsikring vil være at udbetale vedkommende Interessent, antagne at maatte forstaaes saaledes, at der ved Bestemmelsen af Renværdien af Livsforsikringsanstaltens og den Forsikredes respektive Forpligtelser ikke til de kapitaliserede Værdier skal lægges noget Tillæg efter §§ 7, 12 og 14, medens selve Kapitaliseringen skal foregaa paa Grundlag af den i Forsikringsdokumentet nævnte samlede Præmie

342

Livsgave.

I et Tilfælde, hvor en i uskiftet Bo hensiddende Enke havde ved Gavebrev til Fordeling mellem nogle af sine Livsarvinger skjænket to hende tilhørende Panteobligationer, idet det derhos i Gavebrevet var udtalt, at de ved samme stedfundne Gaver fuldbyrdedes med det samme, men at Giverinden forbeholdt sig Renterne af Kapitalerne for sin Levetid, statueret, at den nævnte Disposition, med hvilken Gavemodtagerne maatte antages at have været gjort bekendte, maatte opretholdes som en Livsgave, uanset at Giverinden for at sikre sig den ommeldte Rentenydelse havde i Gavebrevet truffet Bestemmelse om, at der ikke uden hendes Samtykke kunde disponeres over Aktiverne fra Gavemodtagernes Side, og at derfor en Sagfører indtil hendes Død skulde besidde Aktiverne paa Gavemodtagernes Vegne

682

Lønningslove.

Statueret, at en Officer, som samtidig med sin Forfremmelse til Oberstlieutenant af Ingeniørkorpset udnævntes til Chef for Officerskolen, efter Bestemmelserne i Loven om Hærens Ordning af 6 Juli 1867 § 93, første Stykke, og Loven om Lønninger ved Hæren af 25de s. M. § 14, første Stykke, maatte henregnes til de i sidstnævnte Lovs § 36, sidste Punktum, ommeldte Personer, som fandtes i Ingeniørkorpsets Oberstklasse, og at Lønningen af disse derfor vilde være at foretage overensstemmende med Forskriften i tredje Punktum af sidstnævnte Paragraf

Se endvidere under „Island“

306

823

Løsgænger.

Straf herfor idømt . . . 60, 76, 431, 442, 660, 667, 728, 836, 860

Meddelagtighed.

En Tiltalt, der havde vedgaaet, at han havde givet en Medtalt, da denne begav sig ind i en Ejendom, hvor han begik et Tyveri, Tilsagn om at forblive tilstede, indti han kom tilbage, at han havde Formodning om, at den Medtaltalte vilde stjæle i Ejendommen, hvis Lejlighed dertil gaves, samt at hans Hensigt med at blive tilstede var at være den Medtaltalte behjælpelig med at bortbringe, hvad denne maatte have stjaalet, og som ogsaa havde udført dette, anset skyldig i Meddelagtighed i Tyveri efter Strfl.'s § 47, 2 Mb. 743
 Strfl.'s § 52, sidste Pkt. anvendt 625, 902

Medikamenthandel (ulovlig).

En Materialist, som til Folk, der i hans Butik forlangte Hofmannsdraaber, Kamferspiritus, Blyvand eller Kamferdraaber, havde givet den Besked, at han ikke forhandlede disse Ting, men deres Bestanddele, hvilke han derpaa, paa Forlangende, paa Stedet havde sammenblandet, og havde solgte det derved fremkomne Produkt, straffet for ulovlig Medicinalhandel 639

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En for Overtrædelse af Strfl.'s 14 Kapitel tiltalt Person, der, forinden han afgav en urigtig Forklaring for Retten, havde skjult den Gjenstand, som Forklaringen angik, og som hans Moder sigtedes for at have stjaalet, frifundet i Medfør af Strfl.'s § 147, 1 Mb., idet han uanset om han i Medfør af dens § 110 ikke kunde straffes for sin ulovlige Handling, dog fandtes at have havt Anledning til at betragte Sagen som angaaende ham selv. Aktionens Omkostninger for Underinstantsen dog paalagte ham 477
 En for Forledelse til falsk Forklaring for Retten Tiltalt frifunden 760
 En Person, der for Navns Nævnelser Skyld var stævnet til at paahøre en Vidneførsel under en privat Politisag angaaende et Forhold, hvorom han tidligere havde afgivet Forklaring under en offentlig Undersøgelse, og som under Vidneførslen i Strid med Sandheden erklærede, at hans under den offentlige Undersøgelse afgivne Forklaring var urigtig, anset efter Strfl.'s § 146. 564
 En Kvaksalverske mod sin Benægtelse anset overbevist

om at have forsøgt at forlede forskellige Personer til i Strid med Sandheden at forklare, at hun, som havde behandlet en Pige med Massage, alene havde gjort dette for at give Pigen Undervisning i Massagebehandling. Herfor anset efter Strfl.'s § 146, jfr. § 52, sidste Punktum	625
Strfl.'s § 146 endvidere anvendt	293, 368
En Barnefader, som havde aflagt falsk Ed i en Paternitetssag, anset efter Strfl.'s § 150, jfr. § 145	611
En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891 havde i Strid med Sandheden afgivet Erklæring paa Tro og Love om ikke nogensinde ved Dom at være funden skyldig i en Forbrydelse, anset dels efter Strfl.'s 154, dels efter § 257 .	789
En gift Kone, som havde ladet en Vandelsattest forsyne med sin Mands Underskrift uden at have Kundskab om Rigtigheden af dens Indhold, anset efter Analogien af Strfl.'s § 155	608

Modregning.

Se under „Transport“	867
--------------------------------	-----

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

Tiltalte ansete for Vold og Opsætsighed med Politibetjente efter Strfl.'s § 100, jfr. § 98	229, 437
En for Vold mod en Gendarm tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 100	572
En Landvæsenselev, som med et Egespir havde bibragt en Politibetjent et Slag i Hovedet, anset efter Strfl.'s § 100, jfr. § 203	594
En Person, som, da nogle Politibetjente uden Ordre fra deres Foresatte vare trængte ind i Gaarden til det socialdemokratiske Forsamlingshus i Rømersgade for at rydde denne, i Irritation herover havde tilføjet en af Betjentene et Slag med sin Stok, anset efter Strfl.'s § 100	658
En Person, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have udskjældt og slaæet en Gendarm i Funktion, anset efter Strfl.'s §§ 100 og 101	930
En Tiltalt, som overfor en Dommer efter en Doms Afsigelse fremkom med den Udtalelse, at Dommeren havde ført Sagen falsk i det Hele, anset efter Strfl.'s § 101	599

Myndighedsmisbrug.

En Politibetjent anset efter Strfl.s § 144, 1ste Mb., jfr. § 125, i Forbindelse med § 203 444

Mæglere

En Dampskibsexpeditør i en Kjøbstad, som efter Anmodning af vedkommende Skibs Rheder havde ydet Skibsføreren Bistand med Skibets Ind- og Udklarering, ikke antaget derved at have gjort noget Indgreb i den Mægleren i Kjøbstaden tilkommende Eneret, idet den Eneret, som med Hensyn til forskellige Forretninger af rent privatretlig Natur er tillagt de beskikkede Mæglere, bestaar i en Ret til at udføre disse med offentlig Troværdighed og meddele Udskrifter desangaaende med fuld Beviskraft, men derimod ikke beføjer Mæglerne til at formene andre at udføre de samme Forretninger som Befuldmægtigede for Personer, der ikke ønske eller behøve Mægleres Bistand, og der ikke var Føje til at antage, at der ved de for Kjøbstaden udfærdigede Mæglerartikler var tillagt Mægleren sammesteds en videregaaende Eneret 364

En Varemægler i Kjøbenhavn, der havde medvirket ved Afslutningen af Handler dels mellem kjøbenhavnske Handlende paa den ene Side og Provindskjøbmænd paa den anden Side, dels i Tilfælde, hvor begge Parter vare Provindskjøbmænd, ikke herved fundet skyldig i Overtrædelse af Fdg for Mæglere i Kjøbenhavn af 22 Decbr. 1808, idet de paagjældende Handler alle vare afsluttede her i Byen. Forsaavidt Tiltalte for en enkelt Provindskjøbmand havde haft en staaende Fuldmagt til for dennes Røgning og Risiko og i dennes Navn at gjøre Indkjøb af Varer, antaget, at Tiltalte heller ikke herved havde gjort sig skyldig i et efter Mæglerforordningen strafbart Forhold, idet Tiltalte som Vederlag af vedkommende Kjøbmand kun havde oppebaaret sædvanlig Mæglerkurtage. Forsaavidt det endelig var oplyst, at Tiltalte i Tilfælde, i hvilke en Handel ved hans Medvirkning var bragt i Stand, havde paataget sig Transporten pr. Vogn af de paagjældende Varer mellem Skibe her i Havnen og de herværende Jernbanestationer og Pakhuse, udtalt, at dette Forhold ikke kunde betragtes som en saadan Speditionsforretning, som det ved Mæglerforordningens § 13 er forbudt Mæglere at befatte sig med, da hans Virksomhed i saa Henseende kun havde været et Accessorium til de af ham som

Mægler udførte Forretninger, og han ikke for samme havde beregnet sig eller oppebaaret noget særligt Vederlag, i hvilken Henseende det maatte blive uden Indflydelsé, at han med egne Vogne havde besørget saadan Transport af Varer, da han for denne kun havde beregnet sig sædvanlig Betaling 580

Næringsbrug (ulovligt).

En Værtshusholder, som for nogle enkelte Dage havde drevet Beværtning fra et af ham for dette Tidsrum midlertidig lejet Lokale, ikke funden skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 63, idet hans sædvanlige Beværtningslokale i bemeldte Tidsrum maatte antages at have henstaaet ubenyttet som saadant. 127

En Dampskibsexpeditør i en Kjøbstad, som efter Anmodning af vedkommende Skibs Rheder havde ydet Skibsføreren Bistand med Skibets Ind- og Udklarering, ikke antaget derved at have gjort noget Indgreb i den Mægleren i Kjøbstaden tilkommende Eneret 364

Tvende Indehavere af et Handelsfirma her i Staden, der sigtedes for at have Boutik paa flere Steder her i Byen, frifundne, idet de paagjældende Forretninger efter det Oplyste maatte antages ikke at være drevne for de Tiltaltes Regning 508

En Tiltalt, som efter tidligere tvende Gange ved Forlig at have erlagt Bøde for uberettiget Brændevinsudskænkning og uberettiget Næringsbrug paany havde gjort sig skyldig heri, alene dømt som for anden Gang begaaet Forseelse efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet det, efter hvad der forelaa om det ved det sidste Forlig Passerede, maatte antages, at Dommeren dengang ikke havde været opmærksom paa det tidligere indgaaede Forlig, og at dette som Følge heraf ikke var taget i Betragtning ved det sidste Forligs Indgaaelse

En Detailhandler med Næringsbevis paa Brændevinshandel efter Omstændighederne anset skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning, der maatte tilregnes ham som 2. Gang begaaet efter Næringslovens § 78. Tillige anset efter dens § 75 for uberettiget Udskjænkning af bajersk Øl og Mjød 201

En for ulovlig Omløben med Varer tiltalt Person anset efter Fdg. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, idet han, paa hvem Reskripterne af 14 Febr. 1741 ikke kunde finde Anvendelse, tidligere var dømt for ulovlig

	Pag.
Bissekramhandel og derved i Henhold til Fdg. 23 April 1845 § 2 havde fortabt Retten til at omføre de i denne Forordning omhandlede Husflidsarbejder til Salg	685
En Person, der havde Bevilling til i en af ham forpagtet Kro paa Landet at drive Gjæstgiveri, dog at det kun var ham tilladt at beværte Rejsende, men som bl. A. ved 2 i Kroen afholdte Baller, mod Politimesterens Forbud, havde udskjænket Spirituosa for Folk, som vare hjemmehørende i Byer, der laa i en Afstund af fra $\frac{1}{2}$ til 1 Mil fra Kroen, og som vare komne til Kroen for at deltage i Dandsen, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78, da Gjæsterne ikke kunde betragtes som Rejsende	927
Se endvidere under „Mæglere“	580
 Nødværge.	
En Person anset skyldig i Exces i Nødværge . . .	676
 Pant.	
En mod en Panteobligation fremsat Præskriptionsindsigelse forkastet allerede af den Grund, at vedkommende Debitor ved forskellige af ham senere til andre Kreditorer udstedte og behørig thinglæste Panteobligationer havde givet disse Pant efter den ved den førstnævnte Obligation stiftede Gjæld og herved overfor Alle og Enhver givet tilkjende, ikke blot at han vidste, at bemeldte Gjæld endnu existerede, men tillige, at han anerkjendte Gjælden, eftersom han af Hensyn til den kun gav Andre sekundær Panteret i Ejendommen . . .	338
Statueret, at Høns ikke kunne henregnes til en pantsat Gaards Besætning, samt at Tørv, der vare tilberedte og skaarne, samt optagne, hjembragte og hengjemte Rodfrugter ikke kunne betragtes som vedhængende Frugter af en Ejendom; da de sidstnævnte Gjenstande heller ikke kunde falde ind under Bestemmelsen i Iste Punktum af Konkurslovens § 153, til hvis analogiske Anvendelse paa dem der ogsaa manglede Føje, antaget, at Bestemmelsen i Konkurslovens § 152 maatte medføre, at en i et Pantebrev givet Panteret i „Avlog Afgrøde“ ikke gyldig havde kunnet omfatte dem . . .	352
 Personlige Retsforhold.	
I et Tilfælde, hvor en Søn havde paastaet Lavværgeren for	

hans i uskiftet Bo hensiddende Moder kjendt pligtig til at tilstille ham Administrationsregnkabet over Boet til hans Revision, udtalt, at en saadan Paastand ikke havde Hjæmmel hverken i Lovgivningens almindelige Regler om Hensiddende i uskiftet Bo eller i de af Vedkommende til Støtte for sin Paastand anførte særlige Omstændigheder 419

Polititilhold (Overtrædelse heraf).

Straf herfor idømt. 473, 737, 915

Presseforhold.

En Redaktør, der i det af ham redigerede Blad havde i det Væsentlige korrekt gjengivet nogle af en Værtshusholder i en Beværtning hørligt for Alle fremsatte Udtalelser om Socialister, ikke antaget derved at have tilføjet Værtshusholderen nogen til Skadeserstatning forpligtende Retskrænkelse 44

Antaget, at Bestemmelserne i §§ 6 og 7 i foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August 1886 ikke indeholde Hjæmmel for, at en Dom, overgaaet Forfatteren af en i et Dagblad indeholdt Artikel, kunde benyttes som Grundlag for Exekution i Bladets Indtægter for den Domhaveren tilkjendte Erstatning, uanset at der ikke var givet Nogen Lejlighed til at optræde under Sagen paa Bladets Vegne, eller at Dommen overhovedet i Forhold til Bladet skulde være en bindende Retsafgjørelse 520

Procedure.

I et Tilfælde, hvor en Part først under Proceduren for Høiesteret havde fremlagt en Daabsattest og til Støtte for sin Paastand om Frifindelse henvist til Fdg. 14 Maj 1754, udtalt, at det fulgte af Forskriften i Plakat 12 Maj 1784 § 2, at der ikke paa dette Trin af Sagen imod Modpartens Protest kunde tages Hensyn til denne Umyndighedsindsigelse, paa hvis Imødegaaelse Modparten ikke havde kunnet være forberedt 591
Se endvidere under „Erstatning“ 349

Provisoriske Love.

Se under „Presseforhold“ 520

Præskription.

En mod en Panteobligation fremsat Præskriptionsind-

sigelse forkastet allerede af den Grund, at Præskriptionstiden maatte anses afbrudt derved, at vedkommende Debitor ved forskellige af ham senere til andre Kreditorer udstedte og behørig thinglæste Obligationer havde givet disse Pant efter den ved den førstnævnte Obligation stiftede Gjæld og herved overfor Alle og Enhver givet tilkjende, ikke blot at han vidste, at bemeldte Gjæld endnu eksisterede, men tillige, at han anerkjendte Gjælden, eftersom han af Hensyn til den kun gav Andre sekundær Panteret i Ejendommen	338
---	-----

Ran.

En Tiltalt dømt herfor som for 7de Gang begaaet Tyveri	687
--	-----

Rettens Pleje.

Udtalt, at det ikke kan anses stemmende med Grundlovens § 80, at en Person, der var anholdt den 31 December om Eftermiddagen, først var bleven stillet for Forhør den 2 Januar	143
Mulkt for unødigt Trætte idømt	419, 591
En udeblivende Hovedappellant paalagt Mulkt for unødigt Trætte, uanset at der i Sagen var udtaget Kontrappelestævning af Indstævnte, der gav Møde	520
Mulkt for unødigt Trætte idømt i en Sag, der afvistes paa Grund af Undladelse af at iagttage Bestemmelserne i Plakat 2 Juni 1819	652
Misbilliget, at en Varetægtsarrestant havde hensiddet i et mørkt Kjælderrum, som ikke egnede sig til at benyttes som Arrest	831
Misbilliget, at et Bos Behandling ikke var fremmet tilstrækkelig hurtigt	886

Røveri og Trusler.

En Husmand, som, efter hvad der maatte antages, i Tillid til sin Steddatters Anbringende om at være blevet voldtaget af sin Husbond havde i et Brev til denne forlangt en Sammenkomst til en bestemt Tid, for at Sagen kunde ordnes, da der i modsat Fald vilde blive gjort Anmeldelse til Politiet, ikke herved funden skyldig i Overtrædelse af Strfl.s § 245, under Hensyn til, at der under den nævnte Forudsætning i Henhold til Strfl.s § 303 vilde kunne gøres Krav paa en Godtgørelse til Steddatteren. Efter hvad der var oplyst om Forhandlingerne paa det nævnte Møde, under

hvilket Tiltalte var bleven klar paa, at Steddatterens ovennævnte Anbringende var usandt, ikke antaget, at Tiltalte ved sin Optræden under disse havde paadraget sig Ansvar efter § 245, ligesom dette heller ikke kunde antages, forsaavidt Tiltalte nogen Tid efter paany i tvende Breve havde mindet Husbonden om Betaling af det af ham lovede Beløb, idet der manglede Føje til at antage, at nogle af disse Breve havde indeholdt en Trusel, som kunde henføres under § 245. En Medtaltalt frifunden af de samme Grunde	531
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset skyldig i Overtrædelse af Strfl.s § 243	599
En til Tilbagebetaling af ydet kontant Laan indstævnet Person, der i den Hensigt at undgaa at betale Beløbet ved Trusel om til Politiet at ville anmelde, at Kreditrix i et Brev til ham med Urette havde sigtet en Gaardmand for at have voldtaget hende, havde tvunget hende til at udstede en Kvittering for, at han ikke skyldte hende det paagjældende Beløb, anset efter Strfl.s § 245	531
Sagførere.	
Misbilliget, at en til Høiesteret indanket Justitssag ikke fra Aktors Side var fremmet med tilbørlig Hurtighed .	130
En Defensor for Overretten, hvem der ikke var tillagt Salær sammesteds, fordi han havde forglemt at nedlægge Paastand derom, tilkjendt Salær ved Høiesteretsdommen efter sin derom fremsatte Begjæring	690
Et Salærspørgsmaal afgjort	713
En Underretssagfører mulkteret af Høiesteret i Medfør af Frd. 16 Januar 1828 § 14 for utilbørligt Ophold af Sagen	905
Skatter og Afgifter.	
En udenfor Kjøbenhavn boende Handelsmand anset pligtig at erlægge den i Bekj. af 14 December 1887 §§ 3 og 4 fastsatte Betaling for Besigtigelse i Henhold til Kjøbenhavns Sundhedsvedtægt 15 Juni 1886 § 32 af nogle af ham hertil Staden indførte Svin, uanset at Vedtægten intet indeholdt om, at der skulde betales for denne Undersøgelse	12
En Sognepræst ikke anset pligtig til at bidrage til en af Sogneraadet i Henhold til D. L. 2—22—64 foretagen Ligning paa Sognets Beboere efter Formue og Lejlighed i Anledning af Ombygningen af den Kirke, ved hvilken Præsten var ansat	58

Et Sogneraad anset uberegtiget til i Henhold til Landkommunalloven 6 Juli 1867 § 21 at optage Ejeren af en i Sognet beliggende Lystejendom paa Hovedskatteligningen for Aarene 1888 og 1889, da han efter det Oplyste ikke kunde siges at have havt fast Ophold i Kommunen paa de Tider, da Ligningen i Henhold til nævnte Lovs § 20 foretoges i December Maaned for det kommende Aar. Sogneraadet derfor tilpligtet at tilbagebetale ham det for April Kvartal 1888 oppebaarne Skattebeløb. 197

I et Tilfælde, hvor der, efter at et Aktieselskab havde kjøbt en fast Ejendom og derpaa til Bygninger m. m. havde anvendt et større Beløb af Aktiekapitalen, var til Aktionærerne blevet udstedt 800 Aktier à 1000 Kr., med Hensyn til Aktiernes Stempeling statueret, at da de nævnte Aktiebrevne ikke kunde anses at hjemle Aktionærerne Andel i den Selskabet tilskjødede faste Ejendom — hvis Kjøbesum Generaldirektoratet for Skattevæsenet heller ikke havde medregnet ved sin Stempelansættelse — og da der i hvert Fald ikke — som sket — kunde være Spørgsmaal om ved Beregningen af Stempelafgiften at tage Hensyn til de ovennævnte paa Ejendommen efter Skjødets Udstedelse for Aktionærernes egen Regning anvendte Udgifter, var det med Urette, at Aktierne i Henhold til Stempelovens § 51 vare blevne forlangte stemplede til højere Taxt end den for Gjældsbreve foreskrevne 849

Se endvidere under „Kontrakt“ 426

Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke (Strfl.'s Kap. 29).

En Tiltalt, der havde solgt Kjødet af en selvdød Hest, vidende om, at der før dens Død var foretaget en Indsprøjtning paa dens Hals, og at vedkommende Dyrlæge havde paabudt, at Halskjødet skulde nedgraves, anset efter Strfl.'s § 290, 2det Stykke, navnlig for Salget af Halskjødet. I en afgiven Erklæring havde Sundhedskollegiet udtalt, at Nydelsen af Kjødet kunde være farlig for Menneskers, navnlig Børns, Sundhed paa Grund af den skete Indsprøjtning, der havde indeholdt Morfin. 91

Skifte.

En Bestemmelse i et af to Ægtefolk oprettet Testament om, at Hustruen, hvis hun blev den længstlevende,

skulde hense i uskiftet Bo paa Betingelse af, at der af Øvrigheden beskikkedes hende en Lavværge, ikke fundet at være i Strid med Bestemmelserne i Fdg. 21 Maj 1845 § 18. En Arvings herpaa støttede Paastand om, at Boet skulde tages under offentlig Behandling til Skifte og Deling, derfor ikke taget til Følge. Forsaa vidt der endvidere til Støtte for nævnte Paastand af Arvingen var fremsat forskjellige Anker over den Maade, hvorpaa Boet var blevet bestyret, udtalt, at dette ikke kunde beføje til at paalægge Skiftekommissionen at tage Boet under Behandling til Skifte og Deling.....

308

Udtalt, at det ved Opgjørelsen i et Skilsmissebo ikke havde været uberettiget at belaste en den fraskilte Mand tilkommende Arvelod efter hans Adoptivmoder med Deltagelse i de af Exekutorbehandlingen af dennes og hendes afdøde Mands Fællesbo flydende særlige Udgifter, da Indsættelsen af Exekutorer med Virkning for hele Boet havde Hjemmel i Skiftelovens § 6, sidste Punkt, og Adoptiv sønnen ikke kunde antages at have samtykket i, at disse Udgifter holdtes udenfor Beregningen. Derimod ikke billiget, at Skifteretten ved Repartitionen havde undladt at angive, hvorledes og hvori den fraskilte Hustru skulde nyde Udlæg for den hende ifølge Opgjørelsen tilkommende Andel i hendes Mands Mødrene arv, der sammen med hans Fædre arv var baandlagt i Overformynderiet, hvorfor det paalagdes Skifteretten af den dersteds indestaaende Kapital at inddrage under Skilsmisseboet og udlægge hende et saa stort Beløb, som hendes Andel i hendes og fraskilte Mands Fællesbo udgjorde, uden at den Omstændighed, at Kapitalen indestod i Overformynderiet i Henhold til kgl. konfirmeret Testament, kunde gjøre nogen Forandring heri, da Konfirmationen hverken havde kunnet eller kunde antages at have villet af skjære Fyldestgjørelsen af bedre berettigede Krav....

886

Statsfæstelsesdom.....

520

Statsforbrydelse.

Redaktøren af et socialistisk Ugeskrift „Arbejderen“ anset efter Strif's § 85, 2det Stk., jfr. § 46, for nogle i Ugeskriftet under Overskrift „Revolutionen“ optagne Artikler.....

287

Straf.

Strfl.'s § 58 bragt til Anvendelse.....	115, 746
Tillægsstraf for Tyveri ikke idømt, idet det paagældende Forhold ikke fandtes at ville have medført nogen Forhøjelse af den Tiltalte tidligere for Tyveri overgaaede Straf.....	130
Strfl.'s § 60 bragt til Anvendelse paa en Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Tyveri af et Album, men senere havde tilskrevet Bestjaalne, at hun ved Lejlighed vilde sende det tilbage.....	261

Straf (Præskription deraf).

Straf for Forsøg paa Tyveri bortfaldet i Henhold til Strfl.'s § 66.....	223
---	-----

Sundhedsvæsen.

Bestyrelsesmedlemmerne i et anonymt Interessentskab straffede efter L. 12 Januar 1858 § 2, jfr. L. 28 Marts 1868 § 1, for Undladelsen af at efterkomme et dem af Sundhedskommissionen i Kjøbenhavn i Henhold til Sundhedsvedtægt 15 Juni 1888 § 26 givet Paalæg om at afhjælpe Ulemperne ved Røgen fra Selskabets Fabriksskorsten, samt tilpligtede inden en vis Frist at efterkomme Paalæget.....	227
--	-----

Sædeligheden (Forbrydelser herimod).

En Bagermester, som var sigtet for at have gjort sig skyldig i forskellige Sædelighedsforbrydelser overfor en Del hos ham tjenende Piger, med Hensyn til nogle af disse Forhold frifunden.....	186
Tvende for Overtrædelse af Strfl.'s 16de Kapitel tiltalte Sødskende frifundne.....	452
En for Overtrædelse af Strfl.'s § 176, jfr. § 161, tiltalt Person frifunden.....	763
En gift og en ugift Person, der havde indladt sig i Ægteskab sammen, ansete efter Strfl.'s § 160, henholdsvis 1ste og 2det Mb.....	546
En Fader, der jævnlig havde drevet Uterlighed og Utugt med sin Steddatter fra dennes 10de til hendes 14de Aar, anset efter Strfl.'s § 162, jfr. §§ 173, 174 og tildels 176.....	143
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, 2det Led.....	328
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, jfr. § 46.....	158
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, 1. Mb., jfr. § 46.....	467

	Pag.
En Bagermester overfor en hos ham tjenende Pige anset skyldig i et Forhold, der vilde være at henføre under Strfl.'s § 168, jfr. § 46, og § 169, jfr. § 46. For et andet Forhold udvist overfor et 15aarigt Tyende anset efter § 174, jfr. § 46	186
Strfl.'s § 176, jfr. § 36, bragt til Anvendelse paa en 13aarig Dreng, der havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor et 6aarigt og et 5aarigt Pigebarn. . . .	223
En Tiltalt, der havde behandlet to ca. 10 Aar gamle Pigebørn uterligt, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 173. .	472
En Søn for uterligt Forhold overfor sin Moder anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 161	763
Strfl.'s § 181 anvendt paa en Person, der vidende om at være behæftet med venerisk Smitte havde smittet et Fruentimmer, med hvem han havde Samleje, men som han i Forvejen havde meddelt, at han led af Syphilis. . .	729
En Skomager, som mod Betaling havde haft en Pige i Kost og Logis, om hvem han vidste, at hun udelukkende drev Erhverv ved Utugt, samt at dette skete i hans Hus, anset efter Analogien af Strfl.'s § 182, 2det Led, idet han efter det Foreliggende maatte anses at have tilsigtet Fordel ved at tilstede, at det utugtige Forhold fandt Sted i hans Bolig	168
Et for Overtrædelse af Strfl.'s § 182 tiltalt Fruentimmer, der havde givet Mandfolk, som kom i Besøg i hendes Bolig, Anvisning paa de hos hende logerende Fruentimmer til med dem at bedrive Utugt og iøvrigt paa forskjellig Maade havde begunstiget Fruentimmernes løsagtige Færd, anset efter Paragrafens 1ste Led. Kriminal- og Politiretten havde anvendt Analogien af dens 2det Led.	474
En Gjæstgiver, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om for Betaling at have tilstedet Personer af forskjelligt Kjøen Adgang til sine Hotel- og Restaurationslokaler for der at bedrive Utugt, anset efter Strfl.'s § 182, 2. Mb., og Lov 23 Maj 1873 § 9	699
Forfatteren af en i et Dagblad indrykket, som utugtigt anset Artikel anset efter Strfl.'s § 184	526
En Skolelærer for uterligt Forhold overfor nogle til hans Opdragelse betroede Børn anset efter Strfl.'s § 185 . . .	895
En Tiltalt, der paa offentlig Gade havde forfulgt et ham ubekjendt Fruentimmer med Anmodning om Samleje og havde brugt uhevisk og gemen Tale til hende, uagtet hun lagde for Dagen, at hun ikke vilde efterkomme hans Anmodning, anset efter Strfl.'s § 185 . . .	909.

	Pag.
Tiende.	
Se „Kirker“	776.
Tilregnelighed.	
Strf.'s § 39 ikke fundet anvendelig paa en for Manddrab tiltalt Person.....	373.
Strf.'s § 39 bragt til Anvendelse	111, 406, 669.
En for Drab Tiltalt, om hvem Overlægen paa det Hospital, hvor Tiltalte havde været indlagt til Observation, havde erklæret det for sandsynligt, at han i Gjærningsøjeblikket havde været under Indflydelse af en pludselig opstaaet transitorisk alkoholisk Sindsygdøm, der havde berøvet ham al Bevidsthed, efter samtlige foreliggende Oplysninger, og idet der navnlig efter disse intet Hensyn kunde tages til Tiltaltes Forklaring om intet at kunne erindre af Gjærningen, af Høiesteret antaget ikke at have manglet fuld Tilregnelighed.....	716.
Tilstaaelse.	
En af en Tiltalt afgivet, men i samme Forhør tilbagetaget Tilstaaelse efter Omstændighederne, derunder Tiltaltes Sindstilstand, ikke lagt til Grund ved Sagens Paa-kjendelse	501.
En Persons Tilstaaelse om at have forøvet en hende paasigtet Brandstiftelse efter Omstændighederne ikke lagt til Grund, da dens Rigtighed ikke var bestyrket ved andre beviste Omstændigheder	724.
Transport	
En Glarmester, der erkjendte at skyldte en Snedkermester et Beløb for af denne udført Arbejde, men som i en Sag, der af en Sagfører i Henhold til Transport paa denne Fordring var anlagt mod ham til Beløbets Betaling, paastod sig frifunden under Paaberaabelse af at have et langt større Modkrav paa Snedkermesteren, nemlig Restbeløbet ifølge en af denne udstedt Obligation med Pant i en ham tidligere tilhørende fast Ejendom, hvilken Obligation ikke var blevet fuldt dækket ved den over Ejendommen afholdte Tvangsauktion, — dømt til at betale Sagføreren det paastævnte Beløb, da han ikke havde godtgjort sit Anbringende om, at han havde afskrevet dette paa Obligationen, og at han, da han senere transporterede denne til en Trediemand, overfor denne havde forbeholdt sig selv det personlige Krav paa Snedker-	

mesteren, hvilken sidste Paastand navnlig ikke kunde anses bevist ved et af ham for Høiesteret produceret Dokument, idet dette snarere tydede paa, at han ikke havde det ommeldte Krav paa Snedkermesteren, dengang denne transporterede sit Krav paa ham til Sagføreren 867

Tyveri.

Tiltalte frifundne af Mangel paa Bevis 21, 746

En Tiltalt, der hemmelig havde tilvendt sig nogle et Forlagsinstitut tilhørende Hefteskifter, — paa hvilke var anført den Pris, som af vedkommende Modtager skulde betales derfor, men som iøvrigt vare ansete værdiløse, — og ved Regnskabsopgjørelse med Institutet havde tilbageleveret dette de saaledes tilegnede Hefter for derved at unddrage sig for at betale nogle Beløb, som han paa Firmaets Vegne havde inkasseret for andre ham leverede Hefter, ikke anset ved Tilægnelsen at have gjort sig skyldig i Tyveri. 81

Et Tyende, som havde sat sig i Besiddelse af forskellige hans Husbond tilhørende Gjenstande for derigjennem at gjøre sig betalt for tilgodehavende Løn; ikke anset med Straf herfor, idet det, efter hvad der var oplyst om hans sjælelige Tilstand, fandtes betænkeligt at anse ham som skyldig i Tyveri med Hensyn til disse Gjenstande. For Tilægnelsen af nogle andre Gjenstande, for hvilke der vilde være at idømme ham Tillægsstraf efter Strfl.'s § 64, ikke idømt Tiltalte Straf, idet dette Forhold ikke antoges at ville have medført nogen Forlængelse af den ham tidligere for Tyveri af andre Gjenstande idømte Straf. 130

En Tiltalt, der havde tilstaaet sig skyldig i et Tyveri, men som i samme Forhør fragik sin Tilstaaelse, frifundet, idet det efter Omstændighederne, derunder Tiltaltes Sindstilstand, fandtes betænkeligt at tillægge Tiltaltes, i det Hele ubestyrkede Tilstaaelse afgjørende Betydning 501

En Tiltalt, der fra en Mølle, hvor han arbejdede, havde hjembragt nogle Melsække, som han derefter beholdt og lod omsy til en Sengemadrats, anset for Tyveri, idet hans Forklaring om at have villet tilbagelevere dem efter Omstændighederne fandtes at maatte forkastes 47

En Tiltalt, der i Forening med nogle andre havde tilegnet sig en Del til ca. 2 Kr. vurderede, paa en Mark hen-

	Pag.
staaende Havreneg, som de forærede en Indsider til Foder for hans Hest, anset efter Strfl.'s § 128	51
Tilegnelse af en Brosche, som fandtes liggende i en Gaard under et Vindu, af hvilket Tiltalte indsaa, at den maatte være falden ud, betragtet som Tyveri.	172
Tilegnelsen af 5 Lertallerkener til samlet Værdi 15 Øre samt et Forsøg paa at tilegne sig 4—5 Potter Mælk straffet som almindeligt Tyveri.	261
Tilegnelse af nogle Gjenstande, som henlaa under en Stenhuggerskjærm paa en Landevej, tilregnet som Tyveri. Tilegnelsen af nogle Olietryksbillede fra et af Vedkommende ugevis lejet Værelse straffet som Tyveri.	424
En for Bedrageri tiltalt Mejeribestyrer, der havde tilegnet sig et større Kvantum af den hans Husbond tilhørende Mælk, anset efter Strfl.'s § 228.	541
Tilegnelse af en Kurv, som var hensat ved en Vejgrøft lige ud for en Sti til en Gaard, og som Tiltalte gik ud fra, var hensat der for senere at afhentes af Ejeren, anset som Tyveri	660
Tyvsstraf anvendt paa en Person, der havde tilegnet sig en Pakke Tøj, som hun saa falde ned fra en forbi-kjørende Vogn, uagtet denne ikke var længere borte, end at hun kunde have standset den	754
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 3, 37, 74, 104, 111, 173, 245, 253, 256, 259, 261, 269, 291, 299, 356, 371, 377, 381, 388, 400, 405, 406, 416, 422, 424, 457, 458, 473, 606, 614, 645, 650, 689, 694, 696, 710, 746, 751, 757, 788, 827, 838, 902, 929.	
Kvalificeret Tyveri.	
Straf herfor idømt	8, 253, 299, 386, 424, 696, 882, 915
Tyveri efter § 233.	
En Tiltalt frifunden	223
Straf idømt	223, 289, 326, 711, 732.
Tyveri efter § 234.	
Straf idømt	256
Tyveri efter § 235.	
En Tiltalt, der havde afskaaret og tilvendt sig nogle Rodskud, hvorved han havde havt en Indtægt af 1 Kr., anset herefter	256
Tilegnelsen af nogle Æg til Fortæring samt af nogle Pd.	

	Pag.
Ribs, som Tiltalte plukkede og derefter fortærede i sit Hjem, anset herefter	261
Tilegnelse af nogle Hegnsstolper til Værdi 40 Øre anset herefter	694
Tilegnelse fra et Hønsøhus af 5 Æg til Værdi 25 Øre anset herefter	864
Tyveri efter § 236.	
Straf ikke idømt, da Begjæring herom ikke var fremsat	864
Udeblivelsesdomme. . . 280, 281, 310, 311, 325, 344, 345, 350, 480	

Udpantning.

Udtalt, at det hverken af Udpantningslovens § 6 eller af den øvrige Lovgivning kan udledes, at vedkommende Overøvrigheds Resolution om Fastsættelse af Underholdningsbidrag til Børn avlede udenfor Ægteskab skal være forkyndt for Barnefaderen for at kunne benyttes som Grundlag for Udpantning.	55
Se endvidere under „Kirker“	808

Udvisning af Riget.

Strfl.'s § 16 bragt til Anvendelse.	716
---	-----

Umyndighedsindsigelse.

Se under „Gjæld“	591
----------------------------	-----

Underholdningsbidrag.

Udtalt, at det hverken af Udpantningslovens § 6 eller den øvrige Lovgivning kan udledes at vedkommende Overøvrigheds Resolution om Fastsættelse af Underholdningsbidrag til Børn avlede udenfor Ægteskab skal være forkyndt for Barnefaderen for at kunne benyttes som Grundlag for Udpantning.	55
---	----

Veje.

En for Overtrædelse af Vejforordning 13 December 1793 § 1 Tiltalt frifundet, da det ikke kunde anses tilstrækkeligt godtgjort, at et af Tiltalte bebygget og indhegnet Areal hørte til en forbi hendes Hus løbende offentlig Bivej.	208
Forskjellige Personer, der vare tiltalte for Overtrædelse af Fdg. om Vejvæsenet af 13 December 1793 § 82, der forbyder at lede Pølevand paa en offentlig Vej eller i dennes Grøfter, frifundne, idet det maatte forudsættes,	

	Pag.
at de fra de Tiltaltes Ejendomme til Landevejstrøften førende Spildevandsledninger vare anbragte med Billigelse af vedkommende Bygningsautoritet	354
Udtalt, at en af en tidligere Ejer af en privat, senere som offentlig overtagen Gade fremsat Fordring paa Udlevering af eller paa Erstatning for nogle Materialier, der af ham vare nedlagte i Gaden, men senere vare opbrudte af Kommunen, henhører under Domstolenes Afgjørelse og ikke tilkommer den i Lov 14 December 1857 § 10 omtalte Kommission, hvorfor en af Gadens tidligere Ejer mod Magistraten til Udlevering af de ommeldte Materialier m. m. anlagt Sag hjemvistes. . . .	480

Vestindien.

Dødsboet efter en fhv. Deltager i et senere ophævet Handelsfirma, der af Arvingerne efter den anden Kompagnon søgtes til Betaling af et Beløb, som Førstnævnte skulde skyldte til Firmaet, men som dog var udlignet i dettes Handelsbøger, frifundet, da Arvingerne, hvem Bevisbyrden i saa Henseende maatte paahvile, ikke havde godtgjort, at en af det sagsøgte Bo produceret, til den formentlige Debitor af hans Kompagnon udstedt Generalkvittering var udstedt pro forma, eller at der ved dens Udstedelse var udvist et misligt Forhold af Udsteder eller Modtager	207
En for Falsk tiltalt Person, som, umiddelbart efter at det var blevet aftalt mellem ham, hans Fader og en Trediemand, at Tiltalte skulde betale denne sidste et Erstatningsbeløb, som Faderen gik ind paa at indeholde i Tiltaltes Løn, uden Faderens Vidende og Villie underskrev hans Navn paa et ham af Kreditor forelagt, paa Dansk affattet Dokument, hvis Indhold Tiltalte ikke kjendte, men som gik ud paa, at Tiltaltes Fader som Debitor forpligtede sig til at betale det paagældende Beløb, — frifundet, da Tiltalte maatte antages at være gaaet ud fra, at Dokumentets Indhold stemmede med den nylig trufne Overenskomst, og det efter Omstændighederne fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte havde handlet i retsstridig Hensigt ved at underskrive Dokumentet som sket paa Kreditors Opfordring og i Faderens Overværelse	27
En Person, der omtrent Kl. 11 om Aftenen havde stukket Ild paa en Sukkermark i den Hensigt at begaa Tyveri hos en Underforvalter, naar denne, hvad Tiltalte antog, forlod sin Bolig i Anledning af Branden, og som, da	

	Pag
Forvalteren havde begivet sig til Brandstedet, gjorde Indbrud i hans da ubeboede Hus, anset efter Fr. 26 Marts 1841 § 6 og Fr. 11 April 1840 § 12, 1 Mb.	25
En Tiltalt, der fra et Høusebur havde tilegnet sig en til 50 cts. vurderet Høne og anvendt de ved dens Afhændelse indkomne 40 cts. til Indkjøb af Fødevarer, straffet som for almindeligt Tyveri. Tillige straffet for Løsgængeri.	62
En Tiltalt anset som for 4 Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 16 eller som for 5 Gang begaaet Hæleri efter dens § 22, jfr. § 25.	68
En Tiltalt anset for Omgængelse mod Naturen efter D. Lovs 6—13 -15	77
En Person anset for ulovlig Omgang med Hittegods efter Frd. 11 April 1840 § 58	333
I et Tilfælde, hvor en Forhørsdommer fandtes ved en Sags Forhaling at have paaført Tiltalte en utilbørlig lang Arrest, Forhørsdommeren tilpligtet at tilsvare Udgifterne ved Arresten for et Tidsrum af 7 Maaneder, hvorimod der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at idømme ham Mulkt. Under samme Sag udtalt, at det ikke kunde billiges, at Defensor for Overretten i et Indlæg havde betegnet den Tiltalte overgaaede langvarige Arrest som selvforskyldt. Omkostningerne ved Sagens Appel til Høiesteret paalagte det Offentlige	333
En Tiltalt anset for Indbrudstyveri efter Frd. 11 April 1840 § 12, 2 Mb.	333
En Tiltalt anset for 3die Gang begaaet Tyveri.	799
To Tiltalte ansete for Tyveri. Den ene af dem derhos dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Landet i Henhold til Pl. 19 April 1805	831
Misbilliget under en Justitssag, at et mørkt Kjælderrum var blevet benyttet som Arrest.	831

Vexel.

En Enke, der søgtes til Betaling af et Beløb, som hendes afdøde Mand ifølge en under Sagen fremlagt Opgjørelse skulde være blevet en Tømrermester skyldig, frifundet, da det, under Hensyn til D. Lov 5—14—47, ikke kunde ansees godtgjort, at Beløbene for nogle eller alle af de paa Opgjørelsen opførte Vexler vare komne Afdøde tilgode — hvilket maatte have Formodningen mod sig efter det Vexelforhold, der havde bestaaet mellem ham og Tømrermesteren — i hvilken Henseende det efter de foreliggende Omstændigheder

	Pag.
maatte være uden Betydning, at Vexlerne vare udstedte til og endosserede af Tømrermesteren, der ogsaa kunde antages at have indfriet dem, og at der i de fleste af dem var anført „Valuta modtaget i Arbejde“	238
Et herværende Handelsfirma, der som Forskud paa Fragt m. m. for en Ladning Brænde havde accepteret en paa det af Sælgerne i Sverige trukket Vexel, over hvilken disse derefter disponerede i en Bank, — anset berettiget til, da Ladningen ikke blev afsendt, og Sælgerne som Følge heraf havde erkjendt deres Forpligtelse til at tilbagebetale Vexlens Paalydende, i Henhold til Pl. 30 November 1821 at gjøre Arrest i det til Vexlens Indfrielse af Firmaet indbetalte Beløb hos den Sagsfører her i Staden, som sad inde med Vexlen til Inkassation for en Trediemand i Sverige, der havde indfriet den i den Bank, hvori den var begivet, idet denne Indfrielse maatte antages at være sket paa Trassenternes Vegne ved et disse af ham ydet Laan, og han saaledes maatte betragtes som havende besiddet Vexlen paa deres Vegne	390

Vidneførsel.

Den Omstændighed, at tvende Personer under een Sag vare stævnedes og ved Dommen solidarisk dømte til at udrede samme Præstation, ikke antaget at være til Hinder for, at den ene af dem under Sagens Appel kunde føres af den anden som Vidne til Oplysning i Sagen for Appellantens Vedkommende, idet det ikke af den Maade, hvorpaa Sagen oprindelig var anlagt, med Nødvendighed fulgte, at Søgsmålet i Forhold til begge fuldstændig hvilede paa samme Grundlag	722
---	-----

Vold mod Private.

En Søn anset efter Strfl.'s § 201 for Vold mod sin Fader	760
En Mand, som havde bibragt sin Hustru et Stik med en Kniv i Tindingen, hvilket Stik ikke medførte Hustruens Død, hvad heller ikke havde været hans Hensigt, anset efter Strfl.'s § 203. Overretten havde anvendt Strfl.'s § 188, jfr. § 46	143
En Tjenestekarl for Vold mod sin Forvalter anset efter Strfl.'s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	539
En Tiltalt, der, efter sin Forklaring for at skræmme nogle Karle, med hvem han havde været i Klammeri, havde fra en Have kastet en Skarøxe ud efter dem i den Retning, hvori han hørte deres Stemmer, da de i Sel-	

skab passerede en udenfor Haven førende Landevej, hvorved han ramte en af dem og tilføjede denne et Saar, anset efter Strfl.'s § 203	564
En Person, som ved Udøvelse af den ham tilkommende Nødværgeret fandtes at have overskredet Grændserne for samme, anset efter Strfl.'s § 203, jfr. § 40, sidste Punktum	676
En for Vold tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 203, idet der ikke fandtes at kunne tages noget Hensyn til hans Forklaring om, at de den Overfaldne tilføjede Læsioner i Ansigt og Hoved skulde være fremkomne derved, at Tiltalte for at afparere et Slag med en Stok fra Overfaldnes Side havde hævet sin højre Haand, hvormed han holdt om Halsen paa en Flaske, og at Overfaldne da ved Slaget ramte Flasken, saa at denne splintredes, hvorved Skaarene skulde være sprunget hen i Ansigtet paa ham, hvorimod det maatte antages, at de ommeldte Læsioner vare bibragte ham af Tiltalte med Slag med den ommeldte Flaske	802
Strfl.'s § 203 endvidere anvendt	106, 444, 470, 594, 623, 741, 782, 828, 917

Værnepligt.

En Værnepligtig, som uden lovligt Forfald var udebleven fra Sessionerne for Aarene 1886 1892, anset efter Lov 6 Marts 1869 § 13, 2 Mb.	232
--	-----

Ægtepagt.

I et Tilfælde, hvor en mellem to Ægtefæller oprettet saakaldet Arvepagt efter sit Indhold i det Hele fandtes at gaa ud paa, at de Hustruen ved Mandens Død tilfaldende Midler, for det Tilfælde at hun maatte indtræde i nyt Ægteskab, ikke skulde indgaa i det derved stiftede Formuesfællesskab, men forblive udenfor dette som en Hustruen tilhørende Særformue, antaget, at en saadan Ordning gyldig havde kunnet vedtages uden Konfirmation. Da de paagjældende Midler derhos ved at indsættes i Overformynderiet vare holdte tilstrækkeligt adskilte fra Hustruens og hendes senere Ægtefælles Fællesformue, kunde en Dom, som alene var erhvervet over den Sidstnævnte, ikke exekveres i de nævnte Midler	794
--	-----

Ægteskab.

Et Ægteskab ophævet i Henhold til D. Lov 3—16 · 15—1,

og den Forurettede tillagt Ret til at indgaa andet Ægteskab.	Pag. 768
--	----------

Ærefornærmelser.

- En i en Avis indeholdt Artikel, hvori det om en Person, som skulde opstilles som Folkethingskandidat, udtaltes, „at han i Almindelighed har været bekjendt for sin Slagfærdighed“, ikke antaget at indeholde nogen fornærmelig Sigtelse, idet der ikke fra Vedkommendes Side var anført nogen afgjørende Grund for, at Udtrykket „Slagfærdighed“, der naturlig kan forstaaes som „Slagfærdighed i Debatten“, skulde være brugt i Betydning af Slagfærdighed i at uddele Slag. Forsaa-vidt Vedkommende i Artiklen tillige var betegnet som „omrejsende Fjællebodstaler“, dette ikke skjønnat at gaa ud over en tilladelig Kritik af hans Optræden som Taler ved den paagjældende Lejlighed 410
- En Redaktør, der i det af ham redigerede Blad havde optaget 2 Artikler, hvori meddeltes, at en nærmere betegnet Værtshusholder havde udtalt sig nedsættende om Socialister, straffet efter Strfl.'s § 217, da en Passus i Artiklerne, som iøvrigt maatte antages at indeholde et rigtigt Referat af, hvad Værtshusholderen ved den paagjældende Lejlighed havde udtalt, ansaas at indeholde en Forhaanelse af Værtshusholderen, og Strfl.'s § 219 ikke fandtes at kunne medføre Straffrihed for ham, idet Værtshusholderens Udtalelser ikke indeholdt nogen Ærefornærmelse mod Redaktøren. Den paagjældende Udladelse derhos mortificeret. Erstatning for Næringsstab tilføjet ham ved Artiklernes Fremkomst derimod ikke tilkjendt Værtshusholderen, idet Redaktøren, i Betragtning af, at Værtshusholderen havde fremsat de nævnte Udtalelser i en Beværtning hørligt for Alle, ikke fandtes at have tilføjet ham nogen Retskrænkelse ved at gjengive dem i Bladet 44
- En i et offentlig Dagblad indrykket Artikel, hvori Politiets Opmærksomhed henleledes paa en af en Person formentlig begaaet Sædelighedsforbrydelse, uden at Vedkommende dog var navngivet i Artiklen eller iøvrigt i samme betegnet saa tydeligt, at det maatte være Læsere i Almindelighed klart, at der ved den deri omtalte „Forbryder“ var sigtet til ham, antaget at indeholde en mod den Paagjældende ærefornærmelig Sigtelse under Hensyn saavel til, at de Forskjellige, hos hvem Tiltalte forud havde forhørt sig om Sagen, og en Medarbejder ved Bladet, til hvem han havde nævnt den Paagjæl-

- dende som den Skyldige, ikke kunde være i Uvished om, til hvem der sigtedes, som til, at Artiklen, hvis detaillerede Fremstilling gik ud over, hvad der var meddelt Tiltalte, uundgaaelig — hvad den ogsaa tilsigtede og opfordrede til — maatte foranledige en offentlig Undersøgelse mod den Paagjældende, hvorved dennes Navn, hvad Tiltalte maatte indse, vilde blive bekjendt. Erstatning tillagt den Vedkommende efter Strfl.'s § 303 for den ved Artiklen bevirkede Forstyrrelse i hans økonomiske og øvrige Stilling og Forhold..... 314
- I et Tilfælde, hvor den ansvarhavende Redaktør af et Dagblad, som var bleven sagsøgt til Straf og Erstatning af 5000 Kr. i Anledning af en i Bladet indrykket ærefornærmende Artikel, efter havt Udsættelse under Sagen var udebleven uden at fremsætte nogen Indsigelse mod Søgsmålet, antaget, at han maatte anses som den, der ikke havde noget imod Søgsmålet at erindre, hvorfor der vilde være at give Dom efter Sagsøgerens Paastand, forsaavidt den paastaaede Erstatnings Størrelse angik, hvorhos Redaktøren for de ærefornærmende Uddannelser blev anset efter Strfl.'s § 217 349
- Forfatteren af en i et Dagblad optaget Artikel, der havde sigtet en Høiesteretssagfører for i sin Egenskab af Formand for en Smørexportforretning i egen Interesse at skaffe Selskabet ulovlig Fordel, for at være „faldet i Ryggen“ paa Forfatteren og for at have angivet denne for Bedrageri, anset efter Strfl.'s §§ 216 og 217. En af Fornærmede nedlagt Paastand om Erstatning i Henhold til § 303 ikke taget tilfølgende, da der i en anden ganske ensartet Injuriesag mellem de samme Parter, der var paakjendt kort iforvejen, var tilkjendt Fornærmede Erstatning 568
- En Person, der i en Skrivelse, som han havde stilet til en for ham under en Retssag mødende Sagfører og ladet denne fremlægge i Retten, mod sin Modpart havde fremsat en Sigtelse for Bedrageri, hvis Rigtighed han ikke havde bevist, anset med en Bøde efter Strfl.'s § 215. Sigtelse derhos mortificeret 911
- Ødelæggelse af fremmed Ejendom.**
- Antændelse af en i en Havestue henstaaende Sofa henført under Strfl.'s § 296. 406

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 1—2.

Iste ordinære Session.

Torsdagen den 3 Marts.

Nr. 30. Kommiss Th. Jensen (Shaw efter Ordre)

contra

Guldsmed A. Sterregaard som Værges for sin umyndige
Søn Einar Sterregaard (Salomon efter Ordre),

betr. Udredelse af Skadeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1890: Indstævnte Kommiss Th. Jensen bør til Citanten Guldsmed A. Sterregaard som Værges for hans umyndige Søn, Einar Sterregaard, betale 600 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 September f. A. til Betaling sker. Til Statskassen betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Saa betaler Indstævnte og til Overretsprokurator Wolff i Salær 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder, hvoraf det væsentligste er fremstillet i den indkaldede Dom,

findes Citanten, der ikke kunde forudsætte den Bevægelse af Indstævntes Søn, som foranledigede, at han kom til at stikke denne i Øjet, ikke at have gjort sig skyldig i nogen Uagtsomhed, der kunde forpligte ham til Skadeserstatning. Han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger blive at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretsprokurator Wolff 40 Kroner og Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon for Høiesteret hver 60 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Guldsmed A. Sterregaard, som Værge for sin umyndige Søn, Einar Sterregaard, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, Indstævnte Kommis Th. Jensen tilpligtet for en Einar Sterregaard ved Indstævntes Uagtsomhed tilføjet Legemsbeskadigelse at betale ham en Erstatning af principalt 600 Kr. eller subsidiært efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 September f. A. samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens befalede Sagfører, Overretsprokurator Wolff, hvilket i ethvert Fald paastaaes denne tillagt af det Offentlige. Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Omkostninger hos Citanten, subsidiært protesterer han mod det fordrede Beløb af 600 Kr. og paastaar Erstatningen fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn.

Ifølge Proceduren er det in confesso, at Indstævnte den 7 August f. A. ved et Stik med en Sax har tilføjet Drengen Einar Sterregaard, medens denne var i Tjeneste hos Fabrikken „Hermes“ paa dette Udsalgssted Østergade Nr. 50, hvor ligeledes Indstævnte var ansat, et Saar i venstre Øje, saaledes at dette Øje har maattet fjernes, og maa det antages, at de nærmere Omstændigheder, under hvilke denne Legemsbeskadigelse fandt Sted, i det

Væsentlige have været følgende: Den ommeldte Dag vare Indstævnte og Drengen, der er født den 2 Oktober 1876 og altsaa dengang var 12 Aar gammel, beskæftigede med Tilklipning af Svampe i et Rum, som laa bagved Butiksklokalet, og sad ved et Bord i en Afstand fra hinanden af noget over 1 Alen. Imellem dem stod der en Kurv, hvori Indstævnte kastede de Svampe, som ikke skulde tilskjæres, og til hvilken han, da han skulde holde Øje med Butikken gennem en Rude i Døren til denne, halvvejs havde vendt Ryggen. For at undgaa at lægge den Sax, han brugte til Tilskjæringen, fra sig hver Gang, han kastede en Svamp bag ud i Kurven, plejede Indstævnte, naar han kastede, at beholde Saxen i Haanden med Spidserne vendte udad, og, idet han fulgte denne Fremgangsmaade, og Drengen i det Samme rejste sig og bøjede sig ud over Kurven for at tage en Gjenstand fra Bordet, hændte det, at Indstævnte med Saxen ramte Drengen i det venstre Øje og tilføjede ham det Saar, som nødvendiggjorde Øjets Fjernelse.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at Indstævnte ved saaledes i umiddelbar Nærhed af en Medarbejder, som tilmed var et Barn, at kaste bagud med Saxen i Haanden har gjort sig skyldig i en Uagtsomhed, der maa forpligte ham til Skadeserstatning, og det kan ikke, saaledes som af Indstævnte forment, befri ham for Ansvar, at Drengen har været bekendt med, at Indstævnte plejede at kaste med Saxen i Haanden. Da derhos den af Citanten fordrede Erstatning af 600 Kr. ikke findes overdreven, vil Indstævnte være at dømme efter Citantens principale Paastand, saaledes at der tillægges Citanten Renter af det ommeldte Beløb fra Forligsklagens Dato til Betaling sker, og at det Citantens befalede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær bestemmes til 40 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 157. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Rosalia Constantia Amalia Sick (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Januar 1892: Arrestantinden Rosalia Constantia Amalia Sick

bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Rosalia Constantia Amalia Sick for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Efterat Arrestantinden i August f. A. havde tilbragt 2 Nætter, henholdsvis hos Fotograf Charles Abrahamsen og hos Opvarter Herman Jensen, stjal hun om Morgenen, medens de nævnte Personer endnu laa og sov, i Førstnævntes Logis et hans Logisvært, Fyrbøder Niels Peter Sørensen tilhørende, til 1 Kr. 50 Øre vurderet Sengetæppe og i Sidstnævntes Logis et denne tilhørende Uhr med vedhængende Kjæde af samlet Værdi 5 Kr. De stjaalne Gjenstande beroede frit fremme. Arrestantinden har derhos i August f. A. undladt at oplyse og tilegnet sig en til 1 Krone vurderet Uhrkjæde, som hun vil have fundet paa Gaden her i Staden, og hvis Ejer ikke har kunnet udfindes. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden, der er født den 7 Marts 1871 og senest anset: ifølge Høiesterets Dom af 1 Oktober 1890 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 247 efter Omstændighederne med lige Arbejde i 15 Maaneder.

Fredagen den 4 Marts.

Nr. 155. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Hans Kristian Jensen Søndergaard (Def. Hindenburg),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 15 Oktober 1891: Tiltalte, Hans Christian Jensen Søndergaard af Møllerup, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos han udreder alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagførererne Gamborg og Hagensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det efter samtlige forbaandenværende Omstændigheder findes betænkeligt at antage, at Tiltalte maatte forudse sin Fallit som forestaaende, dengang han foretog de i den indankede Dom omhandlede Transaktioner, vil han allerede paa Grund heraf være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Kristian Jensen Søndergaard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales forhenværende Gaardejer Hans Kristian Jensen Søndergaard for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde en af Tiltaltes Kreditorer — der den 1 November f. A. havde erhvervet Dom over ham for en Fordring paa 480 Kr. med Renter og Omkostninger, men som, da han den 17 Januar d. A. modtog et Afdrag paa Hovedstolen stort 50 Kr., havde lovet Tiltalte eller dog stillet denne i Udsigt, at der foreløbig ikke vilde blive gjort Exekution hos ham — den 27 og 28 Maj d. A., efter at Kreditoren var kommen til Kundskab om, at Tiltalte, der i Januar havde ejet en Gaard, havde afhændet denne, ladet foretage en Exekutionsforretning hos ham, under hvilken der gaves Kreditoren Udlæg i en Fordring stor 300 Kr., som Tiltalte under Forretningen foregav at have paa sin Broder, og blev Tiltaltes Bo derefter ifølge Begjæring af den nævnte Kreditor og en anden af Tiltaltes Kreditorer den 6 Juni taget under Konkursbehandling. Ved Tiltaltes Møde i Skifteretten den nævnte Dag erklærede han, hvis Gjæld, efter hvad der senere oplystes, beløb sig til mellem 5 og 6000 Kr., deri dog indbefattet ca. 1000 Kr., som Tiltalte ikkun er Kautionist for, imidlertid, at han ikke ejede andet end noget Bohave og et Par udestaaende Fordringer, og der blev derpaa samme Dag paabegyndt en kriminel Undersøgelse mod ham.

Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte vedgaaet, at han, der var Ejer af en Gaard i Liørslev, i Begyndelsen af Maj Maaned d. A. har bortbyttet denne Gaard mod et Hus i Solbjerg, som han atter bortbyttede mod en Ejendom i Mollerup, og fik han ved disse Byttehandler en kontant Pengesum af ca. 400 Kr. disponibel, af hvilke Sagfører Ovesen i Nykjøbing paa Mors til Dækning af Omkostningerne ved Dokumenterne m. m. fik udbetalt 209 Kr., medens Tiltalte af de 191 Kr. anvendte 100 Kr. til Dækning af en Gjæld, hvori han stod til en Bank i Nykjøbing, hvorimod Resten brugtes dels til at betale en Ko med, som Tiltalte havde kjøbt den 6 Maj, dels til Indkjøb af nogle Gjæs. Ved Skjøde af 13 Maj d. A., thinglæst den 16de s. M., solgte Tiltalte atter Ejendommen i Mollerup, der ved det ovennævnte Mageskifte var bleven ansat til en Værdi af 7400 Kr., til sin Broder, Christen Jensen Søndergaard, for 5000 Kr., hvoraf 4200 Kr. skulde dækkes ved Overtagelse af Prioritetsgjælden, medens 800 Kr. skulde udbetales. Af disse skulde dog Tiltaltes Broder, ifølge hvad der maa antages at have været et Vilkaar ved den indgaaede Handel, anvende 300 Kr. til Dækning af nogen Tiltalte paahvilende Gjæld til forskellige Personer, deriblandt ogsaa Tiltaltes Broder, der havde ca. 20 Kr. tilgode hos Tiltalte, og har Tiltaltes Broder forklaret, at han af den af ham saaledes tilbageholdte Sum har betalt 78 Kr. til Sparekassen i Ørding, for hvilket Beløb Tiltaltes Broder selv var Kautionist,

og ca. 14 Kr. i Kommuneskat for Tiltaltes tidligere Ejendom i Ljerslev. Af de 500 Kr. modtog Tiltalte selv foreløbig kun 75 Kr., hvorimod 425 Kr. bleve overladte til den ovennævnte Sagfører Ovesen, som ifølge Overenskomst med Tiltalte anvendte dels henholdsvis 99 Kr. 60 Øre og 84 Kr. 76 Øre til Dækning af tvende Fordringer paa Tiltalte, som Ovesen havde til Incassation, dels 100 Kr. til Dækning af en Fordring, som Ovesen selv havde paa Tiltalte; 30 Kr. ere blevne tilbagebetalte Tiltalte, men Resten maa Sagfører Ovesen antages at have beholdt til Dækning af Omkostninger m. m. i Anledning af den sidste Ejendomshandel, som han ogsaa har ordnet. De ca. 105 Kr., som Tiltalte herefter personlig har modtaget, har han anvendt dels til Indkøb af Livsfornödenheder, dels til at dække nogle mindre Gjældsposter med, deriblandt en Vexelgjæld paa ca. 25 Kr. til Banken i Nykjøbing. Iøvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltaltes Broder, efter at Tiltaltes Bo var taget under Konkursbehandling, har i et Skifteretsmøde den 14 August d. A. tilbudt, at Handelen om Tiltaltes tidligere Ejendom i Møllerup maatte gaa tilbage imod, at Konkursboet godtgjorde ham hans Udlæg og Udgifter med 699 Kr. 43 Øre, og at Boet, der gik ind paa dette Tilbud, derefter har ladet Ejendommen stille til Bortsalg ved offentlig Auktion, men at der ved den tredie over samme afholdte Auktion kun er opnaaet et Bud af 4200 Kr.

Da Tiltalte, der efter det ovenanførte havde en forholdsvis betydelig løs Gjæld, som han var ude af Stand til endog blot tilnærmelsesvis at dække, maatte indse, at dette snart maatte blive indlysende for hans Kreditorer, og at disse, af hvilke en enkelt allerede i forrige Aar havde faaet exigibel Dom over ham, da vilde skride ind imod ham og eventuelt lade ham erklære fallit, maa han ved sine under Sagen omhandlede Transaktioner, hvorved han til Fordel for enkelte af sine Kreditorer skilte sig ved Størstedelen af sine Ejendele, anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa blive at henføre under Straffelovens § 261, thi vel har han benægtet at have havt til Hensigt at begunstige de Kreditorer, han dækkede, idet han kun vil have handlet paa samme Maade, som han, der efter sin Forklaring i omtrent 16 Aar har, som han har udtrykt sig, kjæmpet med Gjæld, altid har gjort, nemlig anvendt de Penge, hvoraf kan kom i Besiddelse, til at dække de mest paatrængende af sine Kreditorer, men efter Omstændighederne kan der dog ikke være Tvivl om, at han har villet begunstige i alt Fald sin Broder, der ikke blot fik sin Fordring paa Tiltalte dækket, og fritoges for sin Kautionsforpligtelse, men desuden blev Ejer af Tiltaltes Ejendom i Møllerup for en Kjøbesum, der, selv om den ommeldte Ejendom, der som meldt ved det kort forinden stedfundne Mageskifte, hvorved Tiltalte blev Ejer af samme, var bleven ansat til en Værdi af 7400 Kr., ikke var fuldt saa meget værd i Handel og

Vandel, dog maa antages at have været i Forhold til Ejendommens Værdi altfor lavt ansat.

I Henhold til Foranstaaende maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1844, og som ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 261 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 158.

Advokat Hindenburg

contra

Svend Christian Andersen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Januar 1892; Arrestanten Svend Christian Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Svend Christian Andersen, der er født den 30 Juli 1866 og anset ved Rettens Domme af 7 Oktober 1890 og 31 Januar

1891 henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led. samt Lov 3. Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 21 September 1891 indfandt han sig paa en Tid, da han vidste, at Malersvend Lauritz Valdemar Nielsen ikke var hjemme, i dennes Logis i Ejenndommen, Korsgade Nr. 44, hvor han ved for Logisværtinden Johanne Cathrine Brørup, Thorups Enke, falskeligen at foregive, at han var sendt af Nielsen for at hente de paagjældende Gjenstande, i svigagtig Hensigt skaffede sig udleveret endel Nielsen tilhørende Beklædningsgjenstande m. m. ialt af Værdi 21 Kr., hvilke Gjenstande han derefter til-egnede sig. Endvidere har Arrestanten den 22de s. M. om Eftermiddagen i den Hensigt at begaa Tyveri begivet sig til en af Damaskvæver Niels Jensen beboet Stuelejlighed i Jagtvejens Arbejderboliger Nr. 56, til hvilken Lejlighed han, da han fandt den aflaaet, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved at stige ind gennem et aabentstaaende Vindue; efter saaledes at være kommen ind i Lejligheden stjal han fra et der beroende uafaaet Klædeskab endel til ialt 55 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, som tilhørte fornævnte Damaskvæver Jensen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 231, 2det Led, og 251, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 7 Marts.

Nr. 154.

Advokat Nellemann

contra

Niels Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lemvig Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Oktober 1891: Tiltalte Niels Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Raunholdt 12

Kr. og til Defensor Prokurator, Kaptajn Harpøth 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 December 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Niels Nielsen for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i Foraaret 1889 var flyttet til Lemvig og i den paafølgende Vinter havde begyndt at handle med Sild, uden dog ved denne Handel, der kun havde et ringe Omfang, og ved andet Arbejde at kunne erhverve det Fornødne til sit og sin Families Underhold, saa at han stadig tillige modtog Fattigunderstøttelse fra sin Forsørgelseskommune — har i Løbet af den nævnte og den derefter paafølgende Vinter henvendt sig til en stor Del af Beboerne saavel i Lemvig som i Omegnen af denne By med Anmodning om smaa Pengelaan, i Reglen paa 2 à 3 Kr. under det — i de fleste Tilfælde falske — Foregivende, at der til Jernbanestationen var til ham ankommet en Kasse med Sild, som han skulde indløse, hvorhos han i afvigte Vinter jævnlig, naar han i det nævnte Ærinde kom til Folk, tillige har, for at gjøre disse mere godtroende, forevist et gammelt Fragtbrev. I et Par Tilfælde har han for at opnaa et attraaet Laan af 3 Kr. falskelig foregivet for Vedkommende, at Beløbet skulde anvendes til Lægemedler til hans syge Hustru, uagtet han af Fattigvæsenet fik fri Læge og Medicin. Ved de ommeldte Pengelaan, som Tiltalte i Reglen lovede at tilbagebetale, naar han fik solgt Sildene, men paa enkelte

Undtagelser nær endnu skylder de paagældende Laangivere, maa han antages at have havt en Indtægt af omtrent 250 à 300 Kr., og vel har han paastaaet, at det ikke havde været hans Hensigt at bedrage de Vedkommende, men da han har erkjendt, at han, der, som meldt, stadig nød Fattigunderstøttelse, ikke havde nogensomhelst Udsigt til at faa Laanene tilbagebetalte, vil der intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der ifjor Efteraar tillige var begyndt at handle med Frugt og ved Indkjøb heraf paa Kredit samt ved et kontant Laan var bleven Handelsgartner N. C. Nielsen i Lemvig noget over 30 Kr. skyldig, har, da denne derefter en Dag i Begyndelsen af November f. A. nægtede at overlade Tiltalte mere Frugt paa Kredit, og Tiltalte ved samme Lejlighed fik at vide, at Nielsen den Dag skulde rejse bort, indfundet sig i dennes Udsalg, der forestaaes af Nielsens Søster, og da hun ligeledes nægtede at udlevere ham Frugt paa Kredit, urigtig foregivet for hende, at hendes Broder samme Dags Morgen, inden han rejste, havde henvist ham til at gaa hen til hende for at faa den Frugt, han ønskede, da Nielsen selv ingen Frugt havde hjemme paa sin Bopæl, hvorved hun lod sig bevæge til at overlade ham Frugt for 1 Kr. 40 Øre, hvilket Beløb han iøvrigt vil have havt til Hensigt at betale, men dog ikke senere har erlagt. Endelig er det paa lignende Maade oplyst, at Tiltalte, der efterhaanden ved Laan var bleven Avlsbruger N. J. Silleberg af Lemvig Mark 29 Kr. skyldig og for at formaa denne til yderligere at laane ham 6 Kr. havde den 4 April d. A. givet Silleberg en Anvisning paa sin Fattigunderstøttelse, hvilken Anvisning Silleberg efter sin Forklaring modtog i Tillid til, at han, der tidligere havde erholdt Dækning af Tiltalte ved lignende Anvisninger, ogsaa vilde faa denne betalt, har, da han nogle Dage efter kom i Tanke om, at han ikke godt kunde undvære det Silleberg anviste Beløb, tilskrevet Kæmneren, ved hvem Fattighjælpen blev ham udbetalt, et Brev, hvori han forbed, at der maatte udbetales noget efter Anvisningen, som derfor, da Silleberg præsenterede den, ikke blev honoreret. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit Forhold i de ovenanførte Henseender er Tiltalte, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 251 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 8 Marts.

Nr. 24. Handelsmand **Jens Larsen**
(Overretssagfører Rée)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester **Borup** (Shaw),

betr. Tilbagebetaling af 265 Kr. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1890: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, Handelsmand Jens Larsen af Ringsbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat det i Kjøbenhavns Sundhedsvedtægt af 15 Juni 1886 § 32 bl. A. er blevet foreskrevet, at Kjød af stort Kvæg, Heste, Kalve, Faar, Lam og Svin, som indføres i Staden i fersk Tilstand, ikke maa forhandles, før det er blevet besigtiget i det offentlige Slagtehus eller paa andre Kontrolsteder, som Sundhedskommissionen efter Forhandling med Magistraten bestemmer, og fundet tjenligt til Menneskeføde, og at Kjødet i bekræftende Fald skal forsynes med et af Sundhedskommissionen godkendt Mærke, blev der af Kjøbenhavns Magistrat ved Bekjendtgjørelse af 14 December 1887 truffet forskjellige Bestemmelser til Gjenuemførelse af den

saaledes foreskrevne Besigtigelse af indført Kjød, og derunder i Bekjendtgjørelsens §§ 3 og 4 foreskrevet, at der for Kjødets Undersøgelse skal af den, der indfører det, erlægges en nærmere fastsat Betaling, saaledes 50 Øre for et Svin, hvilken Betaling skal erlægges forud for Undersøgelsen. I Henhold hertil er der blevet afkrævet Citanten, Handelsmand Jens Larsen af Ringsbjerg, Betaling for Besigtigelse af forskellige Kjødvarer, han havde indført her til Staden, og han tilstillede da under 11 Februar f. A. Kjøbenhavns Magistrat en Skrivelse, hvori han erklærede, at han ansaa den ved Bekjendtgjørelse 14 December 1887 optagne Bestemmelse om, at der skulde ydes Betaling for Undersøgelsen af Kjød, som i fersk Tilstand indføres til Kjøbenhavn til Forhandling, for ulovmedholdig og derfor af de Kjødvarer, som han samme Dag og senere maatte indføre til Forhandling, kun ydede Betalingen under Reservation og agtede at sagsøge Magistraten til Tilbagebetaling af de Beløb, han saaledes erlagde. Han har derefter, idet han for 530 Svin, som han den 11te, 18de og 25de Februar f. A. har indført her til Staden, har maattet erlægge en Betaling af 265 Kr., anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, og paastaet samme tilpligtet at tilbagebetale ham bemeldte 265 Kr. og derhos at erlægge Renten deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Marts f. A. til Betaling sker, og at godtgjøre ham Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse og have paastaet Sagens Omkostninger paalagte Citanten.

Ligesom Bestemmelsen i Sundhedsvedtægtens § 32 ikke indeholder nogen Hjemmel for, at Importørerne af fersk Kjød kunne forlange de i samme omhandlede Undersøgelser iværksatte paa Kommunens Bekostning, saaledes vil en saadan Ret ej heller kunne udledes af andre Bestemmelser, og vil navnlig ikke, som af Citanten forment, kunne støttes paa Frdn. 23 April 1845 § 1 og Lov 29 December 1857 § 37. Men under disse Omstændigheder maa det anses at følge af Forholdets Natur og derfor at være forudsat som en Selvfølge i Sundhedsvedtægtens bemeldte Bestemmelse, at der tilkommer Kommunen Ret til at fordrø sig de Bekostninger, de ommeldte Undersøgelser medføre, godtgjorte af vedkommende Importører, efter hvis Rekvizition de foretages, og i hvis Interesse de udføres, idet de ere nødvendige Betingelser for, at Importørerne lovlig kunne forhandle Kjødet her i Staden. At de i Bekjendtgjørelsen af 14 December 1887 §§ 3 og 4 indeholdte Taxter overskride, hvad der kan anses som rimelig Betaling for Udførelsen af de ommeldte Forretninger og saaledes i Virkeligheden have Karakteren af en Importørernes paalagt Skat, kan fremdeles ikke anses oplyst, og Citanten findes herefter ikke at have godtgjort, at der tilkommer ham Ret til at erholde de af ham erlagte Beløb tilbagebetalt af de Indstævnte.

Disse findes derfor at maatte frifindes for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at ophæve. — Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 6. Høiesteretsadvokat **Nellemann** og
Overretssagfører **Hallager** som executores testamenti i
Fællesboet efter afdøde Enkefru **C. U. Steenberg**, født
Bondrup, og tidligere afdøde Mand, Mægler **C. W. Steen-**
berg (Nellemann)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekom-
mission, der behandler **S. B. Steenbergs** og **Enkes**
reassumerede Bo paa dette Boes Vegne samt Kammerherre,
Oberst **Berregaard** m. Fl. (Ingen),

betr. Broderlods Beregning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 29 April 1891: Fællesboet efter afdøde Christence Ulrikke Steenberg, født Bondrop, og tidligere afdøde Mand, Mægler C. W. Steenberg, bliver at skifte og dele saaledes, at der ikke i Mandens Boeslod fradrages nogen Broderlod til Forøgelse af Enkens Bo.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter at Mægler C. W. Steenberg i 1833 var afgaaet ved Døden, forblev hans Enke Christence Ulrikke Steenberg, født Bondrop, hensiddende i uskiftet Bo med deres fælles Børn, hvoriblandt den senere afdøde Grosserer Svend Bondrop Steenberg. Denne døde i 1858, hvorefter hans og efterlevende Enkes Bo blev taget under Behandling af nærværende Skiftekommission, ved hvilken Behandlings Slutning Boet viste sig at være insolvent. Under 18 Marts 1862 oprettede Enkefru Christence Ulrikke Steenberg, født Bondrop, et Testament, hvori hun, næst at bemærke, at hun ikke renoncerede paa den hende efter fornævnte hendes afdøde Mand ifølge de ved hans Død gjældende Lovbestemmelser tilkommende Broderlod, traf forskjellige Bestemmelser om Baandlæggelse af den hendes Datter og hendes afdøde Søns Børn efter hende tilfaldende Arv samt indsatte en Executor til i sin Tid at behandle hendes Bo, og dette Testament blev under 13 November 1873 forsynet med allerhøjeste Konfirmation, forsaavidt angik dels den anførte Baandlæggelse af Arven efter Testatrix, dels Indsættelsen af en Executor testamenti.

Efter at derpaa Enkefru Steenberg er død i 1889 og hendes og tidligere afdøde Mand's Fællesbo er taget under Skiftebehandling af Executores testamenti, er der for disse opstaaet en Dispute imellem Arvingerne om, hvorvidt der af den i 1833 afdøde Mand's Boeslod vil være at beregne en Broderlod til Enken til Forøgelse af den af hende efterladte Arv, idet nemlig nærværende Skiftekommission, der med Hensyn til, at den den fornævnte Grosserer Svend Bondrop Steenberg i sin Tid tilfaldne Fædrenearv nu vil komme til Udbetaling, har reassumeret hans og hans Enkes tidligere behandlede Fællesbo, har paa bemeldte Boes Vegne for Executorerne ladet nedlægge Paastand paa, at Fællesboet efter Enkefru C. U. Steenberg og tidligere afdøde Ægtefælle skiftes saaledes, at der ikke i Mandens Boeslod fradrages nogen Broderlod til den ham overlevende Enke, medens de andre Arvinger have paastaaet, at saadan Broderlod bør regnes og fradrages den Lod, der bliver at fordele som Arv efter Mægler C. W. Steenberg. Denne Dispute have Exekutorerne ved Skrivelse af 9 Marts d. A. forelagt Skiftekommissionen til Afgjørelse.

Forsaavidt Arvingerne til Støtte for, at Broderlod bør tillægges Enkefru Steenbergs Boeslod, have anbragt, at Bestemmelsen om Baandlæggelse i Testamentet af 1862, hvortil Bemærkningen om, at Testatrix ikke renoncerer paa Broderlod, er knyttet, har erholdt kongelig Konfirmation, uden at der er taget noget Forbehold om, at Konfirmationen kun gjælder for Boeslodden, hvad der skulde afgive et Indicium for, at Reservationen med Hensyn til Broderlodden ikke strider mod Loven, da kan der ikke gives dette Ræsonnement Medhold, allerede af den Grund

at der ikke skjønnes at have foreligget nogen Anledning for den konfirmerende Myndighed til at undersøge eller udtale sig om, hvor stor en Del af Fællesboet der rettelig maatte falde ind under den foreskrevne Baandlæggelse, som ved Konfirmationen blev sanktioneret, og der derfor Intet kan udledes af Mangelen af saadan Udtalelse.

Paa den anden Side er det imod Arvingernes Ret til at fordre Enkens Lod førøget med Broderloden anført, at naar Danske Lovs 5—2—19, der indeholder den i 1833 for det heromhandlede Forhold gjældende Ret, giver den efterlevende Ægtefælle Ret til foruden en Hovedlod at arve en Broderlod af den afdøde Ægtefælles Hovedlod, da er dette betinget af, at den Længstlevende i levende Live skifter efter den Afdøde med de de tælles Børn, og at Retten til Broderlod derfor i nærværende Tilfælde er falden bort, da Fru Steenberg i sin hele Levetid har siddet med Fællesboet uskiftet efter sin Mands Død.

Og denne Anskuelse finder Skiftekommissionen at maatte tiltræde. Ligesom nemlig 5—2—19 efter sine Ord utvivlsomt gaar ud fra, at den efterlevende Ægtefælle skifter efter den Førstafdøde, jevnfør 5—2—14, saaledes maa det ogsaa antages, at Lovens Hensigt har været at give den Efterlevende en personlig Ret, som maatte gjøres gjældende i dennes levende Live ved at skifte med de fælles Børn, men maatte bortfalde ved den Længstlevendes Død, efter hvilken der ikke længere kunde være Spørgsmaal om et saadant Skifte. Rigtigheden heraf bestyrkes, naar henses til Bestemmelsen i Lovens 5—2—21, sammenholdt med 5—2—20; medens nemlig sidstnævnte Artikel i Tilfælde af, at den længstlevende af to Ægtefæller, der ikke have Børn sammen, skifter med den Førstafdødes Arvinger, giver den Længstlevende Ret til, naar rigtig Specifikation foreligger over, hvad hver af Ægtefællerne have tilført Boet, at forbeholde sig $\frac{1}{4}$ Del af, hvad den Afdøde havde indført, og nøjes med at udlægge de $\frac{3}{4}$ til dennes Arvinger, foreskriver 5—2—21 for det Tilfælde, at ogsaa den længstlevende Ægtefælle dør, forinden Skifte bliver holdt, at den Førstafdødes Arvinger skulle have Alt, hvad denne i Følge Specifikationen havde indført i Boet, saa at Intet heraf bliver at beregne den Længstlevendes Bo til Forøgelse.

Der kan saaledes ikke tillægges Enkefru Stenbergs Bo nogen Broderlod af hendes tidligere afdøde Mands Boeslod.

Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 10 Marts.

Nr. 29. Invalid Christen Albertsen
Christensens Enke, Maren Christensen
(Halkier efter Ordre) .

contra

Finantsminister J. B. S. Estrup (den kst. Kammeradvokat),
betr. Efterbetaling af Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1890: Indstævnte, Finantsminister Estrup, bør for Tiltale af Citantinden, Invalid Christen Albertsen Christensens Enke Maren Christensen af Marstal, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Leth i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at Citantindens Mands Evne til at forsørge sig og sin Familie paa noget Tidspunkt før 1886 har været saa væsentlig forringet som Følge af den ham i 1848 tilføjede Beskadigelse, at han kunde have Krav paa Invalideforsørgelse for det i Sagen omhandlede Tidsrum eller nogen Del af samme. Allerede som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, hvorfor Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, efter Indstævntes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Salærer m. v., der tilkomme Citantindens befalede Sagførere for Høiesteret og under et efter Dommens Afsigelse optaget Thingsvidne, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Stürup 30 Kroner og Advokat Halkier 120 Kroner, hvilke Salarier tilligemed

96 Øre til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Sømand Christen Albertsen Christensen eller Christen Hansen Christensen, der i Aaret 1848 ombord paa Fregatten „Gefion“, hvor han gjorde Orlogstjeneste, var kommen tilskade og havde faaet et Brud af højre Hofteben, under 10 Oktober 1886 havde indgivet Ansøgning om Invalidforsørgelse, i hvilken Ansøgning det bemærkedes, at han ikke tidligere havde søgt saadan Forsørgelse, blev der af Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalidforsørgelsen den 18 December s. A. tillagt ham en aarlig Forsørgelse af 226 Kr. 8 Øre fra den 1 November 1886 at regne. Under 5 Februar 1887 indgav han derpaa en Ansøgning til Finansministeriet, hvori han med Bemærkning, at Grunden til, at han ikke tidligere end i 1886 havde ansøgt om Invalidforsørgelse, var den, at han, der havde faaret tilføes, havde været uvidende om, at der existerede en Invalidfond, hvoraf der kunde faaes Understøttelse, androg paa, at der maatte blive tilstaaet ham en Sum som Vederlag for de mange Aar, hvori han, skjøndt Invalid og trængende til Forsørgelse, ikke havde erholdt saadan, men herpaa fik han Afslag ved Finansministeriets Skrivelse af 13 April 1887, idet det heri udtaltes, at hans Begjæring ikke kunde anses for befojet, eftersom han ikke havde henvendt sig til Administrationen om Invalidforsørgelse før i Oktober 1888 og da ogsaa strax fra den 1 November næstefter havde faaet saadan Forsørgelse. Derimod blev der efter en af ham under 19 April s. A. derom indgiven Ansøgning tilstaaet ham en Forhøjelse af den ham tillagte Forsørgelse til 325 Kr. 8 Øre aarlig fra den 1 Maj 1887 at regne, men den 24de s. M. afgik han allerede ved Døden.

Hans Enke, Citantinden Maren Christensen af Marstal, indgav derefter i den paafølgende Maaned tvende Andragender til Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering m. v. om Forsørgelse og Understøttelse, men da hendes Ægteskab først var indgaaet, efter at Manden var bleven Invalid, kunde Forsørgelse i Henhold til Lov af 9 April 1851 ikke tilstaaes hende, hvorimod der blev tillagt hende en ekstraordinær Understøttelse en Gang for alle af den overordentlige Invalidfond.

I Skrivelse af 30 September 1887 meddelte imidlertid Citantinden den fornævnte Bestyrelse, at hun nu blandt sin afdøde Mands Papirer havde fundet en Kommunikation af en Skrivelse fra Bestyrelsen, der viste, at Manden i Aaret 1851

maatte have søgt om Invalideforsørgelse, og ved en anstillet Undersøgelse blev det da oplyst, at dette forholdt sig rigtigt, idet han under 17 Oktober 1851 havde til den oftnævnte Bestyrelse indgivet et skematisk Andragende om Invalideforsørgelse, der bl. A. i Rubriken Nr. 14 paa Spørgsmaalet: naar afskediget eller kasseret som utjenstdygtig? indeholdt den Oplysning, at der var tillagt Andrageren Extrarullepatent i Foraaret 1851, og som var ledsaget af en den 15 Oktober 1851 dateret Lægeerklæring, hvori det hedder, at Andrageren led af en ikke ubetydelig Deformitet af Bækkenbenene i højre Side hidrørende fra et Brud, som han for 3 Aar siden skulde have erholdt ombord i „Gefion“, og at han angav, at han undertiden pludselig kunde blive angreben af Mangel paa Evne til at støtte paa den højre Fod formedelst Smerter i Hoften, ligesom at han i det Hele ikke havde den samme Styrke i den højre som i den venstre Underextremitet, men som iøvrigt ikke var ledsaget af nogen Attestation. I Anledning af dette Andragende havde Bestyrelsen under 3 December 1851 tilskrevet Ministeriet for Hertugdømmet Slesvig en Anmodning om at foranledige Andrageren tilkjendegivet, at hans Andragende ikke vilde kunne komme i Betragtning, forinden han havde ladet sig kassere og herom portofrit indsendt Attest til Bestyrelsen, hvilken Tilkjendegivelse derpaa var bleven kommunikeret den Afdøde ved den af Citantinden forefundne Skrivelse af 17 December 1851 fra Landfogderiet i Æræskjøbing. Men derefter ses det ikke, at der er foretaget Noget fra den Afdødes Side, ligesom der Intet er foretaget af Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen.

Efter den saaledes tilvejebragte Oplysning indgav Citantinden, som hensidder i uskiftet Bo efter sin fornævnte Mand, under 31 Marts 1888 et Andragende til Finansministeriet, hvori hun under Henvisning til, at hendes Mand altsaa allerede i 1851 havde ansøgt om Invalideforsørgelse og da var kvalificeret dertil, og idet hun lod medfølge en Attest fra 3die Udskrivningskreds om, at hendes Mand ved Sessionen for 1851 den 27 Februar s. A. var bleven erklæret for utjenstdygtig til Krigstjeneste for Hofteskade, samt forskellige Attester fra private Mænd om hans Svagelighed, ansøgte om en Efterbetaling af hans Invalideforsørgelse for de 35 Aar fra 1851 til 1886, men dette Andragende blev afslaaet af Ministeriet.

Hun har derpaa efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, Finansminister Estrup, og derunder paastaet denne kjendt pligtig til at lade hende udbetale Invalideforsørgelse for hendes Mand for Tidsrummet fra Aaret 1851 til Aaret 1886, altsaa 35 Aar, efter Lovgivningens Regler for saadan Forsørgelse, hvorhos hun har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for bene-

ficerede Sager og derunder Salær til Prokurator Leth, hvilket Salær i hvert Fald er begjært udredet af det Offentlige. Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, har paastaet sig frifunden for Citantindens Tiltale og denne paalagt at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Forsaavidt Indstævnte har forment, at hans Frifindelse maa følge allerede deraf, at Citantinden, selv om hendes afdøde Mand maatte have havt nogen Ret til Invalideforsørgelse, dog ikke kan være berettiget til efter Mandens Død til Fordel for sig selv at indtale dette Krav, idet Mandens mulige Krav for Efterbetaling af Forsørgelsen formenlig er et rent personligt Krav, der maa gaa til Grunde ved hans Død, eftersom Invalideforsørgelse efter sin Natur er beregnet paa at tjene til Forsørgelse for Invaliden selv og ikke for Andre, da kan der ikke heri gives Indstævnte Medhold. Dersom Citantindens Mand nemlig ved i sin Tid at have indgivet Ansøgning om Invalideforsørgelse har erhvervet et lovligt Krav paa at faa saadan Forsørgelse udbetalt fra Aaret 1851 at regne, og dette Krav maa antages at være holdt i Kraft for ham til hans Død, findes der ikke nogen Grund til, at Kravet, der ved Mandens Død ikke gik ud paa en fremtidig Forsørgelse, men paa et Vederlag til Dækning af de til hans og hans Families Forsørgelse i de forløbne Aar medgaaede Udgifter, ikke efter hans Død skulde kunne gjøres gjældende af hans Bo eller i nærværende Tiltælde af hans Enke.

Citantinden har paaberaabt sig, at hendes Paastand allerede af den Grund maatte tages til Følge, at Finansministeriet, efter at hendes Mand i 1886 var erkjendt berettiget til at erholde Invalideforsørgelse paa Grund af den ham i 1848 overgaaede Beskadigelse, i sin Skrivelse af 13 April 1887 alene har begrundet sit Afslag paa Mandens Begjæring om Efterbetaling af Forsørgelsen for Aarene 1851—1886 derved, at han ikke tidligere skulde have ansøgt om Invalideforsørgelse, og dette nu er oplyst at bero paa en Fejltagelse. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det er uberettiget at forstaa Ministeriets anførte Skrivelse saaledes, at det i denne skulde være erkjendt, at Citantindens Mand, bortset fra Mængden af tidligere indgivne Ansøgning, skulde have været berettiget til at erholde en saadan Efterbetaling som ansøgt, og Indstævnte maa ogsaa have Medhold i, at den Omstændighed, at Citantindens Mand i 1886 er bleven erkjendt berettiget til Invalideforsørgelse, ikke medfører, at han ogsaa i 1851 og i alle de mellemliggende Aar har været kvalificeret til saadan Forsørgelse, hvad ikke eo ipso følger deraf, at han var bleven Invalid i 1848 og kasseret fra Krigstjenesten i 1851, ligesom det heller ikke kan statuere, at der er begaaet nogen Fejl af Bestyrelsen for Invalidforsørgelsen derved, at den i 1851 har forlangt indsendt en Kassationsattest for Citantindens

Mand, idet hans Kassation ikke kunde udledes af, at der, som det var bemærket i hans Andragende, var tillagt ham Extrarullepatent, og det ikke var oplyst, at Sessionsprotokollen angiver, at Extrarullepatentet var tillagt ham „for Skade i Hoften“.

Da nu Citantindens Mand ved Intet at foretage efter den af ham modtagne Kommunikation af Invalidebestyrelsens Skrivelse af 3 December 1851 maatte tilskrive sig selv, at hans Sag ikke nærmere blev undersøgt, og at det saaledes ikke blev godtgjort, om han dengang muligvis havde været kvalificeret til Invalideforsørgelse, hvilken Passivitet nærmest maatte opfattes som en Frafaldelse af Andragendet, hvad ogsaa stemmer med hans Udtalelser i Andragenderne af 1886 og 1887 om, at han ikke tidligere havde søgt om Invalideforsørgelse, kunde han, der ikke ved den blotte Indgivelse af Andragendet af 1851 uden nærmere Godtgjørelse af, hvorvidt han var ude af Stand til at forsørge sig og Sine, kunde erhverve eller for sig bevare en Ret til at erholde Invalideunderstøttelse fra Aaret 1851, ikke i 1886 gjøre noget Krav gjældende paa Efterbetaling af Forsørgelse i de forløbne Aar, og Citantinden kan saaledes heller ikke nu efter hans Død optræde med et saadant Krav. Indstævnte vil herefter være at frifinde for Citantindens Tiltale i denne Sag og ville Sagens Omkostninger være at ophæve. I Salær tillægges der Overretsprokurator Leth, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 146.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Andreasen, kaldet Efverberg (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 19 Oktober 1891: Arrestanten Niels Andreasen, kaldet Efverberg, bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar, og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Deichmann 20 Kr. og til Defensor Prokurator Drechsel 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1891: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Niels Andreasen, kaldet Efverberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har været i Besiddelse af den i den indankede Dom omhandlede brune Vinterfrakke, i hvilken Henseende kan bemærkes, at Dommens Fremstilling af Marskandiser Carlsens Forklaring ikke er rigtig. Allerede som Følge heraf ere Betingelserne for det i Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8 September 1841 § 6, ommeldte Bevis ikke tilstede, og da der heller ikke iøvrigt er tilvejebragt Bevis mod Tiltalte for den ham paa-sigtede Gjerning, vil han være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Niels Andreasen, kaldet Efverberg, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Andreasen, kaldet Efverberg, for Tyveri. Ifølge Anmeldelse af Tjenestekarl Jens Pedersen hos Gaardmand Hans Jensen af Ottestrup blev der Natten mellem 28de og 29de Juli d. A. i det Karlekammer paa Gaarden, hvor Anmelderen og Tjenestedreng Hans Salomon Christian Hansen sov, stjaalet foruden en Tjenestedrengen tilhørende Tobakspibe endvidere 1 Kr. 30 Øre, som var udtaget af en i Anmelderens Benklæder beroende Portemonnæ, der om Morgenens fandtes henkastet i tom Tilstand bag en Kiste i Kammeret, samt en ham tilhørende brun Vinter-Overfrakke, der havde ligget i en uafaaaset Kiste i Kam-

meret, og som han senest havde set der den 26de forud. Adgangen til Hestestalden, hvorfra en uafaaaset Dør førte til Kammeret, var fri. Efter en senere Anmeldelse savnede han desuden et Par Vaskeskindshandsker, som havde ligget paa en Hylde i Kammeret, og som formodedes stjaalet ved samme Lejlighed. Mistanken for Tyveriet faldt paa Arrestanten, der fra 12 Juli til 27de s. M., havde tjent som Daglejer paa Gaarden, hvor han tildels havde havt Natteophold i samme Kammer som de Bestjaalne. Det viste sig, at han, da han forlod Gaarden den 27de, havde begivet sig til Slagelse, der ligger ca. $\frac{1}{2}$ Mil borte, og havde havt Logis her til den 29de om Formiddagen, samt at han den 31te derefter var anholdt i Horøens som mistænkt for Dagen forud at have stjaalet Penge af Pengeskuffen i et Værtshus, hvor han var inde. Arrestanten har benægtet at have begaaet det ommeldte Tyveri i Ottestrup eller at have været i Besiddelse af nogen af de derved stjaalne Ting, og medens der ikke under Sagen er fremkommen Oplysning om de øvrige af disse, blev derimod den stjaalne Overfrakke den 22 August næstefter udleveret af Marskandiser Carlsen i Slagelse, hos hvem den ca. 3 Uger forud, uden at han har kunnet bestemme Dagen, var solgt eller, som han snarere antog, bortbyttet.

Ligesom Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til den hos Carlsen afsatte Frakke, der er vurderet til 20 Kr., saaledes maa hans Ejendomsret til samme anses godtgjort ved de af hans Husbond og ovennævnte Tjenestdreng afgivne edelige Forklaringer. Med Hensyn til Arrestantens Besiddelse af Frakken har Marskandiser Carlsen vel ikke gjenkjendt Arrestanten som den, der har afsat den hos ham, men forklaret, at Afhændelsen var sket af den ene af 2 Personer, som i Følge med Stenslager Mads Rasmussen senere samme Dag var i hans Butik, og af Arrestanten er det erkjendt, at han den 29 Juli var i Carlsens Butik i Følge med Mads Rasmussen og en anden Mand. Videre har Bødkersvend Hans Ferdinand Madsen af Slagelse edelig forklaret, at han gjenkjender Frakken som en, Arrestanten en Morgen falbød ham i det Kammer, Arrestanten i et Par Dage i Slutningen af Juli beboede i Slagelse, og Logisværtinden sammesteds, Maren Rasmussen, Jacobsens Hustru har edelig forklaret, at medens hun ikke tidligere i de Dage, Arrestanten var i Logiet, havde set ham i Besiddelse af nogen Overfrakke, saa hun ham den 29de om Formiddagen iføre sig en brun Overfrakke, der efter alle Kjendemærker, saavidt hun skjønner, var den stjaalne. Arrestanten, der fra først af nægtede at have havt nogen Overfrakke i Slagelse, har vel senere overfor de afgivne Forklaringer erkjendt, at have havt en saadan, som han med Anmodning om at forsøge den solgt, vil have faaet leveret paa Gaden i Slagelse allerede den 28 Juli tidlig

om Morgenen af en efter hans Angivelse i Tyskland hjemmehørende Arbejdsmand Carl Andersen, om hvem han ellers ikke kan give Oplysning, men denne Frakke, som han angiver at være den, han falbød Bødkersvend Madsen, var, efter hvad han paastaar, blaa og ikke brun som den stjaalne.

Da det imidlertid ved de afgivne Vidnesbyrd og det iøvrigt Oplyste maa anses bevist, at Arrestanten har været i Besiddelse af den stjaalne Frakke, efter at den var stjaalet, findes Betingelserne for Anvendelsen af det i Frdn. 8 September 1841 § 6 omhandlede Bevis at være tilstede med Hensyn til denne, hvorved yderligere bemærkes, at Arrestanten gjentagne Gange er straffet for Tyveri, og at hans Forklaringer om de Penge, han har havt fra Bortgangen fra Ottestrup, til han anholdtes i Horsens, ere ubestyrkede og blottede for al Sandsynlighed. Da imidlertid Omstændighederne ikke med Bestemthed henvise til Arrestanten som Tyven, vil han kun være at straffe som Hæler. Forsaavidt Arrestanten under Sagen for Underretten tillige har været sigtet for i Slagelse at have frastjaalet ovennævnte Mads Rasmussen et Pengebeløb og for det ommeldte Tyveri fra en Pengeskuffe i Horsens, da foreligger hans Forhold i saa Henseende ikke Overretten til Paakjendelse. eftersom Tiltalte ikke med Hensyn hertil er dømt ved Underretten, og Dommen kun efter hans Begjæring er indanket her for Retten. Arrestanten er født i Sverige den 27de Juni 1844 og oftere forhen straffet, bl. A. ved Amager Birks Extrarets Dom af 21 Januar 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 21 Juni 1880 efter Straffelovens § 230, 1 og 2, jfr. tildels §§ 47, 1ste Stykke, og 46 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med 5 Aars Forbedringshusarbejde, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Januar 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde og ved Amager Birks Extrarets Dom af 28 Januar 1886 efter Straffelovens § 232 med 3 Aars Tugthusarbejde, samt senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 August 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage. Efter det Foranførte vil Arrestanten nu være i Medfør af Straffelovens § 241 at anse efter sammes § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, der har anset ham efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri med lige Arbejde i 5 Aar, være at forandre.

Fredagen den 11 Marts.

Nr. 161.

Advokat Nellemann

contra

Joseph Henry Dyall (Def. Lunn),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 18 November 1891: Arrestanten Joseph Henry Dyall af Plantagen „Strawberry Hill“, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 7 Aar, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Aktionens lovlige flydende Omkostninger og i Erstatning til Planter Th. Hewitt af Plantagen „Diamond“ et Beløb af 200 Doll. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 December 1891: Arrestanten Joseph Henry Dyall bør hensættes til Tugthusarbejde i 7 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De med nærværende Sag, under hvilken Arrestanten Joseph Henry Dyall af Plantagen „Strawberry Hill“, er tiltalt for Brandstiftelse og Tyveri, forbundne Omstændigheder ere ifølge hans egen Tilstaelse

og det iøvrigt Oplyste følgende: Den 9 September d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11, medens Arrestanten opholdt sig paa Plantagen „Cane Valley“, besluttede han at gaa til Plantagen „Diamond“ og stikke Ild i en Sukkermark, for derefter, da han vidste, at Plantagens Underforvalter under en Ildebrand vilde forlade sin Bolig, at forøve Indbrudstyveri i denne i det Haab at finde Penge. Idet han medtog et Stykke af en Jernpibe, som han fandt paa „Cane Valley“, gik han ad en Markvej til Plantagen „Diamond“, og efterat være kommen til en Sukkerørsmark, som ligger østen for Plantagens Bygninger, tændte han med nogle Svovlstikker Ild i Rørene i Markens nordøstlige Hjørne, som var i en Afstand af 500 Fod fra Plantagens nærmestliggende Bygning; Ilden, som paa Grund af Vindens Retning forplantede sig fra Nordøst til Sydvest, blev slukket af Plantagens Arbejdere, efter at Rørene paa 5 Acres Land vare brændte, men uden at have anrettet nogen Skade paa Plantagens Bygninger, der paa Grund af deres Beliggenhed og Afstand fra Brandstedet ikke vare udsatte for Fare. Efterat have paasat Ilden skjulte Arrestanten sig bag en Retirade i Nærheden af Underforvalter Mortensens Hus, og da han havde set ham forlade dette og begive sig til Brandstedet, gjorde han Indbrud i Huset, som er en lille med stærke Døre og Vinduer forsynet Stenbygning, idet han fik den med en Hængelaas lukkede Dør aabnet ved at udrive Krampen til Hængelaasen ved Hjælp af det medbragte Stykke Jern, som derved blev bøjet. Efterat være kommen ind i Værelset, hvor han tændte nogle Svovlstikker for at kunne se, tilegnede han sig et Lagen og en Hovedpude, som laa paa Sengen, og bar derpaa en i Værelset staaende Kuffert ud i en nærliggende Sukkerørsmark, hvor han slog dens Laag istykker med en Sten, og tilegnede han sig fra Kufferten, som senere blev funden, nogle Klædningsstykker, et Lagen og en Portemonnæ med 4 Ticentimestykker. Af de stjaalne Gjenstande ere komne tilstede: en Hovedpude med Betræk vurderet til D. 2. 50, et Lagen til D. 1, et Par Benklæder til D. 1, en Trøje til D. 2, et Par Underbenklæder og et Lagen vurderede hver til 50 Cent og de 4 Ticentimestykker, og har Arrestanten forklaret, at det ene af de stjaalne Lagener og Portemonnæen ere ham frakomne, hvorhos han har benægtet at have stjaalet endnu et Lagen og en Skjorte samt 2 Par Sokker, som Underforvalter Mortensen paastaar ere ham frakomne ved samme Lejlighed. Bestjaalne, der har faaet de tilstedebragte Gjenstande udleveret, har frafaldet al Paastand paa Erstatning; ligeledes har Ejeren af Plantagen „Diamond“ Th. Hewitt frafaldet Krav paa Erstatning for den Underforvalterboligen tilføjede Skade, men nedlagt Paastand paa, at Arrestanten dømmes til at betale i Erstatning til ham et Beløb af D. 200, hvortil han har anslaaet

den Sukkerrørsmarken ved Ilden tilføjede Skade, og har Arrestanten intet havt at indvende derimod.

Arrestanten, som er født paa en af de engelsk-vestindiske Øer, og som er skjønned at være 27 Aar gammel, har tidligere ved Frederikssteds Politiretsdom af 20 August 1888 været anset for Tyveri med en Straf af 60 Dages Tvangsarbejde, og vil han nu i Medfør af Frdn. af 26 Marts 1841 § 6, jfr. med Reskr. af 12 August 1848, og af Frdn. af 11 April 1840 § 12, efter Omstændighederne dog kun dennes 1ste Mbr., jfr. ogsaa Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3, være at anse med en Straf, der fastsættes til Tugthusarbejde i 7 Aar. Ved Frederiksteds Extraretsdom er Arrestanten i 1ste Instans dømt til Forbedringshusarbejde i det samme Tidsrum, og vil denne Dom derfor forsaavidt være at forandre, men være at stadfæste, forsaavidt den rettelig har paalagt ham at betale i Erstatning til Planter Hewitt D. 200.

Mandagen den 14 Marts.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Prince Alfred Harrigan (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk.

Christiansted Bythings kriminelle Extrarets Dom af 12 Oktober 1891: Arrestanten Prince Alfred Harrigan og Tiltalte, fhv. Kommandeersergent Hans Petersen, bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. Saa betale de og hver for sit Vedkommende de med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18 November 1891: Arrestanten Prince Alfred Harrigan bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ved at underskrive det i den indankede Dom omhandlede, den 17 Januar 1887 daterede Dokument er gaaet ud fra, at det var overensstemmende med den mellem den i første Instans medtiltalte Petersen og Tiltaltes Fader indgaaede Overenskomst, og da det herefter og under Hensyn til de iøvrigt foreliggende Omstændigheder findes betænkeligt at antage, at Tiltalte ved paa Medkontrahentens Opfordring at underskrive den i Lokalet tilstedeværende Faders Navn har handlet i retsstridig Hensigt, vil der under denne Del af Sagen være at tillægge ham Frifindelse. Det maa derhos i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiges, at han ikke er funden skyldig til Straf for uden Faderens Samtykke at have skrevet dennes Navn under den i Dommen nævnte Kvittering. Efter Omstændighederne findes Tiltalte at maatte tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Prince Alfred Harrigan bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg for Høiesteret 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Prince Alfred Harrigan, der er født den 13 Oktober 1865 og tidligere findes straffet ifølge Christiansteds Politiretsdom af 17 Oktober 1888 med 60 Dages Tvangsarbejde for Tyveri, tiltales under nærværende fra Christiansteds Extraret hertil indankede Sag for Falsk, og ere Sagens Omstændigheder følgende: En Dag i Januar Maaned 1887 indfandt Arrestanten og hans Fader, Christian Harrigan, der er Ejer af Plantagen „Marienhøj“, sig hos daværende Kommandeersergent, nu Detailhandler, Hans Petersen, der var medtiltalt i 1ste Instans, men for hvis Vedkommende Underrettsdommen ikke er appelleret, i dennes Bopæl i Christiansteds Kaserne for at forhandle om en Hest, som Arrestanten nogen Tid forinden efter Petersens Anmodning, men mod Faderens Villie havde taget paa Græs paa Plantagen

„Marienhøj“, og som senere paa Grund af Mishandling fra Arrestantens Side var død, hvorfor Petersen forlangte D. 60 i Erstatning. Forhandlingerne førte til den Overenskomst, at Arrestanten skulde betale Petersen de D. 60, og at Faderen lovede afdragsvis at indeholde dette Beløb i Arrestantens Løn, saa længe som denne forblev i hans Tjeneste. Petersen affattede umiddelbart derefter i det danske Sprog, som hverken Arrestanten eller Christian Harrigan forstod, et Dokument, hvis Text lod saaledes: „Jeg undertegnede forpligter mig herved til at betale til Kommandeersergent Petersen D 60.00 fra D. D. med D. 6.00 hver anden Maaned for en Hest, som er død af en af min Søns Uforsigtighed med den“, og efter at have forklaret for Arrestanten og dennes Fader, at Dokumentet indeholdt den mellem dem indgaaede mundtlige Overenskomst, men uden at han oplæste eller oversatte det for dem, anmodede han derpaa Christian Harrigan, der dengang vil have opholdt sig i et Sideværelse, om at underskrive det, hvad Christian Harrigan, der iøvrigt hverken kunde læse eller skrive, imidlertid bestemt vægrede sig ved at gjøre, idet han erklærede, at han intet havde med Sagen at gjøre, hvorpaa Petersen opfordrede Arrestanten til at underskrive Dokumentet. Efter sin Forklaring, hvis Rigtighed Petersen ikke har turdet modsige, satte Arrestanten sig nu ved Petersens Skrivebord og spurgte denne, om han skulde underskrive sit eget Navn, hvad han troede var Meningen, men da Petersen svarede, at han skulde skrive Faderens Navn, underskrev han Dokumentet med Navnet „C. harrigan“, hvorved han sigtede til Faderen. I Henhold til dette Dokument, som han bagefter, uden at Arrestanten eller hans Fader vare nærværende eller vidende derom, lod underskrive af to tilkaldte Soldater som Vitterlighedsvidner, søgte Petersen efter længere Tids Forløb Christian Harrigan til Betaling af de paagjældende D. 60, hvilket Søgmaal fik det Udfald, at Harrigan frifandtes, saafremt han med sin Ed benægtede, at enten han selv eller nogen anden med hans Samtykke havde skrevet Navnet „C. harrigan“ under Dokumentet, hvilken Ed han derefter aflagde.

Arrestanten, om hvem det er oplyst, at han er nogenlunde læse- og skrivekyndig, har under Forhørene først i længere Tid fastholdt, at han stod i den Formening, at Dokumentet ikkun indeholdt en skriftlig Optegnelse om Indholdet af den indgaaede mundtlige Overenskomst, nemlig, at han selv skulde betale Petersen de D. 60, medens Faderen kun skulde indeholde dette Beløb i hans Løn, saa længe han var i hans Tjeneste, ligesom han ogsaa først har forklaret, at han dengang, han underskrev Faderens Navn, troede, at denne i alt Fald stiltiende havde givet sit Samtykke dertil; men denne Forklaring har han senere forandret derhen, at han, der havde hørt Faderen vægre sig ved at underskrive, godt vidste, at denne ikke vilde give sit Sam-

tykke til, at han underskrev hans, Faderens Navn paa Dokumentet, og med Hensyn til dettes Indhold har Arrestanten endvidere senere udsagt, at han, dengang han underskrev det, antog, at det foruden en Gjengivelse af den ovenfor omtalte mundtlige Overenskomst tillige indeholdt en Forpligtelse for Faderen til som Kautionist at indestaa for Betalingen af de paagjældende D. 60, og at det i Gjerningens Øjeblik var hans Hensigt, at Faderen ved Underskriften skulde blive bunden som Kautionist for det i Dokumentet omhandlede Beløb, idet han dog samtidig havde forventet, at Petersen vilde have fortalt Faderen, at han nu var Sikkerhed for Beløbet. Derimod har han paastaet, at han ikke vilde have underskrevet Dokumentet med Faderens Navn, ifald han havde vidst, at dette indeholdt en ren og klar Gjældsforpligtelse for denne, og vil han heller ikke, da han underskrev Navnet, have tænkt paa eller gjort sig nogen Forestilling om, at han ved sin Handling vilde skade Faderen, saalidt som han dengang vil have tænkt paa, at Petersen derved skulde blive sat istand til at tvinge Faderen til Betaling. Efter det Foranstaaende maa det vel antages, at Arrestanten, dengang han underskrev Dokumentet, har staaet i den Formening, at det indeholdt en Forpligtelse for Faderen, som denne ikke vilde paatage sig, ligesom det ogsaa maa anses godtgjort, at han var sig bevidst, at Faderen ikke havde bemyndiget ham til at underskrive hans Navn. Men ifølge det Oplyste, maa det dog anses som tvivlsomt, om han dengang tilfulde har opfattet den retlige Betydning af et saadant Dokument, som han antog, at han underskrev; og naar det derhos tages i Betragtning, at Petersen, om han end mulig kan have troet, at Christian Harrigan havde samtykket i, at Sønnen skrev hans Navn under paa et Dokument af Indhold som den mundtlige Overenskomst, dog har erkjendt, at han meget godt vidste, at Harrigan aldrig vilde have givet sit Samtykke til, at Sønnen underskrev hans Navn paa et Gjældsbevis som det foreliggende, og der endvidere tages Hensyn til, at Opfordringen til Arrestanten til at underskrive Faderens Navn udgik fra Petersen, og at denne havde bibragt ham urigtige Forestillinger om Dokumentets Indhold, findes Arrestantens Forhold ikke at kunne henføres under Straffebestemmelserne om Falsk, hvorimod han for sit uforsvarlige Forhold ved uden Bemyndigelse at underskrive Faderens Navn paa det ommeldte Dokument vil være at anse med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrær Straf, der efter Sagens Omstændigheder fastsættes til 10 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød. Derimod findes Arrestanten, forsaavidt som han engang for endel Aar siden, i en ung Alder uden Faderens Samtykke havde skrevet dennes Navn under en Kvittering for D. 6.00, med hvilken han, iøvrigt forgjæves, henvendte sig til en af Faderens Debitorer, ikke at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Hand-

ling, da han ifølge det Oplyste ikke dermed havde forbundet Hensigten at besvige Faderen, men kun at fortjene en lille Godtgjærelse, som Faderen plejede at give ham, naar han bragte ham inkasserede Penge. Underrettsdommen, som ligeledes har anset det sidstnævnte Forhold for ustrafbart, men som iøvrigt har anset Arrestanten som skyldig i Attentat paa Falsk, og i Henhold til Frdn. af 11 April 1840 § 60, jfr. med § 80, har idømt ham Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at forandre i Henseende til Straffen.

Nr. 37. Gaardejerne **Jørgen Nielsen (Selv)**
og **Jørgen Pedersen (Selv)**

contra

Maren Kirstine Nielsen og Gaardejer **Frederik Nielsen**
samt Borgmester **Hviid** som Skifteforvalter i Boet efter
afdøde **Johanne Hansdatter**, Gaardejer **Niels Hansens**
Enke paa bemeldte Boes Vegne (Bagger),

betr. Opretholdelse i et Dedsbo af en af Afdøde indgaaet Rets-
handel.

Møens Herreds Skifterets Decision af 7 Februar
1890: De ovennævnte Kjøbekontrakter bør opretholdes ogsaa i
Forhold til Gaardejerne **Jørgen Nielsen** og **Jørgen Pedersen** og
bør fuldbyrdes ved Skjøde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9
Marts 1891: Den indankede Decision bør ved Magt at stande.
Sagens Omkostninger for Overretten hæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citan-
terne at maatte solidarisk betale til de Indstævnte med
200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne, een for begge og begge for een, til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betale Citanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Enken efter Gaardejer Niels Hansen i Kjeldbylille paa Møen, Johanne Hansdatter, der tidligere havde skiftet efter sin afdøde Mand med deres fælles Børn, var afgaaet ved Døden den 29 Oktober 1887, blev Boet efter hende overtaget til privat Skifte og Deling af disse Børn — nemlig 5 Sønner og 4 Døtre, hvoraf de to vare gifte — som myndige og tilstedeværende Arvinger.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Marts 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 3.

Mandagen den 14 Marts.

Nr. 37. Gaardejerne Jørgen Nielsen (Selv)
og Jørgen Pedersen (Selv)

contra

Maren Kirstine Nielsen og Gaardejer Frederik Nielsen samt Borgmester Hviid som Skifteforvalter i Boet efter afdøde Johanne Hansdatter, Gaardejer Niels Hansens Enke, paa bemeldte Boes Vegne (Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under Skiftet opstod der imidlertid Uenighed imellem Arvingerne, idet tvende af disse, de Indstævnte: den ugifte Datter, Maren Kirstine Nielsen og Sønnen, Frederik Nielsen, gjorde gjældende, at Moderen ved to den 28 August 1884 daterede med hendes Underskrift med paaholden Pen forsynede Kontrakter havde afhændet de hende tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 2, 13 og 30 af Kjeldbylille og 70 af Raabylille med Besætning, Maskiner og Inventarium samt endel af Indboet til dem paa visse nærmere Vilkaar, og at disse Salg bleve at opretholde og at fuldbyrde ved Foretagelse af den fornødne Udstykning og ved Udfærdigelse af Skjøder til dem fra Arvingernes Side, hvilken Paastand de 5 af Arvingerne heller ikke modsatte sig, medens de 2 af Arvingerne: Citanterne Sønnen Gaardejer Jørgen Nielsen af Vestud og Gaardejer Jørgen Pedersen af Kjeldbylille, gift med Datteren Ane Kirstine Nielsen, nægtede at anerkjende Ægtheden og Rigtigheden af de nævnte to Kjøbekontrakter og modsatte sig, at de opretholdtes og fuldbyrdedes ved Skjøder, samt paastode de i Kontrakterne omhandlede Ejendomme med Tilbehør

inddragne under Boet. Som Følge deraf blev dette efter Begjæring af tvende af Arvingerne af 6 Juni 1888 i Henhold til Skiftelovens § 8 taget under offentlig Skiftebehandling, og i den mellem de nævnte 4 Arvinger i Boet derefter førte Disput angaaende de ommeldte to Kjøbekontrakter er der derpaa den 7 Februar f. A. af Møens Herreds Skifteret blevet afsagt en Decision, hvorefter de nævnte Kjøbekontrakter bør opretholdes ogsaa i Forhold til Citanterne og bør fuldbyrdes ved Skjøder. Disse have derpaa ved Stævning af 25 April f. A. indanket den saaledes afsagte Decision her for Retten, hvor de have paastaet den forandret i Overensstemmelse med deres Paastand for Skifteretten og de Indstævnte tilpligtede at betale dem alle af Appellen flydende Omkostninger. De Indstævnte have derimod procederet til Decisionens Stadfæstelse, saaledes at Citanterne dømmes til at betale dem Appellsagens Omkostninger in solidum.

Ved den ene af de ommeldte Kjøbekontrakter afhændede Enken Johanne Hansdatter Matr. Nr. 2, 30 og endel af Nr. 13 i Kjeldbylille og Halvdelen af Matr. Nr. 70 i Raabylille med Halvdelen af Besætning, Maskiner og Inventarium samt endel af Indboet til Indstævnte Datteren Maren Kirstine Nielsen, saaledes at denne derfor skulde udrede endel Aftægtspræstationer til Moderen og den anden ugifte Søster samt betale en Kjøbesum af 21,000 Kr., hvoraf 5000 Kr. skulde betales til Datterens ene Broder i December Termin 1886 og Resten forfaldt i Juni Termin 1887 og skulde betales med 9400 Kr. til Moderen, med 3000 Kr. og 2000 Kr. til 2 andre af Datterens Brødre og med 1600 Kr. til Broderen, Citanten Jørgen Nielsen. Ved den anden af Kontrakterne afhændede Enken Byhaven og den øvrige Del af Matr. Nr. 13 af Kjeldbylille samt den anden Halvdel af Matr. Nr. 70 i Raabylille, tilligemed den anden Halvdel af Besætningen, Maskiner og Inventarium og endel af Indboet til Indstævnte Sønnen Frederik Nielsen, saaledes at denne derfor ligeledes skulde udrede endel Aftægtspræstationer til Moderen og den anden ugifte Søster samt betale en Kjøbesum af ialt 16,000 Kr., hvoraf 5000 Kr. skulde betales i December Termin 1886 til den Broder, der skulde have 5000 Kr. af Indstævnte Maren Kirstine Nielsen, medens Resten forfaldt i Juni Termin 1887 og skulde betales med 6000 Kr. til Moderen, 1000 Kr. til den anden ugifte Søster og 2000 Kr. til hver af de to gifte Søstres Mænd, altsaa 2000 Kr. til Citanten, Gaardejer Jørgen Pedersen. Ved hver af Kontrakterne var det derhos bestemt, at den paagjældende Del af Ejendommene skulde overtages af hver især af de to Indstævnte til 1 April 1887 — hvilket ogsaa skete — og at Enken skulde lade dem udstykke og sætte i Hartkorn i Foraaret 1887 og skulde give Skjøde paa dem i Juni 1887, hvilket dog, som anført, endnu ikke var sket ved hendes Død i Oktober Maaned s. A. I Slutningen af begge Kontrakter hed det der-

hos: „Saaledes er denne Kjøbekontrakt oprettet og bekræftet med saavel min som Kjøberens Underskrifter i Vidners Overværelse, og forpligte vi os gjensidig til at opfylde de indgaaede Forpligtelser.

Kjeldbylille, 28 August 1884.“,

hvorpaa fandtes underskrevet i den første Kontrakt Indstævnte Maren Kirstine Nielsens og i den anden, Indstævnte Frederik Nielsens Navn, samt i dem begge: „Johanne I. H. D. Hansdatter m. p. P.“ og „Til Vitterlighed, Peder Andersen og D. C. Andersen“. Paa den førstnævnte Kontrakt fandtes derhos en „p. t. Stege, den 2 Juli 1887“ dateret, af Citanten, Gaardejer Jørgen Nielsen, uden Tilføjelse underskrevet Kvittring for at have modtaget de ham ved bemeldte Kontrakt tillagte 1600 Kr. og paa den anden en „p. t. Stege, den 6 Juli 1887“, dateret af Citanten, Gaardejer Jørgen Pedersen, uden Tilføjelse underskrevet Kvittring for at have faaet det ham efter bemeldte Kontrakt tilkommende Beløb af 2000 Kr. betalt.

Under Disputen er det af en Bogholder J. Christensen som Vidne forklaret, at han, efter med fornævnte Aftægtsmand D. C. Andersen at have overværet en Forhandling mellem Enken, Johanne Hansdatter, og hendes to indstævnte Børn om de i de to Kjøbekontrakter omhandlede Salg og derved at have nedskrevet de efterhaanden vedtagne Punkter, som sluttelig blev oplæste for og godkendte af Enken og de to Indstævnte, derpaa i sit Hjem udarbejdede Udkast til de to Kontrakter, som bleve tilsendte Enken og senere bleve bragte ham tilbage, vistnok ved Indstævnte, Frederik Nielsen, med mundtlig Tilkjendegivelse om, at der skulde ske enkelte Forandringer med Hensyn til Tiden for Ejendommenes Overtagelse og for Berigtigelsen af Kjøbesummerne, samt med Hensyn til Aftægtsydelse og Størrelsen af det Beløb, som tillagdes den Søn, som ialt fik 10,000 Kr. af Kjøbesummerne, men derimod ikke iøvrigt, hvorefter han udarbejdede de endelige, den 28 August 1884 underskrevne Kontrakter, hvori der altsaa ikke iøvrigt var foretaget nogen Forandring fra det tidligere Vedtagne, særlig ikke med Hensyn til de Citanterne tillagte Beløb, men at han derimod ikke havde været tilstede, da Underskriften fandt Sted, efterat Kontrakterne vare hentede hos ham. De to Personer, der havde underskrevet Kontrakterne til Vitterlighed, nemlig nysnævnte Aftægtsmand D. C. Andersen og Parcellist Peder Andersen, have derhos som Vidner udsagt, at de begge efter Anmodning af Enken, Johanne Hansdatter, havde været tilstede samtidig, da Kontrakterne bleve underskrevne, at Enken da var ved sin Fornufts fulde Brug; og at Kontrakterne vare blevne højt og lydelig oplæste for og vedtagne af hende, inden de bleve forsynede med hendes Underskrift, idet hun holdt paa Pennen — hvad der efter D. C. Andersens Tilføjende skete saaledes, at P. Andersen skrev Navnet — men

medens Sidstnævnte udsagde og fastholdt, at Oplæsningen af begge Kontrakter skete ved Indstævnte, Frederik Nielsen, forklarede D. C. Andersen derimod først, at de vare blevne oplæste af Bogholder Christensen, medens han, om hvem det af Dommeren atterestredes, at han var ikke lidet tunghør, derpaa, da han blev nærmere udspurgt, afgav en Forklaring, der, som det i Retsprotokollen hedder, var gjennemgaaende usikker og vaklende, idet han snart sagde, at Bogholder Christen-en havde været tilstede — hvad der som anført ikke var Tilfældet — og havde oplæst Akt-stykkerne, snart sagde, at han ikke huskede, om denne havde læst dem op den Dag eller nogle Dage før, og endelig snart sagde, at det nok kunde være, at Frederik Nielsen havde læst dem op, men at han ikke kunde huske det, idet han derhos paa Spørgsmaal, om han, skjøndt tunghør, havde kunnet høre, hvad der den Dag, da Enken holdt paa Pennen, var blevet læst op, tilføjede: „Ja, thi han traadte helt hen til Bordet og kunde nok høre almindelig Tale“, men tillige paa Spørgsmaal, om begge Kontrakterne vare blevne oplæste umiddelbart før Enken underskrev, svarede, at det kunde han ikke huske, men at det vel nok maatte være sket, siden han havde skrevet under til Vitterlighed.

Efter det Anførte kan det nu vel ikke anses bevist, at de omhandlede Kontrakter er blevne oplæste for Enken, Johanne Hansdatter, inden de bleve forsynede med hendes Underskrift med paaholden Pen, men efter alt det Foreliggende og særlig, naar henses til, at de Indstævnte, som erkjendt, overtog Enkens faste Ejendomme uden Indsigelse fra den 1 April 1887 overensstemmende med de i saa Henseende i Kontrakterne indeholdte Bestemmelser, og til, at de to Citanter selv, som anført, i Juli 1887, o: henved 4 Maaneder før Enken, om hvem det ikke er oplyst, at hun da var aandsvækket, døde, af de to Indstævnte modtog og uden Indsigelse eller Forbehold paa Kontrakterne kvitterede for de dem hver især ved disse tillagte Beløb, hvad der fornuftigvis kun kan antages at være sket, fordi de gik ud fra, at Kontrakternes Bestemmelser i saa Henseende saavel som iøvrigt stemmede med Enkens Villie, samt endelig til, at der heller ikke er fremkommet noget Datum, som iøvrigt kunde tale for, at hun paa noget Punkt ikke anerkjendte dem, findes Kontrakterne at burde opretholdes overfor Citanterne og af Boet fuldbyrdes ved Skjøder, uden at det vil være nødvendigt at komme ind paa, hvad de Indstævnte yderligere have paaberaabt sig til Støtte derfor, nemlig at Citanterne skulde i Juni Maaned 1887 have faaet Lejlighed til hver især at gjøre sig bekendte med begge Kontrakterne og ved derefter i Juli at modtage og kvittere for de dem derved tillagte Beløb maatte siges i alt Fald for deres eget Vedkommende at have ratihaberet Kontrakterne.

Den indankede Decision vil saaledes være at stadfæste. Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Tirsdagen den 15 Marts.

Nr. 168. Advokat Hindenburg
contra
Ane Sørensen, Johansens Hustru (Def. Bagger),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 28 Oktober 1891: Tiltalte Ane Sørensen, Johansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator N. P. Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Januar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte, Morten Johansens Hustru, Ane, født Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Morten Johansens Hustru, Ane, født Sørensen, for Tyveri, og maa det ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste anses for godtgjort, at hun den 13 August f. A. har frastjaalet Gaardejer Hans Peter Jensen i Brøndbyvester en til 3 Kr. vurderet Klædes Kappe, der hang i et uafukket Materialskur paa bemeldte Gaardejers Mark og af ham var overladt hans Røgter til Brug. For dette sit Forhold findes Tiltalte — der er født den 23 Oktober 1855 og tidligere, foruden før sit 18 Aar at være straffet 4 Gange for Tyveri, første Gang tillige for Forsøg paa Drab, ved Mols og en Del af Sønderherreds Extraretsdom af 10 Januar 1877, efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, har været anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og senere ved Aarhus Købstads Extraretsdom af 2 Maj 1889 ifølge Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der skjønnes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 16 Marts.

Nr. 144. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jenseniussen Jensen og Jens Julius Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hjørring Købstads Extrarets Dom af 29 August 1891: Tiltalte, Gaardejer Jenseniussen Jensen af Guldager, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, medens hans Søn, Tiltalte Ungkarl Jens Julius Jensen, sammesteds, til Statskassen bør erlægge en Bøde af 50 Kr., eller i Mangel af dennes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør og denne sidste Tiltalte udrede Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor Prokurator Winther 15 Kr. og Defensor Sagfører Schmidt 12 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1891: De Tiltalte, Jensenius Jensen og Jens Julius Jensen bør hver især til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør de og een for begge og begge for een til Hestehandler Niels Bagger betale i Erstatning 200 Kr. og paa samme Maade udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder og Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at Tiltalte Jens Julius Jensen inden Afslutningen af den i den indankede Dom ommeldte Handel med Hestehandler Bagger har erklæret, at Hesten ikke led af usynlige Fejl; og hans Undladelse af uopfordret at omtale, at den led af Staldkrampe, findes det efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder betænkeligt at tilregne ham som et strafbart Forhold, saa meget mere som det ved det veterinære Sundhedsraads Erklæring er bestyrket, at han kan, som han har paastaaet, have havt den Opfattelse, at Fejlen ikke kunde betragtes som en skjult Fejl, og at han derfor ikke havde nogen Pligt til af egen Drift at omtale den.

Der vil herefter være at tillægge saavel bemeldte Tiltalte som Tiltalte Jensenius Jensen Frifindelse, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jensenius Jensen og Jens Julius Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier for Høiesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jensenius Jensen og hans Søn Jens Julius Jensen for bedrægeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger indfandt de Tiltalte sig paa et Marked i Brønderslev den 19 Marts d. A., hvor Jens Julius Jensen efter Aftale med sin medtiltalte Fader solgte en denne tilhørende Hest til en ham ubekjendt Mand, der strax udbetalte Kjøbesummen, 640 Kr., til Tiltalte Jensenius Jensen, som var kommen tilstede under Handelen, men iøvrigt ikke havde deltaget i Forhandlingerne. Da Kjøberen imidlertid umiddelbart derefter opdagede, at Hesten led af saakaldet „Staldkrampe“, erklærede han, at han ikke vilde have den, og Tiltalte Jensenius Jensen gik da ogsaa ind paa at lade Handelen gaa tilbage. Da de Tiltalte derpaa den 21de s. M. vare kjørte til Hjørring, hvor der den Dag var Marked, uden at det dog efter deres Udsagn var Meningen der at søge at faa Hesten solgt, og Jens Julius — efterat Faderen var staaet af i Udkanten af Byen for at besøge en derboende Datter — havde bragt Kjøretøjet hen til en Kjøbmandsgaard, kom han her i Underhandlinger med Hestehandler Niels Bagger af Aalborg om Hesten, hvilken han da solgte til denne for den samme Kjøbesum, han som meldt et Par Dage i Forvejen havde opnaaet i Brønderslev, nemlig 640 Kr., der blev ham kontant udbetalt, og senere paa Dagen af ham blev leveret Faderen. Den 24de næstefter solgte Bagger, uden i Mellemtiden at have havt Lejlighed til nærmere at iagttage Hesten, atter denne til Hestehandler Grabow i Randers, men maatte kort efter tage den tilbage igjen paa Forlangende af Grabow, der imidlertid havde opdaget, at Hesten led af den ovennævnte Fejl — hvad han efter sin Forklaring til en Rapport ikke havde bemærket, da han mønstrede Hesten, ligesom han ej heller senere, naar han har ladet den trave, hvad ofte skal være sket, nogensinde vil have bemærket Fejlen, — og da Tiltalte Jensenius Jensen derefter vægrede sig ved efter Baggers Opfordring at affinde sig med denne ved enten at lade Handelen gaa tilbage eller give Bagger en passende Erstatning, anmeldte denne under 5 April d. A. Sagen for Politiet, idet han i Anmeldelsen bemærkede, at Tiltalte Jens Julius Jensen ikke ved Salget havde antydnet, at Hesten led af den ovenommeldte, efter hans Formening usynlige Fejl, uagtet Fejlen forud var de Tiltalte bekjendt, hvorhos han med Anmeldelsen tillige fremsendte en af 2 Dyrlæger i Randers udstedt Erklæring, der gik ud paa, at de efter Begjæring af Grabow havde undersøgt den heromhandlede Hest, der ved Iagttagelse i Baasen jævnlig saas at føre det højre Bagben opad og udad med en krampagtig Bevægelse, hvoraf fremgik, at den led af Staldkrampe i betydelig Grad, samt at de gjentagne Gange havde set Hesten mønstre, uden at den nævnte Fejl kunde opdages, hvorfor de maatte erklære Lidelsen for at være en skjult Fejl. I en yder-

ligere Erklæring af 6 Måj have de samme Dyr læger derhos udtalt, at Krampen viser sig, naar Hesten staar stille, men taber sig, naar den har bevæget sig nogle Skridt, samt at det iøvrigt staar i dens Magt, der mønstrer Hesten, at skjule Fejlens Tilstedeværelse ved under Afmønstringen at holde den i stadig Bevægelse og opildne den, saa at Musklerne ikke komme i Ro.

Under den derefter imod de Tiltalte indledede Undersøgelse har Bagger nærmere forklaret, at han først købte Hesten, efterat den to Gange var bleven mønstret for ham uden at vise Tegn til at fejle noget, og Jens Julius Jensen derhos paa hans Spørgsmaal desangaaende udtrykkelig havde erklæret, at Hesten ikke led af nogen usynlig Fejl. Dette sidste har Tiltalte Jens Julius Jensen imidlertid benægtet at have gjort, ligesom han ogsaa har benægtet at have, da han mønstrede Hesten for Bagger, gjort noget særligt, for at den ikke skulde vise Fejlen. Derimod har han vedgaaet, at han ved ingen af de paagjældende Hænder forinden Afslutningen har gjort vedkommende Kjøber bekendt med, at Hesten led af den ovenrævnte Fejl, skjøndt denne var ham vel bekendt, medens han dog ved Salget paa Brønderslev Marked, efterat Handelen var sluttet, men inden Afmønstringen af Hesten fandt Sted, vil have udtalt til Kjøberen, at Hesten ikke led af usynlige Fejl. Ligeledes har Tiltalte Jensenius Jensen vedgaaet, at han, uagtet ogsaa han var vel bekendt med, at Hesten havde den ommeldte Fejl, intet havde foretaget for at have gjort eventuelle Kjøbere bekendte med Fejlen navnlig ved, da han overdrog sin medtiltalte Søn at besørge Hesten solgt, at give ham Ordre til at omtale Fejlen — hvad han efter sin Forklaring ikke heller selv vilde have gjort, uden at blive spurgt derom af Kjøberne — ligesom han ogsaa har erkjendt, at han, uagtet han af Sønnen strax blev særlig underrettet om, at denne ved at sælge Hesten til Bagger ikke havde omtalt Fejlen for denne, har modtaget og beholdt Kjøbesummen uden at ville lade Handelen gaa tilbage.

De Tiltalte have imidlertid ikke villet erkjende, at de ved deres ommeldte Forhold have gjort sig skyldige i Snyderi eller overhovedet i noget ulovligt Forhold, idet den ovennævnte Fejl efter deres Formening maa betragtes som en synlig Fejl, som det ikke kunde paaligge dem uden udtrykkelig Spørgsmaal desangaaende at gjøre vedkommende Kjøber bekendt med, ligesom de ogsaa have villet gjøre gjældende, at Hestens Brugbarhed ikke derved forringes i synderlig Grad.

Det fremgaar nu vel af en af det veterinære Sundhedsraad under Sagen afgiven Erklæring, at der hersker nogen Usikkerhed om, „hvorvidt „Staldkrampe“ i Almindelighed betragtes og reeltig bør betragtes som en saakaldet „skjult“ Fejl“, men ligesom Raadet i sin Erklæring har udtalt, at Fejlen i det her foreliggende Tilfælde skjønnes at maatte betragtes som „skjult“, saa-

ledes kan der efter Sagens Oplysninger i det Hele, derunder de to ovennævnte Dyrlægers Erklæringer og de Tiltaltes egne Forklæringer, ikke være Tvivl om, at den Fejl eller Sygdom, hvoraf den paagjældende Hest lider, ikke til enhver Tid kan iagttages hos den, navnlig ikke under saakaldte „Mønstringer“, og det maa derhos ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger i saa Henseende ligeledes anses tilstrækkelig godtgjort, at den paagjældende Hests Værdi er betydelig forringet ved Tilstedeværelsen af den ommeldte Fejl, hvorfor der ikke kan tages noget Hensyn til de Tiltaltes ovennævnte Formening om, at dens Brugbarhed ikke skulde være forringet i synderlig Grad. Idet det nu efter Omstændighederne og med særligt Hensyn til Størrelsen af den ved Handelen med Bagger opnaaede Kjøbesum og til, hvad der som foranført var passeret paa Brønderslev Marked et Par Dage i Forvejen, maatte være begge de Tiltalte klart, dels, at Bagger ikke vilde have betalt den anførte Pris, hvis han havde opdaget Fejlen, dels, at der forelaa Mulighed for, at Fejlen end ikke ved Anvendelsen af den største Agt-paagivenhed havde været til at opdage ved Mønstringen af Hesten, maa de Tiltalte ved deres ovenomhandlede Forhold ligeoverfor Bagger anses at have gjort sig skyldige i et svingagtigt Forhold, der maa paadrage dem Ansvar efter Straffelovens § 257, for Jensenius Jensens Vedkommende sammenholdt med § 55, og Straffene for de Tiltalte, af hvilke Jensenius Jensen er født i Aaret 1836, og Jens Julius Jensen i Aaret 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for hver af dem til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 5 Dage. Efter hvad der er oplyst om Hestens Værdiforringelse paa Grund af den omhandlede Fejl, findes de Tiltalte derhos efter Baggeres Paastand at burde tilpligtes in solidum at betale ham en Erstatning af 200 Kr.

Nr. 156. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 1 Oktober 1891: Tiltalte, Arbejdskarl Jens Christensen i Vallestrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salarer til Aktor Sagfører Ohlmann og til Defensor, Prokurator Christensen, 10 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1891: Tiltalte Jens Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarer til Prokuratorerne Mundt og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med at nægte at have skrevet og underskrevet det i Dommen ommeldte Brev er han rettelig anset efter Straffelovens § 257, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Meerløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Christensen, der er født den 24 Oktober 1855 og har været anset ifølge Høiesteretsdom af 6 Maj 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 29 April 1887, dels efter § 64 med en efter § 228 læmpet Tillægsstraf, dels efter §§ 230, 1ste Led, jfr. tidels § 47,

2det Led, og 253, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Straf af Forbedringshusearbejde i 8 Maaneder, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, og er det ved hans egen Tilstaalse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte i 1889 og 90 tjente forskellige Steder i Gislinge Sogn, stod han i Forhold til en paa Gislingegaard tjenende Pige ved Navn Ane Marie Sørensen, med hvem han avlede et Barn, der er født den 19 Januar d. A. i Aarhus, hvor Moderen da havde taget Ophold. Under en af denne anlagt Paternitets-sag paastod Tiltalte sig frifunden, idet han vel erkjendte, at have haft legemlig Omgang med en paa Gislinge-gaard tjenende Pige, der hed Marie og formentlig med Efternavn Sørensen, dog ikke paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til det omhandlede Barn, men benægtede, at Klagerinden, som kaldte sig Ane Marie Sørensen, var identisk med bemeldte Pige saavel som, at han selv kunde være identisk med den i Klagen omhandlede Karl, der kaldtes Jens Peter Christensen, da hans eget Navn er Jens Christensen. Til Oplysning om Personernes Identitet blev der derefter fremlagt et Brev, der havde været i Klagerindens Værge, og som var underskrevet med Navnet Jens Petter Christensen, men Tiltalte benægtede at have skrevet og underskrevet dette Brev, hvorfor der ikke ved Sagens Paa-dømmelse kunde tages Hensyn til samme, medens Tiltalte dog paa Grund af de øvrige i Sagen foreliggende Oplysninger blev dømt efter Klagerindens Paastand. Under nærværende Sag har Tiltalte nu erkjendt, at den nysnævnte Benægtelse er urigtig og fremsat af ham mod bedre Vidende for at redde sig fra Sagen, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 252 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil herefter være at forandre.

Nr. 3. Redaktør G. Chr. Olsen (Høgsbro)

contra

Værtshusholder Henrik Nielsen (Ingen),

betr. Straf og Erstatning for nogle i et Blad optagne injurierende Artikler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1890: Den ommeldte for Citanten Værtshusholder Henrik Nielsen fornærmelige Udladelse bør død og magtesløs at være, og bør Indstævnte Redaktør af Ugebladet „Ravnen“ G. Chr. Olsen til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale 500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 12 Marts 1889 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 60 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Thingsvidne maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Indstævnte ved den i Dommen omhandlede Lejlighed har udtalt sig omtrent paa den i de paaklagede Artikler angivne Maade. I Betragtning heraf, og naar tillige henses baade til, at disse Udtalelser fremsattes i en Beværtning hørligt for alle Tilstedeværende, og til deres Beskaffenhed, findes Citanten ikke ved at have gjengivet dem i det af ham redigerede Blad at have tilføjet Indstævnte en Retskrænkelse, og Citanten vil derfor, selv om der derved maatte være paaført Indstævnte Næringstab, ikke kunne blive pligtig at erstatte dette, men vil i saa Henseende være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Derimod findes det at burde have sit Forblivende ved den idømte Straf og Mortifikation, da den af Indstævnte særligt fremhævede Passus i Slutningen af den første Artikel efter den Maade, paa hvilken han omtales deri, maa anses at indeholde en efter Straffelovens § 217 strafbar Forhaanelse af ham, og bemeldte Lovs § 219 ikke, som af Citanten paastaaet, kan medføre Straffrihed for denne, idet de ovennævnte til Støtte herfor paaberaabte Udtalelser af Indstævnte ikke indeholdt nogen Ærefornærmelse imod Citanten.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Straf og Mortifikation bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse beregnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Iøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri

at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Værtshusholder Henrik Nielsen, Indstævnte, Redaktør af Ugebladet „Ravnen“ G. Chr. Olsen til at betale 3600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 Marts 1889, indtil Betaling sker, i Erstatning for det Tab, der er forvoldt Citanten i hans Næring som Værtshusholder ved tvende i bemeldte Ugeblad for 16 December 1888 Nr. 51/1888 og for 17 Februar 1889 Nr. 7/1889 indeholdte Artikler, af hvilke den første er saalydende:

„En konservativ Værtshusholder. Værtshusholder Henrik Nielsen, der boer Hjørnet af Ahornsgade og Guldbergsgade, udtalte forleden Dag paa en Beværtning i en hoverende Tone sin Glæde over, at Politiet endelig havde faaet fat i de strejkende Skomagere. Han fortalte tillige de Tilstedeværende, at alle Socialisterne vare nogle Tyve og Kjæltringer, som han haabede vilde gaa samme Vej som Skomagerne. Bare Henrik Nielsens Gjæster — som vistnok for den største Dels Vedkommende hører til det Parti, han haaner i saa plumpe Udtryk — ikke gaar samme Vej som hans Forstand, saa Lokalerne bliver vel store for vort tykke Medie.“

og den anden saalydende:

„Den konservative Værtshusholder, Henrik Nielsen, Ahornsgade 24, Kjælderen, der udtalte, at Socialisterne vare Tyve og Bedragere, vil om kort Tid flytte til Ny Carlsbergvej Nr. 20. Nogle Skumlere paastaar, at Bryggerknægtene simpelthen har gjort Arrest paa hans Person, medens andre vil vide, at der forberedes storartede Festligheder for at modtage den forlorne Søn efter hans drabelige Krigsfærd mod Socialisterne. Vi har nøje undersøgt denne Sag og kan erklære, at der Intet ligger til Grund for disse Formodninger.“

Citanten paastaar derhos den i førstnævnte Artikel indeholdte Udladelse: „Bare Henrik Nielsens Gjæster . . . ikke gaar samme Vej som hans Forstand, saa Lokalerne blive vel store for vort tykke Medie“ som fornærmelig for Citanten mortificeret og Indstævnte anset med Straf derefter efter Straffelovens § 215, 216 og 217. Endelig paastaar Citanten Indstævnte tilpligtet at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men da han ikke imod Citantens Be-

nægtelse har godtgjort, at denne ved den ommeldte Lejlighed har udtalt sig paa den i Artiklerne angivne Maade, hvorfor der allerede af den Grund ikke kan tages Hensyn til den af ham herpaa støttede Retorsionsindsigelse, og da der maa gives Citanten Medhold i, at den ovenfor citerede Udladelse i den første Artikel er fornærmelig for ham, vil denne Udladelse efter Citantens Paastand være at mortificere og Indstævnte herfor være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling at hensætte i simpelt Fængsel i 8 Dage. Da der derhos endvidere maa gives Citanten Medhold i, at begge Artiklerne, hvad ogsaa Indstævnte maa anses at have indrømmet, baade ere skrevne i den Hensigt at holde Citantens socialistiske Kunder borte fra hans Beværtning og saaledes at tilføje ham Skade og ogsaa paa Grund af deres Indhold og som fremkomne i bemeldte socialistiske Ugeblad have været egnede til at drage en saadan Virkning efter sig, samt da Indstævnte i den første Artikel selv har erkjendt, at Citantens Gjæster vistnok for den største Del hørte til det socialistiske Parti, kan det ikke betvivles, at Citanten som af ham paastaet har lidt Tab i sin Næring ved de paagjældende Artikler, hvilket Tab Indstævnte maa anses pligtig at erstatte ham, men i Overensstemmelse med Citantens subsidiære Paastand findes Erstatningen herfor at burde bestemmes af Retten og efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne ansættes til et Beløb af 500 Kr., der vil være at tilkjende Citanten med Renter som paastaet. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde betale Citanten med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Nr. 166. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Martin Hansen og hans Hustru **Sophie Grethe Rasmussen Hansen** (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 for ulovligt Ejendomsindgreb og Nr. 2 for Meddelagtighed deri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 24 November 1891: De Tiltalte, Martin Hansen og Hustru Sofie Grethe Ras-

mussen Hansen, bør straffes med simpelt Fængsel. Førstnævnte i 10 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. Saa betaler og Martin Hansen de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Clausen og Sagfører Qvist, 10 Kr. til hver, og Sofie Grete Rasmussen Hansen in solidum med ham Halvdelen af bemeldte Salærer. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1892: De Tiltalte, Bagersvend Martin Hansen og dennes Hustru Sophie Grethe Rasmussen Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage og een for begge og begge for een udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Meyer og Nissen for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 Marts 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 4—5.

Onsdagen den 16 Marts.

Nr. 166. Høiesteretssagfører Lunn
contra

Martin Hansen og hans Hustru, Sophie Grethe Rasmussen
Hansen (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Idet Tiltalte Martin Hansens Forklaring om ikke at have havt til Hensigt at beholde de i den indankede Dom omhandlede 3 Sække, dengang han satte sig i Besiddelse af dem, efter samtlige foreliggende Oplysninger findes at maatte forkastes, vil han være at anse efter Straffelovens § 228, medens hans medtiltalte Hustru for sin efterfølgende Meddelagtighed i Tilegnelsen af Sækkene bliver at dømme efter § 238. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Manden i 5 og for Hustruen i 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Martin Hansen og Sophie Grethe Rasmussen Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i fem og Sidstnævnte i to Dage. Saa udrede de og Aktionens Omkostninger efter Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Doms Forskrifter og derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herréds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Bagersvend Martin Hansen og dennes Hustru Sophie Grethe Rasmussen Hansen aktionerede Førstnævnte for ulovligt Ejendomsindgreb og Sidstnævnte for Meddelagtighed deri. Sagens Omstændigheder ere efter hvad de Tiltalte have erkjendt og det iøvrigt Oplyste følgende: Medens Tiltalte Martin Hansen i Sommeren 1891 arbejdede hos en Bager i Vindinge, satte han sig i forskjellige Gange uden Tilladelse i Besiddelse af 3 i bemeldte Bageris Lokaler beroende Sække, der vare mærkede: „Dyrehavens Vind- og Dampmølle, Nyborg“ og tilhørte Ejeren af denne Mølle Carl Knudsen, fra hvem Bageren modtog Mel i Sække. Han medtog Sækkene til sit Hjem og lagde dem op paa sit Loft. Da han og hans medtiltalte Hustru i August f. A. vare i Forlegenhed for en Madrats, bleve de enige om at anvende de ommeldte 3 Sække til en saadan, og Sidstnævnte, der var vidende om, at hendes Mand havde taget Sække fra Bageriet, og at de ikke tilhørte ham, syede derpaa af Sækkene en Madrats saaledes, at Mærkerne paa dem kom til at vende indad, hvilken Madrats de derefter benyttede. I Slutningen af Oktober f. A. blev der imidlertid gjort Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte Martin Hansen havde taget Sække fra Bageriet, og under den i den Anledning anstillede Undersøgelse blev det oplyst, paa hvilken Maade de Tiltalte vare komne i Besiddelse af og havde anvendt Sækkene. Efter Tiltalte Martin Hansens Forklaring, som ikke kan forkastes, var det, da han satte sig i Besiddelse af de nævnte Sække, ikke hans Hensigt at beholde dem, idet han, der vil have taget dem for deri at bære forskjellige ham tilhørende Gjenstande til sit Hjem, vil have havt isinde at tilbagelevere dem. Begge de Tiltalte have derhos forklaret, at det, da de bleve enige om at benytte Sækkene paa den ovenfor ommeldte Maade, heller ikke var deres Hensigt at tilegne sig dem, men at de efter Afbenyttelsen vilde sætte dem istand igjen og tilbagelevere dem. Naar imidlertid henses til den lange Tid, i hvilken de Tiltalte have beholdt Sækkene uden at træffe nogen- somhelst Foranstaltning til deres Tilbagelevering, til den Maade, hvorpaa de ved Forfærdigelsen af Madratten er gaaede frem og den Brug, de have gjort af dem, samt til, at deres Forklaringer tildels have vist sig at være usandfærdige og i det Hele bære Upaalidelighedens Præg, vil der ikke kunne fæstes Lid til deres nævnte af Intet bestyrkede Forklaringer om deres Hensigt, hvorimod det efter alt Foreliggende ikke findes at kunne betvivles, at de have tilsigtet at tilegne sig Sækkene. Disse ere vurderede til 1 Kr. pr. Stk.

I Henhold til det Foranførte og idet der af rette Vedkommende er afgivet Erklæring om, at Tiltalte Martin Hansen ikke ønskes straffet for de af ham begaaede Brugstyverier, ville de

Tiltalte, af hvilke Martin Hansen er født den 18 Januar 1863 og ikke funden forhen straffet ved Dom, medens Sophie Grete Rasmussen Hansen er født den 24 Juni 1862 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset de Tiltalte efter Analogien af Straffelovens § 256, med simpelt Fængsel, Martin Hansen i 10 Dage og Sophie Grethe Rasmussen Hansen i 8 Dage, være at forandre.

Nr. 173. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Trine Hansen, Larsens Hustru (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 30 Oktober 1891: De Tiltalte, Indsidder Jens Peter Petersen, dennes Hustru Karen Kirstine Pedersen, født Olsen, Maren Lisbeth Christensdatter, Marie Magdalene Jensen og Trine Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Jens Peter Petersen i 4 Dage og de øvrige Tiltalte hver især i 5 Dage. Saa bør de og alle for een og een for alle at udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Hølt og Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 December 1891: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stånde. I Salær til Prokuratorerne Nyegaard og Gotschalck for Overretten betaler Tiltalte Trine Hansen, Indsidder Anders Larsens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag, som i 1ste Instants tillige angik 4 Medtaltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, er Tiltalte Trine Hansen, Indsieder Anders Larsens Hustru, som er født den 23 Oktober 1856 og ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for Tyveri, og er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Da den i første Instants medtaltalte Indsieder Jens Peter Petersen den 7 September d. A. havde modtaget en ham tilhørende Hest, som i nogen Tid havde været udlejet til en Fiskehandler, tilbage i en forkommen og forsulten Stand, og det i den Anledning først samme Dags Morgen og atter om Aftenen mellem nysnævnte Tiltaltes Hustru, 2 ligeledes medtaltalte Koner og Tiltalte Trine Hansen havde været paa Tale, at Hesten kunde have godt af at faa nogle af de paa en Naboes Mark staaende Havreneg, begave de sig omtrent Kl. 9 Aften alle fire i Forening ind paa den nævnte Mark og tilegnede sig der 12. tilsammen til 2 Kr. 16 Øre vurderede Havreneg, hvoraf Tiltalte hjembar 2, og som de henlagde i Jens Peter Petersens Lo, for at han kunde anvende dem til Hestens Fodring. Tiltalte har angivet, at hun, som vil have været uvidende om, at Hestens Ejer foreløbig raadede over tilstrækkeligt Foder til denne, udelukkende har handlet af Medynk med Dyret. For sit anførte Forhold er denne Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, og det ligeledes billiges, at Sagens Omkostninger for Underretten ere hende paalagte in solidum med de øvrige Tiltalte, vil Dommen, forsaavidt hende angaaer, i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 18 Marts.

Nr. 21. Belysningsmester ved det kongelige
Theater **Søren Peter Ludvigsen** (Halkier efter Ordre)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester, Etatsraad
Øllgaard (Shaw),

betr. Magistratens Kompetence til at tilbagekalde den en Gas-
mester meddelte Bemyndigelse til at udføre Arbejder ved-
kommende Stadens Gasværker.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20
Januar 1890: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler
Citanten, Belysningsmester ved det kgl. Theater S. P. Ludvigsen,
til de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, 100 Kr., der udredes
inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Ad-
færd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet
Proceduren ikke giver Anledning til at forandre Dommens
Terminologi, forsaavidt den lyder paa Afvisning, ikke paa
Frifindelse, vil den efter Indstævntes Paastand være at stad-
fæste, dog saaledes at dens Bestemmelse om Udredelsen af
Kost og Tæring til Indstævnte efter Sagens Omstændigheder
findes at burde bortfalde.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve
og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at
udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen
om Kost og Tæring bortfalder. Processens Om-
kostninger for Høiesteret ophæves. Til Justits-
kassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Hal-
kier tillægges der i Salarium for Høiesteret 120
Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelser af 21 Marts og 7 April 1888 tilkjendegave de Indstævnte, Københavns Magistrat, Citanten, Belysningsmester ved det kgl. Theater, S. P. Ludvigsen, der under 3 Marts 1885 i Henhold til Lov angaaende Berettigelsen til at udføre Arbejder vedkommende Københavns Vand- og Gasværk af 4 Marts 1857 af Magistraten havde erholdt Bemyndigelse til at udføre Arbejder vedkommende Stadens Gasværker, at, da han efter Gasværksbestyrelsens Skjøn under en den 23 Juni 1887 af en Gasværksarbejder foretagen Prøve af det kgl. Theaters Hovedgashane og derved sket Slukning af Gassen i Theatret havde lagt Mangel paa behørig Indsigt og Dygtighed som Gasmester for Dagen ved ikke strax at lade Hanen ved Maaleren og Hovedhanen til Kroneledningen lukke, gav Magistraten Citanten Valget imellem at erlægge en frivillig Bøde af 50 Kr. til Gasværksarbejdernes Sygekasse eller at miste sin Bemyndigelse til at udføre Arbejde ved Gasledningerne, og, da Citanten vægrede sig ved at erlægge den forelagte Bøde, tilbagekaldte de Indstævnte under 30 April 1888 fra 1 Maj næstefter at regne den nævnte, Citanten under 3 Marts 1885 meddelte Bemyndigelse.

I denne Anledning har Citanten anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte, under hvilken han paastaar Dom for, at den fra Magistraten skete Tilbagekaldelse af hans Bemyndigelse til at udføre Arbejder ved Københavns Gasværker har været uberettiget, at Bemyndigelsen ingensinde har været ude af Kraft, og at han er berettiget til vedblivende at udføre bemeldte Arbejder. I alt Fald paastaar han de Indstævnte tilpligtede inden en af Retten fastsat Frist og under en daglig Mulkt at annullere Tilbagekaldelsen bl. A. ved Bekjendtgjørelse i de offentlige Blade enten saaledes, at Tilbagekaldelsen anses for ikke at have fundet Sted, eller saaledes at de Indstævnte igjen sætte hans Bemyndigelse til at udføre bemeldte Arbejder i Kraft eller meddele ham ny Bemyndigelse dertil. Saa paastaar han sig og Sagens Omkostninger skadesløst tillagt. De Indstævnte procedere principaliter til Sagens Afvisning, saaledes at der tillægges dem Kost og Tæring hos Citanten, subsidiært til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ifølge Bestemmelserne i den anførte Lovs § 1 samt § 9 i den i Henhold hertil af Københavns Magistrat under 6 Oktober 1879 udfærdigede Instruks for autoriserede Gasmestre, hvilken Instrux Citanten udtrykkelig har underkastet sig, maa de Indstævnte som Bestyrere af Københavns Gasværker anses beføjede til at tilbagekalde en Gasmesters Autorisation ikke blot i de i Loven særlig nævnte Tilfælde, men ogsaa, naar han, som det i Instruxen hedder, lægger Mangel paa behørig Indsigt og Dygtighed for Dagen, og Afgjørelsen heraf findes at henhøre under

Magistraten, saa at dens herom trufne Bestemmelse ikke kan undergives Domstolens Prøvelse.

Afvisningspaastanden vil saaledes være at tage tilfølgende, hvorhos Citanten i Kost og Tæring vil have at betale de Indstævnte 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 21 Marts.

Nr. 111. Sogneraadet for Bregninge Sogn
paa Taasinge (Hindenburg efter Ordre)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester Jacobi
(Halkier efter Ordre),

betr. Tilbagebetaling af erlagt Alimentationsbidrag.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 7 Februar 1891: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanterne, Bregninge Sogneraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Møller og Meyer i Salær hver 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 April f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Om det end maa anses for en Forudsætning for Anvendelsen af Bestemmelserne i § 4 i Lov om Underholdningsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab, af 20 April 1888, at der er tilvejebragt et tilstrækkeligt Grundlag for Udpantning hos Barnefaderen for det paagjældende Underholdningsbidrag, foreligger i ethvert Fald et saadant i nærværende Tilfælde i Amtets, i den indankede Dom omhandlede Resolution, idet det hverken af den under Proceduren paabe- raabte § 6 i Udpantningsloven af 29 Marts 1873 eller af den øvrige Lovgivning kan udledes, at vedkommende Over- øvrigheds Resolution om Fastsættelse af Underholdnings-

bidrag skal være forkyndt for Barnefaderen for at kunne benyttes som Grundlag for Udpantning. Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved bemeldte Dom er fri-funden for at tilbagebetale Citanten det under Sagen om-handlede Beløb, og Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil derfor efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Om-stændighederne at ophæve, og de de befalede Sagførere til-kommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokaterne Hindenburg og Halkier til-lægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 15 Juli 1885 inden Thorseng Birks Politiret indgaet, den 25de s. M. af Svendborg Amt approberet Forlig vedtog Arbejdsmand Hans Rasmussen at udrede et aarligt Underholdningsbidrag af 30 Kr., at erlægge med Halvdelen til hvert Aars 8 Maj og 8 November, til et af ham udenfor Ægteskab avlet, den 8 Maj s. A., født Barn, og i Henhold til dette Forlig erlagde Barne-faderen Underholdningsbidragene, indtil han i Foraaret 1888 forlod Landet efterat have erlagt Halvdelen af det for Halvaaret fra 8 November 1887 til 7 Maj 1888 forfaldne Bidrag. Resten af dette Bidrag 7 Kr. 50 Øre saavelsom Bidraget for Aaret fra 8 Maj 1888 til 7 Maj 1889 30 Kr. fik Barnemoderen, der den-gang opholdt sig i Kjøbenhavn, i Medfør af § 4 i Lov 20 April 1888 gennem de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, udbetalt af Citanterne, Bregninge Sogneraad, som Barnefaderens For-sørgelseskommune. Da Citanterne imidlertid vare bleve op-mærksomme paa, at Amtets Approbationspaategning paa Forligs-udskriften ikke var forsynet med nogen Paategning om at være forkyndt for Barnefaderen, have de under Anbringende af, at det er en nødvendig Betingelse for, at det ved Forliget vedtagne Bidrag kan afkræves Barnefaderens Forsørgelseskommune, at Amtets Approbation er bleven ham lovlig forkyndt, under nær-værende Sag ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Møller,

søgt de Indstævnte til Tilbagebetaling af de ovennævnte af dem udrede Beløb, tilsammen 37 Kr. 50 Øre. De Indstævnte have ved den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Meyer procederet til Frifindelse, hvorhos begge Parter have begjært sig Sagens Omkostninger tilkendte efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, hvilket disse i ethvert Fald have paastaet sig tilkendt hos det Offentlige.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte anført, at det ikke i Lovgivningen ere foreskrevet, at saadan Forkyndelse, som af Citanterne krævet, skal finde Sted af Amtets Approbation, naar Bidraget er fastsat ved et for Retten indgaaet Forlig, eller at den Barnefaderens Forsørgelseskommune efter den nævnte Lovbestemmelse paahvilende Pligt til at udrede Bidraget, saafremt Forkyndelsen undlades, bortfalder. Herimod have Citanterne anført, at det ikke er Forliget i sig selv, der begrunder Retten til at fordre Underholdningsbidraget, men at der hertil kræves Øvrighedens Approbation paa Forliget, og at det derfor ligesaavel i dette Tilfælde, som naar Bidraget bestemmes af Øvrigheden, er nødvendigt, at Øvrighedens Resolution forkyndes for Barnefaderen, for at den i Medfør af den ovennævnte Lov kan gøres gjældende overfor hans Forsørgelseskommune.

Men selv om der maatte gives Citanterne Medhold heri, findes der dog ingen Hjemmel til at fordre, at denne Forkyndelse, som af Citanterne forment, udelukkende skal foregaa ved Stævningsmændene, og da der nu, efter hvad der foreligger i Sagen, maa gaaes ud fra, at Udskriften af det heromhandlede Forlig, paa hvilken Approbationen er tegnet, har været tilstede, hver Gang Barnefaderen betalte Underholdningsbidragene, idet Kvitteringerne for disse findes paaegnede bemeldte Aktstykke, og at han i alt Fald herved er bleven sat i Kundskab om Approbationen, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at der foreligger et ogsaa ligeoverfor Forsørgelseskommunen retsgyldigt Forlig om Underholdningsbidraget. Som Følge heraf vil de Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. I Salær vil der være at tillægge de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, hver 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 22 Marts.

Nr. 80. **Sogneraadet for Rø Sogn**
(Bagger efter Ordre)

contra

Sognepræst **F. C. Fischer** (Asmussen efter Ordre),

betr. Stadfæstelse af en foretaget Udpantningsforretning.

Bornholms nordre Herreds Fogedrets Kjendelse af 29 Januar 1890: Forommeldte af Sandemand Bidstrup i Rø den 26 November f. A. hos Sognepræst Fischer sammesteds for et Beløb af 27 Kr. 66 Øre foretagne Udpantningsforretning stadfæstes herved.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1891: Den paaankede Udpantningsforretning bør være ophævet. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Møller og Herforth i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Juni f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i sin Tid havde approberet, at Rø Kirke paa Bornholm maatte ombygges med en Udgift af ialt 40,200 Kr., der skulde tilvejebringes ved Laan, og derhos havde lovet at ville yde de fornødne Laan af de umiddelbart under samme sorterende Midler, bleve tvende Laan paa henholdsvis 17,300 Kr. og 22,900 Kr. optagne paa Vilkaar, at de skulde forrentes og afdrages med 5 pCt. p. a. af Laanenes fulde Beløb, og at Sogneraadet paa Kommunens Vegne paatog sig Garanti for, at Rente og Afdrag prompte bleve erlagte, og Ombygningen blev derefter fremmet, saaledes at den var færdig i 1888, men da Kirken, som ejer sig selv, ikke var i Stand til af sine egne Midler at afholde de aarlige Udgifter til Forrentning og Afdrag paa Laanene, lignede Sogneraadet det fornødne Beløb paa Sognets Beboere efter Formue og Lejlighed, idet det under denne Ligning ogsaa inddrog Citanten, Sognepræst for Rø Sogn, Fischer, hvem det for Aaret 1889 paalignede 54 Kr. Da Citanten imidlertid ikke ansaa sig pligtig til at betale dette Beløb, blev der for den for første Termin af Aaret 1889 forfaldne Del af samme, 27 Kr., under 26 November s. A. af vedkommende Sandemand gjort Udpantning hos Citanten, og denne Udpantning blev derpaa efter foregaaende Procedure mellem Parterne stadfæstet af Fogden i Bornholms nordre Herred ved en den 29 Januar f. A. afsagt Kjendelse. Ved Stævning af 25 Marts s. A. til Rø Sogneraad har Citanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaet Fogedkjendelsen underkjendt og den stedfundne Udpantning ophævet, hvorimod de Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt Bevilling til fri Proces, have paastaet Kjendelsen og den foretagne Udpantning kjendt ved Magt at stande. Begge Parter have derhos paastaet Modparten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagførere, idet disse Salærer i et hvert Fald ere paastaede udredede af det Offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at den af de Indstævnte foranstaltede Ligning er foretaget i Henhold til Bestemmelsen i D. L. 2—22—64, hvorefter Kirkens Forsvar, naar Kirken ej med sine egne Indkomster kan hjælpes, skal overveje, ved hvad Middel den hjælpes kan, om de andre Kirker, som ere under hans Tilskyd, kunne komme den til Hjælp med Laan og Forstrækning, eller og om den kan hjælpes ved Sognemændenes Tilskud, og Striden mellem Parterne drejer sig om, hvorvidt Præsten kan henregnes under „Sognemænd“ og følgelig med Rette er indragen under Ligningen eller ikke. Det maa nu sikkert antages, at Reglen efter D. L. har været den, at Præsten ikke var pligtig at deltage i Tilskud til Kirken; thi om end selve Ordet Sognemand i saa Henseende mulig kunde efterlade Tvivl, saa bruges det dog som

oftest i Chr. V Lov paa en saadan Maade, at det er klart, at det — ligesom det nærstaaende Ord Sognefolket i 1—2—16, 2—5—14, 2—7—2, 2—16—6, 8, 2—22—65, 2—22—73, jfr. 75, 3—16—15—2 Nr. 1 — ikke omfatter Præsten, vide 2—9—1 og 2, 2—15—5, 2—22—6, 9, 60, 67, 2—22—19, jfr. 5—3—26, og man maa herefter være berettiget til at antage, at Ordet er brugt paa samme Maade de enkelte Steder, hvor Sammenhængen ikke viser, hvorledes Ordet skal forstaaes, 2—22—39, 43 og 75, samt den heromtvisedes Art. 2—22—64. Heller ikke kan det antages, at heri er sket nogen Forandring ved den senere Lovgivning; thi vel bruger Lov om Kirkesyn, Præstegaardssyn m. v. 19 Februar 1861 § 25 og Lov 19 Januar 1863 § 2 Udtrykket Menigheden istedetfor Sognemænd, men dels kan ogsaa dette Ord bruges baade som omfattende Præsten og i Modsætning til denne, dels er der ingen Grund til at antage, at disse Love ved den nævnte Forandring af Ordet have tilsigtet en Forandring i Lovens Regel, og ganske det samme maa gjælde om alle de Resolutioner med Hensyn til enkelte Kirker, hvorved det i Tiden efter Chr. V Lov er paalagt „Menigheden“ at udrede Bidrag til Kirken. Som Følge heraf vil den paaankede Udpantningsforretning være at ophæve. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og tillægges der de for Parterne beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Møller og Herforth, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær hver af 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 162. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 2 December 1891: Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Casse for Overretten betaler Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand, som er født i 1817 og tidligere mange Gange har været straffet, navnlig for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 2 April f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 og Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 180 Dage — sigtet for Løsgænger og Betleri, og da det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er bevist, at han fra den 9 Oktober f. A., til han den 24 November næstefter anholdtes under denne Sag, er vandret om i Egnen mellem Ringsted, Holbæk og Roeskilde uden at have eller søge lovligt Erhverv, tildels ernærende sig ved Betleri, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter fornævnte Lov af 1860 §§ 1 og 5, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roeskilde Anstalts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, og Sagens Omkostninger rettelig er ham paalagte, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 169.

Advokat Klubien

contra

Margreth Thomsen eller **Thompson** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 10 November 1891: Arrestantinden Margreth Thomsen eller Thompson bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar samt udrede de af Aktionen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12 December 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Margreth Thomsen eller Thompson af St. Thomas for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag er det ved hendes egen med det øvrige under Sagen Oplyste stemmende Tilstaaelse i førstnævnte Henseende godtgjort, at hun den 19 Oktober d. A. mellem Kl. 10 og 11 om Formiddagen begav sig ind i en Gaard, hvortil Adgangen var aaben, og fra et der staaende Høsebur, som bestod af en med Tremmer forsynet Trækasse, som hun aabnede ved at skyde en Klap tilbage, borttog en Høne, der laa paa Æg, og som hun vidste tilhorte Fluentimmeret Maria Smith, der boede i Gaarden. Hønen, der er ansat til en Værdi af 50 Cents, solgte hun derefter for 40 Cents til en Trediemand, der efter Tyveriets Opdagelse har udleveret den til Bestjaalne, som har frafaldet Erstatningskrav mod

Arrestantinden, men har paastaet hende straffet for Tyveriet. De 40 Cents forbrugte Arrestantinden, der vil have begaaet Tyveriet af Sult, til Indkjøb af Fødemidler og Drikkevarer. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden, hvem der efter Udtaaelsen af en hende for Tyveri idømt Straf under 5 Oktober d. A. til St. Thomæ Politikammers Løsgængerprotokol var givet Tilhold om at skaffe sig lovligt Erhverv og fremstaa paa Politikammeret hver Mandag Morgen for at godtgjøre dette under Trusel af Straf som for 5 Gang begaaet Løsgænger, har overtraadt dette Tilhold, idet hun, der paa Grund af daarligt Helbred ikke vil have kunnet paatage sig noget legemligt Arbejde, undlod at give Møde paa Politikammeret den 19 Oktober d. A., fordi hun efter sin Forklaring var sulten og manglede rene Klæder at fremstille sig i. De Arrestantinden vedkommende ældre Domsakter have ikke i deres Helhed kunnet tilvejebringes; af hvad der under Sagen er fremlagt fremgaar, at hun, der er født paa den engelske Ø St. Kitts og er skjønnet at være i en Alder af 34 Aar, forhen, foruden bl. A. at være straffet ifølge St. Thomæ Politirets Dom for Tyveri og Bedrageri med 180 Dages Tvangsarbejde, gjentagne Gange under Justitssag har været anset for Tyveri, deriblandt ved Høiesterets Dom af 12 Marts 1883 som for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshusarbejde, hvilken Straf ved kongelig Resolution blev nedsat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar; og har hun derefter været straffet som følger: ifølge Høiesterets Dom af 10 Marts 1885 med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød i Henhold til Frd. af 11 April 1840 §§ 30 og 50, ifølge St. Thomæ Extrarets Dom af 25 September 1885 med samme Straf i 7 Gange 48 Timer for Tyveri i Henhold til den nævnte Frdn.s § 30 og for Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiets Betjente, ifølge St. Thomæ Politirets Dom af 23 Januar 1886 for 4de Gang begaaet Løsgænger med $\frac{1}{2}$ Aars Tvangsarbejde, ifølge St. Thomæ Extrarets Dom af 28 November 1889 med 8 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød for Bedrageri i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 50 og ifølge samme Rets Dom af 6 Juli 1891 med 14 Dages simpelt Fængsel efter samme Frdn.s § 30, ligesom hun desuden mangfoldige Gange ifølge Politiretsdomme har været straffet for Slagsmaal, Gadeuorden og lignende Overtrædelser af den offentlige Orden. For det af hende begaaede, under nærværende Sag paatalte Tyveri vil Arrestantinden nu blive at dømme som for 4de Gang begaaet Tyveri i Medfør af fornævnte Frdn.s § 16, jfr. § 79, og Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3, til Tugthusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, hun endvidere har forskyldt for 5te Gang begaaet Løsgænger efter Anordn. af 24 Oktober 1879 § 6, 3die Mbr.

Nr. 165. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
Peder Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Falsk.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 28 November 1891: Tiltalte, Husmand Peder Rasmussen af Boest, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bør han derhos udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hammer, og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Januar 1892: Tiltalte Peder Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det, særlig efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, ikke tør antages, at Tiltalte har fremført den i den indankede Dom ommeldte Sigtelse mod bedre Vidende, og at som Følge heraf Citatet af Straffelovens § 225 maa bortfalde, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Rasmussen — der er født i Aaret 1820, og som tidligere har været straffet ifølge Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 31 De-

cember 1845 efter Frdn. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Hjlemslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 21 November 1853 efter samme Frdn.s § 22 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ifølge Høiestrets Dom af 2 Januar 1860 efter Frdn. 11 April 1840 § 66, jfr. § 62 og § 79, som for tredje Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorved den af ham efter Frdn. 21 August 1829 § 4 for Betleri forskyldte Straf ansaas absorberet, medens han, der senere har været sat under Tiltale for Tyveri, ved Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 10 Januar 1874, er bleven frifunden for Aktors Tiltale i saa Henseende dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, hvorhos der i 1889 har været indledet Undersøgelse mod ham som mistænkt for Brandstiftelse, men uden at der blev dekretet Aktion — tiltales under nærværende Sag for Falsk. Den 8 September f. A. modtog Gensdarmerstationen i Nørre Snede gennem Postvæsenet en udateret til „Gensdarmen i Snede“ stilet Anmeldelse, der var underskrevet „Gaardejer A. Hansen, Snede Mark“, og som lyder saaledes:

„De bedes om at anmode Herredsfogden om at indkalde Husmand Christian Madsen af Boest og give ham en irrettsettelse fordi han har borttaget en Jerngreb paa min Mark og hjemført, han har afleveret den til mig i Vidners Overværelse.

Jeg ønsker ikke at være Anmelderen for Ubehageligheds Skyld“,

og under den i den Anledning anstillede Undersøgelse oplystes det, dels at Husmand Christian Madsen af Boest i Begyndelsen af September Maaned f. A. paa Boelsmand Anders Hansens Markvej havde fundet en Jerngreb, som Finderen havde taget hjem med sig, dog ikke for at tilegne sig den, men for at tilbagelevere den til vedkommende Ejermand, hvilket ogsaa var sket et Par Dage efter, da Anders Hansen havde indfundet sig paa Christian Madsens Bopæl, og paa dennes Spørgsmaal, om han havde tabt en Greb, bekræftede dette og vedkjendte sig Greben, dels at den indsendte Anmeldelse var falsk, idet Anders Hansen nægtede at kjende noget til samme, da han, der havde indset, at der ikke forelaa noget strafbart, end ikke havde havt til Hensigt at gjøre en slig Anmeldelse. Tiltalte har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, at det er ham, der har skrevet og til Gensdarmerstationen indsendt den omhandlede Anmeldelse, og at han ved Underskriften paa Anmeldelsen har sigtet til ovennævnte Boelsmand Anders Hansen paa Nørre Snede Mark, hvis Navn han har benyttet uden Vedkommendes Vidende og Villie. Han kjendte ikke Anders Hansens Haandskrift, og har saaledes heller ikke gjort Forsøg paa at efterligne samme, men han fordrejede sin egen Haandskrift, for at det ikke skulde ses, hvorfra Anmeldelsen

hidrørte. Om Grunden til, at han skrev Sedlen, har Tiltalte forklaret, at han var vred paa Christian Madsen, og ønskede, at denne skulde blive indkaldt for Herredsfogden og faa en Irettesættelse af denne eller, som Tiltalte i et senere Forhør har forklaret, at det var hans Hensigt at faa en Undersøgelse rejst mod Christian Madsen, idet Tiltalte antog, at denne havde taget Greben i den Hensigt at beholde den, ligesom han antog Christian Madsen, skjøndt denne aldrig har været straffet, for tyvagtig, og vilde have dette konstateret for hans Medmennesker, hvorimod Tiltalte iøvrigt har nægtet at have havt nogen Tanke om, at Christian Madsen kunde blive straffet for sit Forhold med Hensyn til Greben. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 270 i Forbindelse med § 225, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 152.

Advokat Klubien

contra

Hanne Oline Nielsen, født Rasmusdatter
(Def. Asmussen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 21 Juli 1891: Arrestanten Niels Jørgen Peder Nielsen og Arrestantinden Larsine Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder. For Tiltalte Nr. 3, Maren Jørgensen, bortfalder Straffen. Tiltalte Nr. 4, Hanne Oline Nielsen, født Rasmusdatter, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerassessor Jespersen og til Defensor, Sagfører Jørgensen med 50 Kr. til hver, udredes af Arrestanten og Arrestantinden in solidum, dog saaledes at de Tiltalte Nr. 3 og 4 deltage i Udredelsen deraf med $\frac{1}{25}$ Del hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1891: Tiltalte, Hanne Oline Nielsen, født Rasmusdatter, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20

Dage. I Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Lange for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Hanne Oline Nielsen, født Rasmusdatter, der er født den 30 Marts 1828 og ikke tidligere straffet, for Meddelagtighed i Tyveri, og er det ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun, da hun i Dagene den 21—23 Februar d. A. var i Besøg i Odense hos sin i 1ste Instants medtiltalte Søn og et sammen med denne levende ligeledes medtiltalt Fruentimmer, har af disse i Foræring modtaget forskellige af Sønnen stjaalne Gjenstande, nemlig 4 Forklæder, 1 Nattrøje, 1 Dug og 3 Tørklæder, hvilke Gjenstande i Forbindelse med nogle andre ved de samme Lejligheder stjaalne Ting er vurderede til 8 Kr., uagtet hun, der under sit Besøg havde faaet bestemt Mistanke om, at de nævnte medtiltalte ernærede sig ved Tyveri, maatte befrygte og sikkert formodede, at bemeldte Gjenstande vare stjaalne. Det nævnte Forhold findes ved Underrettsdommen rettelig tilregnet Tiltalte som Hæleri. Forsaavidt hun ved bemeldte Dom endvidere er anset skyldig i samme Forbrydelse i Anledning af sit Forhold med Hensyn til et Par hvide Uldstrømper, som hendes nævnte Søn ulovligt havde tilegnet sig

fra det militære Sygehus i Odense og som hun, da Sønnen i afvigte Foraar havde efterladt dem i hendes Hjem, har ladet førve, hvorimod hun ikke har brugt dem, da er hendes Forklaring med Hensyn til disse Strømper af en saadan Beskaffenhed, at der ikke findes tilstrækkelig Grund til at tilregne hende hendes ommeldte Forhold til Straf. For det førstnævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. § 23, med en Straf, der findes passende bestemt i Underrettsdommen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Onsdagen den 23 Marts.

Nr. 160.

Advokat Halkier

contra

Louise Brown, kaldet **Cutpocket** (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 21 November 1891: Arrestantinden Louise Brown, kaldet Cutpocket, bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar og betale samtlige af Aktionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 December 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret paadømte Sager er Arrestantinden Louise Brown, kaldet Cutpocket, aktioneret for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge hendes egen med det øvrige Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende: Arrestantinden, der er et offentligt Fruentimmer, bosat i St. Thomæ By, forlod den 15 Oktober d. A. omtrent Kl. 11 om Aftenen sin Bolig for at opsøge Mandfolk i utugtigt Øjemed. Medens hun vandrede om paa Gaden, blev hun opmærksom paa, at Porten til Ejendommen Nr. 2 & 3 Silkegade stod aaben, og da hun, som hun har udtrykt sig, paa Grund af, at hun var noget beruset, ikke kunde bekæmpe sin Tilbøjelighed til Tyveri, gik hun ind i Gaarden for at undersøge, om der ikke fandtes Noget, hun kunde stjele, og tilegnede hun sig derpaa følgende i Gaarden henliggende og efternævnte derboende Personer tilhørende Sager, nemlig: en Ballie, vurderet til 75 Cents, en Jernspand med tilhørende Reb til 25 Cents, et Lerfad til 25 Cents, et Blikkar til 10 Cents og en Blikdaase til 2 Cents, alt tilhørende Fruentimmeret Judith Petersen; endvidere et Underskjørt til 85 Cents og et Skjørt til 25 Cents, tilhørende Julie Maloon; en Blikspand til 10 Cents tilhørende Adelaide Frederiks (Jane Ann); et Kjøleliv til 75 Cents og 3 Lommetørklæder til en samlet Værdi af 20 Cents, tilhørende Rosette Beverhoudt; et Underskjørt til 50 Cents tilhørende Isabella Testamaker, og et Blikkar til 20 Cents, som tilhørte Caroline Hatchett. Samtlige disse Koster bragte hun derpaa til sin Bolig, som hun imidlertid kort Tid efter atter forlod i den Hensigt at forevæ andre Tyverier. Da hun i dette Øjemed kom gennem Nørregade, faldt det hende ind, at hun mulig i Gaarden til den af Enkemadam Beverhoudt beboede Ejendom Nr. 37 i den nævnte Gade kunde finde noget at tilegne sig, og begav hun sig derfor gennem en aaben Passage, der fører ned til Søen mellem den nævnte Ejendoms og Naboejendommens Gaarde, ind i den førstnævnte Gaard, der var aaben ud til Passagen, og tilegnede sig derfra 11 til D. 1,10 vurderede Lommetørklæder og 3 til D. 1,50 vurderede Kjøleliv, der tilhørte Madam Beverhoudt, og henlaa til Tørring. Derfra gik hun ned til Søen og langs med denne hen til Ejendommen Nr. 36 b i samme Gade, fra hvis Gaard hun tilegnede sig 2 til D. 1.00 vurderede kulørte Hovedtørklæder, tilhørende Anesta Adams, et Blikfad til 25 Cents tilhørende Edwin Jackson, og en Blikdaase til 20 Cents tilhørende Ann Nicolsen. De stjaalne Sager bragte hun derpaa hjem, og gik derefter atter for 3die Gang ud for at stjele, gennem den aabentstaaende Port gik hun nu ind i Gaarden, der hører til Ejendommen Nr. 36 a Nørregade, hvor hun tilegnede sig følgende Klædningsstykker, der hang til Tørring paa et Stakit: 2 Skjorter til en samlet Værdi af 80 Cents, tilhørende Enkemadam Gomez, og 2 Særke tilsammen vurderede

til 80 Cents, et Skjørt til 60 Cents og et Par Underbenklæder til 30 Cents, tilhørende Anesta Gomez. Da hun var paa Vejen hjem med disse Sager, blev hun paa Gaden antruffen af to Politibetjente og under en ikke ringe Modstand fra hendes Side anholdt. Samtlige stjaalne Koster ere bragte tilstede og udliveredede til de Bestjaalne, der alle have frafaldet Paastand paa Erstatning. Arrestantinden, der under Forhøret først løgnagtigt havde sigtet et andet Fruentimmer for at være hendes Medskyldige i nogle af de begaaede Tyverier, hvilket førte til dette Fruentimmers Anholdelse, har forklaret, at hun den paagjældende Aften vel havde været noget beruset, men dog ikke i en højere Grad, end at hun vidste, hvad hun foretog sig, og ligesom dette bekræftes ved flere afhørte Vidners Udsagn, saaledes giver det under Sagen iøvrigt Fremkomne ingen Anledning til at antage andet, end at hun har været i en tilregnelig Tilstand. Akterne i de Sager, under hvilke Arrestantinden tidligere har været tiltalt og dømt, have ikke i deres Helhed kunnet tilvejebringes. Af hvad der er fremlagt fremgaar, at hun, der i Henhold til et ældre Skjøn nu maa antages at være 46 Aar gammel, forhen ofte har været straffet baade for Gadeuorden, Løsgængeri og for Ejendomsforbrydelser, saaledes ifølge Høiesterets Dom af 4 November 1873 med 3 Aars Forbedringshusarbejde i Henhold til Forordningen af 11 April 1840 §§ 13 og 14, ifølge den vestindiske Landsoverrettsdom af 9 Februar 1880 med samme Straf for 3 Gang begaaet Hæleri, og senest ifølge Høiesterets Dom af 27 Juli 1886, der stadfæstede Landsoverrettens Dom af 8 Maj s. A., som for 3die Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 15 eller som for 4de Gang begaaet Hæleri efter sammes § 22, jfr. med § 25, med 4 Aars Forbedringshusarbejde. For de af hende begaaede, under nærværende Sag paatalte Tyverier vil hun derfor ikke kunne undgaa at anses som for 4de Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Forordnings § 16 eller som for 5te Gang begaaet Hæleri efter dens § 22, jfr. med § 25, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Torsdagen den 24 Marts.

Nr. 18. Hofjægermester, Godsejer
Howden-Rønnenkamp (Shaw)

contra

Handelshuset **D. B. Adler & Co.** ved dets Indehavere,
Grossererne **B. D. Adler** og **M. M. Goldschmidt** (Winther),

betr. Opfyldelse af en Selvskyldnerkaution.

Tybjerg Herreds Gjæsterets Dom af 11 December 1889: Imod Extradition af en af Grosserer Henrik Herforth af Kjøbenhavn den 9 December 1888 for 9000 Kr. udstedt Solavexel til Citanterne, Handelshuset D. B. Adler & Co. i Kjøbenhavn, samt ligeledes mod Extradition af den den 12 Marts 1889 optagne Protest de non solutione med Hensyn til fornævnte Vexel og af det af Indstævnte, Godsejer Chr. Howden-Rønnenkamp af Næsbyholm den 6 Marts 1884 udstedte Kautionsdokument for nævnte Grosserer Herforths Vexelgjæld til Citanterne, bør Indstævnte til Citanterne betale de paastævnte 9000 Kr. med Renter 6 pCt. fra 12 Marts 1889 til 4 April s. A., og derefter 7 pCt. p. a. til Betaling sker, Gebyr for Protestforretningen 8 Kr. 17 Øre med 5 pCt. Renter fra 4 April 1889 til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1890: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Godsejer Chr. Howden-Rønnenkamp til Næsbyholm og Bavelse, til de Indstævnte, Handelshuset D. B. Adler & Co., skadesløst. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at maatte betale til de Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 6 Marts 1884 afgav Citanten, Godsejer Chr. Howden-Rønnenkamp til Næsbyholm og Bavelse, til de Indstævnte, Handelshuset D. B. Adler & Co., et saalydende Kautionsbevis:

„Da Handelshuset D. B. Adler & Co. har tilsagt Hr. Grosserer Henrik Herforth af Kjøbenhavn en Vexelkredit af indtil 20,000 Kr., erklærer jeg underskrevne Chr. Howden-Rønnenkamp til Næsbyholm og Bavelse, at jeg, saa længe Krediten vedvarer, som Kautionist og Selskyldner indestaar bemeldte Handelshus for skadesløs Betaling i alle Maader af, hvad nævnte Grosserer H. Herforth til enhver Tid maatte være skyldig indtil et Beløb af 20,000 Kr.

Krediten nedbringes hvert Aar med Kroner 2000, saa at den ultimo Marts 1885 ikke skal være større end 18,000 Kr., ultimo Marts 1886 ikke større end 16,000 Kr. o. s. v.

Handelshuset D. B. Adler & Co. har dog ikke nogen Forpligtelse til at paase dette, medens det selvfølgelig ikke egenmægtig kan forhøje en allerede nedbragt Kredit udover Kroner 20,000 indtil Udgangen af Marts 1885, Kroner 18,000 indtil Udgangen af Marts 1886“ o. s. v.

Efter at den i dette Kautionsbevis ommeldte Vexelgjæld — tildels ved Betalinger af Citanten — var bleven nedbragt til 9000 Kr., for hvilket Beløb der den 9 December 1888 var udstedt 3 Maaneders Vexel af Grosserer Herforth, lod denne den 9 Marts f. A. under en af ham rekvireret Notarialforretning de Indstævnte tilbyde en ny af ham udstedt 3 Maaneders Vexel for 7000 Kr. samt kontant 2000 Kr. foruden Diskonto m. m. af den nye Vexel, alt imod Udlevering af Vexlen af 9 December 1888 i kvitteret Stand, men de Indstævnte svarede hertil, at de kun kunde modtage de tilbudte 2000 Kr. som a Conto Betaling, men ikke kunde indlade sig paa at modtage ny Vexel paa 7000 Kr. af Grosserer Herforth, førend de af Citanten havde faaet en Erklæring for, at der hver tredie Maaned vilde blive afdraget mindst 1000 Kr. paa Gjælden, i hvilket Tilfælde de vilde betragte de tilbudte 2000 Kr. som Afdrag for 9 Marts og for 9 Juni 1889.

Da der derefter intet blev betalt paa Vexlen af 9 December 1888, anlagde de Indstævnte efter under 12 Marts f. A. at have ladet Vexlen protestere de non solutione nærværende Sag, hvorunder de i 1ste Instants ved Tybjerg Herreds Gjæsteret paastod Citanten tilpligtet til imod Extradition af bemeldte Vexel med Protest samt af Kautionsbeviset at betale 9000 Kr. med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 12 Marts f. A. til Stævningens Dato 4 April s. A. og derefter 7 pCt. aarlig, Protestomkostninger 8 Kr. 17 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger skadesløst, og da denne Paastand ved Gjæsteretsdommen blev tagen tilfølgende, har Citanten indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Gjæsteretten nedlagte Paastand om Frifindelse for 2000 Kr. og Frifindelse for Tiden med Hensyn til den øvrige Del af det paastævnte Beløb, subsidiært ogsaa med Hensyn til bemeldte 2000 Kr., samt om Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, hvilke han ligeledes har paastaet sig tillagt her for Retten. De Indstævnte have paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet og sig tilkjendte Appellens Omkostninger skadesløst. Til Støtte for sin Paastand har Citanten paaberaabt sig, at ligesom det var en Forudsætning for hans Indgaaelse af den ommeldte Kautionsforpligtelse, at der vilde blive indrømmet Grosserer Herforth et passende Tidsrum til at tilbagebetale den paagældende Vexelkredits Beløb, saaledes fremgaar det formentlig ogsaa af selve Kautionsbeviset, at Gjælden ikke, i alt Fald ikke i Forhold til Citanten som Kautionist, kan fordres afbetalt hurtigere end med 2000 Kr. aarlig, og at Gjælden saaledes — under Forudsætning af Afdragenes rigtige Erlæggelse — er uopsigelig fra de Indstævntes Side. I denne Opfattelse af Kautionsbeviset findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold, idet den af ham i saa Henseende paaberaabte Bestemmelse om, at Krediten nedbringes hvert Aar med 2000 Kr., i Forbindelse med Bevisets derefter følgende Indhold kun kan antages at fastsætte Grændser for den Henstand med Gjældens Betaling, som de Indstævnte — med Bevarelse af deres Ret mod Citanten — skulde være beføjede til at indrømme Hoveddebitor, men ikke tillige at afgive Hjemmel for, at Gjælden ikke ligesaavel overfor Citanten som overfor Hoveddebitor skulde være forfalden, hver Gang den for samme udstedte Vexel udløb, og det ikke mod de Indstævntes Benægtelse er oplyst, at disse have afgivet noget bindende Tilsagn om, at Gjælden maatte henstaa i den i Kautionsbeviset angivne Tid eller have været bekendt med, at Citanten kun indgik paa Kautionsforpligtelsen under saadan Forudsætning, maa de Indstævnte ogsaa i Forhold til Citanten anses at have været berettigede til ved Forfald af den under 9 December 1888 udstedte Vexel at kræve dennes hele Beløb betalt. Idet der dernæst heller ikke kan blive Spørgsmaal om at tage Citantens Paastand om Frifindelse for 2000

Kr. tilføje allerede af den Grund, at det gjorte Tilbud om Betaling af dette Beløb som ommeldt var betinget af, at de Indstævnte modtog ny Vexel for 7000 Kr., og saaledes ikke har været lovligt, vil Gjæsteretsdommen være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten vil Citanten efter det Foreliggende have at tilsvare de Indstævnte skadesløst. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 181.

Advokat Halkier

contra

Simon Pedersen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Februar 1892: Arrestanterne Jens Lauritz Nielsen Koefoed og Simon Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Pedersen i 3 Aar og Arrestanten Koefoed i 1 Aar, samt een for begge og begge for een udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Juel, 5 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Simon Pedersen er anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri; men Straffen findes i Medfør af bemeldte Lovs § 14 at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Simon Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretts Dom for hans Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat en mod Arrestanten Simon Pedersen ved Aktionsordre af 25 Januar d. A. rejst Tiltale for Bedrageri ved Aktionsmyndighedens Bestemmelse af 10 Februar s. A. er bleven tilbagekaldt, tiltales denne Arrestant og Arrestanten Jens Lauritz Nielsen Koefoed nu for Tyveri. Ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste at have i afvigte December i 3 Gange fra Steder i Nyhavn og Havnegade, hvortil de havde uhindret Adgang, i Forening stjålet endel Zinkaffald, gammelt Kobber, Skind m. m., hvilke til ialt 81 Kr. vurderede Gjenstande beroede mellem det fra forskellige af „Det forenede Dampskibsselskab“s Skibe udlossede Gods og — med Undtagelse af 6 Klipskind, hvis Ejer ikke er kommen tilstede under Sagen — tilhørte Firmaerne Levin & Sønner, G. Halkier & Co. og A. D. Levin.

Arrestanten Pedersen er født den 24 Oktober 1861 og anset bl. A. ved Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 6 August 1880 efter Straffelovens §§ 228, 146, 257 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. med Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1881 efter Straffelovens § 230, første Stykke, § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 2, cfr. § 1, sammenholdte med Straffelovens § 62, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 7 Februar 1883 efter Straffelovens § 231, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 16 November 1883 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 1 Aar, ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 21 Juli 1885 efter Straffelovens § 232, 1ste Del, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og samme Lovs §§ 238 og 270, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. Frdn. 13 Februar 1775 § 4, med lige Arbejde i 2 Aar og en Bøde af 10 Kr. til Ramsø-Thune Herreders Politikasse, samt senest ved Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 8 Marts 1889 efter Straffelovens § 232, første Stykke, som for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Arrestanten Pedersen efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og Arrestanten Koefoed efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Pedersen i 3 Aar og Koefoed i 1 Aar.

Nr. 178.

Advokat Klubien

contra

Vilhelm Valdemar Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 9 Januar 1892: Arrestanten, Skomagersvend Vilhelm Valdemar Jensen, bør henses til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne L. Gottschalck og J. Meyer for Overretten betaler Arrestanten Vilhelm Valdemar Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Valdemar Jensen, der er født den 23 November 1834, og tidligere har været straffet mange Gange, navnlig for Løsgænger og Betleri, senest ved Dragsholms Birks Politiretsdom af 14 August 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og § 5, og Frda. 10 December 1828 § 13, cfr. § 10, med Tvangsarbejde i 180 Dage, og ved Meerløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 27 April f. A. efter samme Lovbestemmelse med lige Arbejde i 150 Dage, tiltales under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag paany for Løsgænger og Betleri, og da det ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er tilstrækkelig godtgjort, at han siden den 27 No-

vember f. A., da han efter meddelt Udgangstilladelse udeblev fra Kjøbenhavns Arbejdsanstalt paa Ladegaarden, har vandret omkring paa Landet i Omegnen af Roeskilde uden at søge lovligt Erhverv, og alene ernæret sig ved Betleri, indtil han den 29 December f. A. selv meldte sig hos Sognefogden i Lejre, vil han for dette Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til Tvangsarbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage.

Mandagen den 28 Marts.

Nr. 182.

Advokat Hindenburg

contra

Charles Williams (Def. Lunn),

der tiltales for Omgængelse mod Naturen.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 5 December 1891: Arrestanten Charles Williams bør straffes med Baal og Brand samt betale i Erstatning til Eugenie Perez D. 2.50, hvorhos han bør udrede Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 December 1891: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til

Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører
Lunn 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Charles Williams, der er født paa Øen Tortola, skjønnat at være 19 Aar gammel og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, i Henhold til Gouvernementets Ordre af 23de f. M. aktioneret for Omgængelse mod Naturen. Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige oplyste Omstændigheder godtgjort, at han Søndagen den 8de f. M. henved Middagstid begav sig op til et Vandløb, kaldet „Jeggeguttet“, for at bade; for at forrette et naturligt Ærinde gik han ind i Buskadset, der omgiver Guttet; han fik her Øje paa en Ged, og da hans Kjønndrift samtidig vakttes, tilfredsstillende han denne ved at anbringe sit Lem i Dyrets Kjønndele, indtil Sædudtømmelse fandt Sted. Geden var tam og mellem 2 og 3 Aar gammel. Da Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig i Fuldbrydelse af den Forbrydelse, for hvilken han er aktioneret, vil han i Henhold til Lovens 6—13—15 være at straffe med Baal og Brand, og vil han have at betale i Erstatning til Eugenie Perez, Ejerinden af Geden, som er bleven dræbt paa offentlig Foranstaltning, et Beløb af D. 2.50 samt at have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 179.

Advokat Nellemann

contra

Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Januar 1892: Arrestanten Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Rye og Defensor, Overretssagfører Hindberg, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1892: Arrestanten Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmusen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby — der er født i Aaret 1849, og som tidligere har været oftere straffet for Tyveri, tildels i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegods og en Gang i Forbindelse med Hæleri, senest ifølge Høiesteretsdom af 29 Juli 1890 dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels som for 5te Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Lovs § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under nærværende Sag paany for Tyveri. Efterat Arrestanten den 15 Oktober f. A. om Aftenen i en Kjøbmandsgaard i Viborg, hvor han var antruffen under mistænkelige Omstændigheder, var bleven anholdt af Politiet, og dette den følgende Dag paa Arrestantens Forklaring om, at han havde sit Arbejdstøj liggende paa en Mark udenfor Byen ved nogle Stakke, havde bragt dette, der beroede i en Sæk, tilstede, blev imellem dennes Indhold forefunden en graa ulden Damekjole, om hvilken Arrestanten har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han samme Dag, han blev anholdt, havde paa Vejen fra Skals til Viborg kjøbt den tilligemed to Flasker Saft og nogle Smaakager for ialt 6 Kr. 75 Øre af et Fruentimmer ved Navn Trine, der gik om og forhandlede Hvedebrød samt forskjellige andre Varer, deriblandt Tøj. Med Hensyn til denne Kjole har imidlertid fhv. Skovfoged Thomas Petersens Hustru af Undalslund edelig forklaret, at den er hende tilhørende og frastjaalen hende den 15

Oktober f. A. fra den til hendes og Mands Bolig hørende Have, hvor den ifølge hendes Forklaring bemeldte Dag omtrent Kl. 11 var bleven hængt ud af hende og endnu fandtes hængende ved Ettiden, men ved Eftersyn omtrent Kl. 3 savnedes af hende. Da hun derhos ved Vidner har godtgjort sin Ejendomsret til denne Kjole, ere Betingelserne for Anvendelsen af det i Frdn. 8 September 1841 § 6, jfr. D. L. 6—17—10 og 11, ommeldte Bevis tilstede, og idet der intet Hensyn kan tages til Arrestantens ovenanførte af Intet bestyrkede Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil have erhvervet Kjolen, vil han for sin uhjemlede Besiddelse af samme være at anse med Straf, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Den ommeldte Kjole er efterat være vurderet til 4 Kr. udleveret Ejerinden, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Forsaavidt Arrestanten under Sagen endvidere har været sigtet for forskjellige andre Tyverier, bliver der, som Sagen foreligger for Overretten, idet han ikke ved Underretsdommen er funden skyldig heri, og bemeldte Dom ikkun er appelleret ifølge hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende. Derimod vil han for sit Forhold i Henseende til den ovenmeldte Kjole være at anse som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 7 April 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 6—7.

Tirsdagen den 29 Marts.

Nr. 170.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Peter Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Januar 1892: Arrestanten Jørgen Peter Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Gottschalek, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foruden de i den indankede Dom anførte, Tiltalte tidligere overgaaede Domme maa nævnes, at han blandt andet har været anset for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, og 3 Gange efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, hver af de to første Gange med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og den sidste Gang med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Jørgen Peter Andersen, der er født den 28 Juli 1858 og anset bl. A. ved Rettens Dom af 24 Marts 1885 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt senest ved Rettens Dom af 29 April 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 48 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og Falsk. I Falsk har han ifølge sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Arrestanten sammen med en umyndig Søn af hans Logisvært, Snedker Hans Nielsen, havde indfundet sig hos Agnes Louise Andersen, Jonassens Enke, som drev Agentur for Forlagsboghandler Christian Dahlbom her i Staden, for at skaffe Drengen et Uhr til Leje paa de i Dahlboms Forretning sædvanlige Vilkaar, — hvorom nærmere nedenfor — uden at Forhandlingen dengang førte til noget, indfandt Arrestanten sig paany den 15 August f. A. hos bemeldte Enke, for hvem han i den Hensigt at fravende hende et Uhr falskeligen foregav, at Snedker Nielsens ovennævnte Søn fremdeles ønskede at leje et saadant. Dahlboms Forretning bestod bl. A. i at udleje Uhre og andre Værdigjenstande, saaledes at de skulde blive Lejerens Ejendom, naar denne i Lejeafgift havde betalt et vist nærmere vedtaget Beløb, der i Lejekontrakten anførtes som Værdien af den omkontraherede Gjenstand; ved Optrævningen af hvert enkelt forfaldent Lejebeløb leveredes der Lejeren et Hefte af et af flere Hefter bestaaende Skrift. Naar da Lejeren havde modtaget samtlige Hefter — hvis Pris varierede i Forhold til den lejede Gjenstands Værdi — havde han netop betalt det Beløb, som udkrævedes, for at han skulde blive Ejer af det Lejede. Overensstemmende med denne Forretningsgang udfærdigede Jonassens Enke en Lejekontrakt, ifølge hvilken Snedker Nielsens Søn af Dahlboms Forretning lejede et til en Værdi af 42 Kr. ansat Uhr, og overleverede denne til Arrestanten, som paatog sig at faa den underskrevet af Snedker Nielsen paa Sønnens

Vegne. Samme Dag underskrev Arrestanten uden dertil at have nogen Bemyndigelse i sit Logis her i Staden Kontrakten med Navnet „H. Nielsen“, hvorved han sigtede til oftnævnte Snedker Hans Nielsen, og afleverede den til Jonassens Enke, som i Tillid til Underskriftens Ægthed overleverede Arrestanten det omkontraherede Uhr, der under Sagen er vurderet til 20 Kr. Arrestanten, som strax pantsatte Uhret til egen Fordel, har i Lejeafgift af dette — dels ved Lejemaalets Indgaaelse, dels senere — betalt ialt 4 Kr. 20 Øre. Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Bedragerier: Den 6 August f. A. pantsatte han svigagtig et til 20 Kr. vurderet Uhr, som han paa ganske lignende Vilkaar som de forannævnte — deriblandt at han, naar han havde betalt 42 Kr., skulde være Ejer af Uhret — gjennem Jonassens Enke havde lejet af Dahlboms Forretning, og af hvilket han, da Pantsætningen fandt Sted, kun havde betalt i Lejeafgift 4 Kr. 20 Øre, medens han senere yderligere har betalt 4 Kr. 20 Øre. Efterat Arrestanten i Juli s. A. var bleven antagen som Bud af Jonassens Enke, har han i den paafølgende September svigagtig tilegnet sig forskjellige Smaabeløb, ialt 16 Kr. 80 Øre,*) som han paa hendes Vegne havde inkasseret hos en Del Personer, der paa Vilkaar som de foran beskrevne havde lejet Gjenstande af Dahlboms Forretning. For at skjule sit svigagtige Forhold for Jonassens Enke har han derefter for denne falskeligen foregivet, at de paagjældende Personer ikke havde betalt, og til Bestyrkelse heraf har han i et enkelt Tilfælde urigtigen foregivet, at det ham til Brug ved Inkassationen overgivne Hefte beroede i hans Hjem, medens han i de andre Tilfælde har tilbageleveret hende en Del Hefter, hvis Antal svarede til de Inkassationer, for hvilke han ikke kunde gjøre Regnskab. Disse Hefter — som alle vare værdiløse — er han paa forskjellig Maade kommen i Besiddelse af, bl. A. af nogle ved de ovenfor nævnte Transaktioner om tvende Uhre, og af nogle ved under sin Tilstedeværelse hos Jonassens Enke hemmelig at tilvende sig dem for paa den omtalte Maade at gjøre Brug af dem ved Regnskabsaflæggelsen. Endelig har Arrestanten den 26 s. M., da han paa Enken Jonassens Vegne for Bodil Marie Andersen, Jensens Hustru, til Betaling præsenterede en Kvittering fra Dahlboms Forretning, lydende paa 1 Kr., ved hvilken Lejlighed hun ytrede, at hun plejede at betale 2 Kr. ad Gangen, i den Hensigt svigagtig at fravende Jensens Hustru et Beløb af 1 Kr. for hende falskeligen foregivet, at han var bemyndiget til at rette Kvitteringen saaledes, at den kom til at lyde paa 2 Kr., hvad han derpaa i hendes Overværelse gjorde. Han fik da mod

*) Beløbet skal være 16 Kr. 60 Øre.

Afløvelse af den saaledes rettede Kvittering udbetalt 2 Kr., af hvilke han tilegnede sig den ene. Som Følge af det Anførte og med Bemærkning, at Arrestanten ikke findes overbevist at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes ham som Tyveri, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253 og 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere.

Onsdagen den 30 Marts.

Nr. 143.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Rasmussen (Def. Shaw),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1891: Tiltalte, Tømrermester Rasmus Rasmussen af Odense, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører N. Jørgensen og Defensor Kammerassessor Jespersen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 November 1891: Tiltalte, Tømrermester Rasmus Rasmussen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører N. Jørgensen og Kammerassessor Jespersen for Underretten, 30 Kr. til hver, og til Prokuratorerne Leth og Tvermoes for Overretten, 40 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Halvdelen af Aktionens Omkostninger findes i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 8 sidste Passus at maatte udredes af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Halvdelen af Aktionens Omkostninger udredes af Tiltalte. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, hvoraf Halvdelen udredes af Tiltalte, Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Tømrermester Rasmus Rasmussen af bemeldte By for be- drageligt Forhold under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte, der er født den 13 Maj 1860 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, blev i 1884 gift, uden at han eller hans Hustru ejede nogen Formue, og han ernærede sig derefter som Tømrersvend og vil i 1886 ved sin Virksomhed have samlet sig en Kapital paa ca. 500 Kr., hvorfor han det følgende Aar købte en Byggegrund, Matr.-Nr. 5 q paa Skibhusvejen ved Odense, paa hvilken han opførte en Bygning, hvori han efter Fuldførelsen fik 2de Prioritetslaan, et paa 2600 Kr. og et paa 1000 Kr., medens han for Materialier blev Tømrerhandlerne C. T. & P. Jensen ca. 300 Kr. skyldig; for denne Gjæld, der senere voxede til 2100 Kr., gav han dem ved Skadesløsbrev af 27 Marts 1889 Sikkerhed i Ejendommen næstefter 3600 Kr. For at forbedre sin Stilling og derved lettere at forsørge sin Familie købte Tiltalte, der i 1887 havde løst Næring-bevis som Tømrermester i Odense og dengang vil have været Ejer af en flydende Kapital paa ca. 2000 Kr., det paafølgende Aar en Ejendom paa Odense Vesterbro for 12,500 Kr. uden nogen Udbetaling, men mod Kaution af C. T. & P. Jensen for 2000 Kr., hvilken Ejendom det var hans Plan at ombygge og dele; men efter at have nedrevet Bygningen og udgravet Kjælderen maatte han opgive Planen af Mangel paa Kredit og afstaa Ejendommen til C. T. & P. Jensen, medens tillige hans egne Midler maa antages at være gaaet tabt. Under disse Omstændigheder besluttede Tiltalte sig til om muligt at realisere sin Ejendom paa Skibhusvejen, der, som anført, var prioriteret med 5700 Kr., hvilket efter Tiltaltes Formening omtrent svarede til dens Værdi, og efter Forslag af en Kommissionær i Odense blev der i Sommeren 1889 mellem ham, Drejer Knudsen og Firmaet Hjorth &

Thomsen truffet den Ordning, at Tiltalte blev Ejer af det nævnte Firmaes Pakhusejendom Nr. 56 i Frederiksgade for en Betaling af 4500 Kr., medens Knudsen overtog hans Ejendom paa Skibhusvejen med de først prioriterede 3600 Kr. af Pantegjælden, og Firmaet endelig overtog Knudsens Ejendom i Kongensgade med derpaa hvilende Gjæld og mod kontant Udbetaling af 2600 Kr.

Hensigten med denne Handel var fra Tiltaltes Side, at han vilde ombygge Ejendommen i Frederiksgade, som Firmaet kort forinden havde købt for 3900 Kr., til Beboelse, et Foretagende, som han anslog vilde koste ca. 5000 Kr. Til Bestridelse heraf havde han Løfte fra Hjorth & Thomsen paa et Laan af 1000 Kr., der sammen med Købesummen, 4500 Kr., skulde sikres ved 1ste Prioritet i den ved Overdragelsen ubehæftede Ejendom, men han opnaaede, da det kom til Stykket, kun at faa 500 Kr.

Da den ovennævnte Handel skulde fuldbyrdes, viste det sig nemlig, at Tiltalte, som han paastaar, havde glemt at opgive, at Ejendommen paa Skibhusvejen, foruden med de af Knudsen overtagne 3600 Kr., yderligere var behæftet med de 2100 Kr. til C. T. & P. Jensen; man enedes dog om, at Knudsen overtog Ejendommen ogsaa med denne sidste Behæftelse, men saaledes at Tiltalte i Skjødet forpligtede sig til senest i December Termin 1889 at frigjøre Ejendommen for samme, og til Sikkerhed herfor den 17 Juli 1889 — samme Dag Skjødeudstedelsen fandt Sted — gav Knudsen Skadesløsbrev paa 2100 Kr. med Pant i Ejendommen i Frederiksgade, næstefter 4500 Kr. Under disse Omstændigheder vilde Hjorth & Thomsen imidlertid kun effektuere Laanet med 500 Kr., for hvilke der blev givet dem Sikkerhed efter de 2100 Kr. til Knudsen.

Ved Siden af dette Laan opnaaede dog Tiltalte til Iværksættelse af sit Ombygningsprojekt at faa Kredit paa Bygningsmaterialier hos Teglværksejer L. E. Schnackenburg for indtil 1500 Kr. og hos Firmaet Brødrene Schnackenburg for indtil 2500 Kr. Oprindeligt var det vel disses Hensigt herfor at kræve Skadesløsbrev af Tiltalte med Pant i Ejendommen i Frederiksgade, men de opgave dog foreløbig Forlangendet herom paa indtrængende. Anmodning af Tiltalte, der frygtede for, at en saadan yderligere Behæftelse vilde kunne skade ham i hans Virksomhed, idet det imidlertid under Forhandlingen af Tiltalte udtaltes, at han, ifald der fra nogen anden Kreditors Side skulde blive foretaget noget Skridt imod ham, først og fremmest vilde sørge for, at de fik Sikkerhed. Det varede dog ikke længe, inden Tiltalte kom i Forlegenhed for Midler til at fuldføre sit Ombygningsarbejde, der snart viste sig at overstige det kalkulerede Beløb; men det lykkedes ham dog hos Drejer Knudsen at faa Tilsagn om et successivt Tilskud af 2400 Kr. med Sikkerhed i Ejendommen, og der udstedtes i denne Anledning

den 2 September 1889 af ham en Obligation til Knudsen, som imidlertid kom til at lyde paa 4500 Kr., idet der foruden de 2400 Kr. tillige i samme optoges de 2100 Kr., for hvilke Tiltalte den 17 Juli 1889 til Knudsen havde udstedt Skadesløsbrev, hvilket derfor nu blev annulleret, og samtidig gav Hjorth & Thomsen Samtykke til, at deres Fordring paa Tiltalte for de 500 Kr.s Vedkommende rykkede tilbage for hele Knudsens Fordring. Endelig fik Tiltalte Kredit paa Materialier hos Isenkræmmer Andersen, til hvem han under 1 Oktober 1889 udstedte Skadesløsbrev for 300 Kr. med Pant i Ejendommen, der saaledes nu var prioriteret saaledes:

4500 Kr. til Hjorth & Thomsen,

4500 Kr. til Drejer Knudsen,

500 Kr. til Hjorth & Thomsen,

300 Kr. til Andersen.

Tilrods for de Midler, som det saaledes var lykkedes Tiltalte at fremskaffe, opnaaede han dog ikke — som han havde ventet — at faa Ombygningen fuldt tilendebragt inden December Termin 1889, til hvilken Tid han havde bestemt Udsigt til et Laan paa 12,000 Kr. i Ejendommen, forudsat at den var færdigbygget. Betydningen heraf var forsaavidt afgjørende, som Tiltalte i Skjødet til Knudsen af 17 Juli 1889 havde forpligtet sig til i nævnte Termin at frigjøre Ejendommen paa Skibhusvejen for Gjælden til Firmaet Jensen paa 2100 Kr., medens Knudsen paa den anden Side i en Deklaration af 2 September 1889 overfor ham havde forbundet sig til at kvittere den af Tiltalte samme Dag udstedte Panteobligation i Ejendommen i Frederiksgade paa 4500 Kr. til Udslettelse af Pantebogen, naar Tiltalte i December Termin 1889 dels overleverede ham Skadesløsbrevet til C. T. & P. Jensen paa 2100 Kr. i kvitteret Stand, dels betalte ham de øvrige 2400 Kr. med Renter.

Allerede forinden denne Termin, nemlig den 10 December 1889, blev der imidlertid efter Foranledning af Knudsen mellem denne og Tiltalte oprettet en Kjøbekontrakt, hvorved Ejendommen paa Skibhusvejen tilbagesolgtes til Tiltalte, og hvori det hedder, at „Kjøbesummen er akkorderet til 5700 Kr.“, som be-
 rigtigtes derved, at Tiltalte overtager de i samme indestaaende Prioriteter, derunder de 2100 Kr. til C. T. & P. Jensen, til Forrentning fra 11 Juni s. A., og i Overensstemmelse hermed udstedte Knudsen under 21 December 1889 Skjøde paa Ejendommen til Tiltalte, hvilket Skjøde den 9 Januar 1890 blev thinglæst.

Tiltalte betalte imidlertid ikke de 2100 Kr. til C. T. & P. Jensen til December Termin, og da bemeldte Firma ikke følte sig tilfreds med Sikkerheden i Ejendommen paa Skibhusvejen, stillede de Forlangende til ham om, at han ogsaa skulde give dem Sikkerhed i Ejendommen i Frederiksgade for Beløbet med

Tillæg af noget yderligere Tilgodehavende. Skjøndt Tiltalte ses at have vægret sig herved, blev Resultatet dog efter en Forhandling paa Firmaets Sagførers Kontor, hvor der gjennem Truslen om Arrest for Fordringen, i Fald han ikke efterkom Forlangendet, blev lagt et stærkt Pres paa ham, at han den 21 December 1889 — altsaa samme Dag, Tilbageskjødningen af Ejendommen paa Skibhusvejen foregik — underskrev et Skadesløsbrev til Firmaet paa 2283 Kr. 80 Øre med Pant foruden som hidtil i Ejendommen paa Skibhusvejen tillige i Ejendommen i Frederiksgade næstefter 9800 Kr., hvorhos han endelig samme Dag til Drejer Knudsen udstedte endnu et Skadesløsbrev paa 300 Kr., ligeledes med Pant i bemeldte Ejendom næstefter 9800 Kr., hvilke 2 Dokumenter den 23de s. M. bleve thinglæste.

Denne Ejendom stod herefter altsaa behæftet med ialt 12,383 Kr. 80 Øre. I Henhold til sine tidligere Ytringer til Teglværksejer Schnackenburg og Brødrene Schnackenburg mente Tiltalte imidlertid, at de under disse Omstændigheder ogsaa havde Krav paa at faa deres Fordring paa ham sikret ved Pant i Ejendommen i Frederiksgade, og den 24 December 1889 — 3 Dage efter Indgaaelsen af de nysnævnte Transaktioner — begav han sig da op paa deres Kontor, hvor han ytrede, at nu var det galt, for C. T. & P. Jensen vilde falde ind paa ham og have Sikkerhed i bemeldte Ejendom, og at han nu var kommen til dem, for at ikke Jensen skulde tage Sikkerhed forud for dem.

Man begav sig derfor i Forening til Brødrene Schnackenburgs Sagfører, hvor der strax blev udfærdiget og af Tiltalte undertegnet et Skadesløsbrev til dem og Teglværksejer Schnackenburg paa ialt 4000 Kr. med Pant i oftnævnte Ejendom efter til Dato thinglæst Pantegjæld af ialt 8300 Kr., uden at han omtalte de den 21de s. M. foretagne Pantsætninger eller den den 1 Oktober 1889 givne Sikkerhed til Isenkræmmer Andersen, hvorimod han overfor Sagføreren vil have opgivet det forud prioriterede Beløb i Ejendommen til 9500 Kr., hvad denne imidlertid har benægtet. Han benyttede derhos Lejligheden, efter at Skadesløsbrevet var underskrevet, til at anmode Brødrene Schnackenburg om et Laan paa 100 Kr., som han var i Forlegenhed for til Arbejdsfolkene, under Henviisning til, at der nu var Sikkerhed nok, og han fik ogsaa Beløbet, hvilket efter Laangivernes Forklaring ikke vilde være sket, ifald de havde vidst Besked med de af ham fortiede yderligere Behæftelser paa Ejendommen. Først efter Julehelligdagene kunde Brødrene Schnackenburgs Sagfører faa eftersat Pantebøgerne, hvorved han opdagede Behæftelsernes virkelige Beløb. Han bevægede da Tiltalte til den 1 Februar 1890 at erklære sig fallit, og efterat derpaa Boets Kuratorer havde fremlagt den i Konkurslovens § 79 paabudne Indberetning, blev der paa en den 22 April f. A. afholdt Skiftesamling af flere Kreditorer fremsat Begjæring om

kriminel Undersøgelse og Tiltale mod ham for det af ham udviste Forhold.

Ifølge de af Kuratorerne meddelte Oplysninger ere Pantsætningerne den 21 December 1889 til C. T. & P. Jensen for 2283 Kr. 80 Øre og til Drejer Knudsen for 300 Kr. samt Pantsætningerne den 24de s. M. til Brødrene Schnackenburg og Teglværksejer Schnackenburg for 4000 Kr. under Konkursbehandling frafaldne af de Vedkommende, hvorimod Drejer Knudsens Panteobligation af 2 September 1889 efter nogen Betænkelse er bleven godkendt for sit fulde Paalydende, 4500 Kr. Ejendommen i Frederiksgade er ved Tvangsauktion solgt for 10,025 Kr., og Ejendommen paa Skibhusvejen paa samme Maade for 3450 Kr., medens Tiltaltes Indbo er udbragt til 143 Kr. 25 Øre. Den anmeldte og anerkjendte Gjæld udgjør ca. 21,400 Kr., og Resultatet bliver herefter ifølge Kuratorernes Opgivende, at der i Boet bliver udækket Gjæld til Beløb ca. 8150 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han ikke, da han foretog de i Sagen ommeldte Transaktioner, tænkte sig sit Fallissement som forestaaende, og at han ikke ved disse har tilsigtet at begunstige enkelte af sine Kreditorer paa de andres Bekostning, og da disse Forklaringer bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, findes han ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henføres under Straffelovens § 261.

Naar derhos henses til, at Tiltalte indtil det sidste kunde stille nogenlunde Sikkerhed for de ham ydede Forstrækninger, ved hvilke han blev istand til at fortsætte sine Forehavender, at han, som anført, havde sikker Udsigt til et kontant Laan af 12,000 Kr. i Ejendommen i Frederiksgade, saafremt Ombygningen kunde være tilendebragt til December Termin 1889, hvorved han vilde blive sat istand til i alt Fald for Størstedelen at dække sin Gjæld, og at han havde al Grund til at antage, at de ham tilhørende Ejendomme ved Salg underhaanden kunde udbringes til betydeligt mere, end de nu efter hans Fallissement ere udbragte til, findes han ej heller ved sin Handlemaade at have udvist noget Forhold, som vil kunne hjemle Strafansvar efter Straffelovens § 263.

Med Hensyn endelig til Tiltaltes Forhold med Udstedelsen den 21de og 24 December 1889 af de kolliderende Pante- og Skadesløsbreve til Drejer Knudsen, C. T. & P. Jensen samt Teglværksejer Schnackenburg og Brødrene Schnackenburg, hvilke Pantsætninger jo forøvrigt alle ere frafaldne i Boet, er det af Tiltalte under Forhørene gjort gjældende, at naar han under Forhandlingerne den 24 December undlod at omtale, at han 3 Dage i Forvejen havde indrømmet C. T. & P. Jensen Sikkerhed ogsaa i Ejendommen i Frederiksgade, næstefter 9800 Kr., da skete dette i Tillid til, at der var Sikkerhed nok for de 2100

Kr. i Ejendommen paa Skibhusvejen, og at den yderligere Pantsætning saaledes kun vilde faa reel Betydning for de overskydende 183 Kr. 80 Øre, medens han har erklæret sig ubekjendt med, hvorledes Skadesløsbrevet af 24 December 1889 er kommet til at lyde paa Prioritet næstefter 8300 Kr., da han til den paa-gjældende Sagfører i alt Fald vil have opgivet de paa Ejendommen hvilende Pantebeståtelser til Hjorth & Thomsen paa ialt 5000 Kr. og til Drejer Knudsen paa 4500 Kr. Der skjønnes nu ogsaa efter disse Forklaringer, som ikke kunne forkastes, at mangle tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte ved sit heromhandlede Forhold den 21de og 24de December 1889 har handlet i nogen svingagtig Hensigt, i hvilken Henseende bemærkes, at det gjælder saavel om C. T. & P. Jensen som om Teglværksejer Schnackenburg og Brødrene Schnackenburg, at de alt forinden Udstedelsen af de respektive Skadesløsbreve til dem havde Pengene tilgode hos Tiltalte, og derfor maatte finde sig i at nøjes med den Sikkerhed, som Tiltalte paa Pantsætningstiden kunde byde dem, saa at han ikke paa Forhaand kan formodes ved sin Handlemaade at have tilsigtet Opnaaelsen af nogen Fordeel overfor dem.

Hvad sluttelig angaar Tiltaltes Forhold med Hensyn til Erhvervelsen af et Laan paa 100 Kr. hos Brødrene Schnackenburg, findes der ejheller efter det Foreliggende at være Føje til at antage, at han ved Udstedelsen af Skadesløsbrevet af 24 December 1889 har handlet efter en forud lagt Plan om derigjennem at formaa dem til at yde ham dette Laan, som skulde anvendes til Dækning af Arbejdsløn, og som han efter sin Forklaring mente at kunne faa hos Drejer Knudsen, der imidlertid ikke i Øjeblikket var at træffe, eller at han overhovedet ved Erhvervelsen af dette Laan har handlet i bedragerisk Hensigt.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, medens Aktionens Omkostninger i begge Instantser, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 30 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, 40 Kr. til hver, blive at udrede af det Offentlige, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 263 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt paalagt Aktionsomkostninger, vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 153.

Advokat Halkier

contra

Mads Jensen, med Tilnavn **Hyldal** (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 290.

Skodborg og Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 8 Oktober 1891: Tiltalte Mads Jensen Hyldal bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpøth, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Raunholdt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Decemder 1891: Tiltalte Mads Jensen, med Tilnavn Hyldal, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter deene Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 290 og navnlig, forsaavidt angaar Salget af Hestens Halskjød, efter Paragrafens 2det Stykke, hvorefter hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Mads Jensen med Tilnavn Hyldal bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Mads Jensen, med Tilnavn Hyldal for Overtrædelse af Straffelovens § 290. Efter Sagens Oplysninger var en Gaardejer Niels Larsens Enke af Lemtorp tilhørende ældre Hoppe, der pludselig var bleven syg, og som antoges at lide af Tarmslyngning, den 5 Juni d. A. om Aftenen død, efterat en Dyr-læge ca. 3 Timer forinden havde indsprøjet en Opløsning, hvori der var 90 Centigram Morfin, i dens Hals i Nærheden af Boven, og havde Dyr-lægen, der ca. 2 Timer efter Hoppens Død var kommen tilstede i Enkens Gaard for at se til Hoppen, da han erfarede dens Død, tilkjendegivet Enken og hendes Søn, at Hoppens Kjød ikke var tjenligt til Menneskeføde, samt at en Del af det, navnlig den Injektionsstedet nærmeste Del af Forkroppen, skulde nedgraves, hvorimod et saadant Paalæg ikke gaves Enken og hendes Søn med Hensyn til den øvrige Del af Kjødet, idet Dyr-lægen tænkte sig, at dette uden Fare kunde benyttes som Gjødningsstof eller paa lignende Maade. Hestekroppen blev derefter flaaet og ophængt i Gaardens Lade, men efter at Formanden for Bestyrelsen for Lomborg-Rom Hesteforening, hvori Hoppen havde været assureret, den paafølgende Dag havde faaet at vide, at den var død, og under hvilke Omstændigheder Døden var indtruffet, solgte han og et andet Medlem af bemeldte Forenings Bestyrelse samme Dag Hestekroppen til Tiltalte for 12 Kr., og Tiltalte indfandt sig da den næste Nat med en Befordring, som han havde lejet, og med en Mand, der skulde hjælpe ham derved, i Niels Larsens Enkes Gaard for at afhente Hestekroppen, der ogsaa blev ham udleveret af Enkens Søn. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han derefter den 7 Juni er kjørt omkring i Flønder og Møborg Sogne og har falbudt Kjødet af den døde Hoppe til Beboerne sammesteds, idet han maa antages i alt Fald de fleste Steder at have sagt, at Hoppen var død af Tarmslyngning, samt at Kjødet intet fejlede, og det lykkedes ham ogsaa hos Beboerne af bemeldte Sogne at faa solgt Kjød for ialt 71 Kr. 10 Øre, hvorhos han overlod den Mand, af hvem han havde lejet Befordringen, hvormed han havde hentet Hestekroppen i Niels Larsens Enkes Gaard, i Vognleje 25 Pd. og den Mand, som var fulgt med ham derud, for hans Ulejlighed 10 Pd. af Kjødet, medens han solgte sin Broder 59 Pd. deraf for en Betaling, hvorom der senere skulde træffes Bestemmelse, og selv, som det maa antages til eget Brug, beholdt Resten af Kjødet, som han nedsaltede. Flere af dem, der nøde af Hoppens Kjød, følte, efter hvad der er oplyst under Sagen, Ildebefindende efter Nydelsen deraf, og navnlig har en Mand, der havde kjøbt Halsen og noget af Slaget for 9 Kr., udsagt, at han og hans Husstand, der i flere Dage havde spist af Kjødet og af den derpaa kogte Suppe, hver Dag fik Diarrhoe. Det kgl. Sundhedskollegium har

ogsaa i en under Sagen afgiven Erklæring udsagt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Kjødet af den under Sagen omhandlede Hoppe kunde blive farligt for et Menneskes Sundhed, maa besvares bekræftende, i alt Fald forsaavidt angaar det Tilfælde, at Kjødet blev spist af Børn, men Sundhedskollegiet har iøvrigt tilføjet, at de Symptomer, som det er oplyst, at der havde vist sig hos Folk, som havde nydt af Kjødet, ikke tyde paa en Morfinforgiftning, men snarere paa, at Kjødet kan have været fordærvet paa Grund af den Sygdom, hvoraf Hoppen led, men om hvis Beskaffenhed der mangler nærmere Oplysning, idet der ikke er foretaget nogen Sektion af det døde Dyr.

Imod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han, da han solgte Kjødet af den heromhandlede Hoppe, har vidst, at der kort forinden dens Død er bleven indsprøjet Morfin i dens Hals, hvorved iøvrigt bemærkes, at Tiltalte, selv om han havde været bekendt dermed, efter sin Forklaring ikke vilde have vidst, hvad Morfin var og navnlig ikke, at det var Gift, eller at Dyrslægen havde sagt, at Kjødet af Hoppen ikke var tjenligt til Menneskeføde, men derimod har han erkjendt, at han, da han Natten imellem den 6te og 7de Juni hentede Hestekroppen i Niels Larsens Enkes Gaard, af Enkens Søn fik Underretning om, at der var sket en Indsprøjtning i Hestens Hals, uden at det omtales hvormed, og at Dyrslægen havde sagt, at Halsen skulde skjæres fra og nedgraves, men desuagtet solgte Tiltalte, som meldt, Kjødet af Hoppen og navnlig ogsaa dens Hals, uden forinden at søge Oplysning om, hvormed Hoppen var bleven indsprøjet, eller om, hvorvidt denne Indsprøjtning kunde have Betydning med Hensyn til Nydelsen af Kjødet. Efter det Ovenanførte kan det nu ikke betvivles, at Nydelsen af Hoppens Kjød og navnlig af Halskjødet allerede paa Grund af den kort forinden Hoppens Død stedfundne Morfinindsprøjtning kunde medføre Fare for de Pængjældendes Sundhed, og vel findes det efter Omstændighederne betænkkeligt at antage, at Tiltalte — der kunde have nogen Grund til at tro, at den Sygdom, hvoraf Hoppen, hvis Kjød efter hans Forklaring saa godt ud, var død, var Tarmslyngning, hvilken Sygdom maa antages ikke ubetinget at gjøre det syge Dyrs Kjød uspiseligt, og som selv til eget Brug beholdt endel af Hoppens Kjød — har indset, at Nydelsen deraf kunde medføre saadan Fare, men han — der, da han solgte Kjødet, vidste, at der var foretaget en Indsprøjtning i Hoppens Hals, samt at Dyrslægen havde paabudt, at Halsen skulde nedgraves, og som følgerlig maatte have stærk Formodning om, at Nydelsen, særlig af Halskjødet, kunde være skadelig for de Vedkommendes Sundhed — maa dog ved ikke destomindre at sælge Kjødet og navnlig Halskjødet anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der vil være at henføre under Straffelovens § 290, sidste Stykke. Efter det ovenanførte og

idet det selvfølgelig ikke kan diskulperes Tiltalte, at Medlemmerne af Bestyrelsen for Lomborg-Rom Hesteforening, efter hvad de have erkjendt, have solgt ham Kjødet af den døde Hoppe uden at betinge sig, at dette ikke maatte anvendes til Menneskeføde, vil han — der er født i Aaret 1837, og som ved Hjerme-Ginding Herreders Extrarets Dom af 10 Februar d. A. blev funden skyldig i et Forhold, der ved Dommen henførtes under Straffelovens § 257, uden at der dog derfor idømtes ham nogen Straf, idet den af ham under Sagen udstaaede Varetægtsarrest traadte istedetfor Straf — vil derfor være at anse efter foranførte Lovbud med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 30 Dage.

Nr. 167. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anna Maansen eller Monsson (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittogods.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 Januar 1892: Arrestantinderne Laura Rasmine Christine Andersen og Anna Maansen, ogsaa kaldet Monsson, bør straffes, Sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Arrestantinden Maansen bør derhos i Erstatning til fhv. Redaktør Jørgensen betale 73 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Herforth, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden Maansen med $\frac{7}{11}$, dog saaledes at Arrestantinden Andersen deraf in solidum med hende tilsvare $\frac{3}{7}$, og af sidstnævnte Arrestantinde med $\frac{4}{11}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anna Maansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses for Anna Maansens Vedkommende hedder det: Under nærværende mod Arrestantinderne Laura Rasmine Christine Andersen og Anna Maansen, ogsaa kaldet Monsson, for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestantinden Andersen — — — — —

Arrestantinden Maansen har i Slutningen af September f. A. frastjaalet Grosserer Carl Ferdinand Baadsgaard, hos hvem hun dengang gik til Haande, en til 50 Øre vurderet Dug, der laa under Tæppet paa en Seng, som henstod i et til Bestjaalnes Lejlighed hørende uafsaaset Kvistværelse, og den 23 Oktober f. A. fhv. Redaktør Jørgen Jørgensen, hos hvem hun den Gang tjente, et kontant Beløb af 93 Kr., som beroede i en aflaaet Skrivebordsskuffe i Bestjaalnes Lejlighed, hvilken Skuffe Arrestantinden i tyvagtig Hensigt aabnede med en falsk Nøgle. Efterat Arrestantinden i September f. A. ugevis havde lejet et Værelse af Louise Raaschou, Andersens Hustru, har hun den 23de s. M. svingagtigt pantsat en Hovedpude og et Dynebetræk af samlet Værdi 4 Kr., som hørte til det hende af hendes nævnte Logisværtinde til Brug overladte Sengetøj. Hun har derhos en Dag i den sidste Halvdel af September f. A. forsøgt svingagtigt af fravende Bager Ernst Møller nogle Kager af samlet Værdi 1 Kr. 50 Øre, idet hun under det urigtige Foregivende at være sendt af fornævnte Grosserer Baadsgaard, hos hvem hun gik til Haande, forsøgte paa hans Regning at skaffe sig Kagerne udleveret af Bagerens Hustru, uden at dette dog lykkedes hende. Begge Arrestantinder have endelig i Forening i September og i Begyndelsen af Oktober f. A. dels i 2 Gange svingagtigt pantsat

et Par Lagener og en Hovedpude af samlet Værdi 5 Kr., som hørte til det dem af deres Logisvært, nævnte fhv. Redaktør Jørgensen, til Brug i deres ugevis lejede fælles Logis overladte Sengetøj, dels undladt at oplyse og tilegnet sig en til 50 Øre vurderet Portemonnæ, som de ville have fundet paa Gaden her i Staden, og hvis Ejer ikke har kunnet udfindes, tilligemed dens Indhold, der bestod af 1 Øre, samt en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Laaneseddel. — — — — —

Arrestantinden Maansen er født den 14 April 1869 og anset ifølge Rettens Dom af 18 August f. A. efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge af det anførte ville Arrestantinderne nu være at anse . . . Maansen efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, 247 og 253 samt efter § 251, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Arrestantinden Maansen vil derhos have ifølge derom nedlagt Paastand at betale i Erstatning til nævnte fhv. Redaktør Jørgensen et Beløb af 73 Kr.

Nr. 172. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Johannes Petersen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 13 Oktober 1891: Tiltalte, Arbejdsmand Johannes Petersen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Auktionsholder H. E. Scheel i Nykjøbing p. F. betale 25 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Ravnsgaard, og til Defensor, Sagfører Gustavsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I

Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorernes Casse og Lassen, betaler Tiltalte Johannes Petersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Johannes Petersen, der er født den 3 Februar 1852 og senest anset ifølge Nykjøbing Extrarets Dom af 10 Juni 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det i saa Hensende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han efter at have ved et i Kommissionen for Nykjøbing Forligskreds den 28 Marts 1890 indgaaet og derefter behørig thinglæst Forlig til Sikkerhed for et Beløb af 68 Kr. 67 Øre m. m., som han var Auktionsholder H. E. Scheel i Nykjøbing skyldig, givet denne Underpant i forskellige Løseregjenstande, deriblandt en Gris af Værdi 25 Kr., har uden Scheels Vidende og Villie og efter kun at have betalt denne et mindre Afdrag paa Gjælden, i Efteraaret eller Vinteren 1890 slagtet Grisen og forbrugt Flæsket i sin Husholdning. Efter Tiltaltes Forklaring slagtede han Grisen, dels fordi han ikke saa sig istand til længere at føde den, dels fordi han trængte til Sul i sin Husholdning. Ifølge det Oplyste har Auktionsholder Scheel den 2 April 1891 foretaget Exekution i og derefter forauktioneret nogle af de øvrige pantsatte Løseregjenstande, men har herved kun opnaaet Dækning for et Beløb af 15 Kr. For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 256, og da Straffen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og det endvidere billiges, at Tiltalte er tilpligtet i Erstatning til Auktionsholder Scheel at

betale 25 Kr., samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Underrettsdommen bestemte Salærer, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 1 April.

Nr. 55. Aftægtsmand og Detaillist **Anders Frandsen** som Værge for sin afdøde Søn **Rasmus Frandsens** umyndige Søn **Anders Frandsen** (Høgsbro)

contra

Kjøbmand Ad. Aistrup og **Skifteforvalteren** i Aars og Slet Herreder samt **Løgstør Birk** paa afdøde Gaardejer **Rasmus Frandsens Konkursbos Vegne** (Klubien),

betr. Spm. om en Afkræftelse i Henhold til Konkurslovens § 28.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks ordinære Rets Dom af 9 Januar 1889: Indstævnte, Aftægtsmand og Detaillist **Anders Frandsen** af Aars, bør som Værge for **Rasmus Frandsens** umyndige Søn, **Anders Frandsen**, for Tiltale af Citanten, **Aars og Slet Herreders** samt **Løgstør Birks Skifteret**, der behandler afdøde Gaardejer i Aars, **Rasmus Frandsens Konkursbo**, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører **Lausen** i Salær 70 Kr., som udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 August 1890: Indstævnte, Aftægtsmand og Detaillist **Anders Frandsen**, bør som Værge for sin umyndige Sønesøn, **Anders Frandsen**, være uberegtiget til i afgangne Gaardejer **Rasmus Frandsen** og tidligere afdøde **Hustrues** til Konkursbehandling overgaaede **Fællesbo**, til Skade for **Boets Kreditorer** at erholde Udlæg eller Dækning for den af ham i Henhold til den under Sagen ommeldte **Panteobligation** af 17 Marts 1886 anmeldte **Fordring** paa 2000 Kr. m. m. **Processens Omkostninger** for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Indstævnte beskikkede **Sagfører** for Underretten i Salær 70 Kr. og den for samme beskikkede **Sagfører** for Overretten, **Overretssagfører Hastrup**, i Salær 80 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige findes at kunne tiltrædes. og hvortil føies.

at heller ikke den Dividende af 28 pCt. til de upriviligerede Kreditorer, som den i Jens Frandsens Konkursbo fremlagte Statusoversigt udviste, vilde være tilstrækkelig til at dække Underballancen i Rasmus Frandsens Bo, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Skifteret, der behandler afgangne Gaardejer af Aars Rasmus Frandsens og tidligere afdøde Hustrues til Konkursbehandling overgaaede Fællesbo, i 1ste Instants efter Stævning til Indstævnte Aftægtsmand og Detaillist Anders Frandsen af Farsø som Værge for Rasmus Frandsens umyndige Søn Anders Frandsen, under Paaberaabelse af Konkurslovens § 28 paastaet denne i hans nævnte Egenskab som Værge kjendt uberettiget til i det nævnte Bo, til Skade for Boets øvrige Kreditorer, at erholde Udlæg eller Dækning for en af ham i Henhold til Panteobligation af 17 Marts 1886, thinglæst den 24 s. M., anmeldt Fordring paa 2000 Kr. med paaløbne og paaløbende Renter. Ved Underrettsdommen blev Indstævnte frifunden for Skifterettens Tiltale, og Sagen er derefter af Citanten Kjøbmand Ad. Aistrup i Løgstør som Fordringshaver i Boet i Medfør af Konkurslovens §§ 95 og 96 indanket her for Retten, hvor Citanten har paastaet den afsagte Dom underkjendt og forandret i Overensstemmelse med de af Skifteretten i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Ifølge det Oplyste blev der efter Rekvisition af Citanten den 5 April 1886 foretaget en Arrestforretning hos Gaardejer Rasmus Frandsen af Aars, ved hvilken der afæskedes denne et Beløb af 5473 Kr. 22 Øre, der ifølge en fremlagt Konto-Kurant skyldtes af „Rasmus Frandsen ved Jens Frandsen i Farsø“, tilligemed Omkostninger m. m., ialt 5643 Kr. 54 Øre. Til

Støtte for, at den ommeldte Gjæld paahvilede Rasmus Frandsen, blev der af Citanten under Forretningen fremlagt i Af-skrift dels en den 28 Oktober 1882 dateret Fuldmagt, hvorved Rasmus Frandsen meddelte sin Broder Jens Frandsen uidskrænket Fuldmagt til for ham og paa hans Vegne at forestaa og bestyre den af ham hidtil i Farsø drevne Detailhandel, saaledes at denne var berettiget til paa hans Vegne at rekvirere og indkjøbe Varer til Beholdningens Komplettering og Handelens Fortsættelse, dog at han ikke maatte paadrage Udstederen nogen Vexelforpligtelse, dels en Skrivelse fra Rasmus Frandsen til Citanten, hvori han meddelte denne, at hans Broder Jens Frandsen, der fortsatte Forretningen i Farsø, var befuldmægtiget til i hans Navn at købe og sælge og saaledes ogsaa at gjøre Indkjøb hos Citanten. Rasmus Frandsen, der anerkjendte de fremlagte Dokumenters Rigtighed og erkjendte, at han ingensinde havde tilbagekaldt den Broderen meddelte Fuldmagt, protesterede imidlertid imod Forretningens Fremme, idet han gjorde gjældende, at Detailforretningen i Farsø i Virkeligheden ikke var drevet for hans, men for Broderens egen Regning, og at Fuldmagten kun var meddelt Jens Frandsen, for at denne ikke skulde være nødt til at løse Næringsbevis paa Detail- og Brændevinshandel i Farsø, men kunde drive Forretningen paa hans Næringsbevis, hvorhos han tillige protesterede mod, at Forretningen fremmedes i den af ham beboede Ejendom, da han den 28 Marts s. A. havde afhændet denne for 8000 Kr., hvoraf 1000 Kr., der vare betalte kontant, efter hans Anbringende vare forbrugte, medens Resten var berigtiget ved, at Kjøberen overtog den paa Ejendommen hvilende Pantegjæld til Beløb af 7000 Kr., hvoraf 4000 Kr. var ældre Gjæld, medens Resten, 3000 Kr., ifølge Obligation at 17 Marts 1886 skyldtes til Peder Mark med 1000 Kr. og til Rasmus Frandsens 2½ Aar gamle Søn, Anders Frandsen, med 2000 Kr., med Hensyn til hvilket sidste Beløb Rasmus Frandsen paa given Anledning erklærede, at han, da han gik paa Gravens Rand, havde villet sikre sin Søn dette. Forretningen blev derpaa fremmet hos Rasmus Frandsen, og vurderedes under denne den faste Ejendom til 7000 Kr. og Inventarium og Besætning til 1012 Kr., medens dennes Indbo, der ikke blev inddraget under Arresten, ansloges til 100 Kr. Under en samme Dag hos Jens Frandsen i Farsø foretagen Kontinuationsforretning erkjendte denne, at Forretningen i Farsø skyldte det i Konto-Kuranten ommeldte Beløb til Citanten, hos hvem han i Henhold til den meddelte Fuldmagt havde indkjøbt Varer i Rasmus Frandsens Navn, medens han derimod overfor Forretningens andre Kreditorer havde kontraheret i eget Navn, og der foretoges derefter hos denne Arrest dels i en denne tilhørende fast Ejendom, der vurderedes til 3000 Kr., dels i forskellige Varer og Effekter, der tilsammen vurderedes til 3635 Kr. 90 Øre.

Under Forretningen meddelte Jens Frandsen, at han agtede snarest muligt at begjære sit Bo taget under Konkursbehandling, og, som det maa antages, blev dette den næste Dag efter hans Begjæring tagen under Konkursbehandling. I den af Citanten anlagte Justifikationssag blev der, efterat Rasmus Frandsen imidlertid var afgaaet ved Døden, under 11 August 1886 afsagt Dom, hvorved Arresten som lovlig gjort og forfulgt blev stadfæstet, og Citanten kjendt berettiget til i Rasmus Frandsens Dødsbo at erholde Fyldestgjørelse for et Beløb af 5314 Kr. 43 Øre med Renter og Omkostninger. Citanten anmeldte derefter sin Fordring i det nævnte Dødsbo, hvor den paa en den 28 Oktober 1886 afholdt Skiftesamling anerkjendtes for ialt 5623 Kr. 73 Øre. Efterat det nævnte Dødsbo derpaa under 25 August 1887 var overgaaet til Konkursbehandling, blev det samme Dag vedtaget at anlægge Afkræftelsessøgmaal i Anledning af den af Indstævnte, Anders Frandsen, som Værg for hans umyndige Sønnesen af samme Navn i Henhold til den fornævnte Panteobligation af 17 Marts 1886 anmeldte Fordring paa 2000 Kr.

Til Støtte for den nedlagte Paastand har Citanten anført, at det ommeldte Beløb af 2000 Kr., som Rasmus Frandsen ved den nævnte Obligation har tilskrevet sin $2\frac{1}{2}$ Aar gamle Søn, da denne ikke selv kan have erhvervet dette Beløb, ligesom det heller ikke kan antages at være tilfalden ham ved Arv, maa være en Gave, som Faderen, der, som han udtrykte sig, stod paa Gravens Rand, har villet sikre sin nævnte Søn, der var hans eneste Arving, overfor Kreditorerne, og at den foreliggende Disposition som indeholdende en Gave derfor i Medfør af Konkurslovens § 28 ikke bør komme Boets Kreditorer til Skade, hvorimod Indstævnte har benægtet, at der ved Obligationens Udstedelse tillagdes den umyndige Søn en Gave, idet han har henvist til, at i den udstedte Obligation, hvori Rasmus Frandsen tilstaar at være bleven skyldig til Peder Mark 1000 Kr. og til sin Søn 2000 Kr., stilles Gjælden til denne ganske ved Siden af Gjælden til Peder Mark, om hvilken det maa anses in confesso, at den hidrører fra et ældre, paa Pantsættningens Tid bestaaende Mellemværende, ligesom ogsaa Udtrykkene i Obligationen og Rasmus Frandsens Udtalelse under Arrestforretningen, at han vilde sikre Sønnen Beløbet, formenes at tyde paa, at det er et ældre Skyldforhold, der kan have sin Oprindelse saavel fra Gave fra Andre, som fra Faderen til Sønnen, paa en tidligere Tid, da der ikke kunde være nogen Tvivl om Giverens Solvens, der blev sikret ved Pant, og ikke et Beløb, der først da skjænkedes Sønnen. Efter det Foreliggende og navnlig da Indstævnte ikke har kunnet oplyse nogetsomhelst om det formentlige Gjældsforholds Oprindelse, samt da de i Panteobligationen brugte Udtryk maa anses for irrelevante, medens Rasmus

Frandsens Udtalelser under Arrestforretningen, under hvilken han med Hensyn til det Sønnen tillagte Beløb angav, at han havde villet sikre Sønnen dette, uden at opgive, hvorfra det hidrørte, medens han med Hensyn til det Peder Mark sikrede Beløb angav, at dette hidrørte fra en ældre Gjæld, nærmest tyde paa, at der ikke tidligere har bestaaet et Gjældsforhold til Sønnen, kan det imidlertid ikke betvivles, at det er en Gave fra Faderen, der foreligger, ligesom der heller ikke er oplyst Noget om, at denne Gave skulde være tilsagt Sønnen tidligere, endsiges fuldbyrdet, forinden Panteobligationens Udstedelse.

Idet det herefter maa antages, at det er en Gave, der foreligger, saaledes at Konkurslovens § 28, jfr. D. L. 5—14—46, 2det Mbr., er anvendelig paa samme, vil Sagens Udfald bero paa, hvorvidt Rasmus Frandsen — i hvis til Konkursbehandling overgaaede Dødsbo Aktiverne paa en den 25 August 1887 afholdt Skiftesamling blev opgivne til ialt 3132 Kr. 42 Øre, bortset fra Fordringen paa Jens Frandsens Konkursbo, medens der var anerkjendt Gjæld til et Beløb af ca. 7000 Kr., uden at det dog nærmere er oplyst, hvorledes disse Beløb ere fremkomne — den 17 Marts 1886, da Panteobligationen udstedtes, var insolvent. Efter det Oplyste blev dennes Aktiver, som anført, under Arrestforretningen ansatte til ialt 8112 Kr., og de udgjorde, naar Kjøbesummen for den faste Ejendom, 8000 Kr., lagdes til Grund, og Løseret ansættes til 98 Kr. 46 Øre, til hvilket Beløb det er udbragt ved Auktion, 8098 Kr. 46 Øre, af hvilket Beløb 1000 Kr. vare udbetalte Rasmus Frandsen kontant som Afdrag paa Kjøbesummen og forinden Arrestforretningen forbrugte af denne, uden at det er oplyst hvortil, idet Rasmus Frandsen under Arrestforretningen nægtede at give Oplysning herom, saaledes at Aktiverne i Virkeligheden maa sættes 1000 Kr. lavere, medens Passiverne vare dels Pantegjæld, der, bortset fra Sønnens Fordring paa 2000 Kr., udgjorde 5000 Kr., dels Citantens Fordring, hvis Hovedstol ifølge Justifikationsdommen androg 5314 Kr. 43 Øre. saaledes at Gjælden den 17 Marts 1886 herefter maa antages at have andraget 10,314 Kr. 43 Øre, naar Sønnens Fordring ikke tages i Betragtning. Spørgsmaalet om, hvorvidt Rasmus Frandsen paa det nævnte Tidspunkt var insolvent, bliver herved afhængigt af, hvorvidt Citantens Fordring vilde kunne dækkes af Jens Frandsen, eller om Rasmus Frandsen, saafremt han betalte denne Fordring, vilde kunne erholde fuld Dækning hos Jens Frandsen. I saa Henseende er det oplyst, at der i Jens Frandsens Bo, der, som meldt, umiddelbart efter Arrestforretningen blev taget under Konkursbehandling, er givet Rasmus Frandsens Bo for en anmeldt Fordring af ialt 6853 Kr. 78 Øre en Dividende af ialt 1439 Kr. 28 Øre, saaledes at der altsaa herefter endnu bliver en Underballance af over 800 Kr. i Rasmus Frandsens Bo, naar Citantens Fordring, der senere i

Boet er anerkjendt for et Beløb af 5623 Kr. 73 Øre, ikkun ansættes efter Hovedstolens Beløb paa Arrestdagen, i hvilken Henseende bemærkes, at ifølge den fremlagte Konto-Kurant udgjorde denne endog et større Beløb, nemlig 5464 Kr. 43 Øre, da Panteobligationen udstedtes, idet der efter den 27 Marts 1886 ifølge Konto-Kuranten er erlagt et Afdrag af 150 Kr. Indstævnte har nu bestridt, at Spørgsmaalet om Rasmus Frandsens Insolvens, da den ommeldte Panteobligation udstedtes, kan bedømmes efter den Dividende, der senere er givet i Jens Frandsens Konkursbo, og har i denne Henseende anført, at naar Jens Frandsen i Henhold til den af Rasmus Frandsen givne Fuldmagt handlede i dennes Navn, saaledes at denne overfor Citanten var Debitor, maatte ogsaa de saaledes indkjøbte Varer blive Rasmus Frandsens Ejendom, ligesom denne ogsaa herefter formentlig var Ejer af endel af det til Forretningen i Farsø hørende Inventarium, der maa antages at være langt mere end tilstrækkelig til at dække en Underbalance som den forannævnte, og at, selv om man gik ud fra den Forudsætning, at Rasmus Frandsen kun havde en personlig Fordring paa Jens Frandsen af samme Størrelse som Citantens Fordring paa Rasmus Frandsen, vilde Sidstnævntes Insolvens ingenlunde derved være givet, idet der, naar blot Jens Frandsen havde Aktiver nok til Dækning af den nævnte personlige Fordring eller endog blot omtrent det Halve af den — hvilket ikke kan betvivles, idet der under Arrestforretningen forefandt en Aktivmasse, der var større end Citantens Fordring — saa længe Jens Frandsens Bo ikke var taget under Konkursbehandling, vilde være en Mulighed for, at han med fuld Retsgyldighed kunde dække denne Fordring helt eller i alt Fald for en væsentlig Del, hvilken Mulighed først bortfaldt ved Jens Frandsens Boes Overgang til Konkursbehandling. Vel er Forholdet mellem Rasmus Frandsen og Jens Frandsen ikke ganske klart, og det ses ogsaa, at der af Citanten i Rasmus Frandsens Bo er fremsat Paastand om, at de under Arrestforretningen hos Jens Frandsen registrerede Løsøre effekter og Fordringer eller de for disse indkomne Provenuer skulde søges inddragne under Rasmus Frandsens Bo som dette formentlig tilhørende, og at Skifteforvalteren paa Rasmus Frandsens Boes Vegne har fremsat denne Paastand i Jens Frandsens Konkursbo, i hvilket den fremsatte Paastand dog ikke gennemførtes, idet der opnaaedes et Forlig, hvorved Rasmus Frandsens Bo anerkjendtes som Kreditor i Jens Frandsens Konkursbo for den af Citanten i førstnævnte Bo anmeldte Fordring, mod at Paastanden om Udlevering af Effekter og Fordringer frafaldtes, men det ses ikke, at Rasmus Frandsen, efter hvis Forklaring Forretningen i Farsø er drevet for Jens Frandsens egen Regning, idet hans Navn kun er benyttet, for at denne kunde undgaa at løse Næringsbevis, selv har fremsat

nogen saadan Paastand om at være Ejer af de indkjøbte Varer, ligesom en saadan Paastand heller ikke har Hjemmel i den af Rasmus Frandsen eller dennes Bo under Justifikationssagen brugte Procedure, og idet det herefter nærmest maa antages, at Rasmus Frandsen ikkun havde en personlig Fordring overfor Jens Frandsen eller dennes Konkursbo, samt da denne Fordring, idet det ikke kan antages, at der er foregaaet nogen væsentlig Forringelse af Jens Frandsens Bo i de ca. 3 Uger, der hengik mellem Panteobligationens Udstedelse og Konkursens Indtræden, allerede da maa antages ikke at have kunnet opføres til højere Værdi end den, hvortil den under Konkursbehandlingen er udbragt, maa det antages, at Rasmus Frandsen allerede ved Panteobligationens Udstedelse var insolvent, og det maa derhos efter Omstændighederne, og naar navnlig henses til Rasmus Frandsens Erklæring under Arrestforretningen, antages, at han, da han udstedte Obligationen, har indset dette.

I Henhold til det saaledes Anførte vil den af Citanten nedlagte Paastand om, at Indstævnte i sin Egenskab af Værge for den umyndige Anders Frandsen kjendes uberettiget til i det nævnte Bo, til Skade for Boets øvrige Kreditorer, at erholde Udlæg eller Dækning for den af ham i Henhold til den oft-nævnte Panteobligation anmeldte Fordring, være at tage til Følge. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten i Salær 70 Kr. og den for samme beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 80 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 4 April.

Nr. 137. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Niels Pedersen (Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Bølling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 1 Juni 1891: Tiltalte, Tjenestekarl Niels Pedersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salærer til Aktor Sagfører Jensen 12 Kr. og til Defensor Sagfører Kiær 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Niels Pedersen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der gik paa Dagleje hos Husmand og Teglblænder Hans Lauridsen paa Gauer Hede, hos hvem han ogsaa laa om Natten, idet han delte Sovekammer med Lauridsen — Mandag Formiddag den 20 April d. A. har med en ham selv tilhørende Nøgle, der passede i Laasen, aabnet en aflaaet Skuffe i en i Lauridsens Sovekammer henstaaende Piedestal, hvori denne opbevarede sine Penge, og af den deri beroende Pengebeholdning tilvendt sig en Tikroneseddel, hvorefter han atter aflaaede Skuffen. Iøvrigt har Lauridsen udsagt, at han veed, at der om Søndagen den 19 April fandtes 124 Kr. i Skuffen, og at der, da han den paafølgende Tirsdag vilde tage af Pengene, af disse manglede 24 Kr., men Tiltalte har bestemt benægtet at have stjaalet mere end de ovennævnte 10 Kr., og mod hans Benægtelse kan dette heller ikke anses godtgjort. Tiltalte har efter sin For-

klaring drukket de stjaalne Penge op, men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856, og som, foruden at han i sin militære Tjenestetid gjentagne Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ved Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extrarets Dom af 3 Januar 1889 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, være at anse efter samme Lovs § 230, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 186. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Christian Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for Meddelagtighed i Vold.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 24 November 1891: De Tiltalte, Tjenestekarlene August Persson og Søren Christian Christensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og een for begge og begge for een betale i Erstatning til Stenbugger Johan Peter Jensen 65 Kr. 50 Øre og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Gustavsen og til Defensor Overretssagfører Ravnsgaard 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at eiterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1892: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Kalko og Gottschalck betaler Tiltalte Søren Kristian Kristensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 203, jfr. 47,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Exraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtalt August Persson, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Søren Kristian Kristensen, der er født den 22 April 1866, og som, naar undtages, at han den 3 Oktober 1888 inden Stubbekjøbing Kjøbstads Politiret har vedtaget at betale en Bøde af 10 Kr. for Gadeuorden, ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, aktioneret for Meddelagtighed i Vold.

Under et Søndagen den 13 September f. A. afholdt Høstbal i Horbeløv opstod der i et ved Dansepladsen liggende Beværtningstelt Strid mellem en Tjenestekarl og Medtalt August Persson paa den ene Side og tvende Stenhuggere paa den anden Side, og efter at den ene Stenhugger, Johan Peter Jensen, havde besvaret en Opfordring af Medtalt til dem om at komme udenfor for at faa Prygl, med en Ytring om, at han ikke var bange for dem, naar de vilde komme en for en, forlod Tjenestekarlene og Medtalt Teltet, efterfulgte af nysnævnte Stenhugger. Tiltalte, som stod udenfor Teltet, rakte nu uden forudgaaet Aftale med Medtalt denne en Spanskkrørs Stok, der i den ene Ende var forsynet med en Jerndupsko og i den anden Ende med en med Seglgarn omviklet Blyklump, idet han opfordrede Medtalt til at bruge den til at slaa Jensen med, og med denne Stok bragte Medtalt Jensen da et Slag i Hovedet, som blev ramt af Blyklumpen, saaledes at Jensen styrtede til Jorden og tabte Bevidstheden. Ved den af vedkommende Distriktslæge den følgende Dag foretagne Undersøgelse fandtes der paa venstre Side af Jensens Isse et Saar af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Tommes Længde med takkede, uregelmæssige, stærkt contunderede Rande, hvilket Saar gik ind til Benhinden, uden at Benet dog føltes blottet; der var betydelig Æmhed i Omfanget, og Patientén, som angav, at han havde mistet meget Blod, klagede over Hovedpine og Svimmelhed. De første 8 Dage efter Overfaldet var Jensen fuldstændig ude af

Stund til at arbejde, men da Distriktslægen den 6te Oktober f. A. undersøgte ham, fandtes Saaret lægt og Læsionen forløben uden andre blivende Følger end et Ar. Baade Tiltalte og Medtiltalte have vedblivende fastholdt, at Jensen, forinden Medtiltalte gav ham det ommeldte Slag, havde tildelt Medtiltalte et saadant Slag paa Siden af Hovedet, at denne fløj et Stykke bort, og Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han rakte Medtiltalte Stokken til at slaa Jensen med, var, at han var bleven gal i Hovedet paa Jensen, dels fordi denne skjældte de Tilstedeværende ud, dels fordi han slog Medtiltalte. Vel har nu Jensen vedholdende benægtet at have slaaet Medtiltalte som anført, og dette er ej heller blevet bemærket af nogen anden af de Tilstedeværende, men det findes dog ikke berettiget at forkaste Tiltaltes Forklaring med Hensyn hertil. Det maa vel antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed var noget beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det kunde faa Indfyldelse paa hans Tilregnelighed.

For sit anførte Forhold findes Tiltalte ved den indankede Dom rettelig at være anset efter Straffelovens § 203, hvormed dog i Stedet for den i Dommen citerede § 47 bliver at jevnføre § 48. Da den ved bemeldte Dom valgte Straf for Tiltalte af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt ham in solidum med Medtiltalte at betale Skadelidte i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringsstab m. v. samt for de ham paaførte Lidelser ialt 65 Kr. 50 Øre samt at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 183. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peder Christian Hyldgaard,
kaldet Peder Christensen (Def. Hindenburg).

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 8 Januar 1892: Tiltalte Slagtersvend Peder Christian Hyldgaard, kaldet Peder Christensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Boelsmand Peder Olesen af Meilby Mark betale 35 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger.

Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Slagtersvend Peder Christian Hyldgaard, kaldet Peder Christensen, ved en Politiret sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte sig den 14 August f. A. hos Boelsmand paa Meilby Mark Peder Olesen, hvem han tidligere havde handlet med og var bekendt derfra, og afkjøbte ham 3 Lam, som han strax førte bort med sig i et ham af Olesen leveret Tøjr, idet han lovede at betale Olesen Kjøbesummen for Lammene, 40 Kr., den følgende Dag og med det samme tilbagelevere Tejret samt i saa Henseende gav Olesen Anvisning paa at søge ham bemeldte Dag paa et Torv i Randers, hvor han foregav da at ville have Støle ved Siden af en navngiven Hestslagter. Da Olesen i Henhold hertil den 15 August søgte efter Tiltalte paa det opgivne Torv, traf han ham imidlertid ikke, skjøndt han efter sin Forklaring opholdt sig der uafbrudt fra Kl. ca. 8 til Kl. 3 og forhørte sig hos alle derværende Slagtere. af hvilke ingen havde set noget til Tiltalte, og Olesen, som derefter vil flere Gange have været i Randers for at træffe Tiltalte, uden at kunne finde ham, gjorde derfor den 24 August Anmeldelse

om Sagen til Politiet. Under den derefter indledte offentlige Undersøgelse har Tiltalte erkjendt at have handlet med Olesen den 14 August som ovenfor ommeldt og ikke at have betalt ham Lammene, som han næste Dag om Morgenen solgte til en Slagter i Randers, som det maa antages for 41 Kr., men han har tillige vedblivende paastaet, at han, da han kjøbte Lammene, ikke tilsigtede at bedrage Olesen for Betalingen og tænkte at skaffe samme tilvejebragt enten ved at sælge Lammene igjen eller ved selv at slagte dem og forhandle Kjødet, hvorhos han, der endvidere særlig har erkjendt ikke at have paa anden Maade kunnet betale Olesen den paagjældende Dag, nærmere har forklaret, dels at han — der maa antages at være uberettiget til for egen Regning at forhandle Kjød fra Torvestade i Randers — alligevel undertiden, dog ikke ifjor, har gjort dette, samt at han ventede at kunne faa Lov til at slagte de omhandlede Lam hos en eller anden Slagter, dels at han den 15 August var paa Torvet, men ganske kort, og søgte efter Olesen, hvem han vilde have betalt de 40 Kr., hvis han havde truffet ham der, men i de følgende Dage forbrugte han de ved Lammenes Salg modtagne Penge, saa at han kun var i Besiddelse af ca. 5 Kr., da han den 24 August første Gang mødte til Forhør. Han betalte da Olesen 5 Kr. og lovede at betale Resten af Kjøbesummen for Lammene om 14 Dage, hvad imidlertid ikke skete, og skjøndt Sagen gjen-tagende har været stillet i Bero ved Politiretten, for at han kunde faa Lejlighed til at fyldestgjøre Olesen, havde han endnu ikke, da det sidste Forhør i Sagen blev optaget den 18 December, betalt Olesen de skyldige 35 Kr. Olesen, der har erholdt det ovenmeldte Tejr tilbage, har nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes det nævnte Beløb i Erstatning hos Tiltalte, hvilken Paastand ved Politiretsdommen er tagen til Følge.

Der findes nu vel ikke aldeles tilstrækkelig Føje til imod Tiltaltes Benægtelse at antage, at han ved Kjøbet af de ommeldte Lam har havt til Hensigt at unddrage sig fra at betale dem; men derimod maa han, idet han efter det Foranferte dels maa antages ved urigtige Foregivender at have formaet Peder Olesen til at give sig Kredit paa Kjøbesummen, dels, uagtet han var uden Erhverv og uden videre Udsigt til at kunne betale, har forbragt Størstedelen af de ved Salget af Lammene indvundne Penge, anses at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa blive at henføre under Straffelovens § 257. Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, naar undtages, at han 2 Gange, i 1874 og i 1883, ifølge Forlig inden Retten har været anset med Bøder for Politiforseelser, er saaledes for sit ovenmeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset efter den nævnte Lovbestemmelse, men Straffen, der er fastsat til simpelt Fængsel i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel af

samme Art i 8 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 April.

Nr. 150. Høiesteretsagfører Lunn
 contra
 John Adolph Klein (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 11 September 1891: Arrestanten John Adolph Klein bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Salær til Prokuratorerne Møller og Lassen for Overretten betaler Tiltalte John Adolph Klein 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Tyveri er han efter samtlige foreliggende Oplysninger, hvoraf de væsentligste ere anførte i Dommen, rettelig anset efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 39, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

John Adolph Klein bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, der-

under de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extræret hertil indankede Sag er Tiltalte John Adolph Klein, der er født den 30 September 1835 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der er afskediget Kaptajn af Hæren, og som i sidstafvigte Sommer var Bogholder paa Skodsborg Badehotel, har den 10 Juli d. A., medens han var i sidstnævnte Stilling, stjaalet et til 55 Kr. vurderet, Generalkonsul de Gohrs Hustru tilhørende Dameoverstykke, der hang paa en Knagerække i en i bemeldte Badehotel værende Korridor, til hvilken Tiltalte havde uhindret Adgang.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 April 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

86. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 8.

Tirsdagen den 5 April.

Nr. 150. Høiesteretssagfører Lunn

contra

John Adolph Klein (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da der under Sagen var opstaaet Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, blev han, medens han i Anledning af Sagen i Juli og August Maaneder hensad i Kjøbenhavns Amts Arresthus, undergivet Observation af Lægen ved bemeldte Arresthus. I sin derefter den 30 August d. A. afgivne Erklæring har bemeldte Læge udtalt, at der ikke i Tiltaltes Familie findes arvelig Disposition til Sindssygdом, og at han selv aldrig har frembudt sikre Symptomer paa denne Sygdом. Derimod har han ifølge Familiens Udsagn i det sid-te Aar lidt af tiltagende Nervøsitet og Exaltation, hvorunder han er bleven uomgjængelig og sky, har frembudt Tegn paa svækket Hukommelse og jævnlig opført sig paa en saadan Maade, at man fik den Tanke, at han næppe vidste, hvad han saade eller gjorde. Fra Ungdommen af har han lidt meget af Hovedpine, der særlig forværredes efter Krigen og altid indfandt sig i forøget Grad, saa snart han havde noget at tænke over eller var overanstrengt af Arbejde. Under disse Forhold har han da været særlig pirrelig og exalteret. Efter hans Afskedigelse i 1887 ere Hovedsmerterne tiltagne, vel nærmest fordi han, for at opretholde Familien, har maattet paatage sig endel Arbejde, særlig Bøgføring, og for at dæmpe Smerterne har han da søgt til stærke Drikkevarer, hvoraf han i de sidste Aar daglig har konsumeret endel, saa at han ofte har befundet

sig i en let omtaaget Tilstand. De nærmeste Dage efter hans Anholdelse den 27 Juli d. A. var han i høj Grad agil, urolig og exalteret, klagede over Tørst, Mangel paa Appetit og Søvn; han var derhos stærkt skjælvende, kort sagt frembød utvivlsomme Tegn paa et let Anfald af Delirium tremens, der imidlertid ikke kom til fuldt Udbrud paa Grund af Behandlingen. Da Krisen var overstaet, forklarede han, at han nu befandt sig saa vel, som han ikke mindedes i de sidste Tider, og var fuldstændig klar i Hovedet, medens han tidligere havde følt sig tung og nedtrykt og levet i en halvt ubevidst Tilstand. Lægen slutter med at udtale, at naar henses til Tiltaltes udtalte neurastheniske Konstitution, hans udprægede Disposition til Hovedpine og hans i de sidste Aar udviklede Hang til overdreven Nydelse af stærke Drikkevarer, og naar Hensyn tages til den Tilstand, hvori han var de første Dage af Arrestopholdet, finder Lægen det utvivlsomt, at Tiltalte i den forud for Anholdelsen gaaende Tid har befundet sig i en nedtrykt og halvt ubevidst Tilstand, og som Følge heraf ikke kan anses for at have handlet i fuldt tilregnelig Tilstand.

I Overensstemmelse hermed har det kgl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring Overretten har indhentet, i Skrivelse til Retten af 23de f. M. ytret, at der ingen Grund er til at antage, at Tiltalte lider af Sindssygd. hvorimod det synes utvivlsomt, at han i Løbet af Sommeren 1891 har lidt af Alkoholisme og har haft et let Anfald af Delirium tremens, kort Tid efter at han den 10 Juli d. A. begik sin Forbrydelse. Kollegiet antager det derfor for sandsynligt, at han har handlet i en omtaaget, kun halvbevidst Tilstand, og som Sagen herefter og iøvrigt foreligger, finder Retten, at Tiltalte, da han begik Forbrydelsen, maa antages, vel ikke at have været i fuldstændig utilregnelig Tilstand, men paa den anden Side ikke heller i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælsunde Personer. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte for sit ommeldte Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, men medens bemeldte Dom har fastsat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes den at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 7 April.

Nr. 149. Overretssagfører Rée

contra

Jørgen Peter Larsen, Lars Peter Larsen og Anders Peter Nielsen, kaldet Andersen (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 for Bedrageri, Nr. 2 for Bedrageri og Meddelagtighed deri og Nr. 3 for Meddelagtighed i Bedrageri.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 15 December 1891: Arrestanten Jørgen Peter Larsen straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Lars Peter Larsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekæst i 10 Dage. Tiltalte Anders Peter Nielsen, kaldet Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor Sagfører N. Chr. Olsen 20 Kr. og til Defensor Prokurator H. P. Lund 16 Kr. samt Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse, afholdes af Arrestanten Jørgen P. Larsen med Halvdelen, af Tiltalte Lars P. Larsen med en Fjerdedel og af det Offentlige med en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Anders Peter Nielsen er frifunden, og at Lars Peter Larsen ikke er anset skyldig i Meddelagtighed i bedrageligt Forhold med Hensyn til de i Dommen omhandlede 2 Faar; men der findes efter de foreliggende Oplysninger heller ikke tilstrækkelig Føje til at betragte hans Forhold ved af Laurits Peter Jensen at modtage 2 Kroner for at skaffe Faarene tilstede som et under Straffeloven henhørende Forhold, hvorfor der i det Hele bliver at tillægge denne Tiltalte Frifindelse. Ligesom det dernæst billiges, at Jørgen Peter Larsen ikke ved Dommen er straffet for bedrageligt Forhold i Henseende til de 2 Faar eller for at have udleveret det ene af de Lam, i hvilke der var gjort Udlæg, til den, til hvem det tidligere var solgt, saaledes findes han heller ikke at kunne straffes for at have indleveret Ulden af de to Faar til Spinding, allerede af den Grund, at det, navnlig ifølge de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, maa anses for tvivlsomt, om Faarene ikke ere klippede, før Exekutionsforretningen blev foretagen. Derimod vil denne Tiltalte være at straffe

efter Straffelovens § 253 for at have slagtet to af de Lam, i hvilke der var gjort Udlæg, og for de af ham efter Udlægsforretningens og Udsættelsesforretningens Foretagelse iværksatte, i Dommen fremstillede Salg af Rug og Byg. Straffen findes i Betragtning af den denne Tiltalte overgaaede langvarige Varetægtsarrest under Hensyn til Straffelovens § 58 at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, blive tilligemed et yderligere Salær til Defensor for Underretten, som efter Dommens Afsigelse har givet Møde i Anledning af Edfæstelse af nogle Vidner, og Salærerne til Aktor og Defensor for Høiesteret at udrede med Halvdelen af Jørgen Peter Larsen og med Halvdelen af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Peter Nielsen og Lars Peter Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Jørgen Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salarier og i yderligere Salarium til Prokurator H. P. Lund 6 Kroner samt i Salarium til Overretssagfører Rée og Advokat Halkier for Høiesteret 60 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af Jørgen Peter Larsen og med Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Jørgen Peter Larsen, der er født i Østermarie Sogn den 28 April 1852, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, Tiltalte Anders Peter Nielsen, kaldet Andersen, der er født i samme Sogn den 29 Januar 1842, for Meddelagtighed i Bedrageri, og Tiltalte Lars Peter Larsen, der er født i Østermarie Sogn den 20 Januar 1843, for Bedrageri samt for Meddelagtighed i samme Forbrydelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Da Arrestanten Jørgen Peter Larsen ikke itide havde betalt de i Juni Termin d. A. skyldige Renter af en hans Ejendom, den 9 Vornedegaards Stæl i Aaker Sogn, med Bygninger og Tilbehør, Sæd og Afgrøde, Besætning og Inventarium paa hvilende Pantefordring, og Fordringen efter Panteobligationens Lydende dermed var forfalden

til Betaling, lod Panthaveren sig den 14 Juli d. A. give Udlæg i det Pantsatte, og da Jørgen P. Larsen senere fandtes ikke at tage sig af Ejendommens Drift paa tilbørlig Maade, blev han ved en ny Fogedforretning, som foretoges den 6 August, dekretet at være sat ud af Besiddelsen. Paa Udlægshaverens Vegne blev samtidigt dermed den foregaaende Ejer af Gaarden Laurits Peter Jensen, der tillige er anden Prioritetshaver, indsat i Besiddelsen; men da han, der havde været tilstede under Forretningen, Dagen derefter indfandt sig paa Gaarden for at overtage Administrationen, blev han af Arrestanten skræmmet bort og tiltraadte derfor Ejendommens Bestyrelse, først da Jørgen Peter Larsen den 20 Oktober var bleven sat under Anholdelse.

Det er nu af Arrestanten bleven vedgaaet og ved de tilvejebragte Oplysninger fundet bekræftet, at han af 3 Lam, der tilligemed 2 Faar vare indbefattede under Pantet og ved Udlægsforretningen den 14 Juli sammen med Faarene bleve vurderede til 80 Kr., har solgt det ene til en Slagter og forbrugt de 2 andre i Husholdningen. Det afhændede Lam vil Arrestanten dog have solgt allerede 2 Maaneder, før der blev givet Udlæg deri, og Rigtigheden heraf er funden bestyrket ved den af den paagældende Slagter afgivne Forklaring. Lammets senere Udlevering til Slagteren findes herefter ikke at kunne paadrage Arrestanten noget Strafansvar. Af de andre 2 Lam er ifølge Arrestantens Tilstaaelse idetmindste det ene blevet slagtet, efterat Dekretet om hans Udsættelse af Besiddelsen var bleven afgivet, det andet muligvis tidligere. Endvidere har Arrestanten tilstaaet, at han paa en Klædefabrik i Rønne har indleveret Ulden af de 2 pantsatte Faar til Spinding. Efter de fra Fabriken modtagne Oplysninger tør Ulden antages at være sammesteds modtagen i Midten af Oktober Maaned og at have udgjort 2 $\frac{1}{2}$ Pund. Det er fremdeles ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med de tilvejebragte Oplysninger bleven godtgjort, at han den 18 September har leveret 202 Pd. Rug og den 5 Oktober 46 Pd. Byg til den Møller, hos hvem han har faaet malet, og med hvem han havde Mellemværende, og faaet Sæden godskreven med 18 Kr. 69 Øre. Den 15 Oktober kjørte Arrestanten 6 Sække Byg til Møllen. Da Mølleren ikke vilde kjøbe mod kontant Betaling, lod Arrestanten ham beholde de 3 Sække, mod at faa dem godskrevne paa deres Mellemværende. Kornets Vægt er af Mølleren bleven angivet til 547 Pd., hvorfor han i sit Regnskab har ført Arrestanten 30 Kr. 8 Øre til Indtægt. De andre 3 Sække kjørte han igjen hjem, men bragte dem tilligemed andre 2 Sække Byg Dagen derefter til Rønne og solgte dem til en Kjøbmand, som har opgivet Vægten deraf ialt til 879 Pd. og det Jørgen P. Larsen derfor betalte Beløb til 46 Kr. 14 Øre. De modtagne Penge har Arrestanten vedgaaet at have forbrugt til at afholde løbende Udgifter.

Om de 2 pantsatte Faar har Tiltalte Anders Peter Nielsen forklaret, at Jørgen P. Larsen Lørdag Aften den 17 Oktober, da Tiltalte havde været i Besøg paa Gaarden, ved hans Bortgang derfra tilbød ham dem til Græsning mod at faa Halvdelen af Ulden og Lammene. Tiltalte vil derpaa efter Aftale igjen have indfundet sig hos Jørgen Larsen næste Dags Aften for at hente dem, og da Tiltalte ikke traf Jørgen Larsen selv hjemme, af Medtiltalte Lars Peter Larsen være bleven hjulpen tilrette med at faa fat i et Tøjr og føre Faarene bort. Han har derefter beholdt dem hos sig, indtil Lars Peter Larsen Mandag den 25 Oktober indfandt sig hos ham og meddelte, at Faarene vare skrevne, og lod sig dem udlevere for at bringe dem tilbage til Jørgen P. Larsens Gaard. Anders Peter Nielsen har vedgaaet, at han var vidende om, at der var gjort Udlæg hos Jørgen P. Larsen, men vil ikke have vidst, i hvilke Ting Udlæg var givet, og om Faarene vare medtagne derunder. Herom vil han heller ikke have spurgt Jørgen P. Larsen, fordi han vil have stolet paa, at denne ikke vilde foretage sig Noget med Faarene, hvortil han ikke var berettiget. Om nu end denne Forklarings fulde Overensstemmelse med Sandheden kan være tvivlsom, findes den dog ikke at kunne forkastes, men vil være at lægge til Grund ved Paakjendelsen, og da der Intet findes oplyst, som godtgjør, at Tiltalte vidste, at Jørgen P. Larsen var ubeføjet til at lade ham faa Faarene paa de angivne Vilkaar, kan Tiltalte ikke anses for tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller Meddelagtighed deri, hvorfor han vil være at finde for Aktors Tiltale

Tiltalte Lars Peter Larsen har først benægtet at have hjulpet Anders P. Nielsen tilrette med Tøjret og med at binde Faarene sammen og komme ud af Porten med dem, saaledes som Anders P. Nielsen har angivet. Han har foregivet først den 19de eller 20de at have opdaget, at Faarene vare borte, da Laurits Peter Jensen spurgte efter dem. Men senere har han dog tilstaaet, at han har bragt Tøjret tilstede og leveret Anders P. Nielsen det, hvilket Jørgen Larsen skal have paalagt ham Søndagen den 18 Oktober, da han var i Færd med at kjøre til Rønne. Endvidere har han vedgaaet, at han har aabnet Døren til det Rum, hvor Faarene fandtes, og lagt et Reb tilrette om Halsen paa det ene af dem. Han har ogsaa indrømmet, at han ikke modsatte sig, at Anders P. Nielsen trak af med Faarene, og at han ikke heller forlangte nogen Redegjørelse af Anders P. Nielsen for hans Berettigelse dertil eller hans Hensigt dermed. Tiltaltes videre Forklaring herpaa, at Jørgen Larsen ikke havde sagt ham, hvortil Anders P. Nielsen skulde bruge Tøjret, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvad det skulde betyde, at Anders P. Nielsen førte Faarene bort, og at han heller ikke ansaa sig for berettiget til at modsætte sig det, skjønnes vel ikke at for-

tjene nogen Tiltro; men til at dømme Tiltalte som skyldig i Meddelagtighed i Bedrageri, findes det Oplyste dog ikke at give aldeles tilstrækkelig Grund, da det navnlig ikke findes godtgjort, at han vidste, at Faarene vare blevne registrerede ved Udlægsforretningen, og vil derfor ogsaa han være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt angaar hans her omhandlede Forhold. Derimod findes Tiltalte Lars Peter Larsen at være ved de tilvebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist om bedrageligt Forhold, forsaavidt han af Laurits Peter Jensen har ladet sig give Løfte om en Betaling af 2 Kr. for at skaffe Faarene tilveje og senere har modtaget Betalingen uden at give Oplysning om, at det var ham vitterligt, at Anders P. Nielsen havde taget Faarene med sig.

Arrestanten Jørgen P. Larsen har benægtet at have tilbudt Anders P. Nielsen Faarene til Græsning mod som Vederlag at faa Halvdelen af Ulden og Lammene eller at have samtykket i og givet Anledning til, at Anders P. Nielsen hentede dem, og at have givet Lars P. Larsen noget Paalæg om at forsyne Anders P. Nielsen med et Tøjr. Mod denne Benægtelse er intet Bevis tilvebragt for Arrestantens Delagtighed i Faarenes Udlevering til Anders P. Nielsen. Men hans ovenfor ommeldte Dispositioner over Gods, hvori der den 14 Juli var givet Panthaveren Udlæg, og hans Raadighed i det Hele over Gaardens Afgrøde og Besætning, efter at han den 6 August af Fogden var dekretet sat ud af Besiddelsen, vil være at tilregne ham, der ikke findes tidligere anset, til Straf efter Straffelovens § 253, tildels sammenholdt med § 46, og § 257. Efter Omstændighederne findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte Lars Peter Larsen, der heller ikke findes tidligere straffet, vil efter Straffelovens § 257 kunne anses med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Erstatning er under denne Sag ikke bleven paastaet.

Nr. 8. Grosserer L. Larsen (Dietrichson)

contra

Aktietændstiksfabriken »Merkur« i Randers ved dens Bestyrelse, Kjøbmændene Justesen, J. N. Abildgaard og Konsul M. Michaelsen (Ingen),

betr. Betaling af 1636 Kr. m. v.

Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Dom af 18 Juni 1891: Saafremt Kjøbmand Justesen af Randers efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke i Sommeren 1889 med Hr. Holger Hansen som Indehaver af „Reklame-Tændstik-Bureauet“ har indgaaet en mundtlig Overenskomst paa Sagsøgerne, Aktietændstikfabriken i Randers „Merkur“s Vegne, hvorved han forpligtede dem til i 2 Aar at levere til det nævnte Bureau indtil 25,000 Æsker Tændstikker daglig til en Pris af 9 Kr. 75 Øre pr. 1000 Æsker, bør Indstævnte Grosserer L. Larsen til Sagsøgerne betale 1428 Kr. 53 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Februar f. A., til Betaling sker. Trøster bemeldte Kjøbmand Justesen sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte til Sagsøgerne kun betale 164 Kr. 13 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra nysnævnte Dato, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den i nærværende ifølge Lovgivningen antciperede Sag til Forandring af den indankede Dom under 1 August f. A. udtagne Høiesteretsstævning ikke blot først er bleven forkyndt for de Indstævnte den 1 September næstefter, men endog først den 12 November s. A. er bleven forkyndt for Sø- og Handelsretten og den 18de s. M. for den for Navns Nævnelser Skyld indstævnte Holger Hansen, uden at fyldestgørende Grund til denne Fravigelse af Forskriften i Plakat 2 Juni 1819 om Sager, der ere antciperede til Foretagelse ved Høiesteret m. V., § 1 er oplyst, vil Stævningen, efter hvilken de Indstævnte ikke have givet Møde for Høiesteret, i Henhold til nysnævnte Lovbud være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, af Aktietændstikfabriken „Merkur“ i Randers mod Grosserer L. Larsen anlagte Sag havde Sagsøgerne oprindelig nedlagt Paastand paa, at Indstævnte dømtes til for et af dem til ham i hans Egenskab af Indehaver af Reklame-Tændstik-Bureauet hersteds i Oktober 1889 leveret Parti Tændstikker paa 148,760 Æsker à 11 Kr. pr. 1000 Æsker at betale dem 1636 Kr. 36 Øre foruden 19 Kr. 20 Øre for dertil leverede 12,000 Ark grønt Papir og 53 Kr. 10 Øre for 20 ikke returnerede Emballagekasser, altsaa tilsammen 1708 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21 Februar f. A. og Sagens Omkostninger. Senere have Sagsøgerne imidlertid, efterat Indstævnte havde ført forskellige Vidner for at godtgjøre, at der for de af Sagsøgerne til ham solgte Tændstikker kun var betinget en Pris af 9 Kr. 75 Øre pr. 1000 Æsker, nedsat den af dem for de omtalte 148,760 Æsker fordrede Betaling til det nævnte Beløb af 9 Kr. 75 Øre pr. 1000 Æsker eller til 1450 Kr. 41 Øre, hvorhos de, efter fra Indstævnte at have faaet returneret yderligere 6 tomme Kasser, have formindsket deres Krav paa Godtgjørelse for Emballage til 38 Kr. 20 Øre, og deres endelige Paastand under Sagen gaar saaledes kun ud paa Betaling af ialt 1507 Kr. 81 Øre med Renter som anført og Omkostninger. Indstævnte, der har givet Afkald paa et Par mindre af ham oprindelig fremsatte Indsigelser, har gjort gjældende, at der hos Sagsøgerne tilkommer ham Godtgjørelse, dels fordi der havde manglet flere tusinde Æsker Tændstikker i det ovennævnte ham i Oktober 1889 leverede Parti, hvilken Godtgjørelse han har ansat til 80 Kr. 10 Øre, dels fordi Sagsøgerne skulle have gjort Brud paa en af dem indgaaet Forpligtelse til fortsat Levering af Tændstikker til Indstævnte til den omtalte Pris, hvorved der skal være paaført ham et Tab af 1319 Kr. 90 Øre, og han har derfor i det af Sagsøgerne endelig krævede Beløb fordret fradraget 1400 Kr. — idet han subsidiært har begjært den ham tilkommende Godtgjørelse ansat ved Rettens Skjøn —, og han har derhos protesteret mod at dømmes til at betale Sagsøgerne Renter, da det skyldes deres overdrevne Krav, at de ikke forlængst have faaet det dem virkelig tilkommende Beløb betalt, og fordret sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Sagsøgerne have protesteret imod, at det af Indstævnte saaledes fremsatte Krav paa Godtgjørelse overhovedet kommer i Betragtning her under Sagen, fordi det først er fremkommet paa et sent Stadium af den skriftlige Procedure. Deri findes der imidlertid ikke at kunne gives dem Medhold, da Indstævnte, der allerede i sit Forsvarsskrift havde forbeholdt sig Adgang til senere under Sagen at fordre saadan Godtgjørelse, maatte have Ret til at afvente Udfaldet af de af ham foranstaltede Vidneførsler, paa hvis Resultat hans Krav i saa Henseende væsentlig

skulde støttes, inden han nærmere formulerede samme, hvortil for Hovedgodtgjærelsesbeløbet Vedkommende kommer, at det Tab, som Indstævnte vil have lidt ved det paastaaede Brud paa en af Sagsøgerne overtagen Leveringsforpligtelse, for en Del først skal være indtraadt efter Sagens Anlæg.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det anses godtgjort, hvad der heller ikke er bestemt benægtet af Sagsøgerne, at der manglede et ikke ringe Antal Æsker med Tændstikker i alt Fald i de tvende under Sagen indtalte Leverancer fra Sagsøgerne til Indstævnte i Oktober 1889, hvorom Indstævnte derhos efter det Oplyste ogsaa maa antages at have reklameret i rette Tid, og da Sagsøgerne heller ikke bestemt have modsagt, at det manglende Antal Æsker udgjorde for de nævnte to Leverancer tilsammen 8131, for hvilke Prisen, beregnet til som anført 9 Kr. 75 Øre pr. 1000 Æsker, udgjorde 79 Kr. 28 Øre, — ikke, som af Indstævnte anbragt, 80 Kr. 10 Øre —, vil det af Sagsøgerne endelig fordrede Beløb under Hensyn hertil være at nedsætte til 1428 Kr. 53 Øre.

Hvad dernæst angaar den af Indstævnte fordrede Godtgjærelse af 1319 Kr. 90 Øre for det Tab, der skal være paaført ham ved, at Sagsøgerne have gjort Brud paa en af dem paatagen Forpligtelse til fortsat Levering af Tændstikker til Indstævnte til den omtalte Pris af 9 Kr. 75 Øre pr. 1000 Æsker, er det af Indstævnte anbragt, at Sagsøgerne i Juli Maaned f. A. ved Kjøbmand Justesen af Randers, der var Medlem af Aktieselskabet „Merkur“s Bestyrelse, indgik en mundtlig Overenskomst med den daværende Indehaver af „Reklame-Tændstik-Bureauet“ Holger Hansen, hvorefter Tændstikfabriken i to Aar skulde til Bureauet til den nysnævnte Pris uden Etiketter levere indtil 25,000 Æsker Tændstikker daglig, i hvilken Overenskomst Indstævnte, ved i August Maaned 1889 at overtage Bureauet, indtraadte med Aktieselskabets Samstemning, men at Kjøbmand Justesen allerede i September eller Oktober s. A. paa Selskabets Vegne frasagde sig den saaledes paatagne Forpligtelse, hvad der blev foranlediget ved, at de øvrige Tændstikfabriker her i Landet, naagtet man udadtil havde givet det Udseende af, at Overenskomsten, der netop derfor ikke affattedes skriftlig, gik ud paa 11 Kr. pr. 1000 Æsker, hvad ogsaa samtlige Fakturaer kom til at lyde paa, havde faaet Mistanke om, at Prisen dog i Virkeligheden var sat lavere, og overfor Selskabet gjorde gjældende, at dette ved en saadan Overenskomst krænkede en mellem samtlige Fabriker truffen Aftale om ikke at levere Tændstikker under 11 Kr. pr. 1000 Æsker og kun med nærmere bestemte Etiketter. Indstævnte har endvidere anbragt, at han som Følge af Sagsøgenes Brud paa den omhandlede Overenskomst blev nødt til, for at fyldestgjøre sine egne Forpligtelser og fortsætte sin Forretning, fra Sverige at forskaffe sig 1090 Tusinder Æsker,

der med Told og Fragt m. m. kom til at staa ham i 10 Kr. 91 Øre, o: 1 Kr. 16 Øre udover de 9 Kr. 75 Øre, pr. 1000 Æsker, hvorved han har havt en af Sagsøgerne bevirket Merudgift af 1264 Kr. 40 Øre, foruden at han til Rejser i den Anledning maatte udgive 23 Kroner og havde et Tab af 32 Kr. 50 Øre paa en Kasse med Tændstikker, der exploderede efter Ankomsten hertil fra Sverige.

Det er nu vel ikke af Indstævnte, som, efter hvad der ikke er bestridt, maa antages at være indtraadt i hele den ovenomtalte Holger Hansens Forhold til Sagsøgerne, bevist, at der mellem disse og nævnte Holger Hansen for Reklame-Tændstik-Bureauet i sin Tid er blevet sluttet en Overenskomst som den af Indstævnte paastaede, hvorved Sagsøgerne bandt sig til toaarige Leverancer i det angivne Omfang til den anførte Pris, men ved de af Holger Hansen selv og af en daværende Fuldmægtig hos ham afgivne Forklaringer maa der dog siges at være tilvejebragt en ikke ringe Formodning for Rigtigheden deraf, og det kan ikke herimod komme i Betragtning, at Sagsøgernes daværende Agent har afgivet en ikke dermed stemmende Forklaring, forsaavidt denne overhovedet kan antages af ham at være fastholdt, allerede fordi han senere har forandret sin ligeledes først afgivne Forklaring om, at Sagsøgerne ikke havde solgt Tændstikker til Reklame-Tændstik-Bureauet til en lavere Pris end de af dem oprindelig paastaede 11 Kr. pr. 1000 Æsker.

Som en Følge heraf findes Sagens Udfald, forsaavidt dette Punkt angaar, at maatte blive afhængigt af ovennævnte Kjøbmand Justesens Ed. Saafremt han nemlig med sin Ed bekræfter, at han ikke har afsluttet en Overenskomst med Hr. Holger Hansen som Indehaver af det tidnævnte Bureau, hvorved Sagsøgerne paatog sig den af Indstævnte paastaede Forpligtelse, vil denne blive at dømme til at betale disse de ovenfor anførte 1428 Kr. 53 Øre med Renter som fordret. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, vil der i dette Beløb, idet Sagsøgerne ikke iøvrigt nærmere have imødegaaet Indstævntes ovenfor gjengivne Anbringende om det af ham lidte Tab af 1264 Kr. 40 Øre, være at fradrage denne Sum, saaledes at der kun tilkjendes Sagsøgerne 164 Kr. 13 Øre med Renter som anført, medens der ikke kan blive Spørgsmaal om at tillægge Indstævnte den af ham fordrede yderligere Godtgjørelse af 23 Kr. og 32 Kr. 50 Øre, hvis Rigtighed ikke er bevist, saalidt som der kan tages Hensyn til hans Protest mod overhovedet at svare Renter.

Sagens Omkostninger ville derhos i begge Tilfælde være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 11 April.

Nr. 171.

Advokat Halkier

contra

Hans Christiansen (Def. Shaw),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 2 Maj 1891: Tiltalte Arbejdsmand Hans Christiansen af Kjøbenhavn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Thomsen og Jespersen, med 25 Kr. til hver og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelser. De Tiltalte, Handelsmand Niels Christiansen af Nørre Tvele og Hustru Katrine Sofie Willumsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1891: Tiltalte Hans Christiansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten Prokurator Møller og til den for Tiltalte Hans Christiansen for Overretten beskikkede Defensor Prokurator Lassen betaler nævnte Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gissselfeld Birks Extraret hertil indankede, mod de Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christiansen, Handelsmand Niels Christiansen og Sidstnævntes Hustru Cathrine Sophie Willumsen for betragteligt Forhold anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christiansen, den 14 Januar 1888 var bleven separeret fra sin Hustru Ane Jensen, indgav Sidstnævnte Andragende om, at deres Fælle-bo maatte blive delt mellem dem ved offentlig Skiftebehandling, idet hun i Andragendet anførte, at hendes Mand formentlig sad inde med flere Fællesboet tilhørende Midler, og at der saaledes navnlig tilkom dette en Fordring paa 2000 Kr. hos hendes Mand's Broder, Tiltalte Niels Christiansen, der, efterat hendes Mand i Aaret 1887 havde afhændet en Fællesboet tilhørende Gaard og ved denne Lejlighed var kommen i Besiddelse af kontante Midler, skulde have laant nævnte Beløb af hendes Mand. Efterat der i denne Anledning den 3 Februar 1888 var bleven paa-begyndt Skiftebehandling af Fællesboet inden nævnte Birks Skifteret, nægtede Tiltalte Hans Christiansen overfor Skifteretten at sidde inde med Midler tilhørende Fællesboet, og særlig at der tilkom dette den ommeldte Fordring, i hvilken Henseende han forklarede, at han vel efter Gaardens Afhændelse havde udbetalt sin Broder 2000 Kr., men at disse Penge vare ydede Broderen som Salær for hans Medvirkning ved Gaardens Afhændelse, idet det havde været en Aftale mellem ham og Broderen, at denne skulde have i Salær. hvad der opnaedes for Gaarden ud over 19,000 Kr., efter hvilken Aftale der, da Gaarden blev solgt for 21 000 Kr., tilfaldt Broderen 2000 Kr. Rigtigheden af denne Forklaring bekræftede Tiltalte Niels Christiansen overfor Skifteretten, og da det herefter ikke blev oplyst, at Fællesboet ejede noget, sluttes Skiftebehandlingen den 5 Juni 1888, uden at der blev Spørgsmaal om nogen Deling.

I Juni Maaned f. A lod imidlertid Tiltalte Hans Christiansen anmelde til Bregentved-Gissselfeld Birkekantor, at de foranførte Forklaringer vare urigtige, og paa Grund heraf blev der indledet offentlig undersøgelse mod de tre Tiltalte. Under denne Undersøgelse har Tiltalte Hans Christiansen tilstaaet, at han, for svigagtig at unddrage sin fraseparerede Hustru den Andel af Fællesboet, der tilkom hende, under Separationsskiftet, dels usandfærdigen har foregivet, at Broderen havde faaet de 2000 Kr. for sin Medvirkning ved Gaardens Salg, medens det sande Forhold var, at Broderen havde laant Pengene af ham og skulde forrente dem med 4 pCt, dels lagt Dølgemaal paa, at der endvidere hos Broderen tilkom ham for en Hest 220 Kr. og for Laan til Kjøb af Korn 150 Kr., samt at han ejede en Vogn til Værdi 60 Kr., som beroede hos Broderen. Han har derhos

yderligere forklaret, at han er bleven forledet af Broderen til det ommeldte svigagtige Forhold, samt at Tiltalte Cathrine Willumsen har været virksom med Hensyn til Stiftelsen af oftnævnte Laan og saaledes er bekjendt med, at Pengene ikke ere udbetalte Tiltalte Niels Christiansen som Salær, men at de skulde forrentes og tilbagebetales.

De Tiltalte Niels Christiansen og Cathrine Willumsen have derimod med Bestemthed nægtet sig medskyldige i bedragerisk Forhold overfor Tiltalte Hans Christiansens fraseparerede Hustru. Navnlig har Tiltalte Niels Christiansen vedblivende fastholdt, at den af ham og Broderen til Skifteretten afgivne Forklaring betræffende de 2000 Kr. er stemmende med Sandheden, ligesom han har benægtet at skyldte Broderen de øvrige Beløb, som denne foregiver at have tilgode hos ham, og overhovedet at have været meddelagtig i at unddrage Separationsboet Effekter, som tilhørte dette.

Mod de af de Tiltalte Niels Christiansen og Cathrine Willumsen saaledes fremsatte Benægtelser er der ikke tilvejebragt Bevis imod dem, og der vil saaledes ikke kunne blive Spørgsmaal om at dømme dem i ommeldte Henseende, medens der paa den anden Side efter de fremkomne Oplysninger ikke er Grund til at forkaste Tiltalte Hans Christiansens fornævnte Tilstaaelse, der altsaa for hans Vedkommende vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen. — — — — —

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte Hans Christiansen, der er født den 29 August 1838 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens de tvende andre Tiltalte ville være at frifinde for Aktors Tiltale, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Hans Christiansen er anset efter Analogien af Straffelovens § 252, jfr. § 60, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og de tvende andre Tiltalte ere frifundne, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 139. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Jacob Hansen Mejlstrup (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens § 63.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 16 Juli 1891: Tiltalte, Værtshusholder Jacob Hansen Mejlstrup, bør til Randers Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 30 Kr. samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 10 August 1891: Tiltalte Jacob Hansen Mejlstrup bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Værtshusholder Jacob Hansen Mejlstrup for Overtrædelse af Næringslovens § 63. Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Tiltalte, der under 5 November 1862 erholdt Borgerskab som Værtshusholder i Randers, og som siden den Tid har ernæret sig som saadan i bemeldte Kjøbstad, hvor han siden Oktober Flyttedag 1890 har beboet en Lejlighed paa Hjørnet af Markedspladsen og Ny Markedsgade og fra samme drevet Beværtningsnæring, for 3 à 4 Dage fra den 29 Juni

d. A. at regne lejede en Lejlighed bestaaende af 3 Værelser samt Kjøkken og Kjælder i en Ejendom ved Udbyhøj Vejen, og at han fra denne Lejlighed, udenfor hvilken han anbragte et løst Skilt, der ellers var udhængt paa hans Beværtning ud mod Markedspladsen, og til hvilken han den 27 Juni om Eftermiddagen henflyttede noget af sit Inventarium fra den af ham lejede Ejendom ved Markedspladsen, drev Beværtningsnæring i Dagene den 30 Juni og 1ste Juli, medens han samtidig aflukkede Beværtningen i hans førstnævnte Lejlighed, hvor han og Husstand dog forblev boende, ligesom endel Inventarium forblev sammentrædt, og hvor han den 2 Juli atter aabnede sin tidligere Forretning, idet han flyttede det til Lejligheden ved Udbyhøj-Vejen henbragte Inventarium tilbage til samme. Tilstaaende, der paa Politistationen havde ladet forespørge, om det kunde tillades ham i de 2 Dage, i hvilke der holdtes Dyrskue i Randers, at drive Beværtning i den ovennævnte Ejendom ved Udbyhøj-Vejen, mod at han lukkede sine Lokaler i Ejendommen ved Markedspladsen, men som paa denne Forespørgsel havde erholdt det Svar, at Tilladelse ikke gaves, og at han, hvis han desuagtet drev Beværtning paa det nævnte Sted, selv maatte bære Følgerne deraf, har forklaret, at Grunden til, at han de nævnte Dage flyttede sin Beværtning, var den, at Randers Amts Landhusholdningsselskab i de nævnte Dage holdt Dyrskue paa en Plads, der er beliggende lige overfor den Ejendom, i hvilken han som anført havde lejet Lokale, og at han mente, at han vilde have større Søgning paa dette end i den ved Markedspladsen drevne Beværtning, der var beliggende fjærrt fra Dyrskuepladsen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 April 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 9—10.

Mandagen den 11 April.

Nr. 139. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jacob Hansen Meilstrup (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da den af Tiltalte i de lejede Lokaler i Ejendommen paa Udbyhøj-Vejen midlertidig indrettede Beværtning imidlertid maa anses som et fast Beværtningssted i den Betydning, hvori dette Udtryk maa antages at være brugt i Næringslovens § 63, og han i de Dage, han benyttede samme som meldt, ikke tillige drev Beværtning fra den af ham lejede Lejlighed ved Markedspladsen, kan det, idet det ikke vil kunne komme i Betragtning herimod, at han er vedblevet at have sin Bopæl i denne, og at der sammesteds har beroet forskellige til Beværtningsnæringen henhørende Inventariegenstande, ikke antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Næringslovens § 63, og han, der er født i Aaret 1833, og som ifølge et inden Politiretten den 23 Juli 1889 indgaaet Forlig for uberettiget Næringsbrug har erlagt en Bøde af 4 Kr. til Randers Kjøbstads Kæmnerkasse, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Tirsdagen den 12 April.

Nr. 129. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Anders Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 28 Februar 1891: Den af Arrestanten Anders Larsen forskyldte Straf bortfalder. Sagens Omkostninger udreder han, derunder Salærerne til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører N. Chr. Olsen, 10 Kr., samt Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, og idet der ikke findes tilstrækkelig Grund til at forandre den i Dommens Konklusion brugte Terminologi, vil Dommen være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Sagen, hvori der allerede den 6 April f. A. er udfærdiget Ordre til Aktor og Defensor for Høiesteret, ikke forlængst er forelagt Retten til Paadømmelse, men efter de af Aktor, som har erkjendt udelukkende at bære Ansvaret for denne Forhaling, meddelte Oplysninger om Grunden til samme, finder Retten dog at kunne undlade at idømme ham Mulkt.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Arbejdsmand Anders Larsen, der er født i Aaker Sogn den 25 Februar 1843 og findes gjentagne Gange straffet for Tyveri, tiltales under nærværende Sag atter for samme Forbrydelse. Fra Arrestantens Logis hos hans i Aakirkeby boende Broder blev i December Maaned f. A., efterat Gaardejer Chr. Olsen af Krusegaard i Aaker Sogn havde anmeldt, at der var bleven ham fra-stjaalet en Greb og en Høtyv, som han havde Anders Larsen mistænkt for at have taget, og disse Ting ved en foretagen Efter-søgning hos Anders Larsen ikke vare blevne fundne — til Politiet afgivet som Ting, Anders Larsen antoges at have stjålet: 4 Theskeer, 1 Klædebørste, 1 Hornske, 1 Silketørklæde, 1 Lommeterklæde, 2 Uldtrøjer, 1 Saxeboom, 2 Høns og en Høstle. Anders Larsen har under de derefter optagne Forhør forklaret, at han i November Maaned f. A. arbejdede paa Krusegaard i Aaker Sogn og havde sit Logis paa Gaarden. Ved Arbejdets Begyndelse var han med Gaardejer Chr. Olsen bleven enig om, at han i Dagløn skulde have 25 Øre og Kosten — med Undtagelse af Søndagene, for hvilke han ikke skulde have nogen Betaling. Af tidligere Erfaring vidste han imidlertid, at han ikke kunde stole paa, at Gaardejer Olsen vilde betale ham, hvad han havde forpligtet sig til, og da Arrestanten havde arbejdet paa Gaarden i 3 Uger, tog han derfor en Aften Kl. 8 fra Høns huset en af de i hans Besiddelse fundne Høns og bragte den hjem, hvor han satte den ind i Broderens Høns hus. Næste Dags Aften tog han den anden Høne, med hvilken han forholdt sig paa samme Maade som med den første. Senere tog han i Folkestuen, da han havde været inde for at drikke Kaffe, 2 af de hos ham fundne Theskeer, som han fandt staaende i Kopperne. Da hans Arbejde paa Gaarden var tilende, og han skulde forlade Gaarden, havde han 6 Kr. tilgode, som han krævede Gaardejer Olsen for uden at faa noget Svar. Hønsene, som Arrestanten har ansat til en Værdi af 1 Kr. Stykket, saavelsom Theskeerne, der ere vurderede tilsammen til 10 Øre, vil Arrestanten have havt isinde at bringe tilbage, dersom Gaardejer Olsen havde betalt ham hans Tilgodehavende, men dette er ikke sket. Iøvrigt vil Arrestanten have krævet Gaardejer Olsen for sit Tilgodehavende ogsaa for han satte sig i Besiddelse af dennes Høns og Theskeer og paa den Tid have havt 4 Kr. 50 Øre tilgode. Gaardejer Olsen har imidlertid benægtet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring. Han har benægtet, at Anders Larsen har krævet ham for sit Tilgodehavende for efter hans Afskedigelse, og vil have udbetalt ham 2 Kr. sidste Dag, der blev tærsket, hvorefter Anders Larsen, som med et Par Dages Afbrydelse havde arbejdet paa Gaarden fra 1ste—23de November, formentlig kan have havt 2 Kr. tilgode, som Gaardejer Olsen vil have nægtet at udbetale paa.

Grund af sin Mistanke om, at Arrestanten havde fravendt ham hans Høtyv og Greb. Ved Anders Larsens Paakrav vil han derfor ogsaa have svaret ham, at det var bedst, at Afgjørelsen af deres videre Mellemværende foreløbig stod hen, da han ikke havde nogen Tillid til Anders Larsens Troskab. Vedrørende Saxe-bommen har Arrestanten forebragt, at Gaardejer Chr. Olsen har overladt ham den for 85 Øre, som den havde kostet. Han vil have givet Gaardejer Olsen Anvisning paa at gjøre sig betalt for den af hans tilgodehavende Løn. Han har dog vedgaaet, at Gaardejer Olsen ikke har givet noget udtrykkeligt Samtykke til denne Ordning, medens Gaardejer Olsen ganske har benægtet, at Anders Larsen har talt til ham om at overlade ham Saxe-bommen, der stod i Huggehuset, hvorfra den efter Gaardejer Olsens Forklaring er bortkommen for ham. Hornskeen, der er ansat til en Værdi af 25 Øre, vil Arrestanten have taget paa Krusegaard fra en Bordskuffe. Om Klædebørsten, der er ansat til en Værdi af 1 Kr., og de 2 Uldtrøjer, som ere vurderede, den ene til 2 Kr. og den anden til 1 Kr. 50 Øre, og antages som nye at kunne have kostet henholdsvis 3 Kr. og 2 Kr., har Arrestanten afgivet, at han har tilvendt sig dem samtidigt fra en i Folkestuen paa Krusegaard staaende Seng, paa hvilken de fandtes henlagte, men at han har taget dem allerede før den ham sidst overgaaede Dom blev fældet. Denne Forklaring findes ikke bestyrket ved andre Oplysninger i denne Sag, men da der ej heller findes tilvejebragt noget Bevis for, at den er urigtig, vil den være at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse. Om Høstleen, som Arrestanten med Skaft og Strygespaan har ansat til en Værdi af 2 Kr. 60 Øre, medens Ejeren, Gaardejer Siegfred Olsen paa Stensgaard i Vestermarie Sogn har angivet, at Leen, der var ganske ny, havde kostet 3 Kr. 60 Øre, og med Skaft og Strygespaan var 5 Kr. værd, har Arrestanten, i det Væsentlige i Overensstemmelse med hvad Gaardejer Olsen har oplyst, forebragt, at han i Høsttiden ifjor arbejdede paa Stensgaard for en Dagløn af 50 Øre, og da Gaardejer Olsen ved Afbetalingen afkortede ham 2 Kr., fordi han ikke var tilfreds med Arrestanten, har modtaget det ham udbetalte Beløb uden Indvending, men ved sin Bortgang taget Leen med sig, som laa paa Marken udenfor Gaarden. Om sin Adkomst til Silketørklædet, der er bleven vurderet til 3 Kr., og til Lommetørklædet, der er ansat til 25 Øre, har Arrestanten afgivet modstridende Forklaringer og endelig benægtet at have faaet disse Ting paa uretmæssig Maade, uden at han dog har villet kunne huske, hvorledes han er kommen i Besiddelse deraf. Da denne Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, vil intet Strafansvar kunne gjøres gjældende mod Arrestanten med Hensyn til disse Ting. Af Theskeerne har Gaardejer Chr. Olsen kun antaget 2 at tilhøre ham. De andre 2 har Arre-

stanten paastaet at have kjøbt hos en Kjøbmand i Svaneke, og mod Rigtigheden heraf er Intet fremkommet, hvorfor Arrestantens Forklaring herom maa staa til Troende, uagtet han hverken har villet kunne navngive Kjøbmanden eller kunne paavise hans Bopæl. Heller ikke er der bleven tilvejebragt noget Bevis mod Arrestantens Benægtelse af at have tilvendt sig den af Gaardejer Olsen savnede Greb og Høtyv. Medens det efter det ovenfor Anførte af Gaardejer Chr. Olsen paa Krusegaard i Aaker Sogn er bleven indrømmet, at han har tilbageholdt en Del af Arrestantens virkelig tilgodehavende Dagløn for hans Arbejde i November Maaned f. A., og af Gaardejer Siegfred Olsen paa Stensgaard i Vestermarie Sogn, at han har afkortet Arrestanten en Del af den Betaling, der efter Dagetal vilde have tilkommet ham for hans Høstarbejde ifjor, er det ikke bleven bestemt godtgjort, hvormeget der rettelig vilde have tilkommet Arrestanten paa hver af de anførte Gaarde. Det skjønnes derfor ikke aldeles uantagelig, at Arrestanten kan have troet, at der tilkom ham saa meget, som Værdien af de Ting, han har borttaget, beløber sig til, og om han end i denne Henseende kan have fejlet noget, findes der ikke at kunne tillægges denne Omstændighed nogen afgjørende Betydning, naar henses til, at hans sjælelige Tilstand ikke kan anses for normal, hvorfor ved de ham tidligere overgaaede Straffedomme ogsaa Straffelovens § 39 er bleven bragt til Anvendelse. Herefter findes det betænkeligt at dømme Arrestanten som skyldig i Tyveri med Hensyn til de Ting, han har tilegnet sig paa Stensgaard og Krusegaard ifjor.

Derimod findes Arrestanten efter de Forhør, der ligge til Grund for den sidste Straffesag mod ham, som er paakjendt ved Sønderherreds Extraret den 6 Februar 1888, at maatte anses som skyldig i Tyveri med Hensyn til den paa Krusegaard i Aaker borttagne Klædebørste og Uldtrøjerne. Men den herfor forskyldte Straf skjønnes ikke at ville have medført nogen Forlængelse af den efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 39, bestemte Straffetid af 1 Aar og vil efter Straffelovens § 64, jfr. § 58, kunne bortfalde. Skadeserstatning er under Sagen ikke bleven paastaet.

Nr. 2. Grosserer A. Dörschlag (Nellemann)

contra

Firmaet Gebrüder Schlüter i Celle (Ingen),

betr. Betaling af 1477 Rmk. 34 Pf.

Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Dom af 4 September 1890: Indstævnte, Grosserer A. Dörschlag, bør til Citanterne, Firmaet Gebr. Schlüter i Celle, betale 1477 Rmk. 34 Pf. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 5 November 1889 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke ses, om Stempelpligten er iagttaget med Hensyn til den mellem Parterne indgaaede Overenskomst, af hvilken Oversættelse er fremlagt den 28 November f. A. Der forelægges Overretssagfører Lorentzen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 26 Juni d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen alene Høiesteret til Paakjendelse, forsaavidt de Indstævntes Paastand ved den indankede Dom er tagen til Følge. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde og idet de Høiesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, maa det billiges, at det ved Dommen er paalagt Citanten at betale til de Indstævnte 1477 Reichsmark 34 Pfennige med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 November 1889 indtil Betaling sker; men da han efter Dommens Afsigelse har betalt 418 Reichsmark 48 Pfennige med Renter, bliver han nu kun at tilpligte at betale Resten 1058 Reichsmark 86 Pfennige med Renter som anført.

Processens Omkostninger i forrige Instants ville, som ved Dommen bestemt, være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til de Indstævnte betale 1058 Reichsmark 86 Pfennige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 November 1889, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Sø- og

Handelsretten ophæves. Til Justitskassen betaler Citanter 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mellem Citanterne i nærværende Sag, Firmaet Gebr. Schlüter i Celle, og Indstævnte, Grosserer A. Dörschlag her af Staden, blev den 19 August 1888 indgaaet en skriftlig Overenskomst, i Følge hvis § 1 Citanterne udnævnte Indstævnte til deres eneste Repræsentant i det Øjemed at sælge deres Fabrikater og Produkter i hele Skandinavien, hvorhos det overlodes til Indstævnte at ansætte Underagenter, hvis Provision, henholdsvis Lønning han selv skulde bære, og for hvilke han skulde være ansvarlig. I Følge Overenskomstens § 2 tilkom der Indstævnte for alle Forretninger, hvad enten Ordrene kom til Citanterne fra Kunder gennem Indstævnte eller gennem de af ham ansatte Underagenter, direkte eller indirekte, en Provision af 20 pCt. af Vareomsættningens Nettobeløb. I § 3 blev det bestemt, at Provisionsafregning skulde finde Sted ved hver Maanedes Slutning, og at Provisionen da skulde udbetales til Indstævnte umiddelbart efter Afregningen, hvorefter det hedder: „Den af Hr. A. Dörschlag bestilte Vare skal sendes direkte til ham, saafremt ikke andet er bestemt, og maa Fakturabeløbene altid berigtiges tredive Dage efter Varens Modtagelse enten kontant eller i gode Vexler paa tyske Huse. Undtagelsesvis kan der med vort Samtykke tilstaaes en længere Kredit.“ § 4 bestemte, at Indstævnte skulde være berettiget til at modtage Penge for Citanterne og at udstede Kvittering derfor, dog kun saa længe Pengene punktlig afleveredes til Citanterne, og i § 5 blev det forbudt Indstævnte at tage højere Priser end dem, der bleve foreskrevne af Citanterne, med mindre disse udtrykkelig gave deres Samtykke dertil. I § 6 bestemtes det, at Tryksager, Prospekter etc. skulde leveres af Citanterne, og eventuelle Omkostninger for Oversættelser til dansk og svensk kompenseres, og Trykningsomkostningen udelukkende bæres af Citanterne, men at Tryksagerne altid skulde forelægges Citanterne til Godkendelse, samt at Porto og Telegrammer skulde debiteres Citanterne, og medens § 7 indeholdt Forbud imod, at Indstævnte repræsenterede konkurrerende Firmaer eller var saadanne behjælpelig i noget Forretningsanliggende, der vedrørte Citanternes Artikler eller Fabrikata, indeholdes der endelig i § 8 og § 9 Bestemmelser om Overenskomstens Varighed og Ophør. Der blev derefter af Citanterne sendt Indstævnte adskillige Vareposter, ligesom der af Indstævnte blev tilstillet Citanterne maanedlige Afregninger, men efter den 23

Marts f. A. undlod Indstævnte uagtet Citanternes Opfordring at sende dem maanedlig Afregning over det herværende Varelager, hvorhos der opstod Uenighed mellem Parterne angaaende 6 Sække Pudsepulver, tilstillede Indstævnte den 29 November 1888, 205, 46 løbende Meter Façonstykker, tilstillede Indstævnte den 12 December s. A., og 2 Kister Plader, tilstillede Indstævnte den 10 April 1889. Med Hensyn til de nysnævnte 3 Vareposter tilskreve Citanterne den 20 Juni f. A. Indstævnte, at de for at komme ham imøde bemyndigede ham til at afsende Resten af Pudsepulveret, Resten af Façonstykkerne og Pladerne til d'Hrr. Hambroch & Taubmann i Hamborg til Citanternes Disposition, og i Brev af 1 Juli s. A. lovede Indstævnte at sende det Hele, saa snart de*) havde modtaget en Del Plader, som de*) havde staaende i Sverige, og som de*) haabede at faa om nogle Dage, hvorhos Indstævnte sendte Citanterne Afregning af samme Dato; men uagtet flere Paamindelser fra Citanterne, og uagtet disse forelagde Indstævnte en Frist for Afsendelsen af Varerne, undlod Indstævnte dog at sende disse og tilkjendegav Citanterne i Brev af 12 August s. A., at Varerne stode for deres Regning.

I Følge fremlagt Kontokurant have Citanterne nu under denne Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem 1879 Rmk. 73 Pf.***) — hvortil de have nedsat det paastævnte Beløb af 1926 Rmk. 73 Pf. — med Fradrag af 20 pCt. af Beløbet eller af den Del deraf, som Indstævnte maatte blive tilpligtet at betale kontant, og Renter af det saaledes udkommende Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 5 November f. A. indtil Betaling sker. Dersom nogen af Indstævntes Paatande om Nedsættelse af det paastaaede Beløb maatte blive tagen til Følge, have Citanterne paastaet den Indstævnte tilkommende Provision af 20 pCt. ændret med Hensyn hertil, hvorhos de, saafremt det maatte blive statueret, at de ere pligtige at tage nogen Del af de til Indstævnte sendte Varer tilbage, have paastaet, at dette kun sker paa den Maade, at Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt at afsende til Citanterne under Adresse Herrer Hambroch & Taubmann i Hamborg de Varekvanta, som Retten maatte statuere, at Indstævnte har i Behold. Endelig have Citanterne paastaet sig hos Indstævnte tilkjendt Sagens Omkostninger, derunder Translatargebyr 10 Kr. Indstævnte har paastaet sig frifunden imod til Citanterne at udlevere de ovennævnte 3 Vareposter, som han endnu vil have paa Lager, og som efter de af Citanterne paa disses fremlagte Kontokurant anførte Priser angives at være af Værdi i alt 1083 Rmk. 66 Pf., samt imod at betale Citanterne kontant 418 Rmk. 48 Pf., hvorhos han har paastaet sig tillagt Sagens Omkost-

*) Skal være han 2: Indstævnte.

**) Skal være 1870 Rmk 67 Pf.

ninger. I alle Tilfælde har Indstævnte paastaet sig fritaget for saa meget som mulig af Citanternes Paastand.

Twisten i Sagen drejer sig hovedsagelig om, hvorvidt Indstævnte er forpligtet til at betale Citanterne de ovennævnte 3 Vareposter, hvad Citanterne formene at være en Følge af, at han efter deres Anbringende maatte anses som Kjøber af de paagjældende Varer. Citanterne have i den Henseende bemærket, at Forholdet mellem Parterne, — hvad ej heller af Indstævnte er benægtet, — i det væsentlige udviklede sig saaledes, at Indstævnte fra sine Kunder modtog Bestillinger paa Arbejder, som han paatog sig for egen Regning, og at han til disse Arbejders Udførelse benyttede Materialier, som han forskrev fra Citanterne, medens det ikke er oplyst, at der af Indstævnte har hos Citanterne været bestilt Varer til Andre som Kjøbere. Men om end Indstævnte maatte anses som Kjøber af de af Citanternes Varer, som han benyttede til Arbejder, hvis Udførelse han for egen Regning havde paataget sig, kan det ikke følge heraf, at Indstævnte skulde være at anse som Kjøber ogsaa af de Varer, som Citanterne iøvrigt havde sendt hertil, og som vare oplagte her; hvorimod disse Varer, da Overenskomsten af 19 August 1888 gik ud paa, at Indstævnte skulde være deres Agent eller Repræsentant og for dem skulde forhandle deres Varer, maatte betragtes som tilhørende Citanterne og som sendte Indstævnte i Konsignation. At Citanterne betragtede sig som Ejere af disse Varer, fremgaar ogsaa af den fremlagte Korrespondance og særlig af Citanternes Brev til Indstævnte af 20 Juni 1889, i hvilke de omtalte, at Indstævnte var forpligtet til at sende dem maanedlige Opgjørelser over deres her værende Lager. Ej heller kan der gives Citanterne Medhold i, at der i Følge den ovenfor citerede Bestemmelse af Overenskomstens § 3 paahvilede Indstævnte Forpligtelse til 30 Dage efter Modtagelsen af Varer, paa hvilke han som Agent havde indsendt Ordre til Citanterne, at betale Varerne, og at der som Følge heraf ogsaa kun tilkom ham Ret til inden 30 Dage efter Modtagelsen at tilbagelevere Varer, der vare blevne ham sendte af Citanterne. Ligesom det nemlig af Slutningen af den omhandlede Bestemmelse, i Følge hvilken der undtagelsesvis med Citanternes Samtykke kunde tilstaaes en længere Kredit, maa anses at fremgaa, at Bestemmelserne ikkun omhandler de Betalings-Betingelser, paa hvilke det var Indstævnte tilladt at sælge for Citanterne, saaledes vilde det ikke kunne harmonere med Overenskomstens § 4, at en saadan Forpligtelse skulde paahvile Indstævnte, og det maa ogsaa have Formodningen imod sig, at det skulde have været Parternes Mening, at der skulde paaligge Indstævnte en efter hans Stilling som Agent saa usædvanlig Forpligtelse.

Naar Citanterne endelig mene, at Indstævnte maa være pligtig at betale de omhandlede 3 Vareposter i alt Fald af den

Grund at han, uagtet hans Tilsagn i hans Brev af 1ste Juli f. A., har undladt at sende disse til den af Citanterne opgivne Adresse i Hamborg, og han imod Citanternes Benægtelse ikke har bevist, at Citanterne have vægret sig ved at betale Omkostningerne ved Varernes Forsendelse til Hamborg, kan dette ikke bifaldes, saa meget mindre som Indstævnte dog i sit Brev af 12 August f. A. har tilkjendegivet Citanterne, at Varerne vare til deres Disposition.

Der vil nu være at behandle enkeltvis de Indsigelser, som Indstævnte har fremsat imod den af Citanterne fremlagte Kontokurant, og det vil derunder ogsaa være at afgjøre, om Indstævnte dog maatte være pligtig at betale Citanterne de ovennævnte 3 Vareposter.

- 1) Paa Citanternes Kontokurant er under 1ste November 1888 debiteret Indstævnte 34 Rmk. 60 Pf. for 346 K. Overstrygningsmasse, der efter Citanternes Anbringende bleve sendte i 2 Fade sammen med 11 Fade fugtig Komposition, men da Vægten af den til Indstævnte sendte Overstrygningsmasse i et af Indstævnte fremlagt Brev af 12 November 1888 til ham fra hans Speditør i Hamborg angaaende Afsendelse til Indstævnte bl. A. af 13 Fade formenes at være angivet til 173 K., have Citanterne under Sagen nedsat Beløbet til Halvdelen eller 17 Rmk. 30 Pf. Indstævnte har imidlertid nægtet at have modtaget fra Citanterne hverken 346 K. eller 173 K. Overstrygningsmasse og mener, at Posten derfor helt bør udgaa, idet de have bemærket, at de paagjældende 13 Fade bleve afskibede fra Hamborg som Dækslast, og at 2 af Fadene angaves at være sprungne og deres Indhold at være gaaet tabt paa Rejsen, uden at Indstævnte i den Anledning kunde holde sig til Skibet eller Rhederiet, fordi Fadene vare sendte som Dækslast. Rigtigheden af dette Indstævntes Anbringende, som Citanterne have benægtet, er imidlertid ganske ubestyrket, og da Indstævnte imod Citanternes Benægtelse ikke har oplyst, at han har givet Citanterne Meddelelse om, at han ikke havde modtaget det omhandlede Parti Overstrygningsmasse eller tidligere end i nærværende Sag har fremsat nogen Erindring i saa Henseende, findes Indstævnte, der har erkjendt, at Varerne af Citanterne skulde leveres ham frit ombord i Hamborg, og at han skulde betale Fragten fra Hamborg hertil, at maatte tilsvare Citanterne de af disse paastaede 17 Rmk. 30 Pf., selv om Forsendelsen ikke maatte kunne anses, som af Citanterne paastaaet, at være sket paa Indstævntes Risiko.
- 2) Indstævnte har endvidere gjort Indsigelse imod, at der under 29 November 1888 er debiteret ham 512 Rmk. for 6 Sække Pudsepulver af Vægt 640 K., hvilke Varer Ind-

stævnte som anført anser sig berettiget til at udlevere til Citanterne. Han formener derhos, at disse Varer urigtig ere debiterede ham til en Pris af 80 Pf. pr. K., idet Prisen ifølge Citanternes fremlagte Prisliste formentlig kun er 8 Pf. pr. K., og at han, dersom han maatte findes at være pligtig at betale Citanterne disse Varer, i alt Fald kun kan have at betale dem med $\frac{1}{10}$ af det ham for disse debiterede Beløb. I den Henseende har Indstævnte bemærket, at den ham som nævnt af Citanterne sendte Vare ikke er andet end pulveriseret Kiseljord, for hvilken Prisen i Citanternes Prisliste er opført til 8 Pf. pr. K., hvorhos han har ladet optage et Skjøn til Oplysning om, at han paa sit Lager har 6 Sække Pudsepulver, hvilke 6 Sække efter hans Anbringende ere dem, som han har modtaget fra Citanterne, og som han mener at være berettiget til at tilbagelevere til disse. Efter Citanternes Anbringende indeholdt de 6 Sække, som de have tilstillet Indstævnte, ikke pulveriseret Kiseljord, men „Kiselguhr Putzpulver“, der er særskilt opført paa deres Prisliste, uden at nogen Pris er tilføjet, men for hvilken Prisen efter deres Anbringende er 80 Pf. pr. K., og de have ikke villet erkjende, at de 6 Sække, som Citanterne*) har paa sit Lager og har forevist ved Skjønforretningen, ere de ham som nævnt tilstillede Varer. Der maa nu vistnok gives Indstævnte Medhold i, at Spørgsmaalet om Varernes Identitet først behøvede at komme frem til Afgjørelse, naar Indstævnte præsenterede Citanterne til Levering Varer, som han angav at have modtaget fra dem i Konsignation, og som han vilde tilbagelevere til dem, og Citanterne da ikke vilde erkjende, at disse Varer, vare de samme som dem, de havde sendt til Indstævnte; men da Indstævntes Procedure maa anses at gaa ud paa, at de 6 Sække, der som nævnt ere paa hans Lager, og som have været Gjenstand for Skjøn, ere de ham den 29 November 1888 af Citanterne tilsendte 6 Sække Pudsepulver, hvad han har søgt at bevise, og at han kjendes berettiget til at tilbagelevere til Citanterne disse 6 Sække som de af ham fra Citanterne i Konsignation modtagne, vil det ved Dommen i denne Sag være at afgjøre, om denne Indstævntes Paastand kan tages til Følge. Vel kan det nu ikke tillægges nogen afgjørende Betydning, at Indstævnte i sine Afregninger med Citanterne har opført disse Varer som Pudsepulver til den af Citanterne fakturerede Pris af 80 Pf. pr. K.; men da det imod Citanternes Benægtelse ikke er oplyst, at Indstævnte har givet Citanterne nogen Underretning om, at de ham sendte Varer vare pulveriseret Kiseljord, og derfor vare fakturerede til en meget for høj Pris,

*) Skal være Indstævnte.

- og da Skjønnsforretningen ikkun gaar ud paa, at Indstævnte for Skjønsmændene paa hans Lager har paavist 6 Sække Pudsepulver, uden at Varens Beskaffenhed er nærmere betegnet, samt da der end ikke er tilvejebragt Sandsynlighed for, at de af Indstævnte for Skjønsmændene paaviste 6 Sække Varer ere modtagne af ham fra Citanterne, hvad navnlig ikke kan anses tilvejebragt ved de tvende af ham førte Vidners Forklaringer, findes Indstævnte ikke at kunne være berettiget til at levere Citanterne de 6 Sække, der efter hans Anbringende indeholde pulveriseret Kiseljord til en Pris af 8 Pf. pr. K. for de ham fakturerede 6 Sække Pudsepulver til en Pris af 80 Pf. pr. K., og hans Indsigelse imod at tilsvare Citanterne de ham fakturerede Varer med deres Fakturabeløb vil derfor ikke kunne tages til Følge.
- 3) Med Hensyn til 205, 46 løbende Meter Façonstykker, der under 12 December 1888 paa Citanternes Kontokurant ere debiterede Indstævnte med 359 Rmk. 55 Pf., har Indstævnte anført, at disse vare itu ved Modtagelsen, og at han derfor maa være berettiget til at tilbagelevere dem til Citanterne i denne Stand, men da Indstævntes nævnte Anbringende, der af Citanterne er benægtet, er ubestyrket, ligesom det ogsaa imod Citanternes Benægtelse er ubestyrket, at Indstævnte, som af ham anbragt, strax efter Façonstykkernes Modtagelse har underrettet Citanterne om, at Façonstykkerne vare itu og ubrugelige, og at han for Indehaveren af Citanternes Firma har forevist Façonstykkerne, hvilke bemeldte Indehaver erkjendte at være ubrugelige, medens Citanterne paa-
staar, at Indstævnte først under nærværende Sag over for dem har paaberaabt sig, at Façonstykkerne var itu og ubrugelige, findes Indstævnte at maatte betale Citanterne de ommeldte Façonstykker med deres Fakturabeløb.
- 4-5) Derimod findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Citanterne uberettiget have debiteret ham for Emballage den 12 December 1888 med 7 Rmk. og den 22de s. M. med 12 Rmk. I Brev af 7 September 1888, med hvilket sendtes Prisliste, meddelte Citanterne nemlig til Indstævnte, at Priserne vare inkl. Emballage, og vel udtalte Citanterne i Brevet, at Priserne vare beregnede for 5, henholdsvis 10,000 Kg., og at de ved Enkeltfragt vilde stille sig betydelig højere, medens det er in confesso, at de Vareposter, med Hensyn til hvilke den omhandlede Emballage er debiteret, ikkun udgjorde mindre Kvanta, men at der ogsaa vilde blive at debitere særskilt for Emballage, naar der toges mindre Kvanta end anført, kan dog efter Brevets Indhold ikke antages.
- 6) Naar Indstævnte har gjort Indsigelse imod, at der i December 1888 er debiteret ham 78 Rmk. for Rejseomkostninger for Montør Stoffregen, maa denne Indsigelse anses som

ubeføjet, da det efter det i Sagen foreliggende maa antages, at bemeldte Monter af Citanterne blev sendt hertil for at udføre Arbejder, som Indstævnte havde paataget sig, og hvortil de af Citanterne leverede Materialier skulde benyttes; men det maa da herefter antages, at Indstævnte skulde betale Monterens Rejse, ligesom det er in confesso, at Indstævnte har betalt ham Dagløn for hans her udferte Arbejder.

- 7) Naar Indstævnte endvidere mener, at et Beløb af 44 Rmk., der af Citanterne er krediteret ham for Fragt fra Celle til Hamborg, og som Citanterne under Sagen har forhøjet til 46 Rmk. 50 Pf., bør forhøjes til 72 Rmk. 80 Pf., kan der ikke gives ham Medhold heri, da Indstævnte skulde betale Fragten fra Hamborg hertil, og det overskydende Beløb, der i Følge Speditørens Nota vedkommer Transport i Pram, Dampslæber, Expedition m. v., maa antages at være paa-løbet, efter at de paagældende Varer af Indstævntes Speditør være modtagne i Hamborg.
- 8) En af Indstævnte i Skriftvexlingen fremsat Indsigelse, der gaar ud paa, at der den 1 December 1888 er af Citanterne for Fragtudlæg krediteret ham 34 Rmk., medens der burde have været krediteret ham 68 Rmk. 40 Pf., er frafaldet af ham under Sagens Hovedforhandling.
- 9) I Citanternes Kontokurant er under 10 April 1889 debiteret Indstævnte 1073 Rmk. 16 Pf. for 90 Sække tør Komposition, 4878 K. à 22 Rmk. Indstævnte har med Hensyn hertil bemærket, at 200 K. af denne Sending ved Modtagelsen viste sig at være kalcineret Kiseljord til en Pris af 8 Rmk. pr. K., og at Beløbet derfor maa nedsættes med 28 Rmk., hvilken Nedsættelse Citanterne ogsaa under Sagens Forhandling have indrømmet. Resten af Sendingen vejede efter Indstævntes Anbringende kun 4476 K., eller 202 K. mindre end paa Fakturaen opgivet, og han mener, at der derfor paa denne Post endvidere bør afdrages 44 Rmk. 44 Pf. Citanterne have imidlertid ikke villet erkjende Rigtigheden af denne Indstævntes Vægtangivelse, og da det uimod-sagt er anbragt af Citanterne, at Indstævnte først i sin Afregning af 1 Juli f. A. er fremkommen med Indsigelse vedkommende den anførte Vægtdifference, samt da Indstævnte, der til Støtte for, at Restpartiet havde den af ham opgivne Vægt, havde i sin nævnte Afregning paaberaabt sig, at Vægten var som af ham anført efter den her værende justerede Toldvægt, uagtet Citanternes Opfordring ikke har tilvejebragt nærmere Oplysning i saa Henseende og navnlig ikke har produceret den paagældende Vægt-seddel, som han har angivet at være bortkommen, findes den nys nævnte Nedsættelse ikke at tilkomme Indstævnte.

- 10) Ligeledes under 10 April 1889 er debiteret Indstævnte 2 Kister 36,944 □ Meter Plader og Emballage med 226 Rmk. 66 Pf., hvoraf 5 Rmk. ere for Emballage. Disse Plader vare efter Indstævntes Anbringende i Stykker ved Modtagelsen, og han mener, at han, da de ere sendte ham i Konsignation, ikke kan være pligtig at betale dem, men maa være berettiget til at tilbagelevere dem til Citanterne. Da Indstævnte imidlertid imod Citanternes Benægtelse intet har tilvejebragt til Bestyrkelse af, at Pladerne eller nogen af disse har været i Stykker ved Modtagelsen, og det af Citanterne uimodsagt er anført, at Indstævnte ikke har givet dem nogen Underretning herom og intet har moveret herom før under nærværende Sag, findes Indstævnte at maatte være pligtig at betale Citanterne de omhandlede Plader. Hvad derimod angaar Godtgjørelse for Emballage, vil denne efter hvad ovenfor under Nr. 4 og 5 er anført, ikke kunne tilkomme Citanterne.
- 11) At der, som af Indstævnte paastaaet, tilkommer ham hos Citanterne 8 Rmk. 26 Pf. i Godtgjørelse for Portoudlæg, er under Sagen erkjendt af Citanterne.
- 12) Naar Indstævnte endelig mener, at der bør godskrives ham 60 Rmk. 48 Pf., som han har udlagt for Avertissementer, kan denne hans Paastand, imod hvilken Citanterne have protesteret, ikke gives Medhold, da Overenskomsten mellem Parterne ikke berettiger Indstævnte til at erholde godtgjort saadanne Udlæg, hvortil navnlig den i Overenskomstens § 6 indeholdte Bestemmelse om, at Trykningsomkostninger skulde bæres af Citanterne, ikke kan afgive Hjemmel, og der vil saa meget mindre kunne paalægges Citanterne at bære de omhandlede Avertissements-Omkostninger, som det er in confesso, at Indstævnte stedse har avteret i sit eget Navn.

Efter alt det Anførte vil Indstævnte blive at tilpligte at betale Citanterne 1846 Rmk. 67 Pf. med Fradrag af 20 pCt. deraf, altsaa til at betale 1477 Rmk. 34 Pf., hvoraf han vil have at tilsvare Renter som af Citanterne paastaaet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det ikke ses, om Stempelovgivningen er iagttaget med Hensyn til den mellem Parterne den 19 August 1888 indgaaede Overenskomst, af hvilken Oversættelse er fremlagt den 28 November f. A. Der vil være at forelægge Overretssagfører Lorentzen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 26 Juni d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 13 April.

Nr. 159.

Advokat Klubien

contra

Abraham Andersen eller **Andersson** (Def. Asmussen).

Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 27 November 1891: Arrestanten Abraham Andersen eller Andersson vil være at hensætte til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa uddeder han og alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Jacoby 20 Kr. og til Defensor Kancelliraad, Prokurator Bredstrup 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Januar 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, — ved hvilke dog bemærkes, at i Stedet for Straffelovens § 188, jfr. § 46, bliver dens § 203 at anvende paa den af Tiltalte den 31 December 1890 udøvede Voldsgjerning, — samt idet en efter Dommens Afsigelse af det kongelige Sundhedskollegium afgiven Erklæring bestyrker, at Tiltalte, da han begik den nævnte Gjerning, ikke manglede fuld Tilregnelighed,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Abraham Andersson for Forsøg paa Mord eller i hvert Fald for Vold og Legemsbeskadigelse, samt for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel.

Ifølge Sagens Oplysninger indgik Arrestanten, der er født i Kongeriget Sverige i Aaret 1844, og som i 1870 kom her til Landet, i Aaret 1878 Ægteskab med sin nuværende Hustru Marie Kirstine Magdalene Knaarck, der tidligere havde været gift med en Høker Poulsen og i dette sit Ægteskab havde to Børn, en Dreng, som er død, og en Datter Kirstine Poulsen, født den 11 August 1869. Medens der i de første 5 à 6 Aar maa antages ikke at have været Noget at udsætte paa Arrestantens Opførsel, idet han arbejdede ordentlig og ikke drak videre, blev han i de senere Aar kjed af at arbejde og forfaldt i høj Grad til Drik, saaledes at han maa antages en Gang for et Par Aar siden at have haft et Anfald af Delirium, og har Arrestantens Hustru derhos forklaret, at hun navnlig siden Slutningen af Aaret 1883, naar Manden var beruset, ofte har været Gjenstand for slet Behandling fra hans Side, idet han vel ikke egentlig har slaæet hende, men ofte nappet hende og skubbet til hende, skjældt hende ud, jaget hende ud af Huset om Natten og truet hende paa Livet, hvad Arrestanten dog ikke har villet indrømme, idet han har skudt Skylden paa sin Hustru og paa-staaet, at hun drillede ham. Nogle Uger forinden Julen 1890 flyttede Konen, efter sin Forklaring fordi hun ikke kunde udholde længer at leve sammen med Arrestanten, fra ham og lejede et Par Stuer i et Nabosted paa Daugstrup Mark hos Husmand Jens Møller.

Det maa nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring havde sin Hustru mistænkt for at staa i utugtigt Forhold til Jens Møller, en Mistanke, der iøvrigt ikke er bestyrket ved nogetsomhelst af det under Sagen Oplyste, og som dels af denne Grund, dels fordi han til Overmaal nød Brændevin, i selve Juledagene 1890 og de paafølgende Dage befandt sig i en ophidset Sindsstemning, har fattet den Beslutning at ville hævne sig paa Jens Møller og sin Hustru, hvilken Beslutning han derpaa iværksatte under følgende nærmere Omstændigheder. Den 31 December 1890 tidlig paa Eftermiddagen begav han sig fra sit Hjem hen til Jens Møllers Sted, medtagende en Brødkniv, hvis Blad, efter hvad der er oplyst, var ca. 4 Tommer langt, temmelig tyndt, men spidst og skarpt. Han gik først ind i Jens Møllers Stue og spurgte Møllers Hustru, om Manden ikke var hjemme, men da dette Spørgsmaal besvaredes benægtende, gik han ind i sin Kones Stue, hvor han traf sin Hustru, der, som det maa antages, sad med Ryggen vendt mod Døren, men, idet Arrestanten traadte ind, rejste sig op og vilde forlade Stuen,

men Arrestanten tilføjede hende da, efter sin Forklaring uden at sige noget, med Kniven et Stød eller Snit i den venstre Tinding. Konen greb nu fat i Kniven, hvorved den brækkedes itu, ved hvilken Lejlighed hun imidlertid tilføjede sig et Saar i Haanden, men det lykkedes hende at slippe forbi ham, og hun løb derpaa stærkt blødende ud af Huset hen til en Nabo, hvor man fik Blødningen standset og en Læge tilkaldt. Da Arrestanten saa Blodet flyde, vil han være bleven bange og være kommen til fuld Besindelse om, hvad han havde gjort, og han begav sig kort efter rolig til sit Hjem. Efter den af Arrestantens Hustru afgivne Forklaring, rejste hun sig strax, da Arrestanten kom ind i Stuen, og erklærede, at hun ikke vilde være alene med ham, og Arrestanten sagde da blot: „Du skal ikke mere være alene med mig“, hvorefter han med Kniven i den knyttede Haand jog den ind i Tindingen paa hende, og det Hele varede kun et Øjeblik. Jens Møllers Hustru har forklaret, at Arrestanten, da han, som meldt, talte med hende, vel var noget rød i Hovedet, men at det ikke faldt hende ind, at han skulde være drukken, idet han gik ordentlig, noget stille og uden at dingle. Ifølge en af den tilkaldte Læge samme Dag afgiven Erklæring havde Arrestantens Hustru da i venstre Tindingegn lidt ovenfor Kindbensbuen et $\frac{1}{2}$ Tomme langt i næsten lodret Retning stillet rent Snit eller Stiksaar, som i Dybden trængte helt ind til Tindingbenet, der var berørt, men, saavidt Lægen kunde skønne, ikke læderet, og Underbindinger af Pulsaaeren havde ikke været nødvendige. Endvidere havde Konen et ca. 1 Tomme langt Snitsaar ind i Bløddelene mellem højre Haands Tommel- og Pegefinger. Det udtales derhos i Erklæringen, at ingen af Saarene sandsynligvis vilde faa Betydning for Konens fremtidige Helbred eller Arbejdsevne. Da Konen den 30 Januar f. A. mødte i Forhør, vare Saarene endnu ikke lægte, og hun klagede over at have lidt betydelige Smerter og endnu at have Smerter og Susen i Hovedet, men hun maa efter Sagens Oplysninger antages senere at være fuldstændig helbredet.

Arrestanten har under Sagen stadig fastholdt, at det, saavidt han i sin omtaagede Tilstand har været sig bevidst, ikke har været hans Mening eller, som han ogsaa har udsagt, hans bestemte Mening at dræbe enten Jens Møller eller ogsaa hans egen Hustru, men ikkun, som han har udtrykt sig, at „mærke dem“, hvilket han nærmere har forklaret derhen, at han vilde bibringe dem alvorlige Saar, hvorved han, som han særlig har erkjendt, nok indsaa, at han kunde komme til at tilføje dem livsfarlige Saar, og han har tilføjet, at det var hans Hensigt først at ramme Møller og dernæst Konen, og at det er meget muligt, at han, hvis han havde truffet Møller, havde ladet være at stikke Konen, medens han paa den anden Side har erkjendt, at han, hvis Konen ikke havde brækket Kniven, maaske vilde

have stukket hende igjen. Ved Arrestantens egen Forklaring i Forbindelse med de Forklaringer, der ere afgivne af forskjellige Vidner, er det bl. A. oplyst, at Arrestanten den 28 December mellem Kl. 9 og 10 Aften var inde hos Jens Møller, hvor han slog i Bordet og Sengeklæderne med sin Stok, idet han, der var beruset og gik og vrøvlede endel, derhos, da han gik, ytrede „Naa Jens Møller, jeg mærker nok, at jeg ingen Bid faar paa Dig i Aften“, at han ved samme Lejlighed var ved Konens Dør, men uden at kunne komme ind, at han Natten mellem den 29de og 30te atter var henne ved Jens Møllers Hus, men uden at kunne komme ind, samt at han, da Jens Møller en af Juledagene var henne hos ham for at hjælpe ham med at skrive Regninger ud, af Møller forlangte, at denne skulde jage Arrestantens Hustru ud af Huset til Nytaar, og tilføjede, at ellers „blive vi to Uvenner, og Du veed jeg er en grim Ræv, som bider haardt“. Endvidere er det oplyst, at Arrestanten, der den 30 December var inde i Aarhus, ved denne Lejlighed har købt sig en sexløbet Revolver, med hvilken han færdedes i sit Hjem saavel samme Aften som den følgende Morgen og op paa Formiddagen, da han ude paa sin Mark skjød med den, ved hvilken Lejlighed den dog efter et Øjensvidnes Forklaring skal have klikket ved det andet Skud, hvorefter han gik hjem, og dette Vaaben maa han antages i Dagens Løb at have kastet ned i en Brønd i Nærheden af hans Hus, hvor den senere efter hans Anvisning er funden, idet to af Løbene befandtes at være ladte, men Arrestanten har vedholdende benægtet, at det har været hans Hensigt at bruge Vaabenet enten mod Jens Møller eller mod sin Hustru, og han vil end ikke kunne huske, om han havde Revolveren med, da han overfaldt sin Hustru, og om han har kastet den i Brønden, før eller efter at Overfaldet fandt Sted. Endskjendt der nu, efter hvad der saaledes er oplyst, er nogen Formodning for, at Arrestanten har havt til Hensigt at skille Jens Møller eller Hustruen ved Livet, kan saadant dog ikke mod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, men derimod maa det efter de ved Overfaldet paa hans Hustru forbundne nærmere Omstændigheder antages, at han har maattet indse, at Døden kunde blive en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjærningen, hvad han efter det Foranferte ogsaa maa anses at have erkjendt. Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, da Overfaldet paa Konen foregik, og han har været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvis Overlæge imidlertid i en af ham den 23 Oktober f. A. afgiven Erklæring har udtalt, at ligesom der ikke kan være Tale om nogen Sindssygdом hos Arrestanten, saaledes har denne efter Overlægens Formening heller ikke, da Overfaldet paa Konen fandt Sted, handlet under Indflydelse af en Delirium tremens. Herefter samt efter hvad der fremgaar

af de Forklaringer, som ere afgivne af forskellige Vidner, der have havt Lejlighed til at iagttage Arrestanten, baade forinden han begik Gjerningen og umiddelbart efter, maa det vel antages, at den omdrevne Nydelse af Brøndevin forsaavidt ikke har været uden Betydning, som hans i sig selv brutale og heftige Sind er blevet yderligere ophidset, men der er ingen Feje til at betvivle, at Arrestanten, da han begik Gjerningen, var fuldt tilregnelig.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det endvidere godtgjort, at han jævnlig har drevet Uterlighed og Utugt med sin ovennævnte Steddatter Kirstine Poulsen, og at han har begyndt dermed, da Pigen, der var temmelig stor og udviklet af sin Alder, omtrent var 10 Aar gl., og er vedbleven, indtil noget efter at hun var fyldt 14 Aar. Medens Pigen var hjemme, hvilket hun var indtil 1 November 1883, efterat hun i Oktober s. A. var bleven konfirmeret, laa hun i samme Seng som Stedfaderen, og denne havde meget hyppig Omgang med hende baade om Natten i Sengen og om Dagen i Udhusene og paa andre Steder. I Begyndelsen kunde Arrestanten ikke faa sit Lem helt ind i Pigens Kjensdele, og det gjorde stadig ondt, hvorover hun vil have klaget sig, men senere, omtrent fra hendes 12te Aar, var hun saa voxen, at Arrestanten kunde føre sit Lem helt ind, uden at det smertede hende, men han vil dog altid have trukket Lemmet tilbage, saaledes at Sædudgydelse i Pigens Kjensdele ikke fandt Sted. Ogsaa da hun efter sin Konfirmation var kommen ud at tjene, bedrev Arrestanten flere Gange Utugt med hende, idet han navnlig benyttede Lejligheden, naar han besøgte hende, der tjente i Nærheden af Hjemmet, og hun paa hans Forlangende fulgte ham paa Vej, og Pigen har forklaret, at det sidste Gang er sket nogen Tid før Julen 1883. Medens Pigen i de første Aar ikke vil have tænkt videre over det Passerede, idet Arrestanten stedse var venlig og kjærlig imod hende, gik det, navnlig medens hun gik til Konfirmation, op for hende, at det var galt, og hun vil have tigget og bedt Arrestanten om at lade være dermed uden dog at turde nægte at feje ham, indtil hun endelig efter det ovennævnte Tidspunkt helt unddrog sig Arrestantens Tilnærmelser, hvorover denne blev meget vred, saaledes at han endog, da Pigen ved Nytaarstid 1884 kom hjem i Besøg, viste hende bort og forbad hende at komme hjem mere. Arrestanten har efter Pigens Forklaring aldrig anvendt egentlig Vold eller Trusler, men ikkun med det gode søgt at faa sin Villie med hende, men hun vidste, at Arrestanten kunde blive helt rasende, naar han ikke blev fejjet, og vil derfor dog have næret Frygt for at modsætte sig hans Tilnærmelser. I en Erklæring af 28 April f. A. udtaler Overlægen paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor

13 April 1892.

Pigen nu tjener, at han har undersøgt hendes Kjønsdele og fundet dem normale uden Spør af Læsion.

For sit Forhold i de ovenomhandlede Henseender vil Arrestanten, som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse dels efter Straffelovens § 188, cfr. § 46, dels efter samme Lovs § 162, jfr. §§ 173, 174 og tildels § 176, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar.

I Henseende til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan anses stemmende med Grundlovens § 80, at Arrestanten, der efter Sagens Oplysninger anholdtes den 31 December 1890 om Eftermiddagen og samme Dags Aften blev indsat i Arresten, først er stillet for Forhør den 2den Januar f. A., men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Feje til herfor at paalægge Underdommeren Ansvar.

Nr. 147

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Sørensen og Bodil Kirstine
Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 8 August 1891: Tiltalte Bodil Kirstine Christensen, Sørensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Christian Sørensen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 1699 Kr., dog at Straffen bortfalder, naar han udreder Erstatningen. Saa bør han og til Øster- og Vester Herreders Politikasse bøde 20 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførererne Hansen og Harck, med henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning og Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms loxlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 9 November 1891: Tiltalte, Bodil Kirstine Christensen, Sørensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Christian Sørensen bør til Øster- og Vester Herreders Politikasse bøde 10 Kr., men iøvrigt ligeledes for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten Overretssagførerne Rye og Hæstrup, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte een for begge og begge for een. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Niels Christian Sørensen er sigtet for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den Bøde, som herfor i Medfør af de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Lovbestemmelser kan idømmes, er under summa appellabilis.

Hvad Sigtelsen for uagtsom Brandstiftelse angaar, bemærkes, at naar undtages et til en Trediemand af et Assuranceselskab udbetalt Beløb af 48 Kroner, for hvilket Selskabet har frafaldet Krav paa Erstatning hos de Tiltalte, er der ikke udbetalt nogen Brandskadeserstatning, ligesom der efter de Høiesteret foreliggende tildels efter Dømmens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger heller ikke kan antages at ville blive Spørgsmaal om saadan Udbetaling. I Betragtning heraf maa det billiges, at de Tiltalte ved Overrettsdommen under denne Del af Sagen ere frifundne, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger i de foregaaende Instantser. Derimod findes Salærene for Høiesteret efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Murer Niels Christian Sørensen og dennes Hustru, Bodil Kirstine Christensen, for uagtsom Brandstiftelse og Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen.

Den 13 Marts d. A. ved Middagstid opstod der, under Tiltalte Sørensens Fraværelse fra Hjemmet, Ild i det ham tilhørende Sted i Bjalderup, hvorved dette, der kun bestod af en Længe og alene beboedes af de Tiltalte med deres 4 Born, nedbrændte paa endel af Murene nær, medens Tiltaltes Indbo for Størstedelen blev reddet. Ifølge de Tiltaltes Forklaringer, der stemme med Sagens øvrige Oplysninger, havde Tiltalte Sørensen ca. 14 Dage før Branden, efter paa Grund af dens Brøstfældighed at have nedtaget den østlige af Husets to Skorstene, af hvilke den anden maa antages ikke at være bleven benyttet, paabegyndt Opførelsen af en ny i den nedtagne Sted, men uden at han, der, efter at han havde ført den op til midtvejs mellem Loftet og Hanebjælkerne, havde ladet den staa saaledes i nogle Dage, hvorefter han havde fortsat Opførelsen, endnu, da Branden fandt Sted, ikke havde faaet den ført højere op end i Højde med Taget, der var tækket med Straa, og hans medtiltalte Hustru har nu vedgaaet, at hun hver Dag, medens denne Skorsten saaledes har været under Opførelse, har fyret paa det dertil hørende Komfur samt i Kakkelovnen, der maa antages at staa i Forbindelse med bemeldte Skorsten, og at dette navnlig ogsaa havde været Tilfældet den Dag, da Branden fandt Sted, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun, efter Kl. ca. 6 om Morgenen, forinden hendes Mand tog hjemmefra, at have kogt Kaffe i Kakkelovnen, Kl. ca. 11 $\frac{1}{2}$ gjorde Ild paa Komfuret i Kjøkkenet med Pinde og Træ for at koge Middagsmad, men at hendes ældste Barn en Times Tid senere kom ind i Kjøkkenet og meddelte hende, at der var Ild, og at hun, da hun derefter løb ud i Stalden, kunde lugte Ild og Røg, samt at hun, der strax ilede tilbage ind i Huset for at redde Børnene, da hun kom ud med disse, saa, at det brændte i Taget, og at Ilden navnlig var stærkest over Skorstenen mod Øst. Tiltalte Sørensen har vedgaaet, at han, uanset den ommeldte Skorstens ufuldendte Tilstand, har ladet sin Hustru benytte den som anført, og Begge have de udsagt, at de ikke tvivle om, at Ilden er opstaaet ved, at Gnister fra Skorstenen, der, som meldt, ikke var ført op over Tagrygningen, have fænget i Straataget, der, efter Sørensens Hustrues Forklaring, paa den indvendige Side var tørt, idet det havde ligget i flere Aar. De Tiltalte have derhos Begge erkjendt, at de ere vedblevne at benytte den ommeldte Skorsten som anført, uagtet de Begge vare af Brandfogden blevne gjorte opmærksomme paa det Brandfarlige heri, men ligesom Tiltalte Sørensen som Grund til, at han ikke havde

fuldført Skorstenen, har angivet, at Arbejdet maatte standses, fordi Leret og Kalken, der skulde anvendes dertil, var frosset, saaledes have begge de Tiltalte til Undskyldning for, at de desuagtet benyttede Skorstenen, anbragt, at de maatte have Ild paa for at kunne koge Mad og skaffe Varme til dem selv og deres Børn. Direktionen for den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, i hvilken det nedbrændte Sted havde været assureret for 1875 Kr. — medens Indboet ikke havde været assureret — har under Sagen nedlagt Paastand paa at faa tilkjendt hos Tiltalte Sørensen i Erstatning det Beløb, hvortil den Stedet ved Branden overgaaede Skade er beregnet, og som eventuelt tilkommer Panthaverne i samme, nemlig 1695 Kr., med Tillæg af 4 Kr. i Vurderingsomkostninger, og mod denne Paastand har nævnte Tiltalte Intet havt at erindre.

Endvidere har Tiltalte Sørensen vedgaaet, at han, skjøndt der paa Loftet i det nedbrændte Sted opbevaredes Hø og Halm, har undladt at omgive den Del af Husets to Skorstene, som gik igjennem Loftsrummet, med Tralværk; men han har til sin Undskyldning anført, at han ikke ansaa dette for nødvendigt, da der ikke laa brændbare Gjenstande omkring disse.

Ligesom der nu efter det Foreliggende, hvorved endnu bemærkes, at et under Sagen afhørt Vidne, der efter sin Forklaring var den Første, som kom tilstede ved Branden, bl. A. har udsagt, at ved hans Ankomst sloge Luerne ud af et Huli i Taget, hvor den østre Skorsten skulde have gaaet igjennem samme, ikke er Føje til at betvivle, at den omhandlede Ildløs er opstaaet paa den ovenangivne Maade, saaledes maa en Benyttelse af den ommeldte Skorsten i dens daværende Tilstand betragtes som en Til sidesættelse af almindelig Forsigtighed. Det fremgaar imidlertid af en paa Foranledning af Overretten indhentet Erklæring fra Direktionen for den ovennævnte Brandforsikring af 13de f. M. — hvori iøvrigt deene har fastholdt den ovenfor angivne Erstatningspaastand — at ingen Del af det som Brandskade beregnede Beløb endnu dengang var udbetalt til Panthaverne i det nedbrændte Sted, der, efter hvad der maa antages, medens Undersøgelsen i nærværende Sag stod paa, er bleven gjenopført af Tiltalte Sørensen, og idet det herefter henstaar uafgjort, om der i Anledning af den ommeldte Brand, vil blive paaført den nævnte Brandforsikring noget Tab, ved hvis Erstatning de Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 284 vilde kunne fri sig for den af dem efter det Ovenanførte for deres heromhandlede Forhold efter nævnte § forskyldte Straf, vil der ikke kunne paalægges dem nogen saadan for dette Forhold, og Tiltalte Sørensens Hustru vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til sammen med sin medtiltalte Mand at udrede Aktionens Omkostninger, som nærmere nedenaanført.

Derimod vil Tiltalte Sørensen — der er født i Aaret 1853 og tidligere har været straffet ifølge Høiesterets Domme af 19 November 1875 og 3 Februar 1879, henholdsvis for Fornærmelse og Vold mod en Sognefoged med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Tyveri efter Straffelovens § 228 med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han i forrige Aar har sammen med to andre Personer været under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 210, men ved Skads Herreds Extrarets Dom af 19 Juni f. A. blev frifunden, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger — for den af ham efter det Anførte begaaede Overtrædelse af Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 30 Marts 1889, indeholdende Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet og Tillægget til samme i Lov af 1 Marts 1889, § 20, cfr. § 11, 12te Stykke, være at anse med en Bøde til Øster- og Vester Herreders Politikasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr., medens han iøvrigt ligeledes vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 1. Baadskipperne **P. Chr. Christensen Jerup,**
Jens Thomsen Jensen m. Fl. (Bagger efter Ordre)

contra

Forbjergger og Kjøbmand **N. P. Petersen Friis** (Ingen),

betr. Betaling af Bjergeløn m. v.

Læsø Birks Gjæsterets Dom af 13 Januar 1890: Indstævnte, Forbjergger og Kjøbmand **N. C. Petersen Friis** af Vesterø ber til Citanterne betale 662 Kr. 50 Øre til Fordeling mellem dem saaledes: **P. Chr. Christensen Jerup** 118 Kr. 75 Øre, **Jens Thomsen Jensen** og **Otto Larsen Jensen** hver 75 Kr., **Morten Degn Svendsen** og **Niels Søren Larsen**, hver 100 Kr., **Lars Bech Hansen** 43 Kr. 75 Øre, **Niels Torsen Poulsen** 62 Kr. 50 Øre, **Poul Mortensen**, **Peder Chr. Carlsen** og **Steffen Chr. Larsen**, hver 26 Kr. og **Lars Peder Melkjorsen** 12 Kr. 50 Øre med Renter pro anno af det enhver tilkjendte Beløb 5 pCt. fra 26 Februar 1889 til Betaling sker, hvorhos han vil have at godtgjøre Citanterne Sagens Omkostninger med tilsammen 50

Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1890: Citan-
ten, Kjøbmand og Forbjerger N. P. Petersen Friis, bør for
Tiltale af de Indstævnte, Baadskipperne P. Chr. Christensen
Jerup, Jens Thomsen Jensen, Otto Larsen Jensen, Morten Degn
Svendsen, Lars Bech Hansen, Niels Søren Larsen og Niels
Thorsen Poulsen, Sømand Lars Peter Melchiorsen, Gjæstgiver
Peder Chr. Carlsen, Gaardejer Steffen Chr. Larsen og Styrmand
Morten Erland Mortensen i denne Sag fri at være. Processens
Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de
Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til
noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne
være at stadfæste.

Det Citanternes befalede Sagfører for Høiesteret til-
kommende Salær og Salæret til en for dem ved Optagelsen
af et Tingsvidne beskikket Sagfører saavel som Godtgjøl-
relse til disse Sagførere for havte Udlæg blive at udrede af
det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner.
I Salarium tillægges der Høiesteretssagfører
Bagger 150 Kroner og Prokurator Hesse 50 Kroner,
hvilke Salarier tilligemed 3 Kroner til Først-
nævnte og 1 Krone til Sidstnævnte for havte
Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne
Sag have de Indstævnte, 1) Baadskipperne P. Chr. Christensen
Jerup, 2) Jens Thomsen Jensen, 3) Otto Larsen Jensen, 4)
Morten Degn Svendsen, 5) Lars Bech Hansen, 6) Niels Søren
Larsen og 7) Niels Thorsen Poulsen, 8) Sømand Lars Peter
Melchiorsen, 9) Gjæstgiver Peder Chr. Carlsen og 10) Gaard-
ejer Steffen Chr. Larsen, Alle af Vestere paa Læsø, samt 11)

Baadskipper Poul Mortensen sammesteds, i 1ste Instantz ved en Gjæsteret søgt Citanten, Kjøbmand og Forbjergjer N. P. Petersen Friis sammesteds, til at betale dem 662 Kr. 50 Øre til Fordeling mellem sig i et nærmere angivet Forhold tilligemed Renter af det enhver af dem tilkommende Beløb fra Gjæsteretsstævningens Dato den 26 Februar 1889, indtil Betaling sker, idet de nærmere have anbragt, at et med Kul ladet Dampskib „Meraggio“ den 18 Decbr. 1888 grundstødte paa Nordvestrevet ved Læsø, i hvilken Anledning der af den Switzerske Bjergningsentreprise paa egne og Læsøboernes Vegne blev afsluttet Bjergningskontrakt med Skibets Kaptajn om imod en nærmere fastsat Bjergeløn at bringe Skibet flot, at det ogsaa lykkedes at hæve Skibet af Grunden, hvorefter den Læsøboerne tilkommende Part af Bjergelønnen blev udbetalt Citanten til Fordeling imellem ham og Medbjergere, hvilken Fordeling efter Sædvane sker paa den Maade, at hele Summen deles i et forholdsmæssigt Antal Lodder, af hvilke de enkelte Deltagere i Bjergningen erholde en eller flere Lodder i Forhold til den Assistance, de have ydet dels ved personligt Arbejde, dels ved at stille deres Baade til Afbenyttelse under Bjergningen, samt at der efter den stedfundne Fordeling vilde tilkomme de ovennævnte Indstævnte og Poul Mortensen, der som Medinteressenter i Kontrakten havde deltaget i Bjergningen, tilsammen 26½ Lod af ikke under 20 og ikke over 25 Kr., eller, naar det sidstnævnte Beløb lægges til Grund, Kr. 662.50, men at de trods Paakrav ikke havde kunnet faa de dem saaledes tilkommende Lodder udbetalte. — Ved Gjæsteretsdommen er de Indstævntes ovennævnte Paastand tagen til Følge, hvorhos Citanten er tilpligtet at godtgjøre dem Processens Omkostninger for Gjæsteretten med 50 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, idet han, da ovennævnte Poul Mortensen kort Tid før Gjæsteretsdommens Afsigelse afgik ved Døden, har indstævnet dennes Søn og eneste Arving, Styrmand Morten Erland Mortensen, har gjentaget sin for Gjæsteretten nedlagte Paastand om Frifindelse for de Indstævntes Tiltale, ialfald for Melchiorssens og Steffen Chr. Larsens Vedkommende.

De Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 5 September 1888 imellem den Switzerske Bjergningsentreprise paa den ene Side og endel Læsøboere, deriblandt Indstævnte Mortensens Fader, og de øvrige Indstævnte — mulig dog med Undtagelse af Melchiorssens og Steffen Chr. Larsen — paa den anden Side indgaaet en Kontrakt om Fællesskab i Bjergningsforetagender, hvilken Kontrakt bl. A. indeholder den Bestemmelse, at „enhver Bjergjer i Vesterø Distrikt, der tiltræder denne Kontrakt, er uberettiget til, saalænge Kontrakten bestaar, at deltage direkte eller indirekte i nogen Bjergning eller udføre noget Arbejde

ved saadant, der ikke er kontraheret for fælles Regning“. Da nu i Begyndelsen af den paafølgende December Maaned Skonnerten Hamleth af Svendborg var strandet ved Læsø, og Kapitajnen paa Skonnerten havde indgaaet Kontrakt med et tysksk Bjergningsselskab, der er den Switzerske Entreprises Konkurrent, opfordrede det tyske Selskabs Agent Læsøboerne til at assistere ved Bjergningen, og uagtet Citanten i Henhold til den ovennævnte Bestemmelse i Kontrakten af 5 Septbr. protesterede imod, at Nogen af dem, der havde underskrevet denne Kontrakt, efterkom Agentens Opfordring, indgik dog Indstævnte Mortensens Fader og de øvrige Indstævnte paa at assistere det tyske Selskab og fik herfor udbetalt endel af Bjergelønnen, som de derefter delte imellem sig.

Efter Citantens Anbringende, — der ikke kan anses betimelig modsagt af de Indstævnte — lod den Switzerske Entreprisen, strax efter at den ommeldte Bjergning af Hamleth havde fundet Sted, de Indstævnte tilkjendegive, at Entreprisen paa Grund af det skete Kontraktsbrud betragtede Kontrakten som bortfalden for deres Vedkommende, hvorhos den paaklagede en Sag imod Mortensens Fader og de andre Indstævnte til Udredelse af Erstatning for formentlig Misligholdelse af den med Entreprisen indgaaede Kontrakt, hvilken Sag dog blev forligt saaledes, at de Paagjældende erkjendte at have overtraadt Kontrakten samt forpligtede sig til at udrede de med Sagens Paaklage m. m. forbundne Omkostninger. Da derefter Dampskibet „Meraggio“ var grundstødt ved Læsø den 18 s. M. og Kontrakt om dets Bjergning afsluttet, blev det efter Sagens Oplysninger af Citanten udtalt til de ved Strandingsstedet mødte, at de, der vilde arbejde med den Switzerske Entreprisen, kunde komme ombord, medens de, der „vare tydsksindede“ eller „havde Akkord med Tydskerne“ — hvorved der sigtedes til dem, der havde taget Del i Bjergningen af Skonnerten Hamleth — kunde gaae i Land, men Mortensens Fader og de øvrige Indstævnte, der vare blandt de Mødte, forbleve dog tilstede og maa antages at have holdt sig rede til at assistere ved Bjergningen, ligesom enkelte af dem maa antages at have taget aktiv Del i denne.

I Lighed med, hvad der i saadanne Tilfælde plejer at finde Sted, sammentraadte efter Bjergningen en Komite, bestaaende af Citanten i Egenskab af Forbjerger som Formand og nogle af dem, der tilkaldte eller af dem, der havde taget Del i Bjergningen, udnævnte Bjergere for at udarbejde Forslag til Fordelingen af Bjergelønnen, og denne Komite tilkaldte for om mulig at faa den ved den ovennævnte Deltagelse i Bjergningen af Skonnerten Hamleth opstaaede Kontrovers bilagt 4 af de Indstævnte, hvem der da blev gjort et Forslag, der maa antages at have gaaet ud paa, at de, der havde taget Del i Bjergningen af Hamleth, kunde faa Andel i Bjergelønnen for Meraggio, naar de

Alle paany vilde tiltræde Kontrakten med den Switzerske Entrepris-e samt afgive til Fordeling imellem bemeldte Entreprises Kontrahenter den af dem for Bjergningen af Hamleth oppebaarne Bjergeløn. Dette Forslag maa de 4 tilkaldte Indstævnte antages for deres Vedkommende at have erklæret sig enige i, og der blev da af Komiteen udarbejdet en Liste over Fordelingen af Bjergeløn, men paa hvilken Liste Indstævnte Mortensens Fader og de øvrige Indstævnte Alle vare optagne med ialt 26 $\frac{1}{2}$ Lod, hvorpaa Listen, som det maa antages efter forudgaaet Bekjendtgjørelse, henlaa til Eftersyn hos Citanten i Dagene fra den 30 December 1888 til den 6 Januar 1889, begge Dage inkl. Da der imidlertid fra en Del af Bjergerne fremkom en den 5 Januar dateret, under Sagen fremlagte Klage, hvori Underskriverne besværede sig over, at „de Betingelser, hvorpaa Listen var affattet“, ikke vare overholdte — hvorved der maa antages at være sigtet til, at der ikke havde kunnet opnaas Enighed med dem, der havde assisteret ved Bjergningen af Skonnerten Hamleth, om Afgivelse af den dem herfor udbetalte Bjergeløn til Fordeling mellem den Switzerske Entreprises Medkontrahenter — samt protesterede imod, at den paagjældende Bjergeløn deltes paa den i den fremlagte Liste anførte Maade, traadte Komiteen paany sammen for at tage Bestemmelse angaaende denne Klage, og den affattede nu en ny Fordelingsliste, paa hvilken Indstævnte Mortensens Fader og de øvrige Indstævnte ikke bleve opførte, og som derpaa blev fremlagt hos Citanten til almindeligt Eftersyn i Dagene fra den 22 til den 30 Januar i Henhold til en den 20 s. M. ved Kirkestævne i Vesterø læst Bekjendtgjørelse, hvori det hedder, at der var indkommet Klage over Fordelingslisten, i hvilken Anledning der vilde blive foretaget en Omordning af denne, hvorefter Listen vilde blive fremlagt til Eftersyn til den ovenanførte Tid og Sted, samt at mulige Besværinger maatte være indgivne inden Udløbet af bemeldte Frist, dersom der skulde forventes at blive taget Hensyn til samme. Der fremkom imidlertid ikke inden den fastsatte Tid nogen Indsigelse imod den sidst affattede Fordelingsliste, og Citanten udbetalte da i Overensstemmelse med denne Liste den Bjergeløn, han i dette Øjemed havde modtaget af den Switzerske Entreprise.

Forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at Søgsmaalet ikke med Føje har kunnet rettes mod ham, eftersom han ved Fordelingen af den til ham udbetalte Sum har rettet sig efter den ham af den Switzerske Entreprise givne Instrux, der udtrykkelig gik ud paa, at Summen skulde fordeles til dem, der efter Entreprisens Opfattelse endnu vare Deltagere i Kontraktforholdet med samme, hvoriblandt de Indstævnte ikke vare, kan der vel ikke heri gives Citanten Medhold, idet han ikke har tilvejebragt noget Bevis for, at den ommeldte Sum af den

Switzerske Entreprise var ham udbetalt med det Vilkaar, at de Indstævnte ikke maatte have Andel deri, og der maa derfor gaas ud fra, at Citanten selvstændig bærer Ansvar for den ham betroede Bjergeløns Udbetaling til de dertil Berettigede; men paa den anden Side kan det ikke anses godtgjort, at der, saaledes som de Indstævnte have villet gjøre gjældende, efter gammel Skik og Brug paa Læsø tilkommer enhver Læsøbo, der sejler ud til Strandingsstedet og ankommer dertil, inden vedkommende strandede Skib er bragt flot, en Andel i Bjergelønnen uden Hensyn til, om hans Bistand ved Bjergningen forlanges eller ikke, og de Indstævnte havde i nærværende Tilfælde saameget mindre Føje til at gaa ud fra, at denne Regel vilde blive fulgt ved Bjergelønnens Fordeling, som det efter det Foranferte maa antages, at de kort i Forvejen havde faaet Meddelelse fra den Switzerske Entreprise om, at denne betragtede Kontraktsforholdet som brudt af dem, og de derhos paa selve Strandingsstedet af Citanten modtog Tilkjendegivelse om, at deres Deltagelse i Bjergningen ikke ønskedes. — Naar de Indstævnte endelig have villet gjøre gjældende, at deres Berettigelse til at erholde Andel i den her under Sagen omhandlede Bjergeløn i ethvert Fald maa blive en Følge deraf, at de, som meldt, fandtes opførte paa den første af de ovenfor ommeldte, af vedkommende Komite affattede Fordelingslister, da kan der ej heller heri gives dem Medhold. Der er nemlig ikke under Sagen oplyst Noget til Støtte for de Indstævntes Anbringende om, at Klagen af 5 Januar 1889 skulde være antedateret og først indgiven, efterat den først affattede Fordelingsliste havde henligget den bestemte Tid til almindeligt Eftersyn, og idet der herefter maa gaas ud fra, at Klagen har været indgiven i betimelig Tid, maatte det, efter hvad der ifølge Proceduren og Sagens øvrige Oplysninger maa anses at være Sædvane paa Læsø, tilkomme Komiteen, imod hvis Sammensætning der ikke fra de Indstævntes Side er fremsat nogen Indsigelse, at træffe Afgjørelse om, hvorvidt Klagen kunde anses begrundet eller ikke, og i første Tilfælde at omgjøre Listen i Overensstemmelse hermed, hvorefter den saaledes forandrede Liste, naar den, hvad som meldt er sket, havde henligget til almindeligt Eftersyn i 8 Dage, uden at nogen Indsigelse imod samme var fremkommen, maatte blive at lægge til Grund ved Fordelingen af Bjergelønnen.

De Indstævntes Paastand om, at Citanten tilpligtes at betale dem den Bjergeløn, der ifølge den først affattede Fordelingsliste var tillagt Mortensens Fader og de øvrige Indstævnte, vil herefter ikke kunne tages til Følge, hvorimod Citanten vil være at frifinde for deres Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 191. Advokat Hindenburg

contra

Peder Christian Christensen, med Tilnavn **Horn**,
(Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 5 Januar 1892: Arrestanten Peder Christian Christensen (Horn) bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Aggerholm 12 Kr. og til Defensor Sagfører Falbe-Hansen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Februar 1892: Arrestanten Peder Christian Christensen, med Tilnavn Horn, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagererne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at forlænge til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Christian Christensen, med Tilnavn Horn, for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold.

Den 27 September f. A. ved Middagstid, da Arrestanten paa Vejen til sit Hjem var gaaet ind paa en Gaard i Trevel, hvor Pigen Jensine Marie Jensen, der er født den 6 Maj 1875, dengang tjente, traf han her denne Pige, der ifølge hans Forklaring gik og redte sit Haar inde i Gaardens inderste Stue, og som paa hans Spørgsmaal, om der var Nogens hjemme, meddelte ham, at Gaardens øvrige Beboere vare i Kirke med Undertagelse af Røgterdrengen, som var i Marken. Efter derpaa i bemeldte Stue at have passiareet noget med Pigen, der ved denne Lejlighed af Arrestanten fik 30 Øre, som han havde lovet hende, fordi hun, paa Grund af hans Fraværelse fra Hjemmet, havde ligget hos hans Hustru nogle Nætter, da det var Tordenvejr, spurgte Arrestanten hende, om hun nu vilde gaa med ham ud i Karlekammeret for at hjælpe ham med at lede efter en Rem, som han angav ved en tidligere Lejlighed at have glemt der, og de fulgtes da ad til Karlekammeret, hvor Pigen blev staaende i Døren, medens Arrestanten gik ind i Kammeret. Om hvad derefter passerede, gaar Pigens Forklaring ud paa, at han efter en kort Søgen inde i Kammeret pludselig vendte sig mod hende, greb hende om Livet og efterat have kastet hende om paa en dersteds staaende Seng samt løftet hendes Skjorter op og lagt sig med opknappede Benklæder ovenpaa hende, jog sit Lem mod hendes Kjønnsdele, uden det dog lykkedes ham at indbringe det i disse, da hun strax fik sine Ben klemt sammen, samt at han, der blev liggende ovenpaa hende i ca. 10 Minutter, vedblev at gnide sit Lem mod hendes Kjønnsdele, indtil Sæden gik fra ham, efter hvad hun tror, endog flere Gange. Da han havde kastet hende om, blev hun bange for ham og tænkte vel ogsaa paa, at hun, hvis han fik noget med hende at gjøre, kunde blive frugtsommelig, og hun gav sig da strax til at skribe og bad ham lade være samt sparkede om sig, men han lagde sig saaledes ovenpaa hende, at hun ikke kunde røre sig, idet han, der med sin højre Haand havde grebet om begge hendes Haanded, holdt hendes Arme fast, ligesom han holdt hendes Ben fast pressede under sine, saa at der ikke var Tale om, at hun, der er lille og spinkel, kunde vælte Arrestanten, der er en stor og stærk Karl, af sig, hvorhos han tillige holdt hende for Munden med sin Haand, og hver Gang han tog Haanden bort fra hendes Mund, forsøgte hun at skribe og bad ham at lade hende være, men forgjæves. Efterat Arrestanten havde sluppet hende, sprang hun op og gav sig til at græde, hvorefter Arrestanten, der havde stillet sig i Døren til Kammeret, saa at hun ikke kunde komme ud, flere Gange spurgte hende, om hun var vred paa ham,

hvortil hun imidlertid intet svarede, og Arrestanten gik da sin Vej, hvorpaa hun efter sin Forklaring løb ud i Gaarden.

Denne Forklaring har Arrestanten i alt Væsentligt erkjendt for rigtig, idet han nærmere har forklaret, at han kjendte Pigen fra tidligere Tid og aldrig havde hørt noget Usædeligt om hende, og at han ikke heller havde tænkt paa at skaffe sig Samleje med hende, før hun, medens de som meldt vare sammen inde i Stuen, begyndte at spøge med ham og jog Haanden ned i hans Buxelomme, hvorfra hun fremtog hans Pung og deraf selv udtog de ovennævnte 30 Øre — hvad hun iøvrigt har nægtet at have gjort, idet hun har udsagt, at han selv gav hende Pengene — hvorhos Arrestanten har benægtet at have holdt Pigen for Munden eller ialfald at kunne huske saadant, med Tilføjende, at hvis det har været Tilfældet, er det sket tilfældigt, og han har særlig erkjendt, at Pigen skreg og gjorde al den Modstand, hun kunde.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 Maj 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 11.

Onsdagen den 13 April.

Nr. 191.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Christian Christensen, med Tilnavn Horn (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Arrestanten imidlertid afgivet en Forklaring, der, ihvorvel han i væsentlig Overensstemmelse med sin tidligere Tilstaaelse vedvarende erkjender, at han, uden at Pigen havde givet ham nogen Anledning til at tro, at hun vilde have Samleje med ham, har, under Paaskud af at ville lede efter den ovenmeldte Rem, faaet hende med sig ud i Karlekammeret for der uforstyrret at pleje Omgang med hende og der behandlet hende paa den ovenanførte Maade, uagtet hun skreg og bad ham om at lade være samt sparkede om sig, dog forsaavidt afviger fra hans tidligere Tilstaaelse, som den gaar ud paa, at han allerede inde i Stuen var begyndt paa usædelige Tilmærkelser mod hende, idet han flere Gange havde havt fat paa hende og befølt hendes Kjønsele, uden at hun gjorde nogen Modstand, og en Gang lagt hende over Madmoderens Seng, hvortil hun kun sagde, at hun var kjed af det, fordi hun var bange for, at Madmoderen kunde se det, hvorhos han under det nye Forhør har udsagt, at hvis han har holdt Pigen for Munden, er det ikke sket med Villie, men, som han har udtrykt sig, af Vanvare, og at det i ethvert Fald ikkun kan have været en kort Tid, at han har holdt begge hendes Haanded. Ligesom Pigen imidlertid under det nye Forhør har fastholdt sin Benægtelse af at have inde i Stuen

stukket sin Haand ned i Arrestantens Buxelomme og selv taget de ommeldte 30 Øre, saaledes har hun, idet hun iøvrigt har indrømmet, at Arrestanten inde i Stuen, uden Foranledning fra hendes Side, kastede hende op i Madmoderens Seng, og at hun i den Anledning yttrede, at det var hun kjed af, fordi hendes Madmoder kunde se det, medens hun dog tillige ved samme Lejlighed vil have sagt, at Arrestanten skulde lade hende være i Ro, bestemt benægtet, at Arrestanten inde i Stuen har befølt hende eller havt sin Haand oppe under hendes Klæder. Da Arrestanten ovenmeldte Foregivende, der, som meldt, først er fremkommen under de ifølge Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør, maa anses stridende mod, hvad han under hele Undersøgelsen har erkjendt om, at Pigen ikke havde givet ham nogen Anledning til at antage, at hun vilde tilstede ham Samleje, og det derhos, idet Pigen efter Sagens øvrige Oplysninger maa antages at være meget barnlig og uudviklet efter sin Alder, i og for sig maa anses usandsynligt, at hun skulde have tilstedet ham sligt, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ommeldte Foregivende.

Efter hvad der er oplyst under Sagen har Arrestanten efter privat Overenskomst leveret Jensine Marie Jensen 3 Faar som Erstatning for det mod hende udviste Forhold, og da hun har erklæret, at hun derefter frafalder Krav paa yderligere Erstatning, bliver der ikke videre Spørgsmaal herom.

Efter det ovenanførte maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt mod Jensine Marie Jensen, og for dette Forhold vil han — der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været straffet — være at anse efter Straffelovens § 168, cfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 21 April.

Nr. 142. Høiesteretssagfører Salomon

contra

1) **Peder Nielsen**, med Tilnavn **Torp**, 2) dennes Hustru, **Dorthea Marie**, født **Christensen**, og 3) **Peder Madsen** (Def. **Asmussen**),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed heri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 4 August 1891: Tiltalte Arbejdsmand Peder Nielsen, kaldet Torp, Dorthea Marie, født Christensen, og Arrestanten Peder Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Peder Nielsen Torp og Arrestanten hver især i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Christensen i 5 Dage. Saa betaler Tiltalte Torp Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører A. Hæck 20 Kr. og Defensor Sagfører Hansen 15 Kr., dog saaledes at Tiltalte Christensen og Arrestanten Madsen in solidum med ham deraf betaler henholdsvis Fjerdedelen og Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Oktober 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hindberg betale de Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Aktionens Omkostninger bestemte Maade 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, paa hvis Bedømmelse de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse, ville de være at ansee efter Straffelovens § 252, for Peder Madsens Vedkommende sammenholdt med § 47, 1ste Punktum. Straffen findes at kunne bestemmes som ved Dommen sket, medens Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffene bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens

Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret 50 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte een for alle og alle for een.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Peder Nielsen med Tilnavn Torp, hans Hustru Dorteia Marie Christensen og Vognmand Peder Madsen for at have gjort sig skyldige, Førstnævnte i Bedrageri og de to Sidstnævnte i Meddelagtighed heri.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte Torp sig afvigte 25 Maj paa Skads Herreds Kontor og anmeldte for Skifteretten, at en gammel Mand, Laurits Christensen, kaldet Glavind, der maa antages at have flakket omkring og drevet Kvaksalveri, under et Ophold paa en 8 Dages Tid i Tiltaltes Bolig var afgaaet ved Døden sammesteds den foregaaende Dag, samt opgav, at den Afdøde ikke havde efterladt sig andet end to Kister med Indhold og et Komfur, og at disse Gjenstande, der beroede hos en Mand i Ringkjøbing, af Afdøde vare overdragne Tiltalte ved et saakaldet Gavebrev af 23de s. M., hvilket Gavebrev Tiltalte derhos afleverede til en Fuldmægtig hos Skifteforvalteren; og da denne ved Samtalen med Tiltalte erfoer, at Gavebrevet gik ud paa en testamentarisk Disposition og maatte være ugyldigt som saadan, betydede han Tiltalte dette, samt at han ikke maatte disponere over Glavinds Efterladenskaber og, saasvart han fik Sagerne fra Ringkjøbing, skulde anmelde det for Sognefogden i Esbjerg. Skjønt Tiltalte nogle Dage efter erholdt den ene Kiste fra Ringkjøbing, gjorde han ingen Anmeldelse derom til Sognefogden, medens han, da denne den 15 Juni forkyndte ham en Tilkjendegivelse fra Skifteforvalteren om, at der intet Hensyn vilde blive taget til det saakaldte Gavebrev, erkjendte at have modtaget Kisten, hvorhos han, da Sognefogden efter Skifteforvalterens Ordre den 20de næsteften paa Tiltaltes Bopæl foretog Registreringsforretning i Glavinds Bo, paaviste som dette tilhørende den nævnte Kiste med Indhold, ved Forretningen tilsammen vurderet til 17 $\frac{1}{2}$ Kr., samt forskellige andre Effekter af Værdi 37 $\frac{1}{2}$ Kr. og opgav, at han havde solgt en Glavind tilhørende sølvbeslaet Merskumspibe af Værdi 25 Kr. Han forklarede endvidere, at Glavind ved sin Død ikke havde havt andre Gjenstande beroende i Tiltaltes Bolig, men ved Husundersøgelser paa Tiltaltes og Medtiltalte Madsens Bopæl den 24de og 26de Juni blev der derefter forefundet en Mængde Gjen-

stande af Guldubr, Merskumspiber med Sølvbeslag, andre Guld- og Sølv-sager, Beklædningsgjenstande, Husgeraad m. m., som havde tilhørt Glavind og under Sagen ere vurderede, de hos Tiltalte forefundne til 179 Kr. 85 Øre og de hos Madsen forefundne til 135 Kr. 60 Øre. foruden en til 50 Øre vurderet Mappe eller Avisholder, som Tiltalte havde tilbyttet sig for nogle Glavind tilhørende Smaating.

Under Undersøgelsen i Sagen har nu Tiltalte Torp erkjendt Rigtigheden af det foran Anførte, samt at samtlige ovennævnte Glavind tilhørende Gjenstande. undtagen de fra Ringkjøbing ankomne, tilligemed et ham ligeledes tilhørende kontant Beløb af ca. 16 Kr., som Tiltalte har tilegnet sig, ved Glavinds Død be-roede i Tiltaltes Bolig, og at han har ladet dem af de paagjældende Gjenstande, som ved Husundersøgelsen paa Medtiltalte Madsens Bopæl forefandtes sammesteds, bringe derhen, samt ved-gaaet, at han saaledes har ligeoverfor Skifteretten svigagtig for-dulgt disse Glavinds Efterladenskaber, dog at han af samme vil af Afdøde have modtaget som Foræring to Par Benklæder og en Vest af Værdi ialt 7 Kr.; og vel har han, navnlig i de senere Forhør, søgt at gjøre gjældende, at han stod i den Formening, at samtlige Gjenstande, som Glavind ved sin Død havde be-roende paa Tiltaltes Bopæl, vare, som han har udtrykt sig, til-sagte ham af Glavind ved mundtlig Testamente, og i saa Hen-seende anført, at Afdøde en Gang kort før sin Død paa Til-taltes Spørgsmaal om, hvor han skulde hen med alle Afdødes Sager, svarede, at disse skulde sammesteds hen som Tiltaltes egne Ting, samt at Glavind har udtalt, at hans Børn ikke skulde have hans Ejendele, og har ladet falde Ytringer som, at den Enes Død er den Andens Brød, hvad Tiltalte vil have forstaaet som en Opfordring til ham om ved Glavinds Død at „tage, hvad der var“, men til dette Anbringende vil der intet Hensyn kunne tages, saa meget mindre som Tiltalte i Forbindelse med sine gjentagne Tilstaaelser af at have svigagtig lagt Dølgemaal paa den Afdødes Efterladenskaber nærmere har udsagt, at han godt kunde forstaa, at medens der var Fornuft i, at han fik de gamle Sengklæder m. m. til Belønning for at have plejet Glavind i 8 Dage uden Betaling, kunde det aldrig falde Glavind ind at skjænke ham de værdifulde Gangklæder, Guld- og Sølv-sager, samt at ihvorvel Medtiltalte Madsen havde sagt til Tiltalte, at alt, hvad der havde tilhørt Glavind, nu tilhørte ham, troede han dog ikke, at der tilkom ham andet end de to Kisters Indhold, samt at det havde været hans Pligt for Skifteretten at opgive alle den Afdødes Efterladenskaber. Iøvrigt gaar Tiltalte Torps og ligeledes den af hans medtiltalte Hustru afgivne For-klaring bl. A. ud paa, dels at Medtiltalte Madsen, der har opsat det ovenmeldte Gavebrev og medunderskrevet det til Vitterlighed, førend Torp begav sig afsted for at anmelde Glavinds Død for

Skifteretten, paalagde Tiltalte ikke at „gjøre Redelighed“ der, men sige, at der ikke var andet end Kisterne og Komfuret i Ringkjøbing, og ligeledes senere ved flere Lejligheder har udtalt til Tiltalte, at han skulde bare holde sig stiv ligeoverfor Skifteretten og ikke lade dem kjøre med sig eller lade sig kyse, samt efter den ovenmeldte Registreringsforretnings Foretagelse paalagt ham ikke at opgive Andet end det Registrerede, dels at da Medtiltalte Madsen om Aftenen den 25 Maj indfandt sig i deres Bolig, og Torps Hustru ytrede, at der vist var meget mere efter Glavind, end de havde Lov til at beholde, sagde Madsen, at man jo kunde bringe Tingene over til en Mand, man kunde stole paa, og tilbød at komme og hente Sagerne, hvorefter Torps Hustru i hans og Madsens Overværelse sammenpakkede de ovenmeldte ved Husundersøgelsen hos Madsen forefundne Sager med Undtagelse af en Ring af Værdi 6 Kr., som Torp gav Madsen, der derpaa ogsaa kom senere samme Aften og hentede de indpakkede Gjenstande.

Tiltalte Dorte Marie Christensen har erkjendt, at hun, foruden paa den anførte Maade at medvirke til Bortbringelsen fra hendes og Mandens Bolig af endel af Glavinds der beroende Efterladenskaber, har af disse særlig forstukket nogle af Værdi 9 Kr., som hun skjulte i en Hovedpude, samt taget og selv baaret en til 6 Kr. vurderet Guldring og givet sin 16-aarige Søn Paalæg om at gjemme Gulduret, der er vurderet til 80 Kr., og en Tegnebog af Værdi 20 Øre, hvorhos hun har vedgaaet, at hun vidste, at de af Glavind til deres Bolig medbragte Ting tilhørte hans Bo og skulde afleveres i Skifteretten, samt at hun følgelig ved sit ommeldte Forhold har gjort sig medskyldig i Mandens Bedrageri, og forsaavidt hun i et senere Forhør har antydnet, at hun ligesom hendes Mand antog, at de Ting, Glavind havde med sig, mundtlig vare tillagte Manden paa samme Maade, som hans i Ringkjøbing beroende Sager skriftlig vare tillagte ham, vil dette Anbringende efter det Anførte ikke kunne komme i nogen Betragtning.

Tiltalte Peder Madsen har vedgaaet, at han har havt de ovenmeldte ved Husundersøgelsen hos ham forefundne Gjenstande i Forvaring for Medtiltalte Torp og antog eller vidste, at Sagerne — som han iøvrigt ikke vil have tilbudt at afhente hos Medtiltalte, medens han ikke har bestridt, at han gjorde dette — saavel som den Ring, Torp gav ham, hidrørte fra Glavind, hvorimod han har benægtet at have opfordret Torp til at undlade for Skifteretten at opgive de Ting, Glavind havde hos sig ved sin Død. Idet denne Tiltalte derhos har erkjendt at have sagt til Torp, at alt, hvad Glavind havde medbragt, tilhørte Torp, fordi det var ham skjænket, har han vedboldende paastaet, at dette ogsaa er Tilfældet efter hans Opfattelse, men i saa Henseende udelukkende paaberaabt sig, hvad der, da han affattede

det tidnævnte Gavebrev paa Medtaltale Torps Bopæl, passerede i Overværelse af denne, Glavind og flere andre, samt forklaret, at Glavind ved denne Lejlighed udtalte, at „alt, hvad der var“ eller „det Hele“ var skjænket til Torp, og at Tiltalte — efter hvis Anbringende de Ting, Glavind havde hos sig, strax vare gaaede ud af dennes Ejendomsret og Besiddelse, medens hans i Ringkjøbing beroende Sager først skulde blive Torps, naar Glavind døde — da ytrede, at det var unødvendigt at skrive de tilstedeværende Ting, da de jo allerede vare skjænkede.

Af de ved Gavebrevets Oprettelse Tilstedeværende har imidlertid Arbejdsmand Schlosser, der efter sin Forklaring var tilstede fra det Øjeblik, Forhandlingerne om Gavebrevets Oprettelse begyndte, indtil det blev underskrevet af Glavind, udsagt, at han er vis paa, at Glavind ikke udenfor Gavebrevet har skjænket Torp nogetsomhelst, hvorhos han yderligere har forklaret, at Glavind gav Tiltalte Besked om, hvorledes Gavebrevet skulde være, at han særlig erindrer, at et af Tiltalte skrevet Gavebrev blev kasseret, hvorefter han maatte skrive et nyt; og ligesom den Mand, der tilligemed Tiltalte underskrev Gavebrevet som Vitterlighedsvidne, har forklaret, at der ved den Lejlighed ikke af Glavind blev truffet nogensomhelst anden Disposition end med Hensyn til Glavinds i Ringkjøbing beroende Effekter, saaledes har fornævnte Schlossers Hustru, der efter sin Forklaring kom tilstede, da Tiltalte var ved at affatte Gavebrevet, udsagt, at Glavind ikke udtalte, at han skjænkede eller havde skjænket alt eller det Hele til Torps. Efter Indholdet af disse Forklaringer, som Vidnerne have beediget, vil der intet Hensyn kunne tages til Tiltaltes Anbringende om, at Glavinds paa Medtaltale Torps Bopæl ved hans Død beroende Ejendele efter Tiltaltes Opfattelse af det ved Gavebrevets Oprettelse Passerede vare af Glavind overdragne Torp, hvorimod der maa gaaes ud fra, at Tiltalte har været sig bevidst, at bemeldte Gjenstande ved Glavinds Død tilhørte denne, hvorved tillige bemærkes, at ovennævnte Schlosser og et andet Vidne, imod hvad Tiltalte vedblivende har benægtet, have edelig forklaret, at da Torps Hustru i Følge med Vidnerne den 24 Juni, efter Mandens Anholdelse, var paa Vej til Sognefogden for at melde, hvad der var efter Glavind, og de undervejs vare indenfor hos Tiltalte, fraraadede denne paa det bestemteste Konen at gjøre noget, med Bemærkning at hun vilde gjøre sin Mand ulykkelig derved, hvorfor de ikke gik til Sognefogden. Ligeledes maa det ved de af Schlosser og hans Hustru afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med, hvad de Medtaltale have udsagt, mod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han flere Gange har opfordret Medtaltale Torp til ikke for Skifteretten at opgive alt, hvad Glavind efterlod sig, og „holde sig stiv overfor Skifteretten“, hvorimod der ikke foreligger tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har rettet

saadanne Opfordringer til Torp, allerede forinden denne anmeldte Glavinds Død for Skifteretten.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte — af hvilke Peder Nielsen, med Tilnavn Torp, er født i Aaret 1846, hans medtiltalte Hustru i 1855 og Peder Madsen i 1848, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, naar undtages, at Madsen ifølge Overrettens Dom af 27 April d. A. har været anset efter Straffelovens § 227 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 8 Dage — ere for deres ommeldte Forhold ved Underretsdømmen anset efter Straffelovens § 252, for Dorthea Marie Christensens Vedkommende sammenholdt med § 47 og for Peder Madsens Vedkommende sammenholdt med §§ 51, 47 og 55, og da Straffene efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød, for Torp og Madsen i 2 Gange 5 Dage for hver og for Dorthea Marie Christensen i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 22 April.

Nr. 138. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Magnus Rudolph Kraul (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Maj 1891: Tiltalte Magnus Rudolph Kraul bør for Tiltale af Aktor i denne Sag fri at være, dog at Tiltalte bør udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bjerregaard og Poulsen, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1891: Tiltalte Magnus Rudolph Kraul bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Over-

retssagførerne Hastrup og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte efter alt det Foreliggende maa anses at have tilsigtet Fordel ved at tilstede, at det i Dommen ommeldte utugtige Forhold fandt Sted i hans Bolig,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Magnus Rudolph Kraul for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Pigen Andrea Hansen, der er 18 Aar gammel, og som i Aaret 1889 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, hvorfor hun ikke er edfæstet, har forklaret, at hun, der ved sidste Juletid havde forladt sin Tjeneste og var taget til sit Hjem paa Hatting Mark, i Begyndelsen af Februar Maaned næstefter fik midlertidigt Ophold i Tiltaltes Hus i Horsens, hvor hendes Halvsøster Elvine Christensen tjente, og at Tiltalte strax ved hendes Ankomst til hende brugte en Ytring, hvis Ordlyd hun ikke kan erindre, men hvis Mening var, at hun skulde lade sig bruge til Utagt for Betaling, samt tilføjede, at hun godt kunde blive hos ham, naar hun gav ham nogle af de Penge, hun tjente derved. Denne Anvisning fulgte Andrea Hansen nu ogsaa, idet hun i den Tid af noget over en Maaned, der derefter hengik, inden Undersøgelsen i nærværende Sag blev indledet, og hvor hun — med Undtagelse af enkelte Dage, hun tilbragte i sit Hjem — boede og havde Kosten hos Tiltalte samt delte Kammer med Søsteren, søgte Erhverv ved Utagt, der med Tiltaltes Vidende og Villie for en væsentlig Del blev øvet paa hendes og Søsterens fælles Kammer, samt at hun gav Tiltalte Størstedelen af de Penge, hun paa denne Maade, efter Tiltaltes Tilskyndelse, fortjente, og Tiltalte

havde flere Gange om Aftenen, naar hun var kommen hjem, spurgt hende, om hun havde tjent Penge den Aften, og var bleven vred, naar hun ingen Penge havde tjent.

I det første over Tiltalte optagne Forhør benægtede han Rigtigheden af Andrea Hansens ovennævnte Forklaring i alle Punkter, idet han endog nægtede, at Pigen nogensinde havde boet i hans Lejlighed, samt paastod, at han aldrig havde modtaget en Øre af hende eller givet hende Tilladelse til at tage Ophold og faa sin Kost hos ham; men under de senere Forhør maa han dog anses at have erkjendt, at Pigen i den nævnte Tid har havt Kost og Logis hos ham og ydet ham Betaling herfor, medens han har fastholdt sin Benægtelse af at have tilskyndet Pigen til at søge Erhverv ved Utugt og give ham Andel i Udbyttet, ligesom han har benægtet at have været vidende eller havt nogen Formodning om den af hende i hans Hus for Betaling drevne Utugt, samt om at de Penge, Pigen betalte ham for Kost og Logis, vare erhvervede paa den af hende omforklarede Maade. Ligesom Andrea Hansens fornævnte Halvsøster Elvine Christensen imidlertid edelig har bekræftet Rigtigheden af Søsterens Udsagn og navnlig forklaret, at hun har hørt Tiltalte opfordre Andrea til at søge Erhverv ved Utugt og set, at hun har betalt Tiltalte Penge, om hvilke han utvivlsomt vidste, at de vare fortjente ved Utugt, at hun flere Gange har hørt Tiltalte ytre sin Vrede, naar Andrea om Aftenen paa hans Spørgsmaal, om hun havde tjent nogle Penge, benægtede dette, at hun ogsaa har set ham, efter at Andrea havde vist ham, hvad hun havde fortjent, modtage Penge af hende, samt at Tiltalte selv har talt til hende om, at Søsteren tjente Penge ved Utugt, saaledes have to i samme Hus som Tiltalte boende Koner i det Væsentlige overensstemmende forklaret og under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør beediget, at Tiltalte i længere Tid har havt løsagtige Fruentimmer til Huse, der modtog Besøg af Mandfolk, med hvilke de formentlig bedrev Utugt paa deres Værelse, og at Vidnerne ofte — som det maa antages, ogsaa medens Andrea Hansen var til Huse hos Tiltalte — have hørt Mandfolk og Fruentimmer i Tiltaltes Lejlighed gjøre et syndigt Spektakkel til ud paa Natten, hvori Tiltalte selv deltog, og som endte med, at Flere, om hvilke Vidnerne kunde høre, at det var Personer af begge Kjøen, gik fra Tiltaltes Lejlighed op ad Trappen til Pigernes Kammer paa Kvisten, hvorefter der altid blev roligt i Tiltaltes Lejlighed, og Vidnerne formene, at det heraf fremgaar, at Tiltalte har været vidende om den Utugt, der er bedrevet i hans Hus af de ommeldte Personer. Et 3die ligeledes i samme Hus boende Vidne har derhos edelig udsagt, at Vidnet, hvis Sovekammer er ligeoverfor Tiltaltes Pigekammer, der i længere Tid havde været beboet af to Piger, vel ikke har hørt, hvad der er passeret nede

i Tiltaltes Lejlighed, men derimod har hørt, at der tidt til langt ud paa Natten har været Spektakkel og Støj i bemeldte Kammer, og at det for Vidnet er utvivlsomt, at de to ommeldte Piger have drevet Utugt, og at dette er sket med Tiltaltes Vidende og Villie, samt at det er Vidnets fulde Overbevisning, at Tiltalte har holdt et Slags Horehus, og endelig er det til en Politirapport af 19 Marts d. A. forklaret af en af Tiltaltes Sønner, at han fra forskellige Sider havde hørt, at de to heromhandlede Piger havde modtaget Besøg af forskellige Mandspersoner paa det dem af Tiltalte anviste Kammer, og at Tiltalte har fortalt ham, at Andrea Hansen — der ikke bestilte noget Nyttigt — hver Dag maatte betale Tiltalte for sit Underhold, samt af en anden af Tiltaltes Sønner, at han, der boede andetsteds i Byen, men saagodtsom hver Aften besøgte Faderen, som oftest der traf disse Piger, og at det var ham bekjendt, at der ogsaa indfandt sig hos Tiltalte mange forskellige, ham ubekjendte Mandspersoner, bl. A. unge Søfolk. At navnlig ovennævnte Andrea Hansen har drevet Utugt for Betaling paa det ommeldte, til Tiltaltes Lejlighed hørende Værelse, er iøvrigt ogsaa i Retten bekræftet af flere af de vedkommende Mandspersoner.

Medens det nu ikke imod Tiltaltes Benægtelse kan anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, der maatte betragtes som egentligt Rufferi, maa det derimod, efter hvad ovenfor er anført, samt naar derhos henses til, at Tiltaltes Forklaringer i det Hele have været vaklende, ubestemte og fulde af Modsigelser, anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at han har været vidende om, at Andrea Hansen, medens hun opholdt sig hos ham, søgte Erhverv ved Utugt, og at saadan Utugt navnlig blev drevet i hans Hus, ligesom der efter alt Foreliggende ikke kan være nogen Tvivl om, at han har maattet indse, at de Penge, som han lod sig betale af hende for Kost og Logis, ialtfald i det Væsentlige vare erhvervede ved Utugt, og da dette Forhold fra hans Side findes ganske at maatte sættes ved Siden af det i Straffelovens § 182 nævnte Tilfælde, at Nogen for Betaling tilsteder Personer af forskelligt Kjøn Adgang til sin Bolig for der at øve Utugt, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Analogien af den nævnte Bestemmelse i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Herefter bliver der ikke Spørgsmaal om at tage en af Tiltalte, der under Undersøgelsen i Sagen har hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 12te til den 28de Marts d. A., for Overretten nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest til Følge.

Nr. 188. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Boline Jørgine Frederiksen, født Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri, eventuelt ulovlig Omgang med Hittegods.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 21 December 1891: Tiltalte Boline Jørgine Frederiksen, født Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Overretssagfører Holsøe 10 Kr. og til Defensor Prokurator Jensen 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og A. L. Salomonsen, betaler Tiltalte Boline Jørgine Frederiksen, født Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingørs Extraret hertil indankede mod Tiltalte Boline Jørgine Frederiksen, født Jensen, for Tyveri, eventuelt for ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stømmende Tilstaelse godtgjort, at hun den 21 Novembr f. A. efter at have været beskjæftiget med Rengjøringsarbejde i Kjøbmand Aagesens Hus i Helsingør har sat sig i Besiddelse af en dennes Hustru tilhørende, til 5 Kr. vurderet Guldbrosche, som hun, paa Ejer-

indens Dagen efter til hende rettede Spørgsmaal, nægtede at have set noget til og nogle Dage efter søgte at faa pantsat paa et Laanekontor. Efter Ejerindens Forklaring havde denne den 21 November om Morgenen set Broschen hænge indstukket i et Gardin i Sovekammervinduet. Tiltalte forklarer derimod, at hun fandt den liggende i Gaarden, lige nedenfor Sovekammervinduet, men godt indsaa, at den maatte være falden ud enten af dette eller af det lige ovenover værende Vindue til Fru Aagesens Moders Sovekammer, og at Broschen maatte tilhøre en af de i Huset boende Personer. Selv om Tiltaltes Fremstilling lægges til Grund, maa det, under Hensyn til de under Sagen fremkomne Oplysninger om de lokale Forhold, antages, at Broschen ikke var kommen ud af Ejerindens Besiddelse, da Tiltalte tog den, hvilket hun ogsaa indsaa, og det maa derfor billiges, at hun ved Underrettsdommen er funden skyldig i Tyveri. Da Tiltalte, der er født den 27 Februar 1862 og foruden at være inden sit fyldte 18de Aar straffet for ulovlig Omgang med Hittegods er ved Helsingørs Extrarets Dom af 31 Oktober 1888 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er hun nu rettelig anset efter samme Lovs § 230, 1ste Punktum, og da den valgte Straf af lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes tiltrædes, bliver Dommen i det Hele at stadfæste.

Mandagen den 25 April.

Nr. 198. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Charles Victor Larsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Marts 1892: Arrestanterne Charles Victor Larsen, Johan Heinrich Ruvaldt og Laurits Peter Petersen bør straffes, Arrestanterne Larsen og Petersen med Forbedringshusarbejde, Larsen i 2 Aar og Petersen i 1 Aar, og Arrestanten Ruvaldt med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de og een for alle og alle for een udrede Aktionens Omkostninger, derunder

Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Charles Victor Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretsagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Charles Victor Larsen, Johan Heinrich Ruvaldt og Laurits Peter Petersen ere under nærværende mod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste at have den 18 December f. A. i den Hensigt at begaa Tyveri indfundet sig paa en Aktieselskabet „De forenede Daupmøller“ tilhørende Plads ved Knippelsbro, hvortil Adgangen var uhindret, og dør i Forening stjaalet en bemeldte Aktieselskab tilhørende Bly-Blok af Værdi 8 Kr., som beroede frit fremme paa Pladsen. Arrestanten Larsen er født den 25 Juli 1870 og er, foruden at være før sit fyldte 18de Aar oftere straffet for Tyveri, anset bl. A. ved Amager Birks Extrarets Dom af 27 November 1888 efter Straffelovens § 228, tildels jfr. med § 37, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Birks Extrarets Dom af 16 Marts 1889 efter Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt senest ved nærværende Rets Dom af 5 August 1890 efter Straffelovens § 231, andet Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. — — — — —

Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Arrestanten Larsen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri . . . efter Omstændighederne . . . med Forbedringshusarbejde . . . i 2 Aar . . . hvorhos de ville have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Emil Valdemar Sichelkoh eller **Sichelkow** (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 22 Oktober 1891: Tiltalte Emil Valdemar Sichelkow eller Sichelkoh bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Konnerup 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1892: Tiltalte Emil Valdemar Sichelkoh eller Sichelkow af Odense bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder det ved Underretsdommen bestemte Salær og i Salær til Prokurator Herforth for Overretten 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Emil Valdemar Sichelkoh eller Sichelkow af Odense aktioneret for bedrageligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Anledning af, at Husmægler F. C. Poulsen ved Frederiksberg Birks ordinære Ret havde sagsøgt Tiltalte til Betaling af et Beløb af 900 Kr., som han skulde skyldte bemeldte Poulsen ifølge et i Kjøbenhavn den 27 November 1888 udstedt og med

Navnet W. Sichelkow underskrevet saalydende Salærbevis: „Saa snart som jeg sælger eller mageskifter de mig tilhørende Ejendomme Nr. 131 paa Gl. Kongevej og Nr. 6 i Dannebrogsgade, enten samlet eller hver for sig, hvilke begge Ejendomme jeg har givet Hr. F. C. Poulsen, Løngangsstræde 25, i Kommission alene*), (udstregtet af V. S.), saa betaler jeg til nævnte Hr. F. C. Poulsen kontant skadesløs paa Anfordring ved Kjøbekontraktens eller Mageskiftekontraktens Underskrift et Beløb af 1 pCt., er Een pCt., af Salgsprisen, det er af den Sum, hvortil disse eller den ved Handelen ansættes, hvilket herved tilstaaes, dog fastsættes nu Salæret for Nr. 131, Gl. Kongevej, til 500 Kr., er Fem Hundrede Kroner, og for Nr. 6, Dannebrogsgade, til 400 Kr., siger Fire Hundrede Kroner“, erklærede Tiltalte i sit den 21 November 1890 irettelagte og af ham selv underskrevne Indlæg, at han ved paa Frederiksberg Birkekantor at tage Originalen til det ommeldte Bevis i Øjesyn, havde overbevist sig om, at det hverken var udstedt eller underskrevet af ham, og at han var villig til med Ed at bekræfte dette, hvorhos han anbragte, at Poulsen vel i sin Tid havde forelagt ham et Salærbevis til Underskrift, men at han havde nægtet at underskrive dette og istedetfor overgivet Poulsen en af ham egenhændig skrevet Tilstaaelse om eventuelt at ville yde denne Salær, saafremt det lykkedes ham at finde en Kjøber til en af Ejendommene.

(Fortsættes i næste Nr.)

*) I Salærbeviset var dette Ord udstregtet.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 12—13.

Mandagen den 25 April.

Nr. 175. Høiesteretsadvokat Shaw

contra

Emil Valdemar Sichelkoh eller Sichelkow (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da Tiltalte ved den i Sagen afsagte Dom, der paa Grund af hans senere Udeblivelse under Sagens Drift betragtede hans Fragaelse af Beviset som frafalden, blev dømt efter Citantens Paastand, indankede Tiltalte denne Dom her for Retten, hvor den for ham mødte Sagfører i Henhold til den ham givne Instrux benægtede, at Beviset var ægte, idet han anførte, at Tiltalte hverken selv havde underskrevet samme eller tilladt nogen Anden paa sine Vegne at gjøre saadant, hvorhos han protesterede imod, at Tiltalte kunde betragtes som havende frafaldet Indsigelsen herom. Under den i denne Anledning rejste kriminelle Undersøgelse maa det nu ved Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste anses godtgjort, at han har underskrevet det ommeldte Salærbevis og foretaget den deri skete Udstregning samt ved denne tilføjet Ordene: „udstregt af V. S.“ Tiltalte har imidlertid vedblivende fastholdt, at han, saavel da han underskrev Beviset som senere, er gaaet ud fra, at det kun tilsvarende Poulsen det deri ommeldte Salær, forsaavidt Salget af de nævnte Ejendomme skete ved Poulsens Medvirkning, og at han netop foretog den ommeldte Udstregning af Ordet „alene“ for derved at opnaa at have frie Hænder med Hensyn til, ved hvem Ejendommene kunde afhændes. Han har derhos forklaret, at han, da han paa Frederiksberg Birkekantor saa Salærbeviset, der af Poulsen

var fremlagt under den civile Sag, og bemærkede, at dette ubetinget tilsagde Poulsen Salær, naar Ejendommene bleve solgte eller mageskiftede, følte sig overbevist om, at han ikke havde givet den Erklæring, Beviset indeholdt, fra sig og i Tillid hertil for Retten benægtede, at Beviset var ægte, idet han troede, at der forelaa'en Forfalskning. Endelig har han fastholdt, at han, da de ommeldte Ejendomme senere vare solgte af ham uden Poulsens Medvirksomhed, ikke har forbundet nogen bedragerisk Hensigt ved sin Benægtelse af at skyldte Poulsen noget.

Ihvorvel nu Sagens øvrige Oplysninger ikke lidet tyde hen paa, at Tiltaltes fornævnte Forklaringer ikke ere rigtige, findes det dog overfor hans stadig fastholdte Benægtelse betænkeligt at statuere, at han har handlet mod bedre Vidende og i den Hensigt at skille Poulsen ved hans Ret, og han, der er født den 31 Maj 1848 og ikke er funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han i Medfør af Lov 5 April 1888 § 8 efter Omstændighederne vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder det Aktor for Underretten ved Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tillagte Salær af 15 Kr.

Tirsdagen den 26 April.

Nr. 176. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Lauritz Thuge og Jens Christian Larsen
(Def. Nellemann),

der tiltales for bedragerligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Maj 1891: De Tiltalte Frederik Lauritz Thuge og Jens Chr. Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 3 Gange 5 og 5 Gange 5 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Kjørboe og Defensor Prokurator Kramer med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1891: De Tiltalte Frederik Laurids Thuge og Jens Christian Larsen bør straffes med henholdsvis simpelt Fængsel i 8 Dage og Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokuratorerne Herforth og Leth for Overretten betale de Tiltalte een for begge og begge for een 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold blive de efter de foreliggende Oplysninger ikkun at ansee, som ved Dommen sket, efter Straffelovens § 257, men Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Thuge i 5 og for Larsen i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Lauritz Thuge og Jens Christian Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i fem, Sidstnævnte i otte Dage. Saa udrede de og, een for begge og begge for een, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Nellemann for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Slagter Frederik Laurids Thuge og Handelsmand Jens Christian Larsen tiltales for bedrægeligt Forhold er tildelt under et ifølge Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort.

I Begyndelsen af Januar Maaned d. A. købte begge de Tiltalte i Forening hos en Gaardejer i Veflinge en rød Hoppe for 201 Kr., saaledes at Hoppen skulde tages, som den var, og med udtrykkelig Tilkjendegivelse af, at den led af eller havde Tilbejlighed til Kuller og var Krybbsætter, hvilke Fejl dog ikke vare til Hinder for dens Brug. Den 19de s M. indfandt de Tiltalte sig paa Markedet i Odense for at sælge Hoppen,

uden at der dog var nogen Aftale imellem dem om at lægge Skjul paa dens Fejl. De kom her i Handel med Gaardbestyrer Steffen Poulsen af Bederslev, der var paa Markedet med en ældre Hest for paa sin Faders Vegne enten at sælge denne eller at ombytte den med en yngre Hest. Under Handelen optraadte Tiltalte Thuge som Ejer af Hoppen og Tiltalte Larsen, der ligeledes var tilstede, som Mægler. Paa Markedspladsen, hvor Hoppen travedes, spurgte Poulsen og en Mand, der var ham behjælpelig ved Handelen, om Hoppen var „reel i Tøj“, og uden at omtale, at den led af Kuller og var „Krybbsætter“, svarede Tiltalte Thuge herpaa: „Ja, baade En- og Tospænder, hverken sky eller bange“, hvorhos han efter sin Forklaring opgav, hvor han havde købt Hoppen, og hvad han havde givet for den. Der kom derefter en Byttehandel istand mellem Parterne, og ved Lidkjøbet, da Købesummen betaltes, udtalte Tiltalte Thuge sig paany om Hoppen, idet han paa Spørgsmaalet, om Poulsen nu ogsaa fik en reel Hest, forsikrede, at naar blot den Hest, han fik i Bytte, var halv saa reel som den anden, var han tilfreds. Handelen afsluttedes saaledes, at de Tiltalte som Vederlag for Hoppen fik kontant 170 Kr. samt den gamle Hest, som de derpaa solgte for 160 Kr., saa at de i det Hele tjente 129 Kr. ved Handelen. Begge de Tiltalte have tilstaaet, at det stod dem klart, at Køberen, efter Tiltalte Thuges Udtalelser, gik ud fra, at Hoppen solgtes fri for skjulte Fejl, og Tiltalte Thuge har indrømmet, at Køberen ikke kunde forstaa hans Udtalelser anderledes, idet man navnlig ikke kan sige om en Hest, at den er „reel i Tøj“, naar den har Kuller. Ifølge en under Sagen fremlagt Attest fra en Dyrlæge er Hoppen Krybbsætter og sandsynlig noget kuller, og ifølge det iøvrigt under Sagen fremkomne maa det i sidstnævnte Henseende antages, at den lider af Dødkuller i nogen Grad, men at nævnte Fejl ikke have hindret dens Brug til almindeligt Arbejde. Angaaende Hoppens Værdi uden de ommeldte Fejl har den Mand, der solgte den til de Tiltalte, udsagt, at han ansætter den til ca. 600 Kr., medens de Tiltalte have ansat Værdien til 500 à 550 Kr. og Poulsen til 450 à 500 Kr.

Det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde henføres under Straffelovens § 257, og findes Straffen at burde bestemmes, for Tiltalte Thuge — der er født den 31 Juli 1857 og tidligere straffet ved nærværende Rets Dom af 28 Januar 1890 med en Bøde paa 50 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 297, jfr. § 47 — til simpelt Fængsel i 8 Dage og for Tiltalte Larsen — der er født den 25 November 1848 og tidligere straffet ved Højesterets Dom af 2 December 1889 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 251 og ved samme Rets Dom af 17de s. M. med samme Straf efter Straffe-

lovens § 185 — til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte vare ansete efter Straffelovens § 251, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 3 Gange 5 og 5 Gange 5 Dage, vil saaledes være at forandre.

Onsdagen den 27 April.

Nr. 177. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Jens Bro Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og Falsk.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 8 Oktober 1891: Tiltalte Jens Bro Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Raunholdt 16 Kr. og til Defensor Prokurator, Kaptajn Harpøth 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Januar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Bro Andersen for Betleri og Falsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring i 1877 tog Ophold i Vorgod Sogn, hvor han boede i Herborg til Sommeren 1889, da han flyttede til Vium, hvor han har et lille Sted, har siden 1885, og indtil han den 25 Marts d. A. blev anholdt under nærværende Sag, Tid efter anden forskaffet sig Penge ved at gaa om paa Landet i Jylland og betle, idet han i Reglen, og navnlig efter sin Forklaring altid naar han betlede udenfor det Sogn, hvori han boede, medførte, og jævnlig paa de Steder, hvor han indfandt sig for at betle, foreviste Bønskrifter, som han havde faaet forskellige Personer til at udfærdige for ham, og som i det Væsentlige gik ud paa, at Underskriverne anbefalede Tiltalte som en i alle sine Dage ærlig og stræbsom Mand, der ved Uheld og Sygdom og som Forsørger af en stor Børneflok var kommen i Nød og navnlig nu paa sine ældre Dage var ude af Stand til at skaffe sin Familie Brødet, til Folks Barmhertighed.

Det er saaledes oplyst, at Tiltalte, som det maa antages, i 1885, medens han boede i Herborg, da han efter sin Forklaring manglede Penge til at betale Terminsrenter med og havde besluttet at forskaffe sig disse ved Tiggeri, faaet daværende Skolelærer i Herborg, Lustrup, til med sit Navns Underskrift at affatte et den 22 Oktober s. A. dateret Bønskrift af det angivne Indhold, som Tiltalte derefter fik Sognepræst Hammer til ved en den 25de s. M. dateret, og af denne underskrevet Paategning at tiltræde, samt at han, idet han efter sin Forklaring paa Grund af Sygdom blev forhindret i at tiltræde sin Tiggervandring før i Februar 1886 og derfor havde faaet Lærer Lustrup til ved en den 24 Februar 1886 dateret Paategning paa den nævnte Anbefalingskrivelse at erklære Indholdet for fremdeles gjældende, derefter er vandret om i ca. 3 Uger og har, med Benyttelse af bemeldte Bønskrift, tilbetlet sig ca. 56 Kr.; at han, som det maa antages i 1887, har, i Anledning af at han havde mistet en Ko og en Stud. paany begivet sig paa Vandring og under Benyttelse af et nyt Bønskrift, som Lærer Lustrup efter Tiltaltes Anmodning havde med sit Navns Underskrift meddelt ham, tilbetlet sig ca. 40 Kr.; at han i Sommeren 1889, efter at han var flyttet til Vium, har for at skaffe sig Penge til en Reparation af sit Hus tilbetlet sig ca. 20 Kr., samt at han i November 1890, da han atter havde begivet sig ud paa Tiggeri, for at skaffe sig Midler til at kunne bortbytte en ham tilhørende gammel, lunge syg Ko mod en bedre, har tiltigget sig noget over en halv Snes Kroner. Til de sidstnævnte Tiggerier benyttede Tiltalte i Begyndelsen det førstnævnte af Lustrup affattede Bønskrift, hvori han dog, idet han ifølge sin Forklaring frygtede

for, at Anbefalingen var af for gammel Dato, forinden han begyndte sin Vandring, paa egen Haand foretog den Forandring, at han i den oprindelige Datering udstregede „22de Oktober“ og af Aarstallet 1885 udraderede de to sidste Talchifre, ligesom han i de to, henholdsvis af Sognepræst Hammer og Lærer Lustrup givne Paategninger, der, som meldt, vare daterede 25 Oktober 1885 og 24 Februar 1886, udraderede henholdsvis Tallene 85 og 86 og i Stedet derfor i begge Dateringer skrev 90; men efter at en Mand, hos hvem han, under Forevisning af det saaledes rettede Bønskrift, betlede, havde opdaget Rettelserne og fraraadet ham at benytte det, benyttede han under Resten af sin Vandring et andet lignende, som han Aaret iforvejen havde faaet en Husmand i Herborg til at skrive, som det maa antages, ud efter den ovennævnte af Lustrup sidst affattede, hvorefter to andre Mænd sammesteds havde sat deres Navne derunder, og som Tiltalte, der efter sin Forklaring havde bestemt sig til at medtage samme paa sin herommeldte Tiggervandring i Reserve for det Tilfælde, at de af ham foretagne Rettelser i det af Lustrup affattede skulde blive opdagede, derfor, forinden han tiltraadte denne Vandring, havde faaet den ommeldte Husmands Hustru til i Mandens Fraværelse at rette i Henseende til Dateringen, saaledes at den fik Udseende af at være udstedt i 1890. Endelig har Tiltalte i Begyndelsen af indeværende Aar, efter sin Forklaring for at skaffe sig yderligere Midler til den ommeldte Kohandel, i den sidste Maanedes Tid før sin Anholdelse gaaet om og tiltigget sig ca. 50 Kr. under Forevisning af et andet af den tidtommeldte Husmand skrevet og af to andre Mænd i Herborg underskrevet Bønskrift, hvis Text var en Afskrift af det af Lærer Lustrup først udstedte.

Tiltalte, der — med Hensyn til, at det ovennævnte af Lærer Lustrup sidst udfærdigede Bønskrift, der er fremlagt under Sagen, viser sig at være rettet i Henseende til Dateringen saavel hvad Maaneden, der er angivet med et Tal, som hvad Aarstallet angaar, saaledes at dette Skrift, der som meldt maa antages affattet i 1887, har faaet Udseende af at være skreven i 1889 — har erkjendt, at disse Rettelser, der efter Lustrups Forklaring ere skete uden hans Vidende og Samtykke, maa være foretagne af ham selv, skjønt han ikke vil kunne minde noget derom, har derhos udsagt, at han godt vil tro, at dette Bønskrift, ogsaa efter at bemeldte Rettelser ere foretagne, er af ham bleven benyttet ved hans Tiggerier, uden at han dog kan erindre ved hvilke; og iøvrigt har han vedgaaet, at han ved endnu flere Lejligheder end de ovennævnte har begivet sig ud for at tigge, uden at han vil kunne huske, hvor ofte saadant er sket.

Efter det Oplyste maa det antages, at Tiltalte gennemgaaende har faaet de af ham tilbetlede Beløb ind i Smaabeløb paa fra 5 Øre til 1 Kr.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1838, og som, naar undtages, at han i 1889 ved Politiretsforlig har vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. for Overtrædelse af Brandpolitiloven, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 i Forbindelse med Straffelovens § 274, cfr. § 270, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold ved at formaa den ovennævnte Husmandskone til at foretage en Rettelse i det af hendes Mand affattede Bønskrift ikke kan paadrage ham særlig Straf, idet det efter Omstændighederne maa antages, at Manden selv vilde have foretaget Rettelsen, hvis han havde været tilstede. Med Hensyn til den af Tiltalte forskyldte Straf findes det efter Sagens Omstændigheder at kunne have sit Forblivende ved den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 145. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Vemb Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget Brændevinsudskjækning og andet uberettiget Næringsbrug.

Bølling-Nørre Herreders Politirets Dom af 7 Oktober 1891: Tiltalte Jens Vemb Hansen bør til Ringkjøbing Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 60 Kr. samt have sin Ret til Brændevinsudsalg forbrudt; saa bør han og udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at betales inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 23 November 1891: Tiltalte Jens Vemb Hansen bør til Amtets Fattigkasse bøde 80 Kr. samt have sin Næringsret paa Kjøbmandshandel og Brændevinshandel forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset skyldig i ulovlig Brændevinsudskjækning og andet ulovligt Næringsbrug. Men da det, efter hvad der foreligger om det i 1889 Passerede, maa antages, at Dommeren dengang ikke har været opmærksom paa det den 21 April 1882 indgaaede Forlig, og dette som Følge heraf ikke er taget i Betragtning ved Forligets Indgaaelse den 24 Oktober 1889, findes Tiltalte nu kun at burde dømmes som for anden Gang begaaet Forseelse efter Næringslovens §§ 75 og 78. Bøden findes at kunne bestemmes til 80 Kroner, hvorhos Tiltalte i Medfør af sidstnævnte Paragraf maa dømmes til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt.

Thi kjendes for Ret:

Jens Vemb Hansen bør til Amtets Fattigkasse bøde Fiirsindstyve Kroner samt have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretsagførerne Salomon og Hansen for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Vemb Hansen for ulovlig Brændevinsudskjækning samt andet uberettiget Næringsbrug.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 26 Februar 1876 har løst Næringsbevis paa Kjøbmandshandel og Brændevinshandel, men maa antages ikke at have Adkomst til Brændevinsudskjækning eller anden Beværtningsnæring, har foruden at fungere som Vært for en Slags Klub eller Forening, hvis Medlemmer komme sammen og blive beværtede i Tiltaltes Hus i Videbæk — for hvilket Forhold der imidlertid ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Ansvar, eftersom han ikke herfor er straffet ved Politiretsdommen, der alene er appelleret efter hans egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne — i indeværende Aar tillige i sit Hus beværtet Folk, der ikke vare Medlemmer af den ommeldte saakaldte Forening og tildels end ikke havde meldt sig til Optagelse

i denne, og at han navnlig for Betaling har forsynet Saadanne saavel med Spisevarer som med Drikkevarer, derunder Bayersk Øl og Brændevin samt The og Kaffeunsch.

For dette Forhold vil Tiltalte, der efter eget Opgivende er født i Aaret 1847, og som ifølge approberede Tilbud i Politiretten henholdsvis af 21 April 1882 og af 24 Oktober 1889 har erlagt Bøder hver Gang paa 20 Kr., første Gang for ulovlig Brændevinsudskjækning og anden Gang for samme Forseelse og andet uberettiget Næringsbrug i Henhold til Næringslovens §§ 75 og 78, idet det derhos hver Gang blev særlig vedtaget, at Forliget i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning, som om Bøden var erlagt ifølge Dom, nu være at anse for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning og andet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens §§ 78 og 75 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 80 Kr., hvorhos Tiltalte i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7 vil være at dømme til at have sin Næringsret paa Kjøbmandshandel og Brændevinshandel forbrudt.

Fredagen den 29 April.

Nr. 163. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendal
(Def. Hansen),

der tiltales for de i Straffelovens §§ 168, 169, 170, 176, 185 og 174 ommeldte Forbrydelser.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 13 Oktober 1891: Arrestanten Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendal bør hensættes i Tugthusarbejde i otte Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Møller 150 Kr. og til Defensor Overretssagfører Diechmann 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Januar 1892: Arrestanten Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendal bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Hen-

seende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det billiges, at Tiltalte ikke mod sin Benægtelse er fundet overbevist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ligeoverfor Ingrid Friberg, Karen Marie Johansen, Magdalene Hansen, Karen Jensen og Maren Boldrup. Men det findes derhos ogsaa betænkeligt at anse tilstrækkeligt Bevis tilvejebragt for, at han har udvist et strafbart Forhold overfor Petra Lassen og Agathe Eriksen.

Derimod maa det billiges, at han for sit i den indankede Dom fremstillede Forhold mod Johanne Petersen er anset efter Straffelovens § 174, jfr. § 46; og for sit Forhold mod Carolina Magnusson vil han være at straffe efter Straffelovens §§ 168 og 169, sammenholdte med § 46, samt efter § 176, jfr. § 170. Straffen findes at kunne bestemmes, som i Dommen sket, til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendal, der er født den 18 December 1852, og som oftere har været straffet, bl. A. ved 14 Bataillons Krigsretsdom af 30 December 1874 for Uteerlighed og en Tjenesteforseelse med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 13 April 1882 efter Straffelovens § 100, cfr. § 98, § 101, § 176, cfr. § 174, samt § 185 og efter Lov 4 Februar 1871 § 6, smb. med Politivedtægten for bemeldte Kjøbstad § 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 6 November 1886 efter Straffelovens § 176, cfr. § 174, med lige Straf, ved samme Rets Dom af 16 April 1887

efter samme Straffebestemmelser med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 26 Februar 1889 efter Straffelovens § 203, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag for de i Straffelovens §§ 168, 169, 170, 176, 185 og 174 ommeldte Forbrydelser, og sigtes Arrestanten i saa Henseende for et Forhold overfor 9 forskellige Piger, som i Tiden fra Februar 1889 til Udgangen af Aaret 1890 have været i Tjeneste hos ham, der ernærede sig som Bagermester, senest i Falkoneralleen Nr. 12 paa Frederiksberg. De nævnte 9 Pigers Forklaringer under Sagen, hvilke alle ere beedigede, gaa i det væsentlige ud paa Følgende:

- I. Ingrid Caroline Petrea Freiberg, der har opgivet at være 24 Aar gl., har forklaret, at hun den 4 Februar 1889 kom til at tjene Arrestanten som Butiksjomfru i et Bageriudsalg i Slotsgade, hvor Arrestanten, der, da han fæstede hende, havde forfulgt, at han var gift, boede alene med Ingrid. Strax i de første Dage, hun var i Tjenesten, forsøgte Arrestanten at tiltvinge sig Kys hos hende og at tage hende om Livet, og omtrent den 10 Februar forsøgte han i et til Butikken stødende Beboelsesværelse at tiltvinge sig Samleje med hende, men hans Forsøg lykkedes ikke, dels paa Grund af hendes Modstand, dels fordi der kom Folk i Butikken. Omtrent 8 Dage derefter lokkede han hende ind i sit Soveværelse, hvor han, uagtet hendes Graad og Bønner, kastede hende om paa Sengen og tumlede saa længe om med hende, at hendes Modstand blev brudt, og han fik fuldbyrdet Samleje med hende. Hun havde derefter nogle Gange, saavel forinden hun, omtrent midt i Marts Maaned, efter Overenskomst fratraadte Tjenesten, som efter denne Tid, da hun mærkede, at hun var frugtsommelig ved Arrestanten, frivillig Samleje med ham i et Værelse, som han havde lejet, og hvor hun mødtes med ham. Som Grund til, at hun ikke strax forlod Tjenesten efter Arrestantens Voldtægtsforsøg, men endog hengav sig til ham, har hun anført, at hun længe havde gaaet arbejdsløs og ikke turde meddele sin Familie det Passerede, samt at Arrestanten havde lovet at sørge for hende ved at skaffe hende et Bageriudsalg at bestyre. Hun har indrømmet, at hun 3—4 Aar, før hun kom til Arrestanten, har havt Samleje med en Mandsperson, med hvem hun dengang var forlovet.
- II. Karen Marie Johansen, der er født den 27 Juni 1873, og som, efter at være fæstet til at tjene Arrestanten, der havde Bageri og Bolig i Falkoneralleen Nr. 12, fra den 1 December 1889, nogle Dage forinden, som det maa

antages den 28 eller 29 November, tiltraadte Pladsen paa Prøve, har forklaret, at hun, strax den første Nat hun opholdt sig i Arrestantens Hus, blev vækket ved, at Dynen i hendes Seng blev smækket op over hendes Hovede af Arrestanten, der kom ind i Værelset alene iført Skjorte og Underbenklæder og umiddelbart derefter lagde sig op i Sengen til hende. Da hun nu begyndte at skribe, kvalte Arrestanten hendes Skrig ved Hjælp af Dynen, og det lykkedes derpaa Arrestanten, uagtet hun kjæmpede imod af al Magt, ved Vold at tiltvinge sig Samleje med hende, hvorefter han fjærned sig. En Morgen, et Par Dage derefter, kom Arrestanten atter ind til hende, der laa afklædt i Sengen og tiltvang sig paany, uagtet hun gjorde al tænkelig Modstand, Samleje med hende, idet han derhos truede hende med, saafremt hun skreg, at ville angive hende som den Skyldige overfor hendes Forældre. Omtrent ved Juletid 1889 kom Arrestanten paany en Morgen tidlig ind til hende, der laa i Sengen, og tiltvang sig igjen med Vold Samleje med hende, uagtet hun paany gjorde al den Modstand, hun kunde, og navnlig uophærlig i den Tid af omtrent et Kvarter, der hengik inden Arrestanten overvandt hendes Modstand, i sin Angst skreg højt: „Lad være, Thorendal“. Den samme Morgen Kl. ca. 8 traf hun Bagersvend Rasmussens Hustru, Kirstine Jensen, der havde sovet i et Værelse, som kun ved et andet Værelse var adskilt fra Karen Maries Kammer, og da denne spurgte hende, hvem der havde skreget saa stærkt, fortalte hun, der gik og græd, at det var Arrestanten, der havde været saa grov imod hende, og beklagede hun sig over sin Tjeneste, uden dog nærmere at udtale sig om Beskaffenheden af Arrestantens Opførsel imod hende, ligesom hun bad hende ikke at omtale til nogen, hvad hun havde hørt. I den Tid Karen Marie Johansen tjente Arrestanten, nemlig til 1 September 1890, i hvilken Tid hun i Juni Maaned 1890 bestyrede et Bageriudsalg paa Lampevejen for Arrestanten, har Arrestanten omtrent 20 Gange med Vold forskaffet sig Samleje med hende, og fandt Arrestantens Voldshandlinger, som Karen Marie stedse modsatte sig af yderste Magt, idet hun bl. A. trak ham i Haar og Skjæg og en enkelt Gang bed ham i Armen, altid Sted paa hendes ommeldte Kammer, med Undtagelse af en Gang, hvor han tiltvang sig Samleje i et til Bagerbutikken stødende Værelse. Derimod opnaaede han ej Samleje med hende, medens hun bestyrede Udsalget paa Lampevejen. Karen Marie, der var bleven besvangret af Arrestanten og i Slutningen af November 1891 fødte et Barn, fortalte først sin Fader i Slutningen af Novem-

ber 1890 paa dennes Forehold om, ved hvem hun var frugtsommelig, at Arrestanten havde besvangret hende, men omtalte da ej, at han havde taget hende med Vold; dette meddelte hun først Faderen i Slutningen af December 1890, da denne vilde vide den nærmere Tilgang og i den Anledning tog hende alvorligt for. Ej heller havde hun forinden omtalt det til nogen anden. Som Grund hertil samt til, at hun blev saa længe i Tjenesten, har hun angivet, dels at hun var i høj Grad uvidende paa det kjenslige Omraade og derfor, omend Arrestantens Behandling var hende i højeste Grad modbydelig, ikke tilfulde forstod dens Betydning, dels at hendes Forældre havde strængt forbudt hende at løbe af Tjenesten, dels endelig at Arrestanten havde truet hende paa forskjellig Maade, navnlig med at skyde Skylden for Forholdet over paa hende, hvis hun røbede det. Rigtigheden af denne Karen Marie Johansens Forklaring, som hun med stor Bestemthed har fastholdt under hele Forhøret, er, hvad angaar det den omtalte Morgen henimod Julen 1889 Passerede, forsaavidt bestyrket ved den fornævnte Bagersvend Rasmussens Hustru afgivne beedigede Forklaring, som ifølge denne Karen Maries Skrig gjorde Indtrykket af at være udstødt af et Menneske, der var i en fortrivlet Sindsstemning, og ligesom det efter de af Karen Maries Forældre og daværende Forlovede afgivne Forklaringer maa antages, at Karen Marie, da hun kom i Arrestantens Tjeneste, var en fuldstændig sædelig Pige, der har været temmelig uvidende om alt vedrørende de kjenslige Forhold mellem Mand og Kvinde, saaledes er det ogsaa af Forældrene udsagt, at de, da de saa, at Karen Marie, efter at være kommen i Arrestantens Tjeneste, var forknyt og gik og græd, forbød hende at forlade Tjenesten i Utide.

- III. Magdalene Ernestine Emilie Hansen, der har opgivet at være født den 21 December 1870, har forklaret, at hun kom i Arrestantens Tjeneste den 1 December 1889 samtidig med forannævnte Karen Marie Johansen, at Arrestanten, strax den anden Morgen hun var i Tjenesten, vækkede hende, der laa og sov i sin Seng, med et Kys, og at han derefter daglig frarøvede hende Kys og førte forskjellig slibrig Tale til hende, idet han bl. A. meddelte hende, at han havde staaet i Forhold til en tidligere i hans Tjeneste værende norsk Bagerjomfru, opfordrede hende til at rejse bort med ham og lovede hende et Bageriudsalg at bestyre, hvor han da vilde komme og besøge hende. Misfornøjet med hans Behandling af hende forlod hun Tjenesten allerede den 9 De-

cember, uden at Arrestanten havde forsøgt andre Tilnærmelser. Angaaende denne Pige har fornævnte Karen Marie Johansen forklaret, at hun en Dag under sin Tjeneste kom grædende ned fra deres fælles Kammer og hele Dagen gik og græd; men det er ikke oplyst, at hun til nogen har omtalt Arrestantens Forhold overfor hende.

- IV. Karen Olivia Jensen, der har opgivet at være født den 14 Juni 1872, har forklaret, at Arrestanten, hvem hun tjente fra den 1 September til den 1 Oktober 1890, en Dag, kort efter at hun var kommen i Tjenesten, begyndte at føre letfærdig Tale til hende, idet han sagde, at hun maatte se at faa en Kjæreste, da hun var godt udviklet og godt kunde blive gift, samt opfordrede hende til at gaa ud med ham, hvad hun dog bestemt vægrede sig ved. En Nat, omtrent 3 Uger efter at hun var kommen i Arrestantens Hus, vaagnede hun ved, at Arrestanten stod ved hendes Seng, bøjede sig ned over hende og forsøgte at tiltvinge sig et Kys, hvad dog ikke lykkedes ham, da hun gav sig til at skribe og gjorde stærk Modstand. Da Svenden hørtes komme, tyssede Arrestanten paa hende og forlod derpaa Værelset efter at have opholdt sig der et Kvarterstid. Rigtigheden af Karen Olivia Jensens Forklaring bestyrkes forsaavidt ved den af Bagersvend Vilhelm Valdemar Andreas Sofus Petersen afgivne Forklaring, som denne gaar ud paa, at Karen Olivia grædende til ham har beklaget sig over Arrestantens Adfærd mod hende, uden iøvrigt nærmere at forklare, hvori denne bestod.

- V. Petra Kristine Lassen, der har opgivet at være født den 14 April 1869, og som maa betragtes som uberygtet, har forklaret, at Arrestanten, strax efter at hun den 1 Oktober 1890 var kommen i hans Tjeneste, kegyndte at føre slibrig Tale til hende og at opfordre hende til at tilstaa ham Samleje, samt at hun en Nat, da hun laa afklædt i sin Seng, vaagnede ved, at Arrestanten, liggende paa Knæ ved Sengen og kun iført Skjorte, befalte hendes Kjænsdele, samt at han, paa hendes Forlangende om, at han strax skulde forlade Værelset, vel tog Hænderne til sig, men dog forblev omtrent en Time i Værelset, hvor han hele Tiden bad hende om at være gode Venner med ham. Da hun ikke kunde være i Fred for Arrestantens idelige Anmodninger om at tilstaa ham Samleje, forlod hun Tjenesten allerede den 10 Oktober 1890. Rigtigheden af denne Forklaring er forsaavidt bestyrket ved de af fornævnte Bagersvend Petersen og Arrestantens Hustru afgivne Forklaringer, som Petra ifølge disse har beklaget sig til dem over, at Arrestanten den paagældende Nat

havde været inde paa hendes Værelse og villet formaa hende til at tilstaa ham Samleje.

- VI. Maren Kirstine Boldrup, der har opgivet at være 20 Aar gl., har forklaret, at Arrestanten, ca. 8 Dage efter at hun den 13 Oktober 1890 var kommen i Tjeneste hos ham, en Eftermiddag kom ind i hendes Kammer, hvor hun stod med blottede Skuldre, tog fat i disse og bad hende om at „elske“ ham, men at han dog, da hun forbitret afviste ham, forlod Værelset. Da han derhos stedse under Tjenesten førte slibrig og liderlig Tale til hende, forlod hun Tjenesten den 1 November 1890. Hun har derhos udsagt, at hun, efterat Arrestanten, som forklaret, havde været inde paa hendes Kammer, klagede over hans Opførsel til hans Hustru, hvad denne ikke har turdet benægte.
- VII. Agathe Thora Ingeborg Eriksen, der er født den 4 December 1874, har forklaret, at hun kom i Tjeneste hos Arrestanten den 1 November 1890, og at Arrestanten, da hun lod sig fæste af ham, fik Oplysning om hendes Fødselsdag, og at hun altsaa endnu ikke var fyldt 16 Aar. En Dag, som hun antager den 5 eller 6 November 1890, da hun og Arrestanten sad alene og spiste til Middag, og hun græd over Arrestantens Hustrues Behandling af hende, tog Arrestanten hende om Livet og søgte at tvinge hende ned paa sit Skjød, hvad dog ikke lykkedes ham. Da hun dernæst satte sig ned for at spise færdig, kom Arrestanten bag fra og tog hende om Halsen, lagde sin Kind op imod hendes og bad hende om et Kys, hvilket han, da hun afviste ham, kort derefter gjentog, idet han samtidig foreslog hende, at de skulde indgaa en Alliance, hvilket hun forstod som et Forslag om, at hun skulde træde i utugtigt Forhold til ham. Nogle Dage derefter foreslog Arrestanten Agathe under en Samtale at skaffe hende en Plads paa 40 Kr. om Maaneden, idet han tilføjede, at det vilde han kun gjøre paa visse Betingelser, og at hun jo nok kunde forstaa, at han havde sine Hensigter dermed, samt at hendes Indvendinger intet havde at betyde, og at det hele kun var en Sag paa 5 Minutters Forglemmelse, og at han, hvis han var et Fruentimmer, ikke vilde betænke sig, hvilke Udtalelser tilligemed nogle andre Ytringer, som Agathe ikke kunde forstaa paa anden Maade end som sigtende til at forføre hende til Utugt, bevirkede, at hun, der følte sig ulykkelig over Arrestantens Forhold overfor hende, forlod Tjenesten den 15 November 1890. Ligesom Agathes Moder til en Rapport har forklaret, at Grunden, hvorfor Agathe, der maa antages at være en

sædelig Pige, forlod Tjenesten, var, at hun kom hjem og fortalte, at Arrestanten havde villet kysse hende og forsøgt at overtale hende til at leje et Værelse i Byen, hvor Arrestanten saa vilde besøge hende, saaledes bestyrkes ogsaa Agathes Forklaring for saa vidt ved den af Pigen Anna Sofie Johansen, der samtidig tjente Arrestanten, afgivne Forklaring, som denne gaar ud paa, at Agathe under sin Tjeneste ofte græd og beklagede sig over, at Arrestanten var saa styg imod hende. For dette Forhold har Agathes Fader, Arbejdsmand Jens Frederik Erikson begjært Arrestanten tiltalt.

- VIII. Johanne Cathrine Petersen, der er født den 24 November 1875, og som kom i Arrestantens Tjeneste ca. den 15 November 1890, idet hun dog opholdt sig i sit Hjem om Natten, har forklaret, at Arrestanten, der vidste Besked om hendes Alder, strax i de første Dage, efter at hun havde tiltraadt Tjenesten, begyndte at føre slibrig Tale til hende, idet han bl. A. fortalte hende om sit Forhold til den fornævnte norske Bagerjomfru, med hvem han havde levet sammen, medens han havde anbragt sin Familie andetsteds, og at Arrestanten samtidig foreslog hende, at han vilde sende sin Familie til en anden Forretning, og spurgte hende, om hun saa vilde blive alene med ham i den oprindelige Forretning, ligesom han ved en anden Lejlighed kom tilbage til et lignende Forslag, som Johanne maatte forstaa som sigtende til at forføre hende til Utugt. Han udtalte derhos, at hun var gammel nok til at forlove sig uden sin Moders Samtykke, og at hun skulde se at blive gift, da hun var stor og veludviklet, hvilket sidste han gjentog, da han havde erfaret, at hun havde Blegspot. Endelig tiltvang Arrestanten, efter først forgjæves at have bedet hende om et Kys, sig en Uges Tid efter, at hun havde tiltraadt Tjenesten, et eller to Kys hos hende uagtet hendes Modstand. Paa Grund af disse Efterstræbelser fra Arrestantens Side forlod hun Tjenesten den 1 December 1890. Ligesom Johanne Kathrine Petersen maa antages at være fuldstændig sædelig, saaledes bestyrkes hendes Forklaring ved de af Bagerlærling Carl Gustav Vesterdal og ovennævnte Anna Sofie Johansen afgivne Forklaringer, forsaavidt disse gaa ud paa, at Johanne til dem har beklaget sig over, at Arrestanten den omspurgte Dag havde kysset hende mod hendes Villie. Johannes Moder, ugift Maren Hansine Caroline Kristine Petersen, har begjært Arrestanten tiltalt for hans Forhold overfor hendes Datter.
- IX. Carolina Magnusson, der angiver at være født den 17 August 1872 og for nogle Aar siden at have havt Sam-

leje nogle Gange med sin daværende Forlovede, men som iøvrigt maa antages at være en sædelig og ordentlig Pige, har forklaret, at Arrestanten, strax efter at hun den 1 December 1890 var kommen i hans Tjeneste, begyndte, uagtet hendes Modstand, at ville kjærtegne og kysse hende samt tage hende om Livet, hvorved han engang iturev hendes Forklæde, og op under Klæderne for at beføle hende paa hendes nøgne Legeme, hvilket sidste engang lykkedes ham, efter at han havde iturevet hendes Benklæder. En Aften, omtrent 5 Dage efter at hun var kommen i Tjenesten, da hun laa og sov i sin Seng, vaagnede hun ved, at Arrestanten laa afklædt ved Siden af hende, og da hun begyndte at skrigе, kvalte han hendes Skrig ved Hjælp af Hænderne og af Dynen og lagde sig ovenpaa hende, idet han med Magt søgte at bringe sit Lem ind i hendes Kjønnsdele, hvad dog ikke lykkedes ham paa Grund af hendes Modstand, hvorfor han, efter at have kjæmpet med hende ca. 10 Minutter, stod op og forlod Værelset. En Formiddag, da Carolina bragte Mad op til Arrestanten, der laa afklædt i sin Seng, befalede han hende at komme hen til ham, og da hun vægrede sig herved og flygtede ud paa Trappen, sprang han ud af Sengen, trak hende med Magt tilbage ind i Værelset og slæbte hende hen til en der staaende Chaiselongue, hvor han paany søgte at tiltvinge sig Samleje, hvad der dog heller ikke denne Gang lykkedes ham paa Grund af hendes Modstand. Den 14 December 1890 fulgte Arrestanten efter Carolina op i Beboelseslejligheden, hvor der ingen andre var tilstede, og meddelte hende, at han havde opdaget, at hun havde stjaalet 85 Øre af Butiksskuffen, hvorhos han truede hende med at anmelde Sagen for Politiet, hvis hun ikke tilstod ham Samleje. Da hun bestemt vægrede sig herved, trak han hende hen paa en Chaiselongue, hvor han tumlede saa længe med hende, at hun udmattet maatte opgive al Modstand, og det lykkedes ham da at bringe sit Lem ind i hendes Kjønnsdele, uden at hun dog ved, om Sædsudgydelse fandt Sted. Da Arrestanten og Carolina Juleaften 1890 befandt sig alene i et Værelse, der stødte op til Naboeljligheden, greb Arrestanten fat i Carolina og kastede hende om paa en i Værelset staaende Chaiselongue, hvor han i flere Minutter, under hvilke hun gjorde al mulig Modstand og skreg højt: „Lad mig være, Thorendal, lad mig komme op“, tumlede med hende for at tiltvinge sig Samleje. Der blev imidlertid fra Naboeljligheden, der beboedes af Staldkarl Christensen og Hustru, gjentagne Gange banket paa Væggen,

og Arrestanten slap derpaa strax Carolina, uden at have opnaaet sin Hensigt. Ialt har Arrestanten forsøgt omtrent 10 Gange i den Tid, Carolina var i Tjenesten, nemlig December Maaned 1890, med Vold at opnaa Samleje med hende, uagtet hun tydelig tilkendegav ham, at hans Tilnærmelser vare hende i højeste Grad imod, og hver Gang gjorde al den Modstand, hun formaaede. Ligesom Carolina gjentagne Gange har beklaget sig over Arrestantens Opførsel til Arrestantens Hustru, bl. A. efter flere af de hende specielt omforklarede Voldtægtsforsøg, saaledes har hun ogsaa overfor fornævnte Staldkarl Christensens Hustru, ovennævnte Bagerlærling Vesterdal og Hestehandler Jørgensens Hustru Sophie Frederiksen klaget over, at Arrestanten efterstræbte hende og forsøgte at skaffe sig Samleje med hende. Som Grund til, at hun ikke strax forlod Arrestantens Tjeneste, men forblev i samme Maaned ud, har Carolina angivet, at hun, der er hjemmehørende i Sverige, vilde staa ganske forladt og ene, hvis hun forlod Tjenesten i Utide, og desuden vil hun, der en Aften, efter at Arrestanten havde forsøgt at voldtage hende, vil have henvendt sig paa Frederiksberg Politistation om Beskyttelse, have forstaaet den hende der givne Besked saaledes, at der ikke var andet for hende at gjøre end at blive Tjenestetiden ud. Rigtigheden af Carolinas Forklaring, som hun med stor Bestemthed har fastholdt under hele Forhøret, bestyrkes i høj Grad paa forskjellige Punkter ved de af Arrestantens Hustru afgivne Forklaringer samt ved de øvrige af Carolina nævnte Personers edelige Vidnesbyrd specielt hvad angaar det Juleaften 1890 Passerede, ved Staldkarl Christensens og Hustrues Forklaringer.

Arrestanten har under Forhørene vedblivende benægtet at have gjort sig skyldig i nogen af de ham paasigtede Forbrydelser, og gaar hans Forklaringer nærmere ud paa Følgende:

Overfor de ham af Ingrid Caroline Petrea Friberg og Karen Marie Johansen imputerede Voldtægtsforbrydelser har han forklaret, at han vel oftere har havt Samleje med disse Piger, men at saadant stedse er sket med deres Samtykke, hvorhos han særlig har udsagt, at sidstnævnte Pige, med hvem han første Gang vil have havt Samleje omtrent 14 Dage efter hendes Tiltrædelse af Tjenesten, og som han har indrømmet aldrig har syntes at attraa Samleje med ham, vel engang under et saadant bed ham i Armen, men at dette efter hans Formening skete af Sandhelighed, ligesom han angaaende det Oprin, hvor hendes Skrig hørt af Vidnet Rasmussens Hustru, har afgivet forskellige vaklende og modstridende Forklaringer, gaaende ud paa, at han frivillig opgav Samlejets Fuldbrydelse, da han mærkede, at det

var hende, som iøvrigt ikke skreg videre, imod den paagjældende Morgen at tilstaa ham Samleje. Han har endvidere forklaret, at han i den Tid, da Karen Marie tjente hos ham, omtrent hver 2—3. Dag har havt Samleje med hende, deriblandt 2 Gange medens hun bestyrede Udsalget paa Lampevejen. Overfor Magdalene Hansen har Arrestanten først benægtet at have kysset hende, men senere forklaret, at han har kysset hende nogle Gange, men med hendes Villie, og overfor Karen Olivia Jensen har han indrømmet, at han den paagjældende Nat vel er gaet ind til hende og har bedet hende om et Kys, men han har benægtet at have taget hende i Armen og søgt at tiltvinge sig Kys. Medens Arrestanten fuldstændig har benægtet Rigtigheden af Petra Kirstine Lassens Forklaring, har han delvis indrømmet Maren Kirstine Boldrups Forklaringes Rigtighed, men bemærket, at han alene har handlet som sket for Spøg, og hvad angaar Agathe Eriksen og Johanne Cathrine Petersen, har han, medens han har indrømmet at have været bekendt med den Sidstnævntes Alder, tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have vidst, at den Førstnævnte ikke var fyldt 16 Aar, da hun tjente ham — til hvilken Tilbagekaldelse imidlertid intet Hensyn kan tages — hvorhos han, idet han iøvrigt delvis har indrømmet Rigtigheden af disse Pigers Forklaring, har benægtet at have havt til Hensigt at forføre dem til Utugt, og særlig angaaende Johannes Forklaring udsagt, at hun ikke modsatte sig, da han gav hende de af hende omforklarede Kys. Hvad endelig angaar Carolina Magnusson, har han ligeledes benægtet overfor hende at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, men han har dog, idet der intet Hensyn kan tages til hans, under hans vaklende og modstridende Forklaringer, fremførte Tilbagekaldelser af hans Tilstaaelser, erkjendt at have ført uteerlig Samtale med hende og at have villet tage hende om Livet, hvorved hendes Forklæde kan været gaet itu, samt at han engang afklædt har lagt sig i Sengen hos hende og kysset hende samt bedet hende om Samleje. Ligeledes har han angaaende det Juleaften 1890 Passerede indrømmet at have trukket Carolina hen til den i Værelset staaende Chaiselongue og bedet hende om Samleje, men han har aldrig villet tvinge hende til saadant og har heller ikke truet hende med at anmelde hendes formentlige Tyveri for at forskaffe sig Samleje, om han end vil have brugt den i Udsigt stillede Anmeldelse til Politiet som et Middel til at overtale hende til Samleje, hvilket iøvrigt ikke blev fuldbyrdet ved den paagjældende Lejlighed. Arrestanten har derhos forklaret, at han, der er en kraftig og stærk Mand, af et lidenskabeligt og meget sandseligt Temperament, alt fra Barndommen af har været hengivet til kjønslige Udskjelser, og at han saavel inden som under sit Ægteskab har staaet i Forhold til mangfoldige Kvinder, samt at han i de sidste Aar stedse har forsøgt at komme i Forhold til de ham

tjenende Piger, og at han ved hvilket som helst Midler har søgt med det Gode at opnaa denne sin Hensigt.

Forsaavidt nu Arrestanten efter det Foranførte sigtes for at have gjort sig skyldig i Voldtægt og Voldtægtsforsøg overfor Pigerne Ingrid Friberg, Karen Johansen og Carolina Magrussøn, findes det betænkeligt at lægge disse Pigers Forklaringer i saa Henseende til Grund for Paadømmelsen, og det baade henset til disse Forklaringers eget Indhold som ogsaa til Sagens øvrige Oplysninger, thi om det end af disse fremgaar, at Arrestanten er optraadt som en brutal og samvittighedsløs Forfører overfor de Piger, der ere traadte i hans Tjeneste, bestyrke de dog ikke i det Hele eller bestyrke i ethvert Fald ikke tilstrækkeligt, at han, for at opnaa sin Villie med Pigerne, har været betænkt paa at anvende Vold til det Yderste, og afgive derfor ikke fornøden Hjemmel til at forkaste Arrestantens Benægtelse af nogen sinde at have tiltvunget sig eller tilsigtet at tiltvinge sig Samleje med Pigerne. Overfor de tvende førstnævnte Piger tør det efter Beskaffenheden af deres Forklaringer overhovedet ikke statures, at Arrestanten har gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, og ej heller skjønnes hans Forhold overfor Magdalene Hansen, Karen Jensen og Maren Boldrup at kunne rammes af Straffeloven. Denimod vil Arrestanten for sit Forhold overfor Agathe Eriksen og Johanne Petersen, overfor Petra Lassen samt overfor Carolina Magnussøn være at anse henholdsvis efter Straffelovens § 174, jfr. § 46, efter § 176, jfr. § 170, og efter § 176, jfr. § 168, 2det Led, samt § 185, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, tildels smh. med § 46, § 169, smh. med § 46, § 170 smh. med § 46, § 174, cfr. § 46, § 170. cfr. §§ 176 og 168, og § 185 med lige Arbejde i 8 Aar, være at forandre.

Mandagen den 2 Maj.

Nr. 31. Lyngby Sogneraad ved dets Formand,
Kammerraad Lund (Arntzen)

contra

Redaktør C. Aller (Jensen),

betr. Tilbagebetaling af et Skattebeleb.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 8 Januar 1890: De Indstævnte, Lyngby Sogneraad ved dets Formand, Kammerraad Lund, bør for Tiltale af Citanten, Redaktør C. Aller, under denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1890: De Indstævnte, Lyngby Sogneraad ved dets Formand, Kammerraad Lund, bør betale Citanten, Redaktør C. Aller, 300 Kr. med Renter, 5 pCt. p. a., fra den 7 Maj 1889 til Betaling sker, samt under en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, Dommen sidde overhørig, udslette Citanten af Lyngby Kommunes Hovedskatteligning for 1889. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Hovedcitanten har frafaldet den i den indankede Dom ommeldte Paastand om Sagens Afvisning, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Kontracitantens Udslettelse af Hovedskatteligningen for 1889 regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birkething hertil indankede Sag har Citanten, Redaktør C. Aller, i første Instant paastaet de Indstævnte, Lyngby Sogneraad ved dets Formand, Kammerraad Lund, tilpligtede at tilbagebetale ham ialt 900 Kr., som han har erlagt i Skat til Lyngby Kommune for April, Juli og Oktober Kvartaler 1888, med Renter 5 pCt. aarlig fra For-

ligsklagens Dato, den 7 Maj f. A., samt at udslette ham af Hoved-Skatteligningen for 1889, hvorimod de Indstævnte procederede til Frifindelse, og da de Indstævnte ved nævnte Rets Dom af 8 Januar d. A. bleve frifundne for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaet sig tillagte, bleve ophævede, har Citanten indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine fornævnte Paastande og paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten, medens de Indstævnte principalt paastaa Sagen afvist som ikke hørende under Domstolenes Paakjendelse, og sig tillagte Kost og Tæring hos Citanten, og subsidiært procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Det er in confesso, at Citanten i 1883 blev Ejer af Ejendommen Sophienholm i Lyngby Sogn og beboede denne Ejendom uden Afbrydelse indtil Oktober 1887, da han med Familie og Tyende og medtagende alt sit Bohave flyttede til Frederiksberg, hvorfra han atter i April 1888 flyttede til Sophienholm, som han beboede fra 12te s. M. til 7 December f. A.*), da han med Familie og Tyende og ligeledes medtagende alt sit Bohave flyttede til Kjøbenhavn, hvor han havde Bolig indtil den 24 April 1889, da han paany tog Ophold paa Sophienholm.

Citanten gjør nu gjældende, at de Indstævnte have været uberettigede til at optage ham paa Hoved-Skatteligningen for 1888 og 1889, da han formentlig ikke — som det kræves i Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 21 — havde fast Ophold i Kommunen paa den Tid, da Ligningen i Henhold til Lovens § 20 blev foretaget i December Maaned for det kommende Aar.

De Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning kan ikke tages tilfølge, idet der maa gives Citanten Medhold i, at Afgjørelsen af det her under Sagen foreliggende Spørgsmaal, nemlig om Citanten med Føje er sat i Skat af de Indstævnte, i Henhold til den citerede Lovs § 22, 2det Punktum, tilkommer Domstolene. Paastanden om Frifindelse have de Indstævnte støttet paa, at Citanten, der, som meldt, uafbrudt har boet paa Sophienholm fra 1883—1887, ikke ved sin Bortflytning i sidstnævnte Aar eller i 1888, hvorefter han hver Gang er flyttet tilbage til Sophienholm, har opgivet at have fast Ophold og altsaa maa have bevaret dette i Lyngby Sogn. Naar imidlertid henses til, at det, som ovenfor anført, er in confesso, at Citanten ved begge de omhandlede Bortflytninger fra Sophienholm, medtog hele sin Husstand og alt sit derværende Bohave, maa der gives Citanten Medhold i, at det maa være de Indstævntes Sag at oplyse Omstændigheder, der kunne berettigede til at antage, at

*) Skal være samme Aar.

Citanten, uagtet han saaledes faktisk fuldstændig fraflyttede Sophienholm, bevarede fast Ophold i Lyngby Sogn, og et saadant Bevis findes de ikke at have ført. De af dem i saa Henseende paaberaabte Omstændigheder, nemlig, at Sophienholm under Citantens Ophold i Frederiksberg og Kjøbenhavn stedse har staaet til hans Disposition, at han under sin Fraværelse har havt en Opsynsmand boende paa Ejendommen, samt at han hver Gang er vendt tilbage til denne, skjønnes nemlig kun at være naturlige Følger af, at Citanten er vedbleven at være Ejer af Gaarden, et Forhold, hvoraf der selvfølgelig ikke kan sluttes, at han har bevaret fast Ophold i Lyngby Sogn.

Idet de Indstævnte saaledes have været uberettigede til at optage Citanten paa Lyngby Sogns Hoved-Skatteligninger for 1888 og 1889, vil Citantens Paastand forsaavidt være at tage tilfølge, som de Indstævnte træder en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 2 Kr. ville være at tilpligte at udslette Citanten af Hoved-Skatteligningen for 1889. Naar Citanten derimod endvidere har paastaaet de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale ham det af ham for April, Juli og Oktober Kvartal 1888 erlagte Skattebeløb med 900 Kr., bemærkes, at det under Sagen er uomtvistet, at Citanten har været skattepligtig til Lyngby Kommune for de to sidstnævnte Kvartalers Vedkommende, og da det nu ikke kan tillægges nogen Betydning, at Citanten ikke har været optagen paa Tillægsligningen for bemeldte Aar, eftersom han var opført paa Hovedligningen, uden at der fra hans Side var fremkommen nogen Indsigelse herimod, og han under disse Omstændigheder ikke tillige kunde optages paa Tillægsligningen, findes Citanten ikke at have noget Kræv paa at erholde det af ham for disse to Kvartaler erlagte Skattebeløb tilbagebetalt, og som Følge heraf ville de Indstævnte kun kunne tilpligtes at tilbagebetale Citanten det af ham for April Kvartal 1888 erlagte Skattebeløb med 300 Kr., tilligemed Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger i begge Instantsér ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her ved Retten.

Tirsdagen den 3 Maj.

Nr. 193.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskjækning og ulovlig Beværtning med andre Drikkevarer.

Horns Herreds Politirets Dom af 28 November 1891: Tiltalte, Detailhandler Jens Peter Jensen af Ringsholthus i Lendum, bør have sin Ret til Brændevinsudsalg forbrudt, samt betale en Bøde til Amtsfattiggassen af 80 Kr. og alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Februar 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskjækning, hvilken Forseelse maa tilregnes ham efter Næringslovens § 78 som anden Gang begaaet, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detailhandler Jens Peter Jensen, der den 3 Maj og den 26 August 1890 ifølge Forlig indgaaet for Horns Herreds Politiret har elagt Bøder til Amtsfattiggassen, henholdsvis af 20 Kr. og 50 Kr., første Gang for ulovlig Brændevinshandel i Henhold til Næringslovens § 77 og anden Gang for ulovlig Udskjænkning af Brændevin, Rom, Kognak og Baierskøl til Fortæring paa Stedet, og begge Gange saaledes, at den trufne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Tiltalte overgaaet Dom, tiltales under nærværende Sag for ulovlig Brændevinsudskjænkning samt for ulovlig Beværtning med andre Drikkevarer.

Niels Peter Carlsen har edelig forklarat, at han, medens han i afvigte Sommer var Daglejer først paa Slustrup og senere paa Eget, undertiden har i Tiltaltes Butik i Ringsholt kjøbt en Pægel Brændevin, som Vidnet og hans medfulgte Kammerater og deriblandt navnlig den nedenfor nævnte Carl Johansson drak sammesteds, idet Flasken gik fra Haand til Haand. Tiltalte plejede at sige, at de ikke maatte drikke Brændevinen i Butiken eller paa hans Grund, og naar Vidnet eller hans Kammerater drak inde i Butiken, gjorde de sig Umage for, at Tiltalte ikke skulde se det. En Dag kjøbte Vidnet og nysnævnte Carl Johansson hver 3 Pægle Mjød, som alt blev drukket i Tiltaltes Butik af Kjøberne og endel af deres Kammerater, som næsten helt fyldte Butiken, og to Gange har Vidnet i Butiken drukket Bajerskøl, som Tiltalte havde solgt ham, medens Carl Johansson sammesteds har drukket Bajerskøl en Gang. Bemeldte Carl Johansson har ligeledes edelig forklaret ganske som det foregaaende Vidne angaaende Fortæring af Brændevin, Mjød og Bajerskøl i Tiltaltes Butik, og endelig har et tredje Vidne edelig forklaret, at han engang i afvigte Foraar i Tiltaltes Butik har truffet en Person ved Navn Joseph Knudsen, som der kjøbte to halve Flasker Baierskøl, som de drak i Butiken, og at baade Vidnet og forskjellige af hans Kammerater ved enkelte Lejligheder, naar de have kjøbt Brændevin hos Tiltalte, have nydt endel af den kjøbte Brændevin udenfor Tiltaltes Hus og taget Resten med sig. Tiltalte, om hvem det er oplyst, at han, efter at han havde betalt den af ham sidst tilbudte Bøde, har løst Næringsbevis paa Brændevinshandel, har vedgaaet, at Joseph Knudsen ved den omhandlede Lejlighed har kjøbt Bajerskøl, som han iøvrigt endnu ikke har betalt, hos Tiltalte, samt at Øllet er blevet nydt i Tiltaltes Butik; men iøvrigt har han fastholdt, at han hverken ved de af Vidnerne omfoklarede Lejligheder eller nogensinde ellers har tilladt eller set, at hans Kunder nød Brændevin, Mjød, Bajerskøl eller andet i hans Butik eller paa hans Grund; men ligesom det i sig selv er usandsynligt, at Tiltalte ikke skulde have bemærket, naar Personer nød de af

dem købte Drikkevarer i hans Butik, saaledes maa han i hvert Fald bære Ansvar for, at saadant er sket, hvilket maa anses godtgjort ved de afgivne Vidneforklaringer. For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte derfor være at anse efter Næringslovens §§ 77, 78 og 75 som for 3die Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg og andet ulovligt Næringsbrug, med en Bøde til Amsfattiggassen, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 80 Kr., ligesom det maa billiges, at han i Medfør af den først citerede Paragraph, er dømt til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt.

Onsdagen den 4 Maj.

Nr. 127.

Advokat Halkier

contra

Ane Marie Jensen, Mathies Jensens Enke (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 13 December 1793 § 81.

Fanø Birks Politirets Dom af 10 November 1890: Tiltalte, Styrmand Mathies Jensens Enke, Ane Marie, født Jensen af Nørby, Nordby Sogn paa Fanø, bør inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Fanø Birks Politikasse udrede en Bøde af 5 Kr., samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger. Saa bør Tiltalte endvidere inden 4 Uger efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 10 Kr. til Ribe Amts Fattiggasse for hver Uge, hun sidder Dommen overhørig, nedrive den ovennævnte ved hendes Hus i Nørby opførte Halvtagsbygning, forsaavidt angaar den Del af samme, der ligger vestlig for den paa det under Sagen fremlagte Situationskort ved en rød Linie a betegnede Grændse, saaledes at ved den sydlige Ende af Halvtagsbygningen en Strækning af Terrænet paa 2 Alen 21 Tom., og ved den nordre Ende en Strækning paa 2 Alen 7 Tom. ryddes og bringes i sin forrige Stand som gaaende i Et med den offentlige Bivej, hvorhos det paa bemeldte Kort med Linien c betegnede Plankeværk og Grunden vest og sydvest for den ved den blaa Linie b betegnede Grændse iøvrigt ryddeliggjøres. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 December 1890: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den Frist, inden hvilken Tiltalte vil have at efterkomme det hende ved Dommen givne Paalæg, bestemmes til 8 Uger efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 April d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Høiesteret forelagte, i det Væsentlige efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at det af Tiltalte bebyggede og indhegnede Areal hører til den i Dommen omtalte offentlige Bivej, i hvilken Henseende bemærkes, at der mangler Oplysning om, hvor bred Vejen skulde være, og at det ikke med Sikkerhed kan antages, at den Mur og det Plankeværk, som Tiltalte har borttaget og flyttet, og som maa antages for cirka 12 Aar siden at være opførte af den daværende Ejer af hendes Hus, have været anbragte i Skjellet mellem Ejendommen og Vejen, hvorimod ogsaa taler, at Tiltalte og tidligere Ejere af hendes Hus efter det Oplyste have gjort Brug af det paagjældende Areal til Oplags- og Arbejdsplads, medens der ikke paa samme er forefundet Kjørespor eller andet Tegn paa, at det var inddraget under Vejen.

Det findes herefter betænkeligt at statuere, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Overtrædelse af Vejforordningen af 13 December 1793, og hun vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Ane Marie Jensen, Mathies Jensens Enke, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Halkier Klubien, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Marie Jensen, Styrmand Mathies Jønsens Enke, for Overtrædelse af Frd. 13 December 1793, § 81.

Efter en af Sogneraadet for Nordby Sogn paa Fanø den 13 September d. A. til Politimesteren indgiven Klage havde Tiltalte — der ejer et i Nørby i Nordby Sogn beliggende Hus, der støder umiddelbart op til en vest for Huset gaaende offentlig Bivej, der er opført paa en af Ribe Amt den 25 November 1868 udfærdiget Fortegnelse over de ikke private Veje i Ribe Amtsrådsreds, og som her betegnes som Vejen „fra Odden forbi Søren Brokkensens Gaard, indtil den naaer Vejen ved Anders J. Nørbyes Gaard“ — i indeværende Aar har forlænget sit Hus saaledes imod Vest, at det kom til at ligge noget ind paa fornævnte Vej, men da der tidligere paa det bebyggede Areal havde staaet et Gavlen af Tiltaltes Hus tilbygget Halvtagskur, som en tidligere Ejer af bemeldte Hus af Sogneraadet havde faaet Lov til at opføre, uagtet det sprang lidt frem paa Vejen, og Sogneraadet havde givet Tiltalte Tilladelse til istedetfor Skuret at forlænge sit Hus saa langt ud paa Vejens Grund, som fornævnte Skur havde staaet, vilde Raadet, der antog, at hun ikke havde lagt Tilbygningen længere ud paa Vejen, end Raadet havde tilladt hende, ikke føre Besværing over dette Byggeforetagende. Derimod havde Tiltalte efter Sogneraadets Formening gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemelserne i Frd. 13 December 1793, § 81, derved, at hun, skjøndt det efter sket Forespørgsel til Formanden for Vejudvalget udtrykkelig var bleven hende forbudt at bygge længere frem paa Vejen, og uagtet Sogneraadet, saa snart det opdagedes, at hun foretog nyt Byggeri sammesteds, havde advaret og forbudt hende at bygge videre paa Vejarealet, som det maa antages efter Fuldførelsen af det førstnævnte Byggeforetagende, dels har ladet opføre en ny 4 Alen 22 Tommer lang Halvtagsbygning, hvis søndre Ende springer mindst 2 Alen 21 Tommer ud paa Vejen, medens dens nordre Ende ligger mindst 2 Alen 7 Tommer udenfor det sydvestre Hjørne af Tiltaltes Hus's Gavl, dels har flyttet et Plankeværk imellem hendes Have og Vejen ud paa denne saaledes, at det imod Nord støder til det sydvestre Hjørne af Halvtagsbygningen, og Sogneraadet har derefter andraget paa, at Tiltalte under en offentlig Politisag maatte blive tiltalt for sit ommeldte Forhold, samt tilpligtet under en Dagmulkt, dels at nedbryde og bortføre Halvtagsbygningen, forsaavidt den er opført paa Vejens Grund, dels at ryddeliggjøre Vejarealet, dels endelig at flytte sit Plankeværk tilbage, hvor det tidligere stod.

Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte nu vedgaaet, at der tidligere fra det sydvestre Hjørne af den ældre af en tidligere Ejer af hendes Hus opførte Halvtagsbygning gik en Mur imod Syd, og i Fortsættelse af Muren i sydøstlig Retning et

Plankeværk, og at det Terræn, der laa vest for Muren, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med en rød med a mærket Linie, og det Terræn, der laa sydvest for Plankeværket, der paa bemeldte Situationskort er betegnet med en blaa med b mærket Linie, gik i Et med den heromhandlede Bivej, indtil hun opførte den i Sogneraadets Klage ommeldte Halvtagsbygning, som hun erkjender er bygget saaledes, at dens søndre Ende springer mindst 2 Alen 21 Tommer, og dens nordre Ende mindst 2 Alen 7 Tommer udenfor den paa Situationskortet afsatte røde Linie, og flyttede det paa Situationskortet med en blaa Linie betegnede Plankeværk saaledes, at det imod Nord kom til at støde til det sydvestre Hjørne af Halvtagsbygningen, men hun har ikke villet indrømme, at hun ved Opførelsen af Halvtagsbygningen og Flytningen af Plankeværket har gjort sig skyldig i noget Ulovligt, idet hun under Henvisning til, at det i det til hende, af en tidligere Ejer paa hendes Ejendom den 1 Marts 1883 udstødte Skjøde hedder, at Huset med dets Byggeplads „Bredselrum“ og Kaalhave grændser i Syd og Vest til Vejen, har villet gjøre gjældende, at hun har staaet i den Tro, at det af hende bebyggede og det af hende ved Plankeværkets Flytning under hendes Ejendom inddragne Areal var Husets „Bredselrum“, medens hun dog samtidig har erkjendt, at hun ikke er istand til at føre noget Bevis for, hvor langt hendes „Bredselrum“ gik, og at det nok er muligt, at hun har indtaget et Stykke af Vejen, hvorhos hun har tilføjet, at hun upaataalt af Sogneraadet har benyttet Arealet, der, efter hvad hun paastaar, laa hen med Grønsvær, paa forskjellig Maade, idet hun dels har høstet lidt Hø paa Arealet, dels har ladet sin Ged græsse derpaa, dels i længere Tid har havt forskellige Ting henliggende sammesteds, og at Vejen ikke ved hendes Tilegnelse af Arealet paa det paagjældende Sted er bleven snevrere end paa det øvrige Stykke.

Der er imidlertid Intet oplyst, der kunde give særlig Grund til at antage, at det heromhandlede Areal har været henlagt til Tiltaltes Hus som „Bredselrum“, idet der navnlig ikke kan tillægges den ommeldte Klausul i hendes Skjøde, der ikke omtaler, hvor Husets Bredselrum ligger, nogen Betydning i saa Henseende, hvorimod Sagens Oplysninger bestemt tale for, at Arealet hører til Vejen, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det, som meldt, har gaaet i Et med samme, medens det derimod har været adskilt fra Tiltaltes Have ved en Mur og et Plankeværk, og at det efter flere under Sagen afhørte Vidners Forklaringer, imod hvis Rigtighed Tiltalte forsaavidt ikke har fundet Noget at erindre, i alt Fald i de senere Tider er blevet befaret som Vej af Alle og Enhver.

Herefter maa der ved Sagens Paadømmelse gaaes ud fra, at det af Tiltalte, dels ved Paabygning, dels ved Plankeværkets

Flytning under hendes Ejendom inddragne Areal hører til den offentlige Bivej, og vel vil hun, som meldt, have staaet i den Tro, at dette ikke var Tilfældet, men denne Omstændighed vil saa meget mindre kunne diskulperer hende, som hun har maattet erkjende, at Byggeforetagendet er udført og Plankeværket flyttet tiltrods for Vejudvalgets Formands Protest.

Som Følge af Foranstaaende maa Tiltalte ved sit heromhandlede Forhold anses at have overtraadt Bestemmelserne i Frd. 13 December 1793 § 81, og det maa derfor billiges, at hun ved Politiretsdommen er anset med en Birkets Politikasse tilfaldende Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 5 Kr., og at hun er tilpligtet under en Amtets Fattigkasse tilfaldende Tvangsbøde, ved hvis Fastsættelse til 10 Kr. for hver Uge, hun sidder det hende givne Paalæg overhørig, det vil kunne have sit Forblivende, dels at nedrive den ovennævnte ved hendes Hus opførte Halvtagsbygning, forsaavidt angaaer den Del af samme, der ligger vestlig for den paa Situationskortet med en rød Linie a betegnede Grændse, saavel som det af hende opførte Plankeværk, dels at ryddeliggjøre den Strækning, som hun efter det Ovenanførte har tilegnet sig af Arealet vest for den ovenmeldte røde Linie og sydvest for den paa Situationskortet med en blaa Linie b betegnede Grændselinie. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, saaledes at den Frist, inden hvilken hun vil have at efterkomme det hende ved Dommen givne Paalæg, vil være at bestemme til 8 Uger efter nærværende Doms Forkyndelse.

Fredagen den 6 Maj.

Nr. 50. Kjøbmand af St. Thomas
J. A. B. Titleys Dødsbo, der behandles af St. Thomæ
 Skifteret (Høgsbro)

contra

Enken **O. V. Titley** og **Valdemar Harthmann** som
 Værge for **J. F. T. Titleys Børn** (Halkier).

betr. Betaling af D. 3501,16 Cents.

St. Thomæ Bythings Dom af 26 Marts 1888: Indstævnte, J. A. B. Titley, bør til Citanterne, Enkefrue O. V. Titley og Valdemar Harthmann som Værge for J. F. T. Titleya Børn, Frederik Christian Stanhope Titley, Clara Olina Titley, Florence Ann Frances Titley, Charles Alfred Fitzmaurice Titley, Francis St. John Titley og James Titley, betale D. 3501. 16 Cents med Renter 6 pCt. p. a. deraf fra 29 August f. A. til Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst, derunder et Sagførersalær af D. 48. 00. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27 Juni 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Maj 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 14.

Fredagen den 6 Maj.

Nr. 50. **Kjøbmand af St. Thomas**
J. A. B. Titleys Dødsbo, der behandles af St. Thomæ
Skifteret (Høgsbro)

contra

Enken O. V. Titley og Valdemar Harthmann som Værge for
J. F. T. Titleys Børn (Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den af nu afdøde J. A. B. Titley for Overretten nedlagte Annullationspaastand ikke for Høiesteret er gjentagen af hans i Sagen indtraadte Dødsbo.

Som i den indankede Dom anført, er afdøde J. A. B. Titleys Konto i den af Firmaet J. F. T. Titley & Co. førte Hovedbog afsluttet derved, at han under 5 Januar 1887 er krediteret for det hele af ham da skyldige Beløb, stort Dollars 3501,16, og under samme Dato er der af Firmaet meddelt ham en Kvittering, hvorved Firmaet erkjender af ham at have modtaget det nævnte Beløb som fuld Betaling for alle Firmaets Fordringer imod ham, og hvorved Firmaet annullerer alle af ham til samme udstedte Dokumenter; det maa derhos ifølge de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger antages, at der mellem Firmaet og J. A. B. Titley har bestaaet et omfattende Mellemværende, og at Sidstnævnte navnlig ligeoverfor Kolonialbanken paa St. Thomas har overtaget forskjellige Firmaet oprindelig paahvilende

Gjældsposter, samt at disse efter Dommens Afsigelse ere betalte ved Hjælp af det Beløb, som er hævet paa en af J. A. B. Titley til Sikkerhed for Gjælden stillet, paa hans Navn lydende Livsforsikringspolice.

Det maatte herefter paahvile de Indstævnte at føre Bevis for deres Anbringende om, at den omhandlede Kvittering er udstedt pro forma, eller at der ved dens Udstedelse er af Udsteder og Modtager begaaet et misligt Forhold, men et saadant Bevis have de Indstævnte ikke ført, og J. A. B. Titleys Dødsbo vil derfor være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

J. A. B. Titleys Dødsbo bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved St. Thomæ Bythings Dom af 26 Marts d. A. blev Citanten i nærværende Sag, J. A. B. Titley, dømt til at betale til de Indstævnte, Enkefrue O. V. Titley og Valdemar Harthmann som Værge for J. F. T. Titleys Børn, Frederik Christian Stanhope Titley, Clara Olina Titley, Florence Ann Frances Titley, Charles Alfred Fitzmaurice Titley, Francis St. John Titley og James Titley D. 3501. 16 Cents med 6 pCt. aarlig Rente fra 29 August f. A. indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst, derunder et Sagførersalær af D. 48. Denne Dom har Citanten indanket for Overretten, hvor han principaliter har paastaet den annulleret med eller uden Hjemvisning, og at der tilkjendes ham Kost og Tæring i begge Instantser, in subsidium, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, og disse tilpligtes in solidum at godtgjøre ham Processens Omkostninger for begge Retter. Da de Indstævnte, uagtet lovlig varslede, Indstævnte, Enkefrue Titley, under sin Fraværelse fra St. Thomas, ved sin Fuldmægtig P. H. Moron, ikke have givet Møde, vil Sagen blive at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder.

Hvad først angaar de af Citanten nedlagte Paastande om Underrettsdommens Annulation, da vedrøre nogle af Indsigelserne

mod nævnte Dom Sagens Realitet, nemlig at de Indstævnte ikke have godtgjort, at de ere Arvinger, og de eneste Arvinger efter afg. J. F. T. Titley, og som saadanne berettigede til at optræde som Sagsøgere, og fremdeles, at Citanten ikke er rette Sagvolder, hvilke Indsigelser tilmed ikke have været fremsatte i 1ste Instants, saa at der allerede af den Grund intet Hensyn kan tages til dem. Om de øvrige Indsigelser gjælder det, at de enten ere forspildte ved ikke at have været fremsatte for Underretten, eller ere uden Hjemmel, og Sagens Realitet bliver derfor at prøve.

Efter hvad der dels er in confesso imellem Parterne, dels ikke modsagt af Citanten, optog Kjøbmand J. F. T. Titley, der drev Handelsforretning paa St. Thomas, under Firma J. F. T. Titley & Co., ved en den 10 Juli 1882 oprettet Interessentskabskontrakt, sin Broder Alfred Fitzmaurice Titley som Deltager i Forretningen for en Fjerdedel, i hvilken Kontrakt det bl. A. bestemtes, at Forretningen i Tilfælde af den oprindelige Deltagers Død skulde fortsættes af den ny, og, da den nævnte Eventualitet kort efter indtraf, fortsatte A. F. Titley Forretningen med Bistand af sin og Afdødes Broder, Citanten. I September 1885 tilstilledes Enken, Indstævnte Fru O. V. Titley, der opholdt sig i England, en Statusopgjørelse til 31 August s. A., hvorefter Aktiva overstege Passiva med D. 7738. 02., men i Juli 1886 underrettedes hun om, at Passiva nu overstege Aktiva med D. 13,000. 00., hvorpaa hun uden Ophold rejste til St. Thomas. Ved en Undersøgelse af Firmaets Bøger viste det sig bl. A., at A. F. Titley, der ikke ses at have indskudt nogen Kapital i Forretningen, var Debitor for ca. D. 2000., og ligeledes kom de Indstævnte til det Resultat, at Citanten var dem det paastævnte Beløb skyldig. Medens det kom til et Arrangement med A. F. Titley, der afgjorde sin Gjæld med et Beløb af D. 1000. 00., og samtidig med, at han den 2 Februar f. A. udtraadte af Firmaet, der opløstes, transporterede alle dets udestaaende Fordringer til J. F. T. Titleys Arvinger, den indstævnte Enke, og de ligeledes ved Være indstævnte Børn, nægtede Citanten at skyldte Noget, og Sag blev derfor anlagt imod ham med det i det Foregaaende anførte Resultat.

Af de Indstævnte er fremlagt en Udskrift af Citantens Konto i Firmaets autoriserede Handelsbøger, der vel er afsluttet i Hovedbogen derved, at der under 5 Januar f. A. er givet ham Kredit for det hele af ham skyldige Beløb, men ifølge Journalen er Afslutningen alene sket dels derved, at der den 31 December 1886 paa Vindens- og Tabskonto er afskrevet D. 1150. som modtaget af en Trediemand imod Udstedelse fra Firmaets Side af 2de Gjældsbeviser, til Sikkerhed for hvilke Firmaet havde givet en paa Citantens Liv lydende Forsikringspolice, dels ved, at D. 2351. 16 Cents er afskrevet, „for at afslutte“ Kontoen. De Indstævnte gjøre i sidstnævnte Henseende

gjældende, at Afskrivningen var af den Art, som Kjøbmænd jævnlig foretage, naar de i Øjeblikket anse en Fordring for værdiløs, og at det førstnævnte Beløb ikke rettelig kunde krediteres Citanten, eftersom han ikke havde indfriet de 2de Gjældsbeviser, hvilke han synes at have underskrevet som Selskyldnerkautionist, men vedkommende Kreditor tværtimod, da Firmaet en Tid var under Skiftebehandling som fallit, af Skifteretten har modtaget Dividende af Boet.

Citantens Procedure for Underretten — han har selv udført sin Sag sammesteds — har været i høj Grad tilbageholden, og, om han end her for Retten, hvor han er mødt ved Sagfører, har søgt at raade Bod herpaa, er det en Selvfølge, at de nye faktiske Anbringender, hvormed han er fremkommen som fremsatte for sent ikke kunne komme i Betragtning, og at han overhovedet maa lide under Følgerne af sin Procedure i 1ste Instants. Han nægtede først at skyldte de Indstævnte Noget, eftersom hans Konto, paa Spørgsmaalet om hvis Rigtighed eller Urigtighed han ikke vilde indlade sig, var sluttet i Bøgerne, og han derhos var i Besiddelse af en Kvittering af 5 Januar f. A., forsynet med Firmaet J. F. T. Titleys Underskrift, og udstedt af A. F. Titley, med hvem han havde afgjort sit Mellemværende med Firmaet. I Forbindelse hermed fremlagde han Kvitteringen, hvori det hedder, at Firmaet af ham har modtaget D. 3501. 16 Cents som fuld Betaling for alle Fordringer imod ham.

Da de Indstævnte dernæst erklærede, at Kvitteringen var falsk, eller, som de senere siger, udstedt pro forma, idet Firmaets autoriserede Bøger udvise, at Citanten aldeles ikke har præsteret nogen Betaling, eller, at i alt Fald A. F. Titley, hvis Kvitteringen er udstedt af ham, havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved ikke at lade dem faa nogen Andel af det af Citanten betalte Beløb, indskrænkede Citanten sig til at fastholde sit Tidligere med Tilføjende, at det ikke vedkom ham, hvorledes A. F. Titley havde baaret sig ad overfor de Indstævnte. En senere Provokation til at oplyse, om det kontante Beløb, hvorpaa Kvitteringen lyder, er indbetalt til Udstederen, undlod Citanten at efterkomme.

Under disse Omstændigheder findes Bythingsdommen med Rette at have dømt Citanten til at indrede det af de Indstævnte paastaaeede Beløb.

Det er ikke tilstrækkeligt modsagt af ham, at han har været Firmaet samme skyldig, eller at Forholdet med Afskrivningen af de ovenmeldte D. 1150. er anderledes end af de Indstævnte assereret. Han har vel paastaet at have betalt Beløbet, og fremlagt Kvittering herfor, men efter alt Foreliggende maatte det være hans Pligt at efterkomme Modpartens nysnævnte Provokation til at meddele, om han havde ydet A. F. Titley kontant Betaling, og, da han har undladt dette, maa Sagen antages

at forholde sig som af de Indstævnte principalt paastaet, nemlig at Citanten ikke har præsteret nogen Betaling, og at paagjødende Kvittering alene er udstedt pro forma.

Underretsdommen, der med Føje har paalagt Citanten at godtgjøre de Indstævnte Processens Omkostninger paa den ovenfor angivne Maade, vil derfor være at stadfæste, og der kan som Følge heraf ikke være Tale om at paalægge de Indstævnte at udrede til Citanten de nævnte Omkostninger her for Retten, som derfor blive at ophæve. Efter Omstændighederne findes det at kunne billiges, at Underretten ikke har ikjendt Citanten Mulkt for usømmelig Skrivemaade.

Nr. 7. **The Gardener Gun Company**
i Cleveland i Nordamerika og i London (Halkier)

contra

Oberst **J. E. Gowen** af Paris (Ingen),

betr. Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 20 November 1889, hvorved er dekretet Rettens Arrest og Beslag i det Beløb, som The Gardener Gun Company har til Gode hos Artilleriet til Sikkerhed for det opgjorte Beløb m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1891: Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Hovedcitanten Oberst J. E. Gowen i Paris være berettiget til efter Udløbet af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse at foretage Exekution i den arreterede Del 20,972 Kr. 14 Øre af Kontracitanterne Firmaet The Gardener Gun Company i Cleveland i Nordamerika og i London dets Tilgodehavende hos de Indstævnte det danske Artilleri, forsaavidt fornødent gjøres og tilstrække kan, til Dækning af Hovedcitantens ovenanførte Tilgodehavende hos Kontracitanterne 20,897 Kroner 68 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 21 November 1889 til Betaling sker, Arrestforretningens Omkostninger 74 Kr. 46 Øre og Hovedsagens Omkostninger 150 Kr. For Hovedcitantens Vedkommende afvises Kontrasagen. Indstævnte Kongens Foged Carl Christian Birch bør for Kontracitanternes Tiltale fri at være, og bør Kontracitanterne til Stats-

kassen betale de Retsgebyrer og det Skrivnersalær, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte Birchs Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overretsprokurator Gottschalck 50 Kroner. De i Kontrasagen idømte Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretsprokurator Casse en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til i Henhold til Stempelovens § 90 b at foranledige den af ham den 16 December 1889 fremlagte, den 13 September 1886 daterede Skrivelse fra Direktør Watmough til Hovedcitanten forsynet med behørigt Stempel.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning og Proceduren for Høiesteret ikkun er Spørgsmaal om at prøve Rigtigheden af den indankede Dom, forsaavidt de af Indstævnte Oberst Gowen i forrige Instants under det af ham anlagte Hovedsøgsmaal nedlagte Paastande ved Dommen ere tagne til Følge, samt i Henhold til de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre.

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten Oberst J. E. Gowen i Paris andraget, at han i Henhold til Plakat af 30 November 1821 har ladet foretage Arrest hos de Indstævnte det danske Artilleri i 20,972 Kr. 14 Øre af Firmaet „The Gardener Gun Company“ i Cleveland i Nordamerika og i London, dets Tilgodehavende hos Artilleriet for leverede Mitrailløser og Maskinskyts „Gardner 2 Barrels Guns“ til Sikkerhed for et Beløb af £ 1151. 7 sh. 9 d. eller i dansk Mønt 20,897 Kr. 68 Øre, som bemeldte Firma, der ikke har nogen Mandatarius her i Landet, skal skyldte Hovedcitanten til Rest paa betinget Vederlag som Repræsentant for samme og

Udlæg i den Anledning, tilligemed Arrestforretningens Omkostninger 74 Kr. 46 Øre. Hovedcitanten har derhos paastaet, at bemeldte Arrestforretning kjendes som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og at han kjendes berettiget til at foretage Exekution i det arresterede Beløb, forsaavidt fornødent gjøres og tilstrække kan, til Dækning af sit nævnte Tilgodehavende 20,897 Kr. 68 Øre tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 November 1889, til Betaling sker, Omkostningerne ved Arrestforretningen og Sagens Omkostninger skadesløst.

Det nævnte Firma har ved Stævning af 10 April f. A., der er udtaget mod Hovedcitanten ved hans Befuldmægtigede i nærværende Sag Overretsprokurator Casse og mod Kongens Foged i Kjøbenhavn Carl Christian Birch, hvilken sidste er stævnet til at stande til Rette for den af ham foretagne Arrest og øvrige under samme brugte Behandling, kontrapaaanket Arresten og paastaet, at den ophæves som ulovlig gjort, og at Kontracitanterne frifindes for Hovedcitantens Tiltale, samt at Hovedcitanten og Indstævnte Birch tilpligtes een for begge og begge for een at betale Kontracitanterne i Erstatning for det Selskabet ved Arresten tilføjede Tab samt Tort og Kreditpilde et Beløb af 10,000 Kr. med Renter af samme 5 pCt. p. a. fra 20 November 1889 til Betaling sker samt Hoved- og Kontrasagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb.

I Kontrasagen har Hovedcitanten og Indstævnte Birch, hvilken sidste procederer efter meddelt Bevilling til fri Proces, paastaet sig frifunden og Kontracitanterne tilpligtede at udrede denne Sags Omkostninger, for Indstævnte Birchs Vedkommende efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Gottschalck, hvilket Salær i alt Fald er paastaet udredt af det Offentlige.

De Indstævnte det danske Artilleri har givet Møde i Sagen ved den konstituerede Kammeradvokat uden dog at nedlægge nogen Paastand.

Det fremgaar af Sagen, at, efterat Hovedcitanten i nogen Tid havde virket for Kontracitanterne med Hensyn til Optagelse af Ordre, særlig i Tyrkiet, og herfor foruden Dækning af sine Udgifter modtaget en Provision, ønskede han at erholde varig Beskjæftigelse hos Firmaet med at besørge Salget af dets Kanoner til kontinentale Magter, og han tilbød da i Skrivelse af 22 Juli 1886 Firmaet sin Tjeneste mod et Honorar af £ 1000 om Aaret samt en Provision af 10 pCt. af alle solgte og leverede Kanoner (Mitrailøser). Selskabets daværende Direktør og Generalagent i London Watmough vilde imidlertid ikke gaa ind herpaa, og efterat Hovedcitanten havde foreslaaet, at Firmaet skulde betale hans Udgifter og give ham 10 pCt. ved Salg og en saadan Betaling, som han maatte opnaa udover Firmaets for

Tyrkiet noterede Priser, svarede Direktør Watmough i Skrivelse af 7 September s. A., at der ikke maatte gjøres noget Forsøg paa at forhøje Priserne udover Firmaets Angivelser i Frankrig, og at han heller ikke kunde indvilge i at give Hovedcitanten hans Udgifter og 10 pCt. Kommission i Frankrig, men at det bedste, han kunde indgaa paa, vilde være „ti Procent af Ordrer med Fradrag af Udgifter, hvis De skulde opnaa Ordre“. I en Svarskrivelse af 8de s. M. remonstrerede Hovedcitanten mod dette Tilbud, som han betegnede som „ikke fair“, og erklærede, at han vilde være tilfreds med for Frankrig, at Firmaet betalte Udgifterne og gav ham 10 pCt. af alle Ordre, som maatte blive givne af den franske Regering, men efterat Direktør Watmough i Skrivelse af 9de s. M. havde udtalt, at han ikke kunde afvige fra de foreslaaede Betingelser, medmindre Hovedcitanten vilde modtage sine Udgifter og 5 pCt. Kommission, erklærede Hovedcitanten i Skrivelse af 10de s. M., at han vil samtykke i „at modtage 10 pCt. af alle Ordre, som opnaaes fra den franske Regering, idet jeg derfra trækker mine Udgifter“, og Direktør Watmough tilskrev da Hovedcitanten under 13de s. M.: „Jeg bekræfter herved den Overenskomst, at de skal have 10 pCt. Provision af alle Ordre, som De skaffer fra Frankrig med Fradrag af Deres Udgifter“, hvornæst Hovedcitanten i Skrivelse af 15de s. M. erklærede, at Kommissionen som omtalt af 10 pCt. var aldeles tilfredsstillende. Efterat Direktør Watmough var bleven afløst af J. A. Norton som Firmaets Direktør og Generalagent, stadfæstede denne ved Skrivelse af 9 Oktober s. A. det mellem Watmough og Hovedcitanten truffne Arrangement. Den saaledes indgaaede Overenskomst bestod derefter, indtil Direktør Norton under 20de September 1889 opsagde samme, og i den mellemliggende Tid har Hovedcitanten regelmæssig med visse Mellemløb indsendt sine saakaldte „Memoranda“ over Udgifter m. m., derunder Rejseudgifter i Anledning af hans Hverv for Firmaet. I omtrent den første Halvdel af dette Tidsrum bleve disse Memoranda ogsaa regelmæssig honorerede af Firmaet, hvorimod der, fraregnet nogle mindre Beløb, intet blev betalt paa de senere Memoranda, og det er Beløbet af disse sidste, som Hovedcitanten har opgjort til £ 1151. 7 sh. 9 d. eller 20,897 Kr. 68 Øre, hvorom Striden mellem ham og Kontracitanterne under nærværende Sag drejer sig.

Hovedcitanten har nemlig forment, at den mellem ham og Selskabet indgaaede Overenskomst maa forstaaes saaledes, at Selskabet var pligtig at afholde de Udgifter, hans Hverv medførte, og at der kun var forbeholdt det Adgang til at likvidere samme helt eller delvis i den Provision, der maatte tilkomme ham, hvorimod Kontracitanterne have gjort gjældende, at Selskabet ubetinget skal have de Hovedcitanten udbetalte Beløb refunderede, og at han derfor, da hans Provision langtfra har

kunnet dække disse Beløb, er Selskabets Debitor for Restbeløbet, saa at Selskabet istedetfor at være ham Noget skyldig har et betydeligt Beløb tilgode hos ham.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at der maa gives Hovedcitanten Medhold i hans Forstaaelse af den omhandlede Overenskomst. Ligesom det nemlig efter Hovedcitantens Udtalelser og Forslag under de Overenskomsten forudgaaede Forhandlinger maatte stille sig uantageligt for Modparten, at han vilde gaa ind paa en Ordning, hvorefter han vilde kunne komme til af egne Midler helt eller delvis at afholde de Udgifter, hans Hverv maatte medføre, saaledes findes ogsaa en modsat Forudsætning at indeholdes i Direktør Watmoughs til Grund for Overenskomsten liggende Forslag af 7 September 1886, idet det deri ved Siden af en utvivlsom Forudsætning om, at Selskabet skulde yde Hovedcitanten de fornødne Beløb til Bestridelse af Udgifterne, kun omtales en Adgang til Likvidation af disse i Provisionen, „hvis Hovedcitanten skulde opnaa Ordre“, uden at det paa nogen Maade antydes, at Hovedcitanten, forsaavidt hans Provision ikke maatte være tilstrækkelig til saadan Likvidation, skulde være Debitor for Restbeløbet. I god Overensstemmelse hermed synes det ogsaa at være, at Direktør Watmough i Skrivelse af 9de s. M. som et Alternativ har foreslaaet Hovedcitanten at modtage sine Udgifter og 5 pCt. Kommission, hvorved Selskabet i alt Fald viste, at det, naar Provisionen nedsattes, ikke frygtede for at paatage sig en Forpligtelse til at dække Hovedcitantens Udgifter uden nogenomhelst Adgang til Likvidation af samme, hvad der, som Forholdene senere have stillet sig, endog vilde have været fordelagtigere for Hovedcitanten end den af ham hævdede Ordning. Endelig bestyrkes Rigtigheden af Hovedcitantens Opfattelse ved hele den Maade, hvorpaa Firmaet, medens hans Engagement varede, har stillet sig til hans Memoranda, idet Selskabet, skjøndt de af ham beregnede Udgifter m. m. vare betydelige og Ordre indløb meget sparsomt, dog — som anført — i den første Tid honorerede Memorandaerne uden nogen Indsigelse, og, selv efterat det paa Grund af økonomiske Vanskeligheder maatte undlade Honoreringen, ikke før i den sidste Tid før Opsigelsen bestemte bestred Hovedcitantens Ret til Dækning, men væsentlig kun paaberaabte sig manglende Betalingsevne. Men selv naar Hovedcitantens Opfattelse af Overenskomsten saaledes anses for rigtig, formene Kontracitanterne, at den i ethvert Fald kun kan hjemle ham Betaling af hans virkelige Udgifter, og at Selskabets Betalingspligt derfor navnlig ikke kan strække sig til den Del af Hovedcitantens Fordring, der paa hans Memoranda er opført dels som Dagpenge til ham selv og dels som Dagpenge til en Medhjælper (Constantine Gowen), hvilke sidste Hovedcitanten efter Kontracitanternes Formening ikke har udbetalt Medhjælperen fra den

Tid af, at Selskabet ophørte at honorere hans Memoranda. Hvad imidlertid angaar Dagpengene til Hovedcitanten selv, da ere disse, saa længe Kontracitanterne honorerede Hovedcitantens Memoranda, blevne betalte uden nogen Indsigelse, og Kontracitanterne, i hvis Interesse det maatte være, at Hovedcitanten optraadte paa en gentil og splendid Maade, findes derved saaledes at have anerkjendt denne Post, at de, naar de ikke længere vilde honorere samme, strax burde have underrettet ham derom. Men det er saa langt fra, at der er givet ham nogen saadan Underretning, at Direktør Norton tvertimod i Skrivelse af 16 April 1889 har anerkjendt Postens Berettigelse, idet han deri udtaler: „Deres Overenskomst var at trække £ 2 pr. Dag og Udgifter“. Og hvad Dagpengene til Medhjælperen angaar, da er Kontracitanternes Formening, at Hovedcitanten ikke kan have udbetalt samme, efterat Selskabet havde ophørt at honorere hans Memoranda, støttet paa de stærke og vedholdende Klager, som Hovedcitanten derefter fremførte over sin hele pinlige, økonomiske Situation, men da han under Sagen har produceret Kvitteringer fra Medhjælperen for, at de paagjældende Beløb ere ham udbetalte, og Kontracitanterne ikke have bestridt Ægtheden af disse Kvitteringer, kan deres Indsigelse ikke anses befojet.

I Henhold til det Anførte vil Hovedcitantens Paastand i Hovedsagen, ved hvilken Hovedcitanten ses at være gaet ud fra, at der kun er dekretet Arrest hos det danske Artilleri i 20,972 Kr. 14 Øre af Kontracitanternes Tilgodehavende, være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger, da der ikke havs Hjemmel til at tillægge Hovedcitanten samme skadesløst, bestemmes til 150 Kr.

Hvad Kontrasagen angaar, da vil denne for Hovedcitantens Vedkommende ex officio være at afvise paa Grund af manglende Forligsmægling, idet Forlig burde have været prøvet efter Indkaldelse til Overretsprøknator Casse som Hovedcitantens Befuldmægtigede i Hovedsagen. Indstævnte Birch vil efter Hovedsagens Udfald være at frifinde for Kontracitanternes Tiltale, hvorhos Kontracitanterne ville have at udrede Sagens Omkostninger for denne Indstævntes Vedkommende efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 50 Kroner.

Der vil være at forelægge Overretsprøknator Casse en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til i Henhold til Stempelovens § 90b at foranledige den af ham den 16 December 1889 fremlagte den 13 September 1886 daterede Skrivelse fra Direktør Watmough til Hovedcitanten forsynet med behørigt Stempel.

Iøvrigt er det fornødne stemplede Papir, forsaavidt Sagen ikke har været beneficeret, rigtig forbrugt.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 63. Forhenværende Sergent. **Broder
Carstensen** (Nellemann efter Ordre)

contra

Finantsminister **Estrup** paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat),

betr. Efterbetaling af Invalideunderstøttelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1890: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Sergent, Invalid Broder Carstensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det ikke at kunne antages, at Citantens Helbredstilstand i det under Sagen omhandlede Tidsrum i den Grad har været bedret, at hans Erhvervsevne ikke længere kunde anses væsentlig svækket. Som Følge heraf maa Citanten kjendes berettiget til at faa efterbetalt Invalideforsørgelse efter Administrationens nærmere Bestemmelse, dog i Medfør af Loven angaaende Invalideforsørgelse af 1 Marts 1889 § 4 først fra 1 Oktober 1878, hvorhos der vil være at tilkjende ham Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til for Tidsrummet fra 1 Oktober 1878 til 31 December 1886 at erholde Invalideforsørgelse efter Administrationens nærmere Bestemmelse med Renter af det Beløb, der tillægges ham, 5 p Ct. aarlig fra 27 August 1889, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Advokat Nellemann i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en Felttjenesteøvelse ved Fredericia i Januar 1862 paadrog Citanten, fhv. Sergeant, Invalid Broder Carstensen, der da gjorde Tjeneste som Foureer ved 10de Infanteribataillon, sig et Tarmbrok, der den Gang ikke blev nærmere undersøgt, idet Citanten efter eget Ønske forblev i Tjenesten; men under 20 Februar 1864 blev Citanten, der havde været med under Tilbagetoget fra Dannevirke, fremstillet for en Kassationskommission i Sønderborg og som lidende af dobbelt Lyskebrok erklæret for stedse uskikket til al Krigstjeneste. I November s. A. indgav derefter Citanten, der oppebar Pension for tilbagelagt Tjenestetid, Andragende om tillige at erholde Forsørgelse som Invalid, hvilket Andragende af en Underlæge ved Garnisonshospitalet i Kjøbenhavn blev meddelt saalydende Paategning:

„Ansøgeren har for Øjeblikket et dobbelt Brok. Brokket paa højre Side kan ikke fuldstændig holdes inde i Underlivet, saaledes som det paa venstre Side kan under Anvendelse af en dobbelt Brokbandage. Der vil i Fremtiden ikke kunne indtræde nogen Forandring eller Forbedring i denne Tilstand, og Patientens nuværende Arbejdsudygtighed vil selvfølgelig ikke i Fremtiden kunne hæves. Hans nuværende Sygdom gjør ham ikke blot for Fremtiden aldeles udygtig til sin tidligere Beskæftigelse, men vil ogsaa i Fremtiden gjøre ham ethvert nogenlunde svært Arbejde eller saadant, hvortil behøves nogenlunde Legemskræfter, umuligt“.

Herefter blev der tilstaaet Citanten en vedvarende Invalidforsørgelse af 60 Kr. aarlig, som fra 1 November 1873, under særligt Hensyn til da for Citanten indtraadte uheldige økonomiske Forhold, forhøjedes til 90 Kr. aarlig, idet Citanten dog kun erholdt dette Tillæg for et Aar ad Gangen, og saaledes hvert Aar skulde indgive fornyet Andragende derom. Da imidlertid Citantens Andragende af 22 Januar 1876 af det daværende lægekyndige Medlem af Bestyrelsen for Invalidforsørgelsen erholdt følgende Paategning:

„Har et Brok paa h. Side, hvorfor han bærer Brokbaand, hvorved det holdes inde“,

erklærede nævnte Bestyrelse i Skrivelse af 30 Marts 1876, at den, da det af Andragendet fremgik, at Citanten ikke led af dobbelt Brok, og at Brokskaden paa højre Side lod sig holde inde ved Anvendelse af Brokbaand, ikke længere kunde anse Citanten saa væsentlig indskrænket i Arbejdsudygtighed, at der fremdeles kunde tillægges ham Forsørgelse som Invalid, hvorefter

den Citanten tillagte Invalideforsørgelse blev inddragen fra Udgangen af Marts s. A.

I September 1878 androg derpaa Citanten om Gjenerholdelse af den ham fratagne Forsørgelse, og da dette Andragende, der af fornævnte lægekyndige Medlem af Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen erholdt i det Væsentlige samme Paategning som Andragendet af 1876, ikke blev bevilget, indgav endelig Citanten i December 1886 et nyt Andragende om Gjenerholdelse af bemeldte Forsørgelse, hvilket Andragende af den i 1862 ved 10de Bataillon fungerende Overlæge var meddelt Paategning om, at Citanten under en den 12 December 1886 foretagen Undersøgelse befandtes at have et fremtrædende Tarmbrok i højre Lyske og tydeligt Anlæg til Tarmbrok i venstre Lyske, samt at Citanten derfor stadig maatte bruge et dobbelt Brokbaand og afholde sig fra enhver Anstrængelse, saasom Løften og Bæren af Byrder, hvorhos det af bemeldte Overlæge var tilføjet, at Citantens Arbejdsdygtighed som Følge heraf, og henset til hans høje Alder, var i høj Grad indskrænket. Over dette Andragende blev der under 17 Januar 1887 af Invalideforsørgelsens daværende lægekyndige Konsulent afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at der under den samme Dags foretagne Undersøgelse i Citantens højre Lyske fandtes et Tarmbrok af et Hønseægs Størrelse, som dog holdtes godt inde ved et (dobbelt) Brokbaand, i det mindste saa længe Undersøgelsen stod paa, at der derimod paa venstre Side ikke fandtes noget Brok eller Anlæg dertil, eftersom der endog med stærk Hoste ikke fandtes noget som helst Anslag af Tarmene mod Bugvæggen, samt at Citanten — dog med nogen Vaklen — selv angav, at han ikke havde mærket noget Brok i de sidste 3 à 4 Aar, hvorefter Erklæringens Udsteder bl. A. med Tilføjende, at Citanten i Øjeblikket var Bud, og at der i denne Stilling ikke ret vel kunde være Tale om svært Arbejde, samt at Citanten var født den 18 Januar 1821 og forresten rask, indstillede Citanten til at erholde en ringe Invalideforsørgelse.

Efterat der derpaa atter var bleven tilstaaet Citanten Invalideforsørgelse fra 1 Januar 1887 at regne, indgav han i Mars af A. Andragende om Efterbetaling af Forsørgelsen for det Tidsrum, i hvilket denne havde været inddragen, og da dette Andragende blev afslaaet, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces — idet han iøvrigt ikke har ønsket og saaledes heller ikke har erholdt nogen Sagfører beskikket for sig — anlagt nærværende Sag, hvorunder han under Paaberaabelse af, at den i 1876 stedfundne Inddragelse af hans Invalideforsørgelse formentlig har savnet Hjemmel i Lovgivningen, idet han ikke i nogen Del af Tidsrummet fra 1 April 1876 til 31 December 1886 kan siges at have været helbredet i den Grad, at han har

gjenvunden sin Evne til Erhverv, men tvertimod i hele det nævnte Tidsrum har været Invalid i en ikke ringere Grad end tidligere eller sidenefter — har paastaaet de Indstævnte, Finantsministeriet paa Statskassens Vegne, tilpligtet at betale ham Invalidforsørgelse for bemeldte Tidsrum efter Administrationens nærmere Bestemmelse, dog ikke under 90 Kr. aarlig med Renter 5 pCt. af det ham tillagte Beløb fra Stævningens Dato den 27 August f. A. og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, for hvilke den kst. Kammeradvokat har givet Møde, have principalt paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten, i hvilken Henseende de Indstævnte have gjort gjældende, at den i 1876 stedfundne Inddragelse af Citantens Invalidforsørgelse ifølge de i ovenanførte Skrivelse af 30 Marts s. A. paaberaabte Grunde har været beføjet, og at der ikke for nogen Del af Tiden, i hvilken bemeldte Forsørgelse har været inddragen, foreligger Oplysning om, at Citantens Erhvervsevne ved Brokket har været i en væsentlig Grad svækket, hvilket navnlig heller ikke fremgaar af den anførte Lægeerklæring af 17 Januar 1887, der tvertimod i det Hele bestyrker Rigtigheden af de foreliggende Lægeerklæringer fra 1876 og 1878, og naar der desuagtet paa Grundlag af Lægeerklæringerne af 1886 og 1887 atter er tillagt Citantens Invalidforsørgelse, er dette efter de Indstævntes Anbringende kun sket, fordi man har anset sig beføjet til at antage, at den tidligere tilstedeværende, i og for sig ikke væsentlige Indskrænkning i Citantens Erhvervsevne nu paa Grund af hans fremrykkede Alder havde en større Betydning for ham.

Efter alt det Foreliggende — hvorved bemærkes, at der ikke foreligger Noget om, at Citanten ved sin Broksskade har været forhindret fra at overtage nogen Bestilling, som han ellers kunde have opnaaet og vilde have modtaget — skjønnes det nu heller ikke rettere, end at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at den i 1876 stedfundne Inddragelse af Invalidforsørgelsen har været beføjet, samt at det ikke kan anses godtgjort, at Citantens Evne til at sørge for sit og Families Underhold i det derpaa følgende Tidsrum eller i nogen Del af dette paa Grund af bemeldte Broksskade har været svækket i en væsentlig Grad, jfr. Lov om Pensionering af Militæretaternes Underklasser samt Invalidforsørgelse af 9 April 1851 § 12, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Salær til Kammeradvokaten. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 174. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Peter Anton Nielsen og Christen Thorvald
Nielsen (Def. Hindenburg).

der tiltales for Tyveri, Nr. 1 tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 173.

Langeland Herreders Extrarets Dom af 4 Juli 1891: Tiltalte, Niels Peter Anton Nielsen, bør tildeles 15 Slag Ris, medens Tiltalte, Christen Thorvald Nielsen, for Aktors Tiltale i denne Sag bør fri at være. De ville derhos in solidum have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Stürup og til Defensor Sagfører Harder med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen for Tiltalte Niels Peter Anton Nielsen bestemmes til 25 Slag Ris og at Aktionens Omkostninger udredes af bemeldte Tiltalte. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Wolff, i Salær hver 20 Kr., som ligeledes udredes af fornævnte Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Niels Peter Anton Nielsen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langeland Herreders Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Niels Peter Anton Nielsen og Christen Thorvald Nielsen, der ere fødte henholdsvis den 28 August 1877 og den 19 Maj 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, aktionerede for Tyveri og Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 173.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, har Tiltalte Niels Nielsen forklaret, at han og Medtiltalte den 9 December f. A. vare gaaede ind i en Gaard i Tryggelev, hvor de tilfældig kom ind i et Værelse, paa hvis Væg der hang et Par Benklæder tilhørende en ved Opførelsen af Tryggelev Mejeri beskæftiget Tømrersvend Carl Hansen; de gave sig da til at undersøge Lommerne i disse Benklæder, og, da Medtiltalte fandt en Pung, som han aabnede, og hvori der laa en Tikroneseddel, tilegnede Tiltalte sig denne, medens Pungen blev lagt tilbage i Benklæderne; efter Medtiltaltes Forslag fik Tiltalte Sedlen byttet hos en Kjøbmand ved at købe nogle Svedsker og noget Sukker, som de i Forening med nogle andre Drenges fortærede, og Tiltalte delte derefter Pengene med Medtiltalte.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Maj 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 15.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 174.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Peter Anton Nielsen og Christen Thorvald Nielsen
(Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Medens Tiltalte Niels Nielsen saaledes har tilstaaet at have gjort sig skyldig i det ommeldte Tyveri, har Tiltalte Christen Thorvald Nielsen vedholdende benægtet at have været medskyldig i samme. Efter hans Forklaring sagde Tiltalte Niels Nielsen, da de vare komne ind i den ommeldte Gaard, at fornævnte Carl Hansens Pung vist maatte være i hans Benklæder, som han vidste hvor hang, og han, Christen Nielsen, gik da vel med ind i Værelset, men han deltog ikke i selve Forbrydelsen, idet han kun saa til, medens Tiltalte Niels Nielsen udtog Pungen; han vil ej heller have givet Niels Nielsen nogen Anvisning paa at faa Sedlen byttet, og han har endelig benægtet, at der blev foretaget nogen Deling af Pengene, hvorimod han vel mærkede, at Niels Nielsen stak Noget i hans Lomme, men ikke tænkte over, hvad det var, før han Dagen efter fandt Pengene, hvorpaa han strax fortalte sin Fader det Passerede. Skjøndt denne Forklaring, der ikke kan anses væsentlig bestyrket ved, at Tiltalte ifølge Faderens Udsagn Dagen efter Tyveriet har givet denne samme Fremstilling af det Passerede, i sig selv er temmelig usandsynlig, findes den dog ikke at kunne forkastes, og Tiltalte kan saaledes ikke anses overbevist om nogen Delagtighed i det omhandlede Tyveri. Forsaavidt det dernæst maa anses oplyst,

at samme Tiltalte for længere Tid siden har gjort sig skyldig i Forsøg paa Tyveri hos Høker Rasmus Andersen af Kjædeby, vil der i Henhold til Straffelovens § 66 ikke herfor kunne paalægges ham noget Strafansvar, da denne Forbrydelse maa antages begaaet nogle Dage før eller efter Fastelavn 1889, og Aktion i Sagen først er beordret den 2 Maj d. A.

Hvad endelig angaar Sigtelsen mod Tiltalte Niels Peter Anton Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 173, da er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag ifjor Sommer med opknappede Benklæder, men dog uden at have sit Lem fremme, har lagt sig paa Knæ foran Indsiddet i Tryggelev Anton Larsens den Gang ca. 6 Aar gamle Datter for at drive Uteerlighed med hende, hvori han dog blev forhindret derved, at hun løb sin Vej, samt at han engang i April Maaned d. A. har lagt en anden ca. 5 Aar gammel Datter af bemeldte Indsiddet Larsen ned paa Gulvet og efterat have opknappet sine Benklæder ført sit Lem ind mellem hendes Ben, medens han ikke, som af Barnet udsagt for sin Moder, vil have ført det ind i hendes Kjænde, hvorhos han, da hun begyndte at skrike, strax vil have rejst sig og forladt hende.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Tiltalte Christen Thorvald Nielsen ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, og at Tiltalte Niels Peter Anton Nielsen er anset efter Straffelovens §§ 233 og 176, idet dog med sidstnævnte § bør jævnføres § 36, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til 15 Slag Ris, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 25 Slag Ris. Forsaavidt det ved Dommen er paalagt begge de Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, vil den være at forandre derhen, at bemeldte Omkostninger paalægges Tiltalte Niels Peter Anton Nielsen.

Onsdagen den 11 Maj.

Nr. 126. Advokat Klubien

contra

Niels Christian Mortensen, Jens Christian Dabelsteen og Christian Nicolai Mogensen (Def. Salomon, privat engageret),

der tiltales for som Bestyrere af det anonyme Interessentskab „Fabrikerne Lyneborg“ at have undladt at efterkomme et af Kjøbenhavns Sundhedskommission under 22 Oktober 1886 bemeldte Interessentskab givet Tilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Oktober 1889: De Tiltalte, Fabriksbestyrer Niels Christian Mortensen, Murermester Jens Christian Dabelsteen og Slagtermester Christian Nicolai Mogensen, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde hver især 150 Kr. samt een for alle og alle for een betale Sagens Omkostninger. Det paalægges Medlemmerne af Bestyrelsen for det anonyme Interessentskab „Fabrikerne Lyneborg“, een for alle og alle for een, inden en Frist af 8 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, at efterkomme det nævnte Interessentskab af Sundhedskommissionen for Kjøbenhavn givne, ovenfor ommeldte Tilhold af 22 Oktober 1886. De de Tiltalte idømte Bøder at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indfyldelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Opfyldelsen af det givne Paalæg regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte een for alle og alle for een til Advokat Klubien 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det ved anstillede Iagttagelser var befundet, at de til Fabrikerne Lyneborg, Strandvejen Nr. 18, hørende tvende Dampskorstene udsendte Røgmasser, der vare til Besvær for de Omboende, blev der den 22 Oktober 1886 af Sundhedskommissionen for Kjøbenhavn i Henhold til § 26 i Sundhedsvedtægten af 15 Juni samme Aar under Strafansvar efter Vedtægtens § 8 givet det anonyme Interessentskab „Fabrikerne Lyneborg“ som Ejer af bemeldte Skorstene Paalæg om inden nævnte Aars Udgang at afhjælpe den ommeldte Mangel. Da dette Tilhold ikke blev efterkommet, anlagdes der her ved Retten Sag mod Tiltalte Fabriksbestyrer Niels Christian Mortensen som Medlem af Bestyrelsen for Interessentskabet med det Udfald, at han ved Rettens Dom af 3 November f. A. blev anset efter Lov om Tilvejebringelsen af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868 § 1, med en Bøde af 100 Kr.

Under nærværende Sag er der nu paany rejst Tiltale mod Fabriksbestyrer Mortensen samt mod Murermester Jens Christian Dabelsteen og Slagtermester Christian Nicolaj Mogensen som Bestyrere for Interessentskabet for Undladelse af at efterkomme det ommeldte Tilhold, og er det i saa Henseende ved deres egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de med de omtalte Skorstenes Benyttelse forbundne Røgulemper, som forefandtes ved Tilholdets Meddelelse, fremdeles ere tilstede i ganske samme Omfang som tidligere, idet Bestyrelsen nok har foranlediget enkelte Forsøg foretagne til Afhjælpning af Manglerne, men efter disse Forsøg har ladet Tilstanden forblive uforandret. De Tiltalte have nu vel til deres Forsvar gjort gjældende, at der, saavidt dem bekjendt, ikke gives nogen anden Maade, paa hvilken de kunne efterkomme Tilholdet, end ved at nedlægge den til Fabriken knyttede Virksomhed, men ganske bortset fra, hvilken Betydning for Sagens Afgjørelse der iøvrigt kan tillægges det af dem saaledes Anførte, maa det ifølge tvende under Sagen afhørte sagkyndige Mænds Erklæring antages, at der ved Forandring af den forhaandenværende Indretning af Skorstenene vil kunne tilvejebringes idetmindste en væsentlig Forbedring af Røgholdene.

Som Følge af det Anførte, og da de Tiltalte som Interessentskabets Bestyrelse maa bære Ansvaret for Undladelsen af at efterkomme Tilholdet, hvad de ogsaa have erkjendt, ville de, der ere langt over kriminel Lavalder, og af hvilke Mortensen er anset som foran anført, medens de tvende andre Tiltalte ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, være at anse efter ovennævnte Lov af 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868 § 1, efter Omstændighederne hver især med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 150 Kr. og een for alle og alle for een have at betale Sagens Omkostninger. I Medfør

af de samme Lovbestemmelser vil det derhos være at paalægge oftnævnte Interessentskabs Bestyrere, een for alle og alle for een, inden en Frist, der ifølge de erhvervede Oplysninger, findes at burde bestemmes til 8 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, at efterkomme Sundhedskommissionens ovennævnte Tilhold.

Torsdagen den 12 Maj.

Nr. 134. Høiesteretssagfører Salomon
contra

Andreas Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og Politivedtægten for Skagens Kjøbstad.

Skagen Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Marts 1891: Tiltalte, Smedesvend Andreas Jensen af Skagen, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Endvidere bør han at betale en Bøde af 10 Kr. til Skagens Kjøbstads Politikasse. Saa bør han og at udrede i Erstatning til Skagens Afholdsforenings Bazarkomite 83 Øre. Endelig bør han at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salær til Anklageren, Prokurator Poulsen, 15 Kr., og til Forsvareren, Prokurator Hesse, 12 Kr., samt Befordringsgodtgørelse og Diæter til Anklageren, Prokurator Poulsen, efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1891: I Henseende til de idømte Straffe og Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Skagens Kjøbstad, bliver Sagen at afvise fra Høiesteret, da den Tiltalte derfor idømte Bøde ikke udgjør summa appellabilis, og Sagen alene efter hans Begjæring er indanket for Høiesteret.

I Henhold til de i den indankede Dom under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen for saavidt være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten afvises Sagen. Forøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Smedesvend Andreas Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og Politivedtægten for Skagen Kjøbstad.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 8 December f. A. i et Hus i Skagen Kjøbstad afholdt en Bazar, ved hvilken der paa Husets Loft forevistes Adskilligt, deriblandt en Dreng, der i et Paphylster og med en Maske for Ansigtet forestillede en kalkunsk Hane. Tiltalte — der var blandt Tilekuerne, og som havde taget Plads paa et af de øverste Trin af den Trappe, der fører op til Loftet, idet han lænede sig over Gelænderet, som er anbragt omkring Nedgangen fra Loftet — har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, da den ovennævnte Dreng, medens han hoppede omkring paa Loftet, kom saa nær til Tiltalte, at denne, naar han udstrakte sin Arm, kunde naa ham med Haanden, har taget fat i ham, og idet han med Magt trak ham hen til sig, afreven hans Maske, hvorved denne maa antages at være gaaet i Stykker. Efter den Forklaring, som er afgivet af Politibetjent Christensen, der var til-

stede ved Bazaren for at holde Orden, blev Tiltalte derpaa efter Anmodning fra et af Bazarkomiteens Medlemmer af Christensen udvist af Lokalet, men kort efter kom han atter ind i samme, og da Christensen opfordrede ham til at fjerne sig, svarede han, at han vilde have de 25 Øre tilbage, som han havde betalt i Entree. Christensen aabnede da Døren og søgte, efterat have taget fat paa Tiltalte, at føre ham ud med Magt, men Tiltalte satte sig til Modværge, og efterat det var lykkedes Christensen at faa ham ud gjennem Døren, ved hvilken Lejlighed en Glasrude i samme gik i Stykker, søgte han atter at trænge sig ind i Lokalet. Christensen tog da for at forhindre ham heri paany fat i ham og opfordrede ham til at gaa sin Vej, men dette nægtede Tiltalte, og da han samtidig tog fat i Christensens Frakkerærmer og, skjøndt gjentagne Gange opfordret dertil, ikke vilde slippe samme, kastede Christensen ham til Jorden. Tiltalte vedblev dog at holde fast i Christensens Tøj, idet han tillige gjorde sig al den Umage, han kunde, for at trække Christensen ned til sig, og ved denne Lejlighed fik denne, uden at han iøvrigt kan give nærmere Forklaring om, hvorledes det gik til, et Stød eller Tryk for Brystet. Christensen sled sig derefter løs, og da Tiltalte, som nu ogsaa rejste sig, havde staaet en Tid udenfor, gik han sin Vej.

Efter en af vedkommende Distriktslæge, der den 11 December foretog en Undersøgelse af Christensen, som iøvrigt allerede Natten imellem den 8de og 9de s. M. havde søgt Lægehjælp hos ham, den førstnævnte Dag udstedt Erklæring fandtes der ved Undersøgelsen en meget betydelig Ømhed paa den venstre Side af Christensens Bryst og nogen Svulst af Bløddelene, men efter Distriktslægens Formening vilde Christensen i Løbet af 14 Dage eller 3 Uger være restitueret. Tiltalte har benægtet ved den ommeldte Lejlighed at have tilføjet Christensen noget Slag eller Stød for Brystet, hvorimod han har udtalt den Formodning, at Christensen kan have faaet Stødet mellem Udgangsdørene, dengang han satte Tiltalte ud af samme, men iøvrigt har han i det første over ham optagne Forhør afgivet en Forklaring om det Passerede, der stemmer med Christensens Forklaring, og vel har han i et senere Forhør villet gjøre gjældende, at han var fuld og ikke kan huske det Meste af, hvad der passerede, men, efter hvad der iøvrigt foreligger, er der ingen Føje til at antage, at han skulde have været beruset i en Grad, der kunde have Indvirkning paa hans Tilregnelighed. Iøvrigt har han i Extraretten paastaet, at han kun har forsvaret sig selv for ikke at blive slaaet fordærvet paa Trappestene, men til dette Anbringende vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages. Bazarkomiteen har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 83 Øre for den ituslaaede Rude og den sønderrevne Maske, og denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettsdommen. For sit

Forhold imod Politibetjent Christensen vil Tiltalte — der er født i Aaret 1866 og som for nogle Aar siden har erlagt en Bøde af 5 Kr. for Gadeorden, hvorhos han, medens han i 1889 var i Militærtjeneste, har været straffet for en Disciplinærforseelse, men som iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og vil han derhos for sit øvrige ovenmeldte Forhold, hvorved han har overtraadt § 42 i den af Hjørring Amt under 30 December 1871 udfærdigede Politivedtægt for Skagen Kjøbstad, hvorefter de Besøgende ved offentlige Forestillinger eller andre Forlystelser skulle iagttage Sømmelighed og Orden, være at anse efter Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde, der vil være at tillægge Skagen Kjøbstads Politikasse, og som findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr.

Nr. 151. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af § 13 i Værnepligtsloven af 6 Marts 1869.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 December 1891: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte erkjendt at have i sin Tid vedtaget at erlægge en Bøde for Udeblivelse fra Sessionen for 1885, men selv afset herfra vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johannes Peter Jørgensen, der er født den 14 December 1862 og ikke funden forhen straffet, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at være uden lovligt Forfald udebleven fra Sessionerne for Aarene 1886—1892, for hvilke han var pligtig at give Møde, vil han være at anse efter Lov 6 Marts 1869 § 13, 2det Mbr., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 4. Enken **L. Nielsen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Tømrrermester **O. Svendsens** Dødsbo, samt Boets Kurator, Overretssagfører **C. V. Schierbeck** paa bemeldte Boes Vegne (Ingen),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1890: Indstævnte Enkefru L. Nielsen bør til Citanterne Tømrrermester O. Svendsens Dødsbo betale 11,945 Kr. 45 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 7 April 1885 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 5 September 1887 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Mod Citantindens Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at den af den under Sagens Drift afdøde Tømremester Svendsen affattede, den 31 December 1881 daterede, saakaldte Opgjørelse over hans og Citantindens Mand's Mellemværende er kommen denne sidste, der den 25 Januar 1882 afgik ved Døden, i Hænde. Derimod maa det vel antages, at den eller i alt Fald en i det væsentlige med den stemmende Opgjørelse er bleven Citantinden eller hendes Befuldmægtigede tilstillet, da hun, som hendsidder i uskiftet Bo efter Mandens Død, ved Proklama indkaldte deres fælles Kreditorer, men under de i den Anledning mellem Svendsen og Citantinden førte Forhandlinger om en mindelig Afgjørelse af deres Mellemværende ere hans Krav ikke af hende blevene anerkjendte, og ved Bedømmelsen af de Regningsposter, om hvis Prøvelse der efter den skete Indstævning alene er Spørgsmaal for Høiesteret, maa det blive uden Betydning, at hun først efter Sagens Anlæg formulerede sine Indsigelser mod dem.

Hvad særlig angaar de omtvistede Vexler, der i Dommen ere førte Nielsen til Last, bemærkes, at om end Svendsens Besiddelse af dem kan betragtes som afgjørende Bevis for, at Indfrielsen er sket af ham, findes det i hvert Fald ikke godtgjort, og er efter det foreliggende endog usandsynligt, at alle disse Vexlers Beløb er kommet Nielsen til Gode. Den Omstændighed, at Vexlerne ere udstedte til ham og af ham endosserede, kan i og for sig ikke vække nogen Formodning herfor, og ej heller kan der lægges afgjørende Vægt paa, at der i de fleste af dem staar: »Valuta modtaget i Arbejde«, idet der under de foreliggende Omstændigheder ikke deraf kan sluttet, at de ere givne Nielsen i Betaling for leveret Arbejde. Det er nemlig ganske usandsynligt, at Svendsen skulde være vedbleven at levere Nielsen Vexler til Betaling af dennes Arbejde, uagtet han selv havde omtrent lige saa store Beløb til Gode for Arbejde hos Nielsen, som denne hos ham, og efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa det derhos antages, som i Dommen berørt, at Parterne have staaet hinanden bi ved Udstedelsen af Vexler til derpaa at rejse Laan, og den ovennævnte Valutabetegnelse kan da navnlig være brugt for at skjule dette Forhold for de Instituter, hos hvilke Vexlerne søgtes diskonterede. Men naar Vexelforholdet har været af den nysnævnte Beskaffenhed, findes det ikke i og for sig at have Formodningen for sig, at Nielsen har oppebaaret det ved Diskonteringen af de oftnævnte Vexler ind-

vundne Beløb, og hertil kommer det Usandsynlige i, at hele det store Debet for Nielsen skulde være fremkommet i det sidste Aar af Parternes Mellemværende, medens der den 1 August 1880 maa antages at have været Saldo i Niensens Favør, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at de Høieste- ret forelagte, efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplys- ninger om Begges Formuesforhold tale imod, at Svendsen paa den anførte Maade skulde have forstrakt Nielsen med betydeligere Summer. Idet der herefter og under Hensyn til Bestemmelsen i Lovens 5—14—47 findes at mangle Bevis for, at alle eller nogle af de for Høiesteret omtvistede Vexler ere komne Nielsen til Gode, og disse Vexlers Beløb over- stiger det Indstævnte ved Dommen Tilkjendte, vil Citant- inden allerede paa Grund heraf være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag, uden at det bliver nød- vendigt at prøve Citantindens Indsigelser imod de to andre for Høiesteret omtvistede Poster.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantindens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkost- ninger for begge Retter ophæves. Til Justits- kassen betale de Indstævnte 10 Kroner. Høieste- retssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nær- værende Sag har Citanten Tømmermester O. Svendsen, og efterat han under Sagens Drift er afgaaet ved Døden, hans Bo paastaaet Indstævnte Enkefru L. Nielsen tilpligtet at betale 14,248 Kr. 23 Øre, under Proceduren nedsat til 14,195 Kr. 95 Øre, som hun ifølge fremlagt Opgjørelse af Mellemværendet mel- lem bemeldte O. Svendsen og hendes afdøde Mand Fabrikant C. Nielsen skal skyldte til Rest, tilligemed Rente heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 7 April 1885 og Sagens Omkostninger.

Til Oplysning om Kravet have Citanterne foruden den ommeldte Opgjørelse, der er dateret 31 December 1881 og udviser et Tilgodehavende for Svendsen af 55,025 Kr. 71 Øre, fremlagt en Svendsen fra afdøde Fabrikant Nielsen tilstillet Regning over dennes Modkrav for 40,777 Kr. 48 Øre; Forskjellen herimellem i Forbindelse med en Nedsættelse af Hovedfordringen af 52 Kr. 28 Øre udgjør det ommeldte Beløb af 14,195 Kr. 95 Øre.

Medens Indstævnte ikke har gjort Indsigelse imod de Poster paa Opgjørelsen, som angaar forskjelligt Arbejds mellemværende, har hun derimod bestridt Rigtigheden af en Post paa 2000 Kr., der paa Opgjørelsen opføres som Godtgjørelse efter Overenskomst for Materialier, der ere brændte ved en Niensens Fabrik overgaaet Brand, og endvidere imod 10 Poster til samlet Beløb 15,290 Kr., der paa Opgjørelsen opføres som hidrørende fra Vexler, udstedte til Niensens Ordre og indfrie af Svendsen, samt endelig imod et Beløb af 600 Kr., der paa Opgjørelsen under 24 August 1881 anføres som kontant betalt Nielsen. Idet hun saaledes har paastaet Hovedkravet nedsat med tilsammen 17,890 Kr. til 37,083 Kr. 43 Øre, medens hendes Kontrafordring udgjør 40,777 Kr. 71*) Øre, har hun paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter Citanternes Fremstilling har den ommeldte Opgjørelse allerede været tilstillet Nielsen uden fra hans Side at møde Indsigelser, og de have forment, at saadanne allerede paa Grund heraf nu maa være udelukkede. De have i saa Henseende henvist til, at Opgjørelsen er af 1**) December 1881, medens Nielsen først døde den 25 Januar 1882, og at Niensens Opgjørelse af sit Kontrakrav, der oprindelig er afsluttet den 1 August 1880, har faaet en senere Tilføjning af Nielsen selv om Arbejde, leveret Svendsen i 1880—81, og altsaa først er endelig sluttet ved samme Tid som Hovedopgjørelsen.

Vel kan der nu ikke, selv om Hovedopgjørelsen har været Nielsen ihænde i den korte Tid, der hengik til hans Død, af hans Tavshed udledes nogen Erkjendelse af Opgjørelsens Rigtighed, men da Opgjørelsen dog har været bestemt for Nielsen personlig, er det usandsynligt at herpaa skulde være opført ganske uhjemlede Krav tilmed af den Art, som lettest vilde kunne kontrolleres, saaledes som det anførte Skadeserstatningskrav, Vexelbeløbet og et kontant Laan fra den seneste Tid.

Efter Niensens Død udstedte Indstævnte, hans Enke, Proklama til sin Mands Kreditorer, og Svendsen anmeldte da sit Krav efter specificeret Opgjørelse for hendes Befuldmægtigede, en Sagfører her i Byen, og at denne Anmeldelse, som af

*) Skal være 48.

**) Skal være 31.

Citanterne paastaet, har været ligelydende med den herunder Sagen omhandlede, er der saa meget mindre Grund til at betvivle, som Indstævnte ikke er fremkommet med denne Anmeldelse eller har opgivet nogen anden Sum, hvorpaa den skulde have lydt. I Anledning af denne Anmeldelse fremkom Indstævnte ikke med nogen bestemt Indsigelse, men i Breve til Svendsen af 27*) Marts og 16 November 1883 samt 26 Februar 1884 begjærede hun stadig Henstand med at erklære sig over Kravet, med Hensyn til hvilket hun iøvrigt udtaler, at hun tror, at der kun vil blive ubetydelig Difference. Afgjørelse udeblev imidlertid fremdeles, og at Sag først anlagdes, da det skete, kan saaledes ikke tilskrives nogen Forsømmelse fra Svendsens Side.

Hvorvel Indstævnte heller ikke herefter kan antages udelukket fra nu at fremsætte Indsigelser mod Opgjørelsen, saa ville de anførte Omstændigheder dog bevirke, at der ikke kan stilles saa strænge Fordringer til Beviset fra Citanternes Side, som hvis Indsigelser strax vare fremkomne.

Hvad særlig angaar Indstævntes Vægning ved at betale den forlangte Godtgjørelse af 2000 Kr. for forskellige Svendsen tilhørende Materialier, der vare leverede Nielsen til Bearbejdelse i hans Træskæreri, men som tilintetgjordes ved dettes Brand i September 1879, da har Indstævnte erkjendt, at Nielsen har været villig til at yde en Erstatning herfor, men tillige anført, at han, hende bekjendt, ikke har villet give mere end 1200 Kr., og da Erstatningsforpligtelsen ikke, som af Indstævnte forment, kan anses bortfalden, fordi det gjorde Tilbud ikke er modtaget, men Citanter paa den anden Side ikke har oplyst, at der, som af ham paastaet, skulde være indgaaet Overenskomst om et højere Beløb, vil der under denne Post kun kunne tilkjendes Citanter 1200 Kr.

Hvad Vexlerne angaar, der vare udstedte af Svendsen til Nielsen og derefter have været diskonterede i Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende eller i Kjøbenhavns private Laanebank, har Indstævnte ikke villet erkjende, at de have været for Nielsens Regning, eller at Svendsen har indfriet dem; men ligesom — hvad de af Citanterne fremlagte Vexler angaar — Ihændebevarelsen af de indfrieede Vexler maa anses tilstrækkelig at vise, at de ere indfrieede af Svendsen, saaledes maa det ogsaa i Mangel af anden Oplysning antages, at Nielsen, der har endosseret alle de af Citanterne fremlagte og paa Opgjørelsen opførte Vexler, har oppebaaret de ved Diskonteringen af samme indvundne Beløb, og da alle de fremlagte Vexler — med Undtagelse af tvende paa henholdsvis 500 Kr. og 2050 Kr., af

*) Skal være 21.

hvilke den førstnævnte intet indeholder om Valuta, og den sidstnævnte kun har en Bemærkning om, at Valuta er modtaget — lyde paa, at Valuta er modtaget i Arbejde, medens det maa anses in confesso, at alt af Nielsen til Svendsen i det paagjældende Tidsrum leveret Arbejde er opført paa Nielsens ovennævnte, af Svendsen anerkjendte Kontraregning, samt da det ligeledes fremgaar af Sagens Oplysninger, at Parterne jævnlig have hjulpet hinanden med at rejse Penge paa Vexler, findes det ogsaa at maatte antages, at Svendsen ved at indfri de ommeldte Vexler har erhvervet Krav paa at faa disses Beløb refunderede af Nielsen.

Tvende af de paa Opgjørelsen optagne Vexler ere imidlertid ikke forefundne i Svendsens Bo, og vel er der nu for den ene af disse, en Vexel af 27 April 1878 paa 1200 Kr., fremkommet særskilt Kvittering fra Nielsen for, at han har modtaget denne Vexel som à conto Betaling for Arbejde, der senere er Svendsen debiteret i Nielsens Opgjørelse; men da der ikke foreligger nogensomhelst Oplysning om, at bemeldte Vexel er indfriet af Svendsen, vil dennes Beløb ikke kunne tilkjendes hans Bo. Om den anden af de ommeldte tvende Vexler, nemlig en Vexel af 5 August 1880 paa 1000 Kr., have Citanterne bemærket, at den af Svendsen er indfriet ved ny Vexel af 13 November 1880 for 750 Kr. i Forbindelse med kontant Betaling af 250 Kr., men da dette ikke er oplyst, og der i alt Fald ikke kan gaas ud fra, at den kontante Betaling er ydet af Svendsen, vil Indstævnte kun kunne tilpligtes at godtgjøre Beløbet af sidstnævnte Vexel paa 750 Kr., der i indfriet Stand er fremlagt af Citanterne og ikke er optaget paa Opgjørelsen.

Hvad endelig angaar det ommeldte paa Opgjørelsen under 24 August 1881 opførte Beløb af 600 Kr., da bestrider Indstævnte ikke, at Nielsen har faaet et saadant Beløb tillaaens hos Svendsen, men formoder, at det er tilbagebetalt, idet Beviset derfor er fundet i Nielsens Bo. Da dette imidlertid kan have anden Grund, og Beviset er uden Svendsens Kvittering, findes der ikke heller i denne Henseende tilstrækkelig Grund til at drage Opgjørelsens Rigtighed i Tvivl.

Efter det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Fradrag af 2250 Kr. altsaa 11,945 Kr. 95 Øre med Renter som paastaat.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 5 September 1887 fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 195. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Johan Georg Jørgensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Januar 1892: Tiltalte Hans Johan Georg Jørgensen bør straffes med 15 Slag Ris og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ravnsgaard og Sagfører Gustavsen, 10 Kr. til hver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Kalko betaler Tiltalte Hans Johan Georg Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Johan Georg Jørgensen, som er født den 12 Maj 1879, og som i Oktober 1889 i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 30 September s. A. har faaet en korporlig Revselse i Hjemmet for Tyveri, men som iøvrigt ikke ses at have været kriminaliter tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig, idet han i November og December

Maaned f. A. fra 3 forskjellige Steder i Stubbekjøbing, hvortil han havde uhindret Adgang, har i 5 Gange stjaalet 11 Kaniner til Værdi i alt 9 Kr. For dette Forhold findes Tiltalte ved den indankede Dom rettelig at være anset efter Straffelovens § 233, og da ogsaa den valgte Straf af 15 Slag Ris skjønnes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt ham at udrede Ak-tionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juni 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 16.

Tirsdagen den 17 Maj.

Nr. 17. Landfoged paa Færøerne **C. H. Holm**
paa den færøske Godsadministrations Vegne og Kongsbonde
Hans Pedersens Enke Malene Joensdatter
(Bagger efter Ordre)

contra

Sorenskriver **Thrane** som Skifteforvalter i Aftægtsmand
Peder Hansens Enkes Bo og **J. K. Henriksen** og **K.**
Petersen (Klubien efter Ordre),

betr. Ejendomsretten til et Stykke Jord.

Færøernes Sorenskriveries Skiftedecision af 12 August 1887: Den i Registreringsforretningen i nærværende Bo ommeldte Andel i Opdyrkningen paa Tjødnenæs kan ikke indtages under Skiftet efter afløde Susanne Niclasdatter af Nolsø som tilhørende bemeldte Afdødes Bo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1889: Den af de Indstævnte Malene Joensdatter, Kongsbonde Hans Petersens Enke, og Landfoged Holm paa Godsadministrationens Vegne nedlagte Protest imod, at ovenomhandlede Jordstykke i Tjødnenæs inddrages i nærværende Bo, kan ikke tages tilfølge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Wolff et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Oktober f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter samtlige de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det nærmest antages at have været Meningen med de i 1836 indgaaede, i Dommen omtalte Forlig, at Opdyrkerne af Jorden paa Tjødnenæs, og navnlig ogsaa afdøde Peter Hansen — der ikke kan anses under Forligsforhandlingerne at være optraadt paa Statens Vegne — skulde være Ejere af den af dem opdyrkede Jord, og da Peter Hansen og hans Enke i langt over Hævdstid har besiddet den omtvistede Jord, selv naar kun Hensyn tages til Tiden efter 1854, da han ophørte at være Fæster, maa der i alt Fald være vundet Hævd paa Jorden i Henhold til Bestemmelsen i Norske Lov 5—5—3.

Som Følge heraf vil Dommen efter de Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der ved Registreringen af Boet efter afdøde Susanne Niclasdatter eller Nielsdatter, Aftægtsmand Peter Hansens Enke af Nolsø, der behandles af Færøernes Sorenskriveries Skifteret, bl. A. var medtaget som tilhørende Boet „noget Jordegods paa Nolsø med Andel i Opdyrkningen paa Tjødnenæs m. v.“ ifølge Lodseddel af 18 September 1871, thinglæst 1ste Februar 1886, blev der

af de Indstævnte Malene Joensdatter, Kongsbonde Hans Petersens Enke, og Landfoged Holm paa Godsadministrationens Vegne protesteret mod, at bemeldte Andel i Opdyrkningen paa Tjødne-næs inddrages under Boet, og da denne Protest ved Skifterettens Decision af 12 August 1887 er tagen tilføje, have Citanterne J. K. Henriksen og K. Petersen af Nolsø, som blandt Flere ere Arvinger i Boet, efter Bevilling til fri Proces for Overretten ved deres beskikkede Sagfører Prokurator Wolff, ifølge Stævning til Sorenskriver Thrane som Skifteforvalter i Boet og de foran nævnte tvende Indstævnte, indanket Decisionen her for Retten, hvor de paastaa samme forandret derhen, at Protesten forkastes, saaledes at den omtvistede Andel i Opdyrkningen i Overens-stemmelse med Registreringen inddrages under Skiftet, og at de Indstævnte tilpligtes at betale Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Wolff, hvilket Salær i alt Fald forventes udredet af det Offentlige. Da de Indstævnte, skjøndt lovlig stævned, hverken ere mødte eller have ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af N. L. 1—4—32 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder og navnlig Underrets-akten. Af denne fremgaar, at Afdødes Mand, Peter Hansen, der var Fæster af 3 Marker 8 Gylden af Statens Jordegods paa Nolsø, i Aaret 1836 paa Opfordring af den daværende Amtmand i Forening med 4 andre Beboere sammesteds paatog sig at op-dyrke et Stykke Jord paa Tjødne-næs, der tidligere laa i Fælling mellem Lodsejerne paa Nolsø, nemlig dels Odelsbønderne, dels Staten som Ejer af Fæstegodset, idet det, som det maa antages, paa Grund af Fiskeriet var i det Offentliges Interesse at faa dette Jordstykke opdyrket.

Af tvende under Sagen fremlagte Udskrifter af Sydstrømø Præstegjælds Forligskommissions Protokol fremgaar det, at der i 1836 fandt forskjellige Forhandlinger Sted angaaende Ordningen af Forholdene med Hensyn til Opdyrkningen, hvorunder Peter Hansen, der benævnes Kongsbonde og Kongslejlænding, skjøndt Fæster, optraadte paa samme Maade som Ejerne af Odelsjorden og erklærede sig enig i de vedtagne Bestemmelser, og efterat der under 4 Juli 1836 var indgaaet et Forlig, blev dette forsynet med en Paategning om, at de 5 Opdyrkere havde vedtaget at dele det indtagne Stykke i 4 lige Dele, hvoraf 2 af Deltagerne fik den ene Fjerdedel, medens de 3 andre, hvoriblandt Peter Hansen, hver fik en Fjerdedel.

I Aaret 1852 afstod Peter Hansen sit Fæste til Sønnen Hans Petersen, hvis Enke Indstævnte Joensdatter ved hans Død i 1858 har overtaget samme, men den her omhandlede Jordlod forblev i Faderens Besiddelse indtil hans Død i Januar 1871 og blev da af Skifteretten, der behandlede Boet efter ham, ifølge ovennævnte Lodsedel udlagt til hans Enke Susanne Niclas-

datter som en Del af hendes Boeslod og Arv, og er hun vedbleven at bruge og benytte den, indtil hun den 13 Juni 1886 afgik ved Døden.

De Indstævntes Protest er støttet paa, at Peter Hansen, som, da Opdyrkningen fandt Sted, kun var Fæster og ikke ejede Odelsjord, ikke kan have erhvervet nogen Andel i det opdyrkede Jordstykke som sin Ejendom, men at han ved Opdyrkningen er optraadt som Fæster paa Statens Vegne, hvorfor den paagældende Andel, efterat hans Enke, hvem der var indrømmet Brugen af samme for Livstid, nu er afgaaet ved Døden, maa falde tilbage til Fæstet, og, idet Skifteretten er gaaet ud fra, at det kun er de paagældende Lodsejere, som have kunnet indtage Jord til Opdyrkning paa de omhandlede Steder, og at det maa antages, at Peter Hansen, der som anført i Forhandlingerne netop betegnes som Kongsbonde og Kongslejlænding, ikke er optraadt paa egne Vegne, men som Befuldmægtiget for Staten, der ikke under Forhandlingerne ses at have givet Møde ved nogen Anden, og da det endelig ikke er godtgjort, at den Staten erhvervede Ret til Jordstykket senere er gaaet tabt, navnlig ved den af Arvingerne i Boet paaberaabte Hævdserhvervelse, har Skifteretten taget Protesten tilfølg.

Overretten kan imidlertid ikke være enig i dette Resultat.

Dels maa det bemærkes, at naar det i Decisionen er antaget, at Ejendomsret over den opdyrkede Jord kun kunde erhverves af de paagældende Lodsejere, da strider dette imod, hvad der uimodsaagt under Disputen er fremført fra Citanternes Side, nemlig at en anden af Opdyrkerne, som fik en Fjerdedel, hverken var Ejer eller endog blot Besidder af Odelsjord, og at der derhos ikke i den fremlagte Udskrift af Forligskommissionens Protokol findes mindste Antydning om, at Peter Hansen er optraadt paa Statens Vegne, hvortil hans Stilling som Fæster ej heller kan antages at have givet ham nogen Bemyndigelse. Hertil kommer, at, ligesom Peter Hansen ses i Aaret 1852, da han fratraadte sit Fæste, at have beholdt den omtvistede Andel i Opdyrkningen, uden at det er oplyst, at der i saa Henseende har fundet nogen særlig Aftale med Staten eller den nye Fæster Sted, eller at han nogensinde har svaret Fæsteafgift til Staten af denne Andel, saaledes har Skifteretten ved Udlodningen i 1871 i Peter Hansens Bo — hvilken Udlodning ikke ses at være paanket og maa være bindende for Indstævnte Joensdatter — tillagt hans nu afdøde Enke, Susanne Niclasdatter, Andelen i Opdyrkningen paa en saadan Maade, at den maa anses hende tillagt som personlig Ejendom.

Efter det saaledes Foreliggende kan den nedlagte Protest imod, at den omhandlede Andel af Opdyrkningen behandles som Afdødes Ejendom, ikke tages tilfølg, og Decisionen vil derfor være at forandre i Overensstemmelse hermed. Sagens Omkost-

ninger for Overretten findes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Wolff, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 18 Maj.

Nr. 192.

Advokat Klubien

contra

Anders Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 15 December 1891: Tiltalte Vinterskolelærer Anders Nielsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Falbe Hansen 12 Kr. og til Defensor Sagfører Aggerholm 10 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Februar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, tiltales Anders Nielsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 29 Oktober f. A. om Aftenen, da han med et Jernbanetog kjørte fra Ulfborg Station til Holstebro for derfra at begive sig til Felding, hvor han havde faaet Ansættelse som Lærer ved en Biskole, har tilvendt sig to Pakker, som han fandt liggende i den af ham afbenyttede Kupe, hvor Uhrmager Hansen i Holstebro, der havde været i Esbjerg og rejste tilbage med samme Tog, af en Forglemmelse havde efterladt dem, da han paa Skjern Station havde skiftet Kupe for at kjøre sammen med en Bekjendt, men ikke fandt dem igjen, da han ved Ankomsten til Holstebro søgte efter dem, idet Tiltalte da allerede havde forladt Toget medtagende Pakkerne. Tiltalte — der vil være bleven fristet til at tilegne sig Pakkerne ved Tanken om, at disse vare blevene glemte i Kupeen og ikke vilde blive tilbage — har nu vel villet gjøre gjældende, at det ikke strax, da han tog Pakkerne og gik bort med dem, var hans Tanke at beholde dem, og at denne Tanke — som han har udtrykt sig — aldrig har været fast hos ham, idet han flere Gange vil have tænkt paa at skrive til en Mand i Esbjerg, hvis Adresse var skreven paa eller i den ene Pakke, hvad han imidlertid var bleven forhindret i derved, at han i de første Dage efter Tilægnelsen havde været optagen af sin Flytning til og Ordningen af den Skole, ved hvilken han havde faaet Ansættelse; men til dette Anbringende vil der efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og naar navnlig henses til, at Tiltalte efter — som det maa antages den 31te s. M. eller den følgende Dag — at have bragt Pakkerne fra sit midlertidige Opholdssted i Felding til sin nye Bolig i Skolen, aabnede disse og udtog deres Indhold samt fortærede nogle Kager, der fandtes i den ene Pakke, ikke kunne tages noget Hensyn. De omhandlede Pakker, som Uhrmager Hansen havde paataget sig at aflevere, den ene til sin i Esbjerg hjemmehørende Lærling og den anden til en Enke i Holstebro, indeholdt, den førstommeldte nogle Drengeklædningsstykker og de ovenommeldte Kager, og den sidste to Uldtrøjer og en Flaske Roboranddraaber, og samtlige disse Gjenstande, der havde en Værdi af ialt 7 Kr. 25 Øre, bleve med Undtagelse af Kagerne, som Tiltalte som meldt havde fortæret, ved en den 3 November f. A., efterat Tiltalte Dagen forud var bleven anholdt, foretagen Undersøgelse i Skolen fundne sammesteds og ere under Sagen blevene udleverede til de Personer, for hvem de vare bestemte, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens

§ 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 130. Høiesteretssagfører Salomon.

contra

Poul (Povel) Sandager Jensen Kyed (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 11 Februar 1891: Tiltalte Poul Sandager Kyed bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han bør derhos betale alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Wedel 14 Kr. og til Defensor Prokurator Valeur 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 April 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Værtshusholder Poul Sandager Jensen Kyed i Kolding for Tyveri eller Hæleri.

Under et den 29de og 30te August f. A. afholdt Marked i Herning kom Gaardejer Anders Hvirgel Pedersen, kaldet Lyngholm, af Ringstrup — der den førstnævnte Dag havde sluttet en Handel med Gaardejer Christen Pedersen, kaldet Smed, af Timring om en ham tilhørende Ko, som han havde solgt Sidstnævnte for 145 Kr. saaledes, at Sælgeren skulde levere Koen Dagen efter paa Gjæstgivergaarden „Vestjylland“, hvor Kjøbereren skulde lade den hente — den sidstnævnte Dag ved Middagstid med den nævnte Staldkarl paa bemeldte Gjæstgivergaard, Hans Peder Jensen, hvem han bad om at maatte sætte Koen ind i Gjæstgivergaardens Stald, idet han derhos underrettede Staldkarlen om, at ovennævnte Christen Pedersen skulde have Koen, og at denne derfor, naar der kom Bud fra Sidstnævnte derom, skulde udleveres til Budet. Da Staldkarlen, der erklærede, at han ikke paa en Markedsdag kunde have Køer staaende i Stalden, derpaa gav Anders Hvirgel Pedersen Anvisning paa at sætte Koen paa Marken, gjorde han dette, idet han bandt Koen paa Gjæstgivergaardens Toft lige udenfor Kjørestalden. Omtrent en Timestid derefter indfandt der sig, efter Staldkarl Hans Peder Jensens Forklaring, hos denne en Person, der spurgte ham om, hvor „Chr. Lyngholm“s Ko stod, og da Jensen antog, at den Paagjældende dermed mente den ovennævnte af Anders H. Pedersen, kaldet Lyngholm, bragte Ko, og at han var sendt af Christen Pedersen efter denne, viste han ham Koen, hvilken Personen derpaa løste og trak bort med. Senere samme Dag indfandt der sig paa Gjæstgivergaarden en Mand, der af Christen Pedersen var anmodet om at modtage og bringe ham Koen, men han fik da af Staldkarlen at vide, at Koen alt var bortført af en Anden, hvorom han, da han samme Dags Aften traf Anders Hvirgel Pedersen, underrettede denne, som derpaa den 1 September næsteften anmeldte Sagen til Politiet.

Under den derefter foretagne Undersøgelse er det ikke blevet oplyst, hvem den Person var, der den 30 August f. A. førte den nævnte Ko bort fra Gjæstgivergaarden „Vestjylland“. Derimod har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der havde et Beværtningstelt paa det ovennævnte Marked, efterat Koen var bleven bortført, har været i Besiddelse af en hvidbroget Ko, angaaende hvilken det ved to Vidners beedigede Forklaringer maa anses godtgjort, at den er identisk med den førstommeldte Ko, og med Hensyn til hvilken den daværende Ejer af den fra Gjæstgivergaarden bortførte Ko, ovennævnte Anders Hvirgel Pedersen, har aflagt Tilhjemlingsed. Angaaende de Omstændigheder, hvorunder Tiltalte har været i Besiddelse af Koen, bemærkes, at det er oplyst, at Tiltalte Dagen efter Markedet den 31 August om Morgenen eller Formiddagen indfandt sig hos Staldforpagter ved Nyborgs Re-

værtning i Herning, Anders Christensen, for at faa Foder til Koen, som dengang stod i den ved Beværtningen værende Kostald, hvor den maa antages at have staaet siden den foregaaende Aften, uden at imidlertid enten bemeldte Anders Christensen eller en Person, som Markedsdagene hjalp ham i Stalden, har kunnet give Oplysning om, hvem der havde sat Koen ind i Stalden, at Tiltalte ved den nævnte Lejlighed efter Anders Christensens beedigede Forklaring sagde, at han havde købt Koen, men tilføjede, at han ikke rigtig kunde kjende den Ko, der stod i Stalden, som sin, men at han jo nu kunde tage den, og hvis der skulde melde sig nogen anden Ejer til den, kunde han jo altid udlevere den til denne; at Tiltalte, da han samme Dag forlod Herning, førte Koen med sig til Arnborg Kro, hvor han aftalte med en Arbejdsmand, som han der traf sammen med, at denne skulde føre Koen til et Marked, der skulde afholdes i Grindsted den 6 September, og der levere den til Tiltalte, der agtede at besøge dette Marked, og at han indtil da skulde beholde den hos sig, hvorhos Tiltalte bemyndigede Arbejdsmanden til at sælge Koen for en Pris af ca. 150 Kr., dersom der maatte tilbyde sig en Lejlighed dertil, samt at bemeldte Arbejdsmand, strax efterat Tiltalte havde forladt Kroen, bortbyttede Koen for en Hest og 90 Kr., hvilket Vederlag Tiltalte imidlertid ikke har modtaget af Arbejdsmanden, hvorimod denne har leveret ham en anden Hest og en Ko, som efter Tiltaltes Forklaring kun skulde have en Værdi af ca. 50 Kr., medens Tiltalte efter Arbejdsmandens Forklaring skal have taget denne til en Værdi af 110 Kr. og endnu kun have et Beløb af 18 Kr. tilgode hos Sidstnævnte.

Med Hensyn til Maaden, hvorpaa Tiltalte er kommen i Besiddelse af den omhandlede Ko, har han under Forhørene vedholdende fastholdt, at han efter paa det nævnte Marked i Herning at have indgaaet forskellige andre Handeler om Køer — om hvilke Handeler hans under Sagen afgivne Forklaringer, der iøvrigt ikke ere overensstemmende, i det Væsentlige gaa ud paa, at han første Markedsdag købte en Ko, som han betalte kontant med 140 eller 150 Kr. og kort efter atter solgte for 150 Kr. eller 156 Kr., og at han derpaa atter købte en Ko, som han betalte kontant med 138 Kr. — lidt efter Middag den anden Markedsdag bortbyttede den sidstnævnte Ko for den under Sagen omhandlede uden nogen Byttesum til en Mand, der stod med denne Ko omtrent midt paa Markedspladsen ikke langt fra Tiltaltes Telt, samt at han — der havde havt de to Køer, som han tidligere havde købt, dels tøjrede paa Pladsen bag sit Telt, dels bunden ved sin bag ved Teltet staaende Vogn — efterat have tilforhandlet sig den under Sagen omhandlede Ko, bandt denne til sin Vogn, hvor den stod indtil Solnedgang, da han trak den hen til Stalden ved Nyborgs Beværtning, hvor hans

Hest stod, og hvor han satte den ind ved Siden af en anden i Stalden værende Ko. Tiltalte har imidlertid ikke kunnet give anden Oplysning om de Personer, med hvilke han, som anført, vil have handlet, end den, at de, der alle vare ham ubekjendte, efter Udseende vare jævne Bønderfolk, hvorhos han har tilføjet, at han spurgte dem alle om deres Navne og om, hvorfra de vare, men at han ganske har glemt, hvad de svarede; og ligesom der ikke under Sagen er fremkommet Nogetsomhelst til Bestyrkelse af hans Forklaringer om de forskellige Kohandeler, han vil have indgaaet paa Markedet — hvorved bemærkes, at Tiltaltes Redegjørelse for, hvorfra han havde de 140 eller 150 Kr., hvormed han vil have betalt den første Ko, ej heller vinder Bestyrkelse ved det Oplyste — saaledes har Pigen Marie Caroline Reinecke, der var Tiltalte behjælpelig med Beværtningen paa det omhandlede Marked, udsagt, at Tiltalte efter hendes Mening ikke kan have kjøbt nogen Ko paa Markedet, eftersom han var i Teltet hele Dagen, naar undtages, at han nogle faa Gange, og da kun ca. 10 Minutter ad Gangen, var fraværende for at give Hesten Foder; at hun, hvis flere Kohandeler vare foregaaede i Tiltaltes Telt, og Lidkjøb var drukket i den Anledning, — hvad Tiltalte paastaar er sket — maatte have mærket noget dertil, hvad hun ikke har gjort, og at hun ikke har set nogen Ko bunden ved Tiltaltes Vogn, uagtet hun ofte kom bag ved Teltet, hvor Komfuret var, ligesom der ej heller anden Markedsdag kan have været tøjret nogen Ko paa Pladsen bag ved Teltet, hvor der var Hestemarked og ingen Plads til at tøjre Køer paa.

Da Betingelserne for Anvendelsen af det ved D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, hjemlede Bevis efter det Anførte maa anses at være tilstede, vil Tiltalte for sin uhjemlede Besiddelse af den under Sagen omhandlede Ko være at anse som Tyvshæler. Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

I Henhold til det Ovenanførte maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1833, og som mange Gange, dels ifølge Dom, dels i Henhold til Forlig inden Politiretten har erlagt Bøder for ulovlig Beværtning og Udskjænkning samt for Nattesæde og anden Politiuorden, hvorhos han, der tillige en Gang ifølge Forlig inden Politiretten har erlagt en Bøde for Fornærmelse mod en Politibetjent, ifølge Overrettens Dom af 15 December 1884 har været anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 med simpelt Fængsel i 8 Dage — ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Torsdagen den 19 Maj.

Nr. 136. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Gudmundur Gislason (Def. Asmussen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Reykjavik Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Januar 1891: Tiltalte Gudmundur Gislason bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. Dommen at fuldbyrde under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 6 April 1891: Tiltalte Gudmundur Gislason bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han har at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, deri Salær til den beskikkede Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Hannes Hafstein og Gudlaugur Gudmundsson, 10 Kr. til hver især. Idømte Sagsomkostninger udredes inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, vil den være at stadfæste. De Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Salomon og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Denne Sag er paa Justitiens Vegne anlagt mod Tiltalte, Handelsassistent i Reykjavik, Gudmundur Gislason, for at have aflagt falsk Forklaring for Retten, og blev for Reykjavik Kjøbstads Extraret

den 26 Januar d. A. saaledes paadømt, at Tiltalte i Henhold til den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 § 147 skulde hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Denne Dom er paa Justitiens Vegne indanket for Overretten.

Sagens Omstændigheder ere disse: I sidstafvigte November Maaned blev Tiltaltes Principal, en Kjøbmand her af Byen, anklaget for at have drevet Handel paa Helligdage, og indkaldtes Tiltalte for Politiret for at afgive Vidnesbyrd i Anledning af denne Klage. Ved denne Lejlighed indrømmede Tiltalte, at han — uden at hans Principal var vidende derom, og endog mod hans Villie, idet han, Principalen, skal have anket over det overfor Tiltalte, saasomt han blev vidende derom — om Søndage i Principalens Handelsbutik har solgt Kaffe, Sukker, Tobak, samt nogle flere Varer, men at dette kun har fundet Sted 2 eller 3 Søndage, samt at han aldrig har solgt Brændevin til Nogensomhelst paa en Søndag. Alligevel fremførtes denne Gang 3 Vidner i Retten, som bevidnede, at Tiltalte havde solgt til hver af dem 3 Pægle Brændevin paa en Søndag i Principalens Handelshuse; dette benægtedes bestemt af Tiltalte, og han fastholdt denne Benægtelse endnu, efter at bemeldte Vidner havde inden Retten med Ed bekræftet deres Paasagn. Paa Grund af at Tiltaltes Forklaring under disse Omstændigheder ansaas for mindre troværdig (upaalidelig), dekretedes Arrest over ham, men medens han var paa Vejen til Arresten, betænkte han sig og begjærede at blive atter fremstillet for Retten for at ændre sin ovenomhandlede Forklaring. Efter at han derpaa igjen var fremstillet for Retten, tilstod han uden Tøven, at hans tidligere Forklaring var urigtig, forsaavidt at han paa en Søndag i sin Principals Handelshuse har solgt Brændevin til 2 navngivne Personer, samt til 2 eller 3 andre ham ubekjendte Folk, samt at det er sket endel oftere end 2 eller 3 Gange, at han paa en Søndag har handlet i Principalens Handelsbutik.

Tiltalte har for Undersøgelsesdommeren ikke opgivet nogen anden Grund for sin falske Forklaring i Sagen end en Slags Halsstarrighed, parret med Vankundighed, og navnlig har han forklaret, at han fandt det ubejligt, om det blev bekjendt i Good-Templar-Ordenen, hvoraf han er Medlem, at han havde solgt Brændevin paa en Søndag, da man i Foreningen havde beskyldt ham for denne Gjerning, men har benægtet det, hvilket hjemlede Udstødelse af Foreningen. I sit Forsvarsindlæg for Underretten har han desuden undskyldt sig med, at han har været bange for, at Sag vilde blive anlagt mod ham for Salget af Brændevinen, samt at han har staaet i den Formening, at han ikke var pligtig til at afgive Vidnesbyrd under Edstvang i en offentlig Sag, som kunde gjælde ham selv, og han kunde underkastes Strafansvar for. Rigtignok er det efter Sagens Beskaf-

fenhed i en betydelig Grad tvivlsomt, hvorvidt denne sidstanførte Undskyldningsgrund fra Tiltaltes Side er sandfærdig, da han aldeles ikke omtalte den for Politiretten, dengang han blev adspurgt om, hvorfor han havde forklaret urigtigt for Retten, men alligevel kan det ikke med Sikkerhed anses for udelukket, at Et eller Andet i den Retning har foresvævet ham, skjøndt han ikke omtalte det under Forhørene, navnlig fordi selve Sagen er af den Beskaffenhed, cfr. Helligdagsforordningen 28 Marts 1855 §§ 3 og 10, at han kunde have Grund til at antage, at den gjaldt ham selv, hvorfor det overensstemmende med den almindelige Straffelov 25 Juni 1869 § 148, 1ste Stk., skjønnes ret, at Tiltalte gaar fri for Straf for det paaklagede Forhold, dog saaledes at han kjendes pligtig til at udrede alle Sagens Omkostninger.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 140. Høiesteretssagfører Bagger
contra

Johan Kristian Lund (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 September 1891: Arrestanten Johan Kristian Lund bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Lange 150 Kr. og til Defensor Prokurator Seidelin 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de af Tiltalte efter dens Afsigelse afgivne yderligere Forklaringer ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af hans Forhold, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 7 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til syv Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johan Kristian Lund, der er født den 20 Oktober 1858 og ved Rettens Dom af 24 Maj 1884 anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for Tyveri, og er han ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Tidsrummet fra engang i Juli Maaned 1887 indtil den 12 Oktober 1890 har Arrestanten begaaet 39 natlige Indbrudstyverier i 32 forskellige Ejendomme, for største Delen Villaer, beliggende i Villakvarteret i Frederiksberg Birk, paa Strandvejen eller i Dyrehavens Omegn, og derved stjaalet Sølvtoj, Pretiosa, Klædningsstykker m. m., i det Hele anset til en Værdi af ca. 2700 Kr., samt mellem 1000 og 1100 Kr. i rede Penge. Af disse Tyverier, der alle ere begaaede i beboede Lejligheder, med Undtagelse af et enkelt, begaaet fra en Villa, hvor der ikke var Folk, som havde Natteophold i den Lejlighed, til hvilken Arrestanten gennem et mod Haven vendende Vindue banede sig Adgang, hvorimod Villæen iøvrigt var beboet, har Arrestanten udført de 37 paa den Maade, at han i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Gjærningsstederne ved — for mange Tyveriers Vedkommende efter først at være sprungen over Indhegninger af forskjellig Art — at krybe ind i Lejlighederne gennem Vinduer, som han i nogle Tilfælde fandt aabentstaaende, men som han hyppigst fik aabnet ved Anvendelse af Vold. Arrestanten, der flere Gange benyttede Stiger, Borde eller Andet, som han fandt i Ejendommens Nærhed, for at kunne naa op til Vinduerne, brugte i Reglen den Fremgangsmaade for at faa Vinduerne op, at han efterat have ituslaet en Rude, pillet Kittet af og fjernet Glasstykkerne, stak en Arm ind gennem den saaledes tilvejebragte Aabning og aftog Hasperne, eller pressede et Stemmejern ind mellem Vinduet og de samme omgivende Dele og derved fik Vinduet til at springe op. I nogle Tilfælde, hvor der i Vinduesaabningerne var anbragt Jernstænger eller Skodder, fik Arrestanten med Vold disse Stænger bøjede eller frabrudte eller Skodderne fjernede.

Ved et af Tyverierne banede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Villaen ved, efter at have med Vold trykket en aflaaaset Dør til Verandaen op, at aabne en anden aflaaaset Dør ved Hjælp af en Skruetrækker, som han stak ind i Dør-rammen, og ved et andet af Tyverierne sneg han sig en Aften Kl. ca. 9 i Juni 1890, i den Hensigt at stjæle i Nattens Løb, gjennem en aaben Kjøkkendør ind i Villaen, hvor han gemte sig og, da det begyndte at blive lyst, forøvede Tyveri.

Natten mellem den 12te og 13de Juni 1890 stjal Arrestanten i en i Taarbæk beliggende Villa, til hvilken han efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, fandt Døren uafaaaset, nogle Sølv- og Pletgjenstande m. m., der ialt ere værderede til 23 Kr.

Den paafølgende Nat begav Arrestanten sig omtrent ved Midnat gjennem en uafaaaset Laage ind i Haven til en anden Villa i Taarbæk for at ville begaa Tyveri i Villaen, i hvilken forskjellige Personer havde Natteophold. Han besluttede at forøve Tyveriet ved Indstigning gjennem et Vindue, i hvilket en Rude var itu, og for at naa op til Vinduet krøb han op paa en Havestol; efterat han imidlertid havde begyndt at løse Glasset i Ruden, blev han forstyrret ved, at en Person gik gjennem Haven ind i Villaen. Han skjulte sig nu i Haven, idet det stadigen var hans Agt at begaa Tyveri i Villaen, og da det begyndte at dages, skred han til Udførelsen, men ved nu at undersøge den Dør, fornævnte Person var gaaet ind ad, opdagede han, at samme var aaben, og han opgav nu sit Forsæt om at stige ind gjennem Vinduet, og gik ind i Villaen gjennem nævnte Dør. Ved dette Tyveri stjal Arrestanten en Paraply, 2 Forklæder m. m., ialt af Værdi 8 Kr. 50 Øre.

Samtlige forommeldte af Arrestanten stjaalne Gjenstande beroede dels frit fremme paa Gjerningsstederne dels i Møbler, som han, forsaaavidt de vare aflaaasede, og det ikke paa anden Maade lykkedes ham at faa dem aabnede, har opbrudt med Vold, tildels efter at have baaret dem ud i Haverne.

Ved et af Tyverierne har han stjaalet en Tegnebog med ca. 60 Kr. fra et Bord, der i Bestjaalnes Sovekammer henstod ved Siden af den Seng, i hvilken Bestjaalne laa og sov.

Endelig har Arrestanten en Nat i August 1888 og en Nat i Juni 1890 gjort Forsøg paa at begaa Indbrudstyveri i 2 boede Villaer, men da han ved det førstnævnte ikke fandt Noget, han vilde stjæle, i den Villa, i hvilken han var krøben ind igjennem et Vindue, og ved det sidste blev forstyrret under sine Forberedelser paa at stige ind gjennem et Vindue, lykkedes det ham ikke at faa Noget stjaalet paa disse 2 Steder. Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og efter dens § 230, 2det Led, jfr. tildels § 46. efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 197. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Christen Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 25 Januar 1892: Tiltalte, Husmand Christen Christensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Sognefoged Offer Petersen i Kleis 75 Kr., samt tilsvare alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard 12 Kr. og til Defensor Overretssagfører Herschend 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juni 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 17—18.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 197. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Christensen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de i den indankede Dom omhandlede Tyverier af Affaldsbrænde i Lottrupskov ikke efter Indholdet af Justitsministeriets Resolution af 9 Januar d. A. kunne anses indbefattede under Aktionsordren, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Christen Christensen for Tyveri. Ved

Tiltaltes egen Tilståeelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han for at erholde Materiale til Koste, som han laver til Forhandling, har en Formiddag i afdøde Oktober Maaned begivet sig ind i Sognefoged Offer Pedersens Skov i Kleis og der afskaaret Toppene paa mindst 74 unge Bøgetræer, hvoraf han bandt 6 Koste, af hvilke han solgte nogle for 10 Øre Stykket, at han, som det maa antages i 1876, medens han var fast Daglejer paa Gaarden Kalsbøl, har 12—13 Aftener, naar han gik hjem, fra en paa Gaardspladsen henliggende Stabel haardtbrændte Mursten hver Aften tilvendt sig en saadan, hvilke Sten af Værdi 5 Øre Stykket han vilde have benyttet til Gulv i sin Forstue, men maatte levere tilbage, da Tyveriet blev opdaget, samt at han, som han antager for mindst 16—17 Aar siden, da han stadig arbejdede hos afdøde Gaardejer Mads Laursen i Kleis, har i to Vintre, naar han forlod Gaarden, efter at have tærsket der, af det i Loen henliggende aftærskede Byg i mangfoldige Gange, efter hvad han antager ca. 100 Gange, hver Gang taget saa meget, som han kunde have i sine Lommer, en enkelt Gang ogsaa i sin Kasket, og bragt det til sit Hjem, hvor han brugte det til at fodre i sin Ko og sine Høns med. Det hver Gang stjaalne Byg har Tiltalte anslaaet til ca. 1 Fdkr., af Værdi 35 Øre.

Ligeledes har Tiltalte forklaret, at han, som han tror, i Foraaret 1890 har i Laurs Sørensens Skov tilvendt sig en omhugget armtyk Ask eller Bøg af ca. 10 Alens Længde og en ligeledes omhugget Hasselbusk, hvilke Gjenstande, som Tiltalte brugte til Brændsel, han og Ejeren have ansat til Værdi ialt 1 Kr., at han ligeledes i Foraaret 1890 har i ovennævnte Offer Pedersens Skov afskaaret og tilvendt sig endel Rodskud fra ældre Bøgetræer, efter hvad han antager saa mange som til 10 Koste, hvorved han efter sin Forklaring maa have haft en Indtægt af 1 Kr., at han i Begyndelsen af November Maaned f. A. har i den nævnte Skov af en der staaende Stabel Ved, der tilhørte Gaardejer Rasmus Stenkjær, tilvendt sig to Stænger af Værdi ialt 50 Øre, som han brugte til Brændsel, at han engang ifjor Efteraar i Rasmus Therkelsens Skov har med en Øxe af de der staaende Hasselbuske afhugget endel Vidier, der ere antagne neppe at have været mere end 10 Øre værd, at han for omtrent 20 Aar siden har i den under Barritskov hørende Lottrupskov taget, som han har udtrykt sig, en Smule Affaldsbrændsel, hvortil han imidlertid vil have havt den daværende, senere afdøde Skovfogeds Tilladelse, samt at han i en længere Aarrække, foruden i den nævnte Skov, ogsaa i Bymændenes Skovparter i Kleis har til Stadighed tilvendt sig Grenebrænde, dog kun Affald uden Værdi og ikke for mere end omtrent 2 Øre hver Dag.

Tiltalte har erkjendt, at han ved Tyveriet af Bøgetoppe fra

Offer Pedersens Skov har tilføjet dennes Ejer et Tab af 74 Kr., og Pedersen, der har begjært Tiltalte straffet ogsaa for hans Forhold med at tilegne sig endel Rodskud fra Skoven, hvorved Tiltalte, som meldt, antager at have havt en Indtægt af 1 Kr., har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes disse to Beløb i Erstatning hos Tiltalte, hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge. Derimod er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning for det af Tiltalte begaaede Bygtyveri hos Mads Laursen, og de øvrige Vedkommende have erklæret, at de ikke begjære Tiltalte straffet.

Idet nu samtlige ovenmeldte Tyverier — der, forsaavidt de ere begaaede for over 10 Aar siden, er inddragne under Aktioneren efter Justitsministeriets Bestemmelse — med Undtagelse af Tyverierne af Bøgetoppe i Offer Pedersens Skov og af Byg fra Mads Laursen findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, vil der efter det Anførte ikkun være at paalægge Tiltalte Strafansvar for de nævnte to Tyverier samt Tyveriet af Rodskud i bemeldte Skov, og vil Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for disse Forhold være at anse efter bemeldte Lovs § 228, cfr. tildels § 234, og § 235, sammenholdte med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og Underretsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Art af Fængsel i 80 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Forkortelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 200. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Henrik Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 22 Februar 1892: Arrestanten Henrik Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale alle denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nielsen og Jensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Herforth og Petersen for Overretten betaler Arrestanten Henrik Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Henrik Nielsen er aktioneret for Tyveri, er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 9 December f. A., da han tjente paa Smidstrup Hovgaard, har stjaalet en Jakke og et Par Støvler, der tilhørte en Medtjener, og som hang paa Væggen i det fælles Karlekammer. Han forlod derpaa Gaarden og solgte kort efter de stjaalne Gjenstande, der ere ansatte til en Værdi af 5 Kr. hver, for ialt 3 Kr. Arrestanten, der er født den 30 Januar 1828, er tidligere anset, bl. A. ved denne Rets Dom af 29 April 1862 efter Frdn. 11 April 1840 § 15 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ved Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 15 August 1879 efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Maj 1881 efter samme Lovs § 247 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Maj 1883 efter samme Lovs § 230, 1ste Led, jfr. § 61, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 2 Juni 1886 efter samme Lovs § 231, jfr. 61, med lige Arbejde i 18 Maanedes og senest ved Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 12 November 1888 efter samme Lovs § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Han findes nu med Rette ved den indankede Dom anset for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter samme Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af 2

Aars Tugthusarbejde findes passende, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 24 Maj.

Nr. 194.

Advokat Halkier

contra

1) **Laura Marie Jenssine Rudolfine Larsen**, 2) **Margrethe Caroline Kristine Larsen**, 3) **Victoria Engeline Pedersen**, Larsens Hustru, og 4) **Ida Caroline Bengtsson** (Def. Lunn).

der tiltales: de to Førstnævnte for Tyveri og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 15 Februar 1892: Tiltalte, Augusta Susanne Bernhardine Larsen, bør for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. De Tiltalte, Laura Marie Jenssine Rudolfine Larsen og Margrethe Caroline Kristine Larsen, begge af Rø Sogn, samt Laurentius Larsens Hustru, Victoria Engeline, født Pedersen, af Hasle og Ida Caroline Bengtsson af Nyker Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage hver og Sidstnævnte i 8 Dage. Saa bør de Tiltalte, Laura Marie J. R. Larsen og Laurentius Larsens Hustru, Victoria Engeline, født Pedersen, een for begge og begge for een, udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører J. L. Olsen, 18 Kr., dog saaledes at de Tiltalte, Margrethe Caroline Kr. Larsen og Ida Caroline Bengtsson, in solidum med dem ville have at udrede hver $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Victoria Engeline Pedersen, Larsens Hustru, udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver, forsaavidt angaar Tilegnelsen af de i Dommen ommeldte Tallerkener, at henføre under Straffelovens § 228 og, forsaavidt angaar Forsøget paa at tilvende sig Mælk paa Vestre Pilegaard, under samme Paragraf, sammenholdt med

§§ 54 og 46, medens hendes øvrige Forhold retteligt er henført under Straffelovens § 238. Den af denne Tiltalte herefter forskyldte Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

For Laura Marie Larsens, Margrethe Caroline Larsens og Ida Caroline Bengtssons Vedkommende bliver Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilket intet Væsentligt findes at bemærke, at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande, dog at Straffe-tiden for Victoria Engeline Pedersen, Larsens Hustru, bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 28 December f. A. tiltales under nærværende Sag Tjenestepigerne Laura Marie Jenssine Rudolfine Larsen og Margrethe Caroline Kristine Larsen, begge af Rø Sogn, for Tyveri, og Tjenestepigerne Ida Caroline Bengtsson af Nyker Sogn og Augusta Susanne Bernhardine Larsen af Ruthsker samt Laurentius Larsens Hustru, Victoria Engeline født Pedersen, af Hasle for Meddelagtighed i nævnte Forbrydelse.

1. Laura Marie Jenssine Rudolfine Larsen har tilstået, at hun, medens hun i sidstafvigte Sommerhalvaar tjente paa Gaarden Vestre Pilegaard i Clemensker Sogn, har gjort sig skyldig i følgende forbryderske Forhold:

- a. En Dag i Foraaret eller i Begyndelsen af Sommeren f. A., da Tiltalte hjalp sin Madmoder med at bære Kjødet af et slagtet Kreatur ned i Saltekammeret, tilvendte hun sig et Stykke fersk Kjød paa omtrent 5 Pund, der under Forhøret er anslaaet til en Værdi af 1 Kr. 35 Øre, og dette Kjød bragte hun en Aften kort efter hjem til sin Moder, Medtaltale Laurentius Larsens Hustru.
- b. Engang i Sommeren 1891, da Tiltalte i andet Ærinde var inde i fornævnte Saltekammer, tilvendte hun sig der et Stykke salt Flæsk, hun antager paa en 5 à 6 Pd., og

- gjemte det foreløbig i sit Skab. Den 9 Juli f. A. kom hendes Søster, Augusta Larsen, til Vestre Pilegaard, og til hende leverede Tiltalte da Flæsket med Anmodning om at give Moderen det, hvilket Augusta Larsen ogsaa gjorde. Dette Stykke Flæsk antages at have haft en Værdi af 1 Kr. 50 Øre à 1 Kr. 80 Øre.
- c. Nogen Tid efter at nysnævnte Tyveri var begaaet, tilvendte Tiltalte sig, engang da hun i andet Ærinde var inde i fornævnte Saltekammer, 1 eller maaske 2 Stykker Ribbenskjød, formentlig paa en 3 à 4 Pd., og dette Kjød, som hun først gjemte i sin Seng, bragte Tiltalte en paafølgende Aften hjem til sin Moder. Bemeldte Ribbenskjød er anslaaet til at have haft en Værdi af 60 à 80 Øre.
- d. I sidstafvigte Sommer tilvendte Tiltalte sig i det uaflaasede Hønsesus paa Vester Pilegaard 10 Æg, hvoraf dog 1 blev slaacet istykker. De øvrige 9 Æg gav hun en Dag sin 10-aarige Broder, Hans, med hjem til deres Moder. Æggene antages at have haft en Værdi af 40 Øre.
- e. En Dag, kort før den 1 November f. A., da Tiltalte var beskæftiget med at male Malt paa en Kværn, som stod inde i oftnævnte Saltekammer, tilvendte hun sig af en der staaende Tønde 1 Stykke salt Flæsk paa 6 Pd. og 1 Stykke salt Kjød paa $5\frac{1}{4}$ Pd. og gjemte begge Dele i sit Skab i Pige-kammeret, hvor det den 31 Oktober f. A. om Aftenen blev fundet af Husbondens Datter og taget tilbage. Kjødet er vurderet til 1 Kr. 37 Øre og Flæsket til 1 Kr. 80 Øre. Før dette Tyveri blev begaaet, havde Tiltalte og Medtiltalte Ida Bengtsson, som ogsaa tjente paa Vester Pilegaard, aftalt, at de den 1 November f. A., naar de vare flyttede af Tjenesten, skulde have et Gilde med Chokolade og Pandekager hjemme hos Marie Larsens Forældre, og for at slippe med at købe mindre Fedt til Pandekagerne, vare de blevne enige om, at Tiltalte skulde stjæle et Stykke Flæsk paa Pilegaard, og det var i Henhold til denne Aftale, at hun stjal det heromhandlede Stykke Flæsk. Om Kjødet havde der ikke været Tale imellem dem, men dette saavel som Flæsket var iøvrigt bestemt til at bringes hjem til Tiltaltes Moder.
- f. Et Par Dage før den 1 November f. A. havde Tiltalte, i det uaflaasede Hønsesus paa Vester Pilegaard, stjaalet 3 Hønsæg, som hun selv bragte hjem til Hasle den 1 November f. A. Tiltalte og Medtiltalte Ida Bengtsson vare, før dette Tyveri blev begaaet, blevne enige om, at Tiltalte skulde se at stjæle nogle Æg i Hønsesuset til de Pandekager, som de skulde have ved deres Gilde den 1 November f. A. De 3 Æg ere anslaaede til en Værdi af 12 Øre.

- g. Nogle Dage før den 1 November f. A. var Medtaltale Caroline Larsen paa Vester Pilegaard, og blev der ved den Lejlighed imellem hende og Søsteren, Marie Larsen, samt Ida Bengtsson talt om, at de kunde stjæle Mælk paa Vester Pilegaard til at lave Chokoladen og Pandekagerne med til deres foran omtalte Gilde. Det blev derhos aftalt, at Caroline Larsen skulde komme til Pilegaard og faa Mælken Lørdagen den 31 Oktober d. A. om Aftenen, medens Marie Larsen og Ida Bengtsson vare ude at malke i Gaardens Kostald. Ifølge Ida Bengtssons Forklaring havde der været talt om at hente Mælken i 2 Spande. I Henhold til denne Aftale indfandt Caroline Larsen og hendes Moder sig den nævnte Aften paa Gaarden, medbringende hver en Blikspand til at tage Mælken i, men de havde ladet vente for længe paa sig, hvorfor Marie Larsen og Ida Bengtsson, der efter tilendebragt Malkning havde ventet lidt paa Caroline Larsen i Kostalden, ikke turde blive længere derude, og derfor havde bragt den nymalkede Mælk hen til Mælkekjældereren, hvor den blev afleveret til Husbondens Datter. Da de bragte Mælken ind, vilde Marie Larsen have først, at de skulde skjule en Mælkespand med Mælk i Pige-kammeret, og senere, at de skulde skjule denne Spand bag en Laage ud til Haven, men da Ida Bengtsson satte sig derimod, blev Spanden med Mælken i bragt hen i Mælkekjældereren sammen med den øvrige Mælk, saaledes at det aftalte Tyveri ikke kom til Udførelse. Af de 2 Blikspande, som Caroline Larsen og hendes Moder medbragte til Pilegaard, kunde efter Sidstnævntes Forklaring den ene rumme omtrent 3 og den anden omtrent 4 Potter. Caroline Larsen har dog angivet Spandene at være noget større. Den foran omtalte Mælkespand indeholdt efter Marie Larsens Opgivende en 4 à 5 Potter Mælk, men ifølge Ida Bengtssons Forklaring indeholdt den ikke saa lidt mere Mælk. Medens Caroline Larsen og hendes Moder nævnte Aften opholdt sig i Pige-kammeret paa Vester Pilegaard, kom det paa Tale, at der kunde stjæles Mælk ved Malkningen den næste Morgen, og Marie Larsen tog i den Anledning den Blikspand, som Caroline Larsen havde medbragt, og skjulte den i en Seng i Pige-kammeret, men hendes Moder frygtede for, at Blikspanden skulde blive opdaget, og derfor fik Caroline den med sig samme Aften, da de forlod Gaarden. En Pot nymalket Mælk er anslaaet til en Værdi af 8 Øre.
- h. Medens Moderen den 31 Oktober f. A. om Aftenen opholdt sig i Pige-kammeret tilligemed de andre Personer, gav Tiltalte Marie Larsen hende 6 Lertallerkener, som Gaardens Piger ved forskellige Lejligheder havde bragt ind i Pige-kammeret med Madlevninger paa og forsømt at bringe til-

bage. De 5 af disse Tallerkener, der ere vurderede til 3 Øre Stykket, ere bragte tilstede under Forhøret og tilbageleverede Bestjaalne, medens den 6te Tallerken var slaet itu hos Tiltaltes Moder.

- i. Nogle Dage før den 1 November f. A. tilvendte Marie Larsen sig et til 1 Kr. vurderet Album, som tilhørte den paa Vester Pilegaard tjenende Pige, Anna Nilsson, der Dagen før var rejst til Sverige i Besøg. Albumet tog Tiltalte med sig til Baadstadgaard i Rø Sogn, hvor hun skulde tjene fra Flyttedagen, og hvor det ved en af Sandemanden i Sognet anstillet Undersøgelse blev fundet i hendes Besiddelse. Tiltalte har tilstaaet, at hun, da hun tog Albumet, havde til Hensigt at tilvende sig det, men hun har derhos forklaret, at hun, allerede før Sandemanden foretog sin Undersøgelse, efter Søsteren Caroline Larsens Raad havde opgivet denne Hensigt, og havde skrevet til Anna Nilsson om, at hun havde Albumet, og at hun ved Lejlighed skulde bringe det tilbage. Et Par Dage efter at Tiltalte var bleven tilsagt til at møde til Forhør, havde Anna Nilsson ogsaa modtaget et saadant Brev, der var forsynet med Afsendelsesstedets Poststempel af 21 November f. A. — samme Dag som Sandemanden tilstillede Dommeren Albumet — men om Brevet virkelig var afsendt før Undersøgelsen, har ikke kunnet oplyses. I Mangel af Bevis for det Modsatte bliver Tiltaltes Forklaring derom at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Bestjaalne har erholdt Albumet tilbage og ikke gjort noget Erstatningskrav.
- k. En Dag i afvigte Sommer kom Medtaltalte Caroline Larsen til Vester Pilegaard med et Par Træske til Søsteren Marie Larsen, og traf ved den Lejlighed Søsteren og Ida Bengtsson arbejdende ude i Haven. Med Marie Larsens Tilladelse plukkede Caroline Larsen nogle Ribs af Buskene i Haven i en Kurv, hvori hun havde bragt Træskeene, og Marie Larsen hjalp hende dermed ved at rive Grene af Buskene og smide dem hen til Søsteren, for at denne kunde plukke Ribsene af. Hvor stort et Kvantum Ribs Caroline Larsen tilvendte sig, har der ikke kunnet oplyses noget bestemt om. Marie Larsen har opgivet, at det maaske var et Pd. Bær, medens hendes Moder, til hvem Caroline Larsen bragte Ribsene hjem, har opgivet, at det var 2 à 3 Pd. Ribsene skulle være spiste af Caroline Larsen og de andre Børn hjemme. Bestjaalne har forlangt alle Vedkommende tiltalte ogsaa for dette Tyveri.

Under Forhøret paastod Marie Larsen i Begyndelsen, at Ida Bengtsson havde tilskyndet hende til at begaa de foran under a og h ommeldte Tyverier og i det Hele opmuntret hende til at stjæle til sine Forældre, samt at Ida Bengtsson havde

været med til at udføre det under 1 e ommeldte Tyveri, men senere erkjendte Tiltalte, at dette var urigtigt, og opgav, at hun kun havde fremsat nævnte Sigtelse i Haab om, at hun, naar hun skjød Skylden paa Ida Bengtsson, lettere skulde slippe ud af Arresten. Da Tiltalte ikke er aktioneret for andet end Tyveri, bliver der ikke Spørgsmaal om at ikjende hende nogen Straf for dette Forhold.

Bestjaalne, Gaardejer C. Petersen af Vester Pilegaard, har frafaldet Krav paa Erstatning for de ham frastjaalne, ikke tilbageleverede Ting, men paastaet alle Vedkommende tiltalte og straffede, forsaavidt Tiltalen maatte afhænge af ham.

Tiltalte Marie Larsen, der er født i Hasle den 9 December 1873, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil være at anse med Straf for de foran under 1 a, b, c, d, e, h og i ommeldte Tyverier efter Straffelovens § 228, for sidstnævnte Tyveries Vedkommende smh. med Straffelovens § 60, for det under 1 g ommeldte aftalte og forsøgte Tyveries Vedkommende efter Straffelovens § 228, smh. med §§ 54 og 46, og for de under 1 f og k ommeldte Tyveriers Vedkommende efter Straffelovens § 235, og den Straf, som hun har forskyldt efter anførte Bestemmelser, smh. med Straffelovens §§ 37 og 62, findes, idet Tilsyn tages paa den ene Side til, at det er et ikke ubetydeligt Antal Tyverier, hun har begaaet eller forsøgt, og at hun var i Bestjaalnes Tjeneste, og paa den anden Side til, at de stjaalne Ting ikke havde nogen betydelig Værdi, at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

2. Tiltalte Margrethe Caroline Kristine Larsen har tilstaaet sig skyldig i følgende Forbrydelser:

- a. Medens Tiltalte i Sommeren 1889 tjente paa Ingemannsgaard i Ruthsker Sogn, tilvendte hun sig ca. 11 Alen af 2 Stkr. Lærred, som laa i Gaardens Kjøkken, og som tilhørte en anden paa Gaarden tjenende Pige. Dette Lærred, som maa antages at have havt en Værdi af 25 Øre pr. Alen, gjemte Tiltalte i sit Skab i nogen Tid, hvorved det, som Følge af at det var vaadt, da hun stjal det, for endel blev beskadiget. Efterat Bestjaalne havde opdaget, at Tiltalte havde Lærredet, nægtede Tiltalte først at have stjaalet det, men da hun blev kaldet for sin Husbond, og denne truede med at melde Sagen til Politiet, erkjendte hun sig skyldig i Tyveriet og tilbageleverede Lærredet til Bestjaalne, der ikke har gjort Krav paa nogen Erstatning.
- b. I Sommeren 1890 og Vinteren 1890—91 havde Tiltalte, medens hun tjente paa Ingemannsgaard, af nogle Mælkekølere, som stod i Kjælderen dersteds, 3 à 4 Gange fyldt skummet Mælk paa en Trepægleflaske og bragt den saaledes tagne Mælk hjem til sin Moder. Da denne Mælk, efter de foreliggende Oplysninger, kun har havt en Værdi af 4 à 5

- Øre, og da Bestjaalne har erklæret, at han ikke ønsker Tiltalte straffet for dette Tyveri, og samme, efter sin Beskaffenhed, findes at falde ind under Straffelovens § 235, vil Tiltalte ikke være at anse med nogen Straf for dette Tyveri.
- c. Tiltalte, som i Sommeren 1891 opholdt sig hjemme hos Forældrene, har erkjendt, at hun har været med til at spise af det foran under 1 a og b ommeldte Kjød og Flæsk, skjøndt hun vidste, at Søsteren, Marie Larsen, havde stjaalet det.
- d. Tiltalte har derhos, i sidstafvigte Sommer, tilvendt sig de foran under 1 k ommeldte Ribs. Under Forhøret opgav hun først, at Medtiltalte, Ida Bengtsson, havde været med til at give hende Lov til at plukke Ribsene, men da Ida Bengtsson benægtede Rigtigheden af hendes Forklaring derom, turde Tiltalte ikke fastholde bemeldte Forklaring. Tiltalte har erkjendt, at hun vidste, at Pigerne paa Vester Pilegaard ikke kunde give hende Lov til at plukke Ribs i Haven.

Bestjaalne har, som alt bemærket, begjæret alle Vedkommende tiltalte, ogsaa for Tyveriet af Ribsene, der ere anslaaede til en Værdi af 6 Øre Pundet.

- e. Tiltalte har endelig deltaget i den foran under 1 g ommeldte Aftale om at stjæle Mælk paa Vester Pilegaard den 31 Oktober f. A. om Aftenen, og i Henhold til Aftalen indfundet sig paa Gaarden, for at hente Mælken.

Tiltalte Caroline Larsen, der er født i Aaker Sogn den 8 April 1870, og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil være at anse med Straf for det foran under 2 a ommeldte Tyveri efter Straffelovens § 228, for det under 2 e ommeldte Tyveriforsøg efter samme §, smh. med Straffelovens §§ 54 og 46, for det under 2 c ommeldte Forhold efter Straffelovens § 238 og for det under 2 d ommeldte Tyveri efter Straffelovens § 235, og findes den Straf, hun har forskyldt efter anførte Bestemmelser, smh. med Straffelovens § 62, efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

3. Tiltalte Ida Caroline Bengtson har tilstaaet sig skyldig i følgende forbryderiske Forhold:

- a. Efter at Medtiltalte Marie Larsen havde stjaalet det foran under 1 c omtalte Ribbenskjød, og Tiltalte havde fundet det i sin og Marie Larsens fælles Seng, gav Tiltalte bemeldte Marie Larsen Tilladelse til at lægge Kjødet ned i Tiltaltes Skrin, som kunde aflaaes. Tilladelsen blev nok ikke benyttet, men da Ida Bengtsson gav den, vidste hun, at Kjødet var stjaalet.

- b. Tiltalte havde, kort før den 1 November f. A., aftalt med Marie Larsen, at denne skulde stjæle et Stykke Flæsk for at spare paa Omkostningerne ved det Gilde, de skulde have den 1 November f. A., og i Henhold til denne Aftale var det, at Marie Larsen stjal det foran under 1 e omtalte Stykke Flæsk.
- c. Tiltalte og Marie Larsen havde endvidere aftalt, at Sidstnævnte skulde se at stjæle nogle Æg i Høns huset paa Vester Pilegaard til at lave Pandekager med til deres Gilde den 1 November f. A., og Følgen af denne Aftale var det foran under 1 f ommeldte Tyveri af 3 Æg.
- d. Endelig har Tiltalte deltaget i den foran under 1 g ommeldte Aftale om at stjæle Mælk paa Vester Pilegaard den 31 Oktober f. A. om Aftenen, og derhos tilligemed Marie Larsen ventet en kort Tid i Kostalden paa, at Caroline Larsen skulde komme tilstede for at hente Mælken.

Tiltalte Ida Bengtsson, der er født i Asarum i Sverige den 3 September 1871, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, vil være at anse med Straf for det under 3 b ommeldte Tyveri efter Straffelovens § 228, smh. med § 54, for det under 3 d ommeldte aftalte og forsøgte Tyveri efter Straffelovens § 228, smh. med §§ 54 og 46, for det under 3 a ommeldte Forhold efter Straffelovens § 238, smh. med § 46, og for det under 3 c ommeldte Tyveri efter Straffelovens § 235, smh. med § 54, og findes hendes Straf, efter anførte Bestemmelser, smh. med Straffelovens § 62, at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. — — — — —

5. Tiltalte, Laurentius Larsens Hustru, Victoria Engeline, født Pedersen, har tilstaaet, at hun af Datteren Marie Larsen har modtaget de foran under 1 a, b, c og d ommeldte Fødevarer samt de under 1 h ommeldte Tallerkener, skjøndt hun havde den Tanke, at disse Ting vare stjaalne. Fødevarerne har Tiltalte forbrugt i sin Husholdning. Tiltalte har endvidere tilstaaet, at hun den 31 Oktober f. A. om Aftenen fulgte med Datteren, Caroline Larsen, til Vester Pilegaard for at hente den foran under 1 g ommeldte Mælk, som denne Aften skulde stjæles i Kostalden dersteds. Tiltalte har ogsaa erkjendt, at hun af Datteren, Caroline Larsen, har modtaget de foran under 2 d ommeldte Ribs, men hun har paastaaet, at hun ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at disse vare stjaalne, og hendes Forklaring derom findes der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste som urigtig. Endelig har Tiltalte tilstaaet, at hun af Datteren, Caroline Larsen, havde modtaget den foran under 2 b ommeldte Mælk, som Datteren havde stjaalet paa Ingemannsgaard. Da Besjaalne ikke har forlangt Sagen paatalt, bliver der ikke

Spørgsmaal om at ikkende Tiltalte nogen Straf for at have modtaget denne Mælk.

For det af denne Tiltalte iøvrigt udviste Forhold vil hun, som er født i Hasle den 20 April 1848, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse med Straf efter Straffelovens § 238, smh. med § 46, forsaavidt angaar den Mælk, som hendes Døtre og Ida Bengtsson havde aftalt at stjele paa Vester Pilegaard den 31 Oktober f. A., og findes hendes Straf efter Omstændighederne, og navnlig under Hensyn til, at Tiltalte har støttet sine Børn i deres tyvagtige Tilbøjeligheder ved at modtage, hvad de stjal, at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 208. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Theodor Rasmussen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Marts 1892: Arrestanten Theodor Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusharbejde i to og et halvt Aar og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Zahn, og Forsvareren, Sagfører Sørensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Theodor Rasmussen for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 8 Marts d. A. henimod Aften har fra den uafsaasede Korridor i en af Jernbaneassistent Kaarsberg beboet Lejlighed i Kolding Banegaardsbygning tilvendt sig en i Korridoren hængende, nævnte Kaarsberg tilhørende Vinteroverfrakke — hvilken Arrestanten efter sin Forklaring vil have faaet Øje paa, da han, for at tale med den paagældende Jernbaneassistent angaaende Kjøbet af nogle paa Banegaarden beroende Sild, havde indfundet sig paa dennes Bolig — tillige med en Cigarslukker af Blik, som laa i en af Frakkelommerne, hvorefter han samme Aften solgte Frakken til en Marskandiser for 4 Kr., medens han forærede Cigarslukkeren til en Person, hvem han skyldte Penge.

Den ommeldte Frakke og Cigarslukkeren, der ere ansatte til en Værdi af henholdsvis 20 Kr. og 20 Øre, ere bragte til Stede under Sagen og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, særlig med Hensyn til, at der efter hans Formening i en af Frakkens Lommer yderligere skal have beroet et Par Handsker, hvilket Arrestanten ikke vil have bemærket. For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1869 og som, foruden een Gang at have været straffet for Tyveri forinden det fyldte 18de Aar, endvidere efter dette Tidspunkt har været straffet 4 Gange, nemlig ifølge Gjerding og Malt Herreders Extrarets Dom af 9 Maj 1888 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Kolding Herreds Extrarets Dom af 14 November s. A. efter samme Lovs §§ 230 og 253 samt Lov af 6 Marts 1869 § 7 med samme Art af Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Andst og Slaugs Herreders Extrarets Dom af 7 Marts 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Høiesteretsdom af 30 Juni 1890 efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, — være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 201. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Niels Christian Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Roeskilde Kjøbstads Politirets Dom af 11 Februar 1892: Arrestanten, Smedesvend Niels Christian Sørensen af Kjøbenhavn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1892: Arrestanten Niels Christian Sørensen bør straffes med Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Salomonsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Christian Sørensen, der er født den 3 Juni 1862, og som forhen oftere er straffet dels for Løsgængeri og Betleri dels for sidstnævnte Forseelse, senest ifølge fornævnte Rets Dom af 23 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, paany sigtet for Betleri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, som den 29 Januar d. A. havde forladt Kjøbenhavn for at søge

Arbejde paa Landet eller i Roeskilde, hvortil han ankom den paafølgende Dag, har, da han intet Arbejde kunde erholde og var uden Subsistensmidler, betlet hos Forskjellige i bemeldte Kjøbstad, hvorfor han blev anholdt den 3 Februar d. A. For dette Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig at være anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage.

Onsdagen den 25 Maj.

Nr. 164. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Francisca Amalia Adelaide, Madsens Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 November 1891: Arrestantinden Maren Rasmussen, Arrestanten Hans Moritz Edward Fridriksen samt de Tiltalte Ane Cathrine Jørgensen og Francisca Amalia Adelaide, Madsens Hustru, bør straffes, Arrestantinden med Tugthusarbejde i 16 Aar, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Tiltalte Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Madsens Hustru med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Herforth, 100 Kroner til hver, udredes af Arrestantinden med $\frac{7}{10}$, dog saaledes at der heraf in solidum med hende udredes af Arrestanten og Tiltalte Jørgensen een for begge og begge for een $\frac{1}{7}$, og af Tiltalte Madsens Hustru med $\frac{3}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Francisca Amalia Adelaide, Madsens Hustru, udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun, der efter de foreliggende Oplysninger har været vel bekendt

med den slette Beskaffenhed af det af hende ved falske Beretninger anbefalede Plejehjem, være at anse i Henhold til Straffelovens § 251, og Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Francisca Amalia Adelaide, Madsens Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretens Dom for hendes Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Maren Rasmussen for — Tiltalte Francisca Amalia Adelaide, Madsens Hustru, for Bedrageri — — — — —

Tiltalte, Madsens Hustru, der er født den 30 September 1821, er anset ved Naskov Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Juni 1864 i Henhold til Frd. 11 April 1840 § 1, smh. med §§ 3, 41, 42 og 78, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos hun under en mod hende for Falsk anlagt Sag ved Lollands Sønderherreds Extrarets Dom af 14 August 1873 blev frifundet for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Iøvrigt er hun ikke funden anset ved Dom. — Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende:

I Oktober 1887 fik ugift Marie Rasmussen af Sundhedskommissionen Tilladelse til at have Børn i Kost og Pleje for Betaling. I den paafølgende Tid gav hendes Forhold paa forskjellig Maade Anledning til Paatale, og den 25 Februar 1889 indskrænkedes Tilladelsen til kun at gjælde med Hensyn til enkelte nærmere betegnede Børn. Efterat det under 19 September 1890 var oplyst, at hun paany havde forset sig ved at tage et Barn i Pleje uden derom at gjøre nogen Anmeldelse, resolverede Sundhedskommissionen den 23de s. M., samtidig med at nærværende Undersøgelse paabegyndtes, saaledes: „Da Plejemoderen, som oftere har været i Konflikt med Politiet (for at have havt Plejebørn uden Tilladelse, for at have pantsat en Logerendes Klædningsstykker m. m.), i hvilken Anledning Tilladelsen den

25 Februar 1889 er indskrænket til de daværende Plejebørn, nu atter, trods udtrykkeligt Forbud, har taget et spædt Barn i Pleje, og da Advarsel og Tilsyn viser sig uvirksomme til at afhjælpe bestaaende Mangler, vil Tilladelsen til at have Børn i Kost og Pleje for Betaling være at fratage hende“.

Det er under Sagen oplyst, at Marie Rasmussen i Løbet af 1889—90, indtil fornævnte Resolution faldt, har havt 17 forskellige Plejebørn, af hvilke kun 4 vare anmeldte for Politiet. Af disse Plejebørn afgik i 1889 6 og i 1890 5 ved Døden, medens de øvrige 6 ved Begyndelsen af Undersøgelsen vare i Live.

Ved Siden af sit Erhverv som Plejemoder gav hun sig til lige af med at modtage Barselpatienter.

I al den Tid, hvorom nærværende Sag drejer sig, nemlig Tiden efter 1 Januar 1889, har Arrestantinden været til Huse hos Marie Rasmussen, som var hendes Søster, og hos hvem hun fik sit Underhold. Hendes Stilling var nærmest som et Tyendes, idet hun navnlig deltog i Plejebørnenes og Barselpatienternes Pasning samt anden Husgjerning, og det var Søsteren, som raadede for Husets Anliggender, afgjorde Forretningssagerne med Hensyn til Plejebørn og Barselpatienter og tog Indtægterne, samt afholdt Udgifterne i Huset.

Den 23 September 1890 henvendte Moderen til et af de ovennævnte Plejebørn sig til Politiet med Begjæring om Hjælp til at faa sit Barn udleveret, da hun havde Formodning om, at Barnet ikke havde det godt, og da Marie Rasmussen i den sidste Tid under urigtige Foregivender havde forholdt hende at faa Barnet at se. Efter at Arrestantinden under den i Anledning heraf strax paabegyndte Politiundersøgelse havde forklaret, at det omhandlede Barn var afgaaet ved Døden — blev Arrestantinden indbragt til Politistation Nr. 3. Marie Rasmussen, som dengang ikke var tilstede i Hjemmet, blev den paafølgende Dag funden hængt i et Træ paa Smedelinien. — — — — —

Den 13 Juni 1890 modtog Marie Rasmussen af Moderen, ugift Henriette Christensen, i Pleje et samme Dag født Drengbarn — hun fik strax 6 Kr. som Betaling for den første Uge, og det var Aftalen, at hun senere skulde have 300 Kr. engang for alle for at beholde Barnet — Arrestantinden — indgav — Barnet 5 Draaber af et Opiumspræparat — Barnet laa derefter stille hen og døde — — — — —

Under de 3 omhandlede Børns Sygdom har der ikke været kaldt Læge til dem. — — — — —

Om Arrestantindens Forhold er der endvidere oplyst følgende:

Da Henriette Christensens Drengbarn, som foran meldt, i Juni 1890 var afgaaet ved Døden, turde hun og hendes Søster

af Frygt for Politiet ikke anmeldte Dødsfaldet, og dels af denne Grund, dels for svingagtig at fravende Barnets Moder det resterende Beløb af Plejepengene, som udgjorde 300 Kr., bleve de enige om for Moderen at udgive Emmy Mikkelsens Dreng, der dengang endnu levede, for hendes Barn. I Henhold til denne Aftale foreviste først Marie alene, og senere hun og Arrestantinden i Forening, gjentagne Gange den sidstnævnte Dreng for Henriette Christensen, som ikke fattede nogen Mistanke om Sagens rette Sammenhæng og derfor en Dag, da hun var hos Marie Rasmussen for at se til sit Barn, i den Tro, at det Barn, der blev vist hende, var hendes, betalte denne det vedtagne Beløb af 300 Kr.

I Juli 1890 døde hos Marie Rasmussen et den 24 Marts s. A. født Pigebarn, som hun havde modtaget i Pleje af dets Moder, ugift Sofie Cathrine Vilhelmine Johansen, og for hvilket hun havde modtaget en Betaling af 500 Kr. engang for alle. Da dette Plejebarn ikke var anmeldt for Politiet, og Arrestantinden og hendes Søster af den Grund ikke turde melde Dødsfaldet, aftalte de overfor det døde Barns Moder at udgive et andet, den 20 Januar 1890 født Pigebarn, som Marie havde modtaget i Pleje af Moderen, ugift Hilda Albertine Eriksen, for hendes Barn. Under et Besøg, som Moderen i August 1890 gjorde hos Marie Rasmussen for at tilse sit Barn, foreviste de hende i Henhold til den trufne Aftale Hilda Eriksens Barn som hendes, og naftet hun undrede sig over Barnets Udseende, fattede hun ikke nogen Mistanke om den skete Forbytning. Arrestantinden og Søsteren ventede, at Hilda Eriksen, hvis Besøg bestandig bleve sjældnere, og som kun havde set til sit Barn een Gang, efterat de havde udgivet dette for at være Sofie Johansens, tilsidst skulde udeblive ganske, de gik derhos ud fra, at Barnet mere og mere vilde blive knyttet til Sofie Johansen, der hyppigst saa til det, og efter sin Forklaring tvivler Arrestantinden ikke om, at hun, hvis Hilda Eriksen senere havde meldt sig, vilde have sagt til hende, at hendes Barn var dødt. Ved nærværende Sags Begyndelse forklarede Arrestantinden, dels at Hilda Eriksens Barn, der endnu var tilstede i Marie Rasmussens Hjem, var det, som var modtaget i Pleje af Sofie Johansen, hvorfor Barnet blev afleveret til denne, som ogsaa modtog det i den Tro, at det var hendes eget, og sørgede for en anden Pleje til det, dels at Hilda Eriksens Barn var dødt, og først i et den 14 Oktober 1890 afholdt Forhør tilstod hun Sagens sande Sammenhæng. Barnet er derefter blevet afleveret til sin Moder. — — — — —

Af de Plejebørn, Marie Rasmussen har havt i Aarene 1889 og 90, har hun modtaget 9 af Mødre, der under Fødselen bleve betjente af Tiltalte, Madsens Hustru, som Jordemoder. Med

denne, som har siddet arresteret under Sagen en Tid lang som mistænkt for Meddelagtighed i Barnemord, stod Marie i det hele taget i nøjere Forbindelse, saaledes at Tiltalte skaffede Marie Plejebørn og anbefalede af hende til Barselpatienter, men paa Grund af de Vanskeligheder, Marie Rasmussens Død har beredt Undersøgelsen, der paa dette Punkt væsentligst har været henvist til Tiltaltes egne væklende, tildels lidet sandsynlige Forklaringer, er det ikke lykkedes at komme til Klarhed over denne Forbindelses Karakter.

I saa Henseende har Arrestantinden forklaret, at hendes Søster og Tiltalte ifølge derom truffen Aftale have bevæget de i Sagen omhandlede Børns Mødre til at sætte Børnene i Pleje hos Marie ved i Strid med Sandheden at indbilde dem, at Marie var en velhavende Enke, som ikke havde andre Børn i Pleje eller dog kun et enkelt saadant, og Arrestantinden har erkjendt, at hun har været enig med Marie i denne Optræden overfor Mødrene og hjulpet hende dermed, hvor hendes Hjælp krævedes, navnlig ved, naar en af Mødrene besøgte sit Barn hos Marie, at skjule de andre tilstedeværende Børn for hende, uden at hun nærmere har kunnet opgive, hvilken Virksomhed hun i saa Henseende har udvist overfor hver enkelt Moder. Denne Forklaring stemmer med, hvad der er udsagt af samtlige de omtalte Mødre, med Undtagelse af Ingrid Lundgreen, der ikke er kommen tilstede under Sagen. Tillige har Arrestantinden forklaret, at Tiltalte, Madsens Hustru, for hvert af de Plejebørn, hun skaffede Marie, betingede sig en Ducør af denne af 100 Kr.

Imod Tiltaltes Benægtelse er imidlertid Rigtigbeden af denne Arrestantindens Sigtelse imod hende ikke i sin Helhel tilstrækkeligt bevist, og Sagen mod Tiltalte er med Hensyn hertil sluttet med Politidirektørens Samtykke, undtagen forsaavidt angaar hendes Forhold ved Anbringelsen af de af Sofie Johansen, Hilda Eriksen og Henriette Christensen fødte Børn. Med Hensyn til disse har hun tilstaaet, at hun for at bringe Plejeforholdene istand og derved skaffe sig Fordel, i Forstaaelse med Marie Rasmussen mod bedre Vidende har bibragt de paagjældende Mødre de omtalte urigtige Forestillinger om Forholdene hos Marie, og at hun, efterat Plejeforholdene under disse fejlagtige Forudsætninger vare bragte istand, har modtaget af Faderen til Hilda Eriksens Barn en Ducør af 25 Kr. og for hvert af de omhandlede Børn af Marie Rasmussen en Ducør, hvis Størrelse Tiltalte har angivet at være mellem 10 og 20 Kr. Imod Tiltaltes Benægtelse findes der imidlertid at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at hun, for at skaffe Marie Rasmussen Hilda Eriksens Barn i Pleje, af Marie har modtaget 100 Kr. i Ducør af den for Plejeforholdet ydede Betaling af 200 Kr., hvorimod Tiltaltes Forklaring iøvrigt maa lægges til Grund for Sagens Paadømmelse.

For det ovenbeskrevne Forhold vil — Tiltalte være at anse
 efter Straffelovens § 257. — — — — —

Som Følge af det Anførte ville — de Tiltalte saaledes være at
 anse — Tiltalte Madsens Hustru efter Straffelovens § 257, jfr.
 § 23, efter Omstændighederne — — — — —

med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anna Sophie Kirstine Kristiansen

(Def. Overretssagfører Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller i alt Fald
 § 195.

Lolland Nørre Herreds Extrarets Dom af 13
 Oktober 1891: Tiltalte Anna Sofie Kirstine Kristiansen bør
 hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder, samt udrede
 samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til
 Aktor, Overretssagfører Zwick, og til Defensor, Overretssagfører
 Fasting, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under
 Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19
 Februar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I
 Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne
 Nissen og Kalko, betaler Tiltalte, Anna Sophie Kirstine Kristian-
 sen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 og under Hensyn til en af det kongelige Sundhedskollegium
 efter Dommens Afsigelse afgiven Erklæring maa det billiges,
 at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 195, men Straffen
 findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde
 bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Anna Sophie Kirstine Kristiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretsfører Shaw og Overretssagfører Rée for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Lolland Nørre Herreders Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Anna Sophie Kirstine Kristiansen, der er født den 16 September 1871, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktioneres for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller i alt Fald § 195, ere ifølge de af Tiltalte bl. A. under et herfra foranlediget Reassumtionsforhør afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det væsentlige Følgende:

Efterat Tiltalte, der var i Tjeneste hos Gaardejer Rasmus Christensen i Ravnsby, flere Gange og første Gang antagelig ved Nytaarstid f. A. havde havt Samleje med nævnte Gaardejers da henved 15 Aar gamle Søn, Peter Christensen, udeblev hendes Menstruation i Begyndelsen af Marts, og efter nogen Tids Forløb mærkede hun, at hun var frugtsommelig, men omtalte ikke for Nogen denne sin Tilstand, der ikke blev bemærket af hendes Husfæller, med Undtagelse af en paa Gaarden arbejdende Husmand, der lod Ytringer falde til hende om, at hun nok var frugtsommelig, hvorpaa hun ikke gav noget Svar. Omtrent 2 Maaneder før den 24 August mærkede Tiltalte Liv i Fostret, og i den følgende Tid mærkede hun dette jævnligt. Hun ventede imidlertid først sin Nedkomst henad Efteraaret og sørgede derfor ikke for Børnetøj eller traf Aftale med Nogen om, hvor hun skulde ligge i Barselseng. Mandagen den 24 August, lidt over Middag, følte hun sig upasselig; fra Kl. 5 havde hun meget stærke Smertes i Maven, og lidt før Kl. 6 fik hun Smertes i Ryggen og over Lænderne; Kl. 6 gik hun tilsengs, idet hun sagde til Husbondens voxne Datter, at hun var syg, og i den paafølgende halve Time vedblev Smertesne. Skjendt hun ikke fra Andres Meddelelser havde nogen Kundskab desangaaende og

og ikke havde født før, antog hun nok, at Smerterne vare en Følge af hendes frugt-sommelige Tilstand, men det blev hende ikke klart, at Fødselen var umiddelbart forestaaende, idet hun antog, at Fødselen først skulde foregaa i Slutningen af Oktober Maaned. Der var Ingen hos hende paa hendes Værelse, fra hun gik iseng, og indtil Barnet fødtes; Husbondens voksne Datter var, kort før Tiltalte gik iseng, gaaet ud paa Marken for at malke, og iøvrigt var der paa Gaarden ikke andre end hendes Husbond og dennes 2 Smaa-piger. Efter at Tiltalte var gaaet iseng, var det hende paa Grund af Smerterne umuligt at rejse sig fra Sengen for at tilkalde Hjælp, og hun ved ikke, om hun ved Raab om Hjælp kunde have tilkaldt Husbonden eller dennes Smaa-piger, men da hun flere Gange under Fødselsveerne udstødte Skrig, anser hun det tvivlsomt, om de paa Gaarden Tilstedeværende, naar de ikke have hørt disse Skrig, kunde have hørt hendes Raab om Hjælp. Iøvrigt gjorde hun sig paa Grund af sine stærke Smerter ingen klar Forestilling, om hun kunde tilkalde Hjælp eller ikke. Kl. ca. 6 $\frac{1}{2}$ fødte Tiltalte uden videre Besvær, idet hun kun i nogle Minuter havde meget stærke Smerter, som afvang hende nogle Skrig, et Barn, som hun strax efter Fødselen tog op med Hænderne, hvorved Navlestrengen gik over næsten af sig selv, saa at hun i alt Fald kun anvendte et svagt Ryk, og hun lagde derefter Barnet, som hun antog for dødfødt, da det hverken skreg, rørte sig eller gav noget andet Livstegn, ved Fodenden af sin Seng under Dynen, hvor det, der ved Fødselen var varmt, meget snart blev koldt. Umiddelbart efter at Fødselen var foregaaet, traadte Nabokonen, Gaardejer Anders Jochumsens Hustru, som Tiltaltes Husbond havde anmodet om at se til hende, ind i Kammeret til Tiltalte, der paa hendes Spørgsmaal om, hvad hun fejlede, svarede, at hun havde faaet sine Forandringer meget stærkt og havde mange Smerter i Maven; der blev derpaa sendt Bud til Jordemoderen, og da denne, der indfandt sig Kl. 7 $\frac{1}{2}$, og som ikke foretog nogen Undersøgelse, spurgte hende, om hun ikke var frugt-sommelig, svarede hun bestemt Nej. Den følgende Dags Formiddag stod Tiltalte op, og efter at Efterbyrden var gaaet fra hende, lagde hun den i Gaardens Mødding; hun vadskede derpaa sit Linned og Lagnerne, hun havde benyttet, og da Husbonden, som troede, at hun havde haft Blodstyrning, ikke turde beholde hende paa Gaarden, blev hun kjørt til et Sted, der ligger ca. 10 Minuters Gang fra Gaardforpagter Jens Larsen Nymands Gaard i Vesterborg Indtægt, hvortil hun ankom tilfods Kl. ca. 8 om Aftenen, og hvor hun fik Lov til foreløbig at blive, hvorefter Barneliget, som hun havde ført med sig indpakket i et Tørklæde, den næste Morgen af Forpagter Nymands Hustru fandtes liggende paa en Stol under en Tiltalte tilhørende Kjøle. Tiltalte har benægtet, at det har været hendes Hensigt

at føde hemmeligt, idet hun, der som anført først ventede sin Nedkomst henad Efteraaret, overhovedet ikke under Svangerskabet vil have tænkt videre over sin Tilstand.

Ifølge den af Stiftsfysikus og den Distriktslægen adjungerede Læge foretagne legale Obduktion af Barneliget maa Barnet antages at være født omtrent 6 Uger for tidligt; det kan efter Lungernes Tilstand ikke have aanded og altsaa heller ikke have levet; det har ikke været dødt i længere Tid før Fødselen; men det har ikke kunnet afgjøres, om Barnet er død kort før Fødselen, eller, hvad der efter Lægernes Formening er det rimeligste, under denne. En af de samme Læger paa Foranledning herfra afgiven yderligere Erklæring gaar dog ud paa, at de ikke tør udtale, at den Mulighed er udelukket, at Barnet, som ikke har aanded, kunde være kaldt til Live ved Anvendelse af hensigtsmæssige Midler, men at de ikke finde, at der er nogen Sandsynlighed derfor, tilmed da det var for tidlig født. Efter det Anførte findes Tiltaltes Forhold ved den indankede Dom rettelig at være henført under Straffelovens § 195, og da ogsaa den valgte Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder skjønnes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt hende at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 30 Maj.

Nr. 56. Forhenværende Proprietær
J. C. Kirkegaard (Ingen)

contra

Sagfører Sven Svensson af Marieholm i Sverige (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 57. Forhenværende Proprietær
J. O. Kirkegaard (Ingen)

contra

Grosserer **L. Kømmer** af Ystad i Sverige (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 51. **Kuratorerne i Næsbyholms Sparekasses** eller **Banks Konkursbo E. Beyer** og Sagfører **Chr. Larsen** paa dette Boes Vegne (Arntzen)

contra

Direktionen for Diskonto-, Laane- og Sparebanken i Næstved ved dens Formand, Direktør **S. P. Hansen** (Nellemann)

betr. Tilbagelevering af nogle pantsatte Panteobligationer.

Næstved Bythings Dom af 18 November 1889: Indstævnte, Direktionen for Diskonto-, Laane- og Sparebanken i Næstved, bør for Tiltale af Citanterne, Overretssagfører Beyer og Sagfører Chr. Larsen som Kuratorer i Næsbyholm Banks eller Sparekasses af Tybjerg Herreds Skifteret behandlede Konkursbo i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger at være ophævede.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, afholdtes der den 21 Marts 1870 af Stifterne af Næsbyholm Sparekasse et konstituerende Møde, ved hvilket der tilførtes Forhandlingsprotokollen, at daværende Godsforvalter Thaarup var udnævnt til som Formand at forestaa Forretningsførelsen, men der ses ikke at være givet nærmere Regler for, hvilken Myndighed der i den nævnte Egenskab skulde tilkomme ham, og det maatte herefter være tvivlsomt, om han i Kraft heraf var bemyndiget til at optage Laan paa Sparekassens Vegne. Naar imidlertid henses til den Stilling, som han efterhaanden med de andre Stifters Billigelse kom til at indtage i Forhold til Sparekassen, og som han allerede havde indtaget i flere Aar, forinden det under Sagen omhandlede, i December Termin 1884 stiftede Laan optoges, findes Diskonto-, Laane- og Sparebanken i Næstved at have været beføjet til at gaa ud fra, at Thaarup havde fornøden Kompetence til at optage bemeldte Laan. Det maa nemlig efter de Forklaringer, som ere afgivne ikke alene af Thaarup, men ogsaa af forskjellige andre af Sparekassens Stiftere eller saakaldte Bestyrere og navnlig af flere af de Mænd, som en Tid lang have været valgte til »andet administrerende Medlem« i Sparekassens Bestyrelse, antages, at Thaarup efterhaanden i det Væsentlige kom til at staa som den, der ene administrerede Sparekassen, og særlig er det oplyst, at han uden Andres Medvirkning modtog Renter og Afdrag paa de til Sparekassen udstedte Obligationer og kvitterede disse til Udslettelse af Pantebogen, samt at han paa Sparekassens Vegne købte og solgte Børseffekter, ligesom han forinden det omtalte Laan havde allerede i 1879 og senere i 1880, 1882 og 1883 optaget Laan hos Diskontobanken og til Sikkerhed herfor givet Pant i de Sparekassen tilhørende Panteobligationer, af hvilke nogle i flere Aar forbleve i Diskontobankens Besiddelse, uden at der fra Sparekassens Side gjordes Indsigelse herimod.

Det er vel under Sagen oplyst, at der paa Bestyrelsesmøderne den 20 Oktober 1877 og 25 Maj 1878 blev givet Thaarup en udtrykkelig Bemyndigelse til at optage tvende Laan, men da dette ikke fremtraadte som en ekstraordinær Myndighed, der tillagdes ham, kunde Diskontobanken, selv om den har været bekjendt med disse Beslutninger, ikke deraf udlede, at Thaarup ikke i Almindelighed var bemyndiget til at optage Laan paa Sparekassens Vegne, og naar det paa Bestyrelsesmødet den 25 Marts 1881 bestemtes, at Laan, hvis det skulde gjøres nødvendigt, for Fremtiden

kunde optages af Thaarup og et andet Bestyrelsesmedlem, nemlig den den 25 Marts 1885 afdøde Sognefoged A. Rasmussen, da maa Diskontobanken antages ikke at have været bekendt med denne Beslutning, og der ses i det Hele taget ikke at være gjort noget Skridt fra Sparekassens Side for at bringe til Offentlighedens Kundskab, at der var gjort Indskrænkning i den Myndighed til paa Sparekassens Vegne at optage Laan, som efter de udvortes foreliggende Forhold endnu maatte antages at tilkomme Thaarup. Da Sparekassen saaledes maa anses bunden ved det omhandlede Laan, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I December Termin 1884 optog fhv. Godsforvalter paa Næsbyholm Gods, G. Thaarup, paa Næsbyholm Sparekasses Vegne et Laan stort 15,000 Kr. i Diskonto-, Laane- og Sparebanken i Næstved og gav til Sikkerhed for Laanet bemeldte Bank Haandpant i 17 Stkr. Panteobligationer tilhørende Sparekassen. Ved Afdrag blev Laanet efterhaanden nedbragt til 3000 Kr. og samtidig tilbageleveredes Størstedelen af de pantsatte Obligationer til Thaarup, saaledes at Banken til Slutningen kun beholdt 3 Stykker tilbage. Efterat Næsbyholm Sparekasse, overfor hvilken Thaarup havde gjort sig skyldig i omfattende Bedragerier, i Januar Maaned 1887 var tagen under Konkursbehandling, anlagde Citanterne, Kuratorerne i bemeldte Konkursbo, ved Næstved Bything Sag mod de Indstævnte, Direktionen for Banken, til Tilbagelevering af de ommeldte 3 Panteobligationer og Betaling af Sagens Omkostninger skadesløst, idet de gjorde gjældende, at Thaarup havde været inkompetent til paa Sparekassens Vegne at optage Laanet og at pantsætte Sparekassens Obligationer til Sikkerhed for Laanet, samt at dette ej heller var kommet Sparekassen til gode, men ved Bythingets Dom af 18 November f. A. blev Direktionen frifunden for Citanternes Tiltale og Sagens Omkostninger op- hævede. Denne Dom have Citanterne derefter indanket her for

Retten, hvor de — da Parterne efter Sagens Indaukning for Overretten ere enedes om, at ombytte de 3 Obligationer med Kontrabog Nr. 583 for Spareindskud i Næstved Diskonto-, Spare- og Laanebank med Kapital 4500 Kr. og løbende Renter fra 1 Oktober f. A. — paastaa den indstævnte Direktion for ovennævnte Bank tilpligtet under passende Tvang at udlevere dem bemeldte Kontrabog og at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instantser, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger hos Citanterne skadesløst i begge Instantser.

Som det fremgaar af Sagen, blev Næsbyholm Sparekasse stiftet i Aaret 1870 af en Kreds af Mænd, blandt hvilke Thaarup fandtes. Stifterne, der ved en offentlig Bekjendtgjørelse i Næstved Avis navngave sig som Sparekassens Bestyrere, holdt den 21 Marts 1870 et konstituerende Møde, paa hvilket Thaarup i Henhold til tidligere truffen Aftale blev — som det hedder i Forhandlingsprotokollen — „udnævnt til som Formand at forestaa Forretningsførelsen“, og samtidigt blev der blandt de øvrige Bestyrere valgt en Mand som „2det administrerende Medlem“. Om Formandens og dette andet administrerende Medlems indbyrdes Stilling og Forretningsomraade i det Hele saavelsom om en Mangfoldighed af andre vigtige Punkter betræffende Sparekassens Administration m. m. blev der, saavidt ses, ikke truffet nærmere Bestemmelse, og navnlig skete dette ej heller med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skulde være bemyndiget til at repræsentere Sparekassen overfor Trediemand, idet der dog i denne Henseende i de Kontrabøger, som udleveredes Sparerne, blev indført den Bestemmelse, at enhver Tilførsel i Kontrabogen maatte for at være gjældende underskrives af to af Bestyrelsens Medlemmer. Faktisk udviklede imidlertid Forholdene sig saaledes, at Thaarup bestyrede Sparekassen og paa dennes Vegne alene kvitterede for indfrieede Laan samt for Renter og Afdrag, som indbetaltes af Sparekassens Debitorer, medens det andet administrerende Medlem overensstemmende med den i Kontrabøgerne indførte Bestemmelse kun medunderskrev i Kontrabøger. De øvrige Medlemmer af Bestyrelsen indskrænkede sig til en eller flere ad Gangen — saavidt det synes dog ikke altid og uden Iagttagelse af bestemte Regler — at medvirke ved Bevilgelsen af Laan, hvorhos de i Bestyrelsesmøderne, som i Begyndelsen afholdtes en Gang om Aaret, deltog i Afgjørelsen af de Sager, som der forelagdes. Paa et Bestyrelsesmøde den 23 November 1874 blev det bestemt, at Bogholderens Underskrift skulde være ligesaa gyldig for Kassen som et af Bestyrelsesmedlemmernes Underskrift, og idet herved det andet administrerende Medlems Underskrift i Kontrabøger blev ufnøden, synes dette Medlems Stilling i det Hele taget at være bleven anset for overflødig, og i Slutningen af Aaret 1880, da det dengang fungerende andet administrerende Medlem fratraadte, blev der ejheller valgt nogen anden i hans

Sted. Samtidigt blev de øvrige Medlemmers Medvirksomhed ved Sparekassens Bestyrelse mindre og mindre. I Aaret 1880 holdtes der overhovedet ikke noget Bestyrelsesmøde, og efterat det i et Møde den 25 Marts 1881 var bleven vedtaget, at der ikke mere skulde modtages noget Indskud, og Bestræbelsen rettes paa at afvikle Sparekassens Forhold, samt at Sparekassen — for at det Offentliges Indblanding kunde undgaaes — for Fremtiden skulde benævnes „Næsbyholm Bank“, holdtes der endog ikke paany noget Bestyrelsesmøde før den 28 Maj 1885. Ialifald fra Aaret 1881 at regne var det saaledes i Virkeligheden Thaarup alene, der uden nogen Indblanding fra de andre Bestyrelsesmedlemmer bestyrede Sparekassen, og i denne sin Virksomhed var han endog næsten ukontrolleret, idet der vel var ansat en Revisor, men dennes Revision kun gik ud paa en blot Talrevision, og det navnlig hverken af Revisor eller noget af Bestyrelsesmedlemmerne nogensinde blev undersøgt, om de Aktiver, der ifølge Regnskaberne skulde være tilstede, virkelig vare i Behold.

Medens nu de Indstævnte have forment, at Thaarup efter den Stilling, han saaledes i det Hele taget har beklædt, maa anses for at have været kompetent til paa Sparekassens Vegne at stifte det under Sagen omhandlede Laan og til Sikkerhed for dette at pantsætte de paagjældende Obligationer, have Citanterne derimod gjort gjældende, at Thaarup hverken har havt en udtrykkelig eller stiltiende Hjemmel dertil. Af den Omstændighed, at Thaarup uden Modsigelse af de øvrige Bestyrelsesmedlemmer paa egen Haand har kvitteret for indfrieede Laan m. m., følger efter Citanternes Formening ikke, at han har været berettiget dertil, og selv om man vilde gaa ud herfra, kan der, som af Citanterne videre anført, ikke derpaa bygges den Slutning, at han ogsaa skulde have været berettiget til at optage Laan paa Sparekassens Aktiver, eftersom en saadan Transaktion i Mod-sætning til en Kvittering af en indfriet Obligation maa anses at ligge udenfor en Sparekasses normale Virksomhed. Saa meget mindre formene Citanterne, at en Slutning som den nævnte er berettiget, som den paa Bestyrelsesmøderne førte Forhandlingsprotokol udviser ikke blot, at der i Møderne den 20 Oktober 1877 og den 25 Maj 1878 af Thaarup er indhentet den samlede Bestyrelses udtrykkelige Tilladelse til Optagelse af Laan, men at der paa det ovenomtalte Møde den 25 Marts 1881 er blevet vedtaget, at Thaarup og et andet dertil beskikket Bestyrelsesmedlem skulde være bemyndigede til at laane paa Sparekassens Aktiver, hvori tilstrækkeligt tydeligt ligger, at en saadan Bemyndigelse ikke skulde tilkomme Thaarup alene.

Det skjønnes dog ikke rettere, end at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at Thaarup maa anses for at have havt tilstrækkelig Bemyndigelse til at indgaa det omdisputerede Laan.

Ligesom Thaarup ved lige fra Sparekassens Stiftelse uimodsagt af de øvrige Bestyrelsesmedlemmer alene at have kvitteret for indfrieede Laan m. m. maa anses for af dem at være bleven stiltiende bemyndiget dertil, saaledes maa Formodningen ogsaa være for, at han har været berettiget til paa Sparekassens Aktiver at optage et saadant Laan som det, hvorom der her er Spørgsmaal, idet et saadant Laan ikke, som af Citanterne forment, kan antages at ligge udenfor en Sparekasses normale Forretningsgang, og særlige Grunde maatte anføres for at afkræfte den ommeldte Formodning. I denne Henseende findes der nu i alt Fald kun at kunne lægges Vægt paa den i Bestyrelsesmødet den 25 Marts 1881 tagne Beslutning, hvorved et andet Bestyrelsesmedlem delegeredes til sammen med eller jævnsides med Thaarup at optage Laan. Hvad imidlertid end Meningen har været med denne Beslutning, fremgaar det af Sagen, at det Medlem, der valgtes paa Mødet, kort efter afgik ved Døden, uden at der blev valgt noget andet Medlem i hans Sted eller endog blot gjort Skridt hertil, og naar dette ikke er sket, men Bestyrelsesmedlemmerne derefter i Aarevis uden nogen Indblanding fra deres Side have ladet Thaarup raade for Sparekassen, saaledes at denne uhindret har kunnet disponere over dens Aktiver bl. A. ved hos det indstævnte Pengeinstitut at optage en Række succesivt afviklede Laan mod Sikkerhed i Sparekassens Aktiver, da er den naturligeste Forklaring hertil den, at de, som ses at have næret en ubegrændset Tillid til Thaarups Dygtighed og Redelighed, have villet have det overladt til ham selv, som i alle andre Henseender saaledes ogsaa med Hensyn til Optagelse af Laan paa Sparekassens Aktiver, paa egen Haand at foranstalte, hvad han maatte anse for fornødent, og den Omstændighed, at Thaarup har skuffet deres Tillid, kan ikke nu bagefter ligeoverfor Trediemand, der har været berettiget til at forstaa Forholdet som nævnt, beføje dem til at kuldkaste, hvad han har foretaget.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad de Indstævnte iøvrigt have anført til deres Forsvar, og Underrettsdommen, der ikke er kontrapaaanket, vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Fredagen den 3 Juni.

Nr. 204.

Advokat Klubien

contra

Nicolai Lorentz Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 85.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 Marts 1892: Arrestanten Nicolai Lorentz Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bør de ovennævnte Numre af det socialistiske Ugeskrift „Arbejderen“ være konfiskerede. Saa bør Arrestanten og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Casse, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 5te og 31te December f. A. anlagte Sag tiltales Arrestanten Nicolai Lorentz Petersen, der er født den 18 November 1854 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 85 i Anledning af en i Nr. 3, 4, 6 og 10 for den 18de og 25de Oktober samt for den 8 November og den 6 December f. A. af det her i

Staden udkomne socialistiske Ugeskrift „Arbejderen“ under Overskriften „Revolutionen“ optaget Række Artikler samt i Anledning af tvende i det førstnævnte Nummer af bemeldte Ugeskrift p. 20 optagne Stykker. Arrestanten har erkjendt, at Navnet Nic. L. Petersen, der findes paatrykt de ommeldte Numre af Ugeskriftet som Redaktør, sigter til ham, og at han, da de udkom, ledede Ugeskriftets Redaktion, og da Forfatteren af de nævnte Artikler og Stykker ikke er navngivet, bærer Arrestanten i Medfør af foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August 1886 § 2 Ansvar for disse, som han forevrigt har erkjendt selv at have forfattet. Hvert af de omhandlede Numre af Ugeskriftet er udkommet i ca. 700 Exemplarer.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juni 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 19.

Fredagen den 3 Juni.

Nr. 204.

Advokat Klubien

contra

Nicolai Lorentz Petersen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den under Overskriften „Revolutionen“ optagne Række Artikler — den indledes med en Meddelelse om, at der fra forskjellige Socialisters Side er faldet Udtalelser om, at en Revolution er nærførestaaende, og med en Bemærkning om, at det i alle Tilfælde vilde være rigtigt at være forberedt saavidt muligt — besvares det Spørgsmaal, hvorledes Arbejderklassen bør stille sig, dels i Tilfælde af Revolutionens Udbrud, dels forinden, derhen, at den, naar Revolutionen udbryder, bør sætte sig i Besiddelse af de offentlige Magtmidler i Stat og Kommune, blandt hvilke særlig nævnes Politi, Domstole, Regering og Militær, og gjøre disse Institutioner til Værktøj for Revolutionen derved, at det bevæbnede Folk uden Mellemand tager deres Ledelse i sin Haand, officielt forordner Privatejendommens Ophævelse og hurtigst muligt iværksætter samme, og at den for, naar Øjeblikket kommer, at være istand hertil allerede nu bør arbejde paa at skaffe sig politisk Magt og Indflydelse paa den offentlige Ledelse gjennem en Agitation, hvorved Massernes Tillid kan vindes, og paa gjennem Agitation i socialistisk Retning at lære Arbejderorganisationerne i By som paa Land at indse, at der er en Kløft mellem det intetbesiddende Proletariats og det besiddende Bourgeois Interesser, som ikke kan udfyldes, og at Fremskridtet kun kan fuldbyrdes ved Ophævelsen af det borgerlige Ejendoms-

system. Arrestanten har indrømmet, at han, der er Medlem af Centralbestyrelsen for det i Begyndelsen af 1890 heri Staden stiftede „revolutionære socialistiske Arbejderparti“, ved de nævnte Artikler har villet virke hen til, at Arbejderbefolkningen her i Landet var parat til, naar Revolutionen et eller andet Sted i Europa maatte udbrude, da at gennemføre den her og ved Magtanvendelse omstyrte den bestaaende Statsforfatning.

Det første af de under Sagen omhandlede i Ugeskriftets Nr. 3 for den 18 Oktober f. A. p. 20 optagne Stykker er saalydende: „Alle Midler bør Arbejderklassen benytte for at gennemføre sin Befrielse. Ensidighed i Arbejderbevægelsen kan aldrig bringe Arbejderklassen til Modenhed, til at blive istand til at overtage Ledelsen af og Kontrollen over Samfundsproduktionen“. I det andet Stykke, der følger umiddelbart efter, omtales Begivenhederne i Danmark i Oktober 1660, særlig den 13de s. M., og Stykket slutter med følgende Udtalelse: „Under saadanne Forhold maatte Adelen give efter, og det var ikke af egen fri Villie, men kun ved Trusler om Vold, at denne bøjede sig. Saaledes optraadte de Borgerlige for 231 Aar siden. Hvorledes optræder de og deres Venner idag ligeoverfor en vilkaarlig og hensynsløs Regjering? Som nogle Pjalte“.

Arrestanten har forklaret, at han med det første af de nævnte Stykker særlig har tilsigtet at opfordre Arbejderklassen til ikke at holde sig tilbage fra Deltagelse i politiske Valg, men samtidig indrømmet, at han med Udtrykket „Alle Midler“ ikke udelukkende har havt lovlige Midler for Øje, men eventuelt ogsaa Magtanvendelse. Med Slutningen af det andet nævnte Stykke har han efter sin Forklaring tilsigtet at minde om, at der ogsaa her i Landet har fundet Revolutioner Sted, og at henlede Læsernes Tanke paa, at saadant ogsaa vilde kunne ske i Fremtiden.

Som det fremgaar af det Foranførte, gaar de omhandlede Artikler og Stykker — for de sidstes Vedkommende, navnlig naar de betragtes i deres indbyrdes Sammenhæng — i det Væsentlige ud paa at ophidse og forberede Arbejderklassen her i Landet til Oprør med en Forandring af den bestaaende Stats- og Samfundsordning som Formaal, og Arrestanten, der — som ommeldt — bærer Ansvar for deres Indhold, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos de fornævnte Numre af bemeldte Ugeskrift i Medfør af Straffelovens § 34 ville være at konfiskere.

Nr. 189. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Severin Lars Christian Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Januar 1892: Arrestanten Lars Christian Johan Møller, ogsaa kaldet Christian Heilesen, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og de Tiltalte Jens Severin Lars Christian Jensen, Karen Marie Jensdatter, Frederik Frederiksen og Hustru Stine Andreasen med Fængsel paa Vand og Brød, Jensen i 2 Gange 5 Dage, Karen Marie Jensdatter i 5 Dage og Frederiksen og Hustru hver især i 3 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Petersen 15 Kr. og til Defensor Prokurator Bentzen 12 Kr., udredes af Arrestanten Møller og Tiltalte Jensen, een for begge og begge for een, dog saaledes at in solidum med dem Tiltalte Karen Marie Jensdatter deraf tilsvarende $\frac{1}{5}$ og de Tiltalte Frederiksen og Hustru Stine Andreasen, een for begge og begge for een, ligeledes $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Februar 1892: Underrettsdommen bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammedes, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 4 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er indanket her for Retten, tiltales Arbejdsmand Jens Severin Lars Christian Jensen for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han afvigte 5 December tidlig om Aftenen har fra de danske Spritfabrikers Kulplads i Aalborg, der er beliggende mellem Fabrikernes derværende Bygninger og Limfjorden, og til hvilken der maa antages den nævnte Aften at have været ubhindret Adgang fra en offentlig Plads, tilvendt sig en Sækfuld Kul, som han paa en Trækvogn førte til sit Hjem i Aalborg, samt at han strax efter at have indbragt Kullene der, har sammen med sin i første Instants medtiltalte Stedfader, der boede i samme Hus som Tiltalte og af denne blev opfordret til at følge med ham, paany begivet sig til bemeldte Kulplads med Trækvognen, som Tiltaltes trettenaarige Broder og en anden Dreng trak og bleve holdende med ude paa den offentlige Plads, medens Tiltalte og hans Stedfader gik ind paa Kulpladsen og fyldte 3 medbragte Sække med Kul af den der liggende Beholdning, hvorefter Tiltalte og Stedfaderen paa Trækvognen kjørte de fyldte Sække til det af dem beboede Hus, og hver tog en Sæk til sig, medens den tredie og mindste Sæk af Stedfaderen blev givet til en i Huset boende Familie. De stjaalne Kul, der ialt udgjorde ca. 3 Tdr., af Værdi omtrent 2 Kr. 35 Øre pr. Tønde, ere i alt Fald for Størstedelen bragte tilstede under Sagen og maa antages at være udleverede de ovennævnte Spritfabrikers Afdeling i Aalborg, hvis Forretningsfører paa Fabrikernes Vegne har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1866 og, foruden i sin Militærtjeneste at være straffet 4 Gange arbitrært for Disciplinærforseelser, tidligere ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 16 December 1890 har for Forfalskning af sin Skudsmaalsbog været anset efter Straffelovens § 274, cfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — være at anse efter bemeldte Lovs § 228, cfr. tildels § 47, første Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel af nysnævnte Art i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 202. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Hans Theodorsen (Def. Halkier),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 April 1892: De Tiltalte Johanne Jensdatter, Ørsteds Enke, og Hans Theodorsen bør straffes, Theodorsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Ørsteds Enke med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr. I Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Overauditer Wolff og Leth, betaler Tiltalte Theodorsen 15 Kr. til hver. Ak­tionens øvrige Omkostninger udredes af hver især af de Tiltalte med Halvdelen. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Theodorsens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaa-vidt den er paaanket, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Johanne Jensdatter, Ørsteds Enke, og Hans Theodorsen anlagte Sag tiltales . . . Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

I November f. A. blev der ved nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager indledet Undersøgelse mod Tiltalte Ørsteds Enke som sigtet for at drive Næring som Vært-

husholderske her i Staden uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst. I det i Sagen den 16de s. M. afholdte Retsmøde gav hun Møde ved en Fuldmægtig, der forklarede, at den Beværtning, hun sigtedes for ulovlig at drive i Ejendommen Gl. Mønt Nr. 21, ikke var hendes, men Tiltalte Theodorsens, og at hun kun var Bestyrerinde for ham. I samme Retsmøde mødte Tiltalte Theodorsen som Vidne og forklarede bl. A., at han betragtede den omhandlede Forretning som sin, at Tiltalte Ørsteds Enke lønnes af ham og erholdt sin Løn udbetalt den 1ste i hver Maaned, og at hun, naar hun paa hans Vegne havde modtaget Betaling af Forretningens Kunder, strax afgav Pengene til ham. Efterat Sagen den 21de s. M. var bleven henvist til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminalkamre, er det imidlertid under denne Undersøgelse ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de ommeldte Forklaringer ere urigtige, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at Tiltalte Ørsteds Enke uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst drev den omhandlede Beværtning for egen Regning, medens Tiltalte Theodorsen erholdt Kost og Logis af hende som Vederlag for at stille sit Borgerskab som Værtshusholder her i Staden til hendes Disposition, at dette Forhold har bestaaet fra midt i Oktober f. A. til ind i Februar d. A., samt at Tiltalte Theodorsen har afgivet den ovennævnte urigtige Forklaring mod bedre Vidende, og uagtet Dommeren havde betydet ham, at han mødte som Vidne, og alvorligen formanet ham til at følge Sandheden. Efter hvad han endvidere har udsagt, vilde han imidlertid, hvis der var bleven affordret ham Ed, ikke have beediget sin urigtige Forklaring. Tiltalte Theodorsen er født den 28 December 1837 og ikke fundet tidligere straffet.

Som Følge af det Anferte ville de Tiltalte være at anse, Theodorsen efter Straffelovens § 146 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 79. Invalid **Hans Hansen Schmidt**
(Lunn efter Ordre),

contra

Finantsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1890: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Invalid Hans Hansen Schmidt af Skjærup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Meyer i Salær 50 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 1 Kr. 28 Øre, hvilke tvende Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Høiesterets-sagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Slaget ved Fredericia fik Citanten, Invalid Hans Hansen Schmidt af

Skjærup, som daværende Underkorporal et Skudskaar gjennem det højre Laars Bløddele, og laa derpaa 6 Uger paa Lazarethet, hvorefter han permitteredes og blev den 28 Oktober 1853 paa Sessionen i Kolding befunden utjenstdygtig paa Grund af Læsionen og meddelt Afsked. Efterat han, der af Profession var Smedesvend, havde nedsat sig som Landsbysmed og giftet sig, indgav han, endnu forinden sin Kassation, et Andragende om Invalideunderstøttelse, og Invalidebestyrelsen tilstod ham da, foruden et efter Tjenestetid beregnet Beløb af 25 Kr., en Forsørgelse, der kun fastsattes til 36 Kr. om Aaret og kun tilstodes for et Aar ad Gangen. Denne Forsørgelse inddroges imidlertid fra 1 April 1856, efterat det lægekyndige Medlem af Invalidebestyrelsen, Etatsraad Schytz, i 1855 havde faaet Lejlighed til paa en Inspektionsrejse at undersøge Citanten personlig, og et Andragende fra Citanten af 2 Juli 1856 om Gjenerholdelse af Forsørgelsen afsloges, men derimod blev et nyt Andragende fra ham af 1ste Juli 1857 bevilget af Bestyrelsen mod Etatsraad Schytzs Indstilling, saaledes at Forsørgelsen med lovbestemt Tillæg tilstodes som vedvarende. I 1868 inddroges den imidlertid atter fra 1 April 1869, og efterat Citanten havde indanket Bestyrelsens Afgjørelse til Finantsministeriet, stadfæstede dette samme under 26 Januar 1870, idet det udtalte, at, medens det i 1856 fandtes noget tvivlsomt, om Forsørgelsen allerede dengang burde inddrages, og den deromtagne Beslutning derfor blev tilbagekaldt, skjønnedes det efter alt, hvad der ved Resolutionens Afgjørelse forelaa, at Virkningerne af Ansøgerens Saar ikke længer kunde anses for i nogen væsentlig Grad at svække hans Evne til at sørge for sit og sin Families Underhold. Under 21 November 1888 og 25 Januar 1889 søgte Citanten paany om Gjenerholdelse af Invalideforsørgelse bl. A. under Henvi- sning til, at hans Helbredstilstand i de senere Aar var bleven forværret, hvorhos han i sit sidste Andragende tillige anholdt om Efterbetaling for den forløbne Tid; men herpaa er der under 28 September 1889 af Finantsministeriet resolveret, at, da Ministeriet efter Udfaldet af den ved Invalidebestyrelsens lægekyndige Konsulent, Professor Hannover, foretagne personlige Undersøgelse af Citanten ikke kunde erkjende, at der var nogen væsentlig Indskrækning i hans Erhvervsevne tilstede, var Ministeriet ikke i Stand til paany at tilstaa ham Forsørgelse som Invalid.

Efter meddelt Bevilling til fri Proces har Citanten nu under nærværende Sag paastaat de Indstævnte Finantsministeriet tilpligtede at lade ham behandle som Invalid og at betale ham den ham som saadan efter Loven tilkommende Invalideforsørgelse fra 31 Marts 1869 med Renter 4 pCt. p. a. fra samme Dag, til Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører,

Overretsprøkurator Meyer, og Godtgjørelse for dennes Udlæg, ialt 1 Kr. 28 Øre, hvilket Salær og Udlæg i alt Fald er paa-
staaet udredet af det Offentlige. De Indstævnte have paa-
staaet sig frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag og sig hos ham til-
lagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede
Kammeradvokat.

Forsaauidt nu Citanten har forment, at den i 1869 sted-
fundne Inddragning af hans Invalideforsørgelse har været ube-
rettiget, og at han derfor har Krav paa Efterbetaling af, hvad
Forsørgelsen for den derefter forløbne Tid vilde have andraget,
kan der ikke heri gives ham Medhold. Efter den af Citanten
dengang fremsendte Lægeerklæring var det læderede Laar ikke
kortere og ikke svundet i Omfang sammenlignet med det venstre,
og, forsaauidt Citanten paastod at føle Smerter og af og til
Krampe i det læderede Laar, dristede Lægen sig ikke til at af-
gjøre, hvorvidt disse Tilfælde maatte staa i Forbindelse med
Læsionen, hvorimod det nok kunde antages, at Læsionens Følger
afgav en Hindring for hans Erhverv og forsaauidt kunde siges
at medføre nogen Indskrækning i hans Arbejdsdygtighed. Da-
værende Medlem af Invalidebestyrelsen, Kommandør Gottlieb,
havde derhos afgivet en Erklæring, der gik ud paa, at han paa
en Inspektionsrejse havde truffet Citanten i fuldt Arbejde i sin
Smedie, hvor han syntes at arbejde med usvækket Kraft; han
saa meget livlig og kraftig ud, og saavel vedkommende Skole-
lærer som Sogneraadsformand sagde, at han var en meget dygtig
Smed, ligesom Sognepræsten erklærede, at han var en dygtig
Arbejder, og at han (Sognepræsten) ikke troede, at han fejlede
Noget. I det saaledes Foreliggende er der Intet, der kunde
berettiget til at antage, at Citanten, som selv angav, at han var
Smed for en Del Beboere i Skjærup og derfor efter Akkord
havde fri Bolig samt forskjellige aarlige Ydelser, og at han ogsaa
udenfor denne Akkord tjente Noget, var undergivet saadanne
Følger af Læsionen, at hans Evne til at sørge for sit og sin
Families Underhold var svækket i en væsentlig Grad, hvad der
efter Loven er en Betingelse for Adgang til Invalideforsørgelse.
Og det er uden Føje, naar Citanten har villet, at der ved Be-
dømmelsen af hans Helbredstilvænd paa dette Tidspunkt ogsaa
skulde tages et væsentlig Hensyn til de Lægeerklæringer, hvor-
efter Invalideforsørgelse tilstodes ham i 1853 og 1857, eftersom
den Mulighed ikke kan bestrides, at hans Tilstand kan have
bedret sig efter Afgivelsen af bemeldte Erklæringer, af hvilke
iøvrigt selv den for ham gunstigste ikke bestemte har turdet
statuere en ligefrem Kausalforbindelse mellem Læsionen og de
Smerter og Krampetrækninger i det læderede Laar, hvoraf
Citanten angav at lide. Da der nu ej heller kan tillægges de
Erklæringer om Citantens Helbredstilstand, der ere afgivne af
forskjellige Personer, som have kjendt ham i længere Tid, nogen

afgjørende Betydning, og der iøvrigt ikke foreligger saadanne Oplysninger med Hensyn til hans Erhvervsøve i Tidsrummet mellem den 1 April 1869 og hans Andragender i 1888 og 1889, at hans Kvalifikation til Invalideforsørgelse paa noget mellem-liggende Tidspunkt kan anses godtgjort, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt saadan Forsørgelse burde have været tilstaaet ham fra hans sidste Andragender at regne.

I sit schematiske Andragende af 21 November 1888, der ses at være attesteret af vedkommende Sogneraad og Sognepræst, erklærede Citanten, at Følgerne af Skudsaaet i de senere Aar havde forværret sig saaledes, at han var ude af Stand til at erhverve noget, og at Følgen af Saaret i en væsentlig Grad havde svækket hans Arbejdsdygtighed. En Schemaet paategnet Erklæring af Distriktslæge Klem gaar ud paa, at Citantens Laar ikke var atrophieret og Arrene ikke indtrukne, samt at Citanten angav, at han i de sidste 5—6 Aar havde lidt en Del af Smerter i Laaret, og at disse i de sidste Aar vare tiltagne meget, saa at de ofte hindrede ham i at arbejde, medens han ellers stedse havde været rask, hvorfor han tilskrev Skudsaaet Smerterne. I sit Andragende af 25 Januar 1889 anførte Citanten, at Distriktslæge Klems Erklæring formentlig ikke var stemmende med hans virkelige Helbrestilstand, og fremsendte derfor en Erklæring af samme Dag fra Jernbanelæge Nyborg, der gaar ud paa, at Citanten har lidt Svind i Laaret, og fra det adhærente Saar. Ar har han ofte Smerter og krampagtige Trækninger i Benet, der genere ham i Gangen (især ved Stillestaaen kommer Krampetrækninger). Da der var Uoverensstemmelse mellem de tvende Lægeerklæringer, fordrede Invalidebestyrelsen en personlig Undersøgelse, der den 12 April 1889 blev foretaget af dens lægekyndige Konsulent, Professor Hannover, og gav følgende Resultat: „Arret paa højre Laars Inderside er indtrukket og fastvoxet i Dybden, ikke ømt; Arret paa Udsiden er fladt og adhærent til Fascia i en Længde af 1—2“; der er ingen Atrophea, og begge Laar have i Højde med Arret et Omfang af 44 Centimeter; Citanten angiver Smerte fra Arret paa Laarets Indside strækkende sig opad og nedad Laaret, naar han gaar; Gangen dog kun meget lidt generet; forresten rask; Invaliditeten meget ringe og ikke berettigende til Forsørgelse“. I en senere Erklæring af 2 September 1889 anfører Professor Hannover yderligere, at, naar man ved, hvad Almuen forstaar ved Krampe og Krampetrækninger, kunne de Smerter, hvoraf Citanten i Læge Nyborgs Attest angives at lide, ligesaavel være af en anden Art, f. Ex. rheumatiske, at Citanten ved den personlige Undersøgelse ikke nævnede krampagtige Smerter, men beskrev Smerterne som strækkende sig opad og nedad i Laaret, medens neuralgiske Smerter som Følge af en Læsion i Reglen udstraale

indad*) fra Læsionen, at Citantens Gang, da han (Professor Hannover) ham uafvidende forsætlig observerede ham, kun var meget lidt generet, og at han (Professor Hannover) efter den foretagne Examination og personlige Undersøgelse kun kan anse hele Summen af hans Invaliditet for meget ringe og ikke berettigende til Invalidforsørgelse, idet Smerternes og de krampagtige Trækningers mulige Forbindelse med Læsionen vel ikke kan benægtes, og det vel er muligt, at hans Erhvervsøve er indskrænket, men en væsentlig Indskrækning ikke kan anerkjendes, hvorved ogsaa hans Alder af 65 Aar maa tages i Betragtning.

Efter denne meget bestemte Udtalelse fra Professor Hannover savnes der Føje til at antage, at Citanten, da han indgav de ommeldte Andragender, fyldestgjorde de lovbestemte Betingelser for Adgangen til Invalidforsørgelse, og de Indstævnte ville derfor i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, hvis Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Meyer, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 50 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 1 Kr. 28 Øre, hvilke tvende Beløb blive at udrede af det Offentlige, hvorimod der efter Sagens Udfald ikke vil kunne tilkjendes Kammeradvokaten Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 9 Juni.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Lunn
contra

Carl Christoffer Theodor Ohlhoff (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 April 1892: Arrestanten Carl Christoffer Theodor Ohlhoff bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor,

*) I Erklæringen staar: nedad.

Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Carl Christoffer Theodor Ohlhoff for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om dels at have den 9de f. M. frastjaalet Dora Emilie Launberg, Svendsens Enke, og Bud Julius Daniel Weidemann nogle Sengklæder og Beklædningsgjenstande af samlet Værdi 19 Kr. 50 Øre, der beroede dels frit fremme, dels i et uafaaaset Gjemme i et aflaaaset Kvistværelse i Ejendommen Holmensgade 38, til hvilket Værelse han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en falsk Nøgle, dels at have den paafølgende Nat frastjaalet Skomager Anton Martin Jensen 3 Par Støvler af samlet Værdi 28 Kr., som hang i Bestjaalnes Butiksvindue, hvorfra han tilvendte sig dem ved at stikke Armen ind gennem en aaben Trækrude.

Arrestanten er født den 9 Juli 1874 og, foruden 2 Gange forinden sit fyldte 15de Aar at være dømt for Tyveri eller Meddelagtighed deri, anset ifølge Rettens Dom af 20 September 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, ifølge Rettens Dom af 31 Januar f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med lige Straf, ifølge Rettens Dom af 21 Juli f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, og senest ifølge Rettens Dom af 5 December f. A. efter Straffelovens §§ 100 og 228, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse

§§ sammenholdte med § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 10 Juni.

Nr. 102. Kammerherre, Lehnsbaron **Reedtz-Thott**
(Asmussen)

contra

Arvefæstegaardmændene **Hans Christiansen,**
unge **Christen Andersen** m. Fl. (Alberti)

betr. de Indstævntes Forpligtelse til at nedrive en af dem opført Bygning.

Vordingborg søndre Birks ordinære Rets Dom af 22 Januar 1890: De Indstævnte, Arvefæstegaardmændene Hans Christiansen, unge Christen Andersen, Anders Olsen, Christen Olsens Enke, Hans Peter Jensen, Christian Frederiksen, Rasmus Andersens Enke og Jens Larsen, Arvefæster Peder Hansen og Gaardfæsterne, Sognefoged Christen Andersen og Lars Hansen, Alle af Blangslev, bær under en daglig Mulkt af 2 Kr. til Præste Amts Fattigkasse for hver Dag, de ere denne Dom overhørige, nedbryde og bortføre den af dem paa Blangslev Byes Gadejord opførte Bygning, der for Tiden afbenyttes af Blangslev Forbrugsforening. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1891: Citanterne Arvefæstegaardmændene Hans Christiansen, unge Christen Andersen, Anders Olsen, Christen Olsens Enke, Hans Peter Jensen, Christian Frederiksen, Rasmus Andersens Enke og Jens Larsen, Arvefæster Peter Hansen og Gaardfæsterne, Sognefoged Christen Andersen og Lars Hansen, Alle af Blangslev, bær for Tiltale af Indstævnte, Besidderen af Baroniet Gaunø, Kammerherre, Lehnsbaron Reedtz-Thott, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, have de Indstævnte, der ere Hartkornsbrugere i Blangslev, opført et Hus, som derpaa er udlejet til en Forbrugsforening, paa en Del af det Areal, der ved Udskiftningen af bemeldte Byes Jorder maa antages at være forbleven henliggende som Byens Gadejord, uden at Citanten, der som Ejer af 2 Fæstegaarde og 4 Fæstehuse i Byen er Lodtager i Gadejorden, har samtykket i den skete Bebyggelse.

Vel have de Indstævnte anført, at andre af Byens Beboere have deltaget med dem i Beslutningen om Husets Opførelse, og at Sagen burde have været anlagt mod alle Deltagere, men da de, uagtet hertil opfordrede under Sagen, ikke have opgivet, hvilke disse andre ere, vil der allerede af den Grund ikke kunne tages Hensyn til deres herpaa støttede Paastand om Frifindelse.

Da nu den af de Indstævnte udøvede Raadighed over Grundstykket, særligt i et Øjemed som det omhandlede, — endog afset fra, at en forudgaaende Forhandling og Afstemning i Bylauget ikke har fundet Sted — ikke gyldigen kunde ske, uden at ogsaa Citanten gav sit Samtykke, og navnlig hverken hjemles ved Forholdets Natur eller Analogien af D. L. 3—13—31, ville de Indstævnte efter Citantens derom nedlagte Paastand være at tilpligte at borttage den opførte Bygning. Birkethingsdommen, der har dette Resultat og rettelig har ophævet Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste med den nedenauførte Forlængelse af Fristen.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Opfyldelsen af det givne Paalæg bestemmes til fire Maaneder fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ret hertil indankede Sag have Citanterne, Arvefæstegaardmændene Hans Christiansen, unge Christen Andersen, Anders Olsen, Christen Olsens Enke, Hans Peter Jensen, Christian Frederiksen, Rasmus Andersens Enke og Jens Larsen, Arvefæster Peder Hansen og Gaardfæsterne, Sognefoged Christen Andersen og Lars Hansen, Alle af Blangslev, paastaet den af bemeldte Ret den 22 Januar f. A. afsagte Dom, hvorved Citanterne ere tilpligtede under en daglig Mulkt af 2 Kr. til Præstø Amts Fattigkasse for hver Dag, de ere Dommen overhørige, at nedbryde og bortføre den af dem paa Blangslev Byes Gadejord opførte Bygning, der for Tiden afbenyttes af Blangslev Forbrugsforening, forandret saaledes, at de frifindes for Tiltale af Indstævnte, Besidderen af Baroniet Gaunø, Kammerherre, Lehnbaron Reedtz-Thott, i alt Fald for Tiden, medens Indstævnte har paastaet fornævnte i Dommen trufne Afgjørelse stadfæstet, hvorhos begge Parter have paastaet Dommens Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger forandret, idet de gjensidig have begjært Modparten paalagt Omkostningerne for begge Instantser.

Det fremgaar af Sagen, at Citanterne, af hvilke Hans Christiansen og Christian Frederiksen ere Arvefæstere under Herlufsholm, Sognefoged Christen Andersen og Lars Hansen Fæstere under det Indstævnte tilhørende Gods Gaunø, og de Øvrige Arvefæstere under sidstnævnte Gods, have ladet opføre et Hus, som derpaa er udlejet til en Brugsforening, paa en Lod, der, efter hvad der er in confesso, stadig har ligget ubenyttet hen som henhørende til det Fællesareal, som ikke ved Udskiftningen er tillagt Ejendommene. Indstævnte gjør nu gjældende, at Citanterne have været uberettigede til saaledes at bebygge og udleje det omhandlede Areal, der efter Indstævntes Formening udgjør endel af Byens Gadejord, uden hans Samtykke, og at de derfor maa være pligtige til atter at borttage denne Bygning, hvorimod Citanterne, der bestride, at Arealet kan anses for Gadejord, og at Indstævnte som Ejer af de ommeldte Fæstegaarde eller Herlighedssejer med Hensyn til Arvefæstegaardene kan anses som Lodsejer i Byen, dels have forment, at den ommeldte Disposition var berettiget, dels ogsaa af andre Grunde have paastaet sig frifundne.

Naar Citanterne til Støtte for deres Paastand om Frifindelse først have paaberaabt sig, at en Dom, hvorved de tilpligtes at nedrive Bygningen ikke kan fuldbyrdes uden Vold og Selvtægt, fordi Citanterne ikke ere de eneste, mod hvem nærværende Sag for Underretten burde have været anlagt, idet andre end Citanterne have deltaget i de af dem trufne Dispositioner, kan der ikke gives dem Medhold heri. Thi vel har Indstævnte ikke godtgjort, at Citanterne ere de eneste Deltagere i den nævnte

Disposition, men da det er ubestridt, at Citanterne have deltaget i Dispositionen, maa Indstævnte ogsaa være berettiget til at tage Dom over disse.

Idet det dernæst ikke findes tvivlsomt, at Arealet, som ifølge et under Sagen optaget Situationskort paa alle Sider omgives af Gadejord, ogsaa henhører til denne, og idet Indstævnte, som Ejer af Fæstegaarde i Byen, maa anses som Lodsejer i samme, vil Sagens Afhjælpelse bero paa det Spørgsmaal, om Gyldigheden af en Disposition over Gadejord er betinget af, at samtlige Lods- ejere i Byen ere enige i samme, eller om det er tilstrækkeligt, at Dispositionen er truffen af en Majoritet af Lodsejere, hvorved det bemærkes, at det er in confesso, at Citanterne repræsentere den større Del af det Bymændene tilhørende Hartkorn.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juni 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 20—21.

Fredagen den 10 Juni.

Nr. 102. Kammerherre, Lehnsbaron Reedtz-Thott
(Asmussen)

contra

Arvefæstegaardmændene Hans Christiansen, unge Christen
Andersen m. Fl. (Alberti)

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Fra Indstævntes Side er det nu fremhævet, at det i D. L. 5—10—50 hedder: „Ingen maa paa Fortougen bygge, fordi Fortougen er alle Mands“, og at det allerede heraf følger, at Citanterne maa være pligtige til at borttage Bygningen, hvis Opførelse er i direkte Strid med det anførte Lovbud. Men heri kan der dog ikke gives Indstævnte Medhold, idet den nævnte Artikel kun indeholder den Regel, at Ingen er berettiget til i sin egen Interesse at tilegne sig nogen Del af Fortouget, men derimod ikke indeholder nogen Forskrift om, hvorledes Bylauget skal udøve den det tilkommende Myndighed med Hensyn til Gadejorden. Det findes nu stridende saavel mod Forholdets Natur som mod Analogien af Reglen i Lovens 3—13—31, om ikke Flertallet af Bylauget skulde kunne træffe Bestemmelse med Hensyn til Gadejord, selvfølgelig indenfor de Grændser, som følge af, at Jorden oprindelig er henlagt til offentlig Brug som Vej, og da det nu maa anses godtgjort, at den opførte Bygning ikke paa nogen Maade er til Hinder for Færdslen, og den trufne Disposition dernæst ikke er i nogen Enkelts Interesse, men af en saadan almindelig Karakter, at den kan komme alle Lodsejere tilgode, findes Citanterne ikke at have overskredet Grændserne

for deres Myndighed, og de ville derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens dog Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 13 Juni.

Nr. 83. Oberst O. V. Hoskiær (O. Liebe)

contra

Krigsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. et Lønningspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1891: De Indstævnte Krigsministeriet bær for Tiltale af Citanten afskediget Oberst O. V. Hoskiær i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Overretsprøkurator Mundt tillægges der et Salær af 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter Bestemmelserne i Loven om Hærens Ordning af 6 Juli 1867 § 93, 1ste Stykke, og Loven om Lønninger ved Hæren af 25de s. M. § 14, 1ste Stykke, maatte Oberstlieutenant Tobiesen, da han den 19 Oktober 1885 udnævntes til Oberstlieutenant af Ingeniørkorpset og Chef for Officersskolen, henregnes til de i sidstnævnte Lovs § 36, 1ste Punktum, ommeldte Personer, som fandtes i Ingeniørkorpsets Oberstklasse. Denne kom saaledes ved hans fornævnte Udnævnelse til at bestaa af 5 Personer, der vilde være at fordele til Lønningsklasser overensstemmende med Forskriften i 3die Punktum af sidstnævnte Paragraf, og da der hverken i andre Bestemmelser i de nævnte Love eller i Forholdets Natur findes Hjemmel for ikke at anvende bemeldte Forskrift til Fordel for Citanten, burde han fra 1 November 1885 være oprykket i ældste Lønningsklasse. Hans Paastand om at tilkjendes det ham herefter for lidet udbetalte Lønningsbeløb, 3800 Kroner, med Renter vil derfor være at tage tilfølge.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter

Omstændighederne at ophæve og det Overretsprokurator Mundt tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til af Krigsministeriet at erholde udbetalt 3800 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 22 November 1890, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Overretsprokurator Mundt tillægges der i Salarium 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, afskediget Oberst O. V. Hoskier, efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører Overretsprokurator Mundt paastaaet de Indstævnte Krigsministeriet tilpligtede for Tiden fra den 1 November 1885 indtil hans Afsked at betale ham Forskjellen mellem Lønningen for ældste og næstældste Lønningsklasse af Ingeniørkorpsets Oberater og Oberstlieutenanter, nemlig 800 Kr. aarlig, eller for Tiden fra 1 November 1885 til 1 August 1890, ialt 3800 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 22 November f. A., til Betalingen sker, samt de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige. De Indstævnte, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have derimod paastaaet sig frifundne for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Spørgsmaalet i Sagen drejer sig om, hvorvidt den Omstændighed, at Antallet af Officerer i Oberstklassen i Ingeniørkorpset — som Følge af at Oberstlieutenant Tobiesen samtidig med sin Forfremmelse fra Kaptajn til Oberstlieutenant i bemeldte Korps i Oktober 1885 udnævntes til Chef for Officersskolen — blev forøget fra de normerede 4 til 5, har kunnet medføre, at Citanten som Korpsets daværende næstældste Oberst fik Ret til fra næstældste Lønningsklasse at rykke op paa ældste Lønning. Citanten har til Støtte for den bekræftende Besvarelse heraf henvist til Forskriften i Lov om Hærens Ordning af 6 Juli 1867 § 93, hvorefter Chefen for Officersskolen er Oberst og føres i det Vaaben eller Korps, hvortil han henhører, udover Tallet af det

for samme fastsatte Antal Befalingsmænd, idet Citanten, da Oberst Tobiesen i Overensstemmelse hermed af de Indstævnte er anerkjendt som Medlem af Ingeniørkorpsets Oberstklasse, har gjort gjældende, at der saaledes fra Oktober 1885 har været 5 Ingeniøroberster, hvorfor Reglen i Lov om Lønninger ved Hæren af 25 Juli 1867 § 36, for det Tilfælde at Lønningsklassernes Tal ikke gaar op i „Tallet af de Personer, som findes i Tjenesteklassen eller Tjenestegraden“, formentlig maatte føre til, at Fordelingen i det foreliggende Tilfælde blev denne, at 2 Oberster henregnedes til ældste, 2 til mellemste og 1 til yngste Lønningsklasse, saa at Citanten altsaa som næstældste Oberst fik Krav paa Oprykning i ældste Lønningsklasse fra 1 November 1885.

I denne Citantens Opfattelse skjønnes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold, idet det maa have Formodningen mod sig, at den specielle Regel i Lønningslovens § 14 om, at Chefen for Officersskolen lønnes efter sin Plads i det Vaaben, hvortil han henhører, skal have nogen Indfyldelse paa Lønningen af de øvrige Officerer i det Vaaben eller Korps, hvortil han tilfældigvis hører, og hvori han føres som overtalligt Medlem.

Medens de Indstævnte som Følge heraf ville være at frifinde for Citantens Tiltale, findes Sagens Omkostninger dog efter Omstændighederne at kunne ophæves, og vil der derfor ikke her under Sagen kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tillægges der et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 41. Grosserer og Detailhandler
B. L. A. Nielsen (Selv)

contra

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission for Boet efter Silke- og Klædehandler **Bernt Nielsen** og dennes efterlevende Enke **E. E. Nielsen**, født Esche, samt nævnte Enke med Lavværge, Overretssagfører **L. Simonsen** (Salomon for Enkefru Nielsen),

betr. Skiftekommissionens Nægtelse af at tage et Bo under Behandling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Skrivelse af 25 August 1891: I Anledning af Deres Skrivelse af 21de ds. til Skiftekommissionen, hvori De anmoder Kommissionen om at tage Fællesboet efter Deres afdøde Fader Silke- og Klædehandler Bernt Nielsen og Deres efterlevende Moder, Emilie Erdmuthé Nielsen, født Esche, under Behandling til Skifte og Deling efter Loven, skal man ikke undlade herved at meddele Dem, at Kommissionen ganske maa henholde sig til sin Skrivelse af 6 Juni f. A. til Overretsprokurator C. Juel angaaende den samme, af Overretsprokurator Juel paa Deres Vegne i Skrivelse af 19 Maj s. A. fremsatte Begjæring, og at Kommissionen af de i nævnte Skrivelse anførte Grunde vedblivende maa nægte at tage det ovennævnte Bo under offentlig Skiftebehandling.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger have Citantens Forældre i et af dem den 26 August 1870 oprettet Testament fastsat, at, hvis Hustruen blev den længstlevende, skulde hun hendsidde i uskiftet Bo efter sin Mand dog paa Betingelse, at Københavns Magistrat beskikkede hende en Lavværg, uden hvis Samtykke ingen Transaktion skulde være retsgyldig, og i Henhold hertil er Citantens Moder, efter at hendes Ægtefælle var død den 14 Oktober 1875, og der under 22de næstefter var beskikket hende en Lavværg, forbleven hendsiddende i uskiftet Bo med sine Børn ifølge en derom til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission den 23de s. M. sket Anmeldelse.

Citanten, som har forment, at den ovennævnte Bestemmelse i Testamentet er stridende mod Lovgivningen, og at derhos den Administration, Boet siden Faderens Død har været undergivet, har paaført dette betydeligt Tab, har derfor hos Skiftekommissionen andraget paa, at hans Forældres Fællesbo tages under Behandling til Skifte og Deling, og da Kommissionen har vægret sig herved, har han under nærværende Sag paaanket denne Nægtelse for Høiesteret.

Da det imidlertid ikke findes at være i Strid med Bestemmelserne i Forordningen af 21 Maj 1845 § 18, at Citantens Moders Ret til at beholde Boet uskiftet i Testamentet er betinget af, at der af Øvrigheden beskikkedes hende en Lavværg, og da de af Citanten fremførte Anker over den Maade, hvorpaa Boet er blevet bestyret, ikke kunne beføje til at paalægge Skiftekommissionen at tage Boet under Behandling til Skifte og Deling, vil hans derom nedlagte Paastand, der af ham er fremsat som den princi-

pale, ikke kunne tages til Følge. Efter at Sagens Realitet saaledes i Henhold til Citantens principale Paastand er bleven paakjendt, kan der ikke blive Spørgsmaal om at tage hans som subsidær fremsatte Paastand om dens Hjemvisning til ny Behandling og Paakjendelse ved Skiftekommissionen under Paakjendelse.

Efter den af den indstævnte Enke med Lavværges derom nedlagte Paastand findes Citanten at maatte betale hende Processens Omkostninger for Høiesteret med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Ingen af de ovennævnte, af Citanten nedlagte Paastande kan tages til Følge. Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte, Emilie Erdmuthe Nielsen, født Esche, med Lavværges, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Nr. 75. Kreaturkommissionær **P. Westergaard**
(Ingen)

contra

Direktør **N. Josephsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 76. Værtshusholder **A. Andersen** (Ingen)

contra

Aktieselskabet »**Tuborgs Fabriker**«, til hvilket Aktieselskab Fabrikken »**Absalons**« Aktiver og Passiver ere overdragne, ved førstnævnte Selskabs administrerende Direktør **Philip W. Heymann** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 15 Juni.

Nr. 40. **Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission**, som behandler det reassumerede Fællesbo efter den i 1858 afdøde Grosserer **S. B. Steenberg** og da efterlevende Enke (**Klubien**)

contra

Høiesteretsadvokat **Nellemann** og Overretssagfører **Halager** som executores testamenti i Fællesboet efter afdøde Enkefru **C. U. Steenberg**, født Bondrop, og tidligere afdøde Mand, Mægler **C. W. Steenberg**, paa dette Boes Vegne m. Fl. (**Nellemann**),

betr. Skifte og Deling af en Arv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission's Decision af 29 April 1891: Den ommeldte, Enkefru **Christence Ulrikke Steenberg**, født Bondrop, efter Enkefru **Johanne Marie Ølste** tilfaldne Arv bør skiftes og deles som en Enkefru **Steenberg** tilhørende Særformue udenfor hendes og tidligere afdøde Mands Fællesbo.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de før Forordningen 21 Maj 1845 gjældende Retsregler om Ægtefællers Hensidde i uskiftet Bo maa komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efterat Enkefrue Christence Ulrikke Steenberg, født Bondrup, der hensad i uskiftet Bo efter sin i 1833 afdøde Mand, Mægler C. W. Steenberg, i 1889 var afgaaet ved Døden, og Fællesboet efter bemeldte Ægtefæller var taget under Behandling af executores testamenti, blev der i December Termin d. A. til disse af Overformynderiet indbetalt en sammesteds indestaaende Kapital, der i 1841 var tilfaldet Enkefru C. U. Steenberg i Boet efter afgangne Enkefru Johanne Marie Ølste, født Bondrop, og som bestod af to Panteobligationer paa tilsammen 11,000 Kr. og et kontant Beleb af 38,987 Kr. 83 Øre. Angaaende Behandlingen af denne Kapital er der paa Skiftet opstaaet en Disput, idet Arvingerne efter Enkefrue C. U. Steenberg, nemlig hendes Datter, gift med Kammerherre Berregaard, og Børnene af hendes i 1858 afdøde Søn, Grosserer Svend Bondrop Steenberg, have paaستاet, at den maa betragtes som tilhørende Enkefrue Steenberg personlig og derfor maa holdes udenfor Fællesboet, saa at ingen Del af den regnes afdøde Mægler C. W. Steenbergs Boeslod tilgode, hvorimod nærværende Skiftekommission, der i sin Tid har behandlet den fornævnte Grosserer Svend Bondrop Steenbergs og dalevende Enkes Bo, hvilket i 1862 sluttedes som insolvent, og nu, da den Grosserer Steenberg i 1833 tilfaldne Fædrearv kan komme til Udbetaling, af Hensyn hertil har reassumeret hans og Enkes Bo, paa dettes Vegne har nedlagt Paastand paa, at bemeldte Kapital tilhører Enkefrue C. U.

Steenbergs og Mands Fællesbo og ved dettes Opgjærelse bliver at behandle som en Bestanddel af samme.

Denne Disput have Exekutorerne ved Skrivelse af 9 Marts d. A. indstillet til Skiftekommissionens Afgjærelse. I det af Enkefrue Johanne Marie Ølste, født Bondrop, og hendes dalevende Mand under 29 November 1831 oprettede Testament, ifølge hvilket den Længstlevende af dem skulde arve det hele Bo efter den Førstafdøde, var det bestemt i Posterne 5 og 6, at efter den Længstlevendes Død en Halvdel af Fællesboet skulde til lige Deling tilfalde afdøde Fuldmægtig Bondrops 6 Døtre, hvoriblandt Enkefrue Christence Ulrikke Steenberg, hvorefter det hedder i Testamentets Post 11, at de i Posterne 5 og 6 med flere Poster omhandlede Arvelodder skulde indsættes i Overformynderiet, hvorfra Renten skulde udbetales til Vedkommende, saalænge som Kapitalerne skulde konserveres, overensstemmende med den Disposition, som i disse Poster derover var gjort, og i Post 12: „Paa det at vore Arvinger kunne have den af os tilsigtede Hjælp og Nytte af det, vi have tillagt dem, maa hverken Kapitalerne eller Renterne kunne belægges med Arrest, Beslag, Pantsættelse eller anden Slags Hæftelse, hvorimod Renterne saavel som Kapitalerne bestandigen skulle udbetales til de heri indsatte Arvinger selv imod deres egen Kvittering“. I Henhold til disse Bestemmelser indbetalte Exekutorerne i Enkefrue J. M. Ølstes Bo, der ifølge det fornævnte Testaments Post 15 havde at afgjøre enhver om Testamentets Forstaaelse i nogen Del opkommende Tvist, uden at Appel til nogen Ret derom maatte finde Sted, i Aaret 1842 til Overformynderiet den Enkefrue C. U. Steenberg tilfaldne Arvelod, med den Bemærkning, at ifølge Testamentets Post 12 hverken Kapital eller Renter maatte belægges med Arrest o. s. v., men at Renterne bestandigen skulde udbetales til de indsatte Arvinger selv imod deres Kvittering.

Hvad der nu end maa antages at have været Meningen med vedkommende Bestemmelser i Enkefrue J. M. Ølstes og Mands Testament samt med den af Exekutorerne deraf givne Fortolkning ved den omhandlede Kapitals Indsættelse i Overformynderiet ligeoverfor det Spørgsmaal, om Arven skulde være Arvingens Særformue udenfor et muligt Formuesfællesskab eller kunne indgaa i et saadant, er det i nærværende Tilfælde in confesso, at Kapitalen i hele Fru Steenbergs Levetid har indestaaet i Overformynderiet og saaledes været holdt udenfor det Fællesbo, som hun sad inde med, uskiftet, og den Omstændighed, at Kapitalen efter hendes Død er udbetalt til Exekutorerne i hendes og Mands Bo, kan ikke medføre, at den derved skulde være indkommet i Fællesboet. Da nu Arven alene er tilfalden Enkefrue Steenberg, og først efterat hun forlængst var bleven Enke, og da den ingensinde er indkommet i hendes og afdøde Mands Fællesbo, kunne hendes Mands Arvinger heller ikke gjøre Paa-

stand paa nogen Del af sammes Kapital, men den maa alene tilfalde Enkefrue Steenbergs egne Arvinger.

Den af Skiftekommissionen for afdøde Grosserer Svend Bondrop Steenbergs og Enkes reassumerede Bo nedlagte Paa-stand paa Kapitalens Inddragelse i Fællesboet kan saaledes ikke tages tilfølg, hvorimod Kapitalen bliver at skifte og dele som en Enkefrue Steenberg udenfor Fællesboet tilhørende Særformue. Under Disputen ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Fredagen den 17 Juni.

Nr. 132.

Advokat Hindenburg

contra

Redaktør **Emil Rex** (Def. Salomon),

der tiltales for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1891: De ovennævnte Sigtelser mod Citanten, Kjøbmand Hans Peter Lauritz Ørbeck, i den paastævnte Artikel i „Aftenbladet“ for 3 Marts f. A. bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, bemeldte Blads ansvarhavende Redaktør Emil Rex, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og til Citanten en Erstatning af 5000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra 21 Maj f. A., indtil Betaling sker, og til det Offentlige Sagens Omkostninger, som om Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den i den indankede Dom ommeldte Avisartikel har Tiltalte vel ikke navngivet Kjøbmand Ørbeck eller betegnet ham saa tydeligt, at det maatte være Læsere i Almindelighed klart, at der ved den deri omtalte »Forbryder« var sigtet til ham, men ligesom de Forskjellige, hos hvem Tiltalte forud havde forhørt sig om Sagen, og en Medarbejder ved Bladet, til hvem han havde nævnt Ørbeck som den

skyldige, ikke kunde være i Uvished herom, saaledes maatte Artiklen, hvis detaillerede Fremstilling gik ud over, hvad der var meddelt Tiltalte, uundgaaelig — hvad den ogsaa tilsigtede og opfordrede til — foranledige en offentlig Undersøgelse mod den Paagjældende, hvorved dennes Navn, hvad Tiltalte maatte indse, vilde blive bekendt.

Som Følge heraf og da de forskjellige i Artiklen indeholdte ærekrænkende Sigtelser, som i Dommen nærmere omtalt, maa anses for aldeles ubeføjede, er Tiltaltes Forhold, for hvis Bedømmelse de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning, ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 216, ligesom det maa billiges, at der i Medfør af samme Lovs § 303 er hos Tiltalte tillagt Kjøbmand Ørbeck en Godtgjørelse for den ved Artiklen bevirkede Forstyrrelse i hans økonomiske og øvrige Stilling og Forhold. Straffen vil dog under Hensyn til, at det ikke er uantageligt, at Tiltalte har troet, at de fremsatte Sigtelser ikke savnede al Grund, kunne bestemmes til en Bøde, der findes at kunne fastsættes til 600 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage, medens Erstatningen efter samtlige foreliggende Omstændigheder vil være at ansætte til 3000 Kroner med Renter som paastaet. I Henseende til Mortifikationen og Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Redaktør Emil Rex bør til Statskassen bøde sex Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i tredsindstyve Dage. Saa betaler han og til Kjøbmand Hans Peter Lauritz Ørbeck 3000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Maj 1890, indtil Betaling sker. I Henseende til den givne Mortifikation og Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Citanten, Kjøbmand Hans Peter Lauritz Ørbeck, hvem der er meddelt fri Proces, har under nærværende Sag ved en af ham engageret Sagfører paastaat Indstævnte, „Aftenbladet“s ansvarhavende Redaktør Emil Rex, anset med Lovens strengeste Straf i Anledning af en af ham forfattet og i „Aftenbladet“ for 3 Marts f. A. under Overskriften „Sædelighedsforbrydere“ indrykket Artikel, hvori det efter en Del Bemærkninger om Sædelighedsforbrydere i Almindelighed, hedder:

„Vi præsentere altsaa i Dag — foreløbig under en diskret Form — en af de modbydeligste Sædelighedsforbrydere.

I Nærheden af Nansensgade bor en Familie, der har tre Smaadrenge i en Alder af 5—6—8 Aar. Den ældste af dem, en kjøn opvakt Dreng, gaar i Nansensgade Kommuneskole, og da Forældrenes Bopæl er tæt ved Skolen, gik han til og fra Skolen uden Ledsagelse. For nogen Tid siden begyndte Drengen imidlertid at blive borte om Aftenen, han kom ofte først hjem henad Kl. 11, og Hug og Formaninger hjalp intet. Han begyndte at skrante og se daarlig ud. Paa Spørgsmaalene om, hvor han tilbragte Tiden, svarede han kun: „henne ved Jernbanen“; mere fik man ikke ud af ham. Selvfølgelig sørgede Forældrene nu for, at Drengen blev forhindret i at gaa paa egen Haand. Men saa en Dag forsvandt den næstældste. Han var gaaet ud for at lege og kom først hjem ud paa Aftenen. Han havde været nede ved Søen med nogle andre drenge, forklarede han. Et Par Dage efter var han igjen borte. Forældrene blev nu yderst urolige, og da Barnet kom hjem, tog de ham alvorlig i Skole for at faa at vide, hvor han havde været. Langt om længe lykkedes det at faa ud af ham, at han havde været inde hos en gammel Herre, der boede i Nørresøgade, og som havde trakteret ham med Kager og vist ham Billeder. Der havde han ogsaa været, første Gang han var borte. Herren havde sagt til ham, han ikke maatte sige til Forældrene, hvor han havde været, derfor havde han fortiet det. Mer var det ikke muligt at faa ud af Drengen. Forældrene fattede imidlertid ret naturligt Mistanke om, at det ikke hang rigtig sammen med den gamle Herre og hans Kager, og da de ikke havde nogen Tiltro til Politiet, henvendte de sig til „Aftenbladet“ og bad os undersøge Sagen. De mente, at den ældste Dreng ogsaa havde Kjendskab til den gamle Herre, endskjøndt han nægtede at vide Besked herom.

Vi satte os selvfølgelig strax i Bevægelse, og ved et indgaaende Forhør over Drengene fik vi ud af den mindste,

at han havde været Gjenstand for den modbydeligste Art af Sædelighedsforbrydelse.

Barnet skildrede os de mest grufulde Ting i de mindste Detailler, der udelod enhver Tvivl om Opdigkelse.

Herren havde hver Gang lokket ham hjem til sig ved Hjælp af Kager, og han havde ved de frygteligste Trusler faaet ham til for Forældrene at fortie det Passerede.

Vi lod strax Barnet undersøge af en Læge, og han udtalte som sin Overbevisning, at det havde været benyttet, som det forklarede.

Den ældste derimod nægtede vedholdende at have noget Kjendskab til den gamle Herre. Forbryderen, hvis Bopæl vi lod Barnet anvise os, boer i Nørresøgade. Han er en tidligere straffet Person og har ingen Omgang med Husbeboerne, der kun sjældent se noget til ham.

Folk i Nabolavet forklarer, at de ofte have lagt Mærke til, at han har staaet i en Kreds af Dreng og har klappet dem og paa anden Maade vist sig venlig overfor dem. Der er neppe heller nogen Tvivl om, at den her omtalte Dreng ikke er den eneste, der har været i hans Garn.

*

Vi stille os nu ganske til Politiets Raadighed med vore Oplysninger og spørge, om Ovenstaaende ikke skulde være tilstrækkelig Anledning til at sætte en Undersøgelse i Gang mod Forbryderen — eller er der ikke Beviser nok.“

Citanten har nemlig gjort gjældende, at Indstævnte, som det fremgaar af hans senere Erkjendelse overfor Politiet, ved „Forbryderen“ i den citerede Del af Artiklen aldeles ubeføjet sigter til Citanten. Denne har endvidere for den ved Sigtelserne bevirkede Ødelæggelse eller Forstyrrelse i hans Stilling og Forhold paastaet Indstævnte dømt til at betale ham en Erstatning af 10,000 Kr. eller en anden Erstatning, fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21 Maj f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Endelig har Citanten gjort Paastand paa, at hele den citerede Del af Artiklen som fornærmelig for ham eller dog de i samme indeholdte Sigtelser for at have gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelser mod de i Artiklen ommeldte Børn samt den lige saa ubeføjede Sigtelse for at være en tidligere straffet Person mortificeres, saa at de ikke komme ham til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte. Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale. Under alle Omstændigheder har han protesteret mod den forlangte Erstatning som for høj ansat, hvilken han i alt Fald har begjært bestemt ved Rettens eller

uvillige Mænds Skjøn, samt paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har støttet sin Frifindelspaastand paa, at Ingen, der læser den paastævnte Artikel, kan se, hvem der sigtes til; men ligesom Indstævnte udtrykkelig har erkjendt under Sagen, at der i Artiklen sigtes til Citanten, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han paa Politiets Forespørgsel har meddelt samme, at Artiklen sigtede til denne, og naar Indstævnte senere under Proceduren har villet gjøre gjældende, at „Aftenbladet“ aldrig har sigtet Citanten for Nogetsomhelst, er dette modsigende og allerede derfor uden Betydning. Det fremgaar af Sagen, at Citanten blev anholdt af Politiet den 7 Marts f. A. og atter løsladt den 10de s. M., samt at der sidstnævnte Dag blev paabegyndt en kriminel Undersøgelse mod Citanten ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 2die Kriminelkammer, der fortsattes til 22 April f. A., da Forhøret sluttedes med Politidirektørens Samtykke, uden at der anlagdes Sag mod ham. Ligesom Indstævnte nu ikke under Proceduren har turdet fastholde sine Sigtelser mod Citanten, saaledes er der heller ikke under den retslige Undersøgelse mod denne tilvejebragt Skygge af Bevis mod ham, men der er meget mere fremkommet Data under Sagen, som bestemt tale for hans Uskyld. Indstævnte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 216, og henset til Sigtelsernes Beskaffenhed og til, at Indstævnte har foraaarsaget den offentlige Undersøgelse mod Citanten ved den af ham forfattede Avisartikel, findes hans Straf at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Hvad dernæst Erstatningspørgsmaalet angaar, vil Indstævnte ikke kunne undgaa efter Straffelovens § 303 at maatte tilsvare Citanten Erstatning, der i Betragtning af, at Indstævnte ved sin Artikel i „Aftenbladet“ og den herved fremkaldte Forespørgsel fra og Meddelelse til Politiet har givet Anledning til den hele mod Citanten rejste kriminelle Undersøgelse, og henset til Indholdet af de under Sagen fremlagte Erklæringer fra forskellige Forretningsmænd om, at Artiklen og den derved fremkaldte Undersøgelse efter deres fulde Overbevisning har skadet Citanten meget baade som Menneske og som Forretningsmand — Erklæringer, hvis Rigtighed Indstævnte ikke betimelig har modsagt — skjønnes at burde bestemmes til 5000 Kr. med Renter som paastaet.

De i den paastævnte Artikel indeholdte Sigtelser mod Citanten for at have gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelser mod de ommeldte Børn ville derhos være at mortificere saavel som Sigtelsen mod Citanten, at han er en tidligere straffet Person, hvilket Indstævnte ikke under Proceduren har fastholdt, end mindre søgt at bevise.

Mandagen den 20 Juni.

Nr. 70. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Værtshusholder, Invalid **Peter Rasmussen** (Nisse-mose)
(Hansen efter Ordre),

betr. Efterbetaling af Invalidforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1891: Citanten Peter Rasmussen (Nisse-mose) bør være berettiget til i Invalidforsørgelse for Tiden fra 1 Juni 1869 til 1 April 1881 at erholde et saadant Beløb, som paagjældende administrative Myndighed bestemmer efter de derom i Lovgivningen indeholdte Forskrifter, dog ikke udover 1152 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Januar f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Prokurator Bøcher udreder det Offentlige 50 Kr.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger gjorde Indstævnte Tjeneste som Politibetjent ved Københavns Politi fra 1ste August 1865, indtil han den 15 December 1875 blev afskediget, og naar derhos henses til de tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om hans Helbredstilstand i nævnte Tidsrum, maa det antages, at Indstævnte havde gjenvundet sin Evne til Erhverv i en saa væsentlig Grad, at den i 1869 skete Inddragelse af hans Invalidforsørgelse har havt tilstrækkelig Hjemmel i Lov 9 April 1851 § 14.

Ligesom der herefter ikke vil kunne tillægges Indstævnte Invalidforsørgelse fra 1 Juni 1869, saaledes bliver der ifølge Lov om Invalidforsørgelse m. m. af 1 Marts 1889 § 4, første Punktum, der her maa komme til Anvendelse, ikke Spørgsmaal om at tilkjende ham Forsørgelse fra noget af de under Proceduren nævnte senere Tidspunkter, idet der allerede af Finantsministeriet paany er tillagt ham saadan Forsørgelse fra et Tidspunkt, der ligger forud for det af ham sidst herom indgivne Andragende.

Bemeldte Ministerium vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves, og de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Finantsministeriet bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Bøcher 50 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Af Proceduren i nærværende af Citanten Peter Rasmussen (Nisse-mose) imod de Indstævnte, Finantsministeriet, anlagte Sag fremgaar Følgende.

I August 1860 blev Citanten, som da var Korporal ved 4de Dragonregiments 1ste Eskadron, fra det gymnastiske Institut, hvor han var Elev, indlagt paa Garnisonssygehuset for gastrisk Feber, men da han havde ligget nogle Dage, klagede han over bestandige Smerter i Underlivet og Ryggen, og ved anstillet Undersøgelse fandtes der Svulst og Fremstaaenhed af de nederste Ryghvirvler, der ogsaa vare ømme ved Tryk og viste sig at være Sædet for en betændelsesagtig Tilstand; han henlaa derefter 10 Maaneder paa Hospitalet, og da Tilstanden efter hans Hjemkomst og en kort Tids Permission var væsentlig uforandret, idet der endnu var Fremstaaenhed af Ryghvirvlerne, og han stedse led af Smerter i Ryggen, forbunden med Uformaaenhed til at holde sig oprejst og rejse sig fra en siddende Stilling, blev han den 27 Februar 1862 af en Kassationskommission erklæret for „stedse fuldkommen utjenstdygtig til al Landkrigtjeneste“, hvorhos det i Kassationsattesten udtaltes, at Citanten havde „faaet Sygdommen i og ved Tjenesten“. I Marts s. A. indgav Citanten et Andragende om Invalideforsørgelse med en paategnet Lægeattest, som gik ud paa, at Citanten var ude af Stand til at ernære sig ved legemligt Arbejde enten som Landmand, Arbejdsmand eller Haandværker, idet Rygsøjlen, der forøvrigt paa Sygdommens Sæde ikke var smertefuld ved udvendig Tryk, hverken taalte Sidedrejninger eller Bøjning forover, uden at der strax indfandt sig Smerter af forskellig Varighed og Styrke, og Usikkerheden og Kraftløsheden var saa stor, at han kun med Besvær og Langsomhed kunde hæve sig fra den siddende eller ubetydelig krumbøjede Stilling. Citantens Andragende blev bevilget, idet der fra 1 April 1862 tilstodes ham en vedvarende aarlig Invalideunderstøttelse af 90 Kroner.

Citanten, der som Frivillig deltog i Felttoget 1864, var i nogle Maaneder s. A. antagen som midlertidig Korporal paa Prøve, men blev atter dimitteret, da han var for svag til at udholde de militære Anstrængelser. Som Følge af denne Citantens Ansættelse som Korporal blev der ikke anvist ham nogen Invalideforsørgelse for Tiden fra 1 April til 31 Oktober 1864. Derefter blev Forsørgelsen atter udbetalt ham, indtil den inddroges fra den 1 April 1869. Aaret i Forvejen havde Invalidebestyrelsen nemlig ladet Invaliderne udfylde Schemata til Oplysning om deres Tilstand og Vilkaar, og af et saadant, der var bleven udfyldt af Citanten, erfarede, at han gjorde Tjeneste som Politibetjent ved Kjøbenhavns Politistyrke med en aarlig Indtægt af 300 Rdl., og at han allerede næsten i 3 Aar havde beklædt denne Stilling. Efter hvad de Indstævnte have gjort gjældende, an saa Invalidebestyrelsen det ved disse Oplysninger, særlig naar hensees til Regulativ for Kjøbenhavns Politi af 12 Juni 1863 § 7, hvorefter Ingen kan ansættes ved det udoevende Politi, der lider af nogen legemlig Mangel, som gjør ham uskikket til Polititjeneste, for tilstrækkelig godtgjort, at Citantens Helbredstilstand var bleven saa forbedret, at hans Invaliditet ikke længere kunde siges i væsentlig Grad at indskrænke hans Erhvervsevne, en Opfattelse, som efter Invalidebestyrelsens Formening bestyrkedes ved en Schemaet paategnet Lægeattest, hvori det hedder, at den sygelige Fremstaaenhed af de nedre Ryghvirvler, som i sin Tid gjorde Citanten til Invalid, endnu uforandret var tilstede, ligesom der endnu var nogen Ømhed og Smerte ved Berøring, idet man af denue Udtalelse i Forbindelse med, at Citantens i de tidligere Attester omhandlede Besværlighed ved Bøjning og Drejning, ved at holde sig oprejst og ved at rejse sig fra siddende Stilling ikke omtales, sluttede, at der var betydelige Fremskridt i hans Tilstand.

I Maj 1869, altsaa samme Aar Inddragelsen havde fundet Sted, indgav Citanten til Finantsministeriet et Andragende om, at hans Sag maatte blive undersøgt paany og Forsørgelse atter tillagt ham, hvilket Andragende var ledsaget af en Attest fra Politilægen, der bl. A. udtalte, at Citanten ikke var stærk og flere Gange, medens han havde været ansat i Politiets Tjeneste, var bleven behandlet paa et Hospital, men at han desuagtet kunde besørge den Tjeneste, der forlangtes af ham. Invalidebestyrelsen, hvis Ytringer bleve forlangte, stillede Ministeriet: 1) en Erklæring fra dens medicinske Konsulent af 16 Juni 1869, som forsvarede den skete Inddragelse af Forsørgelsen ved, at de Fordringer, Politiet stillede til dets Betjentes gode Helbredstilstand, vare nførenelige med Begrebet „Invalid“, og at det at anses kvalificeret til „Invalideforsørgelse eo ipso maatte udelukke Vedkommende fra at antages og forblive i Politiets Tjeneste“, hvorhos det gjordes gjældende, at de producerede Lægeattester

kun lidet bekræftede en stedfindende væsentlig Invaliditet, betragtet som Fortsættelse af, hvad der betingede Kassationen, nemlig Smertes i Ryggen med Uformaaenhed til at holde sig oprejst og rejse sig fra en siddende Stilling, 2) en Attest fra Politilægen af 22 September 1869, hvori det siges, at Citanten klagede over, at han følte Smerte paa et bestemt Sted i Ryggen, naar han flere Gange i Rad bøjede den, samt at Ryghvirvlerne paa dette Sted traadte stærkere frem end naturligt, og 3) en Erklæring fra vedkommende Politiinspektør af s. D., hvorefter Citanten havde udført sin Tjeneste upaaklageligt, men efter sit Udsigende ikke sjælden havde været generet af fornævnte Skade i Ryggen. Finantsministeriet underrettede derefter Citanten om, at det maatte have sit Forblivende ved Invalidebestyrelsens Resolution.

I 1875 indgav Citanten atter et den 30 Marts s. A. dateret Andragende om at gjenerholde Forsørgelsen, hvorpaa han ligeledes erholdt Afslag, og samme Svar fik Citanten — som den 15 December 1875 havde faaet Afsked fra Politiets Tjeneste — paa et i 1878 indgivet Andragende af 14 Marts s. A. Intet af disse Andragender var ledsaget af Lægeattest, men i det sidste oplystes, at Citanten „paa Grund af Svaghed“ havde faaet Afsked i 1875. Derimod var der Intet anført om, at den omtalte Svaghed skyldtes den i Militærtjenesten paadragne Skade. Dette var derimod udtalt i et af Citanten i Oktober 1878 til Finantsministeriet indgivet Andragende af 24 September s. A., hvorpaa dette under 25 November s. A. svarede, at Spørgsmaalet om Citantens formentlige Krav paa atter at faa den inddragne Invalideforsørgelse i væsentlig Grad vilde være afhængig af, om det kunde godtgjøres, at det, som i Andragendet angivet, var Følgerne af hans i den militære Tjeneste paadragne Legemsbeskadigelse, som havde nødvendiggjort hans Afskedigelse af Polititjenesten, hvorfor man opfordrede ham til at fremskaffe og forelægge Ministeriet de Bevisligheder, hvorpaa han vilde støtte sin Paastand. Herpaa svarede Citanten ved Skrivelse af 4 December 1879, at han alt tidligere havde vedlagt sit Andragende saadanne Attester, som han antog maatte bevisliggjøre hans Adkomst til den omhandlede Forsørgelse, som han vedblivende androg om. Herefter opfordrede Ministeriet ham atter ved Skrivelse af 17de s. M. til at fremskaffe Beviser for Tilstedeværelsen af den af ham paaberaabte Kausalforbindelse mellem Citantens i den militære Tjeneste paadragne Legemsbeskadigelse og hans Afsked af Politiets Tjeneste. Efterat Citanten dernæst i 1880 havde indgivet et Andragende om Invalideforsørgelse til Folkethinget, hvorom der paa Grund af manglende Dokumentation ikke blev gjort nogen Indstilling, indgav han i April det følgende Aar et den 31 Marts 1881 dateret Andragende til Krigsministeriet, som afgav det til Finantsministeriet. Dette lod

Citanten udfyldte et Schema, i hvilket den paategnede Lægeattest omtalte Ansøgerens Tilstand som „væsentlig uforandret“, og en af Invalidebestyrelsens medicinske Konsulent afgiven Erklæring gik ud paa, at Citantens nederste Ryghvirvler vare lidt fremstaaende, samt at der ikke ved Tryk følte nogen Ømhed, hvorimod Citanten angav at føle Smerter paa Stedet, naar han bøjede sig, og naar han løftede noget. Der fandtes saaledes ingen objektive Tegn paa en væsentlig Hindring i Citantens Erhvervsøve — hedder det videre i Erklæringen — og Tilliden til Citantens Udsagn om vedblivende at føle Smerter paa Stedet ved stærkere Bevægelser havde Citanten selv svækket ved „baade at ville være Invalid og søge samt udføre Tjeneste, hvortil Invalider ikke antages“. Andragendet blev derefter afslaaet.

Strax efter indgav Citanten imidlertid til Finantsministeriet en Erklæring fra 9 tidligere Kolløger i Politiet, Politibetjente og Inspektionsbetjente af 10 Juli 1881. I denne udtale de, at Citanten, særlig de sidste Aar han var i Politiets Tjeneste, ofte, undertiden flere Gange daglig, klagede over betydelige Smerter og Svækkelse i Ryggen, som han angav at hidrøre fra et Uheld ved Gymnastiken i Militærtjenesten. Smerterne indfandt sig hyppig efter flere Timers Patrouilletjeneste eller Stationsvagtjeneste, og de vare da ofte af en saadan Beskaffenhed, at han maatte indhente sine Foresattes Tilladelse til at søge Hjemmet for ved Hvilte at vinde Kræfter til den faa Timer efter paany begyndende Tjeneste. De fik derved Indtrykket af, at han led af en betydelig Svækkelse i Ryggen. Om Citantens Tilstand, efterat han var traadt ud af Politiets Tjeneste, bevidnede de, at han næsten ingen Bærekraft havde, og at han ikke sjælden udtalte, at han næsten ikke kunde taale at bøje Ryggen. Paa Anledning udstedte endvidere den Citanten foresatte Politiassistent den 28 Juli 1881 en Erklæring, som tiltraadtes af vedkommende Politiinspektør, hvori det hed, at Citanten i de 11 Aar, hvori han var til Tjeneste i Politiassistentens Kreds, meget ofte var sygemeldt, og, naar dette ikke var Tilfældet, gav hele hans Udseende tilkjende, at han var lidende, og at det var besværligt for ham at udføre sin Tjeneste som Betjent. Politiassistenten fik det Indtryk, at Citanten kjæmpede mod sin Svaghed, og han troede, at denne omsider tvang ham til at søge sin Afsked af Politiets Tjeneste. Angaaende Citantens Tilstand efter Afskeden sagdes der, at han formentlig var aldeles uskikket til at paatage sig noget fysisk Arbejde.

Da Ministeriet — efter hvad de Indstævnte have udtalt under Proceduren — efter Modtagelsen af disse tvende Erklæringer maatte betragte det som afgjort, at Citantens Afsked fra Politiets Tjeneste i 1875 var begrundet i hans ved Militærtjenesten paadragne Sygelighed, og det Bevis, man i November 1878 havde forlangt, saaledes var ført, samt da endvidere

Tilstanden, efter hvad der forelaa, var væsentlig uforandret siden hans Afsked af Politiets Tjeneste, tilstod man Citanten Forsørgelse som Invalid fra 1ste April 1881 med 108 Kr. aarlig, hvorom han underrettedes ved Skrivelse af 9 September 1881 fra Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalidforsørgelsen.

I April 1889 indgav Citanten et Andragende om Efterbetaling af Forsørgelse for den Tid, i hvilken den havde været inddragen, og da dette blev afslaaet, har han, efterat have faaet Bevilling til fri Proces, ved den for ham beskikkede Sagfører Prokurator Becher anlagt nærværende Sag og under denne paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham principaliter 1152 Kr., til hvilket Beløb han har udregnet den ham tilkommende Forsørgelse for Tiden fra 1 April 1869 til 1 April 1881, med Rente 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 Januar f. A. samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, hvilket Salær denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige. De Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat have givet Møde, procedere principalt til Frifindelse og har i ethvert Fald protesteret imod, at Forsørgelsen fastsættes til noget bestemt Beløb, da det maa være Administrationen forbeholdt at fastsætte dens Størrelse. De have derhos paastaet Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anført, at han i hele Tidsrummet fra den 1 April 1869 til 1 April 1881 har lidt under Følgerne af den i den militære Tjeneste paadragne Legemsbeskadigelse i en saadan Grad, at han maatte være berettiget til Invalidforsørgelse. Han indrømmer vel, at der i 1869 var en Bedring i hans Helbredstilstand, men gjør gjældende, at han desuagtet ligesaalidt da som i 1862 vilde have været i Stand til at ernære sig ved legemligt Arbejde „som Landmand, Arbejdsmand eller Haandværker“, og han gjør gjældende, at hans Erhvervsevne i det Hele, hvorpaa det formentlig ene kommer an, ikke da var bedre end i 1862, hvad den heller ikke blev i den øvrige Del af det nævnte Ildrum.

Det skjønnes ikke rettere, end at der har manglet Hjemmel til i 1869 at inddrage den Citanten tillagte Invalidunderstøttelse, idet den Omstændighed, at Citanten i 1865 havde søgt og opnaaet Ansættelse ved Kjøbenhavns Politi, ikke indeholdt noget afgjørende Bevis for, at hans Helbredstilstand var bleven saa forbedret, at hans Invaliditet ikke længere i væsentlig Grad indskrænkede hans Erhvervsevne, en Opfattelse, som heller ikke i nogen Maade findes bestyrket ved Indholdet af den det omhandlede Schema paategnede Lægeattest. Citantens Paastand

vil derfor være at tage til Følge, dog at der ikke tilkommer ham Efterbetaling fra et tidligere Tidspunkt end 1 Juni 1869, jfr. Lov om Invalideforsørgelse af 1 Marts 1889 § 4, og at det i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand maa være Administrationen overladt at bestemme Forsørgelsens Størrelse efter de derom i Lovgivningen indeholdte Forskrifter, dog ikke udover 1152 Kr., hvorhos der vil være at tilkjende ham Renter som paastaet af det Beløb, som tillægges ham i Forsørgelse. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær, hvorimod der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Bøcher, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær, der bestemmes til 50 Kr. og udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 72. Fabrikant G. E. Jensen (Ingen)

contra

Fortepianofabrikant C. Landschultz (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 212.

Advokat Halkier

contra

Emil Marius Ferdinand Møller Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Marts 1892: De Tiltalte, Ejnar Fritze, Axel Jensen og Emil Marius Ferdinand Møller Pedersen, bør straffes henholdsvis med 15, 12 og 10 Slag Ris. Saa udrede de og een for alle og alle for een samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Kammerraad Esmann 15 Kr. og til Defensor Overretssagfører Kjer 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 April 1892: Underrettsdommen bør, for saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Tiltalte af Aktionens Omkostninger i første Instants, derunder de ved Dommen bestemte Salærer, ikkun in solidum med den i første Instants medtiltalte Einar Fritze betaler en Ottendedel. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der ikke er paalagt Tiltalte Strafansvar for Hæleri, men at han forøvrigt er dømt efter Straffelovens § 233, jfr. § 47. Ifølge en Høiesteret forelagt Lægeattest findes Straffen imidlertid at maatte bestemmes til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 6 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Emil Marius Ferdinand Møller Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Dage. I Hen-seende til Aktionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Drengen Emil Marius Ferdinand Møller Pedersen, der er født den 22 November 1877 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag — der i første Instants tillige angik to andre Drenges, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der en Dag i Slutningen af Januar Maaned d. A. havde sagt til den i første Instants medtiltalte 14-aarige Dreng Ejnar Fritze, at denne skulde se at faa en Lygte, hvortil Ejnar Fritze havde svaret, at han vidste, at der stod en i Kjøbmand Koldings Stald, den næste Dags Aften fulgtes med Ejnar ind i Koldings Gaard i Aarhus, hvor Ejnar paaviste et Vindue i Stalden, under hvilket han sagde, at Lygten stod, samt at Ejnar derpaa, medens Tiltalte ventede i Gaarden, gik ind i Stalden, hvorfra han strax efter kom tilbage med en Lygte og en Bliklampe, angaaende hvilke Gjenstande han paa Tiltaltes Spørgsmaal til ham, om „hvis det var“, ytrede, at han troede, at de tilhørte en Vinhandler, der boede i Gaarden. De forlode derpaa denne og fulgtes ad ud paa en Vej, hvor Tiltalte boede, og her gav Ejnar, der havde baaret Lygten og Lampen, Tiltalte begge Dele, mod at denne skulde give ham nogle andre Tiltalte tilhørende lignende Gjenstande, hvorhos de paa Foranledning af Tiltalte bleve enige om at foregive for dennes Moder, at Lygten og Lampen vare Ting, som Ejnars Moder havde kasseret. Tiltalte, der har erkjendt, at han forud havde Mistanke om, at Ejnar vilde stjæle Lygten, og at han ogsaa efter Tyveriet tænkte sig, at Ejnar havde stjaalet denne, har vel til sit Forsvar anført, at han ikke vidste, at Ejnar vilde tilvende sig Lygten, og at han ikke havde set paa, at denne tog Tingene, men efter det Oplyste kan det ikke betvivles, at Tiltalte — der har indrømmet, at Ejnar ikke sagde Nogetsomhelst, som kunde give Grund til at antage, at han kunde komme i Besiddelse af Lygten paa lovlig Maade — har indset, at Ejnar gik ind i Stalden for at begaa Tyveri. De ommeldte Gjenstande ere bragte til Stede under Sagen og, efter at være vurderede tilsammen til 1 Kr., tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Tiltalte har endvidere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han af fornævnte Ejnar Fritze har faaet nogle Slikkerier, som han vidste, at Ejnar havde kjøbt for Penge, der af ham ved Nytaarstid d. A. vare stjaalne hos en i Aarhus boende Læge; men for dette Forhold vil der i Medfør af Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 56 ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar.

Derimod vil Tiltalte for sit førstommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. § 47, med en Straf, der efter

Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 10 Slag Ris, og da Underrettsdommen for Tiltaltes Vedkommende har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket, dog saaledes at Tiltalte — hvem det ved Dommen er paalagt in solidum med de to i første Instants Medtiltalte at udrede alle Aktionens Omkostninger i første Instants — kun findes at burde tilpligtes in solidum med ovennævnte Ejnar Fritze at udrede $\frac{1}{8}$ af bemeldte Omkostninger.

Tirsdagen den 21 Juni.

Nr. 221. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Laurits Ferdinand Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 23 April 1892: Arrestanten Lauritz Ferdinand Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren og Forsvareren, Prokuratorerne Seidelin og Zahn, med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Høiesteretsagførererne Bagger og Asmus-
sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Laurits Ferdinand Petersen for Voldtægt.

Pigen Johanne Laursen, der er 25 Aar gammel, har edelig forklaret, at hun — der beboer et Kammer i et til Værtshus-
holder N. P. Nielsens Ejendom i Kolding hørende Baghus, fra
hvilket Kammer Døren, der gaaer op udad, og som aabnes og
lukkes udvendig fra med en Nøgle og indvendig fra med en
Vrider, fører umiddelbart ud i Gaarden — Natten mellem den
7de og 8de Februar d. A. ved Midnatstid blev vækket ved, at
en Person forsøgte at aabne Døren til hendes Kammer, der var
aftaaset, idet Nøglen laa paa hendes Kommode, hvorhos hun for
større Sikkerheds Skyld havde tilbundet Døren med et Baand,
som hun havde fastgjort dels i Dørgrebet, dels om et i Dør-
karmen indslaaet Søm. Efter at Døren var bleven aabnet, hvad,
efter hendes Forklaring, skete „efter nogen Lirken“, men uden
at det iøvrigt staaer klart for hende, hvorledes det gik til, kom
den Paagjældende, der var hende aldeles ubekjendt, og som
efter det under Sagen Oplyste var Arrestanten, hen til Sengen,
hvori hun laa, og paa hendes Spørgsmaal om, hvem han var,
svarede han: „Jeg kjender nok Dig, men Du kjender ikke mig“. Arrestanten, der forekom hende noget, men dog ikke meget
beruset, rev nu Overdynen af hende og kastede sig, efter at
have opknappet sine Benklæder og fremtaget sit Lem, ovenpaa
hende, hvorhos han stak sin Haand ind mellem hendes Laar og
berørte hendes Kjønsdele, som han formelig rev i, idet han sam-
tidig stak sin Finger saa langt derind, som han kunde faa den,
og efterat have taget sin Haand tilbage, stak han med Magt sit
Lem ind i hendes Kjønsdele. Hun — der, medens dette pas-
serede, af alle Kræfter havde søgt at skaffe sig Arrestanten fra
Livet, idet hun først med sine Arme holdt fast om Nakken paa
ham, saa at han næppe kunde trække Vejret, og derpaa, da hun
maatte give slip, og han nu holdt hendes Arme saa fast, at hun
ikke kunde røre dem, raabte om Hjælp saa højt, som hun kunde,
hvilket imidlertid foranledigede, at han slap hendes ene Arm og
med sin Haand holdt hende for Munden — fik imidlertid ved
kraftige Bevægelser med sin Bagkrop Arrestanten skubbet af
sig, forinden han endnu havde faaet Samlejet fuldbyrdet, og hun
sprang nu ud af Sengen. Arrestanten sprang imidlertid strax
efter hende og greb hende ude paa Gulvet om Armene og Livet,
kastede hende paany op i Sengen og fuldbyrdede nu Samlejet,

idet hun, da hendes Kræfter vare aldeles udtømte, ikke længere kunde gjøre nogen kraftig Modstand. Efterat hun derpaa endnu en kort Tid havde ligget ovenpaa hende, fik hun ham endelig til at staa op ved at sige: „Nu kommer Værten“ — hvorved hun vil have tænkt paa en i Nabostedet boende Gjørtler, i hvis Vindue hun kunde see Lys — og Arrestanten forlod derpaa Kammeret. Pigen har tilføjet, at hun ved dette natlige Overfald blev saa forfærdet, at hun rystede og næppe kunde bruge alle sine Kræfter, men at hun gjorde alt, hvad hun formaade, for at skaffe sig Arrestanten fra Livet, og at hun ogsaa af alle Kræfter skreg om Hjælp, uden at imidlertid nogen indfandt sig efter hendes Raab, uagtet der i et tilstødende, kun ved et tre Tommer tykt Skillerum fra hendes adskilt Kammer logerede to Karle, samt at Arrestanten, medens han, som anført, fuldbyrdede Samlejet med hende, holdt med sin ene Haand for hendes Mund, idet han derhos yttrede, at dersom hun skreg, skulde han slaa hende saaledes, at hun ikke skulde staa op af Sengen mere. Efter hvad Pigen yderligere har forklaret, skulde hun den følgende Morgen Kl. 5 møde hos en Familie til Vadsk, og der var derfor ingen Lejlighed for hende til strax at henvende sig til Politiet eller andre i Anledning af det Passerede; men da hun samme Dags Aften kom hjem fra sit Arbejde, fortalte hun — hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste — Værtshusholder Nielsen og hans Hustru, hvorledes hun var bleven behandlet om Natten, hvorefter de bleve enige om, at der den næste Dag skulde gjøres Anmeldelse til Politiet om Sagen. Den 9de Februar om Morgenen gjorde Pigen ogsaa saadan Anmeldelse, og hun anmeldte da tillige, at Arrestanten Natten forud omtrent Kl. 12 paany havde forsøgt at komme ind til hende, idet han først havde rusket i hendes Dør, og, da han ikke kunde faa den op, havde banket paa Vinduerne og sagt, at dersom hun ikke lukkede op, vilde han slaae dem i Stykker. Hun, der nylig var gaaet i Seng og endnu ikke havde sovet, bankede nu paa Væggen ind til de to i det tilstødende Værelse liggende Karle og gik, da Arrestanten paa Grund heraf foreløbig løb sin Vej, efterat have iført sig nogle Klædningsstykker ind til Karlene, hvilke, da Arrestanten kort efter paany indfandt sig og gik ind i Pigens Kammer, lukkede ham inde i dette, hvorefter Arrestanten blev overleveret til Politiet. Den saaledes gjorte Anmeldelse om det den sidstnævnte Nat Passerede stemmer med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen.

Johanne Laursen, der i det første over hende optagne, den 10de Februar afholdte Forhør erklærede, at hun, der i de første Dage, efter at Arrestanten havde tiltvunget sig Samleje med hende, nok mærkede, at det gjorde ondt, naar hun skulde lade sit Vand, da tænkte, at det vilde gaa over igjen, men at hun nu trængte til at søge Læge, da hun slet ikke kunde blive af

med Vandet, blev derpaa samme Dag undersøgt af Distriktslægen, hvis Erklæring af s. D. gaar ud paa, at der paa begge Sider af vestibulum fandtes to ca. 1 Ctm. brede, stribeformede, stærkt blodinjicerede og svulne, excorierede Flader, som vare Sæde for særdeles betydelig Smerte, fremkaldte Klage ved den letteste Berøring og gjorde Gangen meget pinlig, men at der iøvrigt, da hun tidligere havde født, ikke saas andre Tegn paa udøvet Vold at være tilstede. Medens hun i et den 9de Marts d. A. afholdt Forhør forklarede, at Følgerne af den hende overgaaede Vold da vare fjernede, erklærede hun i et Forhør den 30te s. M., at den sidstnævnte Yttring ikke er at forstaa anderledes, end at det nok endnu kunde gjøre ondt, navnlig naar hun ladede sit Vand. Hun har imidlertid frafaldet enhver Fordring paa Erstatning hos Arrestanten.

De ovennævnte to Karle — der efter det Oplyste vare komne til Kolding nogle Dage før den 7de Februar d. A. for at søge Kondition og siden da havde logeret hos Værtshusholder Nielsen i det foran ommeldte, til Johanne Laursens Kammer stødende Rum — have forklaret, den ene, at han, uagtet han den 7de Februar d. A. om Aftenen, da han gik til Sengs, var beruset, dog nok mærkede, at der var nogen Støj i Kammeret ved Siden af, og at der blev raabt nogle Navne, men at han paa Grund af sin Tilstand ikke agtede videre derpaa; og den anden, der er 20 Aar gammel, at han tydelig hørte, at Johanne Laursen raabte 5—6 Gange Niels, der er hans eget, og et Par Gange Anders, der er den førstnævnte Karls Fornavn, men at ingen af dem svarede, idet de, der vare fremmede i Kolding, ingen videre Tanker gjorde sig om, hvad der kunde være paa Færde, hvorfor de bleve liggende i Sengen. Den sidstnævnte Karl har erkjendt, at Pigen raabte højt, og at han forstod, at der var en Mandsperson derinde — i hvilken Henseende han har bemærket, at han, der intet kjendte til Pigen, ikke kunde vide, om det ikke var en Kjæreste, med hvem hun var bleven uenig — og han har derhos tilføjet, at han ogsaa nok hørte, at der var nogen, som tumlede paa Gulvet inde hos Johanne Laursen, samt at en Mandsstemme, da hun spurgte: „Hvem er Du?“ svarede: „Ja, Du kjender ikke mig, men jeg kjender nok Dig“.

Arrestanten har forklaret, at han, der havde set Johanne Laursen paa Gaden, men aldrig talt med hende, og som havde faaet at vide, at hun boede i det ovennævnte Kammer i Værtshusholder Nielsens Baghus, Natten mellem den 7de og 8de Februar, da han var paavirket af Spiritus, fik Lyst til at besøge hende, uagtet hun aldrig havde givet ham mindste Grund til at tro, at hun vilde have med ham at gjøre, og at han kom ind i Nielsens Gaard, til hvilken Porten maa antages at have været lukket, ved at gaa ind i en anden Ejendom i samme Gade, hvis

Port stod aaben, og hvorfra han ved at passere over en Eng fik Adgang til Nielsens Gaard. Arrestanten, der vil have fundet Døren til Pigens Kammer staaende paa Klem, har erkjendt, at han den ommeldte Nat havde Samleje med hende, endog flere Gange; men han har vedholdende paastaaet, at dette skete med hendes Vilje, ligesom det ogsaa efter hans Udsagn var Mening, at det skulde gjentages næste Nat, og han har med Hensyn til det af ham paastaaede Samtykke fra Pigens Side nærmere forklaret, at han vel ikke strax vilde gaa ind paa at tilstede ham Samleje, hvorfor han stod ved Siden af Sengen og „parlamenterede“ med hende, idet han saaledes tilbød hende 10 Kr., som han dog ikke betalte hende, men at hun, efter at han havde lagt sig ovenpaa hende, ingen Modstand gjorde. Ved Siden heraf har han imidlertid erkjendt, at hun gjentagne Gange raabte paa nogle Mænd, hvis Navne han ikke kjendte, og at han tumlede med hende paa Gulvet, og paa Foreholdelse af Forhørsdommeren af, hvorfor hun skulde kalde paa de to Karle, naar hun havde tilstedt ham Samleje, har han kun kunnet svare, at det gjorde hun for at forvise sig om, at der Ingen var oppe. Han har derhos ogsaa indrømmet, at Pigens Adfærd den næste Nat tydede paa alt andet, end at hun ventede et kjærligt Besøg. Efter hvad Arrestanten saaledes har erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt i Sagen fremkomne, navnlig den af Pigen — der, efter hvad Forhørsdommeren har bemærket under Forhøret, gjør et særdeles godt Indtryk af at være baade skikkelig og sanddru, men tillige noget enfoldig — afgivne beedigede Forklaring samt den Tilstand, hvori hun, som anført, efter Gjerningen er befunden, og som bestemt tyder paa, at der havde været udøvet Vold mod hende, findes der intet Hensyn at kunne tages til Arrestantens Paastand om, at hun skulde have indvilget i at have legemlig Omgang med ham, hvorimod det maa anses tilstrækkelig godgjort, at han ved Vold har tiltvunget sig Samlejet.

Efter det Anførte, samt idet Johanne Laursen, der, som alt antydet, tidligere har født et Barn, og som, efter hvad hun har erkjendt, derefter har haft legemlig Omgang med en anden Mandsperson end Barnets Fader, ikke kan anses for uberygtet, maa det billiges, at Arrestanten — der er født i Aaret 1866, og som ifølge Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 19 Marts 1890 har været anset for Betleri med simpelt Fængsel i 3 Dage, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 168, 2det Led; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Strafarbejde i 4 Aar.

Nr. 209. Høiesteretssagfører Hansen

contra

James Samuel Richard (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Christiansteds Politirets Dom af 20 Februar 1892: Arrestanten James Samuel Richard bør hensættes til Tvangsarbejde i 24 Dage samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 Marts 1892: Tiltalte, James Samuel Richard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 48 Timer samt udrede Aktionens Omkostninger, dog at herfra undtages Omkostningerne ved hans Arrest i et Tidsrum af 7 Maaneder, der tilsvares af Underdommeren, Politimester Maxen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. De Aktor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 10 vestindiske Daler, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er Landarbejderen James Samuel Richard, der er født paa den engelske Ø Barbados, skjønnat at være 23 Aar gammel og ikke forhen fundet tiltalt eller straffet paa de dansk-vestindiske Øer, aktioneret for svigagtig Omgang med Hittegods, og er han ved den i 1ste Instants ved Christiansteds Politiret afsagte Dom af 20 Februar d. A. herfor anset med 24 Dages Tvangsarbejde i Medfør af Forordningen af 11 April 1840 § 58,

jfr. med Anordningen af 6 Januar 1852 § 2, hvilken Dom derefter af det Offentlige er indanket hertil Retten.

Foreløbig bemærkes, at den Omstændighed, at Overøvrighedens Appeldeklaration findes tegnet ikke paa selve Dommen, men paa den med Dommen sammenhæftede Forhørsakt ikke, saaledes som af Defensor antaget, kan vitiere Appellen til Overretten.

Tiltalte har under Sagen tilstaaet, at han en Gang i Begyndelsen af Maj Maaned f. A. paa Landevejen havde fundet en Guldring, som han tog i sin Besiddelse og beholdt i flere Uger, indtil Arbejderen Samuel Olton, hvem den var frakommen, opdagede den paa hans Finger og gjorde Anmeldelse paa Politikammeret, og har han vel villet gjøre gjældende, at han havde været uvidende om, at fundne Sager skulde afleveres til Politiet, men findes der efter de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne tages noget Hensyn til denne Undskyldningsgrund. Af Samuel Olton er det under Forhørene med Bestemthed forklaret, at saavel Ringen som et Pengebeløb af D. 4. 44, der tilsammen havde ligget i en Pung i hans Værelse paa Plantagen „Fredensborg“, vare ham frastjaalne den 10 Maj f. A., paa hvilken Dag han havde antruffet Tiltalte alene i Værelset, og have Driveren paa Plantagen „La Reine“ William Spooner og Arbejderen Frederik Pitt endvidere udsagt, at Tiltalte til dem havde fortalt, til Førstnævnte, at han havde faaet Ringen af en Pige fra Plantagen „Profit“, og til Sidstnævnte, at han havde faaet den af en Pige fra Øens Nordside; men ligeoverfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse kan det ikke derved anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af Ringen eller Pengene. Ringen, der er vurderet til D. 5, er tilbageleveret Samuel Olton, som har frafaldet Erstatningspaastand mod Tiltalte. For sit udviste Forhold vil Tiltalte i Henhold til Forordningen af 11 April 1840 § 58 være at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Bred i 2 Gange 48 Timer, idet der paa Grund af Omstændighederne, derunder at han ikke tidligere har været tiltalt her paa Øerne, ikke findes Anledning til i Medfør af Anordningen af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 2 at anvende Straf af Tvangsarbejde, og vil han derhos — dog med nedenanførte Indskrænkning — have at udrede Aktionens Omkostninger.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at Undersøgelsen ved Politiretten paabegyndtes den 24 Maj f. A., paa hvilken Dag Tiltalte, der strax havde tilstaaet at have fundet Ringen uden senere at aflevere eller oplyse den, blev fængslet, som det i Arrestdekretet hedder, til Undersøgelsens Fremme og for at sikre hans Tilsedeblivelse under Sagens Gang. Forhørene fortsattes derefter uafbrudt med ca. 6 til 10 Dages Mellemlum, indtil de sluttedes den 20 Febrvær d. A., men ses der i alt Fald efter det den 18 Juli f. A. afholdte Forhør ikke at være

fremkommen nye Oplysninger eller at være afhørt nye Vidner, hvis Forklaring ikke allerede langt tidligere kunde være indhentet, og fremgaar det af Sagen, at Øjemedet med de idelig gjentagne Forhør udelukkende har været at bevæge Tiltalte til at afgive yderligere Tilstaaelse om at have tilvendt sig Ringen og det ovennævnte Pengebeløb ved Tyveri, hvad Tiltalte imidlertid stadig har benægtet. I en Overretten gennem Aktor tilstillet Forklaring har Forhørsdommeren anført, at Grunden, hvorfor Forhøret først sluttedes den 20 Februar d. A., i Særdeleshed havde været den, at han fra en anden Sag kjendte Samuel Olton og Frederik Pitt, hvis Forklaringer gik Tiltalte imod, som paa-lidelige og sanddru Vidner, og at dette i Forbindelse med den af William Spooner afgivne Forklaring stadig maatte bidrage til at nære en Mistanke om, at Tiltalte ikke talte Sandhed; men findes det af Forhørsdommeren Anførte saa meget mindre at kunne undskylde Sagens Forhaling, som der derved er paaført Tiltalte en utilbørlig lang Arrest, idet Arresten nemlig ses først at være relaxeret den 27 Februar d. A., altsaa 7 Dage efter Forhørets Slutning, og 2 Dage efterat Appeldekларationen var forkyndt for Tiltalte. Forhørsdommeren vil som Følge deraf have at tilsvare Udgifterne ved Tiltaltes Arrest i 7 Maaneder, hvorimod der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at idømme ham Mulkt. Iøvrigt har Sagens Behandling ved Politiretten været forsvarlig, hvad ogsaa er Tilfældet med Sagførelsen for Overretten, dog at det ikke kan billiges, at Defensor i et Indlæg har betegnet den Tiltalte overgaaede langvarige Arrest som selvforskyldt.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 131.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Jensen Sandberg (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1891: Tiltalte Peter Jensen Sandberg bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at Tiltalte vel efter Dommens Afsigelse har tilbagekaldt sine tidligere Tilstaaelser, men under de optagne nye Forhør tilsidst har anerkjendt Tilstaaelsernes Rigtighed,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Salomon 60 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 22—23.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 131.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Jensen Sandberg (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peter Jensen Sandberg, der er født den 2 Februar 1830 og anset ved Høiesteretsdom af 12 Marts 1857 efter Forordning 11 April 1840 § 12, 2det Stykke, jfr. § 1, med Tugthusarbejde i 7 Aar — hvilken Straf var udstaaet den 17 Marts 1864 — for Bedrageri, og er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne Følgende oplyst. I Slutningen af Januar og Begyndelsen af Februar d. A. lod Tiltalte i forskellige Blade indrykke et Avertissement saalydende:

„For at adoptere et Barn 3000 Kr. (i nogle Blade 2000 Kr.), en Gang for alle. Nærmere gennem Sandbergs Bureau, Læderstræde 13, Stuen. NB. Skriftlig Henvendelse besvares kun mod indlagt Franko 40 Ø.“

De 40—50 Personer, der indsendte Erklæringer om at være villige til at adoptere ledsagede af ovennævnte Beløb i Frimærker og dem, der mundtlig henvendte sig til ham, meddelte Tiltalte da, at Adoptionen kun kunde ske, mod at der indsendtes et Beløb, der varierede fra 3 Kr. 50 Øre til 10 Kr. 50 Øre, og Tiltalte modtog da fra flere af disse Personer de dem saaledes affordrede Beløb, hvorved han ialt skaffede sig en

Sum af 190 Kr. 50 Øre, som han tilegnede sig saavel som de indkomne Frimærker. Da Tiltalte, som har erkjendt, at han ikke havde noget Barn at anvise til Adoption, har tilstaaet, at Hensigten med at indrykke de paagjældende Avertissementer kun var, som sket, paa bedragerisk Maade at fravende Vedkommende de indsendte Frimærker og med Skrivelserne, ligeledes som sket, paa samme Maade at fravende dem de modtagne Penge, vil han være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Fredagen den 24 Juni.

Nr. 33. Kammerherre, Lehnsbaron **Reedtz-Thott**
 som Forstander for Herlufsholm Skole og Gods (Shaw)
 contra
 Boelsmand **Lars Hansen** (Hansen),

betr. Retten til at søge Fyldestgjørelse i en Ejendom efter en Panteobligation.

Tybjerg Herreds ordinære Rets Dom af 25 Juni 1890: Den af Citanten, Forstander for Herlufsholms Skole og Gods, Kammerherre, Lehnsbaron Reedtz Thott nedlagte Paastand om at kjendes berettiget til at søge Fyldestgjørelse gennem Exekution og Auktion i den Indstævnte, Boelsmand Lars Hansen, tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 25 af Tyvelse Mark for 800 Kr. med 5 pCt. Renter p. a. fra 24 Juli 1889, til Betaling sker, og paa-gaaende Omkostninger kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 November 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Indstævnte ved nogle af ham i Aarene 1868, 1874, 1884 og 1885 til andre Kreditorer udstedte og behørig thinglæste Panteobligationer givet Pant i den ved den i Dommen omtalte, den 31 Maj 1858 udstedte Obligation pantsatte Ejendom efter den i

sidstnævnte Obligation omhandlede Gjæld, og da han herved ligeoverfor Alle og Enhver har givet tilkjende ikke blot, at han vidste, at bemeldte Gjæld endnu eksisterede, men tillige at han anerkjendte Gjælden, eftersom han af Hensyn til den kun gav Andre sekundær Panteret i Ejendommen, vil allerede paa Grund heraf den af Indstævnte fremsatte Præskriptionsindsigelse være at forkaste i Medfør af Slutningsbestemmelsen i D. L. 5—14—4.

Citanten vil derfor efter sin derpaa rettede Paastand være at kjende berettiget til i Overensstemmelse med den omtalte Obligation at søge Fyldestgjørelse i den pantsatte Ejendom for Obligationens paalydende Beløb 800 Kroner med Renter som paastaaet saavel som for Sagens skadesløse Omkostninger for Underretten, hvorimod Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til at søge Fyldestgjørelse i Indstævntes Ejendom Matr. Nr. 25 af Tyvelse By og Sogn for den omhandlede Obligations Paalydende 800 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 24 Juli 1889, indtil Betaling sker, og for Processens Omkostninger for Underretten skadesløst. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved en den 31 Maj 1858 udstedt, den 9 Juni s. A. thinglæst Obligation, erkjendte Indstævnte, Boelsmand Lars Hansen, Tyvelse Mark, at han i Anledning af Kjøbet af Ejendommen Matr.-Nr. 25 af Tyvelse By og Sogn, var bleven Etatsraad, Godsejer Rønnenkamp 400 Rdlr. skyldig, hvilken Kapital, saalænge Indstævnte holdt det ved Obligationen stillede Pant tilbørligt vedlige, skulde henstaa rentefri og fra Kreditors Side uopsigelig, medens Indstævntes Moder, Hans Larsens Enke, Ane Margrethe Henriksdatter levede, hvorimod Kapitalen strax skulde udbetales til Kreditor eller enhver anden retmæssig Ejer af Obligationen, naar Indstævntes Møder ved Døden var afgaaet. Til Sikkerhed for ovennævnte 400 Rdlr. og i Søgemaalstilfælde alle paagaende

Omkostninger pantsatte Indstævnte ved Obligationen med 1ste Prioritet, næstefter den Hørlighedsejeren forbeholdte Prioritet for Skatter og Afgifter, den af ham kjøbte Ejendom med Afgrøde, Avlsredskaber, Besætning og Inventarium, og endelig bestemtes det i Obligationen, at, skulde Pantet af Indstævnte paadrages Restancer, afhændes eller forringes, da var Kapitalen derved uden videre Opsigelse strax forfalden til Betaling, og Kreditor eller Hvo, som med lovlig Adkomst havde Obligationen ihænde, var da berettiget til strax at søge sig betalt i Pantet. Ved Paategning af 4 Februar 1859 blev denne Obligation transporteret af Etatsraad Rønnenkamp til det af ham til Herlufsholm Skole og Optrægsanstalt samt et Bibliothek i Slesvig stiftede Legat og overleveret Skolens Forstander som Legatets Bestyrer, og efterat Indstævntes ovennævnte Moder den 19 September 1887 var afgaaet ved Døden, har Citanten, Kammerherre, Lehnbaron Reedtz-Thott som Forstander for bemeldte Skole og Gods, under nærværende i 1ste Instants ved Tybjerg Herreds ordinære Ret mod Indstævnte anlagte Sag paastaet sig kjendt berettiget til i sin nævnte Egenskab at søge Fyldestgjørelse gennem Eksekution i Indstævntes ovennævnte Ejendom med Afgrøde, Avlsredskaber, Besætning og Inventarium for Obligationens Paalydende 800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 24 Juli 1889, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastod sig under Sagen frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, og da denne Paastand ved Underrettsdommen blev tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen forandret overensstemmende med hans i 1ste Instants nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Indstævnte er, skjøndt lovlig varslet, ikke mødt eller har ladet møde for sig ved Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Af denne fremgaar det, at Indstævnte har støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at bemeldte Panteobligation formentlig efter D. L. 5—14—4 er præskriberet, idet der er foreløbet over 20 Aar efter dens Udstedelse, uden at nogen Afbyrdelse af Præskriptionsfristen har fundet Sted.

Forsaauidt Citanten herimod først har gjort gjældende, at den nævnte Lovbestemmelse ikke kan komme til Anvendelse paa den i Sagen omhandlede Obligation, fordi denne ikke giver Kreditor nogen personlig Ret mod Indstævnte, men kun en Ret til for det i Obligationen nævnte Beløb at holde sig til det stillede Pant, kan der ikke gives Citanten Medhold heri, allerede af den Grund, at der efter Obligationens hele Indhold har paa hvilet Indstævnte en almindelig personlig Forpligtelse til at ind-

fri det efter Obligationen skyldige Beløb, naar dette forfaldt til Udbetaling, for hvilken Forpligtelses Opfyldelse Pantet var stillet til Sikkerhed. Naar Citanten dernæst har villet hævde, at han, uanset at den efter Obligationen Indstævnte mulig paahvilende personlige Forpligtelse maatte anses præskriberet, dog som Pant-haver maatte være berettiget til at gjøre sin Ret gjældende i Pantet, haves der i Lovgivningen ingen Hjemmel til at statuere, at den Ejendom med Tilbehør, hvori en Gjæld er prioriteret, skulde vedblive at hæfte for samme, efterat selve Gjælden, der ved Pantet skulde sikres, er som præskriberet ophørt at existere.

Citanten har fremdeles forment, at Præskriptionstiden efter D. L. 5—14—4 i ethvert Fald ikke er udløben, idet denne maa regnes fra den 19 September 1887, paa hvilken Dag Indstævntes Moder, som meldt, døde, eftersom Indstævntes Forpligtelse efter Obligationen først fra denne Dag blev aktuel. Ogsaa denne Betragtning maa imidlertid anses uholdbar, eftersom Gjælden efter Obligationen maa anses stiftet ved sammes Udstedelse, medens ikkun dens Forfaldstid ved Obligationen er gjort afhængig af senere Begivenheders Indtrædelse (Moderens Død, Ejendommens Afhændelse m. m.). Præskriptionstiden maa her-efter regnes fra Obligationens Udstedelsesdag den 31 Maj 1858, og da det nu er uomtvistet, at denne ikke er afbrudt ved nogen Handling fra Kreditors Side og det ejbeller er oplyst, at Gjælden efter dens Stiftelse fra Debtors Side er bleven anerkjendt overfor rette Vedkommende, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at Indstævnte i Panteobligationer, udstedte til andre Kreditorer i Aarene 1868, 1874, 1884 og 1885, har omtalt, at der for en Sum af 800 Kr. eller for Beløb, hvori denne Sum var indbefattet, hvilede forud prioriteret Gjæld paa hans nævnte Ejendom, maa det statuere, at den Indstævnte efter Obligationen paahvilende Gjæld er præskriberet, og at Kreditors Ret til for samme at holde sig til den pantsatte Ejendom med Tilbehør herved er bortfalden. Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden, og da det maa have sit Forblivende ved, at Sagens Omkostninger for Underretten ved bemeldte Dom ere ophævede, vil denne saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 29 Juni.

Nr. 105 Professor **Harald Westergaard** (Jensen)

contra

Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871
ved dens Bestyrelses Formand, Høiesteretsassessor **Koch**
(Asmussen),

betr. Godtgjørelse for Ophævelsen af en tegnet Forsikring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juli 1891: De Indstævnte, Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871, bør mod Tilbagelevering i kvitteret Stand af det under Sagen ommeldte Indtegningsbevis Litra A II Nr. 29,490 til Citanten, Professor ved Kjøbenhavns Universitet **Harald Westergaard**, betale 151 Kr. 84 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aaret 1881 erhvervede Citanten Professor ved Kjøbenhavns Universitet **Harald Westergaard** i den indstævnte Anstalt en livsvarig Livsforsikring paa 5000 Kr. ifølge Forsikringsdokument Litra A II Nr. 24,096, og denne Forsikring blev i Aaret 1889 paa hans

Begjæring delt i to, nemlig en paa 3000 Kr. og en paa 2000 Kr. For den sidstnævnte Forsikring blev der af bemeldte Anstalt under 7 August 1889 udstedt Indtegningsbevis Litra A II Nr. 29,490, ifølge hvilket Citanten er antagen til en livsvarig Livsforsikring stor 2000 Kr. paa Vilkaar, at der til Anstalten betales en maanedlig Præmie stor 3 Kr. 38 Øre, saalænge Citanten lever, dog ikke udover den 17 Marts 1914, og Anstalten er forpligtet til efter Citantens Død at udbetale den ovennævnte Forsikringssum 2000 Kr. i Overensstemmelse med de for sammes Indtegningsbeviser gjældende Regler. Da Citanten senere i Aaret 1889 ønskede denne Forsikring hævet i Overensstemmelse med § 10 i Lov af 18 Juni 1870 om Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 og forment, at der som Godtgørelse for Ophævelsen af den tilkom ham et Beløb af 216 Kr. 69 Øre, medens den indstævnte Anstalt ikkun vilde udbetale ham et mindre Beløb, anlagde han nærværende Sag, under hvilken han paaastaar Anstalten tilpligtet mod Tilbagelevering af det ovennævnte Indtegningsbevis i kvitteret Stand at betale ham det nævnte Beløb af 216 Kr. 69 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31 Oktober 1889 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 151 Kr. 84 Øre, der er det Beløb, som Citanten efter Indstævntes Formening har Krav paa for Ophævelsen af Forsikringen.

Medens Parterne ere enige om, at Anstaltens Forpligtelse efter Indtegningsbeviset ifølge den ovennævnte Lovbestemmelse ved nærværende Sags Anlæg havde en Værdi af 715 Kr. 54 Øre, drejer Striden sig om, hvorledes Værdien af Citantens Forpligtelse efter Indtegningsbeviset ved Opgjørelsen skal beregnes, idet de Indstævnte i saa Henseende have gjort gjældende, at det, der ifølge nysnævnte Lovbestemmelse skal kapitaliseres paa Citantens Skyldside, er de virkelige Præmier, han ifølge Anstaltens Forventninger om Dødeligheden af Mænd i hans Alder efter Indtegningsbeviset har at betale, hvorefter hans Forpligtelse har en Værdi 563 Kr. 70 Øre, saa at der som Overskud af Værdien af Anstaltens Forpligtelse vil tilkomme ham de ovennævnte 151 Kr. 84 Øre, hvorimod Citanten har anbragt, at da det ifølge den citerede Lovbestemmelse er Reenværdien af hans Forpligtelse mod Anstalten, som skal hestemmes, og denne Værdi defineres som Værdien beregnet paa Kapitalfod uden Tillæg efter Lovens §§ 7, 12 og 14, bør der ved Beregningen af hans Forpligtelse fra den maanedlige Præmie af 3 Kr. 38 Øre, som han ifølge Indtegningsbeviset har at erlægge, og som bestaar dels af en Præmie efter Lovens § 14, 1ste Stykke, paa 2 Kr. 99 Øre, dels af 39 Øre, der ere 13 pCt. Drifts- og Sikkerhedstillæg efter sidstnævnte §'s 2det og 3die Stykke, drages det

nævnte Tillæg, hvilket vil medføre, at hans Forpligtelse ikkun har en Værdi af 498 Kr. 85 Øre, saa at der tilkommer ham de paastævnte 216 Kr. 69 Øre.

Den af Citanten saaledes hævdede Beregningsmaade skjønnes imidlertid ikke at have Hjemmel i Lov af 18 Juni 1870 § 10, der efter sit Indhold alene foreskriver, at der ved Bestemmelsen af Reenværdien af Livsforsikringsanstaltens og den Forsikredes respektive Forpligtelser ikke til de kapitaliserede Værdier skal lægges noget Tillæg efter Lovens §§ 7, 12 og 14, medens den med Hensyn til Udfindelsen af selve Forpligtelsens Beløb indskrænker sig til en udtømmende Henvisning til de i vedkommende Forsikringsdokument nævnte Summer og Vilkaar, altsaa for den Forsikredes Vedkommende den samlede, Tillæget efter § 14 omfattende maanedlige Præmie, uden ringeste Antydning af, at der heri skal finde nogen Reduktion eller noget Afdrag Sted.

Som Følge heraf vil der ikkun kunne tilkjendes Citanten det Beløb af 151 Kr. 84 Øre, som efter de Indstævntes Beregning, mod hvilken han iøvrigt ikke har gjort nogen Indsigelse, tilkommer ham, hvorhos der ikke vil kunne tillægges Citanten Renter af dette Beløb, som de Indstævnte alt forinden Sagens Paabegyndelse ses at have tilbudt ham. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelle foreligger ikke under Sagen.

Nr. 62. Overretssagfører **Thorvald Henriksen**
(Ingen)

contra

Aktieselskabet **Moss Preserving Comp.** i Moss (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 95. Smørhandler **Emilius Johansen** (Ingen)

contra

Enken **Charlotte Marie Flindt** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 81. **F. C. Poulsen** (Selv)

contra

Ida Petersen (Ingen),

betr. Spm. om et Salær m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammers Kjendelse af 2 Marts 1891: De ovennævnte Spørgsmaal ville ikke kunne forelægges Vidnet.

Sammes Kjendelse af 16 Marts 1891: De ovennævnte Spørgsmaal ville ikke kunne forelægges Vidnet.

Sammes Kjendelse af 13 April 1891: De ovennævnte Spørgsmaal ville ikke kunne forelægges Vidnet. I Kost og Tøring bør Vidnecitanten Mægler F. C. Poulsen til Vidneindstævnte Frøken Ida Petersen betale 16 Kroner, som udredes inden 15 Dage efter denne Kjendelses lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Samme Rets Dom af 20 Juli 1891: Indstævnte, Frøken Ida Petersen, bør for Tiltale af Citanten, Ejendomsmægler F. C. Poulsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 80 Kr. inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 9 Februar d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i de paaankede Kjendelser og den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

De paaankede Kjendelser og Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Præmisserne til Kjendelsen af 2 Marts 1891 ere saalydende: Under nærværende Vidnesag, som af Citanten F. C. Poulsen er paastævnet til Oplysning i en af ham imod Indstævnte Frøken Ida Petersen anlagt Sag, under hvilken han søger Indstævnte tilpligtet at betale 1000 Kr. i Salær i Anledning af Salget af en Ejendom, har Indstævnte protesteret imod Citantens Begjæring om, at nogle af ham den 17 Februar d. A. fremlagte Vidnespørgsmaal forelægges Snedkermester A. Berthelsen, idet hun gjør gjældende, at deres Besvarelse er uden Interesse for Hovedsagen, og da der findes at maatte gives Indstævnte Medhold heri, — i hvilken Henseende særlig bemærkes, at bemeldte Berthelsen alt tidligere har besvaret flere af Spørgsmaalene, vil den nedlagte Protest være at tage til Følge. Derimod findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning til at tilkjende Indstævnte, som af hende paastaet, Kost og Tøring hos Citanten.

Præmisserne til Kjendelsen af 16 Marts 1891 ere saalydende: Under nærværende Vidnesag, som af Citanten Mægler F. C. Poulsen er paastævnet til Oplysning i en af ham imod Indstævnte Frøken Ida Petersen anlagt Sag, under hvilken han søger Indstævnte tilpligtet at betale 1000 Kr. i Salær i Anledning af Salget af en Ejendom, har Indstævnte protesteret imod Citantens Begjæring om, at nogle af ham den 9de ds. fremlagte Vidnespørgsmaal forelægges Snedkermester A. Berthelsen, idet hun gjør gjældende, at deres Besvarelse er uden Interesse for

Hovedsagen, og da der findes at maatte gives Indstævnte Medhold heri, vil den nedlagte Protest være at tage til Følge.

Præmisserne til Kjendelsen af 13 April 1891 ere saalydende: Under nærværende Vidnesag, som af Citanten Mægler F. C. Poulsen er paastævnet til Oplysning i en af ham mod Indstævnte Frøken Ida Petersen anlagt Sag, under hvilken han søger Indstævnte tilpligtet at betale 1000 Kr. i Salær i Anledning af Salget af en Ejendom, har Indstævnte protesteret imod Citantens Begjæring om, at nogle af ham den 7de ds, fremlagte Spørgsmaal forelægges Snekermester A. Berthelsen, idet hun bl. a. gjør gjældende, at deres Besvarelse er uden Interesse for Hovedsagen, og da der findes at maatte gives Indstævnte Medhold heri, idet det ikke kan føre til et for Citanten gunstigere Resultat, at flere af Spørgsmaalene forudsætte en Kundskab hos Vidnet, som er i Strid med dets tidligere Forklaringer, vil den nedlagte Paastand være at tage til Følge, hvorhos Citanten efter Indstævntes Paastand vil have at betale Indstævnte Kost og Tæring, som bestemmes til 16 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Ejendomsmægler F. C. Poulsen, paastaaet Indstævnte Frøken Ida Petersen tilpligtet at betale til ham et Beløb af 1000 Kr., som hun skal skyldte ham i Salær i Anledning af Salget af Ejendommen Nr. 45 og 47 i Valdemarsgade her i Staden, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 30 Oktober 1889, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaavidt Citanten, efter den 11 Maj d. A. i sit da fremlagte Indlæg at have indladt Sagen og efterat Indstævnte derpaa efter havt Anstand paa Sagens sidate Tægtedag, den 25de s. M., havde indskrænket sig til til Retsprotokollen at fastholde sit Tidligere og under Benægtelse af Citantens Sidstnævnte at excipere og indlade, paa sidstnævnte Dag har begjært Anstand i 3 Uger for at svare paa det af Indstævnte saaledes Fremførte, vil saadan Anstand ikke mod Indstævntes Protest kunne bevilges, og Sagen vil derfor være at paakjende i dens nuværende Stand.

Medens det er in confesso, at Indstævntes Sagfører i sin Tid paa hendes Vegne til Citanten har opgivet, at den ovennævnte Ejendom var at faa tilkjøbs, og leveret ham Lejefortegnelse og forskellige Beregninger vedrørende samme, samt derhos til hæn har udtalt, at han skulde faa 1000 Kr. i Salær, dersom

han anviste en Kjøber, med hvem Salg blev effektueret, og at Ejendommen derefter i Foraaret 1889 af fornævnte Sagfører blev solgt til fhv. Snedkermester Berthelsen, drejer Spørgsmaalet under Sagen sig derimod om, hvorvidt den nævnte Kjøber — som af Citanten paastaet — er bleven anvist af ham, saa at han derigjennem kan anses at have erhvervet Berettigelse til det omhandlede Salær.

Indstævnte har benægtet dette, idet hun har gjort gjældende, at 2de hendes Sagfører indtil da ubekjendte Husmæglere Sørensen og Fritze forinden Salget havde henvendt sig til denne med Underretning om, at de havde anvist Ejendommen til Berthelsen, der var villig til at give den forlangte Pris, hvorhos de betingede sig et Salær for Handelen, hvis denne gik i Orden, samt at Berthelsen kort derpaa indfandt sig personlig hos fornævnte Sagfører og afsluttede Handelen med denne, bl. A. paa Betingelse af, at der af Indstævnte skulde udbetales Salær til de nævnte Husmæglere, idet Berthelsen udtrykkelig erklærede, at det var efter disses Anvisning, at han havde kjøbt Ejendommen, ligesom endelig Indstævntes Sagfører har benægtet, at Citanten paa den Tid, da Handelen blev afsluttet, for ham havde opgivet Berthelsen som Kjøber til Ejendommen.

Citanten har vel givet en herfra forskjellig Fremstilling af det forinden Handelens Afslutning Passerede, idet han har anbragt, at han, der alt længe, før Ejendommen blev udlagt til Indstævnte som ufyldstgjort Panthaver, havde havt den i Kommission med et eventuelt Salær af 1000 Kr., da hun blev Ejer, blev anmodet om at foranledige den solgt mod et lignende Salær, og at han i Heuhold hertil havde anvist den til Forskjellige, deriblandt til fhv. Snedkermester Berthelsen, hvem Ejendommen forinden var ganske ubekjendt, men hvem Citanten gav en fuldstændig Specifikation over samme, idet det blev aftalt imellem dem, at Berthelsen skulde bese Ejendommen udvendig og, forsaavidt den viste sig at anstaa ham, i Forening med Citanten senere bese den indvendig, for at de derefter sammen kunde gaa til Indstævntes Sagfører, Overretssagfører H. F. Larsen, hvem Citanten samtidig vil have underrettet om, at han havde anvist den til Berthelsen. Istedetfor at holde sig Aftalen efterrettelig besaa Berthelsen imidlertid — efter Citantens Anbringende — paa egen Haand Ejendommen ogsaa indvendig og begav sig derefter alene til Overretssagfører Larsen, med hvem han afsluttede Handelen, uden at denne imidlertid, da Citanten kort efter forlangte sit Salær, vilde udbetale ham det.

Men da det ikke ved de i Sagen afhørte Vidner eller paa anden Maade er lykkedes Citanten at godtgjøre Rigtigheden af sin ovenanførte, af Indstævnte benægtede Fremstilling, idet det tværtimod af fhv. Snedkermester Berthelsen edelig er forklaret, at han har beset Ejendommen efter Anvisning af 2 andre Husmæglere, og

at han ikke erindrer, at Citanten tidligere havde anvist ham den, og af Overretssagfører Larsen, at han ikke ved Slutsedlens eller Kjøbekontraktens Udfærdigelse var vidende om, at Citanten først havde anvist Berthelsen Ejendommen, uden at denne forinden kjendte noget til den, ligesom endelig Vicevæerten i den omhandlede Ejendom, Bagermester Smith, har forklaret, at Berthelsen, da han første Gang besaa Ejendommen, var ledsaget af Husmæglerne Sørensen og Fritze, vil Indstævnte efter sin Paastand være at frifinde for Citantens Titale, hvorhos Citanten findes at burde erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 9 Februar d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 96. Overretssagfører Jens Petersen (Selv)

contra

Journalist, cand. phil. Poul Marcussen (Hindenburg),

betr. skriftlige Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1891: De ovenciterede for Citanten, Journalist cand. phil. Poul Marcussen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Overretssagfører Jens Petersen, som ansvarhavende Redaktør for Dagbladet „København“, til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale i Erstatning 5000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 8 Juli d. A. til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der ikke vil kunne tages Hensyn til de af Citanten for Højesteret uden dertil erhvervet Bevilling fremsatte nye

Indsigelser med Hensyn til den ham paalagte Erstatning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten findes at maatte betale Indstævnte Processens Omkostninger for Høiesteret med 80 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses are saalydende: I en i Dagbladet „København“ Nr. 177 for den 26 Juni d. A., paa hvilket Indstævnte Overretssagfører Jens Petersen staar anført som ansvarhavende Redaktør, optagen Artikel, betitlet „Gentlemen of the press“, findes følgende Passus:

„Eller om den Slubbert, som i sin Tid anmodede Direktør Abrahams om et mindre Pengelaan og paa Foden af Brevet tilføjede, at han samme Aften skulde anmelde Folketheatrets Première?“

Under Anbringende af, at der ved bemeldte Udladelser, der maa betragtes som i høj Grad ærefornærmende, sigtes til ham, paaستاار Citanten, Journalist cand. phil. Poul Marcussen, under nærværende Sag disse Udladelser mortificerede og Indstævnte anset med Straf efter Injurielovgivningen og tilpligtet at betale til Citanten i Erstatning for tilføjet Tab og Ødelæggelsen af dennes Stilling og Forhold, gode Navn og Rygte 5000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 8 Juli d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Og da nu Indstævnte efter at have havt Udsættelse under Sagen er udebleven uden at fremsætte nogen Indsigelse imod Søgsmålet, og derfor maa anses som den, der ikke har noget imod Søgsmålet at erindre, vil der være at give Dom efter Paastanden, saaledes at Indstævnte for de nævnte for Citanten fornærmelige Udladelser vil være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 101. Proprietær **J. Jensen** (Ingen)

contra

Grosserer **L. Bigler** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 112. Kunstberiderdirektør **Otto Glauert** (Ingen)

contra

Sejlmager **C. A. Forssberg** af Gøteborg (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

**Nr. 77. Frederiksborg Amts Spare- og Laane-
kasse (Jensen)**

contra

Forpagter, nu Gaardejer **M. J. Mathiasen** eller **Mathiesen**
(Ingen),

betr. Betaling af 318 Kr. 38 Øre.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 24 April 1890: Indstævnte, Forpagter M. J. Mathiesen af Borup, bør for Tiltale af Citanten, Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1891: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at de under Sagen omhandlede Høns ikke kunde henregnes til den pantsatte Gaards Besætning, og at de paagjældende Tørv og Rodfrugter ikke vare vedhængende Frugter af Ejendommen, og da bemeldte Tørv og Rodfrugter ikke falde ind under Bestemmelsen i 1ste Punktum af Konkurslovens § 153, til hvis analogiske Anvendelse paa dem der ogsaa mangler Føje, følger det af Bestemmelsen i samme Lovs § 152, at den i Pantebrevet givne Panteret i »Avl og Afgrøde« ikke gyldig har kunnet omfatte dem. Idet det i Dommen antagne Resultat derfor maa tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Eftera Citanterne Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse — der ifølge Panteobligation af 18 Maj 1887, thinglæst 24de s. M., havde tilgode hos Gaardmand Ole Nielsen Svendsen en Kapital oprindelig stor 7500 Kr. med Sikkerhed i hans Gaard i Holløse

med Bygninger og deres Tilbehør, Besætning og Inventarium, Jordernes Avl og Afgrøde m. m. — havde for Kapitalens fordelne Restpaalydende den 15 Januar 1889 ladet foretage Udlæg i Ejendommen, Besætning og Inventarium samt Avl og Afgrøde, foretog Indstævnte Forpagter M. J. Mathiesen af Borup for et Tilgødehavende efter Forlig den 30te næsteften Udlæg hos samme Debitor, hvorved der efter Registrering og Vurdering tidlagdes hærn ca. 90 Tdr. nedkulede Gulerødder, ca. 40 Tdr. nedkulede Kartofler og ca. 6 Tdr. do. Runkelroer, ca. 50 Tdr. Tørv samt 17 Høns og 1 Hanse. Under den af Indstævnte derefter over det Udlagte tillyste Auktion gjorde Citanterne gjældende, at det Udlagte henhørte under Gaardens ved Obligationen pantsatte Avl, Afgrøde og Besætning, hvori der var givet dem Udlæg, men samtykkede iøvrigt i, at Auktionen afholdtes som bestemt; imod at det under en særskilt Sag søgtes afgjort, hvemt Auktionsprovenuet maatte tilkomme.

I Henhold hertil anlagde Citanterne nærværende Sag mod Indstævnte til Betaling af det ved Auktionen udkomne Beløb 318 Kr. 38 Øre tilligemed de af Beløbet efter dets Indsættelse i Sparekasse paaløbende Renter samt Sagens Omkostninger, og da Indstævnte ved den inden Frøderiksborg Birkething den 24 April f. A. afsagte Dom er efter sin Paastand frifunden, medens Sagens Omkostninger hævdes, have Citanterne indbragt Sagen her for Retten og paastaaet, at den forandredes overensstemmende med Proceduren for Underretten. Indstævnte har ligeledes henholdt sig til sine Paastande for Underretten.

Ligesom de under Sagen omhandlede Høns ikke kunne henregnes under Gaardens pantsatte Besætning og heller ikke ved Citanternes Udlæg blev medtagne under den iøvrigt specificerede Besætning, som da fandtes, saaledes kunne de øvrige ved Auktionen bortsolgte Gjenstande af Tørv og Rødfrugter; der heller ikke medtoges under Citanternes Udlæg, ikke henhøre under Pantet, hvilket ikke blot gjælder Tørv, der var tilberedt og skaaret, men ogsaa Kartoffel og Rødfrugter, der vare optagne, hjembragte og hengjemte, og saaledes, dengang Udlæget foretoges, ikke længer var vedhængende Frugter af den pantsatte Ejendom, og findes Bestemmelsen i Konkurslovens § 153, 1ste Punktum, ikke at kunne medføre noget andet Resultat.

Underrettsdommen vil som Følge heraf være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten, som ingen af Parterne have gjort Paastand paa, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse for Overretten.

Onsdagen den 30 Juni.

Nr. 128. Høiesteretssagfører Salomon

contra

- 1) Peter Petersen, 2) Andreas Fr. Block, 3) Joh. Nielsen, 4) Hans Jacob Olsen, 5) Marcus Petersen, 6) Simon Sørensen, 7) Niels Jørgensen, 8) Søren Jørgensen, 9) Anders Christensen, 10) Laurs Jensen, 11) H. Heide, 12) Mikkel Peter Therkelsen og 13) Thomas Johansen (Def. Hindenburg),

der tildales for Overtrædelse af Forordningen om Vejvæsenet af 13 December 1793 § 82.

Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 1 August 1890: De Tiltalte, Arbejdsmand Peter Petersen, Smed Andreas Fr. Block, Vafabrikant Joh. Nielsen, Husejer Hans Jacob Olesen, Opsynsbetjent Marcus Petersen, Arbejdsmand Simon Sørensen, Karethmager Niels Jørgensen, fhv. Landmand Søren Jørgensen, Husejer Anders Christensen, Bestyrer af Forbrugsforeningen i Gangsted Laurs Jensen, Fabrikant H. Heide, Husejer Mikkel Peter Therkelsen og Farver Thomas Johansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Oktober 1890: De Tiltalte Peter Petersen, Andreas F. Block, J. Nielsen, Hans Jacob Olesen, Marcus Petersen, Simon Sørensen, Niels Jørgensen, Søren Jørgensen, Anders Christensen, Laurs Jensen, Forpagter Heide, Mikkel Peter Therkelsen og Thomas Johansen bør til Kjøbstadens Politikasse bøde hver 1 Kr. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, i Salær hver 15 Kr., udredes af de Tiltalte hver med en Trettendedel. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 Februar 1891 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det

forudsættes, at de i Dommen omhandlede fra de Tiltaltes Ejendomme til Landevejsgrøften førende Spildevandsledninger, navnlig for Tiden efter Udstedelsen af Bygningslov af 30 December 1858 i Overensstemmelse med dennes §§ 20 og 41, ere anbragte med Billigelse af vedkommende Bygningsautoritet, medens der for tidligere opførte Bygningers Vedkommende var saa meget mindre Grund til at bevivle, at saadan Billigelse i alt Fald stiltiende forelaa, som der ikke kunde skaffes Afløb fra de paagældende Ejendomme andetsteds.

Allerede som Følge heraf vil Strafansvar ikke kunne paalægges de Tiltalte, og Politiretsdommen, hvorved der er tillagt dem Frifindelse, vil derfor kunne stadfæstes, hvorhos Sagens Omkostninger maa udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag ere Arbejdsmand Peter Petersen, Smed Andreas F. Block, Vafabrikant J Nielsen, Husejer Hans Jacob Olesen, Opsynsbetjent Markus Petersen, Arbejdsmand Simon Sørensen, Karethmager Niels Jørgensen, fhv. Landmand Søren Jørgensen, Husejer Anders Christensen, Bestyrer af Gangsted Forbrugsforening Laurs Jensen, Forpagter og Fabrikant Heide, Husejer Mikkel Peter Therkelsen og Farver Thomas Johansen paa Foranledning af Vej- og Vandinspektøren i Skanderborg Amtsraadsreds ved Politiretten satte under Tiltale for Overtrædelse af Frd. 13 December 1793 § 82.

Det er under Sagen oplyst, at de Tiltalte, der alle ere Ejere af Ejendomme beliggende ved og paa den nordre Side af den Del af Horsens-Viborg Landevej, der fører over Horsens Kjøbstads Grund og benævnes Vestergade, fra deres respektive Ejendomme have Afløb for Spildevand ud til den langs med bemeldte Vejs nordre løbende Grøft, der maa antages derved at blive opfyldt med Urenlighed, og Sigtelsen imod dem gaar nu ud paa, at de derved have tilsidesat Slutningsbestemmelsen i den

ovennævnte Forordnings § 82, der under Strafansvar forbyder at lede Pølevand paa en offentlig Vej eller i dennes Grøfter.

De Tiltalte have i saa Henseende villet gjøre gjældende, at de, idet Terrænforholdene ere saaledes, at det er umuligt at aflede Spildevandet fra deres Ejendomme andetsteds hen end i den paagjældende Landevejsgrøft, formentlig i Henhold til Lovgivningen om Afledning af Spildevand have havt Ret til at lede deres Spildevand ud i Grøften, samt at det ovennævnte Forbud i Frd. af 1793 § 82 kun skulde angaa Afledningen fra Møddinger og deslige, men ikke Afledning af Spildevand. Det følger imidlertid af Forholdets Natur, at de Tiltalte ikkun efter forud erhvervet Tilladelse af vedkommende Amtsraad, under hvis Bestyrelse den heromhandlede Del af den paagjældende Vej eller Gade maa antages at henhøre, og paa de nærmere Betingelser, som dette maatte fastsætte, kunde være berettigede til at lade Spildevandet fra deres Ejendomme — hvis Afledning efter Byggeloven af 30 December 1858 § 20, cfr. § 41, burde have været reguleret, førend Bygningerne bleve opførte, i det Mindste forsaavidt dette er sket efter bemeldte Lovs Emanation — løbe ud i Landevejsgrøften, i hvilken Henseende det maa blive uden videre Betydning, om det, saaledes som det efter Sagens Oplysninger maa antages at være Tilfældet, maatte være umuligt at skaffe Afløb fra bemeldte Ejendomme — hvis ingen af de Tiltalte ses at have erholdt et saadant Samtykke, og der ejheller kan gives dem Medhold i deres Formening om, at Bestemmelserne i Frd. 13 December 1793 § 82 in fine skulde være uanvendelig paa Afledning af Spildevand, ville de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, for deres heromhandlede Forhold hver især være at anse efter den nævnte Lovbestemmelse med en Bøde til Kjøbstadens Politikasse, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 1 Kr.

Nr. 226. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Jørgen Rasmus Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1892: Arrestanten Jørgen Rasmus Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Sjødelin og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Jørgen Rasmus Jørgensen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 12 April d. A. har frastjaalet Johanne Lassen et til 1 Kr. 50 Øre vurderet Blomsterstativ, der under Bestjaalnes Flytning henstod paa Gaden uden Tilsyn, og Møbelhandler Niels Frederik Henriksen en til 4 Kr. vurderet Stol, som stod frit fremme ved Nøggangen til dennes Butik, Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 12 Juni 1857 og anset bl. A. ved Rettens Domme af 25 Juni 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og af 30 August 1881 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, cfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf var udstaaet den 3 Maj 1882, og senest ved Rettens Dom af 20 December 1887 efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, cfr. § 60, samt i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens § 230, 2det Stykke, cfr. § 46, § 281 og § 282, 1ste Stykke, lempet Tillægsstraf i Alt med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 5. Proprietær **J. Bandsholm**,
Proprietær **Buhl** og Sagfører **Vium** (Arntzen).

contra

Overretsprokurator **J. L. Lassen** og Bankkasserer **J. Simmelkjær** som Kuratorer i Firmaet **D. Løwener & Co.s** og Firmaets Indehavere, Maskinfabrikanterne **Peter Hansens** og **Niels Brodersens** Konkursboer samt de to Sidstnævnte personlig (Ingen).

betr. Stadfæstelse af et Akkordforslag.

Se- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Kjen- delse af 11 December 1890: Det vedtagne Akkordforslag stadfæstes, dog saaledes, at Stadfæstelsen først træder i Kraft og at Extradition af Boerne først sker, naar inden en Frist, der nærmere vil blive at fastsætte af Retten, de af Akkorden følgende Udbetalinger, henholdsvis Afsætninger, have fundet Sted. Der forelægges Proprietær Bandsholm, Overretssagfører Krüger, Høiesteretssagfører Bagger og Overretsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af alle de fremlagte Skrivelser fra dem angaaende Akkordens Stadfæstelse, hvilke blive at betragte som Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ifølge det paa Skiftet vedtagne, ved den indankede Kjen- delse stadfæstede Akkordforslag skulde simple person- lige Kreditorer fyldestgjøres med 20 pCt. af deres Fordrin- ger, herunder ikke medregnet Renter af samme, paa Vil- kaar, at Boernes samtlige Ejendele med Undtagelse af Fallenternes Indboer overdroges enkelte af Kreditorerne eller et af dem dannet Aktieselskab til Ejendom.

Dette Vilkaar, der medførte, at de sidstnævnte Kreditorer bleve stillede paa en anden Maade end de øvrige, og hvorved der kom til at mangle Vished for, at alle Kreditorerne i Virkeligheden erholdt det samme Procentbeløb af deres Fordringer, maa imidlertid anses at være i Strid med den i Konkurslovens § 111, 2det Stykke, opstillede Fordring om lige Behandling af ligeberettigede Fordringshavere, og det Samme gjælder, om end i mindre Grad, forsaavidt der intet Hensyn er taget til Fordringernes ulige store Rentekrav.

Ligesom Akkorden af Hensyn hertil ifølge Konkurslovens § 118, 2det Stykke, ikke burde være stadfæstet, saaledes kan Stadfæstelseskjendelsen heller ikke iøvrigt anses gyldig, idet det selv bortset fra, at den i Konkurslovens § 117 fastsatte Frist blev oversiddet, ikke findes tilstedeligt, at

Kjendelsen har givet en længere Henstand med Dividendeudbetalingen end den, der var bestemt ved Akkorden.

Stadfæstelsen vil som Følge heraf i Henhold til Citanternes derpaa rettede Paastand være at ophæve i Forhold til dem.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes de Indstævnte, Kuratorerne i Boerne paa disses Vegne og Fallenterne, Alle in solidum at burde betale Citanterne med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Stadfæstelse af den omhandlede Akkord ophæves i Forhold til Citanterne. Processens Omkostninger betale de Indstævnte, Kuratorerne i Boerne paa disses Vegne og Fallenterne Peter Hansen og Niels Brodersen, een for alle og alle for een, til Citanterne med 300 Kroner. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Efterat der i Samlingen den 1 November d. A. var blevet afstemt over det i Boerne fremkomne, s. D. fremlagte Forslag til en Tvangsakkord — hvilket Forslag formelt nærmest fremtræder som stillet af Fallenten Hansen og kun tiltraadt af Fallenten Brodersen, men dog maa opfattes som et samlet Forslag fra dem begge til saavel Firmaets som deres separate Boers Extradition til deres fri Raadighed, om end saaledes, at Firmaets samtlige Ejendele, forsaavidt de endnu ere i Behold, efter deres Begjæring og paa deres Vegne samtidig overdrages til nogle opgivne Personer eller til et af disse dannet Selskab —, og efterat Forslaget derpaa i Skifteretsmøde af 26 November var bleven erklæret for vedtaget ved den saaledes foretagne Afstemning, er der dels fra de til Gjældbogen Nr. 21 og Nr. 118 anmeldte Herrer Ole Buhl og Vinum, der ere anerkjendte som Kreditorer i Boet for Gjældbog Nr. 21 med 1987 Kr. 50 Øre, men foreløbig i alt Fald ikke aerkjendte for Nr. 118, omfattende nu til Rest 47,704 Kr. 3 Øre, med hvilket Beløb de derfor heller ikke have deltaget i Afstemningen, dels fra den til Gjældbog Nr. 88 anmeldte og for et Beløb af 3127 Kr. 95 Øre anerkjendte Proprietær Bandsholm inden den i Konkurslovens § 117 fastsatte Frist bleven fremsat Protest mod, at Akkorden stadfæstes.

Forsaauidt nu Proprietær Bandsholm har støttet sin Protest derpaa, at der ikke i den i Boet afgivne kritiske Revision findes Attestation for, at Fallenterne have ført de loybefalede autoriserede Handelsbøger, og at det af nævnte Revision (Side 26) fremgaar, at deres Kassebog i det sidste Par Aar hyppig har været ført med Underballance, der endog undertiden har udvist lidt over 20,000 Kr., maa det bemærkes, at de kritiske Revisorer ved samtidig at give en Forklaring af dette sidste Fænomen have udtalt, at der ikke er fjerneste Anledning til derfor at nære Mistanke om nogen Mislighed, samt at de umiddelbart forinden i deres Betænkning (Side 26) netop bestemt have udtalt, at den Omstændighed, at det har været dem muligt i forholdsvis kort Tid ved Hjælp af det fallerede Firmas Bøger at faa en klar Oversigt over Firmaets Virksomhed for en Række af — over 20 — Aar, turde være et tilstrækkeligt Bevis paa, at dets Regnskabsførelse har været i god Orden, og Retten finder derfor ikke, at der fra det nævnte Moment kan hentes nogen Grund til ikke at stadfæste Akkorden.

Proprietær Bandsholm har imidlertid endvidere støttet sin Protest derpaa, at den i Boet fremlagte Statusoversigt formentlig udviser et altfor ringe Resultat, idet den ved betydelig at nedsætte de under de specielle Vurderinger udfundne Beløb for Børnes forskellige Ejendele kun har kalkuleret 14 & 15 pCt. til de simple Kreditorer, at man i Modsætning dertil bør gaa ud fra selve Vurderingsbeløbene, og at der derefter ved fortsat sædvanlig Behandling af Børne vil kunne forventes at udkomme mere end de i Tvangsakkorden tilbudte 20 pCt., hvad der formentlig ogsaa bestyrkes ved, at de kritiske Revisorer netop have udtalt (jfr. Side 25 og 27 i deres Betænkning), at Firmaet i Virkeligheden ikke var insolvent, da Konkursen indtraadte, idet Værdien af dets Aktiver endnu da oversteg dets Passiver, set fra, at Forretningen var i Gang. Naar ikke destomindre navnlig de største Kreditorer i Boet have stemt for Tvangsakkorden, har han gjort gjældende, at dette netop forklæres ved, at disse Kreditorer ved selv at overtage alle Boets Aktiver, der, som anført, ere mere værd, end de i Statusoversigten ere ansatte til, ved Siden af selve Dividenden faa en indirekte betydelig Fordel, men at det netop deraf følger, at den tilbudte Tvangsakkord aldeles ikke opfylder, men tvertimod staar i Strid med Konkurslovens Bestemmelser om, at alle Kreditorer, der ere ens stillede, skulle behandles lige, idet Akkorden netop indrømmer de anmeldte Kreditorer særlige Fordele udenfor deane og derved en Udsigt til fortrinlig Dækning, hvad der ikke afhjælpes ved, at der aabnes ogsaa de øvrige Kreditorer Adgang til at indtræde i det af dem dannede Selskab, idet en saadan Indtræden mulig ikke stemmer med de øvrige Kreditorers Tarv, og idet disse ikke

kunne tvinges dertil for at naa et saadant Udbytte, som Boet i Virkeligheden kan give dem ved sædvanlig Behandling.

Den af Overretssagfører Krüger for Dhrr. Buhl og Vium fremsatte Protest er i alt Væsentligt støttet paa de samme af ham nærmere udviklede Betragtninger, idet han særlig har fremhævet, at den tilbudte Akkord som Følge deraf maa siges at være i Strid med Konkurslovens §§ 111, 2det Stykke, 112 og 115, jfr. ogsaa § 64, 3die Stykke.

De saaledes i Protesterne fremdragne Punkter falde, som det vil ses, i det Hele sammen med de Momenter, som Skifteretten ifølge Konkurslovens § 118 Nr. 2 ex officio har at paase, inden den stadfæster en Tvangsakkord.

Skifteretten finder imidlertid ikke, at der i de omtalte Retninger er fremkommet Noget, som kan hjemle den Ret til at nægte Akkorden Stadfæstelse, idet det kun forudskikkes, at der selvfølgelig ikke herved er Grund til at komme ind paa de Akkorden uvedkommende Forhold, der under Disputen ere fremdragne vedrørende det Selskab, som 7 Kreditorer, repræsenterende tilsammen ca. 190,000 Kr. anerkjendt simpel Gjæld, til hvilke Fallenterne ved Akkordforslaget have begjært Boets Ejendele overdragne, paatænke dannet til fremtidig Drift af Fabriksvirksomheden, idet det i alt Fald er uomtvistet, at ingen Kreditor kan henvises til eller tvinges til at indtræde i et saadant Selskab for at naa et saa stort Udbytte, som de have Krav paa at faa gennem den sædvanlige Konkursbehandling.

Efter hvad der for Tiden foreligger, kan Skifteretten nemlig vel ikke have nogen afgjort Mening om, hvorvidt den i den fremlagte Statusoversigt kalkulerede Dividende kan siges ganske at svare til de virkelige Forhold; men ligesom de kritiske Revisorer i Boet have udtalt (Side 24—25 i deres Betænkning), at dette Resultat netop maa antages nærmest at være overensstemmende med de virkelige Forhold, saaledes taler Erfaring i det Hele for, at der under Konkursbehandling hyppigst ikke opnaas saa stort et Beløb ved Realisationen af Boets Ejendele som det, hvortil de ved foregaaende Vurderingsforretninger ere ansatte, men jævnlig endog meget ringere, og, hvad nærværende Boes faste Ejendomme angaar, modsiges dette i alt Fald ikke ved Resultatet af Salget af Boets faste Ejendom Matr.-Nr. 1018 i Stadens Udenbyes Klædebo Kvarter, der ikke har bragt Boerne nogen Indtægt, om end ikke fuldt saa stort et Tab som befrygtet. Men selv om der derhos ses bort fra, at et langt overvejende Antal af Boets Kreditorer ved deres Afstemning maa antages at være gaaet ud fra, at Statusoversigten i det Væsentlige giver et korrekt Billede af Situationen, er det i alt Fald givet, at der ikke fra nogen Side er fremkommet noget Tilbud om at overtage nogen af Boets Ejendele, særlig dets faste Ejendomme, for højere Beløb end dem, hvortil de i Statusoversigten ere opførte,

hvortil endnu skal føjes, at der inden Fallitten var foretaget Udlæg i Firmaets største faste Ejendom, der saaledes ikke ved Fallitten indgik i Boet, og at den af Udlægshaveren paabegyndte Tvangsauktion over denne Ejendom, der kun er bleven standset ved Forhandling underhaanden i Anledning af Tvangsakkordforslaget, i alt Fald ikke hidtil har givet Udsigt til nogen Indtægt for Boet.

Forsaavidt de Protesterende derhos særlig have paaberaabt sig, at det i den kritiske Revision er udtalt, at Firmaet endnu var solvent ved Fallitten, skal Skifteretten ikke her komme ind paa, hvorvidt der kan gives de kritiske Revisorer Medhold deri og i deres Udtalelse om, at der maa akviesceres ved den under Medvirkning af nogle af Boets Kreditorer pr. 31 December 1886 foretagne Opgjørelse af Firmaets Status som Udgangspunkt, idet den nævnte Udtalelse — dens Rigtighed endog iøvrigt forudsat — i alt Fald ikke kan paaberaabes til Støtte for de Protesterende, da den udtrykkelig tager sit Udgangspunkt fra, at Forretningen da var en i fuld Gang værende Virksomhed, hvorved det tillige maa antages forudsat, at Forretningen kunde raade over den fornødne Driftskapital, medens netop Manglen af en saadan Kapital i alt Fald nødvendiggjorde Konkursen. At de Kreditorer, til hvilke Boets Aktiver ifølge Akkorden tilsigtes overdragne, mulig have Udsigt til ved Hjælp af de Driftsmidler, som de maatte raade over, at kunne bringe et større Udbytte ud af disse Aktiver end det, hvortil de ere kalkulerede i Statusoversigten, viser ikke, at disse Aktiver for Boet har eller kunne udbringes til en større Værdi end denne sidste, og den Udsigt til og det Haab om et større Udbytte, som disse Kreditorer saaledes maatte have og kunne forudsættes at gaa ud fra, kan ikke sammenstilles med, at der ved Akkorden skulde være indrømmet dem bedre Betingelser eller større Fordele end de øvrige Kreditorer, der have samme Plads i Konkursordenen, eller at de ved dens Gjennemførelse blive behandlere paa anden Maade end disse.

Naar Overretssagfører Krüger endvidere særlig har paaberaabt sig Konkurslovens § 112 og synes at gaa ud fra, at det vil blive en Følge af Akkordens Stadfæstelse, at den af ham repræsenterede, hidtil bestridte Fordring, Gjældbog Nr. 118, bliver afskaaren fra at faa nogensomhelst Dividende, om Fordringen end senere maatte blive anerkjendt, skal det kun endnu bemærkes, at dette beroer paa en Misforstaaelse, idet Konkurslovens § 112 netop vil medføre, at der foreløbig, dog indenfor en Frist, der nærmere bliver at fastsætte, vil være at afsætte Dividende til denne Fordring, som kun i Henhold til Konkurslovens § 110 foreløbig er bleven betragtet som ikke stemmeberettiget ved Akkorden. I Forbindelse hermed bemærkes, at der derimod efter Forholdets Natur ikke vil blive Spørgsmaal

om Af sætning til de 5 andre Kreditorer, som ikke ere blevne anerkjendte som stemmeberettigede over Akkordforslaget.

Forsaaavdt Skifteretten derhos endnu ex officio har at afgjøre, om der ikke iøvrigt i Henhold til Konkurslovens § 118 Nr. 1 maatte være Noget til Hinder for Akkordens Stadfæstelse, skal det fremhæves, at det vel af den kritiske Revision fremgaar, at Fallenten Hansen og den ved Begyndelsen af 1888 af Firmaet udtraadte W. Løwener i de fleste af de 20 Aar, hvori de i Forening vare Chefer for Forretningen, have udtaget til privat Brug Beløb, der stode i Misforhold til Forretningens Omfang og Udbytte, og at de ved saaledes at formindske den under Hensyn til Forretningens Udvidelse fornødne Driftskapital efterhaanden selv have bidraget til, at Konkurs indtraadte, samt at det ikke kan diskulperes Hansen i saa Henseende, at den overvejende Del (i Gjennemsnit over $\frac{2}{3}$) af disse Beløb bleve udtagne af hans Kompagnon Løwener, — men at der ikke synes at være Tvivl om, at Forretningens Chefer til enhver Tid have befundet sig i god Tro til, at Forretningen under Hensyn til dens Udvikling og Forholdene iøvrigt kunde bære dette, og at det ikke herved kan lades ude af Betragtning, at deres Firma ved den ovenomtalte, under Medvirkning af Kreditorer ved Udgangen af 1886 opgjorte Status antoges endnu at eje en Formue af over 230,000 Kr., samt at de kritiske Revisorer, som ligeledes berørt, have forment, at Forretningen endnu ved Fallitens Indtræden fra det Synspunkt betragtet, at det var en i fuld Gang værende Fabriksvirksomhed, maatte siges at være solvent i den Forstand, at Værdien af dets Aktiver oversteg dets Gjæld. Selv om man nemlig ikke anser disse Opfattelser for rigtige, findes det Forhold, der i den anførte Retning af de nævnte Chefer tidligere er udvist, dog under Hensyn hertil ikke at være af en saa stor Betydning, at det afgiver aldeles tilstrækkelig Grund til nu under Hensyn til Konkurslovens § 101 l at nægte Stadfæstelse af den vedtagne Akkord.

Idet Akkorden saaledes bliver at stadfæste, vil dette dog — medens det billiges, at der ikke hidtil har fundet nogen Dividendendbetaling Sted, kun kunne ske saaledes, at Stadfæstelsen først træder i Kraft, og at Extradition af Boerne først sker, naar inden en Frist, der nærmere vil blive at fastsætte af Retten, de af Akkorden følgende Udbetalinger, henholdsvis Af sætninger, have fundet Sted.

Der vil være at forelægge Proprietær Bandsholm, Overretts-sagfører Krüger, Høiesteretssagfører Bagger og Overrettsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afgivelse til at berigtige Stempningen af alle de fremlagte Skrivelser fra dem angaaende Akkordens Stadfæstelse, hvilke blive at betragte som Indlæg.

Nr. 10. Dampskibsexpeditør **Otto Vilhelm Sætoft**
(Jensen)

contra

Amtmanden over Maribo Amt **Fabritius Tengnagel** paa
det Offentliges Vegne og Mægler **Marquardt**
(Shaw for Marquardt),

betr. Spm. om Overtrædelse af Mæglerartiklerne for Nykjøbing p. F.

Nykjøbing p. F. Politirets Dom af 24 September 1890: Dampskibsexpeditør **Otto Vilhelm Sætoft** bær for det Offentliges Tiltale under nærværende Sag fri at være.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1891: Tiltalte Dampskibsexpeditør **Otto Vilhelm Sætoft** af Nykjøbing paa Falster bær til Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 40 Kr. Saa udreder Tiltalte ogsaa Sagens Omkostninger for begge Retter, derunder i Salær til Prokuratorerne Bøcher og Nyegaard for Overretten 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Juli 1891 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel maa Skibes Ind- og Udklarering — naar den ikke foretages af Skipperen selv eller hans Folk — anses forbeholdt de beskikkede Mæglere, saaledes at disse, hvad ogsaa Citanten har erkjendt, ere eneberettigede til under den i saa Henseende foreskrevne Ansvarlighed ligeoverfor det Offentlige at besørge saadan Klarering i eget Navn og paa Skipperens Vegne; men da saavel Indklareringen som Udklareringen i Nykjøbing af det i Dommen ommeldte Skib maa anses foretagen af den paagjældende Skibsfører, idet denne selv har underskrevet de i saa Henseende fornødne Dokumenter og saaledes selv har overtaget Ansvaret for disses Indhold, kan den Bistand, der af Citanten er ydet Skibsføreren med Hensyn til disse Klareringer, ikke betragtes som Indgreb i den Mægleren efter Mæglerartiklerne for Nykjøbing tilkommende Eneret, og forsaavidt den af Citanten iværksatte Betaling af Toldkontorets Regning — uanset at den først fandt Sted efter Skibets Afsejling — overhovedet

maatte kunne betragtes som en Bestanddel af selve Udklareringen, maa det Samme ogsaa gjælde om den.

Forsaavidt angaar den af Citanten foretagne Inkassation af Fragten, bemærkes, at den Eneret, der iøvrigt med Hensyn til forskjellige Forretninger af rent privatretlig Natur er tillagt de beskikkede Mæglere, bestaar i en Ret til at udføre disse med offentlig Troværdighed og meddele Udfærdigelser desangaaende med fuld Beviskraft, men derimod ikke beføjer Mæglerne til at formene Andre at udføre de samme Forretninger som Befuldmægtigede for Personer, der ikke ønske eller behøve Mægleres Bistand, og det kan — navnlig under Hensyn til de Udtalelser desangaaende, der (jfr. Kancelli-Cirkulære af 9 Januar 1836) foreligge fra det samme Regjeringskollegium, gennem hvilket og paa hvis Indstilling Mæglerartiklerne for Nykjøbing ere udfærdigede — ikke antages, at det ved de under Sagen i saa Henseende paabaabte, i og for sig mindre tydelige Udtryk i samme skulde have været Meningen at tillægge Mægleren i Nykjøbing en saadan, alle Andre udelukkende Eneret. Citanten kan som Følge heraf heller ikke anses at have paadraget sig noget Ansvar ved at inkassere den paagjældende Skibsfragt, og Politiretsdommen, ved hvilken Citanten er frifunden for det Offentliges Tiltale, vil saaledes kunne stadfæstes. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder de ved den indankede Dom fastsatte Salarier, blive at udrede af det Offentlige. Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Dampskibsexpeditør Otto Vilhelm Sætoft tiltalt for Overtrædelse af de med kgl. Stadfæstelse af 27 Oktober 1847 forsynede Mæglerartikler for Nykjøbing paa Falster, navnlig disses Post 4, hvorefter den sammesteds ansatte Mægler, „saalænge ikke

flere Mæglere vorde beskikkede, skal være eneberettiget til at udføre Mæglerforretninger, saasom at gaa saavel Fremmede, som Byens Indvaanere tilhaande med Skibes Ind- og Udklarering, Fragtens Slutning — — — dog saaledes, at det skal være saavel Skippere som de Handlende uforment at besørge saadant selv eller at lade det udføre ved de Folk, som virkelig staa i deres Tjeneste.“

Sagen er anlagt paa Foranledning af den i Medhold af de ommeldte Artikler for Nykjøbing beskikkede Mægler Marius August Marquardt, foruden hvilken der ikke er ansat anden Mægler i bemeldte By.

Det maa anses godtgjort under Sagen, at Tiltalte, der er bosiddende i Nykjøbing og lønnet af det forenede Dampskibsselskab som dettes faste Agent der paa Stedet, nogen Tid forinden det engelske Dampskib „Royal Prince“ i Maj f. A. var ventende til Nykjøbing med en Ladning Majs, efter Anmodning af sammes Rheder i Newcastle paatog sig for en bestemt Betaling at besørge Skibets Forretninger dersteds. I Henhold hertil begav Tiltalte sig den 4 Maj f. A. ud til Skibet, der dengang laa ved Femø, hvor det paa Grund af sit Dybtgaaende maatte losse en Del af Ladningen, og, efter her at have sat sig i Forbindelse med Skibets Kaptajn, udfærdigede han for denne de fornødne Indklaringsdokumenter, som Kaptajnen dog selv underskrev, og bragte dem Dagen efter til Bandholm Toldkammer, hvorhos han, efterat Forretningerne vare besørgede i bemeldte Tolddistrikt og Lods engageret, den 9de s. M. foranledigede Skibet ledsaget af en Toldassistent fra Bandholm indbugseret til Nykjøbing Havn.

Hvad angaar hans Virksomhed her, maa det efter hans egen, af Skibets Kaptajn i det Væsentlige bekræftede Forklaring og efter, hvad der er oplyst under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør, antages, at denne har bestaaet i, at han efter Skibets Ankomst og efter at Kaptajnen ombord havde underskrevet et ham af en fra Nykjøbing mødende Toldofficiant forelagt, paa Engelsk affattet Inkvireringsrevers, viste Kaptajnen op til det derværende Toldkammer, forestillede ham for Toldforvalteren og efter Sidstnævntes Opfordring fungerede som Tolk imellem dem, medens Kaptajnen uden nogen Medvirkning fra Tiltaltes Side selv underskrev Toldsedlen, som var udfærdiget og direkte indsendt til Toldkamret af Toldvæsenet i Bandholm, og paa lignende Maade gik det efter de afgivne Forklaringer med Hensyn til Udklareringen, idet Kaptajnen efter Udlosningens Tilendbringelse i Følge med Tiltalte paa Toldkamret anmeldte, at han ønskede at udklareres til Antwerpen, hvorpaa den fornødne Udfærdigelse, efter at Kaptajnen havde underskrevet den sædvanlige Generalangivelse, medens Tiltalte forinden havde forladt Lokalet, skete ved Toldpersonalet og over-

leveredes til Kaptajnen personlig. Endelig har Tiltalte, der bestemt har benægtet overfor Rhederiet eller Kaptajnen at have udgivet sig for Mægler, hvad Kaptajnen ogsaa for sit Vedkommende har tiltraadt, erkjendt at have inkasseret Fragten, c. 45,000 Kr. og af samme efter Skibets Afsejling betalt Toldvæsenets Regning i Anledning af Ind- og Udklareringen, saavel som Skibets øvrige Udgifter mod Afregning med Rhederiet.

Ved Politirettens Dom af 24 September f. A. er Tiltalte bleven frifunden for det Offentliges Tiltale, idet det i Dommen er antaget, at han efter det Oplyste kun kan siges ved en underordnet, ikke i Strid med den Mægleren i Nykjøbing forbeholdte Eneret kommende Virksomhed som kjendt Mand og Tolk at have assisteret Kaptajnen, der saaledes i Virkeligheden selv har besørget Klareringen, hvad han var berettiget til. Selv om dette imidlertid med Føje maatte kunne gjøres gjældende med Hensyn til de Ind- og Udklareringen indledende Angivelser og Foranstaltninger, saa skjønnes det dog i hvert Fald ikke rettere, end at Tiltalte ved, som anført, efter Skibets Afsejling — altsaa paa en Tid, hvor Rhederiet ikke havde anden Repræsentant paa Stedet end ham — af den for dette inkasserede Fragt at betale Toldkontorets Regning i Anledning af Ind- og Udklareringen, maa siges at have paa Rhederiets Vegne udøvet en selvstændig Virksomhed med Hensyn til Klareringens endelige Afslutning og Berigtigelse, som efter Mæglerartiklerne for Nykjøbing Kjøbstad af 27 Oktober 1847 Post 4, jfr. Posterne 14 og 16 h, maa antages at henhøre under de Mægleren dersteds forbeholdte Rettigheder. Og da nu det samme efter bemeldte Artiklers Post 16 k findes at maatte statuere med Hensyn til den af Tiltalte ligeledes for det betingede Salær foretagne Inkasation af Fragten, der ikke — som af ham paaberaabt — under de forhaandenværende Omstændigheder kan anses som lovlig Agentur- og Kommissionær-Forretning, vil Tiltalte, der er født den 24 November 1852 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet i Henhold til de ovenanførte Bestemmelser, jfr. Post 18, for sit ommeldte Forhold være at anse med en Bøde af 40 Kr., der bliver at tillægge Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse og i Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen saaledes være at forandre. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter, derunder i Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Bøcher og Nyegaard, 20 Kr. til hver. Sagens Behandling for Politiretten og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Nr. 219.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Larsen (Esbensen) (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 146.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 1 December 1891: Tiltalte Jørgen Larsen (Esbensen) bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Niels Jørgensen (Borre) med en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 5 Dage, hvorhos de Tiltalte ville have hver især med Halvdelen at tilsvare alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, og Defensor, Overretssagfører Zwick, begge af Nakskov, henholdsvis 15 og 12 Kr., og saaledes at de Tiltalte in solidum hefte for bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Tiltalte Parcellist Niels Jørgensen (Borre) bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og at det bemeldte Tiltalte og Tiltalte Husejer Jørgen Larsen (Esbensen) paalagte subsidiære solidariske Ansvar med Hensyn til Aktionsomkostningerne bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Mundt, betale de Tiltalte hver med Halvdelen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juli 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 24.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 219.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Larsen (Esbensen) (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Larsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Det kan ikke billiges, at Forhørsdommeren har ladet Tiltalte aflægge Ed paa den af ham i Forhøret den 8 Oktober f. A. afgivne forandrede Forklaring.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for Jørgen Larsens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lolland Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Husejer Jørgen Larsen (Esbensen) og Parcellist Niels Jørgensen (Borre), af hvilke Førstnævnte er født den 22 April 1850 og Sidstnævnte den 21 August 1839, og af hvilke ingen forhen findes tiltalt eller straffede, aktionerede, Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 146 og Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 148, og det er ogsaa ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forhold.

Under en mod Arbejdsmand Julius Ferdinand Andersen af Lindet indledet offentlig Undersøgelse for Overtrædelse af Jagtloven forklarede Tiltalte Jørgen Larsen (Esbensen) til en Politirapport af 17 Juli f. A., at bemeldte Andersen den 1ste s. M. ca. Kl. 8 om Formiddagen gik paa Landevejen ved Tiltaltes Hus, at han var ledsaget af sin Broder, bar Gevær og havde en Sæk med Noget i paa Skulderen, Tiltalte spurgte, hvad der var i Sækken, hvortil Andersen svarede, at det var Tørv; Tiltalte antog imidlertid, at det var et Dyr. Efter Tilsigelse mødte Tiltalte derpaa den 3 September f. A. i fornævnte Herreds Politiret for som Vidne at afgive Forklaring i bemeldte Sag, og efterat den befalede Formaningstale ved Eds aflæggelse var bleven oplæst for ham, og hans Forklaring til den ommeldte Rapport var bleven forelæst ham, vedtog han i et og alt denne Forklaringes Rigtighed og ratihaberede samme under Eds Tilbud. Da der senere opstod Formodning om, at Forklaringen var urigtig, indkaldtes Tiltalte atter den 8 Oktober s. A. som Vidne i Sagen og han forklarede nu, at tidnævnte Andersen den 1 Juli f. A. om Morgenen Klokken omtrent 7 kom ind i Tiltaltes Hus og bad ham laane sig en Sæk, for nu, sagde han, maatte Bukken blive, hvorhos han opfordrede Tiltalte til at gaa med sig og hjælpe ham med Dyret; Tiltalte forstod, at dette maatte betyde, at Andersen nu havde skudt et Raadyr (Buk), som Tiltalte vidste, at Andersen i de Dage havde gaaet paa Jagt efter i Ravnsby Mose. Tiltalte laante ham da en Sæk, og de gik derpaa sammen til et nærmere angivet Sted nær ved Tiltaltes Hus, hvor Bukken laa gjemt mellem nogle unge Grantræer; han hjalp da Andersen med at stoppe Bukken i Sækken og bar derpaa Bukken nogle Minutter, hvorefter Andersen tog den og gik med den op paa Landevejen, medens Tiltalte gik ind i sit Hus; de havde i Forvejen aftalt, at de hver især til dem, der maatte spørge, hvad der var i Sækken, skulde sige, at det var Tørv, og da nu Tiltalte stod ved sit aabne Vindue og saa Andersen gaa med Bukken et lille Stykke udenfor hans Hus, raabte Tiltalte til ham, hvad det var, han havde i Sækken, hvortil Andersen lo og svarede, at det var Tørv; det nævnte Spørgsmaal

gjorde Tiltalte for senere med et Skin af Sandhed at kunne forklare som sket til Politirapporten af 17 Juli; der var ikke aftalt noget mellem Tiltalte og Andersen om, at han skulde have Udbytte af Bukken eller Vederlag for sin Tjeneste, og han ventede heller ikke at faa saadant. Under den derefter mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse erkjendte han, at det, der for hans Vedkommende passerede overfor Andersen og med Hensyn til den omhandlede Buk, er i et og alt tilgaaet som af ham i Forhøret den 8 Oktober f. A. forklaret, og at han saaledes for Politiretten den 3 September f. A. har aflagt falsk Vidneforklaring, idet han med fuld Bevidsthed om, at hans Forklaring var falsk, har udsagt, at han antog, at det var et Dyr, der var i Sækken, medens han, der havde været med at hente Bukken og at stoppe den i Sækken, og som selv havde baaret den et Stykke Vej, vidste, at det ikke var Tørv, men Bukken, der var i Sækken. Iøvrigt har han anbragt, at han ikke har troet sig forpligtet til at forklare Alt, hvad han vidste til Sagens Oplysning, og at han har ladet sig forlede til at afgive den falske Forklaring dels af et Ønske om at skaane Andersen, med hvis Moder han er lidt beslægtet, dels af Frygt for Andersens Hævn

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes de ved den indankede Dom rettelig at være ansætte, Førstnævnte efter Straffelovens § 146 og ligeledes findes Straffen for Førstnævnte ved bemeldte Dom passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage

Nr. 229.

Advokat Halkier

contra

Anders Henrik Julius Fuhrmann (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Maj 1892: Tvangshusfange Anders Henrik Julius Fuhrmann bør straffes med Forbedringsbusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tvangshusfange Anders Henrik Julius Fuhrmann ifølge Justitsministeriets Resolution af 7de ds. for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der siden Oktober f. A. havde arbejdet som Skræddersvend i Hørby i Sverige, har den 21 December f. A., forinden han samme Dag forlod sin Plads for at rejse her til Staden, frastjaalet Skræddersvend Olaf Cronsjø en til 15 Kr. vurderet Vinterfrakke, der hang frit fremme i Bestjaalnes Værelse i Hørby, hvortil der var uhindret Adgang. Tiltalte er født den 18 December 1860 og bl. A. anset ifølge Rettens Dom af 16 August 1879 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 8 November 1881 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge dens Dom af 22 Januar 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med lige Straf, ifølge dens Dom af 21 Januar 1888 efter Straffelovens § 100, efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 247 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med lige Arbejde i 2 Aar, og senest ifølge Rettens Dom af 23 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Hermed endte Høiesterets 1ste ordinære Session.

Første Extrasession.

Tirsdagen den 26 Juli.

Nr. 230. Høiesteretssagfører Hansen
contra
Christian Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Manddrab.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 4 Februar 1892: Arrestanten Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde paa Livstid. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 16 Aar. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Christian Nielsen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankedé Dom fremstillede Forhold er han ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 186, tildels sammenholdt med § 46, hvorimod der efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Føje til i Forbindelse med de anførte Bestemmelser at anvende samme Lovs § 39. Straffen bliver at bestemme til Tugthusarbejde paa Livstid.

Thi kjendes for Ret:

Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde paa Livstid. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Høiesteret til Høieste- retssagførerne Hansen og Bagger 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christian Nielsen for Manddrab. Arrestan- ten er født den 25 Februar 1854; ved Arts-Skipperinge Herreders Extraretsdom af 12 Juli 1870 blev det under en mod ham for Tyveri anlagt Sag i Medfør af Straffelovens § 58 statueret, at den af ham udstaaede Varetægtsarrest kunde træde i Stedet for den af ham forskyldte Straf, og endvidere er han anset ved Dragsholms Birks Extraretsdom af 20 Oktober 1874 efter Straffe- lovens §§ 228 og 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage; ved 13de Bataillons Krigsretsdom af 16 April 1878 med en efter den militære Lovgivnings Grundsætninger, jfr. Anal. af Frdn. 16 November 1763, lempet arbitrær Straf, der i Henhold til Parolbefaling 3die August 1846 § 2, Nr. 3, bestemtes til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og 25 Rot- tingslag; ved samme Bataillons Krigsretsdom af 14 Juni 1878 for Udeblivelse af Kvarteret, Drukkenskab og Absentation, med en efter den militære Lovgivnings Grundsætninger hjemlet arbi- trær Straf af 50 Rottingslag, samt ved Holbæk Kjøbstads Poliiti- retsdom af 15 Juni 1891 efter Lov 3die Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, medens han iøvrigt ikke er funden straffet ifølge Dom.

Sagens nærmere Omstændigheder ere, efter hvad der ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, følgende: Efterat Arrestanten i 1880 havde indgaaet Ægteskab med sin endnu levende Hustru, Bengta Olsdatter Åaberg, førte de i de første Aar et nogenlunde tilfredsstillende Samliv, men efterhaanden gik det tilbage for dem i økonomisk Henseende, og medens Hustruen, der skildres som en ordentlig og arbejdsom Person, gjorde, hvad hun kunde, for at holde Hjemmet oppe, kom Arrestanten mere og mere ind paa Lediggang og Drik og laa tildels Hustruen til Byrde. Da denne derhos oftere havde

havt Grund til at beklage sig over Arrestantens Adfærd, naar han kom drukken hjem, søgte hun om at erholde Separation, og den 11 Oktober 1890 blev Separationen bevilget bl. A. paa Vilkaar af, at Ægtefællernes 3 fælles Børn, Henrik 8 Aar gl., Jenny 5 Aar gl. og Carl 2 Aar gl., undergaves Hustruens Myndighed og Forsorg. Herefter forbed Arrestantens Hustru ham sit Hus, hvorhos hun med de Midler, som stod til hendes Raadighed, søgte at forhindre ham fra at indfinde sig hos hende og fra at have Samkvem med Børnene. Arrestanten, hvis Forhold overfor Børnene i det Hele maa antages at have været godt og kjærligt, søgte imidlertid fremdeles at sætte sig i Forbindelse med disse, og ogsaa efter Separationen lykkedes det ham af og til at træffe sammen med dem. Efter at han den 4 Juli f. A. i Løbet af Dagen havde nydt endel Spiritus, begav han sig om Eftermiddagen ud til sin Hustrus Bopæl, Nordbanegade Nr. 12, og da han paa Gaden udfør denne Ejendom traf Jenny og Carl, tog han dem med sig op i Ejendommen for at lægge dem til Sengs. Han fandt imidlertid Lejligheden aflaaet, og efterat han havde anmodet Nabokonen om at lukke ham ind, og hun havde nægtet dette, fodi han teede sig som en Rasende, udstødte Trusler og brugte Mund, arbejdede han sig efterhaanden op til en i høj Grad exalteret Stemning, der efter hans Forklaring dels skyldtes hans Forbitrelse mod Hustruen, som forment ham Adgang til Lejligheden, og hvem han desuden — som det efter det Oplyste maa antages uden Grund — havde mistænkt for Utroskab, dels hans noget berusede Tilstand. Under disse Omstændigheder slog den Tanke pludselig ned i ham, at han vilde dræbe Børnene ved at drukne dem i et paa en nærliggende Eng værende Vandhul, og han skred strax til Iværksættelsen af denne Plan, idet han opfordrede Børnene til at gaa med ud paa bemeldte Eng, hvor han flere Gange tidligere havde ført dem hen. Herpaa gik Børnene ogsaa uden Indsigelse ind. Paa Vejen til Vandhullet, hvilket havde en Udstrækning af 75 Alen i Længden, 42 Alen i Bredden, og i kort Afstand fra Land var temmelig dybt, indtil 5 Alen, fastholdt Arrestanten stadig det Forsæt at drukne Børnene, og da de efter et Kvarterstids Forløb vare naaede derhen, greb Arrestanten i denne Hensigt Carl og kastede ham ud i Vandet. Da Drengen imidlertid ikke var kommen ud paa dybt Vand, krøb han atter i Land, og Arrestanten tog ham nu med den ene Haand om Halsen og klemte til, indtil han skjønnede, at Drengen var død, hvorefter han kastede Liget i Vandet.

Medens dette stod paa, havde Jenny staaet ved Siden af, og Arrestanten greb nu ligeledes hende om Halsen, klemte til, indtil han antog, at hun var død, og kastede hende derpaa i Vandet. Der var dog endnu Liv i hende, og da hun tilraabte Arrestanten „Fader“, kastede han, for at faa hende til at synke

til Bunds og drukne, en Sten efter hendes Hoved, som han ogsaa ramte, hvorved der tilføjedes hende et mindre Saar paa den ene Kind. Da der imidlertid nu kom Folk til, tog Arrestanten Flugten uden at bekymre sig om, hvad der videre vilde blive af Jenny.

Af de Tilstedekomne blev Børnene bragte i Land, Carl som Lig, medens Jenny efter strax foretagne Oplivningsforsøg, som varede omtrent en halv Time, kom til sig selv og efter nogle Dages Forløb ikke havde videre Meen af den hende overgaede Vold. Af den under 7de s. M. foretagne legale Sektion af Carls Lig konkluderedes, at Barnet var død suffocativt, uden at de pathognomiske Tegn paa Drukningdød vare tilstede.

Arrestanten har vel under Forhøret udsagt, at han angrede sin Gjerning, men nogen dybere Følelse af Anger synes efter hele hans Optræden under Sagen ikke at være tilstede hos ham. Han har bestemt benægtet at have forøvet Forbrydelsen for at hævne sig paa sin Hustru og er stadig kommen tilbage til den Forklaring, at hans exalterede Stemning fik en saadan Magt over ham, at han ud af denne, og uden at gjøre sig ret Rede for sine Tanker derved, handlede som han gjorde.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og efterat han i den Anledning havde været udlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, udtalte Overlægen ved denne Anstalt i en Erklæring af 16 November 1891 som sit Resultat af Observationen, at Arrestanten er at opfatte som et ved Drik noget sløvet Individ, hos hvem Sløvelsen væsentlig viser sig paa Følelsernes Omraade, men hos hvem der ikke findes Tegn til nogen Sindssygdom. Sagen har derefter været forelagt det kgl. Sundhedskollegium, hvis Majoritet i en den 21 December s. A. afgiven Erklæring udtaler, at efter de foreliggende Oplysninger maa Arrestanten anses for ikke at lide af Sindssygdom, men at være et muligt arveligt degenereret Individ, der tidligt forfaldt til Drik og yderligere i en Række Aar har svækket sine Aandsevner ved sin Drikfældighed. Bemeldte Majoritet fortsætter saaledes: „Det forklares om ham, at han let, naar han er beruset, blev yderst ophidset og neppe vidste, hvad han gjorde, samt foretog sig Handlinger, som han aldrig kunde falde paa i ædru Tilstand; dette er meget sandsynligt, da det er en Kjendsgjerning, bekræftet af Erfaringen, at degenererede Personer ofte paavirkes stærkt og paa abnorm Maade af Spiritus. Det er oplyst, at Arrestanten, da han begik sin Forbrydelse, var beruset, om end ikke i særlig stærk Grad, men at han yderligere blev ophidset ved et Skjænderi. Det er selvfølgelig umuligt at udtale noget Bestemt om, i hvor høj Grad hans Bevidsthed har været paavirket eller omtaaget i Gjæringens Øjeblik, men der er, som ovenfor paavist, Grunde, der foruden selve Forbrydelsens Natur tale for Sandsynligheden af, at han

ikke har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos normale Personer.“ Et enkelt Medlem af Kollegiet gjør vel gjældende, at han efter det Oplyste ikke har kunnet komme til Erkjendelse af, at Arrestanten skulde være et i psykopathologisk Forstand degenereret Individ, eller at der skulde foreligge nogen arvelig Disposition, men kommer dog til det Resultat, at det turde forholde sig rigtigt, hvad Arrestanten selv har angivet, at Nydelsen af en betydelig Mængde Spiritus hin Dag har bragt ham i en ophidset Tilstand, der næppe tillod ham at tænke fuldstændig klart og tildels bevirkede, at han handlede sansesløst, men at han dog ikke var mere beruset, end at han var sig bevidst, hvad han foretog sig.

Medens det nu efter alt det Foreliggende — derunder Forklaringer af de Vidner, som have haft Lejlighed til at iagttage Arrestanten umiddelbart før og efter Gjerningens Udførelse — ikke kan antages, at Arrestanten har handlet i utilregnelig Tilstand, hvad ogsaa stemmer med hans egen Erkjendelse, findes det dog, navnlig under Hensyn til Sundhedskollegiets foran omhandlede Erklæring betænkeligt at statuere, at han i Gjerningens Øjeblik har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælsunde Personer. Da Arrestanten derhos i den ophidsede og exalterede Stemning, hvori han befandt sig, maa antages at have været ude af Stand til roligt at overveje sine Handlinger, vil han ikke kunne anses som den, der med Overlæg har skilt det ene Barn ved Livet og forsøgt at skille det andet Barn ved Livet, hvorimod han vil være at anse for forsætligt Drab og Forsøg herpaa efter Straffelovens § 186, jfr. tildels § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 16 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 190, cfr. tildels § 46 og smh. med § 39, med Tugthusarbejde paa Livstid være at forandre, medens bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Daniel Lystrup (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Maj 1892: Arrestanten Daniel Lystrup bør straffes med Forbedringshnsarbejde i 8 Maaneder, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Mundt, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmusen 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende mod Arrestanten Daniel Lystrup for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag sigtes han for at have om Eftermiddagen den 30 Juli f. A. mellem Kl. 5 og 6 fra et aflaaet Kvistværelse i Ejendommen Gothersgade Nr. 47, der hørte til den paa 3die Sal i samme Ejendom boende Gas- og Vandmester Carl Ludvig Lehmanns Lejlighed, stjaalet dels et bemeldte Lehmann og hans Hustru Betty Marie Kordts tilhørende til 3 Kr. vurderet Sengetæppe, dels forskellige til ialt 145 Kr. vurderede Klædningsstykker, der tilhørte Frøken Dora Heinze, som dengang var i Besøg hos Lehmanns og benyttede det nævnte Kvistværelse.

Ved de af bemeldte Frøken Heinze, samt af Lehmann og hans Hustru og forskellige andre Personer, deriblandt Lehmanns Tjenestepige, Antoinette Mortensen, og den paa Kvisten i den nævnte Ejendom boende Smedemester Jensens Hustru, Anne Kirstine Hubert, afgivne beedigede Forklaringer, er der fremkommet følgende Oplysninger:

Den nævnte Dags Eftermiddag Kl. ca. 3 tog Frk. Heinze Nøglen til det ommeldte Kvistværelse, hvis Dør var forsynet med Smæklaas, fra dens Plads i Lehmanns Spisestue for at gaa og hente sit Overtøj og kom kort efter tilbage iført Overtøjet og hængte Nøglen paa dens Plads. Hun gik derefter ud sammen med Familien Lehmann, og da de Klokker ca. 7 kom tilbage, meddelte Antoinette Mortensen dem, at der under deres Fraværelse var gjort Indbrud i Kvistværelset, og at det for-

nævnte Sengetæppe, samt de ligeledes ommeldte Klædningsstykker vare blevne stjaalne, men atter fundne i en Port i Gothersgade og bragte tilbage. Frøken Heinze har derhos forklaret, at hun Klokken ca. 3 forlod Kvistværelset, og at hun ved sin Bortgang aflaaede dette ved at lade Smæklaasen smække i, og Antoinette Mortensen har forklaret, at Nøglen til Kvistværelset har hængt paa sin Plads i Spisestuen fra det Øjeblik, da Frøken Heinze Klokken ca. 3 hængte den der, og indtil fornævnte Smedemester Jensens Hustru omtrent Kl. 6 underrettede Antoinette om Tyveriet. Frøken Heinze har endvidere forklaret, at de omhandlede Klædningsstykker, da hun Klokken ca. 3 forlod Kvistværelset, hang i et Klædeskab sammesteds, hvori Nøglen sad, og Antoinette Mortensen, at hun samme Dags Morgen havde set det ommeldte Sengetæppe ligge paa den i Kvistværelset staaende Seng. Smedemester Jensens Hustru har derhos forklaret Følgende: Den omhandlede Eftermiddag Klokken ca. 3 hørte hun fra sin Lejlighed, der stöder op til det af Frøken Heinze benyttede Kvistværelse, at Døren til dette blev aabnet og kort efter atter lukket. Efter den Tid hørte hun, der uafbrudt var tilstede i sin Lejlighed, ingen ude paa Gangen og navnlig ingen gaa ind i Frøken Heazines Værelse før Klokken henved 6, da hun gjennem de matte Ruder i sin Entredør saa 2 Personer staa udenfor og hørte, at der blev banket paa Døren til Frøken Heazines Værelse, samt at Nogen gik derind. Da hun noget senere kom ud paa Trappegangen for at gaa et Ærinde i Byen, saa hun, at Døren til Frøken Heazines Værelse stod paa Klem, og at 2 fremmede Mandspersoner stod derinde tæt ved Døren. Den ene af Personerne fulgte efter hende og spurgte hende, om hun vidste, om Marie var hjemme, hvortil hun, der vidste, at der ikke boede nogen Pige af dette Navn i Huset, svarede, at hun ikke kjendte nogen Marie. Da hun var naaet ned i Porten, gik denne Person forbi hende ud paa Gaden, og nogle Minuter senere kom en Mandsperson, som hun strax var paa det Rene med var den anden af de Personer, hun havde set i Frøken Heazines Værelse, og som hun bestemt har gjenkjendt i Arrestanten, ned ad Trappen og gik forbi hende i Porten ud paa Gaden bærende en stor Bylt Tøj, der var indsvøbt i et Sengetæppe. Hun fulgte nu efter Arrestanten, der gik tilhøjre ad Fortouget, indtil han paa nogle faa Alen nær naaede Porten til Ejendommen Nr. 37 i Gothersgade, hvorefter han skraaede over Gaden til det nærmeste Hjørne af denne og Adelgade, gik derpaa et Stykke ned ad denne Gade, men vendte derefter om, og gik tilbage til Gothersgade, hvor han gik ind i Porten til Ejendommen Nr. 37 og lagde Bylten fra sig. Hun skyndte sig derpaa hjem og underrettede Lehmanns fornævnte Tjenestepige om Tyveriet, hvorefter de begge begave sig hen i Porten til Ejendommen Nr. 37, hvor de fandt Bylten liggende. Antoinette

Mortensen tog strax Bylten op, og medens de derpaa et Øjeblik stod i Porten, kom Arrestanten gaaende inde fra Ejendommens Gaard og passerede forbi dem ud gennem Porten. De gik derpaa med Bylten tilbage til Ejendommen Nr. 47 og op i Kvistetagen, hvor de fandt Døren til Frøken Heinzes Værelse aflaaet og udenfor paa Gangen liggende et Kjøleliv, som det er bevist tilhørte Frøken Heinze, og om hvilket denne har forklaret, at det sammen med de her under Sagen omhandlede Klædningsstykker beroede i det tidligere ommeldte Klædeskab, da hun Klokken ca. 3 forlod Kvistværelset. Antoinette hentede derefter Nøglen til dette, og da de kom derind, fandt de det nævnte Klædeskab aabentstaaende og næsten tomt.

Rigtigheden af denne Forklaring er tildels bestyrket ved forskjellige andre Vidners beedigede Forklaringer, og navnlig har Antoinette Mortensen om, hvad der passerede, efterat Jensens Hustru havde underrettet hende om Tyveriet, i Et og Alt forklaret i Overensstemmelse med sidstnævnte Vidnes ovennævnte Forklaring. I de under Sagen omhandlede Gjenstande har derhos saavel Antoinette Mortensen, som Jensens Hustru — Sidstnævnte paa et enkelt Klædningsstykke nær — gjenkjendt det Sengetæppe og de Klædningsstykker, som Bylten indeholdt.

Ved hvad Arrestanten selv har erkjendt i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for bevist, at han den omhandlede Eftermiddag kort efter det Tidspunkt, da Tyveriet skal være begaaet, har været i Besiddelse af en Bylt bestaaende af de ommeldte Klædningsstykker indsvøbte i det omhandlede Sengetæppe. Derimod har han nægtet enten alene eller i Forening med nogen anden at have stjaalet Tæppet eller Klædningsstykkerne og forklaret, at han modtog Bylten i Porten til Ejendommen Nr. 37 i Gothersgade af en ham ubekjendt Mandsperson, der anmodede ham om at bære den for sig hen i Adelgade, og som derefter skraaede over mod denne Gade, men var forsvunden, da Arrestanter, der fulgte efter ham, naaede over til Hjørnet af Gothersgade og Adelgade, hvorfor Arrestanten, efter at være gaaet et Stykke hen ad denne sidste Gade uden at kunne finde Personen, bragte Bylten tilbage til den nævnte Port i Gothersgade. Denne Forklaring er imidlertid ubestyrket, og da saavel Frøken Heinze som Lehmanns Hustru have aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Ejendomsret henholdsvis til Klædningsstykkerne og til Sengetæppet, ligesom Lehmann edelig har forklaret, at han vel ikke bestemt kan gjenkjende Sengetæppet, men dog ingen Grund har til at betvivle, at det tilhører ham og hans Hustru, samt at det er uden hans Vidende og Villie, naar det den omhandlede Eftermiddag er bortkommet fra Kvistværelset, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til de nævnte Gjenstande at dømme Arrestanten for

uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og da der — som det fremgaar af det Foranferte — med denne Besiddelse har været forbundet saadanne Omstændigheder, som tilstrækkelig tydelig vise hen til, at han selv har stjaalet dem, vil han være at dømme som Tyv.

Hvad Tyveriets Udførelsesmaade angaar, maa det efter det Oplyste vel anses for overvejende sandsynligt, at Døren til Kvistværelset har været afaaset, men der skjønnes dog ikke at foreligge et tilstrækkeligt Bevis for, at Tyveriet har været forbundet med Indbrud, hvorfor det kun vil kunne tilregnes Arrestanten som simpelt.

Arrestanten er født den 14 Oktober 1855 og bl. A. anset: ifølge Rettens Dom af 10 Januar 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; ifølge Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Oktober 1877 efter Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 31 Maj 1890 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Tvende mod Arrestanten i Aarene 1890 og 1891 her ved Retten indledede Undersøgelser, hvorunder han som sigtet henholdsvis for Tyveri og for Betleri sad arresteret fra den 28 Juni til den 28 November 1890 og fra den 18 Februar til den 2 Maj 1891 sluttedes uden Tiltale af Mangel paa Bevis. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 239. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Marie Madsdatter, Hassings Enke, (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Juni 1892: Arrestantinden Maria Madsdatter, Hassings Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 251, men Straffen findes efter Omstændighederne og under Hensyn til samme Lovs § 23 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Maria Madsdatter, Hassings Enke, bør hen sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i eet Hundrede og tyve Dage. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maria Madsdatter, Hassings Enke, som er født den 2 Juli 1829 og ikke funden forhen straffet, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have i Slutningen af Marts og Begyndelsen af April Maaned d. A., paa hvilken Tid hun var Sygeplejerske hos den senere afdøde Georgine Cohen, Simonsens Enke, dels svingagtig tilvendt sig en til 6 Kr. vurderet Sølske, som tilhørte nævnte Simonsens Enke, og som Arrestantinden skaffede sig udleveret af dennes Tjenestepige ved i Strid med Sandheden at foregive, at hun havde faaet den til Foræring af hendes Madmoder, dels i flere Gange frastjaalet Simonsens Enke et kontant Beløb af 60 Kr. og en til 5 Kr. vurderet Brosche, vil hun være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 284.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

George Wilfred Hill (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssteds kriminelle Extrarets Dom af 29 Marts 1892: Arrestanten George Wilfred Hill af Frederiksted, bør heusættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, samt betale samtlige af Aktionens lovligen flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 April 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksteds Extraret paakjendte Sag er Arrestanten George Wilfred Hill, som er født den 2 April 1876 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri, og blev han ved Underretsdommen i Medfør af Frd. 11 April 1840 § 12, 2det Led, jfr. med § 29 anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 6 Aar, hvilken Dom derefter af det Offentlige er indanket her til Retten.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det iøvrigt under Sagen Oplyste, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der boede i Huset ved Siden af Frederiksteds Apothek, i indeværende Aar ialt 4 Gange har begaaet Tyveri i dette og tilegnet sig den ene Gang fra en aaben Skuffe et Beløb af 10 Cents og ved de tre andre Lejligheder hver Gang 5 Cigarer til en Værdi af 1 Cents Stykket.

Samtlige Tyverier forøvede han Kl. 3 om Natten og skaffede han sig Adgang til Apothekets aflukkede Gaard ved fra Gaden at klatre over en 6 $\frac{1}{2}$ Fod aflaaet Port, hvorpaa han stak Haanden ind mellem Tremmerne paa et Jalousivindue, der vendte ud til Gaarden, og afløftede en indvendig Krog, hvormed Vinduet var fastgjort, og efter at have rykket dette op, steg han gjennem det ind i et Rum, der var afsondret fra det egentlige Apothek ved et Skillerum eller Skærmbædt, som var forsynet med en Dør, gjennem hvilken han de tre første Gange gik ind i Apotheket, medens han den sidste Gang, da han fandt Døren lukket, krøb over Skillerummet ved Hjælp af to Borde, som stode paa hver Side af samme. Med Hensyn til Lokalteterne bemærkes endnu, at selve Apothekslokalet bestaar af flere Værelser, der ikke ere skilte fra hverandre ved aflukkede Døre, og at en med en uafaaet Dør forsynet Trappe fra disse Værelser fører op til den øvre Etage, hvor Apothekeren, Justitsraad Faber, og en Pharmaceut have deres Soveværelser. Bestjaalne har frafaldet Paastand om Erstatning.

For de af Arrestanten begaaede Tyverier vil han ikke kunne undgaa at anses efter Frd. 11 April 1840 § 12, 2det Led, med en Straf, der fastsættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, og vil Underrettsdommen, der derhos rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, saaledes i det Hele være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 4 August 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 25—26.

Onsdagen den 27 Juli.

Nr. 242.

Advokat Nellemann

contra

Hans Peter Søller (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Juni 1892: Arrestanten Hans Peter Søller bør straffes med Tvangsarbejde i 72 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Peter Søller, der er født den 25 Juli 1831 og

senest anset ved Rettens Dom af 20 Februar d. A. efter Lov 3 Marts 1860. § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage, ved de af Politibetjent Nr. 516 Herfølge og af Urtekræmmerlærling Ejnar Andersen afgivne beedigede Forklaringer maa anses overbevist at have den 6te f. M. betlet her i Staden, vil han paany være at ansø efter fornævnte Lovbestemmelse, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 72 Dage.

Nr. 238. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christen Carl Svendsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Juni 1892: Arrestanten Christen Carl Svendsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og i Erstatning til de Fattiges Kasse for Langaa Sogn betale 30 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Jacobsen 20 Kr. til hver. Den isærte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Christen Carl Svendsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Natten mellem den 3die og 4de Oktober f. A. skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Langaa Kirke i Jylland, idet han, efter at have udtaget nogle Ruder i et af Vinduerne i det aflaaede Vaabenhus og fjernet de Blyrammer, hvori Ruderne vare indfattede, steg ind i Vaabenhuset gjennem den derved frembragte Aabning og derfra gik ind i Kirken gjennem den aabenstaaende Kirkedør. Han forsøgte derefter først med Hænderne at opbryde Kirkeblokken, og da dette ikke lykkedes ham, frabød han de 2 for samme anbragte Hængelaase ved Hjælp af den i Kirkedøren siddende Nøgle, hvorefter han aabnede Blokken og stjal dens Indhold, der beløb sig til ca. 30 Kr.

Natten mellem den 21de og 22de Marts d. A. skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Vaskeriejer Gustav Døhns Kontor i Stueetagen i en til Ejendommen Vesterbrogade Nr. 25 hørende Sidebygning, idet han, der boede i samme Ejendom, fra dennes Gaard gjennem et Vindue steg ind i et Rum i Stueetagen, hvorfra der var uhindret Adgang til Kontoret. Her opbrød han derefter med Vold et paa Væggen hængende aflaaet Skab og stjal fra en i samme beroende uafaaet Pengekasse et kontant Beløb af ca. 43 Kr. Stueetagen i den nævnte Sidebygning var ubeboet om Natten, medens Bygningen iøvrigt var beboet. Arrestanten er født den 3 Juli 1867 og bl. A. anset: ifølge Høiesterets Dom af 15 Januar 1886 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ifølge Middelsom-Synderlyng Herreders Extrarets Dom af 30 November s. A. efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med lige Straf; ifølge bemeldte Herreders Extrarets Domme af 17 Oktober 1887, 25 Februar 1888 og 31 August 1889 henholdsvis efter Straffelovens § 230, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, efter dens § 231 samt efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, cfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og efter Straffelovens § 232, første Membrum, for 4de Gang begaaet Tyveri, med lige Arbejde i 1 Aar; og senest ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Juli 1890, dels efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, dels efter Lov 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Randers Kjøbstads Politivedtægt §§ 4 og 8, med en bemeldte Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 12 Kr. Som Følge af det Anferte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4

Aar, hvorhos han ifølge derom nedlagt Paastand vil have at udrede i Erstatning til de Fattiges Kasse for Langaa Sogn 30 Kr.

Nr. 245. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Ole Christiansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Maj 1892: Arrestanten Ole Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed i Saxkjøbing, og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. til hver, foruden de Førstnævnte tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Ole Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ole Christiansen for Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder: Efter at Arrestanten, der siden Januar d. A. havde været indlagt paa Fattiggaarden paa Fejø, den 18 April d. A. havde forladt bemeldte Ø og begivet sig til Maribo, tog han dersteds Ophold hos Værtshusholder Fick, hvor Skræddersvend Henriksen af St. Løjtofte og Drejer Hallander af Nysted dengang logerede. Da disse tvende Personer den paafølgende Dag vare gaaede over i det i Gaarden liggende Logishus for at sove til Middag, begav Arrestanten, der var iført et Par Fick tilhørende Tøfler, medens hans egne langskaftede, som næsten værdiløse betegnede, Støvler henstode i Skjænkestuen, sig med Tilladelse af Ficks Søn ligeledes over i Logishuset, hvor han lagde sig til Ro i samme Værelse som disse Personer. Da Ficks Søn, der imidlertid forestod Forretningen, Kl. ca. 2 kom derover for at vække Henriksen, var Arrestanten imidlertid forsvunden tilligemed Hallanders til 6 Kr. vurderede Snøresko, som denne havde afført sig og henstillet i Værelset, og Henriksens blaa Klædes Jakke, der ligeledes er vurderet til 6 Kr., medens hans egen, til ikkun et Par Kroner vurderede graa Jakke var efterladt paa den Stol, paa hvilken de alle tre havde lagt deres Frakker. Samme Dags Aften blev Arrestanten antruffen og anholdt paa Maribo Ladegaard, hvortil han Dagen forud havde ladet sig fæste. Han fandtes ved Anholdelsen iført de forsvundne Gjenstande, med Hensyn til hvilke Hallander og Henriksen have forklaret, at de ere dem frakomne mod deres Vidende og Villie; men Arrestanten har under Forhørerne fastholdt, at han ikke i nogen tyvagtig Hensigt har tilvendt sig Jakken og Snøreskoene, men alene ved en Fejltagelse har iført sig dem i Stedet for sin egen Jakke og sine Skaffestøvler, da han efter en Times Tids Middagssøvn, uden at tage Afsked med Nogen, forlod Logishuset medens Hallander og Henriksen endnu sov. Dette Arrestantens Anbringende findes imidlertid, naar henses saavel til den ydre Ulighed, der er imellem de borttagne Beklædningsgjenstande og de af ham efterladte, som til den Tid paa Dagen og overhovedet de Omstændigheder, hvorunder Forbytningen skulde være foregaaet, at lide af en saadan Usandsynlighed, at der — ubestyrket som det iøvrigt er — ikke vil kunne tillægges samme nogen Betydning. Og da det nu af Forhørerne fremgaar, at Arrestanten ikke ved sin pludselige Bortgang fra sit Logis forlod det ad den sædvanlige Vej, men gennem nogle bagved liggende Haver, hvor han sprang over et Hegn, uden at han har kunnet angive nogen rimelig Grund til denne sin Adfærd, ligesom Arrestanten ikke har turdet benægte Rigtigheden af Hallanders Forklaring om, at han, som efter flere Vidners Skjøn ikke kan antages at have været beruset ved Bortgangen, under Opholdet i

Løgiot overfor dennes havde udfalt, at han syntes godt om hans Snøresko og om Henriksens Jakke, der forøvrigt, efter hvad han har erkjendt, viste sig at være for lille til ham, saa at den strammede ham under Armene, findes der herved, og naar lenses til, at Arrestanten gjentagne Gange tidligere har været straffet for Tyveri, at være tilvejebragt et efter Frd. 8 September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri af de ommeldte Beklædningsgjenstande, der ere blevne udleverede de Bestjaalne.

Arrestanten, der er født den 2 Juni 1866 og tidligere har været straffet bl. A. ifølge Andst-Slaugs m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4 August 1886 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 31 Januar 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Vends Herreds Extrarets Dom af 8 Marts 1889 efter Straffelovens § 203, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, samt ifølge Andst-Slaugs m. fl. Herreders Extrarets Dom af 2 Maj 1891 efter samme Straffelovsparagraf med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Lov 6 Marts 1869 § 48, med en Bøde til Statskassen af 4 Kr., vil som Følge heraf nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved den indankede Dom passende bestemt til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Nr. 9. Handelsfirmaet S. de Fine Nyeboe & Co.
(Nellemann)

contra

Overretssagfører Alfred Christensen (Ingen),

betr. Stadfæstelse af en Arrestforretning m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3 September 1891: Den paastævnte Arrestforretning ophæves, og bør Indstævnte Overretssagfører Alfred Christensen for Tiltale af Sagsøgerne Handelsfirmaet S. de Fine Nyeboe & Co. i Sagen fri at være, hvorimod disse betale ham Sagens Omkostninger med 100 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, er den under Sagen omhandlede, i Handelsfirmaet Maurin & Olsens Navn trasserede og af Citanterne akcepterede Vexel ikke bleven forsynet med Endossement til Jernhandler J. M. Ågren i Oscarshamn, fra hvem Indstævnte har modtaget den til Inkassation af dens Restbeløb, og det er heller ikke af Indstævnte paastaet, at Ågren ved særskilt Transport skulde have faaet den overdraget af Smålands Enskilda Bank, til hvilken den var bleven endosseret af Maurin & Olsen. Ligesaalidt har Indstævnte gjort gjældende, at Ågren har indløst Vexlen i Banken som Intervenant, og herimod taler ogsaa, at den ikke har nogen Paategning herom, og i Særdeleshed, at en saadan Antagelse vilde komme i Strid med den i Dommen ommeldte Kontokurant fra Maurin & Olsen til Ågren med tilhørende Anfordringsbevis, ved hvilke Dokumenter Firmaet erkjender at skyldte Ågren det Beløb, han har anvendt til Indløsning af Vexlen, og det uden at nogen Overdragelse af denne til ham antydes ved en tilsvarende Debitering paa hans Konto. Herefter og idet Udstedelsen af et saadant Anfordringsbevis ikke kunde have havt nogensomhelst Betydning for Ågren, dersom han havde havt et med Vexelret forsynet Regreskrav mod Maurin & Olsen, maa det antages, at han har laant dem det Beløb, hvormed han paa deres Vegne har indfriet Vexlen, og det kan saa meget mindre komme i Betragtning herimod, at de under Processen i deres egen Interesse ved Indstævnte have ladet erklære, at Ågren havde indløst Vexlen for selv at erhverve den, som Indstævnte uagtet gjentagne Opfordringer fra Citanternes Side hverken har gjort noget Forsøg paa at forklare, hvorledes denne Erklæring kunde stemme med Posteringen i Firmaets Bøger og Anfordringsbevisets Udstedelse, eller har fremskaffet nogen det her omhandlede Mellemværende med Firmaet vedrørende Udskrift af Ågrens Handelsbøger.

Da Ågren saaledes maa antages at have besiddet Vexlen paa Maurin & Olsens Vegne, have Citanterne været berettigede til for deres Tilgodehavende hos disse at gjøre Arrest i samme eller i det Pengebeløb, som de have indbetalt for at undgaa, at dens Beløb blev inddrevet hos dem af Indstævnte. Naar dernæst henses til, at Vexlen alene var trasseret og akcepteret i det bestemte Øjemed at skulle benyttes som Forskud til Jernbanefragter og andre Omkostninger med Hensyn til en Ladning Brænde, som Firmaet havde erklæret i de nærmeste Dage at ville sende Citanterne,

og at Maurin & Olsen gjentagne Gange have erkjendt deres Forpligtelse til at tilbagebetale det saaledes modtagne Forskud, fordi de ikke sendte den lovede Ladning, maa Citanterne kjendes berettigede til for hele Vexlens Restbeløb med Renter og Omkostninger at søge Dækning i den til dens Indfrielse af dem indbetalte Sum, uden at de behøve at finde sig i, at deres øvrige Mellemværende med Firmaet afgjøres under nærværende Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanterne den 31 December 1889 foretagne Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Citanterne være berettigede til ved Exekution i det til den arresterede Vexels Indfrielse indbetalte Beløb at søge Dækning for Vexlens Restbeløb med Renter og Omkostningerne ved Protesten og Arrestforretningen. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Handelsfirmaet Maurin & Olsen i Oscarshamn i Sverige, der en Tid havde staaet i Forretningsforbindelse med Sagsøgerne, Handelsfirmaet S. de Fine Nyboe & Co. hersteds, og særlig til dette Firma havde i Sverige indkjøbt Brænde, som udskibedes her til Landet — navnlig siden Slutningen af 1888 ved Savværker i Omegnen af Oscarshamn saakaldet „Ytved“, som besørgedes hugget paa Stedet og derpaa afsendt til Oscarshamn eller andre nærliggende Pladser for at afskibes derfra —, og som til Afholdelsen af Udgifterne derved efterhaanden paa Begjæring havde modtaget Forskud fra Nyboe & Co., tilskrev, efter hvad der er fremkommet under nærværende Sag, den 29 August 1889 Nyboe & Co et Brev om, at de (Maurin & Olsen) vilde faa Lejlighed til i de nærmeste Dage at afsende yderligere en Ladning Brænde fra Oscarshamn, og anmodede derfor om at faa omgaaende sendt 500 Kr. til Betaling af Jernbanefragt m. m. Nyboe & Co. besvarede dette Brev med den 31 August s. A. at sende Maurin & Olsen en i disses Navn paa Nyboe & Co. trukken og af disse sidste akcepteret Vexel paa 500 Kr., betalbar her den 3

December 1889, idet de tilføjede, at den var til Jernbanefragt for den Ladning Brænde, som nu i de nærmeste Dage afskibedes fra Oscarshamn. Da der imidlertid ikke ankom nogen Ladning Brænde til Nyboe & Co. i den nærmeste Tid derefter, rettede disse gjentagne Forespørgsler i saa Henseende til Maurin & Olsen, særlig under 23 September 1889, og de modtog derpaa et Brev af 25de s. M. fra det nævnte Firma, der gik ud paa, at en Del af det tilbageværende Ved laa ved en Dampsav en Mil fra en Jernbanestation, hvorhen Paagældende havde forsemt at kjøre det paa Grund af Høsten, men at Ladningen skulde blive expederet endnu i Efteraaret. Den 20 Oktober s. A. tilskrev Maurin & Olsen dog paany Nyboe & Co. et Brev, hvori de under Henvisning til Oplysninger fra den omtalte Jernbanestation udbad sig Ordre, om de med al Magt skulde sørge for at drive Brændet frem til Bestemmelsesstedet, eller om det maatte blive liggende til Foraaret, i hvilket sidste Tilfælde de maatte tilhagebetale det modtagne Forskud. Den 24 Oktober svarede Nyboe & Co. derpaa, idet de besvarede sig over det Passerede, at de nu maatte gaa ind paa, at Brændet først afskibedes til Foraaret, men at de, da der saaledes ikke havde været Spørgsmaal om den Jernbanefragt, hvortil Forskudet paa 500 Kr. var blevet begjært, anmodede om omgaaende at faa deres Akcept for dette Beløb tilbagesendt. Maurin & Olsen skrev derpaa den 4 November tilbage, at de, da de havde antaget, at der ikke vilde møde Hindringer for Brændets Transport hertil, havde diskonteret den nævnte Akcept, for hvilken de imidlertid om kort Tid skulde sende Valuta.

I Svar herpaa beklagede Nyboe & Co. sig over, at der var blevet disponeret over Vexlen, og opfordrede Maurin & Olsen til selv at indløse Vexlen, hvor den var diskonteret, og sende dem den, hvad dog ikke skete, og, da Nyboe & Co. derefter erfarede, at Vexlen af Smålands Enskilda Bank, til hvilken Maurin & Olsen havde endosseret den, var bleven sendt Privatbanken hersteds til Inkassation, forlangte de under 25 November, at Maurin & Olsen uopholdelig skulde sende 500 Kr. til dens Indløsning. Disse svarede dog kun, at de om nogle Dage skulde sende Nyboe & Co. disses Tilgodehavende, og under 30 November 1889 tilskrev de saa Nyboe & Co., at de ved Omsætningen af Vexlen, efter Fradrag af Diskonto 6 Kr. 13 Øre, havde modtaget 493 Kr. 87 Øre, at de ifølge en Kontokurant, som de den 31 August 1889 havde tilstillet Nyboe & Co. over deres Mellemværende indtil nævnte Dag, — hvilken Kontokurant Nyboe & Co. i Brev af 3 September 1889 vel havde forbeholdt sig senere ved Afskibningernes Afslutning at gennemgaa, men mod hvilken der ikke senere var fremkommet nogen Indsigelse, — havde tilgode hos dem 387 Kr. 97 Øre, og at Maurin & Olsen altsaa kun skyldte dem 105 Kr. 90 Øre til Rest, hvilket

Beløb samtidig blev fremsendt, men, efter Fradrag af Agto 6 Øre, af Nyboe & Co. kun blev hævet med 105 Kr. 84 Øre. Disse 105 Kr. 84 Øre indbetalte Nyboe & Co. til Privatbanken som Afdrag paa Vexlen, men lode den for Restbeløbet protestere for sig d. 5 December 1889, idet de opgave, at Trassenterne selv være pligtige at indfri samme. Vexlen gik derefter tilbage til Smålands Enskilda Bank, hvor den blev indfriet for Restbeløbet, og den blev derpaa tilstillet Indstævnte i Sagen, Overretsagfører Alfred Christensen, til Inkassation hos Sagsøgerne.

Da Indstævnte afkrævede Sagsøgerne det omtalte Restbeløb af 394 Kr. 16 Øre med Protest- og Inkassationsomkostninger, ialt 418 Kr. 28 Øre, lode disse, idet de gjorde gjældende, at Maurin & Olsen ifølge det Anførte, efter nu at have indfriet Vexlen med dens Restbeløb, uden videre burde have tilstillet dem samme og ikke være berettigede til at lade Beløbet inkassere hos dem, samt at Maurin & Olsen overhovedet intet havde tilgode hos dem og navnlig ikke de ovenanførte 387 Kr. 97 Øre, men tværtimod ifølge en af dem selv nu opgjort og Maurin & Olsen tilstillet Kontokurant den 31 August 1889 udenfor Vexlen skyldte dem — efter en senere sket Berigtigelse — 136 Kr. 74 Øre, og idet de endvidere anbragte, at de under en eventuel Vexelsag mod dem ikke kunde gjøre disse forskellige Indsigelser gjældende, under Paaberaabelse af § 3 sidste Stykke af Lov om Vexelsager m. m. af 28 Maj 1880 og af Plakat 30 November 1821 den 31 December 1889 ved Kongens Foged foretage Arrest hos Indstævnte som den, der for Maurin & Olsen, som vare Udlændinge, sad inde med den omhandlede Vexel, i selve denne Vexel eller, saafremt de maatte blive nødte til at indfri samme, i det for Vexlen indbetalte Beløb til Sikkerhed for deres Fordring paa at faa selve dette Beløb med Omkostninger godtgjort af Maurin & Olsen. Og ved Stævning af 1 Januar 1890 til Indstævnte som Indehaver af den ommeldte Vexel for Maurin & Olsen, der ikke havde nogen anden Mandatar her i Riget, paastode Sagsøgerne dernæst her under Sagen den saaledes skete Arrest stadfastet og sig kjendte berettigede til at søge Dækning ved Exekution i Vexlen eller i det Beløb, som de eventuelt maatte komme til at betale Indstævnte til dens Indfrielse — hvilken Indfrielse efter det Oplyste noget senere fandt Sted fra deres Side — for deres Krav paa af Maurin & Olsen at faa betalt det dertil med Protest- og andre Omkostninger foruden Renter medgaaede Beløb og for deres Ret til Erstatning af Arrestens og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der strax kun gav Møde for sig selv og for Jernhandler J. M. Ågren i Oscarshavn, gjorde gjældende, at han havde modtaget Vexlen til Inkassation fra nævnte Ågren, der havde indfriet den i Smålands Enskilda Bank og faaet den udleveret sammesteds og nu var Ejer af den, og at han saaledes

sad inde med Vexlen for Ågren og ikke for Maurin & Olsen, med hvem han ikke hidtil havde staaet i Forbindelse, og som ikke da gav Møde, og, idet han derfor paastod, at Arresten vilde være at ophæve, og at Sagsøgerne ikke kunde kjendes berettigede til at gjøre Exekution i Vexlen eller dens Provenu, samt at Sagens Omkostninger vilde være at godtgjøre ham skadesløst, fordrøede han, da Sagsøgerne fastholdt deres Anbringende om, at Vexlen var bleven indfriet af Maurin & Olsen og nu tilhørte disse, og at Indstævnte derfor maatte siges at sidde inde med den og nu med dens Provenu for disse, i Henhold til § 32 i Lov om Sø- og Handelsretten af 19 Februar 1861 ved Rettens foreløbige Kjendelse afgjort, hvem af Parterne det paahvilede at bevise, om Vexlen, da Arresten foretoges, tilhørte Maurin & Olsen eller Ågren. Efter mundtlig Procédurê derom blev det ved Rettens Kjendelse af 27 Marts 1890 udtalt, at, da Vexlen, paa hvilken intet af Endossementerne var udslettet, ikke selv viste, at Maurin & Olsen vare Ejere af samme, og dette heller ikke fremgik af det af Sagsøgerne indtil da Fremførte, og da Forfølgning af den hos Indstævnte til Sikkerhed for Sagsøgernes formentlige Fordring paa Maurin & Olsen foretagne Arrest ved Stævning til Indstævnte som Ihændebringer af Vexlen kun kunde anses hjemlet ved Plakat af 30 November 1821, naar Maurin & Olsen ved Arrestens Foretagelse vare Ejere af Vexlen, maatte det, som Sagen da forelaa for Retten, paaligge Sagsøgerne at bevise, at Maurin & Olsen ved Arrestens Foretagelse vare Ejere af Vexlen.

Under den derefter stedfundne Procédurê er det af Sagsøgerne principalt gjort gjældende, at der er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Maurin & Olsen paa det anførte Tidspunkt vare Ejere af Vexlen, subsidiært, forsaavidt dette ikke maatte antages at være bevist, fremhævet, at det i saa Fald maatte siges at skyldes Indstævntes forbeholdne Procédurê, idet han ikke har efterkommet en Opfordring fra Sagsøgerne til at fremlægge en notarialiter bekræftet Udskrift af Ågrens Kassebog for den 10 December 1889, paa hvilken Dag Vexlen blev indfriet i Smålands Enskilda Bank, og af Maurin & Olsens Konto i Ågrens Hovedbog for 1889, men har indskrænket sig til at fremlægge en Ågren fra Maurin & Olsen tilstillet Kontokurant for 1889 med et deri paaberaabt Anfordringsbevis af 10 December s. A., og at Bevisbyrden, der ved den ovennævnte Kjendelse kun var paalagt Sagsøgerne, som Sagen da forelaa, som Følge deraf maatte være gaaet over paa Indstævnte paa Ågrens Vegne.

Indstævnte, der principalt har benægtet Rigtigheden af begge disse Sagsøgernes Anbringender, har derhos for det Tilfelde, at det dog maatte blive antaget bevist, at Vexlen paa det omtalte Tidspunkt tilhørte Maurin & Olsen, subsidiært, idet han fra den 23 Oktober 1890 tillige har givet Møde i Sagen paa

paa disses Vegne, gjort gjældende, at Sagsøgenes Paastand selv i saa Fald ikke kunde tages til Følge, da Maurin & Olsen ifølge deres ovennævnte Kontokurant til Sagsøgerne pr. 31 August 1889, mod hvilken disse ikke havde rejst nogen Indsigelse inden Udgangen af 1889, og som de derfor maatte siges at have anerkjendt, da havde havt 387 Kr. 97 Øre tilgode hos Sagsøgerne og følgelig havde opfyldt deres Tilsagn om at tilbagebetale det gennem Vexlen modtagne Forskud ved at fremsende Forskjellen mellem det Beløb, hvortil den var omsat, 493 Kr. 87 Øre, og de nævnte 387 Kr. 97 Øre med 105 Kr. 90 Øre, saa at de ikke havde været pligtige til derudover at indfri Vexlen. Overfor denne Del af Indstævntes Procedure have Sagsøgerne derimod paaberaabt sig, at Indstævntes Anbringender i saa Henseende overhovedet ikke kunde komme i Betragtning som meget for sent fremkomne under Sagen, at Maurin & Olsen derhos overhovedet ikke kunde være berettigede til at gjøre deres paastaaede Kontokurantkrav gjældende overfor Kravet fra den nævnte Vexel, som de i den ovenfor citerede Brevvexling havde erkjendt, intet havde at gjøre med det øvrige Mellemværende, og havde forpligtet sig til ubetinget at fyldestgjøre, og der var likvidt, jfr. D. L. 5—14—6, hvorimod det paastaaede Kontokurantkrav i alt Fald end ikke var forfaldent samtidig, samt endelig at Maurin & Olsen aldeles ikke havde den i Kontokuranten anførte Saldo af 387 Kr. 97 Øre tilgode hos Sagsøgerne, men tvertimod ifølge disses ovenfor omtalte Kontokurant skyldte dem 136 Kr. 74 Øre, idet Maurin & Olsen — bortset fra, at Vexeldiskontoen og Agioen paa tilsammen 6 Kr. 19 Øre ikke kunde falde Sagsøgerne tillast — derhos uden Feje havde debiteret Sagsøgerne for 226 Kr. 23 Øre til Rejser og Folkeløn m. m. i Anledning af Brændeopkjøbene, samt endvidere skyldte Sagsøgerne 163 Kr. 66 Øre i Godtgjørelse for 23 $\frac{1}{4}$ Favns Undermaal paa disse Brændeopkjøb og urigtig havde debiteret dem 43 Kr. 34 Øre for ikke fremsendt Brænde, og idet de fremdeles som Følge deraf havde debiteret dem 42 Kr. 58 Øre formeget som dem tilkommende Provision og sluttelig tillige havde debiteret dem for tvende Poster paa 48 Kr. 50 Øre, der heller ikke tilkom dem, hvad Indstævnte under Proceduren har erkjendt, medens han har bestridt samtlige Sagsøgenes øvrige nysnævnte Indsigelser.

Der findes nu imidlertid ikke at kunne gives Sagsøgerne Medhold i, at det af dem er godtgjort, at den omhandlede Vexel, da Arresten foretoges, tilhørte Maurin & Olsen. Det er under Sagen uomtvistet, at Indstævnte selv har modtaget den fra J. M. Ågren, og at denne uafbrudt har hævdet, at Vexlen er indfriet af ham i Smålands Enskilda Bank og er hans Ejendom. Som allerede i Kjendelsen af 27 Marts 1890 berørt, fremgaar det heller ikke af Vexlen selv i Forbindelse med den Omstændighed,

at den er indfriet i den nævnte Bank, saa at denne, uanset det undslettede Endossement til samme, ikke kan antages længere at eje Vexlen, at den er bleven indfriet af Maurin & Olsen selv som Trassenter eller dog paa deres Vegne, og ligesaa lidt kan det af den Omstændighed, at Ågrens Navn ikke findes paa Vexlen, og at Vexlen ikke er bleven forsynet med Endossement til ham, udledes, at den ikke er indfriet af ham og for egen Regning, hvorved bemærkes, at han under Sagen har begjært Vexlen udleveret for at tilvejebringe et saadant Endossement, hvad den skete Arrest imidlertid har forhindret. Og vel findes det nu ikke af den Omstændighed, at Recambioregningen for Vexlen af fornævnte Bank er udstedt til J. M. Ågren, om dette end taler for, at han har indløst Vexlen, at kunne udledes, at dette er sket for hans egen Regning. Men omvendt findes ikke det Modsatte, som af Sagsøgerne paastaet, at kunne udledes af den af Indstævnte fremlagte, ovenfornævnte Kontokurant fra Maurin & Olsen til J. M. Ågren med tilhørende Anfordringsbevis. Ved dette, der er dateret den 10 December 1889 — Vexlens Indløsningsdag — forpligtede Maurin & Olsen sig til paa Anfordring at betale J. M. Ågren 401 Kr. 50 Øre med Renter ifølge modtagen Valuta, og i Kontokuranten var J. M. Ågren under samme Dato krediteret for „Kassa til Indløsning af S. de Fine Nyboe & Co.'s Akcept ifølge en særlig Forpligtelse 401 Kr. 5 Øre“. Det kan nemlig ikke deraf i Forbindelse med den Omstændighed, at Ågren ikke samtidig ses at være debiteret for Vexlen, siges at fremgaa, at han, der ikke selv stod i Forbindelse med Sagsøgerne, kun har indløst Vexlen for Maurin & Olsens Regning, saa at de ved Indløsningen ere blevne Ejere af samme. Men ej heller findes der at kunne gives Sagsøgerne Medhold i, at Bevisbyrden med Hensyn til, hvem der var Ejer af Vexlen, maa være gaaet over paa Indstævnte blot som Følge af, at han ikke for Ågren har fremlagt de ovenforomtalte tvende Udskrifter af dennes Kassebog og Hovedbog. Om Indstævnte nemlig end ikke, trods den Sagsøgerne paalagte Bevisbyrde, kunde undslaa sig for paa Ågrens Vegne at tilvejebringe og fremlægge disse Udskrifter, forsaavidt de maatte kunne være af særlig Betydning for Sagen, er det dog ikke af Sagsøgerne paapeget, at de nævnte Udskrifter maatte antages at have virkelig Betydning i saa Henseende, og det er end ikke af Sagsøgerne assereret, at de vilde findes ikke at stemme med den nysomtalte af Indstævnte fremlagte Kontokurant og Anfordringsbevis fra Maurin & Olsen selv.

Men, naar det saaledes ikke kan antages bevist, at Vexlen ved Arrestens Foretagelse tilhørte Maurin & Olsen, kunde Sagsøgerne ikke være berettigede til ifølge Plakat af 30 November 1821 at gjøre Arrest i samme for deres paastaaeede Krav paa Maurin & Olsen, og Arresten vil derfor blive at ophæve, uden

at Sagsøgerne kjendes berettigede til den paastaede Exekution, og uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa noget af det med Hensyn til nævnte Krav iøvrigt Anførte, hvorhos Sagsøgerne findes at maatte godtgjøre Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 222. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Martinus Jens Nicolaj Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Nørvang-Terrild Herreders Politirets Dom af 20 April 1892: Arrestanterne Peter Christian Larsen og Martinus Jens Nicolaj Jensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens i 72 Dage. Saa bør de og Begge for Een og Een for Begge betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1892: Politiretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa undreder Arrestanten og Sagens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ifølge en Høiesteret forelagt Daabsattest er født den 17 August 1848, og at han tidligere er dømt ikke 3, men 4 Gange for Betleri, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten Martinus Jens Nicolai Jensen for Betleri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Følge med den i første Instants medtiltalte Peter Christian Larsen d. 8 April d. A. ved Middagstid har indfundet sig paa en Gaard i Nærheden af Vejle og der betlet om Penge og Mad samt modtaget nogle faa Øre, ved hvilken Lejlighed de imidlertid bleve anholdte af en tilstedeværende Gensdarm.

Arrestanten, der maa antages at være født i Aaret 1848 og tidligere gjentagne Gange at have været straffet, deriblandt 3 Gange for Betleri, og senest ifølge Nørvang og Tørrild Herreders Politiretsdom af 4 Maj 1889 med Tvangsarbejde i 60 Dage, hvorefter han ved Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 12 December 1890 har været anset som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Bekj. af 10 April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 72 Dage.

Hermed endte første Extrapassession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 29 August.

Nr. 273. Høiesteretssagfører Asmussen
contra

Niels Martinus Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Extrarets Dom af 13 Juni 1892: Arrestanten Niels Martinus Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Hasselbalck og til Defensor Sagfører Knud Petersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1892: Arrestanten Niels Martinus Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Betingelserne for det i Danske Lov 6—17—10 og 11, jfr. For-

ordning 8 September 1841 § 6, hjemlede Bevis ere tilstede, forsaavidt angaar Uhret, Piben og Underbenklæderne, om hvilke Gjenstande der efter den skete Indstævning for Høiesteret alene er Spørgsmaal; men idet det efter de oplyste Omstændigheder maa antages, at Tiltalte selv har stjaalet Gjenstandene, vil han i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Domme være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Niels Martinus Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Martinus Nielsen for uhjemet Besiddelse af stjaalne Koster. Den 15 April d. A. blev det til vedkommende Gendarmeristation anmeldt, at der den foregaaende Nat paa tre forskjellige Ejendomme i Nærheden af Aalborg var begaaet Tyverier fra uafaaede Karlekamre, medens Beboerne sov, ved hvilken Lejlighed der var frastjaalet: 1) Tjenestekarl Lars Svendsen, tjenende hos Gaardejer Pejstrup i Hedegaardene, et Landmandsuhr med vedhængende Nikkelkjæde, der laa under Hovedpuden i hans Seng, samt et hvidt Halstørklæde af Halvsilke og to Par Muffediser, hvilke Gjenstande beroede i Bestjaalnes Overfrakke, der hang paa et Søm i hans Kammer; 2) Tjenestekarl Mouritz Christian Mouritzen, i Tjeneste hos Gaardejer Andersen i Hedegaardene, følgende i hans Kammer henliggende Gjenstande, nemlig: et omtrent nyt Sæt Tøj af Bockskin, et hvidt Halstørklæde, en Træopstanderpibe, en saakaldet „Humbug“, der benyttes som Halstørklæde, og en gul Læderportemonnaie, bl. A. indeholdende 60 Øre, og 3) Tjenestekarl Troels Christensten, tjenende hos Sognefoged Kjeldgaard af Øster Mariendal: et Par strikkede, uldne, lysegraa Underbenklæder samt en gul Læderportemonnaie, indeholdende ca. 1 Kr. i Smaamønt og to fremmede Mønter. Underbenklæderne laa

paa Bestjaalnes Kiste, Portemonnaien beroede i hans Benklæder, der henlaa sammesteds.

Efter at Mistanken for de begaaede Tyverier var blevet henledet paa Arrestanten, der kort i Forvejen havde tilendebragt Afsoningen af en ham idømt Straf af Forbedringshusarbejde i to Aar, idet det oplystes, at han den 16 April paa en Beværtning i Aalborg havde bortbyttet et Nikkel-Landmandsuhr til en Arbejdsmand mod et mindre, kontant Beløb og et gammelt Nysølv's Spindeluhr, hvilket han derpaa atter havde afhændet, blev han den 17 April anholdt og fandtes ved Visitationen i Besiddelse af følgende af de ovennævnte stjaalne Gjenstande, nemlig: to Par Muffediser, en Tobakspibe, et Par Underbenklæder, hvilke sidste han var iført, samt endvidere en gammel sort Læderportemonnaie, indeholdende et mindre Pengebeløb og to fremmede Mønter, med Hensyn til hvilke det maa anses oplyst, at det er dem, der som ovennævnt havde beroet i den Tjenestekarl Troels Christensen frakomne Portemonnaie. Da derhos det ovennævnte Landmandsuhr var blevet skaffet til Stede, vedgik Arrestanten for vedkommende Politibetjent, der havde anholdt ham, og gjentog for Politiassistenten, der var kommen tilstede — efter hvad de nævnte Bestillingsmænd edelig have forklaret — at han havde sat sig i Besiddelse af det paagældende Uhr med den til samme hørende Kjæde, de to Par Muffediser, Underbenklæderne og Piben ved Tyverier paa de ovennævnte Gaarde Natten mellem den 14 og 15 April, og at han ved samme Lejlighed havde stjaalet to Pengepunge, indeholdende Smaabeløb samt de to fremmede Mønter, hvoraf han ved Anholdelsen var i Besiddelse, men at han havde bortkastet Pungene i en Landvejsgrøft. Denne Tilstaaelse tilbagetog Arrestanten imidlertid umiddelbart efter, og han har derefter overfor Forhørsdommeren dels benægtet nogensinde at have afgivet en saadan Tilstaaelse, dels fastholdt, at han den paagældende Nat, da Tyveriet maa være begaaet, som Følge af, at han om Aftenen i en Beværtning i Aalborg havde nydt forskellige Drikkevarer og derefter i nogen Tid været i Følge med en ham ubekjendt Person, i hvis Selskab han ligeledes vil have nydt Brændevin, var saa beruset, at han ikke mindes, hvad han foretog sig, og kun erindrer, at han næste Morgen vaagnede i en Landvejsgrøft og da fandt de ovennævnte i hans Besiddelse forefundne Gjenstande liggende ved Siden af sig eller, som han senere under Forhørene har opgivet, Uhret liggende i sin Vestelomme, Piben ligeledes i en af sine Lommer og det ene Par Muffediser trukne om sine Haandled, medens det andet Par Muffediser og Underbenklæderne laa ved Siden af ham. Den sorte Læder-Portemonnaie tilhørte ham selv og beroede i hans Buxelomme. Ved sin Opvaagnen fandt han i den de to fremmede Mønter, medens han savnede nogle af de Penge, den efter hans Opgivende den

foregaaende Dag havde indeholdt, hvorhos han, efter hvad han senere forklarede, endvidere ved samme Lejlighed savnede et Tørklæde, han om Aftenen havde om Halsen, en Shagpipe, noget Tobak, en Æske Tændstikker og en Lømmekniv. De to stjaalne, gule Læderportemonnaier bleve den 15 April fundne uden Indhold i en Vejgrøft ved Hedegaardene, og den 20 April afleveredes paa Aalborg Politikammer som fundne under nogle Graner i Lystanlægget „Carolinelund“ følgende Gjenstande, der viste sig at være identiske med de tilsvarende ovenfor nævnte savnede Ting, nemlig: Et Sæt Tøj, 2 hvide Tørklæder og en „Humbug“ og endvidere en Klædeborste, med Hensyn til hvilken Tjenestekarl Lars Peter Larsen har forklaret, at den tilhører ham, og at den ligeledes er stjaalen Natten mellem den 14 og 15 April d. A. fra det Kammær, hvor han denne Nat laa sammen med sin Medtjener, ovennævnte Mouritz Christian Mouritzen. Med Hensyn til disse Gjenstande har Arrestanten imidlertid ganske nægtet at vide nogensomhelst Besked.

Saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, idet den alene er indanket efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold dels til Uhret, dels til de Koster, der ved hans Anholdelse forefandtes i hans Besiddelse, nemlig Piben, Muffediserne og Underbenklæderne, eftersom Arrestanten ved Underrettsdommen kun er anset med Straf for sit Forhold med Hensyn til de nævnte Gjenstande, hvorved bemærkes, at Underbenklæderne vel ikke udtrykkelig ere nævnte paa det paagjældende Sted i Dommen, men at det dog efter hele Sammenhængen i denne maa antages at have været Meningens at straffe Arrestanten ogsaa for disses Vedkommende. Idet der nu ikke vil kunne lægges afgjørende Vægt paa Arrestantens ovennævnte, udenfor Retten afgivne, men strax efter tilbagekaldte Tilstaaelse af at have stjaalet de nævnte Gjenstande, vil Sagen efter det Foreliggende komme til at bero paa, hvorvidt Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, hjemlede Bevis kunne anses at være til Stede. Dette findes nu at være Tilfældet, forsaavidt angaar Uhret, Piben og Underbenklæderne, idet de vedkommende Bestjaalne for disse Gjenstandes Vedkommende have aflagt Tilhjemlingsed og derhos ved Vidner godtgjort deres Ejendomsret til samme, hvorhos der intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens ovennævnte, i høj Grad usandsynlige og af intet bestyrkede Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de paagjældende Gjenstande, i hvilken Henseende bemærkes, at der efter det under Sagen Oplyste ikke er Grund til at antage, at Arrestanten den 14 April d. A. om Aftenen, da han forlod Aalborg, har været beruset i nogen videre Grad. Arrestanten vil derfor være at anse med Straf for sit Forhold

med Hensyn til disse Gjenstande, efter Omstændighederne dog kun for Hæleri. Derimod kunne Betingelserne for Anvendelsen af det ovennævnte Bevis ikke anses at være til Stede for Muffedisernes Vedkommende, eftersom det kun af eet Vidne er bekræftet, at de tilhørte ovennævnte Lars Svendsen. Uhret, Piben og Underbenklæderne, der ere vurderede til henholdsvis 24 Kr., 2 Kr. og 1 Kr., ere under Sagen udleverede til de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

I Henhold til Foranførte vil Arrestanten, der er født i Aaret 1859, og som tidligere, foruden to Gange for Falsk og een Gang efter Straffelovens § 145, jfr. § 46, sammenholdt med § 51, gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesteretsdom af 4 December 1890 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, i Medfør af Straffelovens § 241 være at anse efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 265.

Advokat Klubien

contra

Hans Sofus Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juni 1892: Arrestanten Hans Sofus Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 2½ Aar samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Rasmussen og Defensor Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Casse, betaler Arrestanten Hans Sofus Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Sofus Hansen aktioneret for Tyveri og Betleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, dels at han den 6 Maj d. A. har paa Assistenskirkegaarden i Odense stjaalet en til 6 Kr. vurderet Frakke, der henlaa ved eller paa et Gravsted og tilhørte Stenhugger Donau, der arbejdede paa Kirkegaarden og havde henlagt Frakken paa Gravstedet, dels at han i Tidsrummet fra den 28 April d. A. til den 9 Maj d. A., da han blev anholdt her under Sagen, har betlet i Odense og Omegn. Arrestanten var, da han begik det omhandlede Tyveri, noget paavirket af nydte Drikkevarer, men maa dog antages at have været fuldkommen tilregnelig.

Arrestanten er født den 18 Juli 1855 og har været anset bl. A. ifølge Rudkjøbing Extrarets Dom af 8 November 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Kjerteminde Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Januar 1884 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 2 September 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 18 August 1885 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ifølge samme Rets Dom af 9 Oktober 1888 dels efter Analogien af Straffelovens § 253, dels efter denne Straffebestemmelse selv, dels efter samme Lovs § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. For det af ham nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt

til Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 August.

Nr. 258. Høiesteretssagfører Hansen
contra
Axel Snertinge (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 3 Maj 1892: Arrestanten Axel Snertinge bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger bør Arrestanten betale 28,387 Kr. og til det fynske Brandassurance-selskab for Løsøre et Beløb af 11,445 Kr. Saa bør og Arrestanten betale alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor Prokurator Kramer og til Defensor Sagfører Kjørboe 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stånde. I Salær til Prokuratorerne Leth og Seidelin for Overretten, betaler Arrestanten Axel Snertinge 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes i den indankede Dom ommeldte Forhold med at antænde en Sofa maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 296, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes. for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Axel Snertinge, som er født den 4 Januar 1874, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri, og er det ved hans egen ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestanten den 28 Juli f. A. havde tilbragt Aftenen indtil Kl. 12 med et Par Andre i et offentligt Beværtningslokale i Odense, flakkede han, ledsaget af disse, omkring i Byens Gader i henved et Par Timer, efter sin Forklaring beskæftiget med Tanken om at gjøre Ende paa sit Liv, i hvilken Hensigt han bl. A. hos den ene af sine Ledsagere søgte at faa en Revolver til Laans. Arrestanten, som senest havde været i Følge med en paa samme Snedkerværksted ansat Lærling, lykkedes det at slippe fra denne, da han var naaet til et ved Odense Aa beliggende Haveanlæg „Bakkedal“, hvis Indhegning han overskred. Han vandrede derefter omkring i Anlægget, idet han tænkte paa at springe i Aaen for at drukne sig, men uden at kunne faa Mod hertil. Da han saa, at der i et derværende aflukket og ubeboet Lysthus fandtes et mod Aaen vendende, aabentstaaende Verandavindue, hvorfra han tænkte paa at styrte sig i Aaen, entrede han op til dette Vindue, hvorfra han krøb ind i Havestuen og forblev noget derinde, stadig beskæftiget med Tanken om at tage sig af Dage. Da han imidlertid vedblivende manglede Mod til at udføre denne sin Plan, fattede han ifølge sin Forklaring pludselig den Beslutning at tænde Ild i en derværende Sofa, i hvilket Øjemed han, efter at have afrevet et Stykke af Betrækket, med en Tændstik, som han tog af en medbragt Æske, tændte Ild i Sofaens Stopning, som hurtigt fængede, dog uden at Ilden slog ud i Flamme, hvorimod den frembragte Røg nødte ham til hurtig at forlade Stedet ad samme Vej, ad hvilken han var steget ind. Efter at have opgivet sin første Plan om at ile tilbage til Odense, vankede han nu, i Uro over sin Gjerning, paa Maa og Faa omkring paa Markerne, indtil han naaede den nærliggende Landsby Hunderup.

Det kom, efter hvad han har forklaret, her pludselig over ham at stikke Ild paa et andet Sted, og han begav sig i denne Hensigt hen til den første større Gaard „Hunderupgaard“, han traf paa, og som han senere erfarede, tilhørte Justitsraad Berg. Da han saa, at Stuehuset var teglhængt, sneg han sig langs Udhuslængerne, indtil han naaede en Gitterport, tilbunden med et Reb, som han løste, hvorefter han krøb under en indenfor værende almindelig Port, som ikke naaede ned til Jorden, og antændte med en Tændstik Straaet i et indenfor sidstnævnte Port beliggende Kornhus, uden at han gjorde sig nogen Tanke om, hvorvidt den paagældende Bygning tjente til Ophold for Mennesker eller Dyr. Da Ilden blussede stærkt op, flygtede han bort ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind. Uden at tænke over Følgerne af sin Gjerning, ilede han afsted, idet han passerede over den fra Odense til Hjallesø førende Vej og videre ned ad en til Kallerup førende Bivej forbi det første ved denne Vej beliggende, Knud Nielsen tilhørende Hus og den derværende Branddam. Her standsede han for at iagttage den antændte Gaards Brand, som nu blussede stærkt op. Da han endnu ikke saa noget Menneske paa Færde paa Gaden i Hunderup, følte han sig paany drevet til at begaa Ildspaesættelse og vendte i denne Hensigt tilbage til Knud Nielsens Hus, hvor han uden at tænke over, om Huset var beboet eller ikke, satte Ild paa Tagskægget med en Tændstik. Efter at have set Ilden fænge, saaledes at den slikkede op efter Tagrygningen, ilede han i Løb videre nedad den ommeldte Bivej, indtil han naaede det der beliggende saakaldte „Lergrav-“ eller „Skrabathus“, hvor han ved et Hjørne paa Husets Bagside med nogle Tændstikker antændte Tagskægget, som han dog ikke saa brænde i Flamme, da han, opskræmmet ved at høre Fodtrin i sin Nærhed, tog Flugten ned ad Vejen. Efter at have løbet et Stykke Vej standsede han og vendte over Markerne tilbage i Retning af Odense, indtil han i Nærheden af Byen kom ud paa den til Hjallesø førende Landevej, hvor han sluttede sig til de Folk, som ilede til Justitsraad Bergs brændende Gaard. Han forblev her en uvirksom Tilskuer til Branden og begav sig senere i Følge med nogle Bekjendte hen til de 2 sidst antændte Steder, hvor han saa, at Ilden var slukket begge Steder. Ilden, som han havde antændt paa Knud Nielsens Hus, var nemlig blevet opdaget og slukket ved Hjælp af vaade Lagener, medens Ilden i Lergravhuset, som strax efter dens Paasættelse opdagedes af en Kone, som samtidig vil have iagttaget en Mandsperson staaende ved Hjørnet af Husets Bagside, som ved hendes Tiltale tog Flugten, blev slukket, tildels ved at udrive det antændte Straa. Den i Lysthuset paa Bakkedal antændte Ild var imidlertid ligeledes blevet slukket af tililende Folk, som, efter at have skaffet sig Adgang til Lysthuset gennem det fornævnte Verandavindue, bar Sofaen ud i det Frie og overøste

den med Vand. Ved Sofaens Brand blev Lysthusets ene Væg sværtet og Oliefarven delvis ødelagt. Den ved denne Ildspaesættelse forvoldte Skade er anslaaet til 15 Kr. Ved Branden paa Justitsraad Bergs Gaard, hvorved samtlige straatækte Udhushygninger fuldstændig nedbrændte, og hvorved indebrændte 7 Heste, 3 Svin, en Høsehund og en stor Del Fjer kreaturer, stod Forvalteren, Kudskene og en Røgter i Fare for at indebrænde. I Knud Nielsens Hus boede 2 Familier, bestaaende af 8 Personer, medens Lergravhuset var beboet af ialt 19 Personer. Medens der med Hensyn til de øvrige Brandskader, hvorved bemærkes, at Lysthuset paa „Bakkedal“ og den deri værende Sofa ikke var forsikret, ikke er nedlagt Paastand om Erstatning, har den almindelige Brandforsikring for Landbygninger paastaet sig Brandskaden paa Hunderupgaarden erstattet med 28,369 Kr. og paa Knud Nielsens Sted med 10 Kr. foruden i Anledning af Brandskadernes Vurdering 8 Kr., tilsammen 28,387 Kr., hvorhos det Fynske Brandassuranceselskab har paastaet sig erstattet et Beløb af 11,445 Kr. udgjørende Brandskadeerstatningen for Besætning, Inventarium og Løsere paa Hunderupgaarden.

Arrestanten er dernæst overbevist om at have frastjaalet sin Moder en til 10 Kr. vurderet Overfrakke og Dagen før Ildspaesættelsen sin Søster et til 15 Kr. vurderet Sølvuhr, til hvilke Gjenstande Arrestanten havde uhindret Adgang.

I Anledning af, at der, tildels begrundet ved en Erklæring fra Lægen ved Odense Sygehus, hvor Arrestanten havde helliget en Maanedstid i Sommeren 1886, under Sagen var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed har han fra 28 September f. A. til Begyndelsen af Februar Maaned d. A. været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, hvis Overlæge i sin Erklæring af 3 Februar d. A. udtaler, at Arrestanten, efter hans Opfattelse, vel ikke er at anse som utilregnelig, men at hans Tilregnelighed er at opfatte som begrændset og formindsket ved hans sygelige Anlæg og mangelfulde Udvikling. Efter at Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed dernæst har været forelagt det kgl. Sundhedskollegium til Betænkning, har sammes Majoritet i en Erklæring af 5 Marts d. A. udtalt som sin Overbevisning, at Arrestanten som Følge af arvelige sygelige Anlæg ikke er i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og normale Mennesker, samt at han uden Tvivl, da han begik sine Forbrydelser, har handlet under Paavirkning af denne sygelige Tilstand, om han end ikke har manglet al Bevidsthed. Et enkelt Medlem af det nævnte Kollegium har i et Separatvotum ytret, at efter hans Skjøn Lægevidenskaben ikke med Sikkerhed kan afgjøre, hvorvidt Arrestanten, som i psykisk Henseende staar helt ude i Grændseomraadet, hvor sjælelig Sundhed og Sygdom mødes, er i Besiddelse af de Egenskaber, som kræves, for at Tilregnelighed skal kunne statueres.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en i „Dagbladet“ for den 20 Januar f. A. indholdt Artikel, overskrevet „en Oppositionskandidat i 3die Kreds“, hvori meddeles, at Citanten, Konsul C. A. Broberg, skulde opstilles som Kandidat ved de forestaaende Felkethingsvalg, udtales blandt andet om ham, „at han i Almindelighed har været bekendt for sin Slagfærdighed“, og i samme Blad for 20 Marts næstefter hedder det i en Artikel med Overskrift „en Venstrekraft“, at Citanten, som dengang var optraadt som Taler i en Vælgerforening i Slagelse, „har begyndt at give Forestillinger som omrejsende Fjællebodstaler“.

Da Citanten i de fremdragne Udladelser har fundet ubeføjede, for ham fornærmelige Sigtelser og Ukvæmsord, idet han ved Udtrykket Slagfærdighed forstaaer Færdighed i at uddele Slag, har han under nærværende Sag paastaet Mortifikation af de fremhævede Udladelser og Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af „Dagbladet“ Ferd. Bauditz, anset med en Bøde efter Straffelovens § 217 og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet Frifindelse med Tillæg af Omkostninger, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har anført nogen afgjørende Grund for, at Udtrykket „Slagfærdighed“, der naturlig kan forstaaes om Slagfærdighed i Debatten, skulde være brugt i den af Citanten angivne Betydning, og Betegnelsen „omrejsende Fjællebodstaler“ ikke skjønnes at gaa ud over en tilladelig Kritik af Citantens Optraeden som Taler ved den omhandlede Lejlighed paa fremmed Sted, saa vil denne Indstævntes Paastand være at tage tilfølge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 261. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Christen Lauritzen Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Sunds-Gudme Herreders Politirets Dom af 27 Maj 1892: Arrestanten Christen Lauritzen Nielsen bliver at hensætte til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage,

og vil han have at udrede alle med Sagen og hans Arrest lovligt forbundne Udgifter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Tvermoes betaler Arrestanten Christen Lauritzen Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politiret her for Retten indankede Sag maa det med Arrestanten Christen Lauritzen Nielsens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Betleri, idet han den 15 Maj d. A. i tvende Gaarde i Bolteskov har bedet om Penge, hvad der i den ene Gaard nægtedes ham, medens han i den anden erholdt i Alt 35 Øre. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født den 22 Juli 1853, og som ofte har været straffet, bl. a. flere Gange for Betleri enten alene eller i Forbindelse med Løsgænger, senest i Følge Viborg Overrets Dom af 23 November f. A. for begge disse Forseelser i Følge Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med Tvangsarbejde i 120 Dage, være at anse efter § 3 i samme Lov, og da den i Underretsdommen valgte Straf af 90 Dages Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt findes passende, ligesom alle af Sagen flydende Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 91. Grosserer Sigfred Simonsen (Jensen)

contra

Grosserer H. Hartvigson (Ingen),

betr. Betaling af 773 Kr. 95 Øre m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1891: Hovedsagen afvises. Hovedcitanten, Grosserer H. Hartvigson, bør for Tiltale af Kontracitanten, Grosserer Sigfred Simonsen i Kontrasagen fri at være. Kontrasagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Juel og Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem henholdsvis den 24 September 1888 og 12 August 1889 samt den 9 Februar og 15 Juni d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt den af Indstævnte i forrige Instantts imod Citanten anlagte Hovedsag er afvist ved den indankede Dom, vil denne, da den ikke af Indstævnte er kontrapaaanket, efter Citantens derom nedlagte Paastand være i saa Henseende at stadfæste.

Som i Dommen med Hensyn til den øvrige Del af Sagen anført, er den mellem Parterne den 11 April 1888 paa ustemplet Papir oprettede Kontrakt ikke inden den lovbestemte Frist bleven indsendt til Stempling, hvorved der er paadraget Citanten en Stempelbøde paa 773 Kroner 95 Øre. Da nu Indstævnte, der ved Kontrakten havde forpligtet sig til at udrede de med samme forbundne Omkostninger uden nogen Undtagelse, efter Underskriften havde beholdt den i sit Værge for, som det efter Proceduren maa antages, at besørge dens behørig Stempling, hvortil han har erkjendt at have været pligtig, maatte han lige overfor Citanten være ansvarlig for, at Stemplingen skete i rette Tid, og han maa derfor, og idet ingen Uagtsomhed i saa Henseende kan lægges Citanten til Last, anses pligtig at godtgjøre denne det af ham betalte Bødeløb med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Hovedsagens Afvisning bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved

Magt at stande. Iøvrigt bør Indstævnte til Citantent betale 773 Kroner 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Januar 1890, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Overenskomst af 11 April 1888 transporterede og overdrog Kontracitanten Grosserer Sigfried Simonsen til Hovedcitanten Grosserer H. Hartvigson sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1570 i Udenbys Klædebo Kvarter, Nørrebrogade Nr. 223 her i Staden, bl. A. paa Vilkaar, at Lejen for Tiden til den 11 April 1888 uden Hensyn til Forfaldstiden skulde tilfalde Overdrageren, for Tiden efter nævnte Dato Kjøberen og tilsvares af Overdrageren, forsaavidt den allerede maatte være erlagt, at samtlige af Ejendommen gaaende Skatter og Afgifter m. m. for Tiden til den nævnte Dato skulde bæres uden Hensyn til Forfaldstid af Overdrageren, hvorimod Kjøberen havde at tilsvare alle saadanne for Tiden efter nævnte Dato, og at Erhververen skulde udrede de med bemeldte Transport og Udlægsskjødets Berigtigelse forbundne Omkostninger uden nogen Undtagelse. Det var derhos i Overenskomsten fastsat, at det Beløb, som efter sket Opgjørelse af Indtægter og Udgifter vedrørende den overdragne Ejendom maatte tilkomme Erhververen, skulde erlægges den 1 Juli 1888.

Under nærværende Sag gaar nu den af Hovedcitanten endelig nedlagte Paastand ud paa, at Kontracitanten tilpligtes at betale ham i Refusion for erlagte Skatter og Afgifter af Ejendommen til den 11 April 1888 og i Godtgjørelse for af Kontracitanten oppebaarne Lejeafgifter af Ejendommen for Tiden fra 11 April 1888 ialt 530 Kr. 96 Øre, subsidiært 390 Kr. 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 29 August 1888 til Betaling sker og Hovedsagens Omkostninger skadesløst. Kontracitanten har under Anbringende af, at han hverken er stævnet eller indkaldt til Forlig paa sin Bopæl, idet Stævningen og Forligsklagen ere forkyndte for ham paa St. Kjøbmagergade Nr. 31, medens han, der ikkun har Butikslokale sammesteds, har Bopæl Læderstræde Nr. 28, principaliter paa-staaet Hovedsagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, hvorhos han under et Kontrasøgsmaal har paa-staaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham et Beløb af 773 Kr. 95 Øre, som han i Anledning af, at det ovenfor ommeldte Overdragelsesdokument

ikke i rette Tid er blevet stemplet, har maattet betale i Stempel-
mulkt, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens
Dato den 28 Januar f. A. til Betaling sker og Kontrasagens
Omkostninger skadesløst. I Kontrasagen har Hovedcitanten
paastaaet sig frifunden med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger
skadesløst.

Da det er in confesso, at Kontracitanten, da Stævningen i
Hovedsagen den 17 September 1888 blev forkyndt for ham,
havde Bopæl paa det af ham angivne Sted og ikke paa det Sted,
hvor Stævningen blev forkyndt, findes den af ham nedlagte Af-
visningspaastand, til hvis Fremsættelse Adgangen ikke kan have
været ham betagen derved, at han har ladet møde ved Forligs-
mæglingen og i Retten, og at han først er fremkommen med
den, efter at han har høvt Udsættelse i Sagen, som hjemlet i
Lovens 1—4—2 at maatte tages til Følge, hvorimod Kost og
Tæring under de foreliggende Omstændigheder, da han har an-
lagt Kontrasøgsmaal mod Hovedcitanten, ikke vil kunne til-
kjendes ham.

Til Støtte for sin Paastand i Kontrasagen har Kontracitanten
anført, at da det ifølge Overenskomsten paahvilede Hovedcitanten
at udrede de med Transporten og Udlægsskjødets Berigtigelse
forbundne Omkostninger uden nogen Undtagelse, har han ogsaa
været forpligtet til paa egen Bekostning at besørge Overdragelses-
dokumentet, som var i hans Værge, behørig og i rette Tid
stemplet, og da hans Undladelse heraf har medført, at der er
blevet dikteret Kontracitanten den ommeldte Stempelmulkt, maa
han være forpligtet til at refundere Kontracitanten det af denne
betalte Mulktbeløb. Da Hovedcitanten imidlertid ikke ved Over-
enskomsten har paataget sig nogen Forpligtelse overfor Kontra-
citanten til at sørge for, at Overdragelsesdokumentet i rette Tid
blev indsendt til Stempling, vil han som Følge heraf i Kontra-
sagen være at frifinde for Kontracitantens Tiltale.

Kontrasagens Omkostninger findes efter Omstændighederne
at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretsprokurator Juel og Over-
retssagfører Lauritzen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af-
sigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem henholdsvis
den 24 September 1888 og 12 August 1889 samt den 9 Fe-
bruar og 15 Juni d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger
ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 31 August.

Nr. 254.

Advokat Nellemann

contra

Marie Jensine Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Amager Birks Extrarets Dom af 17 Maj 1892: Arrestantinden Marie Jensine Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte Ane Marie Petersen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, hvorhos de begge in solidum med Halvdelen hver ville have at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1892: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Arrestantinden Marie Jensine Hansen for sit Vedkommende betaler samtlige Aktionens Omkostninger for Underretten in solidum med den sammesteds Medtiltalte. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Kaas for Overretten betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 September 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 27.

Onsdagen den 31 August.

Nr. 254.

Advokat Nullemann

contra

Marie Jensine Hansen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, som i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestantinden Marie Jensine Hansen, som er født den 14 April 1869, og som er straffet ved Sælkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Januar 1888 for Bedrageri i Medfør af Straffelovens § 251 med Fængsel paa

Vand og Brød i 6 Dage, ved Musse Herreds Extrarets Dom af 16 Marts 1889 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Herreds Politiretsdom af 26 September 1890 for Løsgænger og Betleri i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 1 og § 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved samme Herreds Extraretsdom af 12 Marts 1891 for Bedrageri, Tyveri og Løsgænger i Henhold til Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, og 251 samt Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 29 Juni 1891 for Bedrageri i Medfør af Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, tiltalt for Tyveri, Bedrageri og Betleri, og er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Følgende:

En Dag i Marts Maaned d. A. stjal Arrestantinden, da hun forlod sin Tjeneste hos en Gaardejer i Tømmerup, en sort Trøje og et Par gamle Fjederstøvler af Værdi tilsammen 1 Kr., tilhørende bemeldte Gaardejers Hustru. I samme Maaned til-egnede hun sig en i en Gaardejers Have ved Kastrupvejen til Tørring ophængt, til 1 Kr. vurderet Chemise. Efter Anvisning af den i 1ste Instants Medtaltale tilvendte hun sig endvidere i afvigte Foraar 2 Par gamle Træske af Værdi tilsammen ca. 1 Kr., som henstode i aabentstaaende Gange i tvende Ejendomme, beliggende henholdsvis paa Thingvejen og paa Vestergade paa Amager. Endelig har Arrestantinden i samme Foraar tvende Gange stjaalet Kartoffler fra en en Gaardejer paa Øresundsvej tilhørende Kartoffelkule, tilsammen omtrent en halv Skjæppe af Værdi ca. 50 Øre. Arrestantinden har derhos bedragerisk pantsat et hende af en Gartners Hustru, hvor hun havde havt Arbejde, til Laans overladt, til 2 Kr. vurderet Shawl og forbrugt Laanesummen. Endelig har Arrestantinden erkjendt, at hun ligeledes i afvigte Foraar har gjort sig skyldig i Betleri, saavel af Penge som af Mad.

For sit anførte Forhold er Arrestantinden ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stykke, og 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar tiltrædes, samt da det ligeledes billiges, at Deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger ere paalagte Arrestantinden, som dog for sit Vedkommende bør udrede samtlige disse Omkostninger for Underretten in solidum med den sammesteds Medtaltale, vil Underretsdommen, forsaavidt Arrestantinden angaar, med den her angivne Modifikation være at stadfæste.

Nr. 89. Grosserer og Detailhandler **B. L. A. Nielsen**
(Selv)

contra

Enken **E. E. Nielsen**, født Esche, med Lavværgе, Overretts-
sagfører **L. Simonsen** (Ingen),

betr. en Regnskabsafleggelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1891: De Indstævnte, Overretssagfører Ludv. Simonsen som beskikket Lavværgе for Enkefru E. E. Nielsen, født Esche, og bemeldte Enkefru Nielsen med fornævnte Lavværgе bør for Citanten Grosserer og Detailhandler B. L. A. Niensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten betale til Indstævnte, Enkefru Nielsen med Lavværgе, med 70 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Citanten til Støtte for sin i den indankede Dom anførte Paastand har paaberaabt sig, at Indstævnte Overretssagfører Simonsen forinden sin Beskikkelse som Lavværgе for den medindstævnte Enkefru Nielsen skulde have forpligtet sig overfor Citanten til at holde sig den i hendes Skrivelse af 29 Juni 1886 angivne Ordning efterrettelig, og at hun ligeledes skulde være uberettiget til at forandre samme, da bliver dette allerede af den Grund uden Betydning, at Gjennemførelsen af bemeldte Ordning er bleven umuliggjort derved, at Direktør Nielsen har frasaagt sig det ham derved sammen med Citanten tillagte Hverv, hvorefter den hele Ordning maatte bortfalde af sig selv. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Citanten findes derhos i Medfør af Forordning 11 August 1819 at burde for unødigt Trætte bøde 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte bør Citanten til Justitskassen bøde 100 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et af Manufakturhandler Bernt Nielsen, som under 14 Oktober 1875 afgik ved Døden, og Hustru Emilie Erdmuthe Nielsen, født Esche, under 26 August 1870 for Notarius publicus oprettet Testament bestemtes det, at efter Testators Død skulde hans Hustru have Ret til at forblive hensiddende i uskiftet Bo paa Betingelse af, at der af Københavns Magistrat beskikkedes hende en Lavværg, uden hvis Samtykke ingen Transaktion skulde være retsgyldig, og udtalte begge Ægtefæller derhos i Testamentet det Ønske, at Overretsprokurator Simonsen maatte blive beskikket til dette Hverv.

I Henhold til dette Testament indgav fornævnte Emilie Erdmuthe Nielsen, født Esche, efter sin Mands Død, og efterat Overretsprokurator Simonsen var bleven beskikket til fast Lavværg for hende, i Forbindelse med bemeldte Lavværg Anmeldelse til Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, at hun i Henhold til fornævnte Testamente agtede at forblive hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Ægtefælle, og denne Anmeldelse blev af Skiftekommissionen tagen til Følge. Overretsprokurator Simonsen, der ifølge Enkefru Nielsens Bemyndigelse tillige overtog Administrationen af Fællesboets Formue, plejede aarlig pr. hvert Aars 1 Februar at opgjøre et Regnskab over det forløbne Aars Indtægter og Udgifter, hvilket Regnskab blev udfærdiget i to Exemplarer, hvorhos han anmodede Enkefru Nielsens to ældste Sønner, nemlig Citanten, Grosserer og Detailhandler B. L. A. Nielsen og nuværende Direktør ved Orlogsværftet K. C. Nielsen, om at gennemgaa disse Regnskaber og forelægge dem for deres Moder med deres eventuelle Bemærkninger, og Citanten og Direktør Nielsen have derfor i flere Aar paategnet bemeldte Regnskaber en Bemærkning om, at Regnskaberne vare gennemgaaede og befundne rigtige, hvilken Paategning ogsaa er afgiven af Enkefru Nielsen. Under 18 April 1886 tilskrev imidlertid Sidstnævnte Overretsprokurator Simonsen et Brev af følgende Indhold: „Da jeg paa Grund af Alder føler mig ude af Stand til paa egen Haand at bedømme og tage Beslutning om Spørgsmaal Boets Forvaltning vedrørende, og hvortil mit Samtykke er nødvendigt, anmoder jeg Dem som min Lavværg at billige, at fra Dato mine to ældste Sønner, nemlig Grosserer og Detailhandler B. L. A. Nielsen og Direktør K. C. Nielsen, paa mine Vegne forhandler med Dem alle saadanne Spørgsmaal og saaledes, at, hvad de to nævnte Herrer B. L. A. Nielsen og K. C. Nielsen blive enige om, er paa mine Vegne vedtaget med samme Gyldighed, som om jeg selv havde meddelt min Billigelse, saavel som ogsaa ethvert Spørgsmaal, hvorom Enighed imellem Dhrr. B. L. A. Nielsen og K. C. Nielsen ikke opnaas, er forkastet, som om jeg havde nægtet mit Samtykke. Denne Anmodning har jeg underskrevet i 3 Exemplarer, hvoraf hver af mine to

nævnte Sønner B. L. A. Nielsen og K. C. Nielsen erholder et samt Hr. Overretsprokurator Simonsen et.“

Denne Skrivelse forsynedes med en Paategning fra de nævnte to Sønner om, at de vare villige til at paatage sig ovenstaaende Hverv, og med en Paategning fra Overretsprokurator Simonsen om, at han havde modtaget et Exemplar af Skrivelsen og som Følge heraf med Fornøjelse skulde konferere om alt med de Herrer B. L. A. Nielsen og K. C. Nielsen og iøvrigt iagttage det Fornødne conform Skrivelsen.

Da Overretsprokurator Simonsen var afgaaet ved Døden, og der derfor blev Spørgsmaal om at beskikke Enkefru Nielsen en ny Lavværg, tilskrev Indstævnte Overretssagfører Ludv. Simonsen under 29 Juni 1886 Citanten et Brev, hvori det bl. A. hedder: „Efter Deres Ønske meddeler jeg Dem herved, at naar jeg er beskikket til fast Lavværg for Deres Moder, og hun vil tilskrive mig, aldeles som hun under 18 April 1886 tilskrev min afdøde Fader i Henseende til Fuldmagt for Dem og Deres Broder Direktør Nielsen for hende, er jeg villig til at paatægne saadan Skrivelse, aldeles ordlydende som min afdøde Fader paategnede Deres Moders Skrivelse af 18 April 1886.“

Indstævnte Overretssagfører Simonsen blev derefter beskikket til Lavværg for Enkefru Nielsen, og, efterat Enkefru Nielsen den 29 Juni 1886 havde tilskrevet ham ganske ordlydende med den ovenfor anførte Skrivelse af 18 April 1886, gav han denne nye Skrivelse en Paategning, der var ordlydende med den af Overretsprokurator Simonsen givne Paategning paa Skrivelsen af 18 April 1886.

Da Direktør Nielsen imidlertid overfor sin Moder erklærede, at han ikke længere kunde samvirke med Citanten i Henhold til Fuldmagten af 29 Juni 1886, annullerede Enkefru Nielsen den 12 Januar 1889 aldeles denne Fuldmagt og meddelte under 16de s. M. Citanten dette, og Overretssagfører Simonsen har derfor ikke tilstillet Citanten Regnskaberne for Aarene 1 Februar 1888—1 Februar 1889 og 1 Februar 1889—1 Februar 1890.

Da Citanten imidlertid anser sig berettiget til at blive bekendt med disse Regnskaber, har han under nærværende med de Indstævnte, Overretssagfører Ludvig Simonsen som beskikket Lavværg for Enkefru E. E. Nielsen, født Esche, og bemeldte Enkefru Nielsen med fornævnte Lavværg anlagte Sag paastaet de Indstævnte dømte til under en daglig Mulkt at fremsænde til ham til Revision og Paategning m. m. et Administrationsregnskab in duplo over afdøde Bernt Nielsens og efterlevende Enke E. E. Nielsen, født Esches nskiftede Bo for Aaret til 1 Februar 1889 samt for Aaret til 1 Februar 1890 og saa fremdeles, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne for Citantens

Tiltale, hvorhos Indstævnte Enkefru Nielsen har paastaat Citanten tilpligtet at erstatte hende Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for den af Citanten nedlagte Paastand har han paaberaabt sig den ovenfor anførte ham under 29 Juni 1886 meddelte Fuldmagt, hvorhos han har forment, at det skulde følge af Lovgivningens Regler angaaende Enkens Hensiden i uskiftet Bo, at de myndige Arvinger maa kunne fordre sig forelagt Regnskab for Enkens Administration af Fællesboet.

Ligesom der imidlertid maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke kan paaberaabe sig den omtalte Fuldmagt, efterat denne, som anført, er behørig tilbagekaldt, saaledes maa Retten med de Indstævnte være enig i, at Citanten ikke kan støtte sin Paastand paa Lovgivningens Regler om Hensiden i uskiftet Bo.

De Indstævnte ville herefter være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger vil Citanten have at erstatte Indstævnte Enkefru Nielsen med 70 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 267.

Advokat Nellemann

contra

Peter Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Juni 1892: Arrestanten Peter Sørensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Derhos bør han udrede samtlige af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionen og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Bøggild, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Therkildsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Sørensen — der er født i Aaret 1834 og oftere har været straffet, bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 25 November 1885 som for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, eller som for Hæleri 6te Gang begaaet, efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, med Tugthusarbejde i 2 Aar, og derefter, foruden en Gang i 1888 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, endvidere ifølge Hammerum Herreds Extrarets Dom af 7 September 1889 for Tyveri i Henhold til Straffelovens § 232 og samme Lovs § 238, jfr. § 241, med Tugthusarbejde i 2½ Aar — tiltales under nærværende Sag paany for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han i Slutningen af April Maaned d. A. vandrede om i Nord-slesvig, har en Dag, som det maa antages den 28 April, stjaalet et Nysølv's Uhr med Messingkapsel og vedhængende Nikkelkjæde, der tilhørte Kaadner Dixen i Fohl, og som Arrestanten — der ifølge sin Forklaring var gaaet ind til Dixen, hvem han iøvrigt ikke kjendte noget til, for at faa noget at drikke, og, da han Ingen traf i den Stue, hvori han kom ind, var gaaet ind i det tilstødende Sovekammer, der efter Sagens Oplysninger var uaf-laaset — da der heller ikke her var Nogen til Stede, tilvendte sig fra Væggen sammesteds, hvor det hang over Sengen.

De nævnte Gjenstande — af hvilke Arrestanten i Begyndelsen af Maj næsteften paa en Beværtning i Ribe bortgav Kapselen til Værtshusholderskens Søn og samtidig solgte Kjæden til en der tilstedeværende Stenhugger, medens han selv beholdt Uhret — ere alle bragte til Stede under Sagen og, efter til-sammen at være vurderede til 15 Kr., udleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For dette Forhold, for hvilket Arrestanten i Medfør af

Straffelovens § 6 er sat under Tiltale ifølge Justitsministeriets Resolution af 2 Juni d. A., vil han være at anse som for femte Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, eller som for Hæleri, 8de Gang begaaet, efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 257.

Advokat Halkier

contra

Ole Peter Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Juni 1892: Arrestanten Ole Peter Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Ole Peter Olsen for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 7 Marts d. A. stjal Arrestanten 3, Arbejdsmand Carl Kjeldsen tilhørende til 6 Kr. vurderede Hamre og en, Arbejdsmand Carl Jensen tilhørende Jakke af Værdi 50 Øre. Gjenstandene laa under en Stenhuggerskjærm ved en Landevej, og Arrestanten forstod, at de af en Stenhugger vare gjemte under Skjærmen.

Næste Dag frastjal han Arbejdsmand Theodor Carlsson et Vækkeuhr, nogle Tæpper, 2 Lagener og et Par Vanter af samlet Værdi 8 Kr. 75 Øre, hvilke Gjenstande beroede frit fremme i en aflaaet Lejlighed i Ejendommen Ordrupgade Nr. 11, til hvilken Lejlighed han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang med den til Døren til Lejligheden hørende Nøgle, som han, der kort i Forvejen havde besøgt Bestjaalne og var fulgt bort fra Lejligheden med denne, havde set denne, efter at have aflaaet Døren, hænge paa et Søm i Dørkarmen, hvor Nøglen var synbar for Uvedkommende.

Den 4 April d. A. Klokker mellem 8 og 9 om Aftenen aabnede Arrestanten i tyvagtig Hensigt ved med Vold at udtrække en Krampe, hvori en Hængelaas var anbragt, den aflaaede Dør til et 9 Alen langt og 7 Alen bredt til Opbevaring af Petroleum, Olie m. m. benyttet Træskur paa det Firmaet Joseph Owen & Sønner tilhørende, ved Jagtvejen beliggende Teglværk Aldersroes Grund. Da han imidlertid ikke fandt noget her at stjæle, forlod han Skuret med uforrettet Sag og skaffede sig derpaa ligeledes Adgang til en paa samme Teglværks Grund liggende aflukket Smedie ved at stige ind gennem et Vindue, som han aabnede ved at ituslaa en Rude, stikke Haanden ind gennem Hullet og aftage Vindueshasperne. Indenfor Vinduet var der anbragt Jernstænger, der imidlertid sad saa langt fra hinanden, at Arrestanten kunde knibe sig ind mellem dem. I nævnte Smedie stjal Arrestanten derpaa en Skovl og en Del Værktøj m. m. af samlet Værdi 25 Kr. De stjaalne Gjenstande beroede enten frit fremme eller i utillukkede Gjømmer.

Endelig har Arrestanten en Dag i afvigte Marts Maaned svingagtig tilegnet sig og solgt 3 Olietryksbilleder af samlet Værdi 2 Kr., hvilke Billeder hørte til Inventariet i et Værelse, som han ugevis havde lejet af Ane Møller, Jensens Enke.

Arrestanten er født den 27 Juli 1859 og bl. A. anset ved Hørsholm Birks Extrarets Dom af 28 Maj 1881 efter Straffelovens § 253, cfr. §§ 251 og 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Sæetatens kombinerede Rets Dom af 12 September 1882 efter militær Straffelovs § 84 samt almindelig borgerlig Straffelovs § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Hørsholm Birks Extrarets Dom af 28 November 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3, begge sammenholdte med Straffelovens §§ 57 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6

Gange 5 Dage, ved Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 2 April 1886 efter Straffelovens § 253, cfr. § 47, og Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 21 August 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hørsholm Birks Extrarets Dom af 5 December 1887 efter Straffelovens § 253, sammenholdt med §§ 251 og 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 6 Oktober 1888 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, sammenholdt med §§ 47 og 57, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved samme Rets Dom af 11 Februar 1890 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, og § 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 2, det Hele sammenholdt med Straffelovens §§ 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Som Følge af det ovenfor Anførte vil Arrestanten, idet det af ham i Lejligheden i Ordrupgade Nr. 11 begaaede Tyveri vil være at tilregne ham som simpelt Tyveri, og idet der ikke vil kunne tillægges den ovennævnte Dom af 6te Oktober 1888 den i Straffelovens § 61 omhandlede Virkning, være at anse efter Straffelovens § 232, cfr. tildels § 46, for femte Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og for Forsøg paa sidstnævnte Forhold samt efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr.92. Det danske Petroleumsaktieselskab
(Bagger)

contra

Svendborg Byraad ved dets Formand, Borgmester Lund
(Ingen),

betr. Betaling af en Vareafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 September 1891: De Indstævnte Svendborg Byraad bør for Tiltale af Citanterne Det danske Petroleumsaktieselskab i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ifølge den mellem Handelshuset Thøger From og det indstævnte Byraad vedtagne, i den indankede Dom gjen-

givne Overenskomst skulde den herved bestemte Moderation i Afgiften af Petroleumsladninger, som ind- og udskibedes ved den under Sagen omhandlede Skibsbro, bortfalde, naar Handelshuset opgiver eller — som det i en anden Redaktion udtrykkes — opgiver eller afhænder sit Etablissement i Svendborg, men var iøvrigt indrømmet alle saadanne Ladninger, uden Hensyn til, om de vedkom Handelshuset eller Andre, og vel har Handelshuset til Citanten udlejet Etablissementet til Benyttelse som Petroleumspakhus og Lager fra 1 April 1889 at regne, men ligesom Etablissementet ikke herved er afhændet til Citanten, saaledes kan det heller ikke betragtes som opgivet af Handelshuset ved dette Lejemaal, der ifølge Vilkaarene ved Opsigelse og af andre Grunde vil kunne ophøre.

Som Følge heraf og da der mangler Føje til, som ved Dommen sket, at tage de i Overenskomsten brugte Udtryk i en for Citanten mere ufordelagtig Betydning end den, de i og for sig give, er det med Urette, at der er afkrævet Citanten højere Afgifter end de ved Overenskomsten fastsatte, og Indstævnte vil derfor være pligtig at tilbagebetale de indtil Forligsklagens Udtagelse for meget erlagte Beløb, der efter de Høiesteret forelagte Oplysninger udgjøre 1476 Kroner 69 Øre.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at opbæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 1476 Kroner 69 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, herved Retten som vedtaget Værnething mod de Indstævnte Svendborg Byraad anlagte Sag søge Citanterne Det danske Petroleumsskibsselskab sig kjendte berettigede til ved Losninger og Ladninger af Petroleum ved Thøger Frøms Skibsbro i Svendborg istedetfor den ellers lovlig gjældende Vareafgift at betale den ved den nedenfor anførte Overenskomst af 16 Juni 1880 normerede modererede Vareafgift samt endvidere til at erholde tilbagebetalt de Beløb, som Citanterne for Losninger og Ladninger af Petroleum ved nævnte Skibsbro maatte have betalt i Vareafgift udover de Beløb, der vilde flyde af den i den

omtalte Overenskomst normerede Vareafgift, hvorhos de endelig paastaa de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst hos Citanterne.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Handelshuset Thøger From i Aaret 1877 fra et Jordstykke, beliggende umiddelbart ud til Svendborg Sunds Sejlløb øst for Færgebroen mellem denne og den saakaldte J. P. Baagøe's Plads, hvilket Grundstykke Handelshuset havde lejet af Stamhuset Thorseng paa 50 Aar fra 1. November 1876 at regne, har ladet opføre en Landingsbro til Ud- og Indskibning af Varer. Af de Skibe, der lossede og ladede ved denne Landingsbro, svarede der hverken Skibs- eller Vareafgifter, indtil det ved en af Indenrigsministeriet under 2 Marts 1880 som gjældende for Fem-Aaret fra 1 April 1880 at regne approberet Havne- og Brotaxt for Svendborg Havn bestemtes, at de i Taxten opførte Havne- og Bropenge skulde svares af Fartøjer, der lagde til i Havnen, ved Broen eller i de fordybede Løb, som ved Kunst var tilvejebragte til eller ved samme, nemlig fra Svendborg Færgebro østefter indenfor Frederikseøen til Skibsrheder M. Troensegaards Plads. Foranlediget af en Besværing fra Handelshuset Thøger From over, at der herefter — som Handelshuset forment, med Urette — atkrævedes saavel Skibs- som Vareafgifter af de Skibe, der lagde til ved den af dem anlagte Landingsbro, enedes Handelshuset og Byraadet i Mindelighed om et Arrangement, der vedtoges i den ovenfor ommeldte Overenskomst af 16 Juni 1880, hvilken Indenrigsministeriet under 4 August næstefter approberede. Ifølge denne skulde alle Skibe, som lossede og ladede ved Thøger Froms Skibsbro, udrede Skibsafgifter efter Svendborg Havns Taxt, ligesom der af Varer, dog med Undtagelse af Petroleum, skulde betales Afgifter efter Havnetaxten, medens der af den nævnte Vare kun skulde betales en modereret Afgift, der bestemtes til 5 Øre pr. Fustage. Det hedder derhos i Overenskomsten: „Denne Overenskomst gjælder for Thøger Froms Lejetid af Pladsen, altsaa endnu for 47 Aar, men bortfalder, hvis Handelshuset Thøger From opgiver eller afhænder sit Etablissement her.“

Ved Kontrakt, dateret den 21 Oktober 1889, bortlejede Handelshuset Thøger From fra 1 April 1889 at regne til Citanterne til Benyttelse som Petroleumspakhus og Lager den ovenfor angivne, Handelshuset af Stamhuset Thorseng udlejede Grund med det derpaa opførte, Handelshuset tilhørende Pakhus saaledes, at der med Lejemaalet fulgte „Ret for Lejeren til i Lejetiden at bruge og benytte den Thøger From tilhørende, ved Pakhuset værende Anløbsbro og nyde godt af de Fordele, der flyde af den under 16 Juni 1880 imellem Thøger From og

Svendborg Byraad oprettede og under 4 August s. A. af Indenrigsministeriet stadfæstede Overenskomst angaaende Skibs- og Vareafgifterne for Benyttelsen af bemeldte Bro.“ Det bestemtes, at Lejemaalet skulde være uopsigeligt fra Lejerens Side i 10 Aar fra 1 April 1889 at regne, saaledes at det fra Aktieselskabets Side først kunde opsiges til Ophør den 1 April 1899, til hvilken Dag ligesom til enhver senere 1ste April det kunde opsiges med sex Maaneders Varsel, medens Lejemaalet fra Ud-lejerens Side blev opsigeligt til enhver Tid med sex Maaneders Varsel til en 1ste April. Endvidere bestemtes det, at Lejemaalet strax uden Opsigelse skulde ophøre, naar Pakhuset paa Grund af Ildebrand eller anden tilfældig Grund ikke længere kunde benyttes til Lagring af Petroleum, samt at Ejeren af Pakhuset saavel for sligt Tilfælde som, naar Lejemaalet ophørte paa Grund af Opsigelse fra Thøger Frøms Side, skulde være forpligtet til strax fuldstændig at nedrive Pakhuset og ingensinde senere lade det opføre paany, samt at Lejeren for det Tilfælde, at Lejen ikke blev betalt senest 14 Dage efter Paakrav, eller Kontraktens Bestemmelser iøvrigt misligholdtes, strax uden Varsel skulde ryddeliggjøre det Lejede, medens Thøger Frøms i saa Fald skulde være berettiget til at disponere over det Lejede i enhver Henseende.

Efterat det var kommet til Svendborg Havneudvalgs Kundskab, at Handelshuset Thøger Frøms havde indgaaet den foran omtalte Kontrakt med Citanterne, indstillede Byraadet, der forment, at Thøger Frøms nu havde opgivet det omtalte Etablissement, og at den mellem Handelshuset og Byraadet under 16 Juni 1880 indgaaede Overenskomst saaledes ifølge sit Indhold var ophævet, Spørgsmaalets Afgjørelse til Indenrigsministeriet, og efter at dette under 6 Maj 1890 havde resolveret, at samme maatte være enig i, at Handelshuset ved at udleje Etablissementet maatte anses for at have opgivet Driften, og at følgelig den fulde Afgift vilde være at opkræve, med Tilføjende, at det selvfølgelig stod Paagældende frit for at indbringe Sagen for Domstolene, blev Citanterne afkrævede fuld Vareafgift ved Losninger og Ladninger ved Thøger Frøms Skibsbro, der skete senere end Ministeriets ovennævnte Skrivelse af 6 Maj 1890, ligesom der tillige afkrævedes Citanterne Differencen mellem fuld Vareafgift af Petroleum og den betalte modererede Vareafgift for tidligere i Citanternes Lejetid skete Losninger og Ladninger.

Citanterne, der under Reservation have betalt de saaledes affordrede Beløb, have nu indbragt Spørgsmaalet om Berettigelsen til at dem at fordrø den fulde Vareafgift af Petroleum, losset og ladet ved den oftomtalte Skibsbro, til nærværende Rets Afgjørelse.

Det er ubestridt under Sagen, at den anførte Kontrakt ikke indeholder en skjult Afhændelse af Etablissementet, og Citan-

terne have herefter forment, at Spørgsmaalets Afgjørelse alene beror paa, om Handelshuset Thøger From efter Kontraktens Indgaaelse maa siges at have opgivet Etablisementet. Dette, have Citanterne gjort gjældende, maa besvares benægtende og til Støtte herfor navnlig anført, at den i Overenskomsten af 16 Juni 1880 indrømmede Begunstigelse — idet den modererede Vareafgift for Losning og Ladning af Petroleum ved Skibsbroen nemlig gjælder al Petroleum uden Hensyn til, for hvis Regning den losses og lades —, naturligt alene kan anses knyttet til Broens Existens, saa længe denne ejes af Thøger From og ikke af denne definitivt er opgivet, og at dette sidste saa langt fra er Tilfældet, at Thøger From under Lejemaalet vil komme til at nyde godt af den modererede Vareafgift, og at Kontraktens Bestemmelser, navnlig om Følgerne af Citanternes Misligholdelse af Kontrakten som en ikke fjern Mulighed vilde kunne medføre, at Thøger From atter kommer til drive Etablisementet. Selv om det derfor maatte kunne siges, at Thøger From under Lejemaalet ikke driver Etablisementet, vil det efter Citanternes Mening dog ikke kunne statueres, at han definitivt har opgivet Driften, og kun en saadan definitiv Opgivelse af Etablisementet kan efter Citanternes Anbringende efter Overenskomstens Ord og Aand bringe denne til Ophør. I Forbindelse hermed have Citanterne henledet Opmærksomheden paa, at Overenskomsten netop ikke indeholder den Bestemmelse, at den bringes til Ophør ved en Udlejning fra Thøger Froms Side, hvilket efter Citanternes Formening kun bliver forklarligt derved, at det ikke har været Meningen, at Udlejningen skulde have saadan Følge.

Retten kan imidlertid ikke give Citanterne Medhold i de anførte Betragtninger. Selv om det ikke netop fremgaar af de i Overenskomsten brugte Udtryk, maa det dog antages at være dennes Mening alene at tilstaa Handelshuset Thøger From Afgiftslettelsen under Betingelse af, at det selv besidder og benytter den af Stamhuset lejede Plads, saaledes at Afgiftslettelsen bortfalder, naar og saa længe Driften af Etablisementet overlades en anden. Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at man ved med Citanterne at hævde paa den ene Side, at Afgiftslettelsen bortfalder i Tilfælde af den Handelshuset tilkommende Lejerets Overdragelse til en Trediemand, men paa den anden Side, at den bevares i Tilfælde af Etablisementets Fremleje til en Trediemand, underlægger Overenskomsten en Forstaaelse, hvorved samme kommer til at savne en fornuftig Mening; thi naar det skulde staa i Handelshusets Magt endog for hele sin Besiddelsestid ved Fremleje af Etablisementet at overføre Retten til Afgiftslettelsen paa en Trediemand, ses det ikke, hvorfor det ikke skulde have en tilsvarende Magt i Tilfælde af Lejerettens Overdragelse, idet Beskaffenheden af den Adkomst, hvormed

Trediemand sidder inde med og raader over Etablissementet, i den heromhandlede Henseende i Forhold til det Offentlige synes at maatte være ligegyldig eller i ethvert Fald ikke at have anden Betydning, end at det i det ene Tilfælde paa Forhaand er givet, at Retten til Afgiftslettelsen definitivt er bortfalden, medens der i det andet Tilfælde kan blive Spørgsmaal om Rettens Gjenopvaagnen.

Da det nu fremdeles ikke kan tillægges nogen Betydning, at Thøger From — som uimodsaagt anført — er Medbestyrer af og Parthaver i det danske Petroleumsaktieselskab, maa Vareafgiften af Petroleum, losset og ladet ved Thøger Froms Skibsbro, anses med Rette at være afkrævet Citanterne med sit fulde Beløb fra den Tid, Udlejning af Etablissementet til Citanterne fandt Sted, og de Indstævntes Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge, idet det af Citanterne rejste Spørgsmaal om den omtalte Begunstigelse atter maatte kunne indtræde, for det Tilfælde at Driften af Etablissementet atter kom paa Thøger Froms Haand, ikke foreligger til Afgjørelse her under Sagen.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 271. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 August Thorup (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 3 Juni 1892: Arrestanten August Thorup bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Wolff, betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bag-
ger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Thorup, der under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes for Løsgænger og Betleri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilsrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han den 21 Maj d. A. uden Tildelse er bortgaaet fra det ham fra Kjøbenhavns Ladegaard anviste Gadefejningsarbejde, og efterat have saagodtsom opbrugt et Pengebeløb af ca. 2 Kr., hvoraf han vil have været i Besiddelse, om Eftermiddagen har begivet sig ud paa Landet, hvor han, uden at søge lovligt Erhverv, er vandret om og har levet udelukkende af, hvad han fik ind ved at betle hos Landboerne, indtil han den 25de s. M. blev anholdt. For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 6te Marts 1824, og som tidligere mangfoldige Gange har været straffet for samme Forseelse, senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Oktober f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 og § 5 med 180 Dages Tvangsarbejde, rettelig ved den indankede Dom at være anset efter de samme Lovbestemmelser, og da ogsaa den valgte Straf af Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage skjønnes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt ham at tilsvare Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 28 September 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 28.

Torsdagen den 1 September.

Nr. 266.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Marius Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Juli 1892: Arrestanten Hans Marius Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Becher, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Hans Marius Larsen for Bedrageri anlagte Sag sigtes han for at have den 21 November f. A. svingagtigt fravendt Aktieselskabet „Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri“ et kontant Beløb af 18 Kr. 96 Øre under de nedenfor anførte nærmere Omstændigheder.

Den 23 November f. A. anmeldte Fuldmægtig paa bemeldte Selskabs Hovedkontor Willemoes Constantin Eibye til Politiet, at Selskabet den 21de s. M. var bleven bedraget for det nævnte Beløb, og afgav herom følgende Forklaring: Den sidstnævnte Dags Eftermiddag Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$ indfandt sig en Dreng, der navngav sig Oskar Christensen, paa bemeldte Kontor medbringende dels en Sygeseddel lydende paa en af Selskabets Arbejdere, nemlig A 223 H. Jensen, dels en ikke underskreven saalydende Seddel: „Dette Bud modtager min Ugeløn, da jeg selv er Syg og min Kone er Fraværende“. Da Anmelderen, der expederede Drengen, saa, at Sygesedlen var udstedt af Formanden for Selskabets Arbejders Sygekasse, Expeditør Frederik Hillebrandt, tog han ikke i Betænkning at udbetale Drengen Arbejderens Ugeløn, der beløb sig til ialt 18 Kr. 96 Øre, idet han samtidigt tilbageleverede ham Sygesedlen, men beholdt den anden Seddel. Omtrent en Time senere indfandt Arbejderen sig imidlertid selv paa Kontoret paa Refshaleøen for at hævne sin Ugeløn, og da han den nævnte Dag som sædvanlig havde arbejdet paa Øen, maatte Anmelderen anse det for afgjort, at en anden Person havde benyttet hans Navn og Nummer til at skaffe sig hans Ugeløn udbetalt. Den 24de s. M. blev Arrestanten anholdt som mistænkt for det nævnte Bedrageri, men under den kriminelle Undersøgelse, der derefter indlededes mod ham, har han haardnakkethet nægtet sig skyldig i samme.

Fornævnte Oskar Christensen, 11 Aar gl., og en anden Dreng ved Navn Lauritz Mortensen, 7 Aar gl., have imidlertid forklaret, at de i Arrestanten med Bestemthed gjenkjende en dem ubekjendt Mandsperson, der om Eftermiddagen den 21 November f. A. Kl. ca. 2 kom hen til dem i St. Annegade og anmodede Oskar om at gaa ind paa det fornævnte Selskabs Kontor i Overgaden neden Vandet og hente nogle Penge til sig, idet han samtidigt leverede ham nogle Sedler, som han skulde forevise paa Kontoret. Medens Lauritz, efter sin Forklaring, derefter gik hjem, har Oskar forklaret, at han begav sig hen paa Kontoret, hvor han efter at have forevist de 2 ham leverede Sedler, af hvilke den ene forblev samme Steds, fik udbetalt 18 Kr. 96 Øre, som han derefter tilligemed den anden Seddel afleverede til Personen, der efter Aftale afventede hans Tilbagekomst i en Port i samme Gade, og af hvem han erholdt 10 Øre for sin Ulejlighed.

Det af Drengene til Politiet opgivne Signalement paa den nævnte Mandsperson — hvilket Signalement foranledigede for- nævnte Arbejdsmand Hans Jensen til at henlede Politiets Op- mærksomhed paa Arrestanten, der samtidigt med Jensen havde arbejdet paa Refshaleøen under Nr. 233, indtil han den 23 Ok- tober f. A. blev afskediget — har derhos baade hvad Legems- bygning, Ansigtstræk og Klædedragt angaar, vist sig i alt Væsentligt at stemme eller — for en Del af Klædedragts Ved- kommende — i alt Fald at have kunne stemme med Arrestan- tens Udseende paa det omhandlede Tidspunkt.

Ligesom Fuldmægtig Eiby derhos for Retten har godkendt sin nævnte Anmeldelse, saaledes har Expeditør Hillebrandt for- klaret, at en ham ubekendt Dreng — der forjæves har været eftersøgt under Sagen — om Eftermiddagen den 21 November f. A. Kl. ca. 1½ indfandt sig paa hans Kontor og anmodede om en Sygeseddel for Arbejder Nr. 223 H. Jensen, hvilken Seddel han derefter udstedte og leverede Drengen. Oftnævnte Arbejdsmand Jensen, der, ligesom de tvende sidstnævnte Vidner, har beediget sin under Sagen afgivne Forklaring, har derhos for sit Vedkommende forklaret i Overensstemmelse med den skete Anmeldelse og benægtet at have skrevet den ommeldte under- skrevne Seddel eller overhovedet bemyndiget Nogen til at hæve hans Ugelen.

Arrestantens Hustru, Anna Christine Andreassen, har der- næst edelig forklaret, at den Haandskrift, hvormed den nævnte Seddel er skrevet, ganske ligner Arrestantens, og medens Arre- stanten i Retten har givet en Prøve paa sin sædvanlige Haand- skrift, der er ganske forskellig fra den, hvormed den omhand- lede Seddel er skreven, er der under Sagen fremlagt et den 12 Oktober f. A. dateret Brev, som Arrestanten har erkjendt at have skrevet i sit Hjem, og hvis Haandskrift er helt forskellig fra Skriftprøvens, medens den langt mere ligner den i Sedlen benyttede, ligesom det ved en til Oplysning i Sagen foretaget sammenlignende Undersøgelse af Blækket, hvormed Sedlen og Brevet ere skrevne, er fundet, at dette ved den Behandling med forskellige Opløsningsmidler, som Skriften har været underkastet, har forholdt sig fuldstændig ens.

Arrestantens Hustru har endvidere forklaret, at Arrestanten en Dag i Ugen fra den 15 til den 21 November f. A. sad i deres Lejlighed og skrev Noget paa et Stykke Papir, og at han, da hun gik hen og spurgte ham, hvad det var, svarede, at det ikke var Noget, og holdt Haanden over Papiret, hvorhos hun i Forbindelse hermed har forklaret, at hun, der ikke har benyttet Pen og Blæk, siden Arrestanten benyttede det ved den nævnte Lejlighed, ikke senere har kunnet finde disse Gjenstande saalidt som nogle Breve, Arrestanten tidligere havde tilskrevet hende, og som hun senest havde set i Juli f. A., og at hun har faaet

Indtrykket af, at saavel disse som Pennen og Blækket forsættelig ere skaffede af Vejen. Denne Forklaring har hun fastholdt overfor Arrestantens modstridende Forklaring, der i det Væsentlige gaar ud paa, at han, siden han i Oktober f. A. skrev det under Sagen fremlagte Brev, ikke har skrevet Nogetsomhelst enten i sit Hjem eller andet Steds, at han ved den af hans Hustru omforklarede Lejlighed ikke skrev, men tegnede Noget paa et Stykke Papir, og at han vel ikke tør benægte, at han mulig kan have iturevet de af hans Hustru omforklarede Breve, men at han i hvert Fald ikke har gjort det for at tilintetgjøre et Bevismiddel mod sig, saalidt som han forsættelig har bortkastet Pennen og Blækket.

Den 26 November f. A. afleverede Arrestantens Moder, Sidse Larsen, Kjeldstrøms Enke, paa Politikammeret et Beløb af 12 Kr., om hvilket hun har forklaret, at Arrestanten Lørdagen den 21de s. M. Kl. ca. 3 om Eftermiddagen havde indfundet sig med det i hendes Hjem her i Staden og bedet hende opbevare samme for sig, for at hans Hustru ikke skulde erfare, at han ejede disse Penge. Gjort bekendt med denne Forklaring har Arrestanten vel i Strid med, hvad han tidligere under Sagen havde forklaret, erkjendt, at han den 21 November f. A. har havt det nævnte Beløb beroende hos sin Moder, men samtidigt paastaet, at han allerede den foregaaende Dag havde leveret hende samme, hvilken sidste Forklarings Rigtighed hans Moder imidlertid bestemt har benægtet.

Arbejdsmand Vilhelm August Rasmussen har dernæst edeligt forklaret, at da han et Par Ugers Tid efter Arrestantens Afskedigelse den 23 Oktober f. A. en Dag fulgtes med ham over Tøjhuspladsen, beklagede han sig over Pengetrang og lod bl. A. den Ytring falde, om man ikke kunde skrive en Seddel i „Bondehans“ Navn og hæve hans Lønning, hvortil Rasmussen svarede, at det aldrig kunde gaa, da det vilde blive opdaget. Rasmussen har i Forbindelse hermed forklaret, at fornævnte Arbejdsmand Hans Jensen mellem Arbejderne benævnes „Bondehans“. Arrestanten har nu vel benægtet at have udtalt sig til Rasmussen som omforklaret og paastaet aldrig at have hørt, at Arbejdsmand Hans Jensen har gaaet under Navnet „Bondehans“, ligesom han heller ikke vil have kjendt hans virkelige Navn og Arbejdsnummer, men efter hvad der i saa Henseende under Sagen er oplyst, navnlig ved de af Arbejdsmand Hans Jensen, Fuldmægtig Eibye og Bud Christian Hansen afgivne beedigede Forklaringer, maa det anses for højest usandsynligt, at Arrestanten skulde have været ubekjendt enten med Hans Jensens virkelige Navn og Nummer eller med hans fornævnte Øgenavn.

Endelig bemærkes, at Arrestanten i Strid med sin oprindelige Forklaring har erkjendt, at han om Eftermiddagen den 21

November f. A. efter den Tid, paa hvilken han sigtes for at have begaaet det omhandlede Bedrageri, har indfundet sig i Vidnet Rasmussens Hjem og budt ham ind i 2 Beværtninger her i Staden, hvor han trakterede ham med Spise- og Drikkevarer.

Efter alt det Foranferte, hvortil kan føjes, at Arrestantens Forklaringer i deres Helhed have baaret Præget af Upaalidelighed og Tilbageholdenhed, og at han, som nedenfor anført, oftere er straffet for Ejendomsindgreb, skjønnes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har begaaet det ham paasigtede Bedrageri.

Arrestanten, der er født den 3 November 1859 og anset ifølge Rettens Domme af 1 Oktober 1881, 4 April 1882, 24 April 1883 og 10 Februar 1885, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter dens § 230, 1ste Stykke, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, efter dens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter dens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri med lige Arbejde i 3 Aar, vil derfor nu være at anse efter Straffelovens § 251, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 272.

Advokat Halkier

contra

Harald Valdemar Vogel (Becker) (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Juli 1892: Arrestanten Harald Valdemar Vogel (Becker) bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte tidligere 2 Gange for Tyveri har været anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Harald Valdemar Vogel (Becker) for Vold og Opsætsighed mod Politiet anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Arrestanten den 7de f. M. havde lagt sig til at sove paa en af Fælledeerne, blev han vækket af Politibetjent Nr. 495 Tulinius, der iført Uniform var kommen til Stede, og som betydede ham, at han ikke maatte ligge og sove der, samt spurgte ham om Navn og Bopæl. Arrestanten, der var gnaven over at være bleven vækket, vilde ikke svare Betjenten, og denne opfordrede ham da til at følge med til Politistationen. Dette vilde Arrestanten ikke, og da Betjenten tog fat i hans Arm for at føre ham til Stationen, rev han sig løs og foer hen mod Tulinius, hvem han med Hovedet bibragte 2 saakaldte Skaller, som ramte denne i Ansigtet ved Tænderne og bevirkede, at der fremkom lidt Blødning ved disse. Tulinius greb da fat i Arrestanten og kastede ham om paa Fælleden og holdt ham nede. Medens han laa her, gjorde han alt muligt for at rive sig løs og slog og sparkede om sig. Herunder kom Politibetjent Nr. 472 Hørby, der ligeledes var iført Uniform, til, og Arrestanten blev da rejst op af Betjentene, men nægtede stadig at følge med paa Stationen. Derimod saa han Lejlighed til at rive Betjentenes Fløjtekjæder itu og foer ind paa Hørby, af hvis Frakke han afrev det ene Skjød. Han slog derhos, saa godt han formaaede, om sig med knyttede Hænder og ramte herved Betjentene flere Steder paa deres Legemer, hvorfor han paany blev kastet til Jorden, hvor han vedblev med at slaa om sig og sparke. Han blev derfor bunden og paa en Vogn ført paa Politistationen, hvor han blev indsat i Detentionslokalet. Her bibragte han Hørby med sin knyttede Haand et af al Kraft ført Slag, der ramte denne lidt over højre Øje og bevirkede, at han fik et 2 til 3 Centimeter langt Saar, der kun gik gennem Huden og saavel over som under Øjet medførte Svulst og Blodudtrædning.

De nævnte Læsioner kunne ikke antages at ville have blivende Følger, og Betjentene havde iøvrigt ingen Men af Arrestantens Voldshandlinger. Denne har ogsaa forklaret, at han ikke havde til Hensigt at tilføje dem nogen alvorlig Skade. Han var under de ovenfor omforklarede Optrin vel noget beruset, men dog fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Foranførte vil Arrestanten, der er født den 20 Maj 1850 og anset bl. A. ved Rettens Domme af 21 Juli 1888 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og af 14 December 1889 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt senest ved Thyrsting-Vrads Herreders Politirets Dom af 13 August 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 39. Afbygger **Morten Olsen** (Jensen)

contra

Proprietær **N. Olsen** (Ingen),

betr. Forbrydelse af en Fæsteret.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 9 Juli 1891: Indstævnte Morten Olsen af Bregnerød bær for Tiltale af Citanten Proprietær N. Olsen af Frederiksminde i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1891: Den Indstævnte Morten Olsen af Bregnerød ifølge Fæstebrev af 31 Maj 1869, thinglæst 29 Juli s. A., tilkommende Fæsteret til Jordlodden Matr. Nr. 9 af Bregnerød bær være forbrudt. Sagens Omkostninger for Underretten betaler Indstævnte til Citanten, Proprietær N. Olsen af Frederiksminde med 30 Kr. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det i det under Sagen omhandlede saakaldte Fæstebrev bl. A. bestemt, at Fæsteren, der selv ejer Bygningerne, skal svare en aarlig Afgift af 16 Rdl. til Jordloddens Ejer, at erlægge med Halvdelen til Michaelis og Halvdelen ved Aarets Udgang; hvorhos det fremdeles er fastsat som Opmuntring for Fæsteren til desmere at beflitte sig paa Jordens Forbedring, at der ikke ved Forandring af Fæstere skal blive paalagt Jordloden større Afgift eller Byrde end den ved Fæstebrevet bestemte, men at det endvidere skal være Fæsteren tilladt at afstaa Lodden i levende Live, medens Ejerne af »Frederiksminde« mod en Kjendelse af 6 Rdl. skulle være forbundne til at udstede Fæstebrev til den nye Fæster, naar han er vederhæftig eller kan stille Kaution, og at der saaledes skal forholdes fra den ene Fæster til den anden, hvad enten Fæsteforandringen sker ved Afstaaelse eller ved Dødsfald. Endelig hedder det, at Fæsteren, naar han ikke i Et og Alt opfylder de i Fæstebrevet fastsatte Pligter, skal være underkastet »Søgsmaal til Undgjældelse, efter Omstændighederne vel endog til Fæstets Forbrydelse«.

Efter Beskaffenheden af den Rettighed, der saaledes er hjemlet ved Fæstebrevet, og som i en saa væsentlig Grad er videregaaende end en almindelig Livsfæstels, kunne Reglerne i Forordning 9 Marts 1838 og Forordning 27 Maj 1848 hverken ligefrem eller analogisk finde Anvendelse paa det foreliggende Retsforhold, og som Følge heraf vil Citantens principale Paastand for Høiesteret om Sagens Afvisning fra Underretten af Hensyn til Indstævntes Undladelse af at have efterkommet det førstanførte Lovbuds § 8 være at forkaste.

Ejheller kunne Parterne antages at have stiltiende henholdt sig til Lovgivningens Regler om Livsfæstes Forbrydelse, saa meget mindre som Fæstebrevets ovenanførte, herhen hørende Bestemmelser tyde paa, at Rettighedens Forbrydelse kun skulde være en fjernere liggende Virkning af Forsømmelse med Afgiftens Erlæggelse, hvilket ogsaa den paagjældende Rettigheds omfattende Karakter taler for. Under Hensyn hertil findes den skete Misligholdelse, som bestaaer i, at Citanten, for to nær efter hinanden følgende Terminer er udebleven med Afgiften, uden at det ses, at denne forinden Sagens Anlæg er bleven ham afkrævet, ikke at kunne betragtes som saa væsentlig, at den kan hjemle Ret til at fordre Retsforholdet hævet, og Citantens subsidiære Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger i alle Instantser blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Fæstebrev af 31 Maj 1869, thinglæst 29 Juli næstefter, bortfæstede den daværende Ejer af Frederiksminde en under denne Gaard henhørende Jordlod Matr. Nr. 9 af Bregnerød af Hartkorn 2¹/₂ Skpr. 1 Fdk. 1¹/₂ Alb. til Indstævnte Morten Olsen sammesteds, til hvem den hidtilværende Fæster af Lodden og Ejer af det derpaa opførte Hus havde afstaaet sin Brugerret til Jordloden og Ejendomsret til Huset. Efter Fæstebrevet tilstedes det Fæsteren i levende Live at afstaa Lodden, saaledes at Gaardens Ejer skal mod en Fæstekjendelse af 6 Rdlr. være forbunden til at udstede nyt Fæstebrev paa lige Vilkaar til den nye Fæster, naar han er vederhæftig eller stiller Sikkerhed for Forpligtelserne. Blandt disse findes den, at Fæsteren aarlig skal svare Gaardens Ejer en Afgift af 16 Rdlr., at erlægge med Halvdelen til Michaeli og Halvdelen til hvert Aars Udgang, hvorhos det hedder, at dersom Fæsteren ikke i Et og Alt skulde opfylde de i Fæstebrevet bestemte Pligter, maatte han være underkastet Søgemaal til Undgjældelse, efter Omstændighederne vel og til Fæstets Forbrydelse.

Under Anbringende af, at Indstævnte hverken havde betalt den til Michaeli 1890 eller den ved samme Aars Udgang forfaldne Afgift af 16 Kr. hver Gang, paastod Citanten, Proprietær N. Olsen som nuværende Ejer af Frederiksminde, under en i 1ste Instants ved Frederiksborg Birk anlagt Sag Indstævntes Fæsteret til Jordloden kjendt ophævet og bortfalden og Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger, og da Indstævnte, der ikke gav Møde under Sagen, ved den i samme afsagte Dom frifandtes, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten nu indbragt Sagen her for Retten og paastaet Dommen forandret saaledes, at hans for Underretten nedlagte Paastande tages tilfølge, og at der tillægges ham Sagsomkostninger her for Retten.

Indstævnte har, skjændt lovlig varslet, heller ikke givet Møde her for Retten.

Da der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Indstævnte ved Sagens Optagelse til Dom i 1ste Instants den 28 Maj d. A. endnu ikke havde betalt de nævnte, forlængst for-

faldne Afgifter, hvilket efter Analogien af D. L. 3—13—1 og 2 og Frd. 9 Marts 1838 findes at maatte medføre Fæsterettens Forbrydelse, vil Citantens Paastand være at tage tilfølg, saaledes at Sagens Omkostninger for Underretten bestemmes til 30 Kr., medens Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 280.

Advokat Halkier

contra

Peter Theodor Halvorsen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Vends Herreds Politirets Dom af 18 Juli 1892: Arrestanten, forhenværende Sømand Peter Theodor Halvorsen, bør straffes med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage; saa bør han og afholde alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Peter Theodor Halvorsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Politiret hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanten Peter Theodor Halvorsen tiltales for Løsgænger og Betleri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der er født den 3 Juni 1851, og som tidligere ofte har været straffet, bl. A. ifølge Odense Herreds Politiretsdom af 3 September 1887 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage og ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 8 September 1890 efter samme Lovs §§ 1, 2 og 3 med lige Straf i 120 Dage samt senest ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 4 September f. A. i Henhold til Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med 1 Aars Forbedringshusarbejde — har i de sidste Uger, forinden han den 9 Juli d. A. anholdtes i Kauslunde, strejft omkring paa Fyen uden at søge Arbejde og ernæret sig ved Betleri.

For dette Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Straf af 180 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt.

Hermed endte Høiesterets anden Extrasession.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 3 Oktober.

Nr. 215.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Nielsen, kaldet **Vesbæk** (Def. Hansen),

der tiltales for Myndighedsmisbrug i Forbindelse med Vold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Maj 1892: Tiltalte Anders Nielsen, kaldet Vesbæk, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 144, første Stykke, jfr. § 125, i Forbindelse med § 203. Da det findes at maatte have sit Forblivende ved den ham idømte Straf,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-
sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales forhenværende Politibetjent Nr. 541, Anders
Nielsen, kaldet Vesbæk, som den 1 April 1889 blev ansat som
overtallig Politibetjent her i Staden, men den 5 Marts d. A.
suspenderedes og den 20de s. M. afskedigedes af denne Tjeneste,
for Myndighedsmisbrug i Forbindelse med Vold, og er det i saa
Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste
godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da
Oversergent af Livgardens Liniebataillon, Anders Ahrbjerg, Natten
mellem den 1 og 2 Marts d. A. mellem Kl. 3 og 4 i civil Paa-
klædning passerede gennem Gothersgade, blev han opmærksom
paa, at der udenfor en Cigarbutik i Ejendommen Nr. 113 i
samme Gade stod nogle Personer og nød Drikkevarer, som han
kunde forstaa, de havde købt i Butiken, og at 2 Politibetjente
stod i Selskab med dem. Han standsede da et Øjeblik paa For-
touget ligeoverfor Butiken, og da han i den ene af Betjentene
gjenkjendte Tiltalte, som den Nat havde Post i denne Del af
Gaden, og hvem han flygtigt kjendte fra den Tid, da Tiltalte
aftjente sin Værnepligt, hilste han paa ham, og Tiltalte gik der-
efter nogle Skridt over imod ham og gjengjældte Hilsenen.
Ahrbjerg gjorde nu en Bemærkning om, at det næppe var al-
deles lovligt, hvad der gik for sig udenfor Cigarbutiken, hvortil
Tiltalte svarede, at det ikke vedkom ham, og at han skulde
forføje sig bort, og da Ahrbjerg ikke øjeblikkelig efterkom denne
Anmodning, men hentydede til, at Tiltaltes Foresatte næppe
ville billige hans Adfærd, greb Tiltalte ham i Brystet og, idet
han ytrede: „Vil Du passere Gaden, jeg skal lære Dig at staa
her og glo“, tilføjede han ham med knyttet Haand et Slag i
Ansigtet, hvorved Ahrbjergs Hat faldt af. Da Ahrbjerg nu
samtidig med, at han tog sin Hat op, saa efter Tiltaltes Numer,
ytrede denne: „Naa, saa det er mit Numer, Du vil se, ja jeg
skal give Dig Numer“, og tilføjede ham derpaa endnu et Slag
med knyttet Haand i Ansigtet. Skjøndt Ahrbjerg ikke satte
sig til Modværge, men trak sig tilbage for Tiltalte, der fulgte
efter ham og skubbede til ham, trak Tiltalte, da Ahrbjerg var
drejet om Hjørnet af Gothersgade og Øster-Voldgade for at be-
give sig ind i Livgardens Kaserne gennem Brandvagsdøren,
sin Politistav, satte efter Ahrbjerg og tilføjede ham paa Vejen
hen til Døren en Del Slag med Staven, som ramte ham over
Ryggen, paa Skuldrene og paa Armene, og da Ahrbjerg var

naaet hen til Døren, tildelte han ham nu et Par Slag med Staven, af hvilke det ene ramte ham over Armen og det andet i Panden. Samtidig med, at Døren blev aabnet af Brandvagten, lykkedes det imidlertid Ahrbjerg med et rask Tag at faa Tiltalte trukket indenfor Døren, som derefter blev lukket, og Tiltalte blev derpaa indsat i Vagten, hvor han forblev, indtil han kort efter afhentedes fra vedkommende Politistation, hvor Ahrbjerg havde anmeldt det Passerede. Ved en den følgende Dag foretagen Lægeundersøgelse af Ahrbjerg fandtes paa højre Side af Næseryggen og tværs over Næseroden 2 ca. 1 Tomme lange Hudafskrabninger og paa højre Side af Panden lige ved Haargrænsen et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt, næsten lodret løbende Hudsaar med tildels knuste Rande, og paa Midten paa et ca. ærtestort Parti gaaende ind til Benhinden, der syntes uskadt. I en Femøre stor Omkreds om Saaret var Huden blaalig dekoloreret, saa at det hele havde Udseende af at være frembragt med et stumpt Instrument. Paa begge Underarmes udvendige Side fandtes enkelte lidt ømme Partier med blaalig Farvning af Huden paa et enkelt Sted af venstre Underarm. De nævnte Læsioner, der alle maa antages at hidrøre fra den Ahrbjerg overgaaede Vold, forhindrede dog ikke denne i at røgte sin Tjeneste, og ved en den 22 Marts d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes de alle helbredede. Det kan ikke antages, at Læsionerne ville medføre skadelige Følger for Ahrbjergs Helbred, hvad Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed var noget paavirket af nydte Drikkevarer, men dog i fuldkommen tilregnelig Tilstand, ikke heller vil have tilsigtet.

Tiltalte, der er født den 29 Juni 1861, har under sin Militærtjeneste 3 Gange været straffet arbitrært og under sin Tjeneste i Politiet 2 Gange været ikkjendt Bøder for Tjenesteforseelser, men bortset herfra er han ikke funden forhen straffet. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 144, første Stykke, jfr. § 125, og efter dens § 203, samt efter Lov angaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi m. m. af 11 Februar 1863 § 16, efter Omstændighederne under Eet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 220. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Marts 1892: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Jensen af Slagelse, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Arbejdsmand Jens Jørgensen af „Lerchenborg“ 3 Kr. 28 Øre. Saa bør Tiltalte og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Maj 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte, Arbejdsmand Hans Jensen af Slagelse, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Hans Jensen af Slagelse, der er født den 19 Juni 1847 og som tidligere har været straffet, dels ved Øster-Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 8 Marts 1876 efter Straffelovens § 228 og 235, smh. med §§ 47, 55 og 238, med

Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, dels ved samme Herreds Extrarets Dom af 30 December s. A. efter Straffelovens § 193, 1ste Mbr., smh. med § 48 og § 49, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, aktioneret for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der af Arbejdsmand Jens Jørgensen af „Lerchenborg“ i Begyndelsen af December Maaned f. A. ved et Møde i Augerup Kro havde modtaget 8 Kr., bl. A. til Fornyelse af tvende Jens Jørgensen tilhørende, Tiltalte samtidig leverede Laanebeviser fra Pantelaaner Rasmussen i Slagelse, har af det nævnte Beløb til eget Brug uberettiget anvendt 2 Kr. 28 Øre, uden at fornye Laanesedlerne, samt svingagtig solgt disse for 1 Kr., hvilket Beløb han ligeledes har forbrugt. For det nævnte Forhold findes Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage findes passende, samt da den nævnte Doms Bestemmelser om den Tiltalte ikjendte Erstatning til Jens Jørgensen af 3 Kr. 28 Øre og om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes bifaldes, vil oftnævnte Dom i det Hele være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Oktober 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 29.

Mandagen den 3 Oktober.

Nr. 115. Gaardejer **Niels Chr. Jensen Vestergaard**
(Selv)

contra

Kjøbmand **P. C. Knudsen** (Ingen),

betr. Betaling af Penge.

Hassing-Refs Herreders ordinære Rets Dom af 5 Juni 1890: Indstævnte, Gaardejer **Niels Chr. Jensen Vestergaard** af Hørsted, bør til Citanten, Kjøbmand **P. C. Knudsen** ved Snedsted Station, betale 509 Kr. 40 Øre med Renter 5 pCt. fra 22 Oktober f. A. Søgamaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten ikke for Høiesteret har gjentaget eller kan anses at have fastholdt sin i de foregaaende Instantser nedlagte, i den indankede Dom nævnte mest subsidiære Paastand om kun at dømmes til at betale 135 Kr. 87 Øre med Renter, og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Underretsdømmen i denne Sag, hvorunder Indstævnte, Kjøbmand P. C. Knudsen af Snedsted Station, har søgt Citanten, Gaardejer Niels Chr. Jensen Vestergaard af Hørsted, til Betaling af 509 Kr. 40 Øre, som denne ifølge fremlagt Regning skal skyldes ham, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsindkaldelsens Dato, den 22 Oktober 1889, indtil Betaling sker, er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instants principaliter har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, idet han tillige har nedlagt forskellige subsidiære Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Det i Sagen omhandlede Mellemværende mellem Parterne, der hidrører fra gjensidige Præstationer dels af Varer, dels af kontante Beløb i Tidsrummet fra 26 Maj til 28 Juli 1888, har været Gjenstand for en tidligere Retssag imellem dem, som, efterat være paakjendt af vedkommende Underret med lignende Resultat som ovenfor anført, derpaa blev indanket her for Retten og ved dennes Dom af 16 September 1889 afvist fra Underretten, og ligesom under den tidligere Sag har Citanten under nærværende Sag til Støtte for sine forskellige Paastande anbragt, at der mellem ham og Indstævnte er indgaaet en Overenskomst, hvorved det paagjældende Mellemværende blev afgjort saaledes, at Citanten, hvis Indstævnte aflagde Ed paa, at den fremlagte Regning er rigtig, skulde betale ham dennes fulde Beløb, men i modsat Fald Intet. Da Indstævnte har benægtet Rigtigheden af Citantens anførte Anbringende, har denne til Støtte for samme paaberaabt sig den af en Indsidder, der af ham er ført som Vidne, afgivne Forklaring, som Parterne have taget for gyldig uden Beedigelse, og som gaar ud paa, at ved en Sammenkomst mellem Parterne i Begyndelsen af August 1888, som Vidnet overværede, ytrede Citanten, der ikke havde villet anerkjende Indstævntes Regning som rigtig, til Indstævnte, at naar denne vilde aflægge sin Ed paa, at Regningen var rigtig, vilde Citanten betale ham hver Øre efter Regningen, men hvis Indstævnte ikke vilde dette, fik han Intet, samt at Indstævnte indvilgede i Sagens Afgjørelse paa denne Maade, hvorhos Vidnet har tilføjet, at han efter sin Opfattelse ikke kunde tro Andet,

end at det var en Overenskomst og en Afgjørelse mellem Parterne. Indstævnte har imidlertid paastaet, at han ved den af Vidnet omforklarede Lejlighed kun erklærede, at han var rede til at bekræfte Regningernes Rigtighed med sin Ed, hvis saadant blev nødvendigt eller kunde fordres af ham, og vel har Vidnet paa et til ham af Indstævntes Sagfører under Thingsvidnet rettet Spørgsmaal, som gik ud paa, om Indstævnte ikke med Hensyn til den tilbudte Ed sigtede til, at han vilde aflægge Eden, hvis det var nødvendigt eller blev ham paalagt, svaret, at det mindes Vidnet ikke, og at han ikke tror, at der var nogen Snak herom; men naar henses til, at Forskjellen mellem en Erklæring fra Indstævnte af det nysnævnte Indhold og en Erklæring fra ham om, at han gik ind paa Sagens Afgjørelse ved hans Ed i Overensstemmelse med Citantens Anbringende, ikke kan antages at have staaet klar for Vidnet — der iøvrigt har udsagt, at han ikke mindes, paa hvilken Maade eller hvor Eden skulde aflægges — er det efter Vidnets Forklaring ikke aldeles uantageligt, at Indstævnte i Virkeligheden kan have udtalt sig i den af ham angivne Retning. Da Citanten nu ikke har tilvejebragt noget Bevis udover bemeldte Vidneforklaring for Rigtigheden af hans ommeldte Anbringende, findes der hverken at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis eller nogen videre Formodning for, at en endelig Overenskomst som den ovenanførte skulde være indgaaet mellem Parterne, og de af Citanten paa hans Anbringende herom støttede Paastande om, at han frifindes for Tiden, eller at dette Udfald af Sagen i hvert Fald gjøres afhængigt af Indstævntes Ed, ville derfor allerede af denne Grund ikke kunne tages til Følge.

Under Proceduren af nærværende Sag har Citanten endvidere subsidiært bestridt Rigtigheden af den af Indstævnte fremlagte Regning, forsaavidt angaar de paa samme opførte kontante Poster til Beløb af ialt 773 Kr. 53 Øre, for hvilke han til forskjellige Tider er debiteret, og paastaet det nævnte Beløb efter Fradrag af et ham paa Regniugen under 19 Juni 1888 krediteret kontant Beløb af 400 Kr., altsaa 373 Kr. 53 Øre, afkortet i den indtalte Fordring, saa at han kun tilpligtes at betale Indstævnte 135 Kr. 87 Øre med Renter. Da Citanten imidlertid under den ovenmeldte tidligere Sag alene imødegik Søgsmålet med et Anbringende om, at han med Indstævnte var forenet om, at denne skulde aflægge sin Ed for, at han virkelig havde det paastaaede Beløb tilgode, og, naar dette skete, strax vilde betale ham hele Beløbet — for hvilket Anbringende han dengang ikke fremkom med noget Bevis for Underretten, medens han her for Retten fremlagde et Thingsvidne, hvorunder den ovenanførte Vidneforklaring var afgiven — kan der nu ikke mod Indstævntes derimod nedlagte Protest under nærværende Sag tages Hensyn til de heromhandlede Indsigelser, der iøvrigt

ogsaa mangle tilstrækkelig Bestemthed til at kunne komme i Betragtning, idet Citanten, der har erkjendt til forskjellige Tider at have modtaget kontante Laan af Indstævnte, kun har fremsat en speciel Indsigelse med Hensyn til en enkelt Post paa 300 Kr. og, hvad denne angaar, har indskrænket sig til at benægte den paagjældende Dag at have modtaget et saa stort Beløb af Indstævnte, men uden iøvrigt at opgive, hvilket Beløb han vil have modtaget.

I Henhold til det Ovenanførte maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det indtalte Beløb med Renter som paastaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 5 Oktober.

Nr. 244. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Samuel Mikael Gaard og Anna Elisabeth Marie Petersen, født Gaard (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel.

Færøernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 11 Juni 1892: Arrestanterne Samuel Michael Gaard og Anna Elisabeth Marie Petersen, født Gaard, bør hensættes til 1 Aars Forbedringshusarbejde. Derhos bør de En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Kirkekasserer Bærentsen, 12 Kr. At efterhømmes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, af hvilke den indankede Dom indeholder en udførlig Fremstilling, som dog i flere Henseender ikke er ganske nøjagtig, kan

der ikke anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i Blodskam eller anden Forbrydelse mod Sædeligheden. De ville derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Samuel Mikael Gaard og Anna Elisabeth Marie Petersen født Gaard, bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Aktionens Omkostninger, derunder det ved Underrettsdommen fastsatte Salarium og i Salarium til Høiesterets-sagførerne Hansen og Bagger for Høiesteret, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Samuel Mikael Gaard og Anna Elisabeth Marie Petersen, født Gaard, der ere Fuldsøskende, for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel.

Efterat Arrestanten Samuel Mikael Gaard i ca. 9 Aar havde faret til Søs udenfor færøske Havne, kom han formentlig i 1883 tilbage til Færøerne og har derefter, indtil han blev anholdt, opholdt sig i Tveraa paa Suderø, først i et Hus, „under heinum“ kaldet, hvor han boede i et Loftskammer, medens Daniel Thomsen og Hustru en Del af Tiden boede neden under, derefter 1885—86 i Hus sammen med Johan Mohr Hammer og Hustru, hvor han boede paa Loftet, begge Steder sammen med sin Søster Arrestantinden, fra hvem han var bleven skilt i deres første Barndom, idet de vare komne hjemme fra ud til Fremmede hver paa sit Sted. Efterat Arrestanten havde bygget sit eget Hus og var bleven gift den 11 Februar 1886 med Elsebeth Helene Olsen, boede Arrestantinden ogsaa der hos ham, indtil hun et Par Maanedø, forinden hun den 21 Februar 1889 blev gift med en umyndiggjort Person ved Navn Gullak Petersen af Trangisvaag, flyttede ind til denne. Da Arrestantens Hustru Elsebeth var død den 25 August 1889 flyttede Arrestantinden og dennes Mand ind til Arrestanten, og efter den Tid har hun, der ikke har kunnet enes med sin Mand, ligeledes af og til boet hos ham, saavel medens Arrestanten sad som Enkemand som efterat han den 28 Oktober 1890 atter var bleven gift.

Det, der gav Anledning til, at Undersøgelse blev indledet

mod Arrestanterne, var, at Arrestantindens Mand i Slutningen af 1889 anmeldte, at der, efter hvad han antog, fandt Blodskamsforbindelse Sted mellem Arrestanterne, uden at han dog kunde fremføre noget Bestemt til Begrundelse af sin Mistanke, men blev paa Grund heraf Undersøgelsen ikke fremmet af den daværende Forhørsdommer. I Begyndelsen af 1891 optoges Undersøgelsen ved Retten, og da Mistanken bestyrkedes, blev Samuel Gaard under 26 April s. A. og Søsteren under 24 Maj næstefter belagte med Varetægtsarrest; af Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger blev Undersøgelsen sluttet den 16 September s. A., efterat Arresten for Begges Vedkommende var hævet den 22 Juli forud. Undersøgelsen fortsattes imidlertid udenfor Retten, og da der fremkom flere Omstændigheder, som bekræftede Mistanken, bleve de Paagjældende atter belagte med Arrest, han den 26 Januar d. A., hun den 11 April s. A.

Begge Arrestanterne have vedholdende benægtet at have gjort sig skyldige i den dem paasigtede Blodskamsforbindelse, men er der under Sagen ført flere Vidner, ved hvis tildels beedigede Forklaringer i Forbindelse med andre Omstændigheder følgende Oplysninger ere fremkomne:

Medens Arrestanterne boede „under heinum“, stod der i det Kammer paa Loftet, som de to alene benyttede, et enkelt Sengested, i hvilket der laa Sengklæder, ikke flere end tilstrækkelige til et enkelt Leje, og laa disse Klæder, naar Sengen ikke benyttedes, opredte, som om Sengestedet var til at benytte, saaledes som Klæderne laa i det, altsaa som en opredt Seng, bestemt til eet Leje, og er der af de øvrige Beboere i Huset, Daniel Thomsen og Hustru, aldrig hørt, at der mod Natten blev opredt et Leje ved Siden af Sengen, noget, som ikke vilde kunne have undgaaet disses Opmærksomhed, da Loftet kun bestod af et enkelt Lag Fjæl. Derhos er det forklaret af Jacob R. Laves Enke, at Arrestanten til hende har fortalt, at hun og Arrestanten sov i samme Seng, af Jens Joh. Bek, der roede paa Fiskeri med Arrestanten, og en Morgen kaldte paa ham, at han har set Arrestanterne ligge i Seng sammen under Dynen, og af deres Moder, Mariane, Mikkelsens Hustru, at Arrestanterne, medens hun nogen Tid boede hos dem, afførte sig deres Overklæder og gik i Seng sammen, samt at hun en Nat har hørt dem have legemlig Omgang med hinanden; da sidstnævnte Vidne foreholdt Arrestantinden det Usømmelige i, at hun sov i Seng sammen med Arrestanten, svarede Arrestantinden hertil, at det gjorde ikke noget, da det var almindelig Skik, at Søkende sov sammen.

Da Arrestanterne boede i Johan Mohr Hammers Hus paa Loftet, stod der et Sengested, hvori laa Sengklæder ligesom i Huset „under heinum“ ikke flere end tilstrækkelige til et enkelt Leje, og som om Dagen vare opredte paa samme Maade som

der. De øvrige Husbeboere, Joh. Mohr Hammer og Hustru, samt P. Jensens Enke, have ej heller der nogensinde hørt, at der mod Natten blev redt Leje paa Loftsgulvet, noget, som de ikke vilde kunne have andet end hørt, hvis det var sket, da Loftet kun bestod af et enkelt Lag Fjæl, og har Vidnet Joh. Mohr Hammers Hustru forklaret, at hun en Søndag midt paa Dagen har set Arrestanterne ligge i samme Seng, han afklædt, hun med Klæderne paa.

Angaaende Arrestanternes Forhold, efter at han var bleven gift og var flyttet ind i sit eget Hus, er det af hans afdøde Hustrues Søster, Billa Marie Olsen, og Broder, Niels Jacob Olsen, forklaret, at Billa har været Øjenvidne til, at Arrestantinden Natten, efterat Arrestanten havde havt Bryllup med deres afdøde Søster, har lagt sig i samme Seng som Ægtefolkene midt imellem dem, og at den Afdøde senere har omtalt dette baade for sin ovennævnte Broder og Søster, idet hun overfor den Sidstnævnte er kommen med Hentydninger, som ikke kunde forstaaes anderledes, end at hun var overbevist om, at der fandt et utugtigt Forhold Sted mellem Arrestanterne. Derhos har Arrestantens afdøde Hustru, efter hvad Arrestanternes Halvsøster, Ole Olsens Hustru, Jacobine, har deponeret, flere Gange fortalt hende, at Afdøde en Morgen tidlig, da Arrestanten var gaaet ind til Arrestantinden, som sov i et Kammer for sig og blev længe derinde, gennem Væggen, som bestod af et Lag sammenpløjede Bræder, har hørt dem have legemlig Omgang og set Arrestanten komme ud derfra, knappende sine Underbuxer — noget, som Afdøde ifølge det Oplyste i alt Væsentligt ogsaa har fortalt til sin Søster Sunneva, sin Svigermoder Mariane Mikkelsen, Peter Jensens Enke, Ole Olsen, og hvorom hun ogsaa har betroet sig til sin Sognepræst — og at hun samme Dags Morgen forlod sit Hjem for at berøve sig Livet, at Arrestantinden i længere Tid sov i samme Seng som hun og Arrestanten, at Arrestanterne altid havde meget at tale om i Enrum og tav, naar hun kom til Stede, at de kom sent hjem om Aftenen ud paa Natten, samt at Arrestanten om Søndagen laa i Sengen, og at Arrestantinden da sad kjærtegnende hos ham.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, kan det derhos anses godtgjort, at det var en almindelig Tro mellem Folk, at der bestod et utugtigt Forhold mellem Arrestanterne, og Vidnet Ole Olsens Omtale til Arrestantinden af dette Rygte gav, efterat Arrestanterne Sommeren 1891 vare løsladte af Arresten, Anledning til, at Arrestanten sagsøgte det nævnte Vidne, og kan der ikke skjønnes andet, end at det har været Arrestanten særlig magtpaaliggende, at Indklagede under Sagen ikke skulde føre nogle af ham opgivne Vidner, idet Arrestanten har opsøgt Indklagede for at faa Sagen bilagt og har hævet Sagen, skjændt

Indklagede ikke har tilbagekaldt sin Sigtelse, men tvertimod gjentaget den under Sagen.

Medens Arrestanten den 10 April d. A. blev transporteret fra Arresten til Suderø for at konfronteres med forskellige Deponenter, blev der hos ham fundet et af ham til Arrestantinden skrevet Brev, som han, efter hvad han har tilstaaet, vilde søge at faa hende, der da endnu var paa fri Fod, spillet i Hænde, naar han kom i Land, og anmoder Arrestanten hende deri om at benægte Noget, som han havde benægtet, nemlig at han havde ligget i Seng sammen med sin Halvsøster, ovennævnte Jacobine Olsen, og motiverer han sin Anmodning ved, at Dommeren „ellers kunde faa mere Mistanke“ — Arrestanten er nemlig under Sagen tillige sigtet for, men har benægtet at have vist sig uterlig ligeoverfor den nævnte Halvsøster, og havde, indtil Sedlen blev funden hos ham, vedblivende benægtet at have ligget hos Halvsøsteren, medens Arrestantinden har søgt at kaste Skygge paa hende ved at forklare, at Halvsøsteren har ligget i Seng sammen med Arrestanten. At den Mistanke, som Arrestanten i Brevet mener, at der næres til ham, og som han ikke ønsker skal blive større ved modstridende Forklaringer, er Mistanke for usædeligt Forhold og ikke om den af ham mod Halvsøsteren Jacobine Olsen udviste Uterlighed, har han indrømmet.

Ved de af Distriktslægen, Sognepræsten og Sysselmanden paa Suderø afgivne Erklæringer er det godtgjort, at det nu for Tiden ikke mere er Skik og Brug der paa Øen, at voksne Søkende sove i Seng sammen, og have begge Arrestanterne forklaret, at der ikke var dem noget Tilfælde bekjendt, hvor det fandt Sted.

Ihvorvel der ikke foreligger nogen Tilstaaelse fra Arrestanterne af deres Brøde, synes dog samtlige ovenfor referereds Vidneforklaringer, om end enlige, tilligemed de anførte Omstændigheder ved deres indbyrdes Forbindelse at give en saa tilstrækkelig stærk og sikker Overbevisning om Arrestanternes Brøde med Hensyn til det dem paasigtede Blodskamsforhold, at der ikke er nogen Grund til at tvivle derom, hvorimod der ikke foreligger tilstrækkelig Oplysning angaaende Arrestanten Samuel Gaards Uterlighed overfor sin Halvsøster Jacobine Olsen. Ifølge heraf ville Arrestanterne, af hvilke Samuel Mikael Gaard er født den 29 Marts 1856 og Anna Elisabeth Marie Petersen, f. Gaard, den 15 April 1852, og af hvilke Ingen tidligere findes tiltalt, dømt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 164, med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Nr. 281. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Peder Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 August 1892: Arrestanten Hans Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Hans Peder Nielsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Arrestanten i Marts d. A. tjente som Karl hos Melhandler Jens Poulsen, bragte han en Aften 2 Sække med Foder hen til en af Poulsens Kunder og benyttede hertil en Poulsen tilhørende Trækkevogn. Ved Modtagelsen af Foderet tilbagerleverede Kunden 2 Poulsen tilhørende tomme Sække, i hvilke han tidligere havde faaet Foder leveret, hvilke Sække Arrestanten lagde paa Trækkevognen for at bringe dem tilbage til Poulsen. Ifølge en kort efter fattet Beslutning tilvendte han sig imidlertid paa Tilbagevejen saavel disse 2 Sække som 2 gamle Sække, der ligeledes tilhørte Poulsen, og som Arrestanten ved Udkjørslen havde lagt paa Vognen for dermed at beskytte Varerne mod Røgn. De ommeldte Sække ere ialt vurderede til 2 Kr.

En Dag i Maj d. A., da Arrestanten, som den Gang tjente som Karl hos Grosserer Lauritz Salomonsen, var sendt i Byen

for at aflevere en Del Varer til forskjellige af Salomonsens Kunder, blev han, da han omtrent var færdig med Afleveringen, opmærksom paa, at der i Kurven, som han medførte, beroede et Glas med Peber og en Daase med Sild, som han antog, at han enten havde forglemt at aflevere eller maaske snarere ved en Fejltagelse faaet med blandt de ham til Besørgelse leverede Varer. Han besluttede da at tilvende sig de nævnte Gjenstande, der ere vurderede til ialt 1 Kr., og udførte strax Beslutningen. Som Følge af det Anførte og da det af Arrestanten udviste Forhold saavel med Hensyn til de sidstnævnte Gjenstande som med Hensyn til de fornævnte Sække findes at burde tilregnes ham som Tyveri, vil han, der er født den 17 Marts 1858 og anset ifølge Rettens Domme af 28 Februar 1885, 17 Oktober s. A. og 20 April 1886 henholdsvis efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 lempet Tillægsstraf af lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og § 230, 2det Stykke, jfr. tildels § 46, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 8 Maaneder.

Nr. 227.

Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Alexander Eduard Olsen og **Emil Corfitz
Johansen** (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Maj 1892: De Tiltalte Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Emil Corfitz Johansen bør straffes, Tiltalte Olsen med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage, og Tiltalte Johansen med 15 Rottingslag. Sagens Omkostninger betales af Tiltalte Olsen, dog saaledes at Tiltalte Johansen deraf in solidum med ham betaler en Sjettedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Emil Corfitz Johansen for Tyveri anlagte Sag ere disse ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 12te f. M. have begge de Tiltalte i Forening og sammen med en under Sagen ikke tiltalt Dreng frastjaalet Detailhandlerske Ane Marie Andersen et konstant Beløb af 1 Kr. Tiltalte Olsen har desuden i f. M. sammen med den ovennævnte ikke tiltalte Dreng dels i 4 Gange frastjaalet 4 forskellige Handlende her i Byen rede Penge til Beløb 13 Kr. 40 Øre, dels en Gang forsøgt at stjæle af Pengeskuffen i en af de ovennævnte Handlendes Butiker, uden at dette lykkedes, fordi der kom Folk tilstede i Butiken, efterat Tiltalte var kommen derind, hvorefter han tog Flugten.

Tiltalte Olsen er født den 13 December 1879 og anset ved denne Rets Dom af 19 December f. A., ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 4 Februar d. A. og ved denne Rets Dom af 8 Marts d. A. efter Straffelovens § 233 henholdsvis med 15, 25 og 15 Slag Ris. Tiltalte Johansen er født den 10 December 1876 og anset ved Rettens Domme af 19 December f. A. efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 20 Dage, og af 13 Februar d. A. efter Straffelovene § 228, jfr. § 46, disse Paragraffer sammenholdte med §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag. Som en Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse, Tiltalte Olsen efter Straffelovens § 233, tildels jfr. § 46 efter Omstændighederne med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage, og Tiltalte Johansen efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med 15 Rottingslag.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 279.

Advokat Klubien

contra

Tugthusfange **Jens Nielsen** (Def. Asmussen),

der tiltales for attenteret Mord.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Juni 1892: Tiltalte, Tugthusfange Nr. 45 i Horsens Straffeanstalt, Jens Nielsen, bør have sit Liv forbrudt, og bør Tiltalte derhos udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bjerregaard og Overretssagfører Plenge, henholdsvis 35 og 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 30 Kr. til den Første og 25 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tugthusfange Jens Nielsen for attenteret Mord. Tiltalte — der er født i Aaret 1862 og som forinden sit 15de Aar 2 Gange var bleven straffet for Tyveri med Ris, og forinden sit 18de Aar for Brandstiftelse med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han senere i Udlandet var bleven straffet 3 Gange for Tyveri med Strafarbejde — blev ved den kgl. Lands- over- samt Hof- og Stadsrets Dom af 13 Juni 1884 for Tyveri

og Forsøg derpaa samt for at have, tildels i Udlandet, anstiftet betydelige Ildebrande anset efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 46, samt efter § 229 Nr. 4, § 280 og § 281 med Tugthusarbejde i 16 Aar, og den 11 Juli næstefter indsat i Horsens Straffeanstalt. Under sit Ophold i denne Anstalt gjorde Tiltalte den 10 December 1884, efter sin Forklaring dels for at tilfredsstille sin Hævnfølelse imod Betjenten Laurits Henriksen, der førte det særlige Tilsyn med hans Afdeling, og mod den øvrige lokale Myndighed i Straffeanstalten, dels for selv at komme af med Livet, som han var kjed af, et Forsøg paa at dræbe Henriksen ved at slaa denne i Hovedet med et svært Jernvægtlod, som han i dette Øjemed havde fastgjort til en Snor, hvilket Forsøg imidlertid mislykkedes, og for dette Forhold blev han ved Højesterets Dom af 3 Juni 1885 i Medfør af Straffelovens §§ 65 og 111 dømt efter Pl. 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt. Ved en kgl. Resolution af 24 Juli næstefter blev denne Straf imidlertid eftergivet ham, imod at han hensattes til Tugthusarbejde paa Livstid under streng Bevogtning, og denne Straf paabegyndte han derefter den paafølgende 18 August, idet han, der siden det nævnte Mordattentat havde hensiddet i ensomt Cellefængsel, bemeldte Dag i Henhold til en af Overinspektionen for Straffeanstalten tagen Bestemmelse blev sat udenfor Anstaltens Klassesystem, saaledes at han forblev hedsiddende i Enecelle. Allerede den 24 s. M. gjorde han efter sin Forklaring for derved at fremtvinge en Livsstraf, som han langt vilde foretrække for ensomt Cellefængsel, et nyt Mordattentat, idet han forsøgte at dræbe Opsynsbetjent ved Straffeanstalten, Marcus Petersen, ved at slaa denne i Hovedet med et Stykke af en Mursten, men ogsaa dette Mordattentat mislykkedes, og Tiltalte blev derfor ved Højesterets Dom af 18 Februar 1886 i Medfør af de ovenfor citerede Straffebestemmelser paany dømt til at have sit Liv forbrudt. Ogsaa denne Gang blev Livsstraffen imidlertid eftergivet ham ved en kgl. Resolution af 12 Marts 1886, imod at han, efterat være tildelt 27 Slag Kat, hensattes til livsvarigt Tugthusarbejde under streng Bevogtning, og siden den Tid har han uafbrudt hensiddet i Enecelle.

Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 2 Maj d. A. om Formiddagen, medens Anstaltens Læge, for hvem Tiltalte havde forlangt sig fremstillet, og Sygebetjent Brandstrup opholdt sig i hans Celle, har i den Hensigt at dræbe Brandstrup med et Bordben af Fyrretræ, som han havde brækket af sit Arbejdsbord, saaledes at der i den tykke Ende af Benet, der havde en Længde af $30\frac{1}{4}$ “, en Tykkelse af imellem $1\frac{1}{8}$ og $1\frac{1}{2}$ “ samt en Vægt af 98 Kvint, var bleven siddende 3 to Tommer lange

Søm, hvoraf de to naaede 1 og det tredie 1½" igjennem, tildelt Brandstrup et Slag i Hovedet.

Efter Tiltaltes Forklaring havde han — der vil have næret et stærkt Had til de øverste offentlige Myndigheder, navnlig til Justitsministeriet, fordi Ministeriet ikke vilde tillade, at han, for hvem Ensomhed var en ganske ubyre Lidelse, afsønde sin Straf i Fællesskab med de andre Fanger, men som vidste, at han ikke kunde fuldføre nogen Hævn mod den nævnte offentlige Myndighed selv — længe og stadigt tænkt paa at lade sin Hævn gaa ud over en eller anden af Anstaltens Betjente som Repræsentant for tidnævnte Myndighed, og særlig havde han tænkt paa at overfalde en Betjent Poul Rasmussen, der i Reglen bevogtede hans Celle, og som han var vred paa, fordi Rasmussen flere Gange havde meldt ham for Smaaforseelser og derved paa-draget ham Ubehageligheder. Tiltalte, der navnlig paa Grund af nogle Ytringer, som Anstaltens Inspektør havde brugt lige-overfor ham, haabede, at Inspektøren, der, efter hvad Tiltalte vidste, hvert Aars Marts Maaned gjorde Indberetning til Justitsministeriet om hans Opførsel, i den Indberetning, der skulde indgives i Marts Maaned d. A., vilde henstille, at Tiltalte maatte overflyttes fra Cellearbejde til Fællesarbejde, havde dog tænkt at vente med at udføre Mordattentatet indtil efter den 1 Maj, for at se, om han ikke forinden maatte blive overført til Fællesarbejde, i hvilket Tilfælde han ikke vilde udføre Attentatet, men da han efter den Tid, da han mente, at Inspektøren havde indgivet sin Indberetning til Ministeriet, havde begaaet nogle Smaaforseelser og vidste, at der var sket Indberetning til Justitsministeriet derom, kunde han nok indse, at hans Haab om i indeværende Aar at blive overflyttet til Fællesarbejde vilde glippe, og han begyndte da i April Maaned at træffe Forberedelser til at udføre Mordattentatet, idet han den 6 April brød Hanken af en Potte, hvori der var bleven bragt ham Mad, og senere sleb den ene Ende af denne Hank, der var et ca. 6" langt og ¼" tykt Stykke Rundjern, i hvis anden Ende der var et Hul, spids paa Betongulvet i sin Celle, idet det var hans Mening at bruge den som Vaaben ved Overfaldet paa Poul Rasmussen. Dette Overfald vilde han udføre en Aften, naar hans Arbejdsbord, hvad der skete hver Aften, blev flyttet ud af hans Celle. Udflytningen foregik altid paa den Maade, at Tiltalte tog i den ene Ende af Bordet, der var 2 Alen langt, medens vedkommende Opsynsbetjent tog fat i den anden Ende og gik baglænds ud af Celledøren med Ansigtet vendt imod Tiltalte, men denne havde tænkt sig en Aften at kaste noget snavset Vand ned ad Cellens Væg lige ved Døren og saa klage til Betjenten over, at der fra et overliggende Lokale løb Vand ned i hans Celle. Naar Betjenten da vendte Hovedet om for at se paa Vandet, vilde Tiltalte med det ovennævnte Stykke Jern, som han tænkte at anbringe paa

Enden af et Bordben, som han vilde brække af sit Arbejdsbord, tilføje Betjenten et Stik i Nakken, ved hvilket han antog, at Betjenten i det Mindste øjeblikkelig vilde blive saaledes bedøvet, at han ikke kunde sætte sig til Modværge, og det var da Tiltaltes Hensigt derefter at slaa ham ihjel med Bordbenet. Jernet, som Tiltalte foreløbig havde skjult i en Ventil oppe under Loftet i sin Celle, blev imidlertid fundet ved en af Opsynet den 26 April foretagen Visitation af bemeldte Celle, men Tiltalte fastholdt desuagtet sin ovenmeldte Plan, idet han mente at kunne udføre denne alene ved Hjælp af Bordbenet. Da Poul Rasmussen imidlertid blev flyttet bort til en anden Gjerning, saa at han ikke længere til Stadighed bevogtede Tiltaltes Celle, opgav Tiltalte, der troede, at denne Forflyttelse var for stedse eller dog for ubestemt Tid, at dræbe ham, og besluttede derimod at dræbe Sygebetjent Brandstrup, som han iøvrigt ikke havde Noget imod, naar denne ved et Sygebesøg ledsagede Lægen ind i Tiltaltes Celle. For at faa Lejlighed hertil forlangte han den 2 Maj om Formiddagen at tale med Lægen, og da han, der under Paaskud af, at han manglede Arbejdsmateriale, havde faaet den opsynshavende Betjent til at gaa bort for at hente noget Saadant, et Øjeblik inden Lægens Ankomst var ene i sin Celle, benyttede han denne Lejlighed til at bryde et Ben af sit Arbejdsbord, idet han tidligere havde forvisset sig om, at dette let kunde gøres, og at der, naar han havde brækket det fra, vilde medfølge nogle Søm, som vilde gøre det bedre skikket til Angrebsvaaben. Bordet havde 8 Ben, saa at det kunde staa lige godt, enten det ene Ben var brækket fra eller ikke, og da Tiltalte brækkede det Ben fra, som sad i Hjørnet af Bordet længst fra Celledøren og tillige lod nogle Shawler, han arbejdede paa, hænge ned om Midten af Bordet, saaledes at de skjulte, at Benet var brækket af, for dem, der kom ind ad Døren, gjorde han sikker Regning paa, at det ikke vilde blive set, og desuden havde han anbragt det ene Shawl saaledes ned ad den Side af Bordet, bag hvilken han selv stod, at han kunde støtte Bordbenet op ad Bordet eller Shawlet, uden at det saaes enten af Lægen eller Sygebetjenten eller af den Betjent, som aabnede Døren. Da Lægen derefter ledsaget af Sygebetjent Brandstrup kom ind i Tiltaltes Celle, medens to Betjente bleve staaende udenfor denne, stillede Tiltalte, saaledes som det er foreskrevet i Anstaltens Reglement, at Fangerne skulle gøre ved Lægebesøg, sig ret tæt ved Bordet og havde Bordbenet staaende op ved Bordet i en Afstand fra hans højre Haand af nogle faa Tommer, saa at han i et Nu kunde gribe det. Han vidste, at Lægen, naar han kom ind i Cellen, vilde stille sig paa den modsatte Side af Bordet lige for Tiltalte, og han vidste ligeledes, at Sygebetjenten vilde stille sig i Nærheden af Lægen nærmere Døren, samt at Sygebetjenten, naar han var kommen ind, vilde trække Døren til, saaledes at de

udenfor staaende Betjente ikke kunde høre, hvad der blev talt med Lægen om. Alt dette skete ganske, som han havde beregnet. Tiltalte bad nu først Lægen om Tilladelse til at beholde sine Underbenklæder Maaneden ud, og efter at have faaet denne Tilladelse, talte han om, at han i den sidste Tid havde havt Diarrhoe og Hovedpine — hvad han iøvrigt har erkjendt ikke havde været Tilfældet — hvorhos han, for at henlede Lægens og Sygebetjentens Opmærksomhed paa Cellens Kakkellovn, tilføjede, at Hovedpinen muligvis kunde stamme fra Røg fra Kakkellovnen. Lægen og Sygebetjenten vendte sig nu om imod denne, og ved en yderligere Bemærkning om, at der skulde anbringes en Jernplade paa Muren bag Kakkellovnen, fik Tiltalte Betjenten, der fra først af havde stillet sig saaledes, at han kun halvt vendte Ryggen mod Tiltalte, til at vende Ryggen fuldstændig imod sig for med Haanden at vise Lægen, hvorledes en saadan Jernplade kunde anbringes. I dette Øjeblik snappede Tiltalte Bordbenet, og idet han fattede om det med begge Hænder, huggede han af al sin Kraft Betjenten et Slag oven i Hovedet. Han havde forud tænkt sig at føre Slaget saaledes, at de udstaaende Søm i Bordbenet ramte Betjentens Hoved, men han veed ikke, om han i sin Ivrighed virkelig fik Bordbenet vendt saaledes, at dette blev Tilfældet. Det var hans Hensigt at give Betjenten flere Slag, og det forekommer ham ogsaa, at han havde løftet Haanden for at give det andet Slag, men da Lægen strax, efterat Tiltalte havde slaaet det første Slag, sprang ind paa ham og greb ham i begge Arme, faldt Bordbenet til Jorden, og i samme Øjeblik kom de udenfor staaende Betjente til, hvorefter Tiltalte først blev bunden med Reb og senere belagt med Jern.

Strax efter Overfaldet opdagede Lægen, at han paa sin venstre Arm havde to ganske smaa Saar af kantet Form, imellem hvilke der var en Afstand af 2 à 3 Tommer, og som han antog maatte hidrøre fra, at Tiltalte i det Øjeblik, han sprang ind paa denne, havde slaaet ham med Bordbenet over Armen; men ligesom han ikke under Overfaldet mærkede at have faaet noget Slag, saaledes veed heller ikke Tiltalte efter sin Forklaring af at have slaaet eller saaret Lægen, og der er, efter hvad der foreligger, i alt Fald ingen Grund til at antage, at han har havt til Hensigt at dræbe Lægen eller at gjøre denne nogen Skade.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Oktober 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 30—31.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 279.

Advokat Klubien

contra

Tugthusfange Jens Nielsen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, sank Brandstrup efter at have faaet Slaget i Hovedet ned ved Kakkellovnen og var et Øjeblik næsten sandseles, og vel lykkedes det ham derefter at komme op og faa Celledøren revent, men da han for at komme Lægen, der imidlertid kjæmpede med Tiltalte, til Hjælp samtidig vilde slaa denne med sit Nøgleknippe i Hovedet, fælte han sig for svag dertil, idet han, hvis Knæ bøjede sig under ham, næppe kunde løfte sin Haand. Efter at de to Betjente, der havde staaet udenfor Cellen, vare komne tilstede, blev han af Lægen ledet ud i Gangen udenfor Cellen, hvor han satte sig paa en sammenrullet Hængekeje, og da han havde sundet sig lidt, kunde han ved Lægens Arm, som han støttede sig tungt paa, gaa op ad Trappen til Konsultationsværelset paa 1ste Sal. Her fik han lidt Vand og blev derpaa ført til sin Bolig i Betjent-Boligen, hvor han blev bragt i Seng.

Ved den, medens Brandstrup sad paa Hængekejen udenfor Cellen, foretagne Lægeundersøgelse fandtes der en ca. 1" bred og ca. 4" lang rød, let opsvulmet Stribe tværs over Midten af hans paa dette Sted omtrent fuldstændig skaldede Hoved, men der kunde ikke opdages noget Brud paa Hjerneskalen eller noget Symptom derpaa, navnlig ingen Blødning fra Ørerne, og da Lægen ca. 3 Kvarter efter, at Brandstrup var bragt i Seng,

tilsaa ham, havde han vel havt lette Symptomer paa Hjerne-rystelse (Opkastning og Svimmelhed), men var fuldstændig klar. Efter en af Lægen den 2 Maj afgiven Erklæring var det ikke dengang muligt at udtale nogen Mening om, hvilke Følger den Brandstrup tilføjede Læsion vilde drage efter sig, og vel udtalte Lægen i en Erklæring af 20de s. M., at der nu var Sandsynlighed for, at Brandstrup nogenlunde vilde gjenvinde sit Helbred, men han tilføjede dog, at der endnu ikke var nogen Sikkerhed derfor, og at det i ethvert Tilfælde var tvivlsomt, om Brandstrup, der efter sit Opgivende er 68 Aar gl., vilde kunne gjenvinde sin fulde Arbejdsferhed. Efter en Lægeerklæring af 30te s. M. havde Brandstrups Tilstand dengang forsaavidt bedret sig, som han kunde færdes ude flere Timer om Dagen, men han led dog endnu af Svimmelhed, naar han bejede sig forover eller gik op og ned ad Trappen, hvorhos han af og til fik Susen for sit venstre Øre, og om der end efter Lægens Mening var ret god Sandsynlighed for, at disse Symptomer lidt efter lidt vilde svinde, var der dog ingen Sikkerhed derfor, og det var i ethvert Tilfælde sandsynligt, at der vilde hengaa Maaneder, inden han kunde erklæres for fuldstændig helbredet. Endelig gaar en af Lægen den 22 Juni afgiven Erklæring ud paa, at der ikke siden Udstedelsen af den forrige Erklæring er foregaaet nogen Forandring med Hensyn til Brandstrups Helbredstilstand, og at Lægen med Hensyn til Spørgsmaalet om hans fuldstændige Helbredelse i Eet og Alt maa henholde sig til sine Udtalelser i sidstnævnte Erklæring. Iøvrigt har Lægen under Forhørene udsagt, at det Bordben, som Tiltalte har benyttet ved Overfaldet paa Brandstrup, ført med den Kraft, hvormed Tiltalte har slaæet, og rettet imod et Menneskes Hoved, ubetinget kan være dødbringende, og at Grunden til, at Brandstrup ikke blev dræbt, maa søges dels i, at Brandstrup havde en Uniformshue paa, som tog noget af mod Slaget, dels maaske ogsaa i, at Brandstrups Hovedskal paa det paagjældende Sted var særlig kraftig.

Medens Tiltalte, der som meldt har gjort gjældende, at han nærede stærkt Had til og Hævnfølelse overfor de øverste offentlige Myndigheder, navnlig Justitsministeriet, i det første over ham optagne Forhør har paastaet, at det alene var for at tilfredsstille denne sin dybe Hævnlyst, at han forsøgte at dræbe Brandstrup, og at han vel tænkte sig, at en ny Dødsdom vilde overgaa ham, og at denne rimeligvis vilde blive eksekveret, dersom det virkelig, saaledes som han tilsigtede, lykkedes ham at dræbe et Menneske, men at det ingenlunde var for at blive af med Livet, at han udførte Mordattentatet, gaa hans Forklaringer i de senere Forhør derimod ud paa, at det var lige saa meget, eller, som han ogsaa har udtrykt sig, fuldt saa meget af Livslede som af Hævnlyst, at han, der fandt Livet i det Fængsel, som han holdtes i, afsondret fra Alle, utaaleligt og uudholdeligt,

og som ikke havde noget Haab om i en nærmere Fremtid at blive overflyttet til Fællesarbejde, udførte Gjerningen, hvorhos han har tilføjet, at han ikke føler nogen Anger over denne, men at det fortryder ham, at Mordattentatet ikke lykkedes, og at han saavel for sin egen Skyld som for Andres Skyld maatte haabe paa og ønske, at han ikke blev benaadet for den Livs- straf, som han vidste vilde blive ikjendt ham, idet han ved en Benaadning let kunde fristes til at gjentage Mordforsøget.

Efter de af Straffeanstaltens Inspektør og Lægen afgivne Erklæringer og Sagens øvrige Oplysninger maa Tiltalte antages at være fuldstændig normal, hvad Forstanden angaar, men i høj Grad egoistisk og forfængelig, og det kan efter Alt, hvad der foreligger, ikke betvivles, at han, der efter de Forklaringer, som de to Betjente, der førte Tilsyn med ham, have afgivet under et af Anstaltens Inspektør optaget Forhør, hverken i de nærmest forudgaaende Dage eller den Dags Morgen, da Overfaldet paa Brandstrup fandt Sted, havde vist nogen ophidset Tilstand, er skredet til sin Gjerning med koldt Blod, om det end efter hans Forklaring maa antages, at han under Udførelsen af Gjerningen er kommen i en stærk ophidset Tilstand.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig i Medfør af Straffelovens §§ 65 og 111 dømt efter Pl. 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 214. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Peder Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold.

Lehns Birks Extrarets Dom af 1 December 1891: Tiltalte, Fisker Niels Peder Rasmussen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Jacobsen og Prokurator Styrup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1892: Tiltalte Niels Peder Rasmussen af Strandhusene bør straffes med Forbedringhusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Lange for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lehn Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peder Rasmussen af Strandhusene aktioneret for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tilstaaelse, tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det førstnævnte Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Tiltalte, der boer i Nærheden af Svendborg ved Skoven „Tankefuld“ og er Nabo til den 18aarige Pige Dagmar Rasmine Elisabeth Hansens Forældre, som han godt kjendte og jævnlige besøgte, havde den 14 Oktober f. A. om Eftermiddagen været til Marked i Svendborg, hvorfra han vendte hjem henad Kl. 8 og afgav en Besked til bemeldte Piges Forældre. Da han her erfarede, at Pigen, der tjente i Svendborg, men den Dag havde været i Besøg hos sine Forældre, allerede var gaaet bort ledsaget af sine Søkende, gik han efter hende for, som han maa antages ogsaa tidligere at have gjort, at spadserede med hende et Stykke af Vejen, og idet han skød en Omvej og gik rask til, kom han ud paa Vejen til Svendborg foran Pigen og gik hende derefter i Møde. Da han nu strax efter mødte hende alene, idet hendes Sødskende allerede vare vendte om, paakom der ham pludselig den Tanke, at han vilde med Magt tiltvinge sig Samleje med hende, idet han vel vidste, at frivillig vilde

Pigen, der er uberygtet, ikke tilstaa ham saadant, og da han derfor havde fulgt hende et lille Stykke af Vejen hen til en Granskov, greb han hende om Halsen eller Livet, og idet han — efter Pigens Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte vel først har erkjendt, hvorimod han senere under Forhøret har forklaret, at han ikke kunde mindes dette — udtalte: „Nu skal jeg vise Dig, at Du skal komme til at falde for mig, og nu skal Du komme ned i Grøften“, trak han hende i den Hensigt at ville have legemlig Omgang med hende over imod den ved Vejen liggende Granskov og kastede hende, uagtet hun bad for sig, om i Grøften, hvorpaa han satte sig, efter sin Forklaring ved Siden af hende, efter hendes Forklaring ovenpaa hendes Ben; efter forgjæves at have forsøgt paa at faa hendes Kjole aabnet, tog han hendes Klæder op og trak dem op over hende og rev en Flænge i hendes Benklæder, uden at han dog naaede at berøre hendes blottede Legeme. Da Pigen, der stred imod og bad for sig, skreg, holdt han sin Haand for hendes Mund, men da han mærkede, at han ikke kunde faa nogen Magt med hende og desuden vil være kommen i Tanker om, at det var galt, hvad han havde gjort, gav han, der ej havde aabnet sine Benklæder, efter nogle Minuters Forløb slip paa Pigen, der da rejste sig op og undløb, idet hun flygtede hen imod de ved Vejen liggende Villaaer, hvor hun efterat have truffet Hjælp faldt i Afmagt.

Tiltalte havde i Svendborg nydt en Del Drikkevarer og efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at han særdeles let paavirkes af Spiritus. Han har imidlertid erkjendt, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han vidste, hvad han gjorde, medens han tillige har udtalt, at han er sikker paa, at han ikke vilde have handlet, som han gjorde, naar han ikke havde været paavirket af Spiritus. Under Sagen har Pigen nedlagt Forbøn om, at Tiltalte maatte blive anset med saa mild en Straf som mulig.

For det ommeldte Forhold findes Tiltalte, der er født den 21 November 1871 og ej funden forhen straffet eller tiltalt, at burde anses efter Straffelovens § 168, 1ste Punkt, jfr. § 46, med en Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere, og den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 168, jfr. § 45, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 251. Høiesteretssagfører Salomon
contra
Per Johan Nyqvist (Def. Klubien),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29 Februar 1892: Tiltalte, Tjenestekarl Per Johan Nyqvist af Heiselt i Torslev Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede en Erstatning af 10 Kr. til Lars Peter Nielsen af Anholt i Torslev Sogn. Saa bør han og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjeldgaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Per Johan Nyqvist for Vold og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han

den 26 December f. A. om Morgenen har, da han — der den Gang tjente paa Gaarden Heiselt og efter sin Forklaring havde sviret om Natten med nogle andre af Gaardens Karle — ved sin Hjemkomst omtrent Kl. 5 fik at vide, at den paa en anden Gaard tjenende Karl Lars Peter Nielsen i Øjeblikket befandt sig der paa Gaarden i Pigernes Kammer, og han, der strax begav sig derhen, efter sin Forklaring for at udvise Nielsen, paa hvem han var vred, fordi denne en Gang havde fornærmet ham, ved sin Tilstedekomst der traf Nielsen liggende, som det maa antages, tildels paaklædt i Sengen hos en paa Gaarden tjenende Pige, med hvem Nielsen var Kjæreste, faaet den Tanke at benytte Lejligheden til at hævne sig paa Nielsen for dennes tidligere fornærmelige Forhold mod ham. Han forlod derfor Kammeret og hentede et Plejlslag, hvormed han vendte tilbage, og efterat han havde paabudt Nielsen at forlade Kammeret og Gaarden, hvad denne maa antages at have erklæret sig villig til, men medens Nielsen endnu laa i Sengen, bibragte han denne et Slag bag i Hovedet, der dog, idet Sengklæderne, som det maa antages, optog en Del af Slaget, ikke gjorde Nielsen videre Fortræd, hvorhos Tiltalte, da Nielsen derefter sprang ud af Sengen, paany tildelte ham et Slag i Hovedet med Plejlslaget, hvorved der tilføjedes Nielsen en Læsion, som ifølge en af en Læge, der samme Dag undersøgte ham, afgiven Erklæring bestod i et $2\frac{1}{2}$ Tomme langt gabende og blødende Saar i Panderegionen, der naaede gennem Hud og underliggende Bindevæv ind til Benhinden. Ligesom imidlertid Lægeerklæringen videre gik ud paa, at denne Læsion næppe kunde antages at ville efterlade blivende Følger for Niensens Arbejdsferhed og Helbredstilstand, saaledes har denne ved sit Møde i Retten den 5 Januar d. A. udtalt som sin Overbevisning, at han, der den Gang ikke længere følte Smerte i Saaret, som dog endnu ikke var fuldstændig lægt, snart vilde være fuldstændig helbredet for Følgerne deraf. Nielsen har under Sagen paastaaet sig et Beløb af 10 Kr., der skal udgjøre hans Udgift til Lægehjælp i Anledning af den ommeldte ham overgaaede Vold, tilkjendt hos Tiltalte, og denne Paastand, om hvilken Tiltalte ikke har havt Noget at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Sverig i Aaret 1866 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 224. Høiesteretssagfører Salomon
contra
Alfred Georg Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Maj 1892: De Tiltalte, Jens Olsen og Alfred Georg Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Olsen i 6 Gange 5 Dage og Hansen i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Petersen, 15 Kr. til hver, udredes af hver især af de Tiltalte med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Alfred Georg Hansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Jens Olsen og Alfred Georg Hansen for uterligt Forhold anlagte Sag er det ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de i Løbet af det sidste halve Aar, forinden de den 5 April d. A. anholdtes under nærværende Sag, have hver for sig flere Gange paa uterlig Maade behandlet dels et den 9 Januar 1881 født Pigebarn, dels et den 9 Februar 1880 født Pigebarn, forinden dette havde fyldt sit 12te Aar. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte, af hvilke Olsen er født den og Hansen den 30 Oktober 1865, og som ikke ere fundne forhen straffede, være at anse

efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød — Hansen i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 7 Oktober.

Nr. 285. Høiesteretssagfører Salomon
contra

Jens Peter Jacobsen (Def. Asmussen).

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 August 1892: Arrestanten Jens Peter Jacobsen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Søg tiltales Arrestanten Jens Peter Jacobsen for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri, og ved hans

egen Tilstaaelse, der tildels er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, og som ogsaa iøvrigt findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse er i saa Henseende følgende godtgjort: I April, Maj og Juni Maaneder d. A. har Arrestanten dels i 6 Gange frastjaalet Skomager Holger Peter Andreas Jensen, Marskandiser Peter Laursen, Frisør Louis Peelman, Slagttersvend Theodor Christian Fønss og Skibskok Lars Rasmussen en Del Beklædningsgjenstande m. v. af samlet Værdi 23 Kr. og Anna Dorthea Jensine Hansen et kontant Beløb af 75 Øre, dels svigagtig tilvendt sig et Par Træsko af Værdi 75 Øre, som tilhørte Staldkarl Jørgen Peter Andersen og vare laante Arrestanten til midlertidigt Brug.

Fremdeles har Arrestanten dels overtraadt et ham den 10 Maj d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. A. gaaende ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig ved bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han derefter og indtil han den 27 Juni d. A. anholdtes under nærværende Sag, aldeles har undladt at melde sig som anført, dels i samme Tidsrum jævnlig betlet her i Staden.

Arrestanten er født den 16 Marts 1850 og senest anset ved Høiesterets Dom af 16 Februar 1888 dels i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens § 230, 1ste Led, § 231, 1ste Led, og § 232 lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tugthusarbejde i 4 Aar. Som Følge af Foranferte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Eet med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 284. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jacobine Eleonora Svelle, Svælls Enke (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1892:
Tiltalte Jacobine Eleonora Svelle, Svælls Enke, bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet Tiltalte, som i den indankede Dom ommeldt, har givet besøgende Mandfolk Anvisning paa de hos hende logerende Fruentimmer til med dem at bedrive Utugt og iøvrigt paa forskjellig Maade begunstiget disse Fruentimmers løsagtige Færd, findes hun at maatte anses efter 1ste Led af Straffelovens § 182. Da Straffen vil kunne bestemmes som ved Dommen fastsat, bliver denne at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jacobine Eleonora Svelle, Svælls Enke, der er født den 6 Juni 1839 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Tiltalte har erkjendt, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun, der i det sidste Par Aar, forinden hun den 3 Marts d. A. anholdtes under nærværende Sag, har boet i en af hende for en maanedlig Leje af 21 Kr. lejet Lejlighed paa 3die Sal i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 47, i en Del af dette Tidsrum og navnlig siden forrige Sommer har havt forskjellige løsagtige Fruentimmer logerende hos sig i 3 til hendes Lejlighed hørende Værelser, sem hun i møbleret Staud udlejede til dem for en ugentlig Leje af 4 Kr. for hvert Værelse, og at en Del af Fruentimmerne tillige have erholdt Kosten hos hende, for hvilken de betalte hende 1½ à 2 Kr. om Dagen.

Tiltalte har derhos — efter saavel til den overt hende den 3 Marts d. A. optagne Politirapport som til det i Henhold til Grundlovens § 80 optagne foreløbige Forhør, hvorunder hun belagdes med Arrest, endogsaa at have benægtet, at hun havde været bekjendt med de Fruentimmers Løsagtighed, der havde ogeret hos hende — i de den 8 og 12 Marts d. A. afholdte

Forhør ikke blot indrømmet at have været bekendt med deres Løstgighed og med, at flere af dem for Betaling havde bedrevet Utugt i det Værelse, hun havde overladt dem, men yderligere erkjendt, at hun, for at forøge sin Udsigt til at erholde den akkorderede Betaling af de nævnte Fruentimmer, paa forskjellig Maade har begunstiget deres løstgigtige Færd og undertiden endog-saa givet Herrer, der kom for at besøge Fruentimmer, der vare bortflyttede fra hende, Anvisning paa at bedrive Utugt i hendes Lejlighed med løstgigtige Fruentimmer, der i Øjeblikket logerede hos hende. Medens hun endnu i Forhøret den 21 April d. A. blev staaende ved denne Forklaring, har hun i Forhøret den 28de s. M. ligesom ogsaa under de senere Forhør nægtet nogen-sinde at have givet besøgende Herrer Anvisning paa de hos hende logerende Fruentimmer eller paa anden Maade begunstiget disse Fruentimmers løstgigtige Færd og paastaaet, at hun har jaget dem bort, saasnart hun opdagede, at de modtog Herrebesøg, hvorhos hun har nægtet tidligere at have forklaret i Strid hermed. Da der imidlertid ikke er fremkommet nogetsomhelst til Bestyrkelse af Tiltaltes Tilbagekaldelse af sin tidligere Forklaring, medens Rigtigheden af denne er væsentlig bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, vil denne Forklaring i sin Helhed være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Da nu Tiltalte efter det Anførte maa antages at have ind-set, at i alt Fald en Del af de Penge, hun af de ommeldte Fruentimmer modtog i Betaling for Logis og Kost, vare erhvervede ved Utugt, som var bedrevet i Logiset, og da hun derhos maa antages at have tilsigtet Fordel ved at tilstede, at saadant Forhold fandt Sted i hendes Lejlighed — i hvilken Henseende det bemærkes, at det ved en til Oplysning i Sagen foretagen Skjønforretning i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa anses for tilstrækkeligt godtgjort, at en ugentlig Leje af 4 Kr. for hvert af de 3 omhandlede møblerede Værelser langt overstiger den Leje, som under almindelige Forhold vilde kunne opnaaes ved Udlejning af Værelserne — findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et Forhold, der ganske maa sættes ved Siden af det i Straffelovens § 182, 2det Led, omhandlede.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes mentale Tilstand, i hvilken Anledning hun har været udlagt til Observation paa Kommunehospitalet her i Staden, men i Følge den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring tyder Intet paa, at hun enten under sit Ophold paa Hospitalet eller i den nærmest forudgaaende Tid har lidt af Sindssygdøm. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse i Henhold til Straffelovens § 182, 2det Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 10 Oktober.

Nr. 247. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Samuel Olesen (Samuelsen) (Def. Asmussen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 14de Kapitel.

Færøernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 14 Juni 1892: Arrestantinden Sidsel Joensdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og de Tiltalte, Samuel Olesen (Samuelsen), samt Maren Susanne Leonore Lydersen, Begge af Skaalevig, i samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør Arrestantinden til Thomas Thomassen af Skarvenæs betale 2 Kr. 50 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Defensorerne, Andenlærer O. P. Effersee og Kirkekasserer E. D. Bærentsen, hver 8 Kr., bør udredes af Arrestantinden med $\frac{2}{3}$ Dele og af hver af de Tiltalte med $\frac{1}{6}$ Del, dog En for Alle og Alle for En. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Samuel Olesen, inden han afgav den under Sagen omhandlede urigtige Forklaring for Retten, havde skjult den Gjenstand, som hans Moder sigtedes for at have til-egnet sig, og derved havde foretaget en ulovlig Handling, findes han, uanset om han i Medfør af Straffelovens § 110, sidste Stykke, ikke herfor vilde kunne straffes, at have havt en saadan Anledning til at betragte Sagen som angaaende ham selv, at der i Medfør af § 147, 1ste Punktum, findes at burde tillægges ham Frifindelse. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten maa det dog have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse for hans Vedkommende, hvorimod Salærerne for Høiesteret findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Samuel Olesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten bør dennes Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen til-

lægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Sidsel Joensdatter for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og de Medtiltalte Samuel Olesen (Samuelson) og Maren Susanne Leonore Lydersen, begge af Skaalevig, for Overtrædelse af Straffelovens 14de Kapitel, Sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 110. Sagens Omstændigheder ere følgende:

En Dag i Høst for 4 à 6 Aar siden, da nogle Husevigs og Skarvenæs Folk, blandt hvilke var Thomas Thomassen af Skarvenæs, i Baad foer fra Skaalevig paa Sandø til Thorshavn, lod Thomas Thomassen en færøsk Bæreløb henstaa i et Baadnøgt, som Husevigs Mænd har i Skaalevig nede ved Stranden. Da han Dagen efter kom tilbage til Skaalevig, var Løben borte, og først Vaaren derefter hørte han, at den skulde være i Arrestantindens Besiddelse, men gjorde ingen Anmeldelse derom. Det var først, efterat der i anden Anledning var indledet Undersøgelse mod Arrestantinden, at det kom til Forhørsdommerens Kundskab, at Arrestantinden formentlig havde gjort sig skyldig i et ulovligt Forhold med Hensyn til Løben, og blev hendes Forhold i saa Henseende da tillige gjort til Gjenstand for Undersøgelse, og Løben eftersøgt. Arrestantinden har fastholdt, at da det ommeldte Baadmandskab kom tilbage til Skaalevig fra Thorshavn, var Mandskabet, eller en Del af dette, inde i hendes Hus, og efterat de havde forladt hende, stod Løben enten udenfor eller indenfor hendes Dør; hun har vel siden da havt den i sin Besiddelse og brugt den, men det har dog ikke været hendes Agt at tilegne sig den, og hun vil have oplyst den saavel i en Danseforsamling som til en navngiven Person, men er det godtgjort, at en saadan Oplysning af Løben ikke har fundet Sted. Denne, som ved Undersøgelsens Begyndelse, efter hvad Arrestantinden har opgivet, var tilstede i hendes Hus, har hun beskrevet saa nøjagtig, at enhver Tvivl er hævet om, at det, skjøndt den ikke har kunnet skaffes tilstede, er den fra Thomas Thomassen bortkomne Løb, som senere har været i Arrestantindens Besiddelse, og har Th. Thomassen beediget, at den ham frakomne Løb var ham tilhørende og kommet af hans Besiddelse mod hans Vidende og Villie, hvorhos Arrestantinden har anerkjendt hans Ejendomsret til Løben.

Løben har, som nævnt, ikke kunnet skaffes tilveje under Sagen, idet den til den Tid, da den blev eftersøgt af Sysse-

manden paa Sandø, var skaffet tilside. Arrestantindens Søn, Tiltalte Samuel Olesen, der, efterat hans Moder var belagt med Varetægtsarrest, havde erholdt Kundskab om, at det vilde kunne skade Arrestantinden, hvis en fremmed Løb fandtes i hendes Hus, skjulte nemlig en Løb, som han har beskrevet saaledes, at det er givet, at det er den Th. Thomassen frakomne, i en smal Gang mellem Høgaarden og Fæhusvæggen, og da han samme Dags Aften, dette var sket, blev tilsagt til at møde for Sysselmanden, der var konstitueret Forhørsdommer og i den Anledning beklædte en Politiret i Skaalevig, afgav han overfor Sysselmanden en Forklaring om, at han ikke kjendte til nogen fremmed Løb i Moderens Hus, hvorefter han, da Løben ikke var bleven funden ved den Ransagning, som derefter foretoges, i Overværrelse af Medtaltalte Maren Lydersen brækkede den i Stykker og puttede en Del af den i Ilden. Denne usandfærdige Forklaring gjentog Tiltalte Dagen efter for Forhørsdommeren i Retten, med Tilføjende, at han ikke havde skaffet nogen Løb tilside. Medtaltalte, der havde været tilstede, da Ransagningen skete, lagde Resten af Løben paa Ilden, og da hun Dagen efter for Sysselmanden, som konstitueret Forhørsdommer, blev aføsket Forklaring om, hvorvidt hun ikke havde set Tiltalte skaffe en Løb tilside i Arrestantindens Hus, deponerede hun, at hun ikke vidste dette og tilbød sin Ed derpaa, skjønt hun altsaa ikke alene var vidende herom, men endog selv havde brændt noget af Løben, som hun var bekjendt med, at Arrestantinden var mistænkt for at have tilegnet sig.

Efterat Tiltalte var bleven belagt med Varetægtsarrest, vedgik han imidlertid, at han i Retten havde afgivet usandfærdig Forklaring, ligesom ogsaa Medtaltalte senere i Retten har indrømmet, at have gjort sig skyldig heri og at have brændt en Del af Løben.

Ikke desto mindre har Arrestantinden ikke har vedgaaet at have villet tilegne sig den omhandlede Løb, skjønnes der dog efter det Foreliggende at være tilvejebragt et Bevis, ikke alene tilstrækkeligt til at fælde Arrestantinden som Tyvshæler, men som Tyv, hvorfor Arrestantinden, der er født den 21 August 1848, efter Straffelovens § 228 vil være at anse for 1ste Gang begaaet Tyveri med en Straf, der under Hensyn til den Varetægtsarrest, hun har udstaaet, skjønnes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos hun vil have til Th. Thomassen i Erstatning for den ham frakomne Bæreløb at udrede et Beløb af 2 Kr. 50 Øre. Derhos ville de Tiltalte, der ligesaa lidt som Arrestantinden tidligere findes tiltalte, dømte eller straffede, være at anse: Samuel Olesen (Samuelsen), der er født den 8 Juli 1870, for falsk Forklaring for Retten efter Straffelovens § 146, og Maren Susanne Leonore Lydersen, der er født den 1 Januar 1843, for samme Forbrydelse efter Straffelovens

§ 146 samt tillige efter Straffelovens § 110, hver med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 67. Direktør **Th. Fønss** (Ingen)

contra

Vexellererne **Martin Cohen & Co.** ved dette Firmas
Indehaver Vexellerer **M. Cohen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 90. Arkitekt **Alfred Leidesdorff**
(Bagger efter Ordre)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester, Etatsraad
Øllgaard (Shaw),

ang. Betaling af 800 Kr. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1891: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten, Arkitekt Alfred Leidesdorff, til de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Citanten rejste Spørgsmaal, om han som tidligere Ejer af den af Kjøbenhavns Kommune i 1888 som offentlig Gade overtagne Del af Thuresensgade har været berettiget til at fordre Udlevering af de i den indankede Dom ommeldte Materialier, som ere opbrudte fra Gaden, eller, da saadan Udlevering blev ham nægtet, Erstatning for samme, henhører efter sin Beskaffenhed under Domstolenes Afgjørelse, og da det ikke af Bestemmelsen i § 10 i den i Dommen citerede Lov af 14 December 1857 fremgaaer, at et saadant Spørgsmaals Afgjørelse tilkommer den ved den nævnte Lovbestemmelse anordnede Kommission, findes Citantens Paastand om Sagens Hjemvisning til Paakjendelse i Realiteten at maatte tages tilfølg.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og sammesteds i Realiteten paakjendes. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Arkitekt Alfred Leidesdorff, de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtede at betale ham 800 Kr. i Erstatning for Materialier, som de Indstævnte ved Overtagelsen i Sommeren 1888 som offentlig Gade af den Citanten hidtil tilhørende og af ham anlagte Del af Thuresensgade heri Staden, have ladet opbryde fra denne og bortkjøre, hvorhos Citanten har paastaet sig tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. af det paastævnte Beløb fra Forligsklagens Dato den 13 Januar 1890 til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have under Henviisning til § 10 i Lov om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn af 14 December 1857, hvorefter det tilkommer den sammesteds anordnede Kommission at bestemme, hvilken Erstatning der skal ydes de private Grund-

ejere i Tilfælde af, at en privat Gade overtages af Kommunen som offentlig, principaliter paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, subsidiært have de Indstævnte paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Thuresensgade, efter hvad der foreligger, maa antages at være erklæret for offentlig Gade i Henhold til § 1 i Loven af 14 December 1857, og der i denne § udtrykkelig henvises til Lovens § 10, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Citantens Krav paa Erstatning burde være fremsat for den i § 10 anordnede Kommission, og de Indstævntes principale Paa-stand vil derfor være at tage tilfølge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 210. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Gustaf Løfgren (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 18 Januar 1892: Tiltalte, Gustaf Løfgren bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt til Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere betale i Erstatning 418 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Eykens 12 Kr. og Defensor, Overretssagfører Brokmann, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1892: Tiltalte Gustaf Løfgren bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Tiltalte foretagne, i den indankede Dom fremstillede Disposition over hans Gaards Besætning findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, og navnlig under Hensyn til, at Tiltalte kunde have nogen Grund til at antage, at Kreditforeningen ved Auktionen over Pantet vilde blive dækket for sit Tilgodehavende, at kunne henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253, og Straffen at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen sket, til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Det maa have sit Forblivende ved Overrettsdommen, forsaavidt denne ikke har tilkjendt Kreditforeningen Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Smed Gustaf Løfgren for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved en den 24 Juni 1886 udstedt, den 28de s. M. thinglæst Obligation, givet Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere til Sikkerhed for et Laan, stort 11,100 Kr., der skulde forrentes og afdrages med 5 pCt. p. a., at erlægge med Halvdelen hvert Aars 11 Juni Termin og Halvdelen i hvert Aars 11 December Termin, 1ste Prioritets Panteret i en Tiltalte den Gang tilhørende Gaard i Fuglslev med Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. m., og blev der, da Tiltalte ikke i rette Tid betalte de til December Termin 1890 forfaldne Renter og Afdrag efter Rekvisition af Kreditforeningen — hvis Sagfører under 2 Maj f. A. havde tilskrevet Tiltalte et Brev, som denne dog maa antages først at have modtaget den 4 Maj om Aftenen, og hvori han meddelte Tiltalte, at der, dersom denne ikke forinden betalte de resterende Renter og Afdrag, den 6te s. M. vilde blive gjort Udlæg hos ham — sidstnævnte Dag afholdt en Fogedforretning hos ham, hvorunder der til Fyldestgjørelse for den ovennævnte Gjæld med Renter og Omkostninger blev givet Kreditforeningen Udlæg til

Forauktionering i den pantsatte Ejendom, der vurderedes til 12,000 Kr., og i en Del derpaa forefunden Besætning og Inventarium, der tilsammen vurderedes til 289 Kr., men ved den af Kreditforeningen, der efter Forretningens Slutning havde ladet sig det Udlagte overdrage til brugeligt Pant, foretagne Realisation af samme, maatte Kreditforeningen overtage Ejendommen, der senere af Foreningrn blev solgt for en Kjøbesum af 8075 Kr.

Efter en af Kreditforeningen under Sagen afgiven Erklæring, der er dateret den 4 December f. A., udgjorde dens Tilgodehavende hos Tiltalte med de indtil den nævnte Dag paaløbne Renter og Omkostninger 11,892 Kr. 19 Øre, og naar deri fradrages dels det ovennævnte Beløb af 8075 Kr. dels Tiltaltes Andel i Kreditforeningens Reservefond 290 Kr. 16 Øre, dels 4 Kr., som Tiltalte havde tilgode hos en Trediemand og som denne med Tiltaltes Samtykke har indbetalt til Kreditforeningen, dels endelig et Beløb af 30 Kr., som Tiltalte ogsaa havde tilgode hos bemeldte Trediemand, og som han efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse har tiltransporteret Kreditforeningen, resterer der et Beløb af 3493 Kr. 3 Øre, hvorfor Kreditforeningen ikke har faaet Dækning, og som den under nærværende Sag har paastaaet Tiltalte tilpligtet at erstatte Foreningen.

Ved den ovenmeldte den 6 Maj f. A. afholdte Udlægsforretning forefandtes der paa Tiltaltes Gaard af Besætning kun 3 Køer og 2 Grise polte, der tilsammen vurderedes til 140 Kr., og senere ere Grise poltene og den ene Ko, som Tiltalte havde købt paa en Auktion den 10 April f. A., men som han ikke havde betalt, afhentede af en Sagfører, som havde været Inkassator ved bemeldte Auktion, og som paaberaabte sig, at Køberne ved Auktionen ifølge Auktionskonditionerne ikke bleve Ejere af det ved Auktionen købte, før Kjøbesummen var betalt. Da Gaarden saaledes næsten var blottet for Besætning, opstod der Mistanke om, at Tiltalte forinden Udlægsforretningen i svingagtig Hensigt havde bortført en Del af den Besætning, der antoges tidligere at have været paa Gaarden, og ifølge Begjæring af Kreditforeningens Sagfører, blev der i denne Anledning indledet en kriminel Undersøgelse imod ham. Under det derefter optagne Forhør har Tiltalte nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han i Tiden fra den 2 til 4 Maj, begge Dage inklusive, har afhændet en Del af sin Besætning, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han den 2 Maj har bortbyttet en Griseso til Gjæstgiver S. Olsen i Ebeltoft for et Svin, som han maa antages at have ladet slagte og nedsalte, samt 40 Kr., hvoraf 10 Kr. betaltes kontant, og iøvrigt paa Vilkaar, at han, naar Soen fik Grise, og disse vare blevne en Maaned gammel, skulde have en af dem, hvorimod der, dersom den ikke fik 8 Grise, der gik til Nytte, skulde i de 30 Kr.,

som Olsen blev skyldig, afdrages den da almindelige gangbare Pris for Grise, at han den 3 Maj har overladt sin Svoger, Niels Nielsen, ogsaa kaldet Jonassen, en Ko, 2 Aars-Kalve og en Griseso som Betaling for et ældre Tilgodehavende, som denne havde hos ham, og som Jonassen havde forlangt afviklet, samt at han den 4 Maj har solgt sine 2 Heste, den ene til Otto Petersen for 140 Kr. og den anden til Daniel Sørensen for 300 Kr., og har han derhos tilføjet, at han har anvendt de kontante Beløb, hvoraf han ved sine ovenmeldte Dispositioner kom i Besiddelse, med Undtagelse af hvad han har brugt til Rejser og deslige, samt 10 Kr., hvoraf han endnu ved nærværende Undersøgelses Paabegyndelse var i Besiddelse, til Betaling af ældre Gjæld. Forsaavidt han derimod sigtes for betrageligt Forhold med Hensyn til en Kakkelovn og nogle Haveredskaber, som han den 8 Maj har ladet overføre til Bjørnholms Smedehus, bemærkes, at der, da det efter Indholdet af Underrettsdommen maa antages, at det ikke har været Meningen at straffe ham for hans Forhold med Hensyn til Kakkelovnen, og bemeldte Dom alene er paaanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om at idømme ham Straf under denne Del af Sagen, og hvad Haveredskaberne angaaer, kan det ikke anses godtgjort, at han med Hensyn til disse har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold; thi vel har han vedgaaet, at Redskaberne ere bortførte fra hans tidligere Gaard, efterat der var gjort Udlæg i samme, men da det fremgaar af Sagens Oplysninger, at bemeldte Redskaber, der, efter hvad Tiltalte paastaar, stode aabenlyst fremme, da Udlægsforretningen afholdtes, ikke bleve registrerede under denne Forretning, kunde han have nogen Grund til at anse sig berettiget til at medtage dem ved sin Bortflytning fra Gaarden. Iøvrigt er det oplyst, at Tiltalte — der ikke var tilstede paa sin Gaard, da Udlægsforretningen den 6 Maj afholdtes sammesteds, idet han den nævnte Dag havde begivet sig til Løgten Marked efter sin Forklaring for at købe 2 Heste istedetfor de 2, han havde solgt den 4 Maj, hvad han dog opgav, fordi en der tilstedeværende Trediemand sagde til ham, at han havde en Liebhaber til Tiltaltes Gaard, og at Liebhaberen helst selv vilde købe Heste til Gaarden — dog er kommen hjem til sin Gaard den nævnte Dags Aften, forinden Fogden og Kreditforeningens Sagfører havde forladt samme, men at han, skjændt han den Gang endnu var i Besiddelse af Størstedelen af de kontante Penge, han havde faaet ind ved sine Dispositioner over sin Besætning, idet det først var den paafølgende Dag, at han anvendte samme til Betaling af ældre Gjæld, ikke har tilbudt Fogden eller Sagføreren at udbetale det Beløb, hvoraf han var i Besiddelse, som Afdrag paa Gjælden, og ligesom der herefter, samt idet Afhændelsen af hans Besætning kun tildels er sket mod kontant

Betaling, ikke vil kunne tages Hensyn til hans Anbringende om, at Hensigten med Afhændelsen af hans Besætning alene havde været den at skaffe Penge til Betaling af Renter og til Tilvejebringelse af Saasød, saaledes vil det heller ikke kunne diskulperes ham, at han, hvem der for nogle Aar siden skal være budt 16,000 Kr. for hans Gaard, havde troet, at denne ogsaa efter Forringelsen af Besætningen kunde udbringes til en højere Kjøbesum end den, der opnaaedes for den ved den af Kreditforeningen foretagne Realisation af samme.

Efter det Ovenanferte og idet Tiltalte har erkendt, at han vidste, at hans Besætning var indbefattet under det Kreditforeningen givne Pant, og at han nok, da han foretog Dispositionerne over sin Besætning, kunde tænke sig, at Foreningen snart vilde skride ind imod ham paa Grund af de resterende Renter, maa han ved sin ovenmeldte Disposition over bemeldte Besætning anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa blive at henføre under Straffelovens § 253, og han, der er født i Sverige i Aaret 1846, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter bemeldte § med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Derimod kan det ikke efter de foreliggende Oplysninger afgjeres, hvor stor en Del af det Tab, som Kreditforeningen efter dens Opgjørelse har lidt, der kan tilregnes Tiltaltes ovenmeldte ulovlige Dispositioner, og der vil derfor ikke under nærværende Sag kunne tilkjendes Foreningen nogen Erstatning hos ham.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 15 Januar 1892: Tiltalte, Sadelmager i Villerslev Niels Peter Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale alle med Arresten forbundne og ellers af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Abildhauge og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 April 1892: Tiltalte Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, saavel som det Sagfører Johnsen i Thisted som beskikket for Tiltalte under en den 26 Oktober f. A. i bemeldte Kjøbstads Politiret foretagen Edsfæstelse af vedkommende Forbørsdommer tillagte Salær af 8 Kr., samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste dog saaledes, at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at forkorte til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmusen og Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Sadelmager Niels Peter Nielsen for bedrægligt Forhold, og ere de dermed forbundne Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende:

1) Tiltalte — der er født i Aaret 1860, og som, efter at han havde lært Sadelmagerprofessionen i Thisted, boede og drev sin Profession paa forskjellige Steder, navnlig i Aarup og Vestervig, indtil han den 1 April 1890 tog til Villerslev, hvor han havde kjøbt et Hus — var siden Marts 1879 i Aarnes Løb under sit Ophold i Aarup og Vestervig kommen i en bestandig voxende Gjæld til Kjøbmand Kjersgaard i Thisted, hvilken Gjæld maa antages at hidrøre dels fra Varer, som han til Brug i sin Profession tog paa Kredit hos Kjersgaard, dels fra Materialier, som denne, der efter sin Forklaring, da han ikke paa anden Maade kunde faa Dækning for sit Tilgodehavende hos Tiltalte, med denne var kommen overens om, at han til Afdrag herpaa

skulde mod leverede Materialier udføre Arbejde, navnlig Stopning af Madratser for Kjersgaard, i dette Øjemed havde leveret ham, men uden af Tiltalte at have faaet leveret deraf forarbejdede Madratser med Undtagelse af 2 eller selve Materialierne tilbage, og efter at Tiltaltes herommeldte Gjæld, paa hvilken han kun nu og da havde erlagt forholdsvis ubetydelige kontante Beløb, samt yderligere under 18 Januar 1886 havde ved Levering af de to ovennævnte Madratser afdraget 28 Kr., i Marts 1887 var kommen til at udgjøre ca. 186 Kr., bestemte Kjersgaard sig til at afbryde al Forbindelse med Tiltalte. Efter at denne imidlertid som meldt var flyttet til Villerslev, skaffede han sig en yderligere Kredit hos Kjersgaard for 8 Kr., nemlig for 50 Pd. Fjedertraad, som han under 18 Februar f. A. ved et Bud rekvirerede tilkjøbs hos denne, i hvilken Henseende Kjersgaard har udsagt, at han ikke tænkte sig, at den Sadelmager Nielsen i Villerslev, i hvis Navn Budet forlangte det ommeldte Fjedertraad udleveret, var identisk med den tidligere i Aarup og Vestervig bosatte Sadelmager af samme Navn, samt at han i andet Fald ikke vilde have tilstaaet den forlangte Kredit. Tiltalte har derefter intetsomhelst betalt Kjersgaard af, hvad han var bleven denne skyldig.

2) Efter det Oplyste havde Tiltalte i Aarene 1884—86 af og til taget Varer paa Kredit hos Kjøbmand Herskind i Thisted, der paa sit Tilgodehavende herfor har saavel i det nævnte Tidrum som, efter at Tiltalte, som det maa antages, i Slutningen af 1886 havde ophørt at faa Varer hos ham, afskrevet den Arbejdsløn, der tilkom Tiltalte for Madratser, som denne med af Herskind leveret Lærred stoppede for ham. Den af Herskind afgivne edelige Forklaring gaar nu ud paa, at Tiltalte selv har beholdt og til andet Brug anvendt en Del af det ham saaledes leverede Lærred, idet han ikke har leveret Herskind Madratser, svarende til det fulde Kvantum af det dertil modtagne Lærred eller det Manglende heraf tilbage, idet Herskind dog ikke har kunnet give nærmere Oplysning om, hvor meget der skal mangle, men Tiltalte har paastaet at have leveret Herskind Madratser for alt det fra denne modtagne Lærred alene med Undtagelse af en Madrats, han ved Undersøgelsens Begyndelse havde liggende færdig, samt et Stykke Lærred, han endnu den Gang ikke havde taget i Arbejde, og mod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han med Hensyn til det fra Herskind i det nævnte Øjemed modtagne Lærred har gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold.

Med Hensyn til et Dameoverstykke til en Pris af 16 Kr., som Tiltalte har erkjendt i Juni Maaned f. A. at have ladet sig udlevere i Herskinds Butik uden at erlægge den fulde Betaling derfor, gaar Tiltaltes Forklaring, der, ogsaa forsaavidt den ikke stemmer med den af Herskind i saa Henseende afgivne edelige

Forklaring, maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, nærmere ud paa, at han, efter at hans Hustru efter Aftale med ham havde en Dag været inde i Herskinds Butik og valgt det nævnte Overstykke, men Herskind paa hendes Anmodning derom havde nægtet at lade hende faa det med uden kontant Betaling, og en senere Dag, da Tiltalte selv havde indfundet sig hos ham i den Anledning, havde ligeoverfor Tiltalte gjentaget sin Nægtelse i saa Henseende, samme Dag noget efter paany indfandt sig i Butiken, hvor Herskind da ikke var tilstede, og fik en af de derværende Kommisser til at udlevere ham Overstykket mod en af ham strax erlagt Afbetaling af 10 Kr.; og vel har Tiltalte benægtet, at han, da han saaledes paany indfandt sig i Butiken, var vidende om, at Herskind havde forladt denne, eller havde afventet dette for paany at gaa ind i Butiken, men idet han, der efter det Passerede maatte vide, at Herskind ikke vilde lade ham faa Overstykket uden kontant Betaling, i ethvert Fald maa antages under Herskinds Fraværelse fra Butiken at have benyttet sig af Kommissens Ubekjendtskab med denne Herskinds Bestemmelse til at skaffe sig Overstykket udleveret uden at erlægge fuld Betaling derfor, maa han selv efter sin egen Forklaring anses ved denne Lejlighed at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold. Tiltalte har derefter undladt at betale saavel de for Overstykket resterende 6 Kr., som hvad der stod til Rest af den tidligere hos Herskind stiftede Gjæld, der med Tillæg af bemeldte 6 Kr. maa antages at udgjøre c. 33 Kr.

3) Hos Bager Nielsen i Thisted har Tiltalte, medens han boede i Vestervig i Aarene 1887—88, efter sin egen Erkjendelse ved paa forskjellig Maade at føre Nielsen bag Lyset, skaffet sig Hvedebrød paa Kredit, hvorfor han er bleven Nielsen et Beløb af ca. 132 Kr. skyldig til Rest. En Gang opfordrede han Nielsen — efter hvis Forklaring han havde ladet Tiltalte faa saa betydelig en Kredit, fordi denne bestandig holdt ham hen med Snak om at ville dække ham af et Kreditforeningslaan, som en Sagfører skulde bringe i Stand for ham — til at komme til Vestervig for at modtage 80 Kr. som Afdrag paa sit Tilgodehavende, men efter at Nielsen, efter ifølge denne Opfordring at være taget til Vestervig, i sin Glæde over Tiltaltes Tilbud havde trakteret denne med Frokost i den derværende Kro, erklærede Tiltalte, at han ingen Penge havde faaet, hvorimod han gav Nielsen Tilladelse til at søge Dækning ved at hæve Lejen af en den Gang til en Farver for 125 Kr. aarlig udlejet Lejlighed i et ham da tilhørende Hus i Vestervig. Efter hvad der maa antages, indfandt Tiltalte sig derefter sammen med Nielsen en Dag i April 1889 hos den ommeldte Farver og bad ham i det nævnte Ojemed om et Forskud paa den den 1 Maj næstefter forfaldne Halvaarsleje, paa hvilken han da ogsaa af Farveren erholdt 20

Kr., som dog Nielsen, efter sin Forklaring paa Grund af Beløbets Ubetydelighed, (han) ikke vilde modtage.

4) Ligeledes har Tiltalte, efter at være flyttet til Villerslev, i Løbet af Marts f. A. hos Bager Andersen i Thisted taget Brød paa Kredit til Beløb 11 Kr. 46 Øre, hvoraf Andersen, skjøndt han, efter sin Forklaring, gjentagne Gange har krævet Tiltalte, Intet har faaet betalt. Tiltalte har derhos søgt at skaffe sig yderligere Kredit hos Andersen, idet han i samme Maaned ved et til Andersen stilet Brev, der var dateret „Villerslev den 17 Marts 1889“, og som hans Hustru efter hans Opfordring havde skrevet i hans Navn, forlangte sig sendt en Del i Brevet nærmere opgivet Brød med tilføjet Anmodning om at lade medfølge en Regning paa det Hele samt med Løfte om en nærmere angiven Dag at sende Penge, men Andersen sendte ikke Tiltalte det forlangte Brød, efter hans Forklaring dels fordi han ikke vilde betro denne mere, dels fordi Brevets Dateringsmaade — der iøvrigt efter den af Tiltaltes Hustru afgivne Forklaring kun skyldtes en Fejltagelse — var ham paafaldende.

5) I Efteraaret 1887 udførte Tiltalte noget Tapetserarbejde for Lærer Kirkegaard af Agger, medens denne var fraværende fra Hjemmet, men da Kirkegaard, der paa Hjemvejen, forinden han endnu havde gjort sig bekendt med Arbejdet, havde betalt Tiltalte dennes Tilgodehavende herfor, ved sin Hjemkomst saa, at dette var saa slet udført, at Papiret maatte aftages igjen, opfordrede han Tiltalte til at levere ham nyt Papir istedetfor, hvad denne ogsaa lovede. For det Papir, Tiltalte derefter leverede Kirkegaard, havde han imidlertid ladet Papirhandleren, hos hvem han tog det, debitere denne, der ogsaa, da han ca. 1½ Aar efter fik Regning derpaa, har betalt sammes Beløb 1 Kr. 75 Øre, uden at Tiltalte derefter har erstattet ham nogen Del heraf.

6) For 4 à 5 Aar siden har Tiltalte hos Kjøbmand Bahner i Vestervig ladet sig paa Kredit udlevere nogle Varer til en Pris af 5 à 6 Kr. under det falske Foregivende, at daværende Forpagter af Hilligsø Præstegaard Jens Sørensen, for hvem Tiltalte skulde betække en Vogn, saaledes at han selv skulde lægge det fornødne Tilbehør til — skulde debiteres for disse Varer, som Tiltalte derefter anvendte til det ommeldte Arbejde, hvorefter han modtog fuld Betaling herfor af Sørensen. Efter at denne nogen Tid derpaa havde faaet en Regning fra Kjøbmand Bahner paa de ommeldte Varer, og han i den Anledning havde henvendt sig til Tiltalte, lovede denne, med Bemærkning, at det maatte bero paa en Fejltagelse fra Bahners eller hans Folks Side, at sørge for, at denne blev rettet, hvorhos han, efter at Sørensen ½ Aars Tid efter atter havde faaet Regning paa Varerne og ligeoverfor Bahner havde fralagt sig at være pligtig at betale dem, paa fornyet Henvendelse fra Sørensens Side gjen-

tog sit nævnte Løfte til denne, og Tiltalte har ogsaa villet gjøre gjældende, at han har betalt de ommeldte Varer til en den Gang i Bahners Tjeneste staaende Handelsbetjent, men til dette aldeles ubestyrkede Anbringende findes der intet Hensyn at kunne tages.

7) For 3 à 4 Aar siden har Tiltalte i Kjøbmand Aarøs Butik i Thisted skaffet sig udleveret et Stykke Vogngklæde paa Kredit under følgende nærmere Omstændigheder. Da Tiltalte en Dag i andet Ærinde havde indfondet sig i bemeldte Butik, spurgte han Aarø, der var tilstede der, om Prisen paa et Stykke Vogngklæde, og om han kunde faa det paa Kredit; men da Aarø, der ikke kjendte Tiltalte, herpaa gav et benægtende Svar, udtalte Tiltalte, at det egentlig heller ikke var hans Mening at ville have det paa Kredit, samt anmodede om, at Klædet maatte blive opmaalt og indpakket til senere paa Aftenen, da han vilde komme ind og afhente samt betale det. Hen paa Aftenen indfandt Tiltalte sig ogsaa i Butiken, som Aarø da havde forladt, hvad Tiltalte maa antages at have i-gttaget, forinden han gik derind, og ved til en tilstedeværende Kommis at foregive, at Aarø havde tilladt ham at tage Klædet med sig uden Betaling, naar han sendte denne den paafølgende Dag, bevægede han Kommissen til at udlevere ham Klædet, som han ikke senere har betalt.

8) Efter at Tiltalte en Gang i Sommeren 1890 tilfældig havde hørt Barnevognsfabrikant Knudsen i Kjøbenhavn omtale, har han, der ifølge skriftlig Anmodning havde fra Knudsen faaet tilstillet en Katalog over de af denne fabrikerede Vogne med Opgivelse af, at disse solgtes pr. 3 Maaneders Kredit, i Løbet af Juli 1890 samt April, Maj og Juni f. A. skaffet sig af Knudsen tilstillet, som det maa antages, 30 Børnevogne til et samlet Beløb af 291 Kr., uden at han, der har afhændet alle disse Vogne, saaledes at Betalingen for 3 af dem er bleven likvideret i anden ham paahvilende Gjæld, og han i Betaling for en fjerde har modtaget Tørv, medens han har faaet de øvrige kontant betalte, har betalt det Ringeste paa sin nævnte Gjæld til Knudsen. Tiltalte, der rekvirerede de ommeldte Vogne ved Breve, han lod sin Hustru skrive i hans Navn med Indhold efter hans Angivelse, har særlig erkjendt, at disse Breve — hvori navnlig Grunden til hans Udeblivelse med Betalingen for de alt modtagne Vogne angaves at være, hvad der efter det Anførte var usandt, at han ved Salget af saa godt som dem alle havde maattet give Kredit, hvorhos han i et af de første af disse Breve i Strid med Sandheden foregav at have en Obligation paa 400 Kr., efter hvis Istandbringelse han lovede at betale Knudsen dennes Tilgodehavende — vare vel egnede til at stikke Knudsen Blaar i Øjnene, men han har dog benægtet at have tilsigtet dette, samt paastaet, at han, der efter Forlangende af Knudsen havde udstedt Vexler for en Del af Gjælden, har havt

til Hensigt efterhaanden at afgjøre sin Skyld til Knudsen ved at indfri Vexlerne.

9) Den 20 December 1890 har Tiltalte i Uldhandler Nedergaards Butik i Thisted faaet udleveret nogle Klædningsstykker til en samlet Pris af 14 Kr. 65 Øre, hvoraf han Intet har betalt. Angaaende de nærmere Omstændigheder herved har Nedergaard afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte, efter for Nedergaard, der personlig var tilstede i Butiken, at have ytret sit Ønske om at købe nogle Varer, udtalte, at han skulde nogle Ærinder i Byen, og at det var muligt, at hans Penge ikke vilde strække til at betale hele Beløbet for Varerne, hvorpaa han, efter at Nedergaard havde udtaget de ønskede Varer, forlod Butiken, men da Tiltalte senere paa Aftenen paany indfandt sig i Butiken, hvor Nedergaard paa Disken havde henlagt de ommeldte Varer i indpakket Stand, tog han med Spørgsmaal, om det var hans Varer, hvad Nedergaard bekræftede, Pakken og fjernede sig med den uden at betale Noget eller angive nogen Grund hvorfor, og efter Nedergaards Forklaring vilde han ikke have ladet Tiltalte, hvem han ikke kjendte, faa de ommeldte Varer, hvis han ikke efter Tiltaltes Udtalelser ved Handelen derom havde antaget, at denne vilde i alt Fald betale et Afdrag derpaa strax. Tiltalte har imidlertid ikke villet erkjende Rigtigheden af denne Forklaring og har navnlig paastaet, at han strax fik Varerne med sig, uden at der var Tale om, naar de skulde betales; men han, efter hvis Forklaring han ved Kjøbet af de ommeldte Klædningsstykker havde betinget sig at faa dem ombyttede med andre, hvis de ikke passede, har erkjendt, at han har solgt en Del af dem, nemlig en Drengedragt, efter hans Forklaring, fordi den ikke passede. Nogle Dage efter at Tiltalte var kommen i Besiddelse af de nævnte Varer, tilskrev han Nedergaard med Anmodning om at faa sendt en i Skrivelsen opgivet Varegjenstand, som han ønskede at forære sin Hustru, men herpaa svarede Nedergaard, at Tiltalte Intet fik, forinden han havde betalt de alt modtagne Varer. Nedergaard har derefter gjentagne Gange søgt at skaffe sig sin Betaling ved Postoprævning hos Tiltalte, men de første Gange erklærede Tiltalte sig hver Gang ude af Stand til at betale, og sidste Gang, da den paagjældende Postoprævningsblanket blev præsenteret for Tiltaltes Hustru, medens han havde taget udlertidigt Ophold hos en i en anden By boende Mand i Anledning af et Arbejde, og Tiltaltes Hustru havde meddelt Postbudet dette med Tilføjende, at Blanketten maatte sendes derhen, blev denne returneret til Nedergaard efter, som det maa antages ved en Fejltagelse, at faa Paategning om, at Tiltalte var flyttet, hvorefter Nedergaard ansaa det for frugtesløst at foretage videre i saa Henseende.

10) Samme Dag lod Tiltalte sig i Kjøbmand Thykgers Butik i Thisted udlevere en Del Beklædningsgjenstande til en Pris af 82 Kr. 50 Øre, hvoraf han strax betalte 10 Kr., hvorhos han lovede at betale Restbeløbet nogle Dage efter, men uden at han siden har betalt Noget deraf. Efter hvad der maa antages, staar Chr. Andersen af Skaarup i Thykgers Bøger opført som Kautionist for denne Gjæld, og Thykjer — der personlig havde handlet med Tiltalte, og som i en Skrivelse til Forhørsdommeren af 13 September f. A. havde meddelt, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed, da Thykjer ytrede sig utilbøjelig til at lade ham faa Væerne paa Kredit, opgav bemeldte Andersen som Kautionist for, hvad Tiltalte kom til at skylde for dem, med Bemærkning, at Thykjer maatte opføre Andersen som saadan i sine Bøger — har under et den 28de s. M. afholdt Forhør afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, der paa Grund af den lange siden Handelen hengaæde Tid ikke nøjagtig kan huske, hvorledes Ordene faldt, anser det for en Selvfølge, at den nævnte Indførsel i hans Bøger er sket efter Tiltaltes Opfordring, samt at han selvfølgelig har faaet det Indtryk af Tiltaltes Udtalelser ved Handelen, at Chr. Andersen skulde opføres i Bøgerne i den nævnte Egenskab. Tiltalte har imidlertid benægtet at have givet noget bestemt Tilsagn i saa Henseende, idet han kun vil have henkastet en Ytring om, at han nok antog, at Andersen, der er gift med Tiltaltes Søster, vilde være Kautionist for ham i den omspurgte Anledning, og mod hans Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han med Hensyn hertil har udtalt sig anderledes end af ham indrømmet.

11) For 3 à 4 Aar siden afkjøbte Tiltalte engang Peder Nedergaard af Istrup nogle Brædder, som han skulde betale med 20 Kr., men som han fik paa Kredit. Efter Nedergaards Forklaring foreviste Tiltalte — der dengang i Anledning af et Lærlingeforhold havde 50 Kr. tilgode, for hvilke han havde et af Skyldneren udstedt Bevis — ved Handelen om Brædderne dette Bevis for ham, samt lovede at betale dem, saa snart han fik Bevisets Paalydende betalt, og det var kun paa den Betingelse, at Nedergaard tilstod ham den ommeldte Kredit. Tiltalte har vel nægtet at kunne mindes, at han ved Kjøbet af Brædderne foreviste det ommeldte Bevis for Nedergaard, men han har ikke turdet benægte Rigtigheden af dennes Forklaring om det Løfte, han gav angaaende Betalingen af Brædderne, og han har erkjendt, at han senere har faaet Bevisets Paalydende betalt uden at opfylde sit nævnte Løfte.

12) Forsaavidt det er lagt Tiltalte til Last, at han — der ved to henholdsvis for 5 à 6 Aar siden med Gjæstgiver Nybo af Koldby Kro og i Foraaret 1889 med Gaardejer Laust Vestergaard af Hørdum indgaaede Byttehandler fik leveret af hver af disse et Sæt sølvpletteret Seletøj uden ved Modtagelsen af noget

af Seletøjerne at præstere det derfor betingede Vederlag, der væsentligst bestod i andet Seletøj — ogsaa senere har undladt ganske eller for en Del at yde dette, findes der efter de ifølge det Oplyste hermed forbundne Omstændigheder ikke tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte ved sit Forhold i disse Henseender har paadraget sig noget Strafansvar; og det samme maa gjælde, forsaavidt det endvidere er lagt Tiltalte til Last, at han — der havde faaet henholdsvis i 1887 Værtshusholder Paul Christensen i Thisted og i Marts 1888 Fisker Markus Laursen af Øster Agger til at gaa i Kaution for ham for Varer, han fik hos et Par Handlende, Førstnævnte for et Beløb af 35 Kr. 47 Øre, og Sidstnævnte for et Beløb af 12 Kr. 9 Øre, hvilke Beløb de to nævnte Kautionister have maattet betale — derefter skal have undladt for en væsentlig Del at erstatte dem de saaledes betalte Beløb, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke uden Videre kan gaaes ud fra, at Tiltalte, da han fik de to nævnte Mænd til at paatage sig de ommeldte Kautionsforpligtelser, havde til Hensigt ikke at betale de paagjældende Varer.

12) Medens Tiltalte boede i Vestervig, fik han af den der-værende Sognepræst Riis-Lowson leveret nogle Stole til Reparation, men da han ikke selv kunde udføre dette Arbejde, sendte han Stolene til Snedker Kirkegaard i Thisted, for at denne skulde udføre det. Tiltalte, der ligeoverfor Riis-Lowson havde paataget sig Arbejdets Besørgelse, modtog ogsaa af denne Betalingen derfor, men et Aars Tid efter fik Riis-Lowson en Regning fra Snedker Kirkegaard for Arbejdets Udførelse, hvilken Regning, der maa antages at have beløbet sig til 12 Kr., han dog ikke har honoreret, hvorimod han strax opfordrede Tiltalte til at afgjøre den med Kirkegaard, hvem Tiltalte imidlertid derefter kun har betalt Halvdelen af Beløbet.

14) Den 7 Juli f. A. fik Tiltalte — der allerede dengang stod i betydelig Gjæld til Provst Weiss i Sønderhaa, idet denne paa forskjellig Maade havde hjulpet ham i hans Pengeforlegenheder og bl. A. havde for at gjøre det muligt for ham at kjøbe det ovenommeldte Hus deri indsat 1500 Kr.*) med Prioritet i Stedet næstefter et Kreditforeningslaan — Provst Weiss til at yde ham et yderligere Laan paa 100 Kr., idet han — der efter det Oplyste havde anlagt et Injuriessøgsmaal mod en anden Mand i Anledning af, at denne, hvem Tiltalte skyldte nogle Penge, skulde have udtalt, at Tiltaltes Betalingsmaade var løgnagtige Løfter — for Weiss foregav, at hans Sagfører under bemeldte Sag havde forlangt af ham, at han, for at Sagsøgte Intet skulde have at støtte sig paa, skulde klare al sin Gjæld, samt at han hertil behøvede 100 Kr., og efter hvad Provst Weiss har udtalt

*) Skal være 600 Kr.

i en Skrivelse til Forhørsdommeren af 18 September f. A. maa det antages, at han, hvem Tiltalte — hvad denne ogsaa har erkjendt — havde bibragt urigtige Forestillinger om sine økonomiske Forhold, lod ham faa det forlangte Laan i den Tro, at Tiltalte dermed kunde dække al ham paahvilende fremmed Gjæld. Efter hvad Tiltalte, der ikke har tilbagebetalt Provst Weiss nogen Del af det ommeldte Laan saalidt som af sin øvrige Gjæld til denne, har forklaret, optog han dette Laan og har ogsaa anvendt Størstedelen deraf til Dækning af en Fordring, for hvilken en Sagfører truede ham med Retsforfølgning. Iøvrigt har han udsagt, at han ved sin ovennævnte Udtalelse til Provst Weiss, da han bad denne om Laanet, kun tænkte paa den Gjæld, han havde stiftet efter at være bleven fuldmyndig, idet han havde hørt sige, at den af ham forinden dette Tidspunkt stiftede Gjæld ikke kunde indtales hos ham.

Forsaavidt det endvidere under Sagen er oplyst, at Tiltalte paa lignende Maader som ovenanført har udvist bedragerisk Forhold ligeoverfor forskjellige andre Personer, er det ved Underrettsdommen antaget, at det Ansvar, han herfor vilde have paataget sig, maa anses bortfaldet som Følge af, at han forinden Underrettsdommens Afsigelse har betalt den af ham derved hos disse Personer stiftede Gjæld, og idet bemeldte Dom kun er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i disse Henseender.

15) Endelig har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, hvis Bo er overgaaet til Konkursbehandling, har i forrige Aars Sommer med fire af sine Kreditorer, der havde overgivet en Sagfører deres Fordringer paa ham til Inkassation, indgaaet en Akkord, hvorefter han har betalt dem 50 pCt. af deres Tilgodehavende, skjændt han dengang var fuldstændig insolvent; men da han efter Sagens Oplysninger maa antages at have været dette allerede i flere Aar, og der ikke er Grund til at antage, at han paa det Tidspunkt, da han foretog de heromhandlede Transaktioner, har havt særlig Anledning til at vente, at nogen af hans Kreditorer vilde erklære ham fallit, kan han ikke anses ved saaledes at have ydet enkelte af disse Dækning at have paadraget sig noget Strafansvar.

Det samme findes efter Omstændighederne at maatte gjælde — foruden, som alt ovenfor anført, med Hensyn til de under Nr. 12 ommeldte Forhold — endvidere med Hensyn til hans ovenanførte under Nr. 1, 2 — undtagen forsaavidt angaar det derunder nævnte Overstykke, se nedenfor — 4, 11 og 13 omhandlede Forhold, hvorhos den Straf, han maatte have forskyldt for sit under Nr. 5 ommeldte Forhold, der vilde være at henføre under Straffelovens § 256 og kun kunde paadrage ham en Straf af nogen Tids simpelt Fængsel, findes at maatte bortfalde

i Medfør af bemeldte Lovs § 66, idet dette Forhold efter det Anførte laa mere end to Aar tilbage i Tiden, da det paataltes. Derimod vil Tiltalte — der, som ovenberørt, er født i Aaret 1860, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse dels for sit Forhold under Nr. 6 og 7 efter Straffelovens § 251, idet han, efter det Anførte, ligeoverfor Kjøbmand Bahner udgav sig for bemyndiget til at handle i Jens Sørensens Navn, og maa antages at have bibrågt den ommeldte Kommis hos Kjøbmand Aarø den urigtige Forestilling at have været pligtig at udlevere Tiltalte de paagjældende Varer uden kontant Betaling, dels for sit Forhold under Nr. 2 med Hensyn til det der nævnte Overstykke, som han af vedkommende Kommiss har ladet sig udlevere paa Kredit, uanset Kjøbmand Herskind havde nægtet at sælge ham det uden mod kontant Betaling, efter Straffelovens § 257, dels endelig for de under Nr. 3, 8, 9, 10 og 14 anførte Forhold efter den sidstnævnte Lovbestemmelse, idet han efter det i saa Henseende Oplyste maa antages, da han paadrog sig de herunder ommeldte Gjældsforpligtelser, at have savnet rimelig Udsigt til at fyldestgjøre disse, som han derhos tildels stiftede under urigtige Foregivender. Den Straf, Tiltalte herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Oktober 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 32—33.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 125. Besidderen af Baroniet Juellinge,
Greve **J. Chr. Krag-Juel-Vind-Frijs** (Lunn)

contra

Kjøbmand **C. Wichmann** (Ingen),

betr. et Inddæmningsforetagende.

Landvæsenskommissions Kjendelse af 20 Februar 1891: Den af Baroniet Juellinge nedlagte Protest bør ikke være til Hinder for, at der meddeles Kjøbmand C. Wichmann Tilladelse til at udføre det ommeldte Inddæmningsarbejde. Omkostningerne ved nærværende Landvæsenskommission udredes af bemeldte Kjøbmand C. Wichmann.

Høiesterets Dom.

Foruden at det efter det Foreliggende maa antages at være Hensigten at føre den yderste af de to af Indstævnte tilsigtede, i den indankede Kjendelse omtalte Dæmninger ind over den Baroniet Juellinge tilhørende Grund, — hvilket vilde være en ligefrem Krænkelse af dettes Ret, — vilde Anbringelsen af disse Dæmninger afskjære de indenfor Dæmningerne liggende, til det nævnte Baroni hørende Grunde fra Forbindelsen med Havet og frembringe et stillestaaende Vand, som ifølge den foreliggende Plan efterhaanden tildels skulde opfyldes. Da der nu efter vor Rets Grundsætninger, i alt Fald ikke ved et saadant i privat

Interesse iværksat Foretagende, kan uden Ejerens Samtykke gjøres Indgrib i den Beskaffenhed ved en Ejendom at grændse til Havet, vil den af Citanten nedlagte Protest imod, at det omhandlede, af Indstævnte paatænkte Inddæmningsforetagende bringes til Udførelse, være at tage til Følge.

Om Omkostningerne ved Kommissionen bliver der efter den for Høiesteret gjorte Paastand Intet at bestemme, hvorimod Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten nedlagte Protest imod, at det omhandlede, af Indstævnte paatænkte Inddæmningsforetagende bringes til Udførelse, bliver at tage til Følge. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisses ere saalydende: Efterat Kjøbmand C. Wichmann af Kragenæs i Foraaret 1887 havde ansøgt Indenrigsministeriet om Tilladelse til at inddæmme og med Ejendomsret erhverve et Areal af Stranden ved Kragenæs Havn — i hvilken Anledning Ministeriet resolverede, at det omhandlede Inddæmningsprojekt, forinden Videre vilde kunne foretages, maatte forelægges en Landvæsenskommission, behørig oplyst ved en af Kort ledsaget Plan for dets Udførelse, og at der for Kommissionen maatte vedtages nøjagtige og detaillerede Regler angaaende den Maade hvorpaa Inddæmningen, saafremt den tillodes iværksat, i det Hele vilde være at foretage, som ogsaa angaaende Tiden, hvori Arbejdet vilde være at udføre — har Lolland-Falsters Stiftamt efter Rekvision af bemeldte Kjøbmand Wichmann henvist Sagen til undertegnede Landvæsenskommission, hvorhos det ved kongeligt Kommissorium af 25 Oktober f. A. er bleven paalagt Undertegnede i Mangel af mindelig Overenskomst ved Kjendelse at afgjøre de Indsigelser, Erstatningsfordringer og andre Krav, der maatte fremkomme i Anledning af det tilsigtede Inddæmningsarbejde.

Ifølge en af Rekvirenten fremsat Plan agtes Inddæmningen overensstemmende med et under Sagen fremlagt, af en Landinspektør udarbejdet Situationskort, foretaget saaledes:

I Stranden udfor Kragenæs og Ravensby Byers Jorder op-

føres der en Dæmning, som imod Nord begynder ved et Punkt paa den sydlige Side af Kragenæs Havn, der paa Kortet er betegnet med a, og derfra gaar i lige Linie imod Syd ind til Strandbredden, som den naaer ved et Punkt, der paa Kortet er betegnet med b. Ved denne Dæmning, der med en Bredde i Bunden af 9 Alen lægges paa 2 Fods Vanddybde og med en Bredde foroven af 3 Alen opføres til en Højde af 3 Fod over daglig Vandstand, inddæmmes et Areal af 150,000 □ Alen eller ca. 10³/₄ Tdr. Land og 12 Alen indenfor denne Dæmning opføres der i en Højde af 1 Fod over daglig Vandstand en mindre Dæmning, der paa Kortet er betegnet med c, d, e, med en Bredde foroven af 2 Fod. Mellemrummene mellem disse to Dæmninger udgraves og benyttes til en Fiskedam, som holdes afspærret fra Havnen ved en i Havnebolværket anbragt tre Alen bred Jærnrist med Aabninger af en halv Kvadrattommers Størrelse, og hvori et inde fra Landet kommende Vandløb, der fortættes over det inddæmmede Areal, udmunder.

Rekvirenten har erklæret, at han agter at fuldføre de fornævnte Arbejder i Løbet af to Aar, og at det er hans Hensigt at opfylde den ved Havnen liggende Del af det inddæmmede Areal, hvilket han tænker at benytte som Oplagsplads og lignende, med Fyld, som opmudres i Havnen, og at anvende lignende Fyld til Dæmningernes Opførelse, og har han anført, at den yderste Dæmning, hvis ydre Side han vil beklæde med Bolværk, vil blive til Gavn for de omboende Fiskere, som paa den ville kunne tørre deres Garn, at den tildels vil kunne beskytte den tilgrændsende Jord mod Højvande og den barske Søluff og saaledes forbedre Vegetationen, samt at den paa Grund af sin Bredde vil kunne benyttes som Færdselsvej imellem Kragenæs og Ravnby og derved gavne de tilstødende Lodsejere, der ikke i saa høj Grad, som det nu er Tilfældet, ville forulæmpes af Færdselen over deres Jord, hvorhos den endvidere vil bevirke, at den ilde Lugt ophører, som hidrører fra raadden Tang og døde Fisk, der for Tiden skylles ind i Bugten bag Kragenæs Havn, og endelig har han anført, at de fornævnte Arbejder ville beskæftige en Del af den ledige Arbejdskraft, og at Kragenæs Havn, som han har anlagt, skaffer adskillige Familier deres Underhold.

Efter at have undersøgt Forholdene paa Stedet maatte Kommissionen formene, at det projekterede Anlæg vil være af Betydning for Rekvirenten, der har anlagt Kragenæs Havn uden at være Ejer af de nærmest liggende Landstrækninger, idet det Areal, der agtes inddæmmed, dels vil kunne afgive en lettere Adgang til Havnen fra det Syd for samme liggende Opland, dels anvendes som Oplagsplads, hvad Havnen for Tiden næsten ganske mangler, hvorhos det ikke kan lades ude af Betragtning, at Arealets delvise Anvendelse til Fiskepark og til Tørringssted

for Fiskernes Garn vil kunne give Anledning til, at Havnen søges af flere Fiskere, og derved bliver mere indbringende for Rekvirenten. Som Ejer af et tæt ved Havnen liggende Hus vil Rekvirenten endvidere have den Fordel af Inddæmningen, at den nu stedfindende Tangansamling i Nærheden af Huset og dermed forbundne Ulempe, at der udvikler sig ildelugtende Luftarter, bringes til at ophøre.

Medens det maa blive Rekvirentens egen Sag, om de Fordele, han saaledes vil kunne opnaa ved sit Projekt, komme til at staa i et rimeligt Forhold til de med dets Udførelse forbundne Omkostninger, skal man ikke undlade at udtale, at den Omstændighed, at Rekvirenten med stor Bekostning har anlagt en Havn, som utvivlsomt er til megen Nytte for Omegnen, synes at give ham et billigt Krav paa Støtte i hans Bestræbelser for at forøge Havnens Brugbarhed og Værdi, forsaavidt han ikke derved kommer i Strid med Andres Ret, i hvilken Henseende der formentlig kun bliver Spørgsmaal om Sogneraadets Ret, forsaavidt angaar det ovennævnte Vandløb, og om Baroniet Juellinges og Gaardejer Peder Knudsens Ret som Ejere af de Grunde, der støde op til det Areal, der agtes inddæmnet. Da Sogneraadet alene har gjort sit Samtykke til Planens Udførelse afhængigt af, at Rekvirenten fra den Vej, der gaar ud til Havnen, tilvejebringer en passabel Adgang nordpaa til Stranden, og Rekvirenten har erklæret sig villig hertil, medens Gaardejer Knudsen ubetinget har samtykket for sit Vedkommende, bliver det alene at afgjøre, om en fra Baroniet Juellinges Side nedlagt Protest bør være til Hinder for Foretagendets Fremme.

Baroniet, hvis Hovedsæde er beliggende i over fem Fjerdingvejs Afstand fra Havnen, vides ikke at have nogen Adkomst til at kræve, at de nuværende Forhold blive uforandrede, og at særlig det Baroniet tilhørende Areal, som paatænkes adskilt fra Vandet, vedbliver at grænse til dette, og skjønnes ikke at have nogen økonomisk Interesse i, at Forholdene i saa Henseende forblive de samme som hidtil, idet der navnlig ikke vides at ske nogen Tilsætning af Land paa det omhandlede Sted, medens den Værdiforøgelse, Baroniets i Havnens Nærhed beliggende Fæstesteder og Skove have vundet ved Havnens Anlæg, bl. A. ved det Skibsbyggeri, som drives der, og ved at Havnen har lettet Udførselen af Skovprodukter til de nærliggende træfattige Smaaøer, — nærmest maa antages at ville tiltage ved, at Havnen forbedres, hvortil kommer, at et Areal, der nu helliger som en med Tang bedækket Eng, utvivlsomt vil vinde betydeligt i Værdi ved at blive saaledes adskilt fra Havet, at al Tangansamling paa samme maa ophøre. Den ommeldte Protest findes herefter ikke at burde være til Hinder for Planens Iværksættelse, mod hvilken der heller ikke ellers vides Noget at erindre. Med Hensyn til de Tidsfrister, der ville være at fast-

sætte for Arbejdets Udførelse, skal man udtale, at to Aar, regnet fra den første efter Koncessionens eventuelle Meddelelse indtrædende første Marts, formentlig vil være en passende Frist for Arbejdets Fuldførelse, og skal man med Hensyn til Udførelsesmaaden tiltræde Rekvirentens Projekt, dog saaledes at det maatte paalægges ham i Tilfælde af, at det ovennævnte Vandløbs Forbindelse med Havet gennem den projekterede Fiskepark skulde vise sig mindre hensigtsmæssig, da paa egen Bekostning at skaffe det Udløb i Havet paa anden Maade, hvorhos Grændsen imellem det inddæmmede Areal og de tilstødende Jorder, for hvis Fastsættelse ved Kommissionens Møde paa Aastedet den 13de ds. Isforhold vare til Hinder, maatte bestemmes ved et senere Møde. Omkostningerne ved nærværende Landvæsenskommission ville være at udrede af Rekvirenten.

Torsdagen den 13 Oktober.

Nr. 218.

Advokat Halkier

contra

Jensine Jensen, Husmand Mathias Jeppesens Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Ulfborg og Hind Herreders Extrarets Dom af 4 Marts 1892: Tiltalte Jensine Jensen, Jeppesens Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor Prokurator Bagge, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Frølund, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Maj 1892: Tiltalte Jensine Jensen, Husmand Mathias Jeppesens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagførererne Hastrup og Hindberg, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at flere andre Omstændigheder end de i Dommen anførte gjøre det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jensine Jensen, Husmand Mathias Jeppesens Hustru — der er født i Aaret 1870 og tidligere har været straffet ifølge Skads Herreds Extrarets Dom af 1ste Marts 1889 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 23 August næstefter efter § 230, 1ste Led, med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, hvorhos der i forrige Aar har været indledet Undersøgelse mod hende for Mishandling af sit Stifbarn, uden at der imidlertid i den Anledning blev dekretet Aktion imod hende — tiltales under denne Sag paany for Tyveri. Den 14 November f. A. anmeldte Kjøbmand Jacob Pedersen af Ulfborg til Politiet, at der Markedsdagen den 2 September s. A. bl. A. var bleven ham frastjaalet en Pibe til 3 Kr., samt at han nu havde set Tiltaltes Mand ryge af en Pibe af samme Slags, som den, der var bleven borte for ham den nævnte Markedsdag, og da Tiltaltes Mand paa Forespørgsel erklærede, at Tiltalte havde foræret ham Piben i Markedsgave Dagen efter Markedet i Ulfborg, blev Tiltalte samme Dag afhørt til en Politirapport og forklarede da, at hun paa det paagjældende Marked havde kjøbt den heromhandlede Pibe i Kjøbmand Pedersens Butik af Pigen Else Marie Sørensen, der ved bemeldte Lejlighed gik Pedersen tilhaande ved Butikksalget, og betalt den med 3 Kr., samt at dette var sket i Overværelse af Tiltaltes Søster Johanne Jensen, der havde været med hende inde i Butiken, hvilket Johanne imidlertid benægtede. Der blev nu i den Anledning indledet en kriminel Undersøgelse imod Tiltalte, og under denne gjentog hun i det første over hende optagne Forhør sin Forklaring til den ovennævnte Rapport, idet hun nærmere forklarede, at

hun tog Piben, der hang i Butiksvinduet, ned fra dens Plads og spurgte Pedersen om Prisen, samt at den ovennævnte Pige, da Pedersen forlangte 3 Kr. 25 Øre for Piben, og Tiltalte hertil ytrede, at dette forekom hende at være for meget, sagde til Tiltalte, at hun kunde faa den for 3 Kr., hvorpaa Tiltalte betalte Pigen det nævnte Beløb, som hun derefter saa Pigen lægge ned i Butiksskuffen, hvilket en Pige ved Navn Christine Christensen, der ligeledes var tilstede i Butiken, formentlig ogsaa havde set. Denne Forklaring fastholdt Tiltalte, der i det første Forhør var bleven anholdt, ogsaa i Begyndelsen af det næste, to Dage efter afholdte Forhør, idet hun derhos meddelte forskellige, i nærmere eller fjernere Forbindelse med Købet af Piben staaende Omstændigheder, men efter at være foreholdt, at hendes Udsagn i flere Punkter vare urigtige, indrømmede hun, at hun havde tilvendt sig den paagældende Pibe, idet hun herom nærmere forklarede, at hun efter først at have havt fat paa en anden Pibe og spurgt om Prisen paa samme, men igjen lagt den fra sig, fandt Lejlighed til ubemærket at tilegne sig den her under Sagen omhandlede Pibe fra Vinduet, hvorefter hun forlod denne, der paa den Tid var fuld af Folk, og gik hen til sin Mand, der var beskjæftiget som Staldkarl i Kroen, og hvem hun forærede Piben, idet hun for ham foregav, at hun havde købt den for 3 Kr., at hun ikke, da hun gik hen til Købmand Pedersen, havde tænkt paa at tilvende sig en Pibe, idet Lysten hertil først opstod hos hende under hendes Ophold i Butiken og, saavidt hun tror, medens Pedersen, efter at hun havde taget Piben ned fra Vinduet og spurgt om Prisen, var beskjæftiget med at expedere nogle andre Kunder, samt at hun ikke dengang var i Besiddelse af 3 Kr. til at købe Piben for.

Efter at Forhøret derpaa havde været afbrudt i en halv Timestid, forklarede Tiltalte yderligere, at hun den 15 November f. A., altsaa Dagen efter at hun var bleven afhørt til den ovennævnte Rapport, havde vedgaaet for Christine Christensen, at hun havde taget Piben, samt bedet Christine om at hjælpe sig, dersom der blev nogen „Malhør“ i den Anledning, og at Christine da havde lovet Tiltalte, at hun, hvis Gensdarmen kom til hende, nok skulde sige, at Tiltalte havde lagt 3 Kr. paa Bordet for Piben, hvorpaa Tiltalte havde givet Christine Løfte om, at hun, dersom denne vilde forklare saaledes for Gensdarmen, vilde eftergive Christine en Del af nogle Penge, hun havde tilgode hos denne. Men efter at Christine Christensen og Tiltaltes Mand, der begge mødte i det samme Forhør, og af hvilke den Første bl. A. nægtede at have set Tiltalte i Pedersens Butik købe og betale nogen Pibe, samt at have lovet Tiltalte at forklare saaledes, var blevne dimitterede, tilbagekaldte Tiltalte ved Forhørets Slutning sin kort forud afgivne Tilstaaelse, idet hun paastod, at hun havde betalt Piben og kun havde afgivet Til-

staaelse om at have stjaalet den for at komme hjem med sit lille Barn — hvilket hun maa antages at have havt med sig, og dette har Tiltalte i de følgende Forhør fastholdt, idet hun i det Væsentlige er vendt tilbage til sin oprindelige Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved Købet af Piben, hvorhos hun ligeledes har tilbagekaldt sin Forklaring om at have sagt til Christine Christensen, at hun havde stjaalet Piben, samt med Hensyn til det ovenangivne Motiv til, at hun havde afgivet en urigtig Tilstaaelse, udsagt, at hun havde forstaaet en Ytring af Politibetjent Erichsen saaledes, at hun vilde faa Lov til at komme hjem, naar hun tilstod sig skyldig i det hende paasigtede Tyveri.

Vel tale nu flere Omstændigheder snarere for Rigtigheden af den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse om at have stjaalet den ovenomhandlede Pibe end for, at hun skulde have købt den i Kjøbmand Pedersens Butik, i hvilken Henseende bemærkes, at hverken Pedersen eller nogen af de Personer, der den 2. September f. A. gik ham tilhaande ved Handelen, efter hvad de have forklaret, mindes bemeldte Dag at have solgt nogen Pibe som den her under Sagen omhandlede, at Tiltalte — hvis Forklaringer iøvrigt have været vaklende og ubestemte og maa antages i flere Punkter at være urigtige — har, efter at Mistanken for at have tilvendt sig Piben var bleven henledet paa hende, gjort Forsøg paa at bevæge Christian*) Christensen og sin ovennævnte Søster Johanne Jensen til at afgive Forklaringer, der kunde bestyrke Rigtigheden af hendes Anbringende om at have købt Piben, uden at hun har kunnet give nogen fyldestgørende Grund herfor, samt at hun, som meldt, tidligere to Gange har været straffet for Tyveri, men ligesom de af Kjøbmand Pedersen og Else Marie Sørensen afgivne Forklaringer dog ikke ere saa bestemte, at Muligheden af, at en af dem, og navnlig den Sidstnævnte, kan ved den under Sagen omhandlede Lejlighed have solgt den paagældende Pibe, derved kan anses udelukket, saaledes kan Tiltaltes Anbringende om at have troet, at hun ved at tilstaa at have stjaalet Piben, kunde vente at blive løsladt, ej heller forkastes, idet Politibetjent Erichsen har forklaret, at han, der den Dag, da Tiltalte afgav sin Tilstaaelse, fulgte hende fra Arresten til Forhørslokalet, ved denne Lejlighed raadede hende til, naar hun kom i Forhør, at sige Sandheden samt paa hendes Spørgsmaal, om hun kom hjem, naar hun tilstod, svarede, at „det var da det Eneste, der kunde hjælpe hende hertil“, medens han dog udtrykkelig vil have tilføjet, at han ikke vidste, om hun kom hjem, selv om hun tilstod Tyveriet. Det findes herefter betænkeligt at tillægge den af Tiltalte afgivne, men i samme Forhør tilbagekaldte Tilstaaelse afgjørende Betydning, saa meget

*) Skal være Christine.

mere som hun efter Sagens Oplysninger maa antages at være af et noget exalteret Sind, og det derfor ikke findes uantageligt, at hun kan have afgivet Tilstaaelsen i den Tro, at hun vilde faa Lov til, naar Tilstaaelse forelaa, at følge hjem med sin Mand og sit Barn. Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Fredagen den 14 Oktober.

Nr.82. Forbrugsforeningsbestyrer **G. H. Hasemann**
(Høgsbro)

contra

Gaardejer **Mads Christiansen Krog** (Ingen),

betr. Misligholdelse af en Forpagtningkontrakt.

Nysted Birks ordinære Rets Dom af 15 Oktober 1890: Indstævnte Forbrugsforeningsbestyrer G. H. Hasemann bør til Citanten Gaardejer Mads Christiansen Krogh betale 1066 Kr. 73 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 27 August 1889, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom omtalte, Citanten af Indstævnte under 29 April 1889 meddelte Kvittering, der lyder saaledes: »Al Lejeafgift for den Tid Hasemann har forpagtet Sløsse Mølle er Dags Dato mig betalt, for hvilket herved meddeles Kvittering«, findes naturligt at maatte forstaaes saaledes, at Indstævnte, der den nævnte Dag blev fyldstgjort for Forpagtningsafgiften til 1 Juli 1889, ved samme erkjendte, at han ikke kunde fordre yderligere Forpagtningsafgift af Citanten, og at Forpagtningen altsaa lovlig

hørte op den ovennævnte Dag. Det fremgaar ogsaa af forskjellige andre, af Indstævnte foretagne Handlinger, at han er gaaet ud fra, at Forpagtningen vilde ophøre ved det oftnævnte Tidspunkt, i hvilken Henseende fremhæves, at Indstævnte — der ikke efter Forpagtningskontrakten eensidigt kunde hæve denne i Tilfælde af Salg — blandt Andet den 23 April 1889 har averteret Ejendommen til Salg med den Bemærkning, at den kunde kjøbes billigt paa Grund af Forpagtningsfratrædelse, at han i Foraaret 1889 har anmodet Citantens Møllebestyrer om at tilsaae og beplante den til Ejendommen hørende Have, og at han i Tiden før 1 Juli 1889 har ladet saae Kløverfrø i dens Jorder og ladet Hegnet omkring Mølleloddet sætte i Stand. Endelig er Citantens Anbringende om, at han under sin Samtale med Indstævnte i Juni 1888 ikke, som Indstævnte paastaar, har indskrænket sig til at bebude en Opsigelse af Forpagtningskontrakten, men virkelig har opsagt den til Ophør den 1 Juli 1889, noget bestyrket ved de af ham førte Vidners Forklaringer.

Da det herefter maa anses godtgjort, at den omhandlede Forpagtning lovlig ophørte den 1 Juli 1889, vil Indstævnte ikke kunne fordre nogen Forpagtningsafgift for den følgende Tid, og da han har indrømmet, at Citanten den 30 Juni 1889 tilbød ham at ville aflevere det Forpagtede den følgende Dag, og ikke har anført nogen berettiget Grund for sin Vægning ved da at modtage Ejendommen, vil han heller ikke kunne fordre Omkostningerne ved Udsættelsesforretningen godtgjorte. Citanten vil herefter kun kunne dømmes til at betale det Indstævnte i Erstatning tilkjendte Beløb af 45 Kroner, som Citanten har indrømmet at skyldes, ligesom han af Beløbet vil have at tilsvare Renter som af Indstævnte paastaet.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 45 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 27 August 1889, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 2 Juli 1887 bortforpagtede Indstævnte, Gaardejer Mads Christiansen Krog, til Citanten, Forbrugsforeningsbestyrer G. H. Hassemann, den Indstævnte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 4 e, 5 B og 18 a i Sløse By med paastaaende Bygninger, en hollandsk Vindmølle m. v. for en aarlig Forpagtningsafgift af 1000 Kr. at erlægge med Halvdelen forud hver 25 Juni og 25 December. Forpagtningen var under Forudsætning af, at Kontrakten prompte overholdtes, uopsigelig fra Indstævntes Side i 5 Aar, medens Citanten kunde opsige den med 1 Aars Varsel til at ophøre en 1 Juli, og i Kontraktens § 3 bestemtes derhos, at, hvis Forpagtningsafgiften ikke var erlagt senest 14 Dage efter Forfaldstid, var Indstævnte berettiget til at lade Citanten ved Fogden udsætte af det Forpagtedes Besiddelse, medens denne alligevel var pligtig at betale Afgiften, indtil Forpagtningen kontraktmæssig kunde være opsagt. Under Anbringende af, at Citanten ikke havde betalt den den 25 Juni 1889 forfaldne Afgift og tillige i andre Retninger havde misligholdt Forpagtningskontrakten, lod Indstævnte ved en den 9 August s. A. foretagen Fogedforretning Citanten udsætte af Ejendommen og søgte derefter under nærværende i 1ste Instants ved Nysted Birkething anlagte Sag Citanten til at betale dels i Forpagtningsafgift for Tiden 1 Juli 1889—1 Juli 1891, i alt 1000 Kr., dels Omkostninger ved den nævnte Fogedforretning 21 Kr. 73 Øre, dels forskellige Beløb, ialt 495 Kr. 44 Øre i Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten, hvilke Beløb han dog under Sagens Drift nedsatte til ialt 50 Kr. Af samtlige Beløb paastod han sig derhos tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27 August 1889 til Betaling sker. Citanten paastod sig frifunden mod at betale Indstævnte sidstnævnte Post med 45 Kr. og begge Parter paastod sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Ved Underrettsdommen blev Citanten tilpligtet at betale Indstævnte de to førstnævnte Poster, tilsammen 1021 Kr. 73 Øre, og sidstnævnte Post med 45 Kr., ialt 1066 Kr. 73 Øre, med Renter som paastaaet, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet Underrettsdommen forandret overensstemmende med hans i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, og begge Parter paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Som Sagen saaledes foreligger for Overretten, drejer Tvisten mellem Parterne sig om, hvorvidt Citanten er pligtig at betale Indstævnte de ovennævnte 1000 Kr. i Forpagtningsafgift og Omkostningerne ved Udsættelsesforretningen.

Til Støtte for sin Paastand om at frifindes for at betale bemeldte Beløb har Citanten anbragt, at han i Juni 1888 har opsagt Forpagtningen til Fratrædelse den 1 Juli 1889. Noget

Bevis for Rigtigheden af dette sit Anbringende har han imidlertid ikke mod Indstævntes Benægtelse tilvejebragt, og ej heller kan det anses godtgjort, at Indstævnte senere har erkjendt ham berettiget til at fratæde Forpagtningen den 1 Juli 1889, hvad navnlig ikke med nogen Sikkerhed lader sig udlede af Indholdet af en Citanten den 23*) April 1889 for Erlæggelse af Forpagtningsafgift meddelt Kvittering, og ej heller kan støttes paa, at Indstævnte i Foraaret 1889 har søgt Kjøbere til Ejendommen under Angivelse af, at den kunde kjøbes billig paa Grund af Forpagtningsfratrædelse.

Det maa herefter og efter Bestemmelsen i den ovennævnte Kontrakts § 3 billiges, at Citanten med Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte de ommeldte 1000 Kr. i Forpagtningsafgift, samt at han er dømt til at betale Indstævnte Omkostningerne ved Fogedforretningen, og Underretsdommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 203.

Advokat Hindenburg

contra

Theodor Vilhelm Wessel og Lemming Emil Valentinus Vett (Def. Jensen som privat engageret),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 December 1891: De Tiltalte, Theodor Vilhelm Wessel og Lemming Emil Valentinus Vett, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrkede det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg tillægges der i

*) Skal være 29.

Salarium for Høiesteret 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Grossererne Theodor Vilhelm Wessel og Lemming Emil Valentinus Vett for Overtrædelse af Næringslovgivningen. De Tiltalte — der begge have Borgerskab bl. A. som Grosserere og Detailhandlere heri Staden, og som drive Forretning som eneste Deltagere i et ansvarligt Selskab under forskjellige Firmaer, hvoraf et er „Magasin du Nord“, og have saavel en gros-Forretning som Detailudsalg i en Ejendom paa Kongens Nytorv — bleve ved Rettens Dom af 3 Maj f. A. anset efter Næringslov af 29 December 1857 § 75 hver især med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse af 50 Kr., idet de fandtes at have overtraadt nævnte Lovs § 34 ved for egen Regning at drive Detailudsalg, foruden paa ovennævnte Sted, endvidere dels i en Ejendom paa Vesterbrogade, dels i en Ejendom paa Nørrebrogade.

Under nærværende Sag ere de Tiltalte sigtede for ogsaa efter den ovennævnte Doms Afsigelse at have gjort sig skyldig i lignende Overtrædelse med Hensyn til de ommeldte to Udsalgs Drift, og ved deres egne Forklaringer og det iøvrigt Foreliggende er Følgende oplyst:

Forsaavidt angaar Udsalget paa Vesterbrogade, er som eneste ansvarlige Indehaver af denne Forretning — der er drevet under Firma „Magasin du Nord's Vesterbro-Afdeling, F. Petersen“ — til Handelsregisteret anmeldt Jens Frederik Ferdinand Petersen, der har Borgerskab som Detailhandler heri Staden. Forretningen paa Nørrebrogade — for hvis Vedkommende Spørgsmaalet, om der er begaaet en Overtrædelse af Næringslovgivningen, alene foreligger til Paakjendelse, forsaavidt angaar Tiden efter den 21 Juni 1890 — er siden nævnte Dag drevet under Firma „Magasin du Nord's Nørrebro-Afdeling, Vilh. R. Madsen“, og som eneste ansvarlige Indehaver af samme, er til Handelsregisteret anmeldt Vilhelm Rudolph Madsen, der ligeledes har Borgerskab her i Staden som Detailhandler. De ommeldte 2 Forretninger — der begge ere Manufakturforretninger og ere drevne i de samme Lokaler, som tidligere ere benyttede af de Tiltalte — ere efter Sagens Oplysninger overdragne henholdsvis Petersen og Madsen af de Tiltalte og i begge Forretninger er hovedsageligt forhandlet Varer leverede til samme fra de Tiltaltes en gros-Forretning. Baade Petersen og Madsen have lønede Ansættelser i de Tiltaltes Forretning paa Kongens Nytorv, som maa antages at optage det meste af deres Tid, og den daglige

Drift af Udsalgene paa Vesterbrogade og Nørrebrogade forestaaes af Andre, som det efter det Foreliggende maa antages, at de have, hver for sit Vedkommende, antaget hertil. De ere begge ifølge Aftale med de Tiltalte pligtige at tage de Varer, de forhandle, fra de Tiltalte, dog med den Begrænsning, at de kunne købe andetsteds Varer, som de ikke kunne faa hos de Tiltalte; men de have for dette Tilfælde forbundet sig til at lade Varerne rekvirere igjennem de Tiltalte, der overfor Sælgerne staa som Kjøbere af Varerne, som de igjen fakturere til Petersen og Madsen, og paa hvilke de have en Avance. De Tiltalte have paa deres Side ved skriftlige Kontrakter, hvoraf Afskrifter ere fremlagte under Sagen, forpligtet sig til paa Vilkaar, som heri ere nærmere fastsatte, at holde Petersen og Madsen forsynede med de Varer, disse behøve. Den Avance, de Tiltalte have beregnet sig paa Varerne, er efter disses Forretning*) ikke højere, end den, som Grossister og Fabrikanter pleje at beregne sig paa deres Afsætning til Detailhandlere. Petersen og Madsen have overfor de Tiltalte forbundet sig til at holde de samme Priser, som holdes i disses Udsalg paa Kongens Nytorv, men iøvrigt maa det antages, at de ikke ere undergivne nogen Indskrænkning med Hensyn til Maaden, paa hvilken Forretningerne skulle drives. Naar undtages, at de Tiltalte ere Kautionister for Lejen af Lokalet paa Vesterbrogade og selv ifølge et ældre Lejemaal ere Lejere af det Lokale, hvori Forretningen paa Nørrebrogade drives, og som de have fremlejet til Madsen, maa det efter det Oplyste antages, at henholdsvis Petersen og Madsen alene hæfte for de paagjældende Forretningers Forpligtelser, og der maa ligeledes gaaes ud fra, at Forretningernes Udbytte alene tilfalder dem, og at Tab, som lides ved Driften, bliver deres.

Efter det Foranferte haves der ikke Føje til at gaa ud fra Andet, end at de paagjældende 2 Forretninger have været drevne henholdsvis for ovennævnte Petersens og Madsens egen Regning, ikke for de Tiltaltes Regning, og disse — der ere fødte, Wessel den 27 Februar 1842 og Vett den 7 November 1843 — ville derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

*) Skal formentlig være Forklaring.

Nr. 263. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Pedersen, kaldet Schjøth (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Samsø Birks Extrarets Dom af 5 Maj 1892: Tiltalte, Slagter Jens Peter Petersen, kaldet Schjøth, af Onsbjerg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Ølbrygger Morten Elias Hansen af Brundby 120 Kr. Saa bør og Tiltalte udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor Sagfører Garde, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Salomonsen, betaler Tiltalte, Slagter Jens Peter Pedersen, kaldet Schjøth, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Samsø Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Slagter Jens Peter Pedersen, kaldet Schjøth, for bedrageligt Forhold anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder ifølge hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, følgende: I August Maaned f. A. købte Tiltalte for 25 Kr. af Bestyreren af den

Grev Danneskjold tilhørende Gaard, Hjalargaard, en Ko, der, som mistænkt for Tuberkulose, af Dyrlægen var udsat af Besætningen, og tilkjendegav Bestyreren, ifølge sit Udsagn, hvis Rigtighed Tiltalte tildels har erkjendt, tildels ikke har turdet modsig, og som efter det Foreliggende i sin Helhed maa lægges til Grund for Paadømmelsen, udtrykkeligt Tiltalte, at Koen havde Tuberkelsyge, og at det var derfor den blev solgt. I Januar Maaned d. A. bortbyttede Tiltalte denne Ko til Ølbrygger M. E. Hansen af Brundby, for en Ko, der maa antages at have høyt en Værdi af ca. 100 Kr., saaledes at han i Bytte betalte Hansen 10 Kr. og forpligtede sig til yderligere at betale 5 Kr., hvis den af ham afhændede Ko viste sig ikke at være med Kalv, og afgav han ved Byttehandelens Indgaaelse i svigagtigt Øjemed mod bedre Vidende den Erklæring til Hansen, at Koen var sund og god, idet han fordulgte, hvorledes han havde erhvervet den, og gav det Udseende af, at han havde kjøbt den af en Husmand. Hansen har yderligere forklaret, at han, inden Byttehandelen kom istand, meddelte Tiltalte, at han skulde bruge Koen Mælk bl. A. til et Barn paa 1 Aar, og at det derfor var ham særlig magtpaaliggende at faa en sund Ko, og Tiltalte har vel ikke villet erindre dette, men han har dog erkjendt at have været bekendt med, at Mælken vilde blive benyttet til Hansens Børn. Da denne havde haft Koen i ca. 6 Uger, og dens Mælk i denne Tid var bleven brugt i Hansens Husholdning, fik Koen en Svulst i Siden og viste sig at være stærkt angreben af Tuberkulose. Senere er den bleven tilbageleveret Tiltalte, der har forpligtet sig til at nedslaa og nedgrave Koen, saaledes at kun dens Hud benyttes. Som Følge af det Anferte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 26 Februar 1854 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Bestemmelserne om den Tiltalte, efter Hansens Paastand, paalagte Erstatning af 120 Kr. til denne, mod hvilken Paastand Tiltalte ikke har haft Noget at erindre, samt om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 17 Oktober.

Nr. 93. Overretssagfører **Thorvald Henriksen** (Ingen)

contra

Tømrersvend **P. Andersen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 288.

Advokat Klubien

contra

Martinus Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for det i Straffelovens § 198 ommeldte Forhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juni 1892: Tiltalte Martinus Larsen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 40 Kr., der i Mangel af Betaling afsones med simpelt Fængsel i 6 Dage. Derhos udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Johnsen 12 Kr., og til Defensor Sagfører Bendixen 10 Kr. At efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1892: Tiltalte Martinus Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører
Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret
hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Martinus Larsen for det i Straffelovens § 198
ommeldte Forhold.

Ifølge de dels ved Tiltaltes Forklaring, dels iøvrigt under
Sagen tilvejebragte Oplysninger kom Tiltalte den 30 Maj d. A.
kjørende ind ad Thisted Nørregade med en med Smør belæsset
Vogn. Da han, der kjørte i Skridt, kom ind paa den Del af
bemeldte Gade, hvor Brolægningen begynder, saae han forude
paa Kjørebanen en Mængde Børn, der imidlertid løb til Side,
saaledes at kun et Barn, en 2 Aar gammel Dreng, blev tilbage
midt paa Gaden og gik hen imod Hestene. Tiltalte standsede
derfor Hestene, og havde ogsaa faaet Hold paa disse, netop da
Barnet var kommet helt hen imod dem, men i det Samme gav
en Kone, der kjørte med ham, et Skrig fra sig, ligesom ogsaa
Folk, der stode paa Gaden, gav sig til at skrigе, og derover
bleve Hestene, der ere sky, bange, rejste sig paa Bagbenene og
rev Barnet over Ende. Tiltalte søgte nu af al Magt at holde
Hestene tilbage, hvilket dog ikke lykkedes ham, før det ene
Forhjul var gaaet over Barnet, der nu af Tililende blev taget
ud fra Vognen. Barnet, der havde faaet en stærk Kontusion
af Panden med Brud af Pandebenet lige ved Næseroden samt
Brud af Underkjæben i Midtlinien, hvilket Brud maa antages
at være fremkommen ved, at den ene af de stejle Heste har
ramt Barnet i Hovedet med den ene Forhov, døde efter knap
en Times Forløb som Følge af den tilføjede Læsion. Da det
maa antages, at den indtrufne Ulykke alene skyldes den Om-
stændighed, at Hestene bleve sky paa Grund af de opstaaede
Skrig, kan det ikke antages, at Tiltalte ved den nævnte Lejlighed
har gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage
ham Strafansvar, og han, der er født i Aaret 1861, og som

ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 253.

Advokat Klubien

contra

Niels Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ning Herreds Extrarets Dom af 7 April 1892: Arrestanten Niels Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; derhos bør han udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Kjer, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1892: Tiltalte Niels Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Sørensen for bedrageligt Forhold. Ifølge det Oplyste blev der i Marts 1890 i Maarslet, hvor der i Forvejen fandtes en ældre Forbrugsforening — som det maa antages væsentlig ved Bestræbelse fra Tiltaltes Side og tildels for at støtte ham, hvis økonomiske Forfatning var meget ringe — stiftet endnu en Forening af nævnte Art, der blev kaldet Maarslet og Omegns nye Forbrugsforening, og i hvis Vedtægter, der bleve vedtagne paa en den 29 Marts 1890 afholdt Generalforsamling, det fastsattes, at Medlemmerne, der skulde yde et Indskud til Foreningens Grundfond, skulde være solidarisk ansvarlige for Foreningens Gjæld. Til Uddeler for Foreningen eller, som det i Vedtægterne hedder, Forretningsfører blev samtidig Tiltalte, der er Høker og Kromand i Maarslet, antagen, og paahvilede det ifølge Vedtægterne ham at besørge Varerne, der skulde kjøbes paa 1 à 3 Maaneders Kredit, indkjøbte, at udløvere disse til Medlemmerne mod kontant Betaling for den Pris, der af Bestyrelsen, der skulde bestaa af 5 Medlemmer, blev sat paa dem, og at indføre Salget specificeret i den ethvert Medlem tilhørende Kontrabog, samt i en ham leveret Dagbog, hvorhos han skulde opgjøre Foreningens Regnskab hvert Aars 1 April og 1 Oktober, hvorefter Bestyrelsen paa 2de Generalforsamlinger, henholdsvis i første Halvdel af April og første Halvdel af Oktober, skulde aflægge Regnskab over Foreningens Indtægter og Udgifter. Iøvrigt var det i Vedtægterne bestemt, at Enhver, der havde med Foreningens Penge eller Ejendom at gjøre, skulde stille en saadan Sikkerhed, som Bestyrelsen fandt fornøden, og at Bestyrelsen skulde kontrollere Forretningsføreren een Gang maanedlig. Ifølge Foreningens Forhandlingsprotokol blev det paa den nævnte Generalforsamling den 29 Marts 1890 endvidere vedtaget, at Uddeleren skulde erholde 8 pCt. for sit Arbejde, imod at han afholder alle Udgifter Foreningen vedrørende, tilligemed Svind af Varer, samt at Foreningens Gjæld ikke maatte overstige 10 Kr. pr. Medlem indtil Oktober 1890. Foreningen, der maa antages strax efter den nævnte Generalforsamling at være traadt i Virksomhed, fortsattes derpaa, indtil den, efterat Tiltalte den 20 eller 21 Oktober 1891 havde forladt Maarslet uden at aflægge Regnskab, nogle Dage senere blev hævet. Der fandtes da i Udsalget Varer til en Værdi af 290 Kr. 42 Øre, der ved en blandt Foreningens Medlemmer indbyrdes afholdt Auktion udbragtes til et Beløb af 113 Kr. 79 Øre, medens Foreningens Gjæld ifølge en af Bestyrelsen affattet Opgjørelse efter Fradrag af det nævnte kontante Beløb og udestaaende Fordringer til Beløb 633 Kr. 60 Øre antoges at udgjøre 2060 Kr. 92 Øre, uden at det dog var muligt nøjagtigt at opgive sammes Størrelse, da der intet Materiale forelaa, hvorefter et paalideligt Regnskab kunde affattes.

Ifølge det Oplyste maa det antages, at de i Foreningens Vedtægter givne eller paa den nævnte Generalforsamling særlig vedtagne Bestemmelser ingensinde ere blevne overholdte. Bestemmelsen om, at Varerne skulde betales kontant af Medlemmerne, er ikke bleven overholdt, efter hvad Bestyrelsesmedlemmerne have forklaret, fordi Tiltalte erklærede, at han var nødt til at give Kredit, og Bestyrelsen samtykkede da i, at han maatte give hvert enkelt Medlem en mindre Kredit paa 5 à 6 Kr.; men der er af Tiltalte, der har anbragt, at der af Bestyrelsen er blevet givet ham en almindelig Bemyndigelse til at give Kredit, til der blev tilsaaet, givet en stor Del Medlemmer Kredit i et langt større Omfang, og et enkelt Bestyrelsesmedlem er der endog indrømmet Kredit af henved 58 Kr. Det er dernæst oplyst, at Tiltalte har kjøbt Varer paa Kredit til langt større Beløb end 10 Kr. pr. Medlem, og Priserne paa de Varer, der skulde uddeles, blev ikke, som i Vedtægten bestemt, fastsat af Bestyrelsen, da Tiltalte ikke vilde gaa ind paa de Priser, denne satte derpaa, men selv satte Priser paa dem, hvilket Bestyrelsen, da Tiltalte erklærede, at han kunde være tjent med dem, fandt sig i, og Tiltalte har erkjendt, at enkelte Artikler, som Kaffe, ere blevne solgte med Tab. Den af Bestyrelsen udøvede Kontrol med Tiltalte maa ligeledes antages at have været mangelfuld, den fandt, navnlig i det sidste Aar, ikke Sted hver Maaned, og ved Eftersynet blev kun Medlemmernes Gjæld undersøgt, men derimod ikke Foreningens Gjæld eller Status. Tiltalte stillede heller ikke, som i Vedtægterne paabudt, Sikkerhed for de ham betroede Midler, skjøndt han flere Gange af Bestyrelsen blev opfordret hertil, efter hvad han har forklaret, fordi han ikke saa sig istand til selv at stille nogen Sikkerhed og ikke kunde faa Nogen til at være Kaution for ham. Bøgføringen var højest mangelfuld; Journalen, der var paabegyndt den 12 April 1890, blev kun ført til den 26 Februar 1891, fra hvilken Dag Tiltalte ophørte med at føre den, og de halv-aarlige Regnskaber bleve ikke aflagte af Tiltalte, hvorfor Bestyrelsen heller ikke kunde aflægge Regnskab for Medlemmerne.

Med Hensyn til den fremkomne Underbalance maa det antages, at der allerede i Oktober 1890 fandtes et mindre Under-skud, efter hvad Tiltalte har forklaret paa 400 Kr., men efter Bestyrelsesmedlemmernes Forklaring kun paa 180 Kr., hidrørende fra, at Tiltalte havde forbrugt et saadant Beløb af Foreningens Midler til Betaling af Prioritetsrenter af den ham tilhørende Kroejendom; men med Hensyn til dens endelige Størrelse er der under Sagen ikke tilvejebragt noget bestemt Resultat. Ifølge den fornævnte af Bestyrelsen forfattede Opgjørelse var Foreningens Gjæld, da Forretningen standsedes, 2808 Kr. 31 Øre, medens dens Aktiver vare dels Tilgodehavende hos Medlemmerne til Beløb 633 Kr. 60 Øre, dels den forefundne Vare-

beholdning til Værdi 290 Kr. 42 Øre, der dog, som meldt, kun udbragtes til 113 Kr. 79 Øre, saaledes at Underbalancen ved Forretningens Ophævelse, naar Varernes Vurderingspris lægges til Grund, herefter bliver 1884 Kr. 29 Øre, og naar den ved den mellem Medlemmerne indbyrdes afholdte Auktion opnaaede Pris lægges til Grund 2060 Kr. 92 Øre. Ifølge en af Tiltalte under Sagen foretagen Opgjørelse er der indkjøbt Varer for 10,780 Kr. 74 Øre, og Indtægten af de solgte Varer har ifølge hans Opgjørelse udgjort 8684 Kr. 72 Øre, og han har herefter ansat det af ham til det af ham drevne Gjæstgiveri og eget Forbrug anvendte Beløb til 2096 Kr. 2 Øre. Endelig er der ifølge en af Underdommeren forfattet Opgjørelse indkjøbt Varer til en Værdi af ialt 11,109 Kr. 98 Øre og herpaa betalt 8742 Kr. 95 Øre, saaledes at der til Rest paa disse skyldes 2367 Kr. 3 Øre, og Underbalancen bliver — idet Bestyrelsen har anvendt det ved Auktionen over Varerne indvundne Beløb til Afdrag paa Gjælden — herefter, naar Foreningens udestaaende Fordringer til Beløb 633 Kr. 60 Øre fradrages, 1733 Kr. 43 Øre.

Med Hensyn til den fremkomne Underbalance maa det nu efter Sagens Oplysninger og Tiltaltes egne Forklaringer antages, at denne — bortset fra det Tab, der maatte hidrøre fra, at Varer af Tiltalte ere solgte under Indkjøbspris — i det Væsentligste hidrører fra, at Tiltalte, der ved Siden af, at han var Uddeler for Forbrugsforeningen, for egen Regning dels drev Krohold dels i Henhold til et ham meddelt Næringsbevis paa Høkerhandel og en ham meddelt Bevilling til Brændevinshandel har forhandlet Spirituosa og enkelte andre Varer, som Foreningen ikke handlede med, dels endelig opkjøbt Æg og Smør, og som, da Foreningen stiftedes, hverken havde Varer til sin Høkerhandel eller kunde faa saadanne paa Kredit, har forbrugt af Foreningens Midler dels til de af ham for egen Regning førte Forretningers Drift, dels til sine private Udgifter, saasom Prioritetsrenter, Skatter og Afgifter og dels endelig til sin private Husholdning, der bestod af 6 Personer foruden Kostgængere, hvis Antal har varieret fra 1 til 3. Tiltalte har derhos vedgaet, at han, der i de første Maaneder efter Forbrugsforeningens Stiftelse førte en Kontrabog over, hvad han paa denne Maade brugte i sin egen Husholdning, efter den Tid ikke har ført noget Regnskab over, hvad han i egen Interesse har forbrugt af Foreningens Midler.

Tiltalte har nu anbragt, at det skulde være en Aftale, at Forbrugsforeningens Kasse og hans egen private Kasse, hidrørende fra de af ham for egen Regning drevne Forretninger, skulde føres under Eet, og at han som Følge heraf ingensinde har holdt disse Kasser særskilte, hvilken Forklaring han senere har ændret derhen, at det paa den afholdte Generalforsamling blev omtalt af nogle Medlemmer, at der skulde være en fælles

Kasse, hvilket dog ikke blev vedtaget af Generalforsamlingen, idet han — som han har udtrykt sig — nok kunde vide, at det Offentlige vilde modsætte sig en saadan Fremgangsmaade, ligesom han heller ikke til de Kjøbmænd eller andre, med hvem han har handlet, har talt om, at der saaledes var en fælles Kasse, og alle Regninger og Kontrabøger ere derfor stiledede til Forbrugsforeningen og ikke til ham personlig.

Det er imidlertid af et stort Antal Vidner, dels Medlemmer af Bestyrelsen, dels nogle Medlemmer, der af Tiltalte særlig vare udpegede som dem, der skulde have omtalt paa Generalforsamlingen, at der skulde holdes en fælles Kasse, tildels edelig forklaret, at det paa den afholdte Generalforsamling hverken blev vedtaget eller omtalt, at Forbrugsforeningen og Tiltaltes private Bedrift skulde have en fælles Kasse, og Tiltaltes herimod stridende i og for sig ganske usandsynlige Forklaring vil der herefter ikke kunne tillægges nogen Betydning, hvorhos det bemærkes, at selv om det maatte være blevet omtalt paa Generalforsamlingen eller forudsat, at Forbrugsforeningens Midler foreløbig skulde lægges i samme Kasse som Tiltaltes private Midler, kunde det selvfølgelig ikke være Meningen, at Tiltalte uden Regnskabsaflæggelse og uden at skulle tilsvare, hvad han til eget Forbrug udtog af Foreningens Varer eller Penge, skulde være berettiget til af denne Kasse at udtage, hvad han vilde til sine private Forretninger og sin private Husførelse.

Tiltalte — der, da han ikke har aflagt noget Regnskab over, hvad han har solgt for Foreningen, ikke har erholdt udbetalt det ham som Vederlag for hans Virksomhed som Uddeler tilsagte Beløb af 8 pCt., som det efter hans egen Forklaring maa antages, af Omsætningen — har endvidere villet gjøre gjældende, at der skulde tilkomme ham Modfordringer hos Foreningen omtrent svarende til det Beløb, han har forbrugt af Foreningens Midler, nemlig for Fragt m. v. 600 Kr., for Husleje 300 Kr., for Svind paa Varer og for Beværtning 150 Kr., for Rejseomkostninger 400 Kr., for udlagt Sagførersalær og for Brevpapir, Belysning og Kontrabøger 132 Kr., samt endelig for Løn og Kostpenge til en Pige 500 Kr., ialt 2082 Kr.; men til disse hans Modfordringer, der desuden maa anses for i høj Grad opskruede, vil der intet Hensyn kunne tages, da han mod at erholde 8 pCt. af Omsætningen selv skulde afholde alle Udgifter.

Da det af Tiltalte forbrugte Beløb maa antages langt at overstige de ham tilkommende Procenter, og han har erklæret, at han, da den ham tilhørende Kroejendom er fuldt behæftet, og han desuden har megen løs Gjæld, er aldeles ude af Stand til at tilsvare Foreningen Noget, vil han, der er født i Aaret 1853 og som ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet, for det af ham saaledes udviste Forhold — medens der for det ham overfor Foreningen iøvrigt udviste forsømmelige

Forhold ikke findes at kunne paalægges ham særlig Strafansvar — være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 53. Gaardejer **Hans Dønnergaard** (Ingen)

contra

Høiesteretssagfører **P. A. Alberti** (Selv). Redaktør **V. Hørup**
som Intervenient (Hansen),

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 16 Februar 1891: Der bevilges Indstævnte, Gaardejer Hans Dønnergaard, Anstand til Mandagen den 2 Marts d. A. for at give Tilsvar.

Samme Rets Dom af 7 September 1891: De ovennævnte for Citanten, Høiesteretssagfører A. Alberti, fornærmelige Sigtelser, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Gaardejer Hans Dønnergaard, til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale i Erstatning 5000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Maj f. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under nærværende af Gaardejer Hans Dønnergaard som Hovedcitant og Høiesteretssagfører Alberti som Kontracitant indankede Sag har Redaktør V. Hørup i Henhold til udtagen Interventionsstævning intergeneret for Høiesteret for at varetage Dagbladet »Politiken«s Interesser for det Tilfælde, at Bestemmelserne i foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August

1886 §§ 6 og 7 maatte kunne finde Anvendelse paa bemeldte Blad. Disse Bestemmelser kunne imidlertid ikke anses at indeholde Hjemmel for, at Dommen i den foreliggende Sag i Strid med Lovgivningens almindelige Grundsatninger, jfr. navnlig Lovens 1—4—1, skulde, uanset at der ikke har været givet Nogen Lejlighed til at optræde under Sagen paa det nævnte Blads Vegne, kunne benyttes som Grundlag for Exekution i Bladets Indtægter eller overhovedet i Forhold til dette være en bindende Afgjørelse, og da Intervenienten saaledes er uden Interesse i denne Sags Udfald, vil Intervenientsagen allerede paa Grund heraf — som af Kontracitanten paastaet — være at afvise. Som Følge heraf og da Hovedcitanten ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil den indankede Dom efter Kontracitantens Paastand være at stadfæste.

I Henhold til den derom fremsatte Paastand vil Intervenienten være at tilpligte at betale Kontracitanten Kost og Tæring for Høiesteret med 150 Kroner, hvorhos Hovedcitanten vil have at betale Kontracitanten Hoved- og Kontrasagens Omkostninger for Høiesteret med 300 Kroner. Endvidere vil Hovedcitanten have at betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Intervenientsagen afvises. Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Kost og Tæring for Høiesteret betaler Intervenienten til Kontracitanten 150 Kroner. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten for unødigt Trætte 200 Kroner, hvorhos endvidere Hovedcitanten og Intervenienten til samme Kasse hver udreder 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Dagbladet „Politiken“ Nr. 141 for den 22de f. M. fandtes under Overskrift „Hr. Høiesteretssagfører A. Alberti som Handelsmoralens Vogter“ en af Indstævnte, Gaardejer Hans Dønnergaard underskreven Artikel, i hvilken Indstævnte, der under en

mod ham ved Kriminal- og Politiretten rejst og af daværende Kriminalretsassessor Kattrup ledet Undersøgelse, bl. A. havde været mistænkt for ved Salget af Smør fra to Andelsmejerier at tage ulovlig Fordel paa Vægten, efter at have beklaget sig over, at Citanten, Høiesteretssagfører A. Alberti — som Indstævnte forment — havde foranlediget nævnte Undersøgelse rejst mod ham, udtalte Følgende: „Hr. Albertis overordentlige Omsorg for mig og for Moraliteten i Handelsforhold har givet mig Anledning til at undersøge, hvorledes denne dystre Moralist i sin Egenskab af Exportforenings Formand lader veje, og paa hvilken mageløs uinteresseret Maade han begunstiger de Andelsmejerier, der aflevere deres Smør til Exportforeningen“.

Til Oplysning herom gjengav Indstævnte en den 9 Maj 1890 dateret Erklæring fra Andelsmejeriet Landmandslyst, hvorefter der paa Smør, leveret fra bemeldte Mejeri til Exportforeningen i Tiden fra 24 September 1889 til 12 November s. A., skal have været et Svind af ca. 2,3 Pund pr. Træ. Artiklen erklærer derpaa nærmere at ville udvikle „paa hvilken Maade Hr. Alberti iværksætter den fornævnte for ham og hans Forening saa overordentlig lukrative Smørvejning“, og fortsætter paa følgende Maade: „Smørret indsendes fra Mejerierne i $\frac{1}{3}$ Tønder, som derefter udvejes i Exportforenings Kjælder. Jeg skal tage et Exempel paa Hr. Albertis Fremgangsmaade: Lad os sige, at en Drittel Smør ved Udvejning fra Mejeriet vejede 103 Pd. 40 Kvint, og at det under Transporten fra Mejeriet til Exportforenings Kjælder er svundet 45 Kvint, saaledes at det ved Ankomsten til Exportforenings Kjælder vejede 102 Pd. 95 Kvint, saa ansætter Exportforeningen efter Hr. Albertis Ønske uden videre Dritlen til 102 Pd., og Forretningen beregner sig saaledes efter sin Formands Anvisning de 95 Kvint, men hermed er Smørsvindet ikke forbi. Det vil af Exportforenings Bøger kunne ses, at Exportforeningen med Hr. Albertis Vidende og Samtykke paa Tareringen har tjent flere Tusinde Kroner, idet Foreningen ved Afskibningen til England har opført en lavere Tara end den, hvormed Mejerierne var afregnet, ja det vil endog kunne bevises, at der er Smørmærker, paa hvilke Hr. Alberti i en eneste Uge har beregnet den af ham ledede Foretning mindst 20 Pd. Smør tilgode. Det vil saaledes kunne bevises, at Vægten af Smørtræerne fra Mejeriet Harested paa Afregningen til Mejeriet er opgivet 20 Pd. højere, end de virkelig vejede. Hr. Alberti har med andre Ord i en eneste Uge afregnet Mejeriet Harested 20 Pd. Smør mindre, end Mejeriets Smør ved Exporten er udgjort til, idet Taraen paa Afregningen er opført 20 Pd. højere end den ved Smørrets Udførsel blev ansat til, glædet sig over det indvundne skønne Resultat og den derved stedfundne Hævdelse af den kommercielle Moral. Hr. Albertis Hensigt med den angivne Afregningsmethode kan,

som Enhver vil forstaa, kun være den ene, at blive istand til at betale Mejerierne saa høj en Pris, at ny Mejerier kan formaas til at indtræde i Exportforeningen, og de allerede i samme værende bindes nøjere til Foreningen og desuagtet indvinde et saa betydeligt Overskud, at Foreningen kan yde en passende Løn til Formanden, der lønnes med 10 pCt. af Exportforeningens Nettooverskud“.

Artiklen udtaler derefter, at det heraf vil ses, at „Moralisten A. Alberti er langt skrappere i at skjære Exportforeningens Medlemmer paa Trætareringen og Svindberegninger end Indstævnte har tænkt sig muligt“, hvorefter den, idet den henstiller til Politidirektøren snarest mulig at lade indlede kriminel Undersøgelse i Anledning af det af Indstævnte nu Fremdragne, slutter med følgende Stykke: „Et af to maa jo nemlig være Tilfældet: Enten er det en fuldkommen lovlig Fremgangsmaade og i Smørhandelen sædvanlig Forretningscoutume, saaledes som Hr. Alberti i sin Egenskab af Exportforeningens Formand vitterlig har gjort, endog uden Aftale eller Meddelelse til Leverandørerne at opgive 20 Pd. Træ i Tara mere til det smørleverende Mejeri, end der virkelig har været, og i saa Fald er Undersøgelsen og Aktionen mod mig lidt mærkelig, eller ogsaa er Hr. Albertis Smørvejning i Virkeligheden en Forbrydelse, og i saa Fald har jeg al Grund til at forvente, at de offentlige Myndigheder vil vise sig lige saa ivrige og energiske, naar det gjælder A. Alberti, som da det gjaldt Dønnergaard. Jeg skal, saa snart der tages fat paa Sagen, være de offentlige Myndigheder til Tjeneste med langt flere Oplysninger paa dette Omraade end de her fremdragne.“

Efterat Citanten derefter i „Morgenbladet“ Nr. 119 for den 23 Maj 1890 havde ladet indrykke en Erklæring om, at han agtede at anlægge Injuriesag mod Indstævnte i Anledning af de i fornævnte Artikel i „Politiken“ indeholdte „gemene og løgnagtige Bagvaskelser“, og efterat der samme Dag i „Morgenbladet“ var optaget en af Exportforeningens Smørvejer, Fuldmægtig Halling, underskrevet Erklæring, hvorefter Citanten ikke havde havt det allermindste med Foreningens Vejning at gjøre, hvorimod Vejningen stedse var foretagen af Fuldmægtig Halling og derhos altid var sket ensartet og upartisk, fandtes der i „Politiken“ Nr. 143 for 24 Maj 1890 en af Indstævnte underskrevet Artikel betitlet: „Hr. Høiesteretsagfører Albertis Handelsmoral“. Efterat Fuldmægtig Hallings nævnte Erklæring nærmere er gennemgaaet, og det navnlig er paastaet, at Vejningen ikke har været ensartet og upartisk, fortsætter Artiklen saaledes: „Hr Halling kan jo heller ikke have glemt, at Alberti har siddet i timevis og kontrolleret Vægten. Hensigten med Hr. Hallings Erklæring er jo imidlertid ikke til at tage fejl af; den er en sløj Parade mod det over A. Albertis Hoved optrækkende Uvejr. Det skal se ud, som den uskyldrene Hr. A.

Alberti stod udenfor hele den fatale Vægthistorie; men jeg er i det heldige Tilfælde at kunne bevise med Vidner, baade at Hr. A. Alberti vidste Besked og hele Tiden har været vidende om denne Trafik“. Artiklen omtaler derpaa, hvad der er indvundet ved disse „irregulære Vægtkup“, hvilket skal fremgaa af Forningens Lagerbøger, i hvilken Henseende Indstævnte „er sikker paa, at Hr. A. Albertis Hukommelse paa dette Punkt vil vende levende tilbage, den Dag han staar for Retten og skal afgive Erklæring herom“, og udtaler derefter, at den offentlige Mening ikke vil finde Ro, forinden en virkelig Opgjørelse og Revision af Exportforeningens Status og Forretningsgang finder Sted. Efterat Artiklen derpaa har fremhævet Exportforeningens Betydning, men samtidig har udtalt, at Foretagendet efter Indstavnets Formening ikke vil lykkes, naar Grundlaget for Forretningen er Citantens Handelsmoral, idet der ingen Mening er i, at der prøves paa at tilvejebringe Balance for Selskabet ved at opgive en fingeret Vægt til Mejerierne, slutter Artiklen saaledes: „Hr. Assessor Katstrup udtalte engang til mig, at det ikke var kriminelt at tage Svind paa Smør, som gik til England, da det kunde svinde; noget andet var det med mig, der solgte til Hr. Andersen. Nu er det mærkelige Tilfældet, at det kan ses af Exportforeningens Bøger, at Exportforeningen paa Smør, som er solgt til Hr. Andersen, har havt en meget smuk Vægtfortjeneste; at dette er kriminelt, har jeg Hr. Assessor Katstrups Ord for“.

Da Citanten føler sig fornærmet ved de i de fornævnte tvende Artikler efter hans Formening indeholdte Sigtelser imod ham for Bedragerier ved Vejningen og Tareringen af det Smør, som indkommer til Exportforeningen fra de til samme leverende Mejerier, har han anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar bemeldte Ærefornærmelser mortificerede og Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens §§ 215 og 216 samt tilpligtet i Henhold til Straffelovens § 303 at betale Citanten i Erstatning for den ved Ærefornærmelserne i hans Forhold, hans Sagførerstilling og hele borgerlige Omdømme forvoldte Forstyrrelse 20,000 Kr. tillegemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Maj f. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst eller med et bestemt Beløb.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, hvorhos han protesterer mod den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand, idet han benægter, at Citanten har lidt nogen Forstyrrelse i sine Forhold ved de paa-gjældende Artikler. Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Indstævnte navnlig gjort gjældende, at ingen af de paa-klagede Artikler indeholder nogensomhelst Sigtelse imod Citanten for Bedrageri, idet det tvertimod formenes klart at fremgaa af Artiklerne, bl. A. navnlig af Slutningen af den første Artikel, at de alene gaa ud paa at godtgjøre, at Citanten i den af ham

ledede Forretning har benyttet ganske den samme Fremgangsmaade ved Smørvejningen, som Indstævnte — efter sin Formening fuldstændig lovlig — har anvendt ligeoverfor de ommeldte to Andelsmejerier, hvilket Indstævnte følte sig opfordret til at fremhæve, fordi Citanten, efterat Indstævnte i Januar f. A. var løsladt af Arresten, som trykt Bog i mangfoldige Exemplarer havde udsendt det over ham optagne Forhør, der ogsaa som nævnt omfattede hans Forhold til Andelsmejerierne, samt at alt, hvad Indstævnte i Artiklerne har anført om Citantens Svindberegning og Taravejning, er ganske stemmende med Sandheden. Indstævnte har derhos henvist til, at den sidste Artikel er direkte foranlediget og begrundet ved de af Citanten i „Morgenbladet“ for den 23 Maj f. A. indrykkede ærefornærmende Udtalelser.

Der kan nu imidlertid ej gives Indstævnte Medhold i, at de paaklagede Artikler kunne forstaaes paa den af ham paastaaede Maade, ligesom det ej heller vilde have kunnet fritage Indstævnte for Ansvar, at han i Artiklerne har villet paasige ogsaa sig selv, hvad han sigter Citanten for; derimod maa der gives Citanten Medhold i, at hele den Maade, hvorpaa de paaklagede Artikler omtale den Fremgangsmaade med Hensyn til Smørvejning, Tarering og Svindberegning, der følges i Foreningen, maa give Læseren Indtryk af, at Citanten benytter denne Fremgangsmaade til ligeoverfor Mejerierne ved bedrageriske Midler at skaffe sig og Exportforeningen en ulovlig Fordel, navnlig paa Taravægten. Da nu Indstævnte ikke har oplyst Noget, der kunde berettigede ham til at fremkomme med de nævnte Sigtelser, vil Indstævnte efter Citantens Paastand i Henhold til Straffelovens § 216, jfr. § 215, være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 400 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 60 Dage, hvorhos de ovennævnte for Citanten fornærmelige Sigtelser ville være at mortificere. Da derhos disse Sigtelser maa anses egnede til at medføre betydelig Forstyrrelse i Citantens Stilling og Forhold og ogsaa maa antages at have bevirket en saadan Forstyrrelse, vil Indstævnte have i Henhold til Citantens Paastand at betale ham en Erstatning, der vil være at fastsætte ved Rettens Skjøn og findes passende at kunne ansættes til 5000 Kr. med Renter som af Citanten paastaet, hvorhos han vil have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 228.

Advokat Klubien

contra

Gustav Johannes Wied (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 April 1892: Tiltalte Gustav Johannes Wied bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Lehmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 184, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Gustav Johannes Wied bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 16 Februar d. A. anlagte Sag tiltales Gustav Johannes Wied, der er født den 6 Marts 1858 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 184 i Anledning af en i Nr. 361 for den 27 December f. A. af det her i Staden udkommende Dagblad „København“ optaget Skildring, der bærer Overskriften „Akva-reller fra Land og By XI. De unge og de gamle“, og er undertegnet med Navnet Gustav Wied.

Da Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn er sigtet til ham, at det er med hans Samtykke, at han i Bladet er navngivet som Forfatter af den nævnte Skildring, og at han, da det ommeldte Nummer af Bladet udkom, havde Bopæl her i Landet, bærer han, der forøvrigt ogsaa har vedkjendt sig Forfatterskabet til Skildringen, i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851, Ansvaret for dens Indhold. Da nu den Fremstilling, der i samme gives af en Tjenestepiges uterlige Adfærd overfor en nøgen 10-aarig Dreng, er af en saa smudsig Beskaffenhed, at Skildringen maa betegnes som utugtig, og da den Omstændighed, at Tiltalte ikke vil have forbundet noget utugtigt Formaal med samme, ikke kan fri ham for Strafansvar, vil han være at ansø efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 241.

Advokat Klubien

contra

Hans Carl Elvat eller **Edvard Hansen** (Def. Nellemann),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 26 Marts 1892: Tiltalte Hans Carl Edvard rectius Elvat Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Buch og Defensor Sagfører Werner 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1892: Tiltalte Hans Carl Elvat eller Edvard Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Nyegaard og Kalko for Overretten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte ved sine i den indankede Dom nævnte urigtige Anbringender for Skifteretten har givet den paa det til ham udstedte Dokument støttede Fordring en anden Karakter, end den i Virkeligheden havde, hvilket efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger vilde give ham en gunstigere Stilling, end Dokumentet vilde kunne hjemle ham, findes hans Forhold at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Hans Carl Elvat Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Advokaterne Klubien og Nellesmann for Høiesteret 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 November 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 34.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 241.

Advokat Klubien

contra

Hans Carl Elvat eller Edvard Hansen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Carl Elvat eller Edvard Hansen, der er født den 14 August 1860 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere følgende: Efterat Tiltaltes Fader, Boelsmand Peder Hansen af Bjergsted, den 10 September 1890 var afgaaet ved Døden, og hans Bo var taget under Behandling af bemeldte Herreders Skifteret, mødte Tiltalte paa Skiftet efter ham den 1 Oktober s. A. og foreviste et af den Afdøde den 21 Oktober 1889 udstedt og underskrevet Gjældsbevis, ifølge hvilket han erkjendte at være skyldig til Tiltalte for kontant Laan et Beløb af 2000 Kr., som han forpligtede sig til skadesløst at tilbagebetale i den 11 Juni eller 11 December Termin, hvortil Kapitalen med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel maatte blive opsagt til Udbetaling, idet Tiltalte samtidig bemærkede, at han havde laant sin Fader det nævnte Beløb lidt efter lidt, og at Gjældsbeviset aldrig havde været i hans Værge, saa længe hans Fader levede, men beroet hos denne, indtil Tiltalte efter hans Død havde taget det i sin Besiddelse.

I Anledning af den saaledes anmeldte Fordring efter Gjældsbeviset, af hvilket Gjenpart senere blev indleveret til Skifteretten, opstod der en Disput i Boet mellem Tiltalte og hans Stifmoder,

den Afdødes Enke, og under denne Disput lod Tiltalte den for ham mødende Sagfører gjøre gjældende, at Gjældsbeviset var udstedt af den Afdøde for virkelige til denne af Tiltalte ydede kontante Laan, om end Tiltalte ikke havde nogen bestemt Mening om, hvorvidt Gjældsbevisets Paalydende netop svarede til, hvad han havde laant Afdøde.

Da der imidlertid opstod Mistanke om, at Gjældsbeviset ikke var udstedt for virkelig ydede Laan, blev der i Anledning heraf indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, og under denne har han vedgaaet, at han, der vel i sin Tid havde laant Afdøde nogle mindre Beløb, havde erholdt disse tilbagebetalte paa 10 Kr. nær, længe forinden Gjældsbevisets Udstedelse, og at han for kontant Laan ikkun havde tilgode hos Afdøde ved Dødsfaldet sidstnævnte Beløb. Angaaende Gjældsbeviset har han forklaret, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hans Fader en Gang i Sommeren 1890 meddelte ham, at han havde udstedt et Gjældsbevis til ham paa 2000 Kr., for at han dog kunde have disse Penge, hvis Faderen skulde dø, og at det altsaa var Meningen, at han først skulde have Pengene efter Faderens Død. Den 9 September 1890 om Aftenen, som Faderen døde om Natten, spurgte Tiltalte Faderen om Gjældsbeviset, og denne betegnede da, hvor det laa, og sagde, at han kunde tage det, og den paafølgende Dags Morgen tog Tiltalte, efter under et Paaskud af Afdødes Enke at have faaet udleveret Nøglen til en Dragkiste, hvori Gjældsbeviset laa, det ud af samme og gjorde Enken bekendt med dets Indhold.

For sit ommeldte Forhold ved at anmelde Gjældsbeviset i Boet og mod bedre Vidende at gjøre gjældende, at Fordringen hidrørte fra kontante Laan, hvormed han havde forstrakt Afdøde, er Tiltalte ved den indankede Dom anset efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 10 Kr. til hver, men da det efter det Foreliggende maa antages at have været den Afdødes Mening med Udstedelsen af Gjældsbeviset at tilsikre Tiltalte paa Skiftet efter ham et Beløb, svarende til Gjældsbevisets Paalydende, findes Tiltalte, der var bekendt hermed, naar henses til, at Boet efter det Oplyste var solvent, og at det maatte paahvile Tiltalte at godtgjøre sit Anbringende om, at Kravet skrev sig fra Laan, han havde ydet Afdøde, ikke ved sin nævnte Adfærd at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, medens han dog efter Omstændighederne vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 21 Oktober.

Nr. 236.

Advokat Nellemann

contra

Søren Christian Sørensen og Niels Christian Olesen
(Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 245
og Sidstnævnte for samme Forbrydelse eller Meddelagtighed
heri.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 1
Februar 1892: Tiltalte Søren Christian Sørensen bør straffes
med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte
Niels Christian Olesen bør straffes med lige Fængsel i 2 Gange
5 Dage, men bør iøvrigt for Aktors Tiltale under nærværende
Sag fri at være. Saa udrede de Tiltalte, Een for Begge og
Begge for Een, alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkost-
ninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Andersen 20 Kr. og
til Defensor Sagfører Schibby 15 Kr. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Maj 1892: Tiltalte
Niels Chistian Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og
Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte Søren
Christian Sørensen idømte Straf samt Aktionens Omkostninger,
hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Over-
retssagførererne Hastrup og Hindberg, i Salær hver 20 Kr., bør
Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger vil der være at gaa
ud fra, at Tiltalte Sørensen endnu, dengang han afsendte
det første af de i den indankede Dom ommeldte Breve,
troede paa Rigtigheden af hans Steddatters Anbringende
om at være voldtaget af Gaardmand Sørensen, og det findes
herefter under Hensyn til, at der under denne Forudsæt-
ning i Henhold til Straffelovens § 303 vilde kunne gjøres
Krav paa en Godtgjørelse til Steddatteren, ikke at kunne
paadrage ham Strafansvar, at han, som det maa antages,
i det nævnte Brev har truet med at anmelde den formentlig
forøvede Voldtægt for Politiet, saafremt Gaardmand Sørensen
ikke indfandt sig til det i Brevet berammede Møde for at
ordne Sagen. Det kan dernæst ikke antages, at der under

de paafølgende, i Dommen fremstillede Sammenkomster mellem Tiltalte Sørensen og Gaardmand Sørensen fra nogen af Siderne er lagt Vægt paa den nævnte Sigtelse for Voldtægt, hvorimod der i disse Møder udelukkende blev forhandlet om det nærmest paa Foranledning af Gaardmand Sørensen optagne Spørgsmaal, paa hvilke Vilkaar han kunde faa sit Navn holdt udenfor Sagen og navnlig undgaa at opgives som Barnefader til Kirkebogen og opnaa Fritagelse for yderligere Bidrag til Moderen og Barnet. Endelig mangler der, efter hvad der foreligger om Indholdet af de to sidste i Dommen omhandlede Breve, Føje til at betragte noget af disse som indeholdende en Trusel, der kunde henføres under Straffelovens § 245, hvorved bemærkes, at Tiltalte Sørensen vel, som i Dommen anført, ikke bestemt har turdet benægte i disse Breve at have truet med at anmelde Gaardmand Sørensen for Voldtægt, men at han dog tillige har anbragt, at han ikke tror, at Brevene indeholdt en saadan Trusel, hvad Sagens Omstændigheder i det Hele heller ikke give tilstrækkelig Grund til at antage. Der vil derfor være at tillægge denne Tiltalte Frifindelse for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst Tiltalte Olesen angaar, bemærkes, at medens dennes Deltagelse i det ovenomhandlede overfor Gaardmand Sørensen udviste Forhold ikke findes at kunne paadrage ham Strafansvar, vil han derimod for sit i Dommen fremstillede Forhold overfor Kristine Thomasen i Henhold til de under denne Del af Sagen i Dommen anførte Grunde være at anse efter Straffelovens § 245. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Søren Christian Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Niels Christian Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiestret til Advokaterne Nellemann og Halkier 60 Kroner til hver, udredes med en Fjerdedel af Tiltalte Olesen og med tre Fjerdedele af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Søren Christian Sørensen og Skomager Niels Christian Olesen for at have gjort sig skyldige, Førstnævnte i Overtrædelse af Straffelovens § 245 og Sidstnævnte i samme Forbrydelse eller Meddelagtighed heri. Efter at Tiltalte Søren Christian Sørensens Steddatter, Kristine Thomsen, der er født den 11 April 1873, og som fra 1 November 1889 til 1 November 1890 havde tjent hos Gaardmand Søren Sørensen i Ullits, hvorefter hun tiltraadte en Tjeneste hos en anden Gaardejer i samme By, som hun dog paa Grund af Sygdom maatte fratræde, i Begyndelsen af 1891 var kommen hjem til sin Moder og Stedfader, fattede Moderen Mistanke om, at Datteren var frugtsommelig, og da dette ved en den 10 Februar 1891 foretagen Lægeundersøgelse viste sig at være Tilfældet, erklærede Kristine til sin Moder og Tiltalte Sørensen, at hun var besvangret af Gaardmand Sørensen, medens hun tjente hos ham, hvorhos hun rigtig foregav, at denne havde taget hende med Magt. Da Kristine ønskede, at det skulde meddeles Tiltalte Olesen, til hvem hun i længere Tid havde staaet i et Slags Kjæresteforhold, uden at de dog vare egentlig forlovede, begav Tiltalte Sørensen sig den nævnte Dags Aften tilligemed sin Hustru til Tiltalte Olesens Forældre paa Alstrup Mark, hos hvilke Tiltalte Olesen opholdt sig. Efter at Tiltalte Sørensen havde meddelt Tiltalte Olesen, at Kristine var frugtsommelig, og at Gaardmand Sørensen havde taget hende med Vold, ytrede sidstnævnte Tiltalte, at der strax burde gjøres Anmeldelse derom til Øvrigheden, men dette blev dog opgivet, da Tiltalte Sørensen udtalte, at det jo var rimeligt, at Gaardmand Sørensen vilde betale et passende Beløb. Tiltalte Sørensen har nærmere forklaret, at Tiltalte Olesen — hvad denne dog har erklæret ikke at kunne erindre, men paa den anden Side heller ikke har turdet benægte — derefter foreslog, at Gaardmand Sørensen skulde betale 3000 Kr., hvilket Beløb Tiltalte Sørensen fandt for højt, idet han derimod foreslog 2000 Kr., samt at Tiltalte Olesen derefter foreslog 2500 Kr., men at man ikke den nævnte Aften enedes om noget bestemt Beløb, og det maa antages, at det heller ikke ved denne Lejlighed blev omtalt, hvorledes Pengene skulde anvendes, eller hvorvidt Tiltalte Olesen skulde udlægges som Barnefader. Derimod bleve de enige om, at Tiltalte Sørensen den næste Dag skriftlig skulde begjære en Sammenkomst med Gaardmand Sørensen, og Tiltalte Olesens Fader lovede at bringe et Brev desangaaende til Gaardmand Sørensen. I Overensstemmelse med denne Aftale affattede Sørensen den næste Dag et Brev til Gaardmand Sørensen, hvori han fremstillede dennes Forhold til Kristine, navnlig ogsaa at han havde taget hende med Magt, og forlangte, at Gaardmand Sørensen skulde komme til ham paa en nærmere fastsat Tid for at ordne Sagen, med Tilføjende, at der,

saafremt Gaardmand Sørensen ikke kom, vilde blive gjort Anmeldelse til Politiet om, at Sørensen havde forevet Vold mod Figen, medens der efter Tiltalte Sørensens Forklaring ikke i Brevet var Tale om, hvem der skulde udlægges som Barnefader, og om, at Gaardmand Sørensen skulde betale Penge. Dette Brev oplæste han derpaa for Kristine, der billigede dets Indhold, og bragte det derefter til Tiltalte Olesen, der efter at have tænkt over Sagen nu ikke længere troede paa Kristines Foregivende om Voldtægt, og for hvem han ligeledes oplæste det, hvorefter Sidstnævntes Fader bragte det til Gaardmand Sørensen. Denne indfandt sig den næste Dag paa den i Brevet bestemte Tid hos Tiltalte Sørensen, overfor hvem han erklærede, at det var usandt, naar der i Brevet stod, at han havde anvendt Magt mod Kristine, og Tiltalte Sørensen, der først har forklaret, at han var overtydet om, at Kristines Foregivende om at være taget med Magt kun var fremkommet for at besmykke hendes Forhold, men som senere har forklaret, at han strax havde troet paa dette Foregivendes Rigtighed, har vedgaaet, at han, efter at Gaardmand Sørensen havde afgivet den nævnte Erklæring, ikke tvivlede om, at Kristines nævnte Foregivende var urigtigt. Efter at Gaardmand Sørensen havde spurgt, om Tiltalte Olesen vilde være Fader til Kristines Barn, hvortil Tiltalte Sørensen svarede, at han ikke havde talt med denne derom, fremkom Gaardmand Sørensen med Spørgsmaal om, hvilke Fordringer Tiltalte Sørensen stillede for at holde ham udenfor Sagen, og Tiltalte Sørensen erklærede da, at Tiltalte Olesen havde forlangt 2500 Kr., men at denne da havde staaet i den Tro, at Kristine var voldtagen, og at han selv nu, da han ikke længere troede paa dette Foregivende, vilde anse et Beløb af 2000 Kr. for passende. Gaardmand Sørensen, der ønskede, at hans utugtige Forhold til Kristine skulde blive ubekjendt navnlig for hans Hustru, erklærede sig villig til at betale et saadant Beløb, som han be- tragtede dels som et Vederlag for, at hans Navn kunde holdes udenfor Sagen, dels som en Erstatning til Kristine, dels endelig som et Vederlag til Tiltalte Sørensen for at paatage sig Barnets Underhold, og Tiltalte Sørensen — der har forklaret, at det var ham klart, at det, Gaardmand Sørensen ønskede at opnaa ved den nævnte Sums Betaling, var at undgaa, at dennes Hustru eller Andre fik Kjendskab til hans utugtige Forhold til Kristine, og at Tiltalte altsaa som Vederlag for Pengene skulde sørge for, at dette Forhold blev fortiet, og at Gaardmand Sørensen ikke blev udlagt som Barnefader eller afkrævet Bidrag til Barnets Underhold — maa antages derefter at have udtalt, at Gaardmand Sørensen herefter ikke skulde høre mere Tale om denne Sag, samt iøvrigt at have udtalt, at han af Beløbet vilde ud- betale 1000 Kr. til Kristine og Tiltalte Olesen, naar de bleve

gifte, medens han selv vilde beholde 1000 Kr. mod at forsørge Barnet.

Tiltalte Sørensen meddelte derefter Tiltalte Olesen det af Gaardmand Sørensen gjorte Tilbud, og der blev nu mellem de Tiltalte ført forskjellige Forhandlinger om Sagens Ordning, under hvilke der dels var Tale om, at Kristine og Tiltalte Olesen, naar de bleve gifte, skulde have 1000 Kr., mod at Tiltalte Olesen skulde paatage sig Paterniteten til Barnet, medens Tiltalte Sørensen skulde have 1000 Kr. for at overtage Barnets Forsørgelse, dels om, at Kristine og Tiltalte Olesen skulde have hele Beløbet, mod at Sidstnævnte skulde antage sig Barnet som sit eget, dels endelig om, at Tiltalte Olesen skulde mod at erholde et mindre Beløb lade sig udlægge som Barnefader uden at ægte Kristine. Tanken om Tiltalte Olesens Udlæggelse som Barnefader blev imidlertid opgiven, da denne som Betingelse herfor fordrer, at der samtidig skulde gives ham et skriftlig Bevis for, at han i Virkeligheden intet havde med Barnet at gjøre, og det blev derfor bestemt, at der ikke skulde opgives nogen Barnefader, men derimod maa det antages, at Tiltalte Olesen efter nogen Overvejelse erklærede sig villig til at ægte Kristine mod at erholde 1000 Kr., saaledes at Tiltalte Sørensen skulde beholde de øvrige 1000 Kr. for at forsørge Barnet. Da denne Tiltalte imidlertid nu forlangte dette Beløb forhøjet til 1200 Kr. og meddelte Tiltalte Olesen dette, forlangte denne, der vedblivende vilde have 1000 Kr. for sin og Kristines Part, at Gaardmand Sørensen, istedetfor de oprindeligt vedtagne 2000 Kr., skulde betale 2200 Kr., og da Gaardmand Sørensen en Dag i et Ærinde var kommet tilstede paa Tiltalte Sørensens Bopæl, sendte denne Bud efter Tiltalte Olesen, for at give ham Lejlighed til at forhandle med Gaardmand Sørensen herom, men denne vægrede sig, efterat Tiltalte Olesen var kommen tilstede, ved at tale med denne Tiltalte, og da Tiltalte Sørensen derefter fremsatte det nævnte Forlangende, afslog Gaardmand Sørensen at gaa ind derpaa.

En otte Dages Tid efter at Tiltalte Sørensen havde tilskrevet Gaardmand Sørensen det ovennævnte Brev, som denne ligesom de tvende nedenfor omtalte Breve strax efter Modtagelsen har tilintetgjort, tilskrev han Gaardmand Sørensen et andet Brev, hvori han, efter hvad han har forklaret, meddelte denne, at han ikke vilde gaa ind paa at lade Tiltalte Olesen udlægge som Barnefader, men kun paa, at det undlodes til Kirkebogen at opgive nogen Barnefader, og forlangte, at de vedtagne 2000 Kr. skulde betales til nærmere opgivne Tider, idet det ifølge Gaardmand Sørensens Forklaring tilføjeedes, at der, hvis Betalingen udeblev, vilde blive gjort Anmeldelse om den begaaede Voldtægt. Tiltalte Sørensen har forklaret, at han ikke mindes at have fremsat saadan Trusel, men har dog ikke turdet benægte saa-

dant. Kort efter Modtagelsen af Brevet indfandt Gaardmand Sørensen sig paa Tiltalte Sørensens Bopæl og betalte 500 Kr. til denne personlig, og da Tiltalte Sørensen en otte Dages Tid derefter tilskrev Gaardmand Sørensen et nyt Brev, hvori han, idet han efter Gaardmand Sørensens Forklaring atter truede med at gjøre Anmeldelse om Voldtægt — hvilken Trusel Tiltalte Sørensen heller ikke vil kunne erindre at have fremsat, men heller ikke tør benægte at have brugt — stillede Forlangende om Afgjørelse af det resterende Beløb, indbetalte Gaardejer Sørensen nogle Dage efter det sidste Brevs Modtagelse de resterende 1500 Kr. til Tiltalte Sørensens Hustru paa dennes Bopæl.

Da Gaardejer Sørensen senere engang i April Maaned f. A. var tilstede paa Tiltalte Sørensens Bopæl, vedgik Kristine paa Foranledning af ham overfor sin Moder, at hendes Foregivende om at være voldtaget af Gaardejer Sørensen var usandt, hvad hun ogsaa under Forhørene har erkjendt. Ifølge det Oplyste fødte hun den 18 Juni f. A. et Barn, til hvilket ingen Fader opgaves til Kirkebogen, og som den 15 December f. A. afgik ved Døden.

Af de af Gaardmand Sørensen betalte 2000 Kr. ere 500 Kr. komne Kristine tilgode, medens Tiltalte Sørensen har anvendt de øvrige 1500 Kr. i egen Interesse, navnlig til at betale Gjæld og indkjøbe Ejendom.

En Dag kort efter at Gaardmand Sørensen havde betalt de første 500 Kr., indfandt Tiltalte Olesen sig hos Tiltalte Sørensen og erholdt med dennes Samtykke af Kristine et Laan paa 200 Kr., for hvilket der ikke blev udstedt noget Gjældsbevis, men som det var Aftalen, at han, saafremt han ikke ægtede Kristine, skulde betale hende tilbage. Da Tiltalte Olesen senere nægtede at ægte Kristine, overgav Tiltalte Sørensen, efter først at have krævet Tiltalte Olesen, denne Fordring til en Sagfører til Inddrivelse, og da Tiltalte Olesen ikke saa sig istand til at betale Beløbet, anmodede han Kristine om at komme til ham paa hans Forældres Bopæl, og da hun den 6 September f. A. efterkom denne Anmodning, forlangte han, at hun skulde underskrive en Erklæring om, at han Intet skyldte hende, for at han med denne kunde værgе sig overfor Sagføreren. Da Kristine vægrede sig herved og navnlig først ønskede at tale med sin Stedfader, ytrede Tiltalte Olesen, at naar hendes Stedfader havde overgivet Sagen til en Sagfører, at det skulde komme til Rettergang, og de vilde gjøre ham det Ondt, de kunde, saa vilde han naturligvis heller ikke følge et Brev, han havde fra Kristine, og hvori hun vedgik med Urette at have sigtet Gaardmand Sørensen for Voldtægt, hvilket han antog, Øvrigheden vilde paa-tale, hvorhos han antager, at han udtrykkelig har udtalt, at han vilde gjøre en saadan Anmeldelse, idet han dog flere Gange

fremhævede, at han ikke vilde tvinge hende, men at hun maatte gjøre, hvad hun vilde. Kristine, der ikke ønskede denne Sag draget frem for Lyset, og som antog, at ikke alene hun selv, men ogsaa hendes Stedfader og Gaardmand Sørensen ved dette Brevs Fremkomst vilde kunne komme i Ulejlighed, hvad Tiltalte Olesen, som hun antager, ogsaa ytrede Noget om, foretrak nu at miste disse Penge fremfor at udsætte sig selv og Andre for Ubehageligheder og erklærede sig villig til at underskrive, og efter at hun et Par Timer havde været hjemme paa Gjestednør-gaard, hvor hun da tjente, kom hun om Aftenen igjen og underskrev da i Overværelse af tvende af Tiltalte Olesen tilkaldte Vitterlighedsvidner en af denne affattet Erklæring om, at han Intet skyldte hende. Tiltalte Olesen har iøvrigt forklaret, at det var hans Mening uanset den ommeldte Erklæring, som han kun vilde benytte for at væрге sig overfor Sagføreren, at betale Kristine de 200 Kr., naar han blev istand dertil.

Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring har Tiltalte Sørensen opfyldt de af Gaardmand Sørensen med Hensyn til Erstatning opstillede Betingelser, og iøvrigt er ingen Erstatningspaastand nedlagt under Sagen.

For det af de Tiltalte efter det Ovenanførte ligeoverfor Gaardmand Søren Sørensen udviste Forhold ville de, af hvilke Søren Christian Sørensen er født i Aaret 1852 og Niels Christian Olesen i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at være tiltalte eller straffede, være at anse efter Straffelovens § 245 sammenholdt med § 54, hvorhos Tiltalte Olesen tillige bliver at anse efter førstnævnte Paragraf for sit ovennævnte Forhold ligeoverfor Christine Thomassen, idet han maa antages alene at have opnaaet hendes Underskrift paa den foran ommeldte Erklæring ved at stille hende i Udsigt, at det Brev, han havde modtaget fra hende, hvis hun vægrede sig ved at underskrive, vilde blive fremlagt for Retten og medføre en offentlig Under-søgelse imod hende selv og andre hende nærstaaende Personer. Den Straf, som de Tiltalte herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver af dem.

Nr. 276. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Mette Cathrine Pedersdatter, Thiens fraskilte Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Juli 1892: Tiltalte Mette Cathrine Pedersdatter, Thiens fraskilte Hustru, bør straffes med Fændsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 257, medens der, som Sagen foreligger, ikke bliver Spørgsmaal om tillige at dømme hende efter § 154. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Mette Cathrine Pedersdatter, Thiens fraskilte Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Mette Cathrine Pedersdatter, Thiens fraskilte Hustru, som er født den 12 November 1831 og ikke er fundet forhen straffet, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have i afvigte Januar Maaned svingagtig forsøgt at erholde tilstaaet af Kjøbenhavns Kommune Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Loven af 9 April 1891, ved at indgive en skriftlig Begjæring herom til Kjøbenhavns Magistrat, indeholdende den mod bedre Vidende afgivne Erklæring, at hun i Løbet af de sidste 10 Aar ikke havde nydt Fattighjælp, uagtet hun i Løbet af det sidste Aar gjentagne Gange havde nydt saadan Hjælp, vil hun, der ikke opnaaede sin Hensigt med den indgivne Begjæring, idet

Urigtigheden af hendes Opgivende om ikke at have nydt Fattighjælp blev opdaget, være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 277. Advokat Nellemann
 contra
 Jens Andersen Jacobsen (Def. Shaw),

der tiltales for Vold.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 27 Maj 1892: Tiltalte Jens Andersen Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Forvalter Fausing af Ørslevkloster 24 Kr. Saa udreder han og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Overretssagfører Hastrup 10 Kr. og til Defensor Prokurator Esmann 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Andersen Jacobsen for Vold, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende Følgende godtgjort: Den 5 April d. A. om Aftenen, da Tiltalte, som dengang tjente paa Gaarden Ørsløvkløster, tilligemed tre sammesteds tjenende Drengene opholdt sig ved en i Gaarden værende Hestegang, hvor de sang og støjede, kom Forvalteren paa Gaarden, Fausing — der den foregaaende Aften, medens flere af Folkene deriblandt Tiltalte paa samme Maade havde været forsamlede i Gaarden, var gaaet ud til dem og havde forbudt dem at støje sammesteds paa den Tid af Døgnet — atter ud til dem og sagde, at han ikke vilde have den Støj og Spektakel i Gaarden. Hertil svarede Tiltalte: „Her maa Du helst blive fra, det skal vi nok selv passe“, og da Fausing derpaa ytrede til Tiltalte, om det var ham (Fausing), han tiltalte med „Du“, og idetsamme sparkede eller stødte til Tiltalte, der laa paa Jorden — hvad han efter sin Forklaring ikke gjorde for at tilføje Tiltalte noget Ondt, men alene for at tilkjendegive, at det var Tiltalte, han vilde tale med — sprang denne op og greb fat i et Svingeltræ, der hang i den paa Hestegangen værende Bom. Fausing, der antog, at Tiltalte vilde bruge Svingeltræet til at slaa ham med, og som frygtede for, at Tiltalte, uagtet Svingeltræet var fastbundet til Bommen, vilde kunne faa det løst, greb imidlertid ligeledes fat i Svingeltræet, hvorhos han — efter hvad Tiltalte har paastaet, medens Fausing ikke har turdet benægte Muligheden deraf — stødte til Tiltalte, uden at denne dog derved faldt omkuld. Tiltalte greb nu efterat have sluppet Svingeltræet sin ene Træsko, der var beslaaet med to Jernringe, den ene under Hælen, og den anden midt paa, og tilføjede med denne Fausing et Slag i Hovedet, i hvilken Henseende Tiltalte har udsagt, at han, der slog efter Fausing uden at bekymre sig om, hvor han traf ham, og uden forinden at tænke over, om han vilde paaføre ham større eller mindre Skade, nærmest tror, at han, idet han tog midt om Træsken, ramte Fausing med Siden af denne, men at det godt kan være, at Fausing er bleven ramt med den Del af Træsken, hvorpaa den midterste Ring var slaaet. Efterat have tilføjet Fausing dette Slag løb Tiltalte hen over Gaarden, og Fausing, der efter sin Forklaring havde en Fornemmelse af at skulle besvime, løb ligeledes over Gaarden henimod Hovedbygningen for at komme op paa sit Værelse. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han greb efter Svingeltræet, fordi han frygtede for, at Fausing, der, som meldt, havde sparket ham, vilde tilføje ham mere Ondt, eller, som han ogsaa har udsagt, for at have Noget at værge sig med, hvis Fausing vilde slaa ham, og med Hensyn til det ommeldte Slag med Træsken har Tiltalte anbragt, at han, da Fausing, hvad enten det nu skete med Villie eller ufrivilligt, stødte til Tiltalte,

idet denne greb efter Svingeltræet, og derhos — efter Tiltaltes med nogle Deponenters Forklaringer stemmende Udsagn — ved denne Lejlighed sagde, at han skulde „kladask“ Tiltalte, mente, at han var berettiget til at forsvare sig, samt at han i sin Ivrighed i dette Øjemed slog Fausing med Træskoen. Ved Siden heraf har Tiltalte imidlertid erkendt, at Fausing paa det paagjældende Tidspunkt ikke havde gjort Noget, som kunde opfattes som et umiddelbart forestaaende Angreb, og efter Alt, hvad der foreligger, er der ingen Føje til at antage, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed skulde have været i Nødværgetilfælde.

Den Læsion, der ved det ommeldte Slag tilføjedes Forvalter Fausing, bestod ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra Distriktslægen af 13 April d. A. i en Kontusion med et aabent Saar, der havde blødt stærkt, i Panden ovenfor det venstre Øje, hvilken Læsion ifølge Erklæringen ved dennes Udstedelse endnu ikke var helbredet, men dog vilde læges uden at efterlade skadelige Følger, naar undtages et overfladisk Ar. I et den 30 April afholdt Forhør erklærede Fausing, at han en Tid følte Smarter i Hovedet som Følge af Slaget, hvilke imidlertid senere fortoge sig, samt at Saaret ved Forhørets Optagelse endnu ikke var fuldstændig lægt og rimeligvis vilde efterlade et Ar for bestandig. Fausing har under Sagen paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte i Erstatning for sit Udlæg til den ovennævnte Lægeattest 4 Kr. samt for Svie og Vansir 20 Kr. eller ialt 24 Kr., og denne Paastand, imod hvilken Tiltalte Intet har havt at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 289. Høiesteretssagfører, Shaw

contra

Rasmus Møller Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 28 April 1892: Tiltalte Rasmus Møller Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udredes dels i Erstatning til Proprietær Kirketerp paa Høegholm 43 Kr., dels Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagsfører Eykens, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Neess, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 228. Da den ved Dommen fastsatte Straf maa anses for passende, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Rasmus Møller Sørensen for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han i forrige Aar tjente som Mejeribestyrer hos Proprietær Kirketerp paa Høegholm, der leverede sød Mælk til et Fællesmejeri i Trustrup, hvorfra han saa fik skummet Mælk tilbage, har i Løbet af Maanederne Juni, Juli og August besveget sin nævnte daværende Husbond for et større Kvantum af den skummede Mælk, idet han uden dennes Vidende, som det maa antages 43 Gange i Løbet af det nævnte

Tidsrum, har ladet Mælkekusken fra Høegholm, naar denne kom tilbage fra Trustrup med den skummede Mælk, kjøre den ene af Transportspandene indeholdende 100 Pd. Mælk til Tiltaltes Hjem i Drammelstrup, hvor han derefter har forbrugt Mælken til at opføde sine Grise med. Herefter vilde det hele Kvantum Mælk, hvorfor Tiltalte har besveget Proprietær Kirketerp, være 4300 Pd., hvis Værdi er ansat til 43 Kr., og vel har Tiltalte paastaet, at han i Begyndelsen havde til Hensigt at betale og virkelig ogsaa har betalt for den Mælk, han saaledes lod bortføre, men han har i hvert Fald erkendt, at han for Størstedelen af den Mælk, han har tilvendt sig, ikke har erlagt nogen Betaling, ligesom han Intet har havt at erindre imod Størrelsen af den af Proprietær Kirketerp paastaede Erstatning af 43 Kr. Tiltalte har iøvrigt som Grund til, at han tilvendte sig Mælken, anført, at han, der var gift og havde tre Børn, havde Vanskelighed ved at finde sit Udkomme, og derfor lod sig friste af Lejligheden til at skaffe sig ulovlig Fordel.

Forsaavidt Tiltalte under Sagen tillige har været sigtet for at have bedraget Proprietær Kirketerp for sød Mælk og Ost, bliver der, da han ikke ved Underrettsdommen er anset skyldig heri, og bemeldte Dom alene er appelleret efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende.

Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1864, og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjenestetid gjentagne Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 24 Oktober.

Nr. 252.

Advokat Hindenburg

contra

Moritz Meinert Ruben (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Maj 1892: Tiltalte Moritz Meinert Ruben bør til Statskassen bøde 200 Kr. og udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte kun kan fritages for Ansvar, forsaavidt han maatte have realiseret selve de pantsatte, ikke af ham fornyede Lodder, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 November 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 35—36.

Mandagen den 24 Oktober.

Nr. 252.

Advokat Hindenburg

contra

Moritz Meinert Ruben (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Moritz Meinert Ruben, der er født den 17 Februar 1841 og i en mod ham for Overtrædelse af Klasse-lotterilovgivningen her ved Retten anlagt Sag den 5 December f. A. har vedtaget i Mindelighed til vedkommende Kriminelkammers Fattigkasse at erlægge en Bøde paa 100 Kr., men som iøvrigt ikke er fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869, og ere Sagens Omstændigheder ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

I afvigte Marts Maaned kort forinden 6te Trækning af det 166de Kgl. Kjøbenhavnske Klasselotteri solgte Tiltalte efter forudgaaende Følbydelser i forskjellige Blade her i Staden ca. 200 Lodsedler af forskellig Størrelse i nævnte Lotteri, hvilke han sad inde med dels som Ejer, dels som Panthaver, idet de hidrørte fra en af ham dreven Laaneforretning, der gaaer ud paa at yde Laan for en Rente af 10 pCt. imod Haandpant i Klasselotterisedler. Om denne Forretningsvirksomhed har han nærmere forklaret, at han forinden enhver af Klasselotteriets 6 Trækninger yder Laan paa de anførte Betingelser og saaledes, at naar den Klasse, hvortil den pantsatte Seddel var gjældende, er trukken, kan Laantageren, der ikke forinden Forløbet af For-

nyelsesfristen til den paagjældende Trækning har indløst sit Pant, dog holde sin Ret til samme i Kraft ved forinden denne Trækning at indbetale Fornylsessummen til Tiltalte. Sker dette derimod ikke, gaaer Ejendomsretten over Pantet over til Tiltalte, som i alle Tilfælde fornyer de pantsatte Lodsedler, hvorefter Tiltalte spiller paa Sedlen for egen Regning indtil 5te Trækning inklusive. Forinden 6te Trækning sælger Tiltalte saavel alle de Lodsedler, til hvilke han saaledes har erhvervet Ejendomsretten, som de Lodsedler, han endnu sidder inde med som Panthaver, og udbringes de ordentligvis til en betydelig lavere Pris end den Sum, Tiltalte har udredet til de ydede Laan og til Lodsedlernes Fornylse, idet Forretningen udelukkende er baseret paa at give Overskud gennem Renten af de tilbagebetalte Laan og de Gevinster, der falde paa de af Tiltalte for egen Regning fornyede Lodder, medens selve Realisationen af uindløste Lodder altid sker med Tab.

Medens nu Tiltaltes Forhold ved som Panthaver at søge Dækning ved Realisation af de pantsatte Lodder ikke skjønnes stridende imod Loven om Klasselotteriets Ordning, findes derimod Tiltaltes Trafik paa ovennævnte Maade at erhverve de af Pantsætterne ikke fornyede eller indløste Lodsedler og atter at afhænde dem forinden 6te Trækning at maatte betegnes som Handelsforretning, uanset at den paaregnede Fordel ved Forretningen ikke iudvindes gennem Differencen mellem Erhvervelses- og Salgsprisen, og vil Tiltalte derfor være at anse efter Lov om Klasselotteriets Ordning af 6te Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 310. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Anton Eriksen og Johanne Marie Jensen Aakjær
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 160.

Andst og Slaugs Herreders Extrarets Dom af 16 Juli 1892: Arrestanten Anton Eriksen og Arrestantinden Johanne Marie Jensen Aakjær bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaneder, Sidstnævnte i 2 Aar. Tiltalte Nis Sørensen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 30

Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Sørensen, 12 Kr., blive at udrede af Arrestanten og Arrestantinden Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Tiltalte Nis Sørensen vil have in solidum med dem at tilsvare en Tiendedel. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Domme i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1892.: Tiltalte Nis Sørensen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betale de Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johanne Marie Jensen Aakjærs og Anton Eriksens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Johanne Marie Jensen Aakjær, Arbejdsmand Niels Lausens Hustru, Arrestanten Anton Eriksen og Husmand Nis Sørensen for at have gjort sig skyldige, de to Førstnævnte i Overtrædelse af Straffelovens § 160 og Sidstnævnte i Overtrædelse af samme Lovs § 155.

Efter Sagens Oplysninger havde Arrestantinden — der den 5 Januar 1886 var bleven gift med Arbejdsmand Niels Lausen

og derefter havde boet først i Rerslev og senere i Jebjerg — under sit Ophold sidstnævnte Sted fornyet et utugtigt Forhold, hvori hun allerede forinden sit Giftermaal havde staaet til Arrestanten, og da hun, efter sin Forklaring, for at kunne blive gift med denne, ønskede at blive skilt fra sin Mand, foranledigede hun, at der blev foretaget Skridt til deres Separation; men under den verdslige Mægling imellem dem, der afholdtes den 29 Oktober 1889, bleve Ægtefællerne enige om at se Tiden an, saa at det ikke kom til nogen Separation. Arrestantinden — der iøvrigt strax fortrod at være gaaet ind paa at frafalde sin Begjæring om Separation, hvad hun meddelte sin Mand — havde imidlertid aftalt med Arrestanten, at de skulde rejse bort sammen, og efter at hun til den Ende havde gennem en Fæstemand i Skive skaffet sig en Plads i Christiansfeld, og Arrestanten havde faaet en Tjeneste i Aastorp, toge de, som det maa antages den 1 November næstefter, i Selskab med hinanden bort fra Jebjerg Station.

Det er nu ved Arrestantindens og Arrestantens egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser tilstrækkelig godtgjort, at de, efter derpaa at have tjent hver for sig paa forskjellige Steder, ere, efter begge at være komne til at tjene i Bastrup, blevne enige om at indgaa Ægteskab med hinanden, skjøndt Arrestantindens tidligere Ægteskab bestod uopløst, samt at de den 17 August 1890 have ladet sig vie i Vamdrup Kirke, og er det i saa Henseende nærmere oplyst, at Arrestantinden, efter i den Hensigt at have forskaffet sig en Daabsattest, og efter at have bevæget en nu afdød Trediemand til at fungere som den ene Forlover ved hendes Giftermaal med Arrestanten, hvorhos denne bevægede Tiltalte Sørensen til at være den anden, har indfundet sig hos vedkommende Sognepræst og forhørt hos denne, ligeoverfor hvem hun, der, medens hun tjente der paa Egnen, kun havde benyttet sit Pigenavn, ligeledes optraadte som ugift, om, naar Forloverne kunde indfinde sig, samt at Arrestanten derefter den 2 August 1890 indfandt sig hos Præsten med de to nævnte Forlovende, der da underskrev den fornødne Forloverattest, hvorefter Arrestanten og Arrestantinden, som meldt, den 17de s. M. bleve viiede. Da ovennævnte Niels Lausen i Begyndelsen af indeværende Aar gjorde Skridt til at faa sit Ægteskab med Arrestantinden hævet, gav dette Anledning til, at det mellem hende og Arrestanten indgaaede Ægteskab — efter hvilket de siden havde haft Bopæl i Bastrup og avlet to Børn med hinanden — blev bekjendt.

Arrestanten foregav i det første Forhør, at han troede, at Arrestantinden var skilt ved Niels Lausen, idet han dog tilføjede, at han ikke havde anden Grund hertil, end at hun havde sagt, at det forholdt sig saaledes, men senere have han og Arrestantinden overensstemmende erkjendt, at Arrestantinden, da der blev

Tale mellem dem om Giftermaal, har udtalt til Arrestanten, at hun jo havde været for Præst og Herredsfoged med Niels Lausen for at blive skilt fra ham, men at der jo nok skulde gøres méte ved det, inden de vare skilte, samt paa hans Spørgsmaal, om hun troede, de turde gifte sig med hinanden, svaret, at hun ikke vidste, om det kunde gaa an, og Arrestantinden har særlig erkjendt, at hun, da hun rejste bort med Arrestanten, var paa det Rene med, at der efter det under den verdslige Mægling mellem hende og hendes Mand Passerede ikke vilde blive gjort mere ved den indgivne Separationsbegjæring.

Tiltalte Sørensen har erkjendt, at han, da han ved sin ovennævnte Nærværelse hos vedkommende Sognepræst underskrev det paagjældende Forløfte, med Hensyn til hvilket han iøvrigt ikke vil kunne mindes, om det blev oplæst for ham og Medforloveren, nok vidste, at han ved sin Underskrift indestod for, at ingen af Parterne, navnlig heller ikke Arrestantinden var bunden ved foregaaende Ægteskab, samt at han indgik paa at være Forlover for dem, skjøndt hans Kjendskab til dem begge indskrænkede sig til den korte Tid, de forinden deres Ægteskab havde opholdt sig i Bastrup; men han har til sin Undskyldning anført, at han først efter gjentagne Anmodninger fra Arrestanten, som han den Gang arbejdede sammen med, indgik derpaa for at gjøre denna en Tjeneste, og idet han tænkte sig, at den ovennævnte Trediemand, der, efter hvad Arrestanten sagde ham, skulde være den anden Forlover, nok havde et grundigere Kjendskab til Arrestanten og Arrestantinden, samt stolede paa Arrestantens Ærlighed og paa, at denne ikke vilde bringe ham i Vidtløftigheder, Iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at det ved Arrestantens og Forlovernes Nærværelse hos den ommeldte Præst er kommen paa Tale, at Forloverne kun havde kjendt Arrestanten og Arrestantinden en kort Tid, samt at Præsten da ytrede, at de Papirer, han havde faaet, vare gode nok, og Tiltalte har endvidere udsagt, at han og Medforloveren efter denne Ytring af Præsten nok mente at kunne skrive under.

For deres ovenanførte Forhold ville Arrestantinden og Arrestanten samt Tiltalte — der ere fødte, Arrestantinden i Aaret 1866, Arrestanten i Aaret 1863 og Tiltalte i Aaret 1846, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse, Arrestantinden og Arrestanten efter Straffelovens § 160, henholdsvis 1ste og 2det Punktum, og Tiltalte efter samme Lovs § 155, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestantinden og Arrestanten til Forbedringshusarbejde, for Førstnævnte i 2 Aar og for Sidstnævnte i 8 Maaneder, samt for Tiltalte til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdagen den 25 Oktober.

Nr. 248. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Ane Jørgensen, Gaardejer Sørensens Enke, og Anders Peter Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Assurancesvig.

Hads Herreds Extrarets Dom af 20 Februar 1892: De Tiltalte, Ane Jørgensen og Anders Peder Sørensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 5 Dage. I Erstatning til Brandforsikringen „Jylland“ betaler Tiltalte Ane Jørgensen 436 Kr. „ Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 1 December f. A., til Betaling sker. Saa udrede de Tiltalte og in solidum alle af Sagen flydende Omkostninger og herunder i Salær til Aktor, Sagfører Terndrup, 40 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Hansen, 35 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juni 1892: Tiltalte Ane Jørgensen, Gaardmand Jens Sørensens Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Anders Peter Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 30 Kr., Defensor sammesteds 25 Kr. og Aktor for Overretten, Overretssagfører Hastrup, 30 Kr., udrede de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter de i Sagen foreliggende Oplysninger maa anses tvivlsomt, om ikke den i den indankede Dom omhandlede nye Rejsevojn med Føje maatte betragtes som indbefattet under den tegnede Assurance, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Halvdelen af Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige og den anden Halvdel af Tiltalte Anders Peter Sørensen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes

med Halvdelen af Anders Peter Sørensen og med Halvdelen af det Offentlige. Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes paa den nysnævnte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Jørgensen, Gaardmand Jens Sørensens Enke, og Anders Peter Sørensen for Assurancevig. Efter Sagens Oplysninger opstod der Natten mellem den 21 og 22 April 1888 Ild i den Tiltalte Ane Jørgensen tilhørende Gaard i Lerdrup, ved hvilken Lejlighed Gaardens vestre og søndre Længe nedbrændte, og det i samme beroende Inventarium, Avlsredskaber, Sæd og Halm for Størstedelen tilintetgjordes; og da denne Tiltalte havde sit Løsøre forsikret i Brandforsikringen „Jylland“, indfandt sammes (vedkommende) Distriktsforstander sig den 23de s. M. tilligemed 2 Taxationsmænd paa hendes Bopæl for at vurdere den Erstatning, der kunde tilkomme hende for brændte eller beskadigede Gjenstande, ved hvilken Lejlighed disse eller Resterne deraf bleve opgivne og paaviste af hendes Forkarl, Medtiltalte Anders Peter Sørensen, tildels i Forbindelse med en Svoger til hende. Vurderingen maa iøvrigt antages udført saaledes, at efterat de tilintetgjorte og beskadigede Effekter vare opgivne og paaviste Taxationsmændene paa de Steder i eller ved de nedbrændte Udhuse, hvor de havde beroet eller efter Branden forefandtes, blev Værdien af de første og af Skaden paa de sidste inde i Brandlidtes Bolig i Overværelse af Distriktsforstanderen ansat væsentlig ved en Sammenholdelse med de Beløb, for hvilke vedkommende Gjenstande eller Klasser af Gjenstande ifølge Assurancepolicyen havde været forsikrede; og blev der paa denne Maade for Skade paa 2 Rejsevogne tilkjendt Tiltalte Ane Jørgensen en Erstatning af 365 Kr., for brændt Tømmer og Bræddeforraad samt tildannet Gavningstræ 60 Kr., for 6 Tdr. Rug 54 Kr. og for 11,200 Pd. Halm 224 Kr., samt for forskjellige andre Gjenstande 480 Kr. eller ialt 1183 Kr., hvorefter den afholdte Taxationsforretning blev opløst for Tiltalte og underskrevet af hende, som derved paa Ære og Samvittighed og under Eds Tilbud bevidnede, at Intet, hvorfor der under Forretningen var beregnet hende Erstatning, var solgt, forbrugt eller bortkommet før Branden, og at de af Brandlidte opgivne Oplysninger vare rigtige og fuldstændige, og har hun senere af den ovennævnte Brandforsikring erholdt de 1183 Kr. udbetalte.

Under Undersøgelsen i nærværende Sag — som iøvrigt

blev indledet i Anledning af en Sigtelse mod Tiltalte Ane Jørgensen for bedrageligt Forhold mod en i 1888 afdød velstaaende Ungkarl, til hvem hun formodes at have staaet i Kjærlighedsforhold, men som strax udvidedes til at omfatte Omstændighederne ved den ommeldte hende overgaaede Ildsvaade, med Hensyn til hvilken der allerede i sin Tid var opstaaet Mistanke om, at den hidrørte fra Brandstiftelse — have begge de Tiltalte erkjendt, at af de to Rejsevogne, der ved Taxationsforretningen den 23 April 1888 opgaves som brændte og beskadigede samt at have tilhørt Tiltalte Ane Jørgensen, og af hvilke den ene var af ringe Værdi, men den anden meget god, tilhørte denne sidste Medtiltalte og var ikke assureret; men Ane Jørgensen har desuagtet paastaet, at hun ikke ved at modtage det fulde ved Taxationsforretningen opgjorte Erstatningsbeleb har villet bedrage vedkommende Brandforsikring og i saa Henseende anbragt, at hun — som ved det Dagen før Taxationsforretningen af Politimesteren paabegyndte Brandforhør bl. A. havde forklaret, at det vilde bero paa hendes Brandskadeserstatning, om hun vilde lide Tab ved Ildebranden; men at hun i alt Fald vidste, at der i den nedbrændte Lade fandtes en ny Rejsefjedervogn, som ikke var assureret — ved Forretningens Oplæsning for hende ikke bemærkede, at der var tilkjendt Erstatning for to Rejsevogne, men kun lagde Mærke til Erstatningens Hovedsum, og, da hun var tilfreds med samme, underskrev Forretningen. Naar henses til, at denne Tiltalte maa antages ikke at have haft nogen Andel i Opgivelsen og Paavisningen af de ved Branden tilintetgjorte eller beskadigede Gjenstande, saavel som til den ovenfor ommeldte Fremgangsmaade ved Vurderingsforretningen, som hun desuden ikke kan antages at have overværet i dens Helhed, maa det nu anses betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om ved Forretningens Oplæsning og Underskrivning alene at have lagt Mærke til Hovedsummen af de hende tilkjendte Erstatningsbeleb og navnlig ikke til, at samme indbefattede Erstatning for to Rejsevogne, og da der endvidere Intet er oplyst, som kunde befæje til at antage, at hun har været delagtig i Medtiltaltes øvrige nedenfor nærmere omhandlede urigtige Opgivelser til Beregningen af hendes Erstatning for Brandskaden, eller at hun af ham er bleven underrettet om samme, inden hun oppebar Assurancegodtgjørelsen, kan der ikke anses at være tilstrækkelig Føje til at paalægge hende Strafansvar for hendes i Sagen omhandlede Forhold.

Tiltalte Anders Peter Sørensen har vedgaaet, at foruden hans allerede ommeldte Opgivelse ved Vurderingsforretningen angaaende Rejsevognene ogsaa de Opgivelser af ham, i Henhold til hvilke de ovenfor specificerede Erstatningsbeleb for Medtiltaltes Tab ved Ildebranden bleve ansatte, vare urigtige, og i saa Henseende i det Hele overensstemmende med, hvad der under

Sagen er forklaret af et Vidne, der maa antages i en stor Del af Vinteren 1887—88 at have havt Ophold i Medtaltets Gaard, nærmere udsagt, at det ved Branden ikke sammesteds fandtes tærsket Rug og af uafværsket Rug ikke mere, end der kunde svare til 3 Tdr., istedetfor som af Tiltalte ved Vurderingsforretningen opgivet 6 Tdr. Rug, at det brændte Kvantum Halm næppe udgjorde over 5000 Pd., og at ligeledes Opgivelsen om brændt Tømmer, Brædder og tildannet Gavningstræ var i Strid med Sandheden, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at han kun husker, at der var en gammel Egetromle, som han havde kløvet til Gavntæ, og, som han har udtrykt sig, noget Smaatteri, samt paa Forhørsdommerens Spørgsmaal, om det tilstedeværende Træ, hvis det skulde være solgt, vilde have havt en Værdi af 5 Kr., svarede, at det vidste han ikke. Denne Tiltalte — om hvem det maa anses oplyst, at han, der tjente Medtaltets Mænd de to sidste Aar før hans Død i 1879 og siden uafbrudt har tjent hende, i denne Tjeneste, navnlig i de senere Aar, ikke har været stillet som et almindeligt Tyende, idet han ikke har oppebaaret Løn af hende, men faaet de Penge, han har havt Brug for, medens han har støttet hende ved Pengelaan og paa anden Maade og af hende faaet Tilsagn om Udbetaling af en større Pengesum i Tilfælde af hendes Død eller Fratrædelse af Gaarden — har derhos endvidere erkjendt, at Meningen med hans ommeldte urigtige Opgivelse var at skaffe Medtaltalte den størst mulige Assurancegodtgjørelse, og naar han ved Siden heraf vedblivende har søgt at gjøre gjældende, at han ikke tilsigtede at besvige vedkommende Brandforsikring, kan dette Anbringende efter det Foranførte ikke komme i nogen Betragtning. Den ovennævnte Brandforsikring „Jylland“ har under Sagen nedlagt Paastand om, at Tiltalte Ane Jørgensen tilpligtes at tilbagebetale den af hende urettelig oppebaarne Assurancegodtgjørelse, men efter Sagens Udfald iøvrigt for hendes Vedkommende vil denne Paastand ikke kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag.

Efter hvad saaledes er anført, vil af de Tiltalte Ane Jørgensen — der er født i Aaret 1844 og ligesom Medtaltalte, der er født i 1850, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, medens hun dog findes at maatte deltage i Aktionens Omkostninger paa den nedenfor anførte Maade. Tiltalte Anders Peter Sørensen vil derimod for sit ommeldte Forhold være at anse efter Analogien af Straffelovens § 259 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 27 Oktober.

Nr. 45. Grosserer **Alfred Christensen** (Arntzen)

contra

Disponent for Dampskibsselskabet »Nordpolen« som Rheder af Dampskibet af dette Navn **D. Meier** ved dennes antagne Sagfører, Advokat **Halkier** (Halkier),

betr. Erstatning for Brud paa en Kontrakt om en Tidsbefragtning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 September 1891: Indstævnte Grosserer Alfred Christensen bør til Sagsøgeren, Disponent for Dampskibsselskabet Nordpolen D. Meier betale Lst. 285. 14 sh. 10 d. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Januar d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den for Sø- og Handelsretten nedlagte, i den indankede Dom omtalte Afvisningspaastand er frafalden, og at der ikke for Høiesteret efter Sagens processuelle Stilling er Spørgsmaal om at forhøje den ved Dommen fastsatte Erstatning, samt i Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de af Citanten tilvejebragte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Grosserer Alfred Christensen, der tillige er Forretningsfører for et Dampskibsselskab og Befragtningsagent, ved et af ham udsendt Cirkulære havde meddelt sine Forbindelser, at han ønskede en Damper i Tidscerteparti af nærmere antydet Størrelse og paa nærmere antydede Vilkaar, derunder Dybgaende ikke over 14 Fod, modtog han fra Skibsmæglerne Winge & Co. i Kristiania et Brev af 6 September f. A., hvori disse forespurgte, om han kunde anvende en endnu ikke ganske færdig og derfor endnu ikke maalt ny Trædamper, der antoges at ville faa den ønskede Størrelse og Fart, og hvis Rum vilde blive klare fra for til agter, uden Kjettingbinger, Skot eller Tanks, da den var beregnet paa at gaa uden Ballast, hvorhos den vilde faa 3 store Luger og 3 kraftige Dampspil, saa at dens Lading og Losning vilde kunne foregaa paa særdeles kort Tid. Det tilføjedes, at den kunde leveres sidst i September eller først i Oktober Maaned, og at Rhederiet — der senere viste sig at være Sagsøgeren i nærværende Sag, Disponenten for det norske Dampskibsselskab „Nordpolen“ D. Meier — forlangte Lst. 310 maanedlig i Fragt af Skibet — der senere selv fik Navnet „Nordpolen“ — i 6 Maaneders „timecharter“ (Tidscerteparti) efter „almindelig Government Form“ paa nærmere angivne europæiske Farvande. I Skrivelse til Firmaet Barton & Roberts i Hull af 8de s. M. meddelte Indstævnte derpaa dette Firma, at han for Øjeblikket havde den nævnte Trædamper, som han nærmere beskrev, som den var ham opgiven, med Tilføjende, at den var indrettet til hurtig Ladning og Losning, men uden særlig at nævne, at den var beregnet paa at gaa uden Ballast, til Disposition for en 6 Maaneders Tidsbefragtning til en Fragt af Lst. 310 pr. Maaned, hvorpaa han udbad sig Bud. Den 29 September telegraferede Winge & Co., som hidtil ikke havde faaet Besked med Hensyn til det nævnte Skib fra Indstævnte, om at faa Svar næste Dag, idet de derhos nu opgav, at Skibet havde 375 Registertons, ca. 680 Tons død Vægt uden Bunkers, og at dets Prøvetur viste 10,2 Knob med 4½ Tons Kulforbrug. Indstævnte telegraferede samme Dag overensstemmende hermed til ovennævnte Firma Barton & Roberts og tilskrev derpaa den 30 September Winge & Co. et Brev, hvori han med Tak for Tilbudet af den omtalte Damper meddelte, at han Dagen forud havde telegraferet til sin Befragter i England, som han dog ikke navngav, og at han havde faaet Svar, hvorefter han vilde høre nærmere fra denne i Brev, hvilken Besked han lovede derefter at sende strax til Winge & Co. Den 2 Oktober skrev Barton & Roberts til Indstævnte, at de havde besluttet sig til at tage Damperen, som kunde leveres dem i de første Dage af November, og samme Dag telegraferede de ligeledes til ham overensstemmende hermed, idet de tillige angav Grænserne for Damperens Fart til Hamborg

og Messina. I Henhold hertil telegraferede Indstævnte den 3 Oktober til Winge & Co. Aksept af „Nordpolen“ med de anførte Grænser og den nysnævnte Leveringstid og udbad sig hurtig Stadfæstelse — og den 4 Oktober telegraferede Winge & Co. derpaa tilbage til Indstævnte: „Nordpolen ordnet Lst. 310 6 Maaneder Levering Hamburg Begyndelsen November Isklausul. Damperen ganske ny, har ikke indehavt død Vægt. Beregnes laste 740 Tons all told“, idet de ligeledes udbad sig Stadfæstelse. Endnu den 3 Oktober havde Barton & Roberts imidlertid yderligere telegraferet til Indstævnte: „Forudsætter Damperen har Vandballast til Skiften Havne“ — hvad de bekræftede i en Skrivelse af s. D. — og den 4 Oktober telegraferede Indstævnte i den Anledning til Winge & Co.: „Øjeblikssvar. Nordpolen forudsættes kan forsejle uden Ballast“, hvorpaa Winge & Co. svarede med et Telegram af s. D., saalydende: „Baaden beregnet forsejle uden Ballast, men naturligvis afhængig af Vejforhold og Farvand, da Kaptajnen kan finde nogen Ballast baade økonomisk fordelagtigere og sikrere“. Indstævnte, som efter Modtagelsen af Winge & Co.s første ovennævnte Telegram af 4 Oktober havde telegraferet s. D. til Barton & Roberts: „Nordpolen akcepteret, har endnu ikke ført død Vægt, formodes 740 all told Levering Hamburg eller Østkyst Kulhavn, telegrafeer Stadfæstelse strax“, telegraferede derpaa yderligere til dem den 4 Oktober: „Bygget til at sejle uden Ballast. Dybtgaaende 14. Svar i Dag“, hvorhos Indstævnte ligeledes endnu den 4 Oktober telegraferede til Winge & Co.: „Afvent Mandags Svar“. Den 6 Oktober forlangte Winge & Co. ved Telegram til Indstævnte øjeblikkelig Meddelelse, da Rhederiet havde modtaget andet Tilbud, hvad Indstævnte besvarede telegrafisk med: „Henhold Nordpolen. Venter hvert Øjeblik Svar fra England“. Efterat Indstævnte dernæst samme Dag havde modtaget et Telegram fra Barton & Roberts, saalydende: „Akcepterer Levering omkring 10 November 3 Maaneder, vort Valg 6. Specificer i Certepartiet 14' Dybtgaaende ladet, Ballast ikke nødvendig“ — hvilket Telegram de stadfæstede ved et Brev til Indstævnte ligeledes af 6 Oktober, hvori de tilføjede; at de nu ventede Certeparti, som maatte indeholde de af dem forlangte Klausuler — telegraferede Indstævnte endnu den nysnævnte Dag til Winge & Co.: „Nordpolen afsluttet 3, option 3 Maaneder mere Konfirm“. Den 7 Oktober telegraferede Winge & Co. imidlertid tilbage til Indstævnte: „ $\frac{3}{3}$ — (o: Befragtning for 3 Maaneder med Ret for Befragteren til Forlængelse i 3 Maaneder) — mislykket. Slut 6 Maaneder mod hurtig Bestemmelse i Dag“, idet der tilføjedes, at der var tilbudt Rhederiet anden Fragt for 6 Maaneder, men at Indstævntes Tilbud blev foretrukket, hvis han øjeblikkelig gik ind paa de 6 Maaneder — og, efterat Indstævnte derpaa havde modtaget et Telegram fra Barton & Roberts om, at de vare

„enige i 6 Maaneder, hvis absolut nødvendigt“, telegraferede han den 7 Oktober tilbage til Winge & Co.: „Afsluttet. Opgiv Bunker capacity“, hvad Winge & Co. besvarede med et Telegram til Indstævnte endnu af samme Dag, saalydende: „Konfirmerer Nordpolen, 6 Maaneder, Lst. 310, G. F. (o: government form). Europæisk trade, limits Hamburg Messina, regulær engelsk Coasting trade selvfølgelig ikke indbefattet. Bunker capacity omkring 75 Tons“. Den 8 Oktober tilskrev Indstævnte derpaa Winge & Co. et Brev af følgende Indhold: „Jeg stadfæster vexlede Telegrammer, hvorefter denne Baad er afsluttet 6 Maaneders Timecharter, europæisk trade, limits Hamburg Messina à Lst. 310 pr. Maaned. Charters har jeg sendt Befragteren til Underskrift; saa snart jeg har dem retur skal jeg sende Dem dem med Kopi. Om Baaden bliver benyttet til Coasting paa England, kan jeg ikke sige, men det formoder jeg ikke — — Deres Reservation kom for sent til, at jeg kunde gjøre den; jeg havde jo alt akcepteret, uden at De havde talt derom — —“, og Winge & Co. tilskrev den 9 Oktober Indstævnte saaledes: „I Henhold til vexlede Telegrammer er Befragtingen af 6 Maaneders Timecharter à Lst. 310 ordnet, og glæder det os, at denne Forretning gik i Orden, og vente vi i Morgen Certeparti — —“, hvorhos de i Brev til Indstævnte af 10de s. M. bekræftede at have modtaget hans ovennævnte Brev af 8de s. M., hvorved de ikke gjorde nogen Bemærkning, ligesom de i Brev af 13de s. M. kun bemærkede, at de endnu ikke havde modtaget Certepartiet.

Samtidig med at Indstævnte tilskrev Winge & Co. det ovenanførte Brev af 8 Oktober, tilstillede han Barton & Roberts et Brev saalydende: „Jeg bekræfter de mellem os udvexlede Telegrammer og Breve, som resulterede i at slutte Dampskibet Nordpolens 6 Maaneders Tidscerteparti à Lst. 310 pr. Maaned. Jeg indeslutter Certeparti, som De vil finde i god Orden; det er ganske som det — — Certeparti, der blev sendt Dem — — paa Basis af hvilket Damperen er sluttet; behag at underskrive Certepartiet og returnere det med næste Post; jeg skal da sende det til Rhederen og senere sende Dem Kopien. Damperen er bygget til at sejle uden Ballast og til at stikke 14 Fod, men jeg kan ikke garantere dette, da Skibet er ganske nyt og endnu ikke har sejlet med død Vægt Ladning og ikke skiftet Havn uden fuld Ladning, men mange Baade ere byggede saaledes; jeg tvivler ikke paa, at det kan skifte uden Ballast“. Det saaledes fremsendte Certeparti, der øverst i venstre Hjørne var mærket „G. F.“, var affattet paa Engelsk og bestod i en udfyldt trykt Formular, i hvis trykte Del det bl. A. hed: „Ladningen skal indtages og losses i enhver Dok eller ved ethvert Værft eller Plads, som Befragteren maatte beordre, hvor Skibet altid kan ligge sikkert flot („always safely lie afloat“), og til

samme havde Indstævnte føjet en Isklausul saalydende: „Kap-
tajnen er ikke forpligtet til at fortsætte (proceed), hvor han har
at forcere fast („standing“) Is“. — I Svarskrivelse til Indstævnte
af 10 Oktober besværede Barton & Roberts sig imidlertid over,
at Certepartiet ikke indeholdt forskellige højst vigtige Vilkaar
overensstemmende med deres Instruktioner, og at der saaledes
f. Ex. ikke i samme ubetinget var forlangt Overlevering i en
engelsk Østkyst Kulhavn og ikke var indført, at Skibet med
Ladning stak 14 Fod, men navnlig erklærede de, at de ikke
kunde samtykke i Bestemmelsen om, at Skibet ved Ladning og
Losning skulde ligge „altid flot“, idet de maatte have fuld Ret
til at befragte Skibet, der var bestemt til deres Kulhandel, lige-
som alle deres øvrige dertil i „G. F.“ (o: government form)
fragtede Skibe til alle sikre Havne, hvorfor de havde udstrøget
Ordet „afloat“ i Certepartiet, samt at de maatte forlange optaget
som det vigtigste Vilkaar af alle en af dem i Certepartiet til-
føjet Klausul, saalydende: „Det er underforstaaet, at ingen Bal-
last udkræves for at skifte Havne, og, hvis det maatte befindes,
at Ballast udkræves, og at Skibet ikke udfører sine Rejser lige
med andre Fartøjer med dets Fart, staar det Befragteren frit
for at annullere dette Certeparti“.

Efter at have modtaget Certepartiet tilbage fra Barton &
Roberts med de omtalte Ændringer tilstillede Indstævnte derpaa
den 13 Oktober Winge & Co. samme med Anmodning om, at
de vilde faa det undertegnet af Rhederen og returnere det, idet
han kun tilføjede et Spørgsmaal, om Skibet havde forsejlet uden
Ballast, og hvorledes det var faldet ud, samt en Bemærkning
om, at Befragterne vare bange for, at Skibet ikke kunde forsejle
uden Ballast og derfor havde reserveret sig i saa Henseende.
Ved Telegram af 15de s. M. meddelte Winge & Co. imidlertid
Indstævnte, at Nordpolens Rhederi havde refuseret Certepartiet,
idet de derhos begjærte telegrafisk Meddelelse, om han kunde
skaffe Certeparti i nøjagtig Overensstemmelse med Korrespon-
dancen, da Rhederiet allerede havde indledet Underhandling om
anden Fragt, og i Brev af s. D. til Indstævnte underrettede
Winge & Co. ham om, at Rhederiet absolut havde afslaaet at
underskrive det fremsendte Certeparti, fordi det ikke var con-
format med Afslutningsordren, idet de fremhævede som de væsent-
lige Punkter i saa Henseende, at Ordet „afloat“ var blevet ud-
strøget, at der var blevet tilføjet den ovenfor anførte Annulla-
tionsklausul, og at der i Isklausulen var blevet optaget Ordet
„standing“, og Winge & Co. tilføjede derhos, at Rhederiet, for-
uden strax at ville optage Underhandlinger om anden Fragt,
havde erklæret at ville holde sig til dem og Indstævnte for et-
hvert Tab, der maatte blive paaført Rhederiet i den Anledning.
Af en senere Skrivelse fra Winge & Co. af 20 Oktober ses det
derhos, at Barton & Roberts holdt paa kun at ville modtage

Certepartiet i den Form, som de havde givet det, men at Rhederiet paany havde afslaaet at acceptere dette og fastholdt at ville ansvarliggjøre Indstævnte for alle mulige Følger af, at han ikke skaffede Certeparti conformt med Forretningens Afslutning, hvorhos Winge & Co. i en Skrivelse til Indstævnte af 25 Oktober f. A. endnu tilføjede, at Nordpolen vel, som i sin Tid opgivet, var bygget til at gaa uden Ballast og uden Tvivl ogsaa kunde gjøre det, men at det selvfølgelig var fordelagtigt paa en længere Rejse at tage lidt Ballast for derved at faa Skibet til at ligge dybere og saaledes at sikre dets hurtige Rejse.

Under nærværende Sag har nu Sagsøgeren, ovennævnte Disponent for Selskabet Nordpolen D. Meier som Rheder af det omhandlede Skib paastaaet Indstævnte Alfred Christensen tilpligtet at betale ham en Godtgjørelse for det ifølge det Anførte formentlig stedfundne Brud paa den indgaaede Befragtningsoverenskomst, hvilken Godtgjørelse han i Henhold til §§ 46 og 50 i den norske Søfartslov af 24 Marts 1860 har fordret fastsat til Halvdelen af den betingede Fragt for den 1ste Maaned og en Fjerdedel af samme for hver af de øvrige 5 Maaneder eller i det Hele Lst. 542. 10 sh. „ d., hvorhos han har fordret sig tilkjendt Renter af dette Beløb 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Klagens Dato den 13 Januar d. A. og Sagens Omkostninger. Indstævnte har paastaaet, at Sagen enten afvises, eller at han frifindes, saaledes at der tillægges ham enten Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger, idet han derhos subsidiært har paastaaet, at den fordrede Erstatning i alt Fald ikke sættes højere end til Lst. 285. 14 sh. 10 d., hvortil Sagsøgeren ligeledes subsidiært har sluttet sig.

Den af Indstævnte fremsatte Afvisningspaastand, der er støttet paa, at, saafremt en Befragtningskontrakt antages overhovedet at være afsluttet, skal Sagen i Henhold til det fremsendte, forsaavidt uomtvistede Udkast til Certeparti afgjøres ved en deri nærmere omhandlet Voldgift, findes nu ikke at kunne tages til Følge.

Vel kan nemlig denne Paastand ikke, som af Sagsøgeren forment, siges at være for sent fremsat, da den er fremkommen allerede i Indstævntes Forsvarsskrift, blot fordi den i dette først er fremsat, efterat Indstævnte forinden havde nedlagt Paastand paa Frifindelse, omend dette maatte siges at være mindre logisk og formelt korrekt, men Afvisningspaastanden kan ikke anses begrundet, da Certepartiuudkastets Bestemmelse om Voldgift kun kan antages at have Tvistigheder om Forstaaelsen af selve dette for Øje, og nærværende Sag ikke drejer sig derom, men om Indstævntes Forpligtelse til at erstatte Sagsøgeren hans Tab ved, at der ikke blev oprettet Certeparti overensstemmende med den trufne Aftale.

Naar Indstævnte dernæst har forment, at han i alt Fald maa blive at frifinde, fordi ikke han — men eventuelt d'Hrr. Barton & Roberts — er rette Sagvolder, idet han ikke har forhandlet om Befragtningskontraktens Oprettelse paa egne Vegne, men kun som Befuldmægtiget eller Agent for det nævnte Firma, kan der ikke gives ham Medhold deri. Om nemlig end Winge & Co. af Indstævntes ovenanferte Brev af 30 September f. A. maatte kunne indse, at han ikke agtede at befragte den omhandlede Dampfer for egen Regning, men for et Hus i England, erfarede de dog først af Indstævntes Brev af 13 Oktober f. A., hvormed det refuserede Certifikat*) fremsendtes, hvad det var for et Hus; og, ligesom Indstævnte ikke kan undgaa at bære Ansvaret for at have afsluttet en Overenskomst med Sagsøgeren, hvortil han ikke maatte have haft fornøden Bemyndigelse af det Sagsøgeren ubekjendte Firma, for hvilket han afsluttede Overenskomsten, saaledes gaar Sagsøgerens Fremstilling netop ud paa, at det skyldes Indstævntes fejlagtige Optræden, at der af Sagsøgeren blev afsluttet en Overenskomst med Indstævnte, som det Firma, for hvilket denne optraadte, ikke vilde vedstaa.

Medens der derhos ikke kan siges at være kommet nogen bindende og endelig Overenskomst i Stand ved de under 3 og 4 Oktober f. A. vexlede Telegrammer efter disses Indhold, maa en endelig, alle væsentlige Punkter omfattende Overenskomst derimod, trods Indstævntes Benægtelse, erkjendes, som af Sagsøgeren paastaet, at være afsluttet mellem Parterne ved de under 7de s. M. vexlede Telegrammer og de sig dertil sluttende Stadfæstelsesbreve fra Indstævnte til Winge & Co. af 8de og fra Winge & Co. til Indstævnte af 9 og 10 Oktober f. A.

Der maa dernæst endvidere gives Sagsøgeren Medhold i, at det ham den 13 Oktober f. A. tilstillede Certeparti ikke stemmede med de med Indstævnte førte Forhandlinger og den sig dertil sluttende Overenskomst, og at han i den uforandrede Fastholden af Certepartiet maatte være berettiget til at se et Brud paa Overenskomsten. Medens det nemlig ikke under Sagen er oplyst, at der eksisterer en virkelig, anerkjendt „almindelig government form“ for Certepartier, maatte Sagsøgeren i alt Fald være berettiget til at gaa ud fra, at Indstævnte erkjendte den af ham selv valgte Certepartiformular for at fyldestgjøre denne Form, men i nævnte Formular fandtes udtrykkelig Ordet „afloat“ og fandtes derimod ikke nogen Annullationsklausul som den af Barton & Roberts tilføjede, og Sagsøgeren kunde derfor ikke være pligtig at finde sig i Udstrøgningen af Ordet „afloat“ eller i Optagelsen af den omtalte Annullationsklausul, medmindre

*) Skal være Certeparti.

dette havde havt særlig Hjemmel i de førte Forhandlinger, men dette var nu saa langt fra Tilfældet, at Spørgsmaalet om Skibets Ret til altid at ligge „afloat“ slet ikke havde været nævnt under disse, og at Indstævnte vel under 4 Oktober havde telegraferet til Winge & Co., som tidligere anført, at Nordpolen forudsattes at kunne forsejle uden Ballast, men, da Winge & Co. under samme Dag havde svaret, at Skibet vel var beregnet derpaa, men at Kaptajnen dog maatte være berettiget til at tage Ballast, ikke gjorde nogen Indsigelse derimod og end ikke meddelte Barton & Roberts dette Forbehold, som det efter Indstævntes Fremstilling maa antages, fordi han antog, at disse ikke lagde nogen Vægt paa dette Punkt. Endelig kunde Indstævnte ikke, efter at være gaaet ind paa, at der skulde optages Isklausul i Certepartiet, være befojet til i samme at optage en saa begrænset Klausul som den om „standing ice“.

Hvad dernæst angaar Størrelsen af den Erstatning, som efter det Foranferte bliver at tilkjende Sagsøgeren hos Indstævnte for det stedfundne Brud paa den sluttede Overenskomst, findes denne derimod ikke, som af Sagsøgeren paastaet, at kunne blive at bestemme efter Forskrifterne i den norske Lov om Søfarten af 24 Marts 1860, idet den norske Rets Regler overhovedet ikke kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, og ligesaa lidt vil Erstatningen kunne blive at fastsætte efter Bestemmelsen i D. L. 4—2—4, som af Sagsøgeren subsidiært forment, og hvorefter den ikke skulde blive mindre end det af ham fordrede Beløb, da den nævnte Lovforskrift ikke har Tidsbefragtninger for Øje. Ej heller findes der, som af Sagsøgeren yderligere anbragt, at kunne blive Spørgsmaal om ved Erstatningens Fastsættelse at bringe den Forskrift i det fremsendte Certepartiudkast til Anvendelse „Penalty for non performance of this contract estimated damages“, da nærværende Sag, som tidligere anført, ikke drejer sig om Ikkeopfyldelse af Certepartiet, men om Erstatning for, at den Overenskomst ikke blev opfyldt, i Henhold til hvilken Certeparti skulde være oprettet. Erstatningen findes derimod at burde fastsættes til Forskjellen mellem det Beløb, som den afsluttede Overenskomst vilde have indbragt Sagsøgeren i Fragt for 6 Maaneder eller Lst. 1860, og den Fragt, som han ifølge et af ham derefter istedet den 31 Oktober f. A. med en anden Befragter afsluttet Certeparti virkelig kom til at oppebære af Skibet i 6 Maaneder Francs 39,750, hvilken Forskjel, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, udgjør Lst. 285. 14 sh. 10 d., idet der ikke er Grund til at antage, at det sidstnævnte Fragtbeløb paa Grund af særlige Betingelser blev lavere, end der ellers havde kunnet opnaaes, og der heller ikke iøvrigt er oplyst nogen Grund til at nedsætte Erstatningen under den saaledes fremkomne For-

skjel, hvoraf der derhos bliver at svare Renter som paastaet. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 292.

Advokat Halkier

contra

Christian Køhler Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Juni 1892: Tiltalte, Bryggerkusk Christian Køhler Pedersen, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Jørgensen og Defensor Sagfører Rasmussen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1892: Tiltalte Christian Køhler Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførererne Jørgensen og Rasmussen for Underretten, 10 Kr. til hver, og til Prokuratorerne Wolff og Nissen for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian Køhler Pedersen, der er født den 3 November 1867 og ikke er funden tidligere kriminelt tiltalt, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 198. Den 26 Marts d. A. blev Drengen Hans Siegfred Emanuel Rasmussen, 7 Aar gl., omtrent Kl. 10 $\frac{1}{2}$ om Formiddagen overkjørt paa Odense Vesterbro af en Bryggervogn, paa hvilken Tiltalte var Kusk, hvorpaa Drengen — efter hvad der maa antages, som Følge af den ham derved tilføjede Skade — strax efter afgik ved Døden. Efter Tiltaltes Forklaring, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, kom han den nævnte Dag kjørende i Skridtgang langs ad den venstre Side af Gaden mod Middelfart Landevej; han saae da Drengen, der kom løbende fra en Ejendom paa højre Side af Gaden, tørne mod den fjerner Hest tæt bag dennes Forben, hvorved Drengen faldt saaledes, at han kom ind under Hesten. Tiltalte gjorde da Forsøg paa at standse Hestene og Vognen, men dette lykkedes ikke strax paa Grund af Vognens store Vægt og den Fart, Vognen derved havde, og Tiltalte saa da Vognens højre Forhjul gaa over Drengens Underliv, hvorpaa han strax sprang af Vognen og tog Drengen, der dengang endnu var i Live, op fra Gaden omtrent 3 Alen bagved Vognens Baghjul og bar ham hen til hans Forældres Bopæl. Tiltalte har forklaret, at han ikke bemærkede Drengen, før denne stødte imod Hesten, uagtet den Strækning, Drengen forinden Sammenstødet passerede over Gaden, er ca. 11 Alen lang, og Tiltalte har ikke kunnet give nærmere Forklaring om, hvorpaa han i det Øjeblik havde sin Opmærksomhed henvendt. Efter Tiltaltes Opfattelse havde Drengen ikke bemærket Vognen, idet han, som det forekom Tiltalte, havde Hovedet noget drejet til Siden, da han stødte mod Hesten.

Efter det saaledes Foreliggende findes det ikke at være godtgjort, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed har gjort sig skyldig i nogen strafbar Uagtsomhed, og han vil derfor, medens han ved den indankede Dom i Henhold til den anførte Straffebestemmelse er anset med en Bøde til Statskassen paa 100 Kr., subsidiært 14 Dages simpelt Fængsel, og tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, være at frifinde for Aktors Tiltalte.

Fredagen den 28 Oktober.

Nr. 282. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Anders Andersen og Hans Peter Andersen
(Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Vold.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 7 December 1891: Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Andersen, bør for Aktors Tiltale under nærværende Sag fri at være. Tiltalte, Røgter Anders Andersen, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og begge de Tiltalte hver især med $\frac{1}{2}$ at udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst, 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1892: De Tiltalte, Røgter Anders Andersen og Tjenestekarl Hans Peter Andersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Møllersvend Hans Peter Jacobsen af Gjedesby betaler Tiltalte Hans Peter Andersen 31 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Prokuratorerne Kalko og Nissen for Overretten, 25 Kr. til hver, betale de Tiltalte med Halvdelen hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger hver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af de ved

bemeldte Dom fastsatte Salarier. Høiesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som de Tiltalte udrede hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte Røgter Anders Andersen og Tjenestekarl Hans Peter Andersen aktionerede, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Vold. Sagens Omstændigheder ere, forsaavidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte Anders Andersen, følgende: Under en offentlig Undersøgelse, der var indledet imod Medtiltalte Hans Peter Andersen ved bemeldte Herreds Politiret for at have undsagt hans daværende Husbond, Gaardejer Mads Laurits Hansen af Gjedesby, forklarede Tiltalte Anders Andersen, der ligeledes tjente hos M. L. Hansen, i et den 17 Juni f. A. afholdt Forhør edeligt som Vidne, at Medtiltalte en Dag i Mads Laurits Hansens Stue havde slaaet i Bordet for Hansen og derpaa, da denne opfordrede ham til at forlade Værelset, havde grebet Hansen i Kraven, uden at Hansen i Forvejen havde havt fat paa Medtiltalte og derved givet ham Anledning til at værges sig. Den nævnte Undersøgelse blev imidlertid sluttet uden at føre til Aktion, og da M. L. Hansen derefter havde anlagt privat Politisag mod Medtiltalte i Anledning af den af denne mod ham udviste voldelige Adfærd, forklarede under denne Sag et Vidne den 17 August f. A. i Politiretten, at Tiltalte Anders Andersen, der i Anledning af hans den 17 Juni f. A. afgivne Vidneforklaring var stævnet for Navns Nævnelsskyld for at varetage sit Tarv, og som overværede Vidneførelsen, til Vidnet havde udsagt, at M. L. Hansen ved den fornævnte Lejlighed, efter at Medtiltalte havde slaaet i Bordet, havde taget Medtiltalte i Nakken og bøjet hans Hoved ned over Bordet. Tiltalte forklarede derefter i samme Retsmøde paa Anledning, at denne Vidnets Forklaring var rigtig og den af ham under den offentlige Undersøgelse afgivne Vidneforklaring i Strid med Sandheden. Under den derefter indledede offentlige Undersøgelse har Tiltalte nu tilstaaet — hvilken Tilstaaelses Rigtighed bestrækkes ved det iøvrigt Oplyste — at hans Forklaring i Politiretten den 17 August f. A. er, forsaavidt den gaar ud paa, at M. L. Hansen først havde lagt Haand paa Medtiltalte, urigtig og afgiven mod bedre Vidende, medens den af ham den 17 Juni f. A. afgivne beedigede Forklaring er stemmende med Sandheden, og har Tiltalte som Grund til Afgivelsen af den falske Forklaring

angivet, at han, der har indrømmet at have udtalt sig til det fornævnte Vidne som af dette forklaret, havde været under stærk Paavirkning af de under Politisagen førte Vidner og af Medtaltte, der foreholdt ham hans Udtalelser til det oftnævnte Vidne, og at han derhos, da han afgav den urigtige Forklaring i Retten, ikke var ganske ædru, da han samme Formiddag havde nydt en Del Drikkevarer. For det nævnte Forhold vil Tiltalte Anders Andersen, idet der ikke efter det, tildels under et af Overretten foranlediget Reassumptionsforhør Oplyste, findes tilstrækkelig Grund til at antage, at han ikke har været fuldt tilregnelig, da han afgav den falske Forklaring, være at anse efter Straffelovens § 146.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte Hans Peter Andersen, er ved de afgivne Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende godtgjort.

Den 8de September f. A. var der Høstgilde hos Gaardejer Rasmus Krighaar i Gjedesby, hvor bl. A. bemeldte Tiltalte, der var kommen i Tjeneste hos Krighaar, var tilstede. Under Gildet yppede Tiltalte, der havde nydt en Del Drikkevarer, men dog ikke kan antages at have været videre beruset, oftere Klammeri med andre af de tilstedeværende Karle, uden at det kan antages, at de ved Drilleri eller paa anden Maade dertil havde givet ham Anledning, og navnlig kom Tiltalte henimod Gildets Slutning i Skjænderi med Møllersvend Hans Peter Jacobsen af Gjedesby, hvem han uden Anledning fra dennes Side udskjældte paa forskjellig Maade, hvorhos han udtalte, at han vilde flække Møllersvendens Hoved. Da Gildet omtrent Kl. 3 om Morgenen endte, forlod de fleste Karle samtidig Gaarden, og da de vare komne udenfor denne, kastede Tiltalte, staaende paa Indkjørselsvejen til Gaarden, et Hypejern efter dem, der ramte Karlen Rasmus Hansen paa Foden, uden dog at gjøre ham Skade. Karlene fortsatte imidlertid deres Vej, og da de vare komne et Stykke henad Landevejen udfor den imellem denne og Krighaars Gaard værende Have, i hvilken der langs med Stakittet mod Landevejen findes en Række Frugttræer, plantede i en Afstand af 3 Alen fra hinanden og med en Højde af 3—4 Alen, kom der flyvende en Skarøxe, der ramte fornævnte Møllersvend Hans Peter Jacobsen over det højre Knæ og tilføjede ham et blødende Saar, hvorefter han faldt til Jorden. Øxen befandtes at veje $3\frac{1}{2}$ Pd. og bestod bagtil af en Hammer og fortil af et 4 Tommer bredt Blad med skarp Æg. Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring af 9de September f. A. fandtes der ca. 3 Tommer over Knæskallen paa Jacobsens højre Ben et skraatforløbende, men ligerandet Saar af $1\frac{1}{2}$ Tommers Længde, ud af hvilket der flød Blod, blandet med en klæbrig, æggehviteagtig Vædske, idet Hugget havde aabnet den store Slimsæk over Knæet, og ifølge en af Distriktslægen under 21de s. M. afgiven Attest

antoges Saaret at ville være lægt om en Uges Tid uden at efterlade anden Følge end et ubetydeligt, ikke generende Ar. Tiltalte har vedblivende fastholdt, at han ikke kan mindes at have kastet det omtalte Hypejern, hvorimod han efter forskellige Udflugter har erkjendt, at han under Gildet var i Uenighed med forskellige af de andre Karle, og at han fra Gaardens Huggehus har taget den nævnte Øxe og kastet den efter Karlene. Medens han først forklarede, at han havde kastet Øxen over Havens Træer fra Indkjørselvejen til Gaarden i en Afstand af 42¹/₂ Alen fra det Sted, hvor Jacobsen befandtes, da han rantes, har han, efter at det ved anstillede Forsøg paa Stedet var godtgjort, at han kun kunde kaste Øxen ca. 25 Alen, indrømmet, at denne Forklaring ikke kan være rigtig, og har derefter udsagt ikke at kunne huske, hvor han stod, da han udførte Kastet, men at han antager det som det sandsynligste, at han har kastet Øxen fra Haven ud over de ved Stakittet staaende Træer. Tiltalte har vel indrømmet, at han hørte Karlene paa Vejen, da han kastede Øxen efter dem, men han har stadig fastholdt, at han ikke saa dem, idet han særlig har udsagt, at han, hvis han har staaet i Haven, antagelig er bleven forhindret heri ved de oftnævnte Træer. Han har derhos forklaret, at han kastede Øxen i Forbitrelse over, at han af tvende af Karlene var bleven slaet til Jorden i Gaardens Port — hvad disse Karle iøvrigt bestemt have benægtet — men har vedblivende benægtet at have havt til Hensigt at ramme nogen af Karlene, hvorimod han, der ikke ved, om han har tænkt sig Muligheden af at kunne gjøre Skade, nærmest mener i sin irriterede Sindsstemning at have villet skræmme Karlene eller indgyde dem Respekt. Ligesom det imidlertid efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa antages, at det den paagjældende Nat var saa lyst, at man i det Frie kunde se og skimte Personer i betydelig længere Afstand end den, hvori Tiltalte maa have kastet Øxen, og at de omhandlede Træer næppe kunde have hindret Tiltalte i at se Karlene, saaledes maa Tiltalte i ethvert Fald ved at kaste Øxen i den Retning, hvor han hørte Karlens Stemmer, have været sig bevidst, at der var den største Sandsynlighed for, at han vilde ramme en af dem, og da den skete Volds-handling herefter maa tilregnes ham som forsætlig, vil han være at anse efter Straffelovens § 203.

Tiltalte Anders Andersen er født den 1 August 1839 og ikke funden tidligere straffet; Tiltalte Hans Peter Andersen er født den 16 Juni 1854 og er ved Overrettens Dom af 1 Marts d. A., i den ovennævnte af Mads Laurits Hansen imod ham anlagte hertil som Justitssag indankede Sag, anset efter Tyendelovens § 26 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men er iøvrigt ikke fundet straffet efter Dom. De Straffe, som de Tiltalte for deres ovenbeskrevne Forhold have forskyldt, findes

at burde bestemmes for Tiltalte Anders Andersen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hans Peter Andersen til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos sidstnævnte Tiltalte til Møllersvend Hans Peter Jacobsen vil have efter dennes Paastand at betale i Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab, Svie og Smerte 31 Kr. Underrettsdommen, der har anset Tiltalte Anders Andersen efter Straffelovens § 146, 1ste Led, kfr. § 39, med simpelt Fængsel i 14 Dage, men har frifundet Tiltalte Hans Peter Andersen, vil derfor forsaavidt være at forandre.

Nr. 52. Gaardejer **Hans Dønnergaard** (Ingen).

contra

Høiesteretssagfører **P. A. Alberti** (Selv),

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1891: De ommeldte for Citanten, Høiesteretssagfører P. A. Alberti, fornærmelige Sigtelser i den paaklagede Artikel i Bladet „Politiken“s Nr. 155 for den 5 Juni f. A. bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Gaardejer Hans Dønnergaard, til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør og Indstævnte betale Citanten Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til dertil meddelt Bevilling har Kontracitanten for Høiesteret fremlagt forskjellige nye Dokumenter, men da der ikke hermed er forholdt i Overensstemmelse med Plakat af 12 Maj 1784, vil der ikke kunne tages Hensyn til disse nye Bevisligheder.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, af hvilke de væsentligste ere fremstillede i den indankede Dom, findes der ikke Grund til, saaledes som af Kontracitanten paa-

staaet, at forhøje den Hovedcitanten ved Dommen idømte Bøde eller til at paalægge ham at udrede nogen Erstatning, i hvilken Henseende bemærkes, at den i den indankede Dom omtalte Dom i en anden Sag mellem de samme Parter under 19 d. M. er stadfæstet af Høiesteret. Som Følge heraf og da der, idet Hovedcitanten ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, ikke er Spørgsmaal om Forandring af Dommen til Gunst for ham, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten og Kontracitanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Politiken“s Nr. 155 for 5 Juni f. A. fandtes indrykket en af Indstævnte, Gaardejer Hans Dønnergaard, underskreven Artikel, der havde til Overskrift: „En afsluttende Bemærkning om Høiesteretssagfører A. Alberti som Handelsmoralens Vogter“, og som sluttede sig til 2 andre i nævnte Dagblad for den 22 og 24 Maj f. A. indrykkede og af Indstævnte underskrevne Artikler, for hvilke Citanten, Høiesteretssagfører P. A. Alberti, har anlagt Sag mod Indstævnte her ved Retten.

I den førstnævnte Artikel af 5 Juni udtaler Indstævnte sin Glæde over, at han har faaet en Injuriesag med Citanten, og sit Haab om, at Citanten enten frivillig eller tvungen af Retten under Sagen vil fremlægge de af Exportforeningen, for hvilken Citanten er Formand, førte Bøger for Retten og fortsætter derefter som følger: „Disse Bøger vil i regnskabskyndige Folks Hænder frembyde en skjøn Samling af Exempler paa A. Albertis Moral og fine Sans for Næstens Smør. De vidner saaledes blandt andet om, at A. Alberti i en Forretning, der aarlig omsætter mellem 5 og 10 Millioner Kroner, bruger følgende Forretningsgang. Det som Regel i $\frac{1}{3}$ Tønder modtagne Smør vejes ved Modtagelsen saaledes, at Træet vejes for sig og Smørret for sig, og derefter afregnes det smøræfsendende Mejeri paa følgende Maade: Vejer det Træ, hvori Smørret fandtes, f. Ex.

13 Pund, medens det fra Mejeriet er angivet til 11 eller 12 Pund, saa fradrages Differencen paa Træet i Mejeriets Vægt og Tilgodehavende. Har derimod et Mejeri gennemgaaende angivet Vægten paa sine Træer til 12 eller 13 Pund, medens en Del af disse ved Omvejningen i Exportforeningens Kjølder viser sig at veje kun 10 eller 11 Pund, saa afregner Alberti Mejerierne efter en Træthara paa 13 Pund, og de 2 Pund Smør, der paa denne Maade pr. Træ indvindes for Exportforeningen, glider saa ind i denne Forenings Kasse, af hvilken Alberti faar sin Løn i Form af 10 pCt. af Nettooverskudet. Exportforeningens Bøger udviser endvidere, at Foreningen hyppig har udført Smør til en adskillig højere Vægt end den, hvortil det er afregnet det leverende Mejeri. Disse Fakta vil Alberti blive nødt til at lade staa ved Magt, og Offentligheden vil saa nok fælde sin Dom, hvor meget han end saa skriger op om sin moralske Zarthed og Exportforeningens ensartede Vejning. Dette Punkt kommer Alberti, hvor livlig han end nægter, ikke uden om, der er nemlig foruden Bøgerne Vidner nok paa, at den her angivne Fremgangsmaade har været brugt i Exportforeningen, og at den har været anvendt med Albertis Vidende og efter hans Ordre.*

Efter derpaa at have tilbudt at ville betale et vist Beløb, hvis det ved sagkyndig Undersøgelse af Exportforeningens Lagerbøger viste sig, at Mejerierne vare blevne afregnede den virkelige Brutto-, Thara- og Nettovægt, som Smørret og Træerne vejede ved Ankomsten til Foreningens Lagerkjølder, fortsætter Indstævnte i Artiklen, der i sin Begyndelse havde udtalt, at Citanten var falden Indstævnte i Ryggen for den saakaldte „falske Balance“ — hvorved sigtes til en af Indstævnte i August 1889 forfattet, bl. a. med Citantens Navn underskrevet falsk Balance over Exportforeningens Status for det første Halvaar af dens Virksomhed, i Anledning af hvilken Indstævnte ved Kriminal- og Politiretens Dom af 14 April d. A. er bleven idømt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — og havde anmeldt Indstævnte for en Del af de Misligheder, der vare Gjenstand for den med Indstævnte i Anledning af den falske Balance rejste Undersøgelse, endvidere saaledes: „Vægrer A. Alberti sig ved at modtage dette Tilbud, vil Offentligheden ikke være i Tvivl om, hvorledes han fortjener at bedømmes, der i Vinter strøede saa livlig om med Sigtelser mod mig og blandt andet angav mig for Bedrageri mod Tillidsmændene i „Bondestandens Sparekasse“ og „Exportforeningen“ samt forskellige Mejerier. Nu da de nøje Opgjørelsens Tid rykker nær, har Piben faaet en anden Lyd. Ved mit Forhold til „Bondestandens Sparekasse“ erklærer A. Alberti, at der intet strafbart var. Mod mit Forhold til Exportforeningen er der ikke fremkommet saa meget som en Sigtelse. Og hvad Mejerierne angaar, fremgaar det af Aktors Opgjørelse, at jeg har betalt „Landmandslyst“ 700 Kr.

mere, end jeg var forpligtet til, medens jeg for „Store Merløses“ Vedkommende kan henvise til nedenstaaende Erklæring. Jeg tror herefter at burde udtale, at min Optræden overfor Smaakunder i alle Tilfælde vil kunne staa Maal med A. Albertis.“

Citanten har følt sig fornærmet ved den nævnte Artikel, dels fordi det i den paasiges ham, at han er falden Indstævnte i Ryggen for den falske Balance og har angivet denne, med hvem han forinden dennes Arrestation under nævnte Sag havde staaet i venskabelig Forretningsforbindelse, for Bedrageri, dels fordi han i Artiklen formener sig sigtet for Bedrageri mod de til Exportforeningen leverende Mejerier, navnlig ved som Formand i Exportforeningens Bestyrelse systematisk at lade i Afgørelserne til Mejerierne i Henseende til Tharavægten Foreningens Vægtangivelse benytte, hvor denne er højere end Mejeriets egne, men Mejeriets, naar Foreningens er lavere. Citanten har derfor anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar de i Artiklen indeholdte Ærefornærmelser mortificerede og Indstævnte anset efter Straffelovens §§ 215 og 216 samt tilpligtet at betale ham i Henshold til Straffelovens § 303 en Erstatning af 10,000 Kr. for den ved Fornærmelserne forvoldte Forstyrrelse i hans Forhold, i hans Sagførerbestilling og hele borgerlige Omdømme, med Rente 5 pCt. p. a. heraf fra Forligsklagens Dato den 5 Juni f. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse og protesterer mod, at Sagens Omkostninger tillægges Citanten, har i saa Henseende anført, at der i den paaklagede Artikel intet fornærmeligt findes anført mod Citanten, og at hvad der er anført, er stemmende med Sandheden, ligesom Indstævnte har benægtet, at Citanten har lidt noget Tab ved den paastævnte Artikel.

Hvad særlig angaar, hvad der i Artiklen er anført med Hensyn til Vejningen i Exportforeningen af det til den leverede Smør, har Indstævnte gjort gjældende, at Indstævnte, der under den mod ham rejste Undersøgelse ogsaa havde været mistænkt for ved Salget af Smør fra nogle Andelsmejerier at have taget ulovlig Fordel paa Vægten, kun i Artiklen har villet udtale, at Citanten ikke var bedre end han i nævnte Henseende, idet Citanten brugte ganske tilsvarende Fremgangsmaade som Indstævnte, hvorfor Indstævnte baade ved den under nærværende Sag paaklagede Artikel og ved de to ovenfor nævnte Artikler i „Politiken“ for den 22 og 24 Maj f. A. kun har villet sige, at hvis han havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved at tage Fordel paa Vægten ved Salget af Smør fra Andelsmejerierne, saa havde Citanten gjort det samme som Formand i Exportforeningen.

Indstævnte har hævdet, at han i sit Forsvar var nødsaget til at udtale dette i Artiklerne, fordi Citanten, efter at Indstævnte i Januar f. A. var løsladt af Arresten, havde som trykt

Bog i mangfoldige Exemplarer udsendt det under ovennævnte Undersøgelse mod ham optagne Forhør.

Der kan nu imidlertid ej gives Indstævnte Medhold i, at den paaklagede Artikel i Henseende til den i Exportforeningen stedfindende Vejning kan forstaas som af ham hævdet, ligesom det ej heller vilde have kunnet fritage Indstævnte for Ansvar, at han i Artiklen kun havde sigtet Citanten for, hvad han havde paasaagt sig selv. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at Artiklen sigter ham for i sin Egenskab af Formand for Exportforeningen og under Hensyn til egen Fordel at forskaffe Foreningen ulovlig Fordel paa Vægten og navnlig gennem et systematisk Bedrageri paa Tharavægten.

Da Artiklen saavel paa Grund heraf som paa Grund af de andre ovenfor anførte mod Citanten fremførte Sigtelser findes fornærmelig for Citanten, og da Indstævnte ikke har godtgjort sin Beføjelse til at fremsætte de nævnte Sigtelser, ville disse være at mortificere og Indstævnte være at anse efter Straffelovens §§ 216 og 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 400 Kr, subsidiært simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Derimod findes der, da der i den anden ommeldte af Citanten mod Indstævnte her ved Retten anlagte Sag, der som antydnet angaar ganske ensartede Injurier, ved Rettens Dom af Dags Dato er tilkjendt Citanten en Erstatning af 5000 Kr. hos Indstævnte, ikke Grund til ogsaa under denne Sag at tilkjende ham Erstatning. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Citanten med 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 293. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Henrik Johan Drastrup (Def. Shaw),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 100 og for Overtrædelse af Politivedtægten for Frederiksborg Amts Landdistrikter § 14, 1ste Stykke.

Hellebæk Birks Extrarets Dom af 16 Juli 1892: Arrestanten, Bagersvend Johan Henrik Drastrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og af Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor Prokurator Wodschow 14 Kr., og til

Defensor, Overretssagfører Raaschou 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1892: Arrestanten Henrik Johan Drastrup bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og til Hellebæk Birks Politikasse bøde 10 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Bøcher her for Retten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt, bliver Sagen at afvise fra Høiesteret, da den ham herfor idømte Straf er under summa appellabilis, og Sagen alene efter Tiltaltes Begjæring er indanket til Høiesteret. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Frederiksborg Amts Landdistrikter afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hellebæk Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Henrik Johan Drastrup tiltalt i Henhold til Straffelovens § 100 og for Overtrædelse af Politivedtægten for Frederiksborg Amts Landdistrikter § 14, 1ste Stykke, og er det imod Arrestantens Benægtelse ved de i Sagen afgivne edelige Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Arrestanten den 19 Juni d. A. efter at have begivet sig ind i et i Hammermøleskoven ved Hellebæk i Anledning af en der afholdt Fest oprejst Beværtningstelt har fortrædiget de der tilstedeværende Gjæster ved at yppe Klammeri med dem, hvorfor han af en til-

kaldt Gensdarm, Nr. 113, Jensen, der var tilstede for at holde Orden, blev opfordret til at forlade Teltet. Arrestanten satte sig imidlertid til Modværge, og da Gensdarmen med Magt vilde sætte ham ud, slog han Gensdarmen med knyttet Haand i Ansigtet, saaledes at dennes Hue faldt af, og først ved tilkaldt Assistance lykkedes det at faa ham ud af Teltet. Det Gensdarmen tilføjede Slag har ikke medført skadelige Følger for denne. For sit anførte Forhold vil Arrestanten — der er født den 17 November 1842 og tidligere har været straffet, foruden mange Gange bl. A. for Løsgængeri og Betleri, endvidere efter Antvorskov Birks Extrarets Dom af 16 Oktober 1875 i Medfør af Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 39, og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, samt Frdn. 10 December 1828 med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, efter Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juli 1881 i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 101, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 11, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, efter Bregentved Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 22 December 1881 i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98, og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt efter Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Oktober 1883 i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98, med lige Arbejde i 1 Aar, saaledes at deri var indbefattet den Straf, han iøvrigt havde forskyldt efter samme Lovs § 101 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, — nu være at anse efter Straffelovens § 100 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt i Medfør af den ovennævnte under 29 Maj 1883 udfærdigede Politivedtægt § 14, 1ste Stykke, jfr. Lov 4 Februar 1871 § 6, med en Hellebæk Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr.

Tirsdagen den 1 November.

Nr. 123. Tømmermand **O. J. Haldorsen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Kjøbmand **M. Johannessen** (Hansen efter Ordre),

betr. Udredelse af et Erstatningsbeleb.

Reykjavik Bythings Dom af 28 Marts 1889: Indstævnte i Hovedsagen, O. J. Haldorsen, Tømmermand, bør for Hovedcitanten, Kjøbmand M. Johannessens Tiltale fri at være. Indstævnte i Kontrasøgsmålet M. Johannessen betaler til Kontracitanten, O. J. Haldorsen, 524 Kr. 11 Øre med 5 pCt. Rente fra Dato af Forligsklagen til Betaling sker. Omkostningerne i Hoved- og Kontrasøgsmålet ophæves. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 30 September 1889: Kontraappellanten, Tømmermand Ole J. Haldorsen, bør til Hovedappellanten, Kjøbmand M. Johannessen, betale Værdien af Dæksfartøjet „Vonin“ efter to af Retten udmeldte, uvillige og kyndige Mænds Taxation, saaledes som Skibet var beskaffet i September ifjor, da det blev bragt fra Reykjaviks Havn, dog saaledes at Taxationssummen ej overstiger 3000 Kr. og efter Fradrag af de før ommeldte 80 Kr. Hovedappellanten bør betale Kontraappellanten 524 Kr. 11 Øre med 5 pCt. Renter fra Dato af Klagen til Forligelseskommissionen til Betaling sker. Forøvrigt afvises Kontraappellantens Kontrakrav. Sagens Omkostninger i Hoved- og Kontrasøgsmålet for begge Retter ophæves. Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om end det i den indankede Dom omhandlede Skibs mangelfulde Udrustning har medvirket med Stormen til den foregaaede Stranding, findes dog Ansvarret for denne ikke paa Grund heraf at kunne paahvile Citanten, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten, der ikke var Skipper, kun i Fortsættelse af sit Arbejde med Skibets Istandsættelse paa tog sig at forestaa Skibets Flytning det korte Stykke Vej til dets Vinterleje, og at Indstævnte, der ønskede Skibets Flytning snarest muligt, selv var velbekjendt med dets Tilstand. Da det nu derhos ikke er oplyst, at den skete Skade vilde være forebygget, om der havde været mere Mandskab paa Skibet, og det heller ikke kan antages, at Citanten har ledet Sejladsen paa en uforsvarlig Maade, vil det ikke kunne paalægges ham at erstatte Indstævnte det denne ved Strandingen paaførte Tab, hvorfor han efter sin Paastand vil være at frifinde.

Forsaavidt Indstævnte ved Overretsdommen er tilpligtet at betale Citanten 524 Kroner 11 Øre med Renter, medens hans Kontrakrav iøvrigt er afvist, er der efter Sagens Stilling for Høiesteret ikke Spørgsmaal om at forandre Dommen,

ligesom denne ogsaa i Henseende til dens Bestemmelse om Processens Omkostninger vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at maatte ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 November 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 37—38.

Tirsdagen den 1 November.

Nr. 123. Tømmermand O. J. Haldorsen
(Nellemann efter Ordre)

contra

Kjøbmand M. Johannessen (Hansen efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Hovedappellanten, Kjøbmand Mathias Johannessen, ifjor Sommer rejste herfra Landet til Norge, anbetroede han Kontraappellanten, Tømmermand O. J. Haldorsen, at fortsætte og tilendebringe Reparationen af Dæksfartøjet „Vonin“, Johannessens Ejendom, som da laa paa Reykjaviks Havn, og da han atter var kommen tilbage fra Rejsen til Norge i Midten af September f. A., betroede han ligeledes Haldorsen at bringe Skibet her fra Havnen ind i Eidstjørn, og lægge det der op i Vinterleje. Den 19 September f. A. gik Haldorsen med Skibet indefter, men Dagen efter strandede det paa den nordlige Side af Geldinganes; Indstævnte med Mandskab forlod der Skibet, men det sloges i Stykker; Skibets Levninger eller Vragstykkerne af det bleve den 29 Oktober næstefier af udmeldte Mænd vurderede til 80 Kr. Dette Uheld anser Hovedappellanten foraarsaget ved Haldorsens Forseemmelse, samt at denne bør erstatte ham det Tab, som Skibets Stranding har medført. Han anlagde derfor Sag imod Haldorsen ved Reykjaviks Bythingsret, og paastod, at han blev dømt til at betale ham Skibets Værdi, som han ansatte til 3000 Kr., efter Fradrag af ovenmeldte 80 Kr., eller 2920 Kr., foruden Sagens Omkostninger. Paa den anden Side kontrastævned

Haldorsen Johannessen for Bythingsretten, og idet han paastod sig frifunden i Hovedsagen, gjorde han de Kontrakrav, at Johannessen blev dømt til at betale ham adskillige Gjælds- og Erstatningsbeløb, tilsammen 25,000 Kr., foruden Sagens Omkostninger, samt Kost og Tæring. Betræffende disse Haldorsens Kontrakrav faldt dog ingen Dom for Underretten, da de Dokumenter, hvorpaa Søgmaalet skulde støttes, efter Underdommerens Formening vare saa uklare, ulæselige og uforstaaelige, at ingen Dom kunde grundes paa dem. Dog blev Hovedcitanten dømt til at betale Kontracitanten 524 Kr. 11 Øre med 5 pCt. Renter fra Dato af Klagen til Forligelseskommissionen, som Afdrag paa Kravet, men Hovedcitanten havde selv under Sagens Drift anerkjendt Kravets Retmæssighed, forsaavidt dette Beløb angik. Paa den anden Side blev O. J. Haldorsen ved Bythingsdommen, som blev afsagt den 28 Marts, frifunden for Johannessens Tiltale med Hensyn til Erstatning for Skibets Stranding, men Sagsomkostningerne bleve ophævede saavel i Hoved- som i Kontrasagen. Denne Bythingsdom har Kjøbmand Johannessen appelleret til Landsoverretten med Stævning, dateret den 13 April d. A., og paastaet her for Retten, at O. J. Haldorsen bliver dømt til at betale ham 2920 Kr. for Skibet „Vonin“, principalter pure, men in subsidium saafremt Hovedappellanten med sin Ed bekræfter, at Skibet „Vonin“ for ham har havt en Værdi af 3000 Kr., da O. J. Haldorsen gik afsted med det fra Reykjaviks Havn den 19 September f. A., og at han i alt Fald bliver dømt til at betale ham Sagens Omkostninger for begge Retter med 150 Kr. Paa den anden Side har O. J. Haldorsen kontraappelleret Sagen ved Stævning, udgiven den 2 Maj d. A., og paastaet, at han i Hovedsagen bliver ganske frifunden for Johannessens Erstatningskrav, men at Johannessen bliver i Kontrasøgmaalet dømt efter hans Krav for Underretten, og har han fejlet nogle subsidiære Paastande til denne principale Paastand, deriblandt som den yderste subsidiære Paastand, at Bythingsdommen bliver stadfæstet, og hvad Udfaldet end bliver, at der bliver tildømt ham Sagens Omkostninger for begge Retter.

Skjendt der ikke er Grund til at afvise Kontrasøgmaalet fra Overretten efter Hovedappellantens Paastand, fordi Underretsdomsakten ikke blev fremlagt fra Kontraappellantens Side samtidig med hans Kontraappellationsstævning — men de bleve fremlagte under Sagens Drift — kan det dog ej undgaaes at afvise fra Overretten Kontrakravene af den Grund, at Underdommeren ej har paakjendt dem. Forsaavidt Underdommeren har dømt Hovedappellanten til at betale Kontraappellanten 524 Kr. 11 Øre med 5 pCt. Renter fra Datum af Klagen til Forligelseskommissionen, da har Hovedappellanten ikke særskilt krævet, at denne Dommens Bestemmelse bliver forandret, hvorhos han under Sagens Drift for Bythingsretten har erkjendt Ret-

mæssigheden af denne Fordring. Dommens Bestemmelse om bemeldte 524 Kr. 11 Øre bliver derfor at stadfæste.

Hvad Hovedsagen angaar, eller Hovedappellantens Fordring paa Skadeserstatning for, at Skibet „Vonin“ strandede og sloges i Stykker, da har Kontraappellanten fremhævet, at han ikke har paataget sig nogen Forpligtelse til at være ansvarlig for Skibet paa Vejen fra Reykjavik ind til Eidstjærn, at han heller ikke har ved sin Adfærd paadraget sig sligt Ansvar, hvorimod adskillige Omstændigheder, som han ikke kunde overvinde, have foraarsaget, at Skibet forliste paa Vejen, i Særdeleshed Storm; Stormen havde meget tiltaget, efterat han gik afsted med Skibet, og at det havde været forrygende Vejr paa den Tid, da Skibet strandede; ogsaa havde Skibets Udrustning med Hensyn til Toug og Sejl været slet, Spillet ubrugeligt og Mandskab faatalligt og utilstrækkeligt, og mener han, at intet heraf kan tilregnes ham, men at selve Hovedappellanten selv bør være ansvarlig for Samme. Vel forholder det sig saa, at Kontraappellanten har ikke ved nogen udtrykkelig Overenskomst, skriftlig eller mundtlig, paataget sig at indestaa for Skibet paa Vejen fra Reykjavik ind i Eidstjærn, men da han paatog sig at flytte det derhen — og det maa anses bevist i Sagen, at han var Formand for Flytningen — saaledes udrustet med Sejl, Tougværk osv., som det var, og hele dets Udrustning maatte være ham bekendt, da han havde havt det under Reparation en stor Del af Sommeren forinden Flytningen, men slet Udrustning af Skibet og Mangel paa tilstrækkeligt Mandskab har, efter hvad der er oplyst i Sagen, været den væsentligste Aarsag til Strandingen, snarere end Storm og Uvejr, da synes han ved at gaa afsted med Skibet saaledes udrustet at have udvist saa megen Uforsigtighed og Uagtsomhed, at han ikke kan undgaa at indestaa for Følgerne, og skal endvidere med Hensyn hertil bemærkes, at det ikke er bevist, at Hovedappellanten har drevet Kontraappellanten afsted med Skibet, thi de Ord, som man har bevidnet, at han har brugt i denne Henseende, tilkjendegive ikke videre end hans Ønske om, at Skibet blev flyttet det allerførste; det har ogsaa efter det i Sagen oplyste været en let Sag for Kontraappellanten og staaet i hans Magt at faa det nødvendige Mandskab og Udrustning til Skibet og dets Flytning, men han synes, forinden han gik afsted med det, at have anset det Mandskab og den Udrustning, han havde, tilstrækkelige til at bringe Skibet helt og holdent ind i Eidstjærn, og da han baade var Skibstøttermand og Sømand, men Hovedappellanten ikke, havde Hovedappellanten Grund til at stole paa ham, at han ikke forhastede sig med Flytningen af Skibet. Overretten maa derfor være enig med Underdommeren i, at Kontraappellanten har ved Flytningen af Skibet udvist Uforsigtighed og Mangel paa Omsigt i saa høj Grad, at han bør være Hovedappellanten ansvarlig for Følgerne.

Hovedappellanten har anført, at Skibet „Vonin“ havde en Værdi af 3000 Kr., da det forliste, og til Bevis derfor bemærket, at han ved den Tid har af en bestemt opgivet Mand været tilbuds dette Beløb som Kjøbesum for Skibet. Imod Kontraappellantens Protest synes det dog ikke rigtigt at bestemme Skadeserstatningen efter den Værdi, som denne Mand har erklæret, at han vilde have givet for Skibet, hvis Kontrakten om Kjøbet havde kommet istand, da Kontrakten dog ikke var afsluttet, thi herved er ikke tilvejebragt Bevis for Skibets Værdi i den Stand, det var, idet Kjøbekontrakten ikke kom endelig istand. Paa den anden Side synes det at maatte forudsættes, at der findes Mænd, der have været saa bekendte med Skibets Tilstand og Udrustning, da Kontraappellanten afgik herfra Reykjavik ind til Eidstjörn, at man kunde underlægge deres Taxation at udfinde, hvilken Skibets Værdi dengang var. Landsoverretten skjønner derfor for Ret, at Kontraappellanten bør dømmes til at betale Hovedappellanten som Skadeserstatning Værdien af Skibet „Vonin“, saaledes som den var i September f. A., da Kontraappellanten gik afsted med det, efter 2 af Retten udmeldte, uvillige, skibsbygningskyndige Mænds Taxation, dog saaledes at Taxationssummen ikke overstiger 3000 Kr., efter Hovedappellantens Paastand; dog bliver at fradrage Taxationssummen Værdien af Skibsvraget, som man har vurderet til 80 Kr., og kan det efter de beedigede Beretninger, som fremlagte have været for Landsoverretten, antages, at denne Vurdering af Skibsresterne er høj nok, og at den ikke vilde været højere, om endog den havde fundet Sted 2—3 Dage, efterat Strandingen skete. Efter dette Sagens Udfald og dennes Omstændigheder overhovedet bør samtlige Sagsomkostninger baade i Hovedsagen og i Kontrasøgsmaalet for begge Retter ophæves.

Onsdagen den 2 November.

Nr. 207.

Advokat Nellemann.

contra

Knud Julius Ludvig Bøytler (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen for Mæglere i Kjøbenhavn af 22 December 1808 samt for uberettiget at have drevet Vognmandsnæring.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 April 1892: Tiltalte Knud Julius Ludvig Bøytler bør have sin Beskikkelse som Varemægler i Kjøbenhavn forbrudt og til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 15 Kr. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for uberettiget at have drevet Vognmandsnæring, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den Straf, der herfor kan idømmes, ikke naaer summa appellabilis.

Det i den indankede Dom fremstillede, af Tiltalte udviste Forhold, for hvilket han er idømt Straf, findes ikke at kunne betragtes som en saadan Speditionsforretning, som det ved Forordning 22 December 1808 § 13 er forbudt Mæglere at befatte sig med, da hans i saa Henseende udviste Virksomhed kun har været et Accessorium til de af ham som Mægler udførte Forretninger, og han ikke for samme har beregnet sig eller oppebaaret noget særligt Vederlag, i hvilken Henseende bemærkes, at det maa blive uden Indflydelse, at han ved egne Vogne har besørget Varers Transport her i Byen, da han for saadan Transport kun har beregnet sædvanlig Betaling.

Som Følge heraf og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde vil Tiltalte være at frifinde.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for uberettiget at have drevet Vognmandsnæring afvises Sagen. Iøvrigt bør Knud Julius Ludvig Bøytler for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesterets-sagfører Asmussen, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag, under hvilken Varemægler Knud Julius Ludvig Bøytler, der er født den 12 September 1858, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Forordningen for Mæglerne i Kjøbenhavn af 22 December 1808 og for uberettiget at have drevet Vognmandsnæring, ere de nærmere Omstændigheder ifølge den af Tiltalte aflagte Forklaring, der i det Hele stemmer med det iøvrigt Oplyste, følgende:

Tiltalte har forklaret, at han, der ifølge en for ham af Magistraten her i Staden den 9 Juni 1887 udfærdiget og den 21 Juli næst efter allerhøjest stadfæstet Beskikkelse som Varemægler i Kjøbenhavn fra 1887 til Januar d. A. har drevet Forretning som saadan, i dette Tidsrum jævnlig har været medvirkende ved Afslutningen af Handler mellem kjøbenhavnske Handlende paa den ene Side og Provinskjøbmænd paa den anden Side saa vel som i Tilfælde, hvor Parterne paa begge Sider vare Provinskjøbmænd. Da imidlertid de paagjældende Handler efter Tiltaltes Forklaring, som der ingen Anledning er til at forkaste, ere blevne afsluttede her i Byen, uden at det foreligger oplyst, at særligt de vedkommende Provinskjøbmænd herved have gjort sig skyldige i uberettiget Næringsbrug, skjønnes det ikke, at Tiltalte ved sit ovennævnte Forhold har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Mæglerforordningens Bestemmelser. Det ses nemlig ikke, at der findes nogen Hjemmel til at statuere, at de kjøbenhavnske Varemæglere skulle være udelukkede fra at betjene Provinskjøbmænd, naar de paagjældende Handler dog maa siges at blive afsluttede her.

Tiltalte har endvidere forklaret, at han for en enkelt Provinskjøbmand har havt en staaende Fuldmagt til paa dennes Regning og Risiko og i dennes Navn at gjøre saadanne Indkjøb af Foderstoffer, som Tiltalte maatte finde favorable for sin nævnte Mandant, men heller ikke herved skjønnes Tiltalte, der af vedkommende Kjøbmand ikke vil have erholdt andet Vederlag end den sædvanlige Mæglerkurtage, at have gjort sig skyldig i et efter Mæglerforordningen, særligt dennes § 13, straffbart Forhold.

Derimod ses det ikke rettere, end at Tiltalte ved sit nedennævnte Forhold har gjort sig skyldig i en Overtrædelse af den oftnævnte Forordnings Bestemmelser. Tiltalte har nemlig forklaret, at han siden Maj f. A. i Tilfælde, i hvilke en Handel ved hans Medvirkning er bleven bragt i Stand, har paataget sig Transporten pr. Vogn af de paagjældende Varer mellem Skibe her i Havnen, de herværende Jernbanestationer og herværende Pakhuse, at han for saadan Transport har beregnet sig Betaling efter den almindelige Vognmandstaxt, og at han fredeles oftere i Tilfælde som de nævnte, naar Varerne skulde forsendes videre pr. Skib eller pr. Jernbane, har paataget sig dette, bl. A. ved i eget Navn at udfærdige det fornødne Fragtbrev.

Den af Tiltalte saaledes udfoldede Virksomhed maa nemlig betegnes som en Speditionsforretning, og Tiltalte har herefter overtraadt Mæglerforordningens § 13, der forbyder Mæglerne at befatte sig med Spedition for egen Regning, uden at det kan komme i Betragtning herimod, at den ovennævnte Videreforsendelse altid er sket for Vedkommendes egen Regning og Risiko, og at Tiltalte ikke har beregnet sig noget særligt Vederlag for sin Besørgelse af Varernes Videreforsendelse, samt har ladet Betalingen af Fragten være sig uvedkommende. I en af Grosserersocietetets Komite under 11 Januar d. A. afgiven Erklæring er det ogsaa udtalt, at den af Tiltalte udfoldede Virksomhed efter Komiteens Formening maa betegnes som en Spediteren for egen Regning. I Henhold til det saaledes anførte vil Tiltalte i Medfør af den nysnævnte Lovbestemmelse være at dømme til at have sin Beskikkelse som Varemægler her i Staden forbrudt.

Da Tiltalte derhos først den 10 September f. A. har løst Borgerskab som Vognmand her i Staden, vil han, der saaledes indtil da uden Hjemmel har drevet den ovennævnte Vognmandsnæring — det bemærkes, at Tiltalte efter sin Forklaring har holdt 3 Arbejdsvogne til Besørgelse af den paagjældende Arbejdskjørsel — endvidere være at anse efter Næringslovens § 75 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde paa 15 Kr.

Torsdagen den 3 November.

Nr. 250. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Julius Johannes Altenburg (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktober 1890: Tiltalte Carl Julius Johannes Altenburg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle med denne Sag lovlige forbundne Omkostninger derunder Salær til Aktor Sagfører Jørgensen med 20 Kr. og Defensor Kammerassessor Jespersen med 12 Kr., og endvidere bør Tiltalte udrede følgende Erstatningsbeleb, nemlig til Boghandler Milo 20 Kr., Smed Petersen 170 Kr., Trikotagehandler O. Christiansen

15 Kr., Glarmester Iversen 15 Kr., Kjøbmand L. Andersen 15 Kr., Cand. pharm. Aschlund 15 Kr., Læge Baden 10 Kr., Cigarhandler Langkilde 15 Kr., Uhrmager Aug. Jørgensen 10 Kr., Snedker Andresen 15 Kr., Grosserer Vilh. Gerlach 15 Kr., Restauratør Lumby 15 Kr. og Fotograf Jacobsen 12 Kr. De idømte Erstatningsbeleb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1891: Tiltalte Annonceagent Carl Julius Johannes Altenburg bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Uger og betale Isenkræmmer Knudsen i Odense 15 Kr. i Erstatning. I Henseende til de iøvrigt idømte Erstatninger samt Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 40 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Tiltalte Annonceagent Carl Julius Johannes Altenburg for bedrageligt Forhold anlagte, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

I Forsommeren 1889 indfandt Tiltalte sig i Odense for at samle Abonnenter til en saakaldt patenteret Adressekorttavle, bestemt til at optage Abonnenternes Adresse- og Anbefalingskort. Tavlen vilde han, som han angav, lade ophænge paa et passende Sted i Byen, særligt i et af de bedre Hoteller, helst Brockmanns Hotel. Han traf Aftale med Boghandler Milo om,

at denne skulde trykke et for hver Abonnent passende Antal Adressekort til Kassen og inddrage sin Betaling herfor hos Abonnenterne, der, som Tiltalte angav, selv skulde betale dem, og om, at han fremdeles skulde holde Kassen forsynet med Kort mod en maanedlig Betaling af 15 Kr., som han kunde hæve hos Sagfører Max Smith. Af Hensyn hertil tegnede Boghandler Milo sig selv som Abonnent for 3 Maaneder og betalte Tiltalte første Maaned Leje med 15 Kr. Med nævnte Sagfører Smith aftalte Tiltalte dernæst, at denne skulde overtage Indkrævningen af Maanedsbetalingen hos de Abonnenter, Tiltalte fik, mod 10 pCt. i Omkostninger, og under Hensyn til den herved forventede Fortjeneste tegnede Smith sig som Abonnent for 3 Maaneder og betalte 15 Kr. til Tiltalte for den første Maaned. Hos Smed Chr. Petersen opnaaede Tiltalte ligeledes at faa tegnet Abonnement for 3 Maaneder, saaledes at 15 Kr. betaltes for 1 Maaned, idet han samtidig hos ham bestilte Adressetavlen for en Betaling af 200 Kr., hvoraf 30 Kr. skulde likvideres som Petersens Abonnementsbetaling for 2 Maaneder, 30 Kr. skulde afgjøres ved Anvisning paa Abonnementsbetaling hos en opgiven Abonnent, og Resten, 140 Kr., skulde betales kontant eller ved Anvisning paa Sagfører Smith. Endelig lykkedes det Tiltalte at faa tegnet endnu 14 Abonnenter, dog at han, da de fandt Betalingen for høj, overlod dem 3 Maaneders Abonnement og kvitterede for Betaling af 45 Kr., mod at han strax fik kontant Betaling, hos de 10 af 15 Kr. hver, hos en af 12 Kr. og hos 2 af 10 Kr. hver, medens endelig en erklærede først at ville betale, naar Tavlen var ophængt. Til endel af disse opgav Tiltalte urigtigen, at han kun overlod dem Abonnementet saa billigt, fordi der kun var een Plads tilbage i Tavlen, hvorhos han overfor 4 af dem lovede at levere de for deres Vedkommende fornødne Adressekort gratis. Om dette sidste underrettede Tiltalte ikke Milo, der i Henhold til Aftalen trykkede Adressekort til forskjellige Abonnenter uden herfor at kunne faa Betaling, og heller ikke meddelte han Sagfører Smith, at Abonnementsprisen var nedsat, og at han selv havde hævet den, saa at Intet blev tilbage at inkassere, hvorimod han forlod Odense uden at foretage videre til Opfyldelse af sine Løfter overfor Abonnenterne. Paa Petersens skriftlige Opfordring lovede han vel gjentagne Gange at komme til Odense herfra Byen, men opfyldte heller ikke disse Løfter, og da Petersen selv forsøgte at anbringe Tavlen, viste det sig, at Tiltalte hverken i Brockmanns Hotel eller andetsteds havde søgt Plads til den, hvorfor den afvistes, og paa det Sted, hvor den tilsidst af Petersen anbragtes, maatte den kort efter nedtages, da Abonnenterne vare misfornøjede med Stedet. Heller ikke sine forskjellige Løfter om Betaling til Petersen opfyldte Tiltalte, ikke engang efterat denne under et Ophold heri Byen i Oktober 1889 havde faaet skriftlig Kontrakt

oprettet med Tiltalte, og han har heller ikke paavist nogen rimelig Udsigt til at kunne betale.

Ligesom Tiltalte har handlet svingagtigt overfor Milo og Smith ved selv at tilintetgjøre den Fortjeneste, som han, for at bevæge dem til at betale Abonnement, havde givet dem Anvisning paa, saaledes kan der efter Tiltaltes Forhold i det Hele ikke tages Hensyn til hans Forklaring om, at det har været hans Hensigt at opfylde de forskellige Forpligtelser, han havde paataget sig, og det maa derfor billiges, at han, der er født 9 December 1855 og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12te Juli 1879 er straffet efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, med simpelt Fængsel i 1 Maaned, nu ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, som er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Uger.

Nr. 294. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Hans Nathias Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 26 August 1892: Hans Nathias Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne C. Petersen og J. L. Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Amtet anordnet Justitsaktion mod Hans Nathias Andersen for Brandstiftelse i Anledning af, at hans paa 15 Selvejergaards Fortoug i Vestermarie Sogn beliggende, af 3 sammenbyggede straatækkede Længer bestaaende Ejendom Søndag Morgen den 19 Juni d. A. nedbrændte til Grunden i faa Timer.

Tiltaltes Forklaring, der bestyrkes ved det iøvrigt fremkomne, gaar ud paa, at han, der i flere Dage havde søgt af skyde nogle Raager, der opholdt sig paa hans Kartoffelmark norden Huset uden at kunne komme dem paa Skud, bemeldte Morgen Kl. 7, da han atter hørte Raagerne paa Marken, tog sin Bøsse, der hang ladet med Hagel og Krudt samt Papir til Forladning, hvormed han gik ind i Stalden i nordre Længe og affyrede Skudet gennem Aabningen i et Vindue, hvis ene Rude var itu, efter Raagerne uden at ramme nogen. Forinden han skjød, havde han stukket Bøsseløbet saa langt ud gennem Aabningen, i hvilken han havde passende Anlæg, at det næsten var helt udenfor Vinduet i en Højde af 2 Alen 8 Tommer fra Gulvet, hvorfor han antager, at Bøssesipen naaede 8 à 10 Tommer udenfor Taget og fandtes 14 à 16 Tommer under det, da han skød. Efterat have afgivet dette Skud i nordostlig Retning og set Raagerne flyve bort, forlod Tiltalte Stalden uden at mærke noget til Ild og opholdt sig derefter dels i Gaardsrummet mellem Længerne og dels inde hos Børnene, som han 2 Gange kaldte paa for at faa dem op. Da der saaledes var hengaet ca. 20 Minuter efter Skudet, opdagede Tiltalte, at der var Ild i Taget over det Sted, hvor han havde staaet og skudt, idet han, da hans 11aarige Datter ytrede, at det lød, som det regnede, gik hen og aabnede en Dør i Kjøkkenet, hvorfra han saa Ilden brænde. Der havde den Morgen ikke været Ild paa Skorstenen, og der var ikke set Nogen passere forbi Huset, hvorfor Tiltalte, der beboede Stedet alene med sine 2 Børn, antager, at Ildsvaaden er afstedkommet ved det af ham affyrede Skud, enten ved Explosionen deraf eller ved Ild fra Forladningspapiret. Hvor eller iøvrigt hvorledes Ilden har fænget, har ikke kunnet oplyses. Under Branden var det næsten stille Vejr fra Morgenstunden af, og Vinden var vestlig. Ved Ildsvaaden er der tilføjet Landbygningernes almindelige Brandforsikring et Tab af 4799 Kr. og en Udgift af 4 Kr., og Brandskaden for Løsøre, der var forsikret i Bornholms Landboeres Brandforsikringsselskab, andrager 1144 Kr., hvorom Erstatningspaastand er nedlagt.

Efter det ovenfor Oplyste er det mod Tiltaltes Benægtelse ikke bevist, at han forsætlig har paasat Ilden, og forsaavidt han sigtes for ved Tilisodesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaaden, skjønnes der heller ikke at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at Ilden er opstaaet ved det af ham afgivne Skud; og selv om det maa anses for sandsynligt, at Ilden

er opkommet derved, at Forladningen efter Skudet i brændende Tilstand er hvirvlet op paa Husets Tag, findes Tiltalte dog ved selve Skydningen ikke at have tilsidesat almindelig Forsigtighed, naar henses til, at han havde skjellig Grund til at befri sig for Raagerne, og at Skudretningen var bort fra Huset og ud over Marken, hen over hvilken den svage vestlige Vind førte Krudtrøgen, samt at Bøssepiben naaede et Stykke udenfor Tagfæstet og var temmeligt nedenfor samme, da Skudet faldt. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 29 Oktober 1845 og ikke forhen har været straffet, i det Hele blive at frifinde for Aktore Tiltale i denne Sag, under hvilken der efter dette Resultat ikke vil kunne paalægges ham noget Erstatningsansvar.

Nr. 119. Maler M. J. Rosenberg (Nellemann)

contra

Kjøbmand J. Jensen (Ingen),

betr. Indfrielsen af en Kaution.

Middelsom-Sønderlyng Herreders ordinære Rets Dom af 2 April 1891: Imod Extradition i kvitteret Stand af de under Sagen fremlagte Kautionsbeviser af 1 Juli 1883 og 5 og 8 Juli s. A. bør Indstævnte, Maler Rosenberg af Langaa, til Citanten, Kjøbmand J. Jensen af Lemvig, betale 2314 Kr. 2 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1889 til 24 Februar 1890 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt nærværende Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Overdragelsesdokumentet af 5 og 8 Juli ikke er tilstrækkeligt stemplet, og at Beviset af 5 Juli*) s. A. ikke ses at være stemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 1 Juli.

Høiesterets Dom.

Vel fremgaaer det af Proceduren, at Indstævnte i sine Bøger har afskrevet Vurderingssummen af de ham af Citantens Søn overdragne Varer paa dennes Gjæld, men denne Afskrivnings Retsvirkning maatte, som det ogsaa maatte være Hoveddebitor indlysende, være afhængig af, at den skete Betaling ikke blev afkræftet efter Paastand af dennes eventuelle Konkursbo. Indstævnte har derhos hverken tilbageleveret det til ham udstedte Dokument i kvitteret Stand eller overfor Citanten udtalt sig paa en Maade, der kunde berettige denne til at anse sin Forpligtelse for bortfalden. Ligesom nu den skete Modtagelse af Varer i Betaling ikke overfor Citanten indeholdt nogen Retsstridighed, saaledes har denne heller ikke oplyst — hvad der ogsaa efter samtlige foreliggende Omstændigheder er uantageligt — at hans Retsstilling ved den nævnte Transaktion i nogen Henseende skulde være bleven forringet. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et Overdragelsesdokument af 8 Juli 1883 afstod Indstævnte, Kjøbmand J. Jensen i Lemvig, til Citanten, Malermester af Langaa Rosenbergs Søn, Detaillist H. J. Rosenberg, en af Indstævnte indtil da dreven Detailforretning med Mode- og Manufakturvarer i Struer, og for Opfyldelsen af de i dette Dokument indeholdte Bestemmelser, særlig for Betalingen af et Beløb af c. 16,940 Kr., som H. J. Rosenberg skulde betale Indstævnte for det i Henhold til det ommeldte Dokument overtagne Varelager og Inventarium, og som skulde afdrages med 1000 Kr. i hver af de første 12 Maaneder og med 500 Kr. i hver af de derpaa følgende Maaneder, indestod Citanten Indstævnte som Kautionist og Selvskyldner, ligesom Citanten derhos i et af ham den 1 Juli 1883 oprettet Dokument til yderligere Betyggelse for Citanten forpligtede sig til, naar Forretningen den 1 September

s. A. overtoges, da at meddele Indstævnte Skadesløsbrev med oprykkende Panteret i samtlige sine faste Ejendomme for det Beløb, hvormed Overtagelsessummen maatte vise sig at overstige 10,000 Kr. Efterat Citantens Søn af den ham saaledes paa-hvilende Gjæld havde afbetalt saa meget, at der endnu resterede et Beløb af omtrent 2700 Kr., saae han sig i Begyndelsen af Aaret 1885 ikke i Stand til at efterkomme sine overfor Indstævnte paadragne Forpligtelser, og denne og Citantens Søn indgik da en Overenskomst med hinanden, ifølge hvilken Indstævnte til Dækning for bemeldte Resttilgodehavende med Renter overtog endel ukurante Varer af Debtors Lager til en nærmere aftalt Pris, men da Citantens Søn kort efter gik fallit, og den mellem ham og Citanten indgaaede Overenskomst blev afkræftet i Henhold til Konkurslovens § 20, idet Indstævnte ved Overrettens Dom af 23 April 1888 blev tilpligtet til H. J. Rosenbergs Konkursbo enten at udlevere de paa en under Sagen fremlagt Fortegnelse opførte Varer eller betale 2724 Kr. 38 Øre med Renter, var Indstævnte indekrænket til for sit Krav at søge Dækning i Citantens Søns Konkursbo. Efter hvad der er oplyst, udgjorde det Restbeløb, som Citantens Søn ifølge det nævnte Overdragelsesdokument skylder Indstævnte, og for hvilken denne har søgt Dækning i Førstnævntes Konkursbo, ialt et Beløb af 3213 Kr. 92 Øre, men herfra gaaer den Indstævnte udbetalte Dividende, der beløber sig til 899 Kr. 90 Øre, og Indstævnte har nu under nærværende Sag paastaet Citanten tilpligtet at betale Forskjellen herimellem, nemlig 2314 Kr. 2 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1889 til Forligsklagens Dato den 24 Februar 1890, og derefter 6 pCt. p. a., indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Indstævntes Paastand tagen til Følge saaledes, at Citanten er tilpligtet mod mod Extradition i kvitteret Stand af de ovennævnte to Dokumenter at betale Indstævnte det nysnævnte Beløb med Renter som anført, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Sin Paastand om Frifundelse støtter Citanten i det Væsentlige paa, at Indstævnte er gaaet frem paa en kontraktstridig Maade ved i Stedet for i Medfør af det oprettede Overdragelsesdokument at modtage kontant Betaling af Citantens Søn uden Citantens Vidende og Villie at lade sig dække for sit Resttilgodehavende med Varer fra Citantens Søns Lager, hvilket efter Citantens Paastand endog har været en medvirkende Aarsag til Sønnens Fallit. Han har derhos gjort gjældende, at Indstævnte ved den stedfundne Overdragelse af Varer maa betragtes som fyldestgjort for sit Krav, og at den Omstændighed, at den stedfundne Overdragelse senere i Relation til Fallitboet er bleven

omstødt, maa være Citanten uvedkommende, da han ingen Underretning vil have modtaget om Afkræftelsessagen, og der først den 18 November 1889, altsaa mere end 1½ Aar efterat Overrettens Dom var falden og 4½ Aar efterat hans Søns Bo var tagen under Konkursbehandling, overfor ham er fremsat Fordring om at opfylde sin Kautionsforpligtelse. Endelig har Citanten anbragt, at hans Søn for mere end 4 Aar siden er draget til Amerika, og at Citanten ved Indstævntes nævnte Optræden er bleven afskaaren fra at gøre sit formentlige Regreskrav paa Sønnen gjældende. Selv om det imidlertid maatte forholde sig, som af Citanten paastaet, hvad Indstævnte dog har benægtet, at han var uvidende om, at Sønnen havde forsøgt at afgjøre sin Gjæld overfor Indstævnte ved til denne at overdrage endel Varer, maa der gives Indstævnte Medhold i, at en saadan Overdragelse ikke har været i Strid med Bestemmelserne i det ovennævnte Dokument af 8 Juli 1883, og naar den skete Overdragelse derefter omstødes ved den af Konkursboet anlagte Afkræftelsessag, maa Indstævnte fremdeles hefte i Henhold til den af ham indgaaede Kautionsforpligtelse, uden at der kan tillægges den Omstændighed nogen Vægt, at Citanten ikke vil have modtaget nogen Underretning om Afkræftelsessagen, idet han end ikke har turdet paastaa, at den ommeldte Sag vilde have faaet et andet Udfald, hvis han var indtraadt i samme. Da der nu heller ikke kan tillægges de andre af Citanten fremsatte Indsigelser nogen Betydning, vil Underrettens Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere tilkjendte Indstævnte skadesløst, som Følge heraf være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte som meldt ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ikke andre Stempelovertrædelser at være begaaede end den i Underrettsdommen med Hensyn til Dokumentet af 1 Juli 1883 ommeldte.

Fredagen den 4 November.

Nr. 94. Grosserer **A. T. Møller** (Selv)

contra

Slagtermester **A. Olsen** (Rée),

betr. Betaling af 1371 Kr. 90 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1890: Indstævnte, Grosserer A. T. Møller, bør til Citantens, Slagtermester A. Olsen, betale 1369 Kr. 90 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 29 December 1888 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 18 Marts f. A. og 19 Maj d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontracitantens Paastand være at stadfæste. Vel har Hovedcitanten for Høiesteret til Støtte for sin Paastand om i det Væsentlige at frifindes tillige henvist til Forordning 14 Maj 1754 og derhos fremlagt en Daabsattest, hvorefter han er født den 21 Oktober 1853; men da Kontracitanten først under selve Sagens Procedure for Høiesteret er gjort bekjendt med Daabsattesten og derved gjort opmærksom paa den Indsigelse, som herpaa mulig kunde støttes, følger det af Forskriften i Plakat 12 Maj 1784 § 2, at der imod Kontracitantens Protest ikke kan tages Hensyn til det paa dette Sagens Trin af Hovedcitanten deri Indbragte, paa hvis Imødegaaelse Kontracitanten ikke har kunnet være forberedt.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Hovedcitanten have at betale til Kontracitanten med 300 Kroner. Derhos findes han efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde anses med Mulkt for unødigt Trætte, som vil kunne bestemmes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten, Grosserer A. T. Møller, til Kontracitanten, Slagtermester A. Olsen, med 300 Kroner. Saa betaler Hovedcitanten og til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner samt endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Slagtermester A. Olsen, paastaet Indstævnte, Grosserer A. T. Møller, tilpligtet at betale ham 1371 Kr. 90 Øre med Rente 5 pCt. aarlig fra 12 November 1878 til Forligsklagens Dato den 29 December 1888 og derefter 6 pCt. aarlig, som Indstævnte ifølge Kontokurant skal skyldes Slagtermester Andreas Trebbin, af hvem Citanten under 16 December 1888 har erholdt Transport paa Fordringen. Denne hidrører fra et Handelsmellemværende mellem Indstævnte og nævnte Trebbin, hvilket efter Citantens Fremstilling bestod deri, at Trebbin indtil 1877 fra Indstævntes Forretning i Aarhus modtog Tarme og andre Biprodukter fra Slagtning og sendte Indstævnte Kontanter dels til Dækning heraf, dels til Brug i hans Forretning, hvorhos han, der er Indstævntes Morbroder, endvidere, udenfor hvad der vedkom Forretningen, gjorde forskjellige Udlæg for Indstævnte og forstrakte ham med mindre Beløb til personligt Forbrug. Medens Indstævnte i sidstnævnte Henseende har indrømmet Kontokurantens Rigtighed og erkjendt sig pligtig at betale de herfra hidrørende Beløb af ialt 92 Kr., har han iøvrigt paastaet sig frifunden, idet han har anført, at han ingensinde har drevet selvstændig Forretning i Aarhus, men kun opholdt sig sammesteds som Trebbins antagne Opkjøber, og at han er vis paa at have sendt Varer til lige saa stor Værdi, som de ham tilsendte Beløb udgjøre. Denne Indstævntes Fremstilling stemmer imidlertid ikke med det iøvrigt Oplyste; thi ligesom det af hans under Sagen fremlagte Regnskabsbog fremgaaer, at han har staaet i Handelsforbindelse med flere Andre, uden at hans Mellemværende med disse har vedkommet Trebbin, saaledes fremgaaer det endvidere, at han ikke for de Trebbin sendte Varer har anført nogen Indkjøbspris, hvilket han, hvis han havde været hans Opkjøber, ikke kunde undlade. At Indstævnte førte selvstændig Forretning, er desuden bestyrket ikke blot ved et af Citanten ført Vidnes Udsagn, men særlig derved, at Indstævnte, hvis han havde været Bestyrer af en Forretning for Trebbin, maatte have havt Krav paa et Vederlag enten fast Løn eller Provision, men herom har der — efter hvad der er in confesso — ikke været Tale, ligesom han heller ikke her under Sagen har opstillet nogen Fordring i saa Henseende; hertil kommer endnu, at han ved Udgangen af 1876 selv i Trebbins Regnskabsbog opgjorde sin Konto uden Bemærkning om den Skyld, han derefter vilde staa i til Trebbin, og at han i Skrivelse af 31 December 1879 til Trebbin forlangte en Opgjørelse af, hvor meget han skyldte ham, med Tilføjende, at han haabede fra Juni Termin 1880 at kunne begynde at afdrage Gjælden, som han derhos var villig til at forrente, hvis Trebbin ønskede saadant. Som Følge heraf vil Indstævnte, hvis øvrige Indsigelser mod Opgjørelsens Rigtighed dels som ubeviste,

dels som savnende den fornødne Bestemthed ikke kunne tages i Betragtning, naar undtages, at han har paavist en Regnefejl af 2 Kr. — hvormed Fordringen derfor vil være at nedsætte — være iøvrigt at dømme efter Paastanden, dog at Renten først vil kunne beregnes fra Forligsklagens Dato og med 5 pCt. aarlig. Processens Omkostninger, som hver af Parterne have paaستاet sig tilkjendt, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 18 Marts f. A. og 19 Maj d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 7 November.

Nr. 278.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peder Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 203.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 31 Marts 1892: De Tiltalte, Landvæsenseleverne Jens Peder Jørgensen af Korselitze og Christian Frederik Ludvigsen af Bellinge, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og i 5 Dage. Saa bør Tiltalte Jørgensen endvidere betale Politibetjent Kläschen af Nykjøbing 24 Kr.; begge Tiltalte in solidum udrede alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og til Defensor, Overretssagfører Holst, 15 Kr. til hver, Tiltalte Jørgensen endvidere Omkostningerne ved hans Arrest under Forhørene og hver af de Tiltalte for sit Vedkommende Omkostningerne ved Straffens Eksekution. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1892: I Henseende til Straffene og Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkost-

ninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Seidelin og Jacobsen for Overretten, 15 Kr. til hver, betaler Tiltalte, Landvæsenselev Jens Peder Jørgensen, en Trediedel, hvorhos de to Trediedele udredes af ham og Tiltalte, Landvæsenselev Kristian Frederik Ludvigsen, Een for Begge og Begge for Een. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peder Jørgensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, vil den, forsaavidt den angaar denne Tiltalte, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Landvæsenseleverne Jens Peder Jørgensen og Kristian Frederik Ludvigsen, Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 203, Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 100, jfr. §§ 98 og 101, og ved de under Sagen førte Vidner er følgende godtgjort:

Efterat et den 14 Februar d. A. i Sønder Kirkeby paa Falster afholdt offentlig Bal var afsluttet nogle Timer efter Midnat, og de fleste Deltagere havde fjernet sig, opfordrede den til Ordens Overholdelse tilstedeværende Politibetjent Kläschen de to Tiltalte og nogle andre endnu i Ballokalet tilstedeværende Personer til at forlade dette, hvilket de ogsaa gjorde, Tiltalte Ludvigsen dog først efter nogen Vægning, og idet Betjenten førte ham ud ved Armen, hvorpaa Udgangsdøren aflaaedes. Udefra gav Tiltalte Jørgensen sig til at slaa med en Stok paa Vinduerne, og da Værtens Datter anmodede Betjenten om at holde Styr

paa de udviste Personer, gik han ud og paabød Ro, men blev i det samme af Tiltalte Jørgensen slaaget i Hovedet med et Eggespir af $1\frac{1}{2}$ Tommes Tykkelse, hvorved der lidt til venstre for Pandens Midtlinie lige under Haargrænsen tilføjedes ham et, ind til Benet gaaende omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme langt vinklet Saar, saa at han faldt om. Idet han gik ind for at afvaske Blodet, sagde Tiltalte Ludvigsen til ham: „Saadan en Karl, saadan en Karl er vi ikke bange for.“ Betjenten havde imidlertid faaet fat i Eggespiret og nægtede, da han nogen Tid efter forlod Stedet, at efterkomme de Tiltaltes Forlangende om Eggespirets Udlevering, hvorpaa de Tiltalte søgte at snappe det fra ham og i denne Hensigt i nogen Tid vedbleve at kredse om ham paa en generende Maade, indtil det lykkedes dem at fravriste ham det. Beskadigelsen medførte Betjentens Utjenstdygtighed i henved 14 Dage, men kan ikke antages at have havt anden Følge. Medens Tiltalte Ludvigsen for sit Vedkommende har erkjendt Rigtigheden af de anførte Vidneforklaringer, dog at han ikke vil kunne mindes at være bleven udsat af Lokalet, har Tiltalte Jørgensen gjort gjældende, at han ved den omhandlede Lejlighed var i høj Grad beruset, saa at han ikke husker noget af det Passerede, men da denne Forklaring staar i Strid med Vidnernes Udsagn, kan den ikke komme i Betragtning.

De Tiltalte, af hvilke Jørgensen er født den 12 Juli 1870, Ludvigsen den 16 November 1866, og af hvilke ingen er funden tidligere straffet, ville for det af dem udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 100, for Jørgensens Vedkommende sammenholdt med dens § 203, og Tiltalte Ludvigsen endvidere efter samme Lovs § 101. Da de ved Underrettsdommen ikjendte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød, for Jørgensen i 4 Gange 5 Dage og for Ludvigsen i 5 Dage findes passende, og da det ved Dommen rettelig er paalagt Førstnævnte at betale Politibetjent Kläschen i Erstatning for Helbredelsesomkostninger 24 Kr., vil Dommen forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 217. Vinhandler S. Maale (Rée)

contra

Aktieselskabet »Kastrup Glasværk« ved Direktør
F. L. Duus (Hindenburg),

betr. Betaling af 234 Kr. 50 Øre.

Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Dom af 19 Maj 1892: Indstævnte, Vinhandler S. Maale, bør til Sagsøgerne, Aktieselskabet „Kastrup Glasværk“, betale de paastaaede 234 Kr. 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 November f. A. til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag gaar den af Sagsøgerne, Aktieselskabet „Kastrup Glasværk“, nedlagte endelige Paastand ud paa, at Indstævnte, Vinhandler S. Maale, tilpligtes at betale dem 234 Kr. 50 Øre — hvortil de have nedsat de oprindeligt fortrede 235 Kr. 30 Øre — med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21 November f. A., nemlig 183 Kr. 30 Øre for Formen til en saakaldet Eiffeltaarnflaske med tilhørende Prop, leveret den 9 December 1890, 33 Kr. 60 Øre for 42 ham samtidig leverede Flasker efter denne Form og 17 Kr. 60 Øre for 22 ham den 27 August f. A. leverede Flasker af samme Form; Sagsøgerne paastaa sig derhos Sagens Omkostninger tilkjendte. Indstævnte paastaar sig principalt frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært kun dømt til at betale 118 Kr. 64 Øre for Flaskeformen, med Renter som fordret, og intet for Flaskerne, hvoraf han er villig til at tilbagelevere de 22 sidst leverede, medens de 42 skulle være tilintetgjorte. Det er under Sagen uomtvistet, at Indstævnte i December 1889 eller Januar 1890

henvendte sig til Sagsøgerne og efter en af ham selv udarbejdet Tegning bestilte en Form til en Flaske som et Eiffeltaarn, der skulde leveres enarest mulig tilligemed nogle derefter udførte Flasker, at den Fabrikant i Tyskland, fra hvem Sagsøgerne derpaa forlangte en saadan Form, sidst i Januar 1890 meddelte dem, at en saadan Flaskeform vilde koste omtrent 100 Rmk., men at Taarnets Konstruktion ikke vilde komme til sin Ret i Glas, og Flaskerne derfor ikke vilde se ud af noget, at Sagsøgerne strax meddelte Indstævnte dette, men at han ikke destomindre begjærede Formen til Flasken og endvidere bestilte en særlig Prop til Flasken, hvortil der altsaa ogsaa skulde udføres en Form, at derefter begge Former blev udførte og de 42 Flasker leverede den 9 December 1890, og at Indstævnte, uagtet disse Flasker efter Sagsøgenes eget Anbringende ikke var fuldt ud tilfredsstillende, modtog dem, af hvilke dog efter hans Fremstilling nogle viste sig at være itu ved Udpakningen, og de øvrige senere viste sig at være ubrugelige, idet de gik itu ved Forsending. Det er endvidere givet, at Indstævnte allerede en Tid forinden havde faaet en skriftlig Meddelelse fra Sagsøgerne af 5 Maj 1890, hvorefter Formen til selve Flasken ifølge Faktura fra Fabriken i Tyskland vilde koste 132 Rmk. og Formen til Proppen 40 Rmk., foruden hvad der vilde medgaa til Fragt og Told og til den yderligere Indretning inden Flaskernes Støbning, uden at Indstævnte ses at have foretaget sig Noget i Anledning af denne Meddelelse. Endelig er det givet, at Sagsøgerne senere have ladet foretage Forandringer ved Formen og derpaa ladet udføre de ovennævnte 22 Flasker — efter deres Opgivende fordi Indstævnte havde erklæret ikke at ville betale Formen, før der kunde leveres fuldt tilfredsstillende Flasker efter samme, hvad de 22 Flasker efter deres Fremstilling viste sig at være — og at Indstævnte ogsaa har modtaget og beholdt disse Flasker.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes Indstævnte at maatte betale saavel den af ham særlig bestilte Flaskeform, der ikke kunde benyttes til andre Flasker end de af ham forlangte, og hvis Bestilling han ikke blot havde fastholdt efter at have modtaget Meddelelsen fra Slutningen af Januar 1890 om de Mangler, som den vilde have, men endog udvidet, og ej heller findes han at have oplyst Noget, der kunde medføre Berettigelse for ham til Nedsættelse af det samlede ham derfor affordrede Beløb af 183 Kr. 30 Øre, idet der Intet foreligger om, at dette i og for sig skulde være for højt. Og, da han derhos har beholdt og i alt Fald delvis benyttet Flaskerne uden at have godtgjort, at nogle af dem ved Leveringen vare itu eller ubrugelige, og da der ej heller, under Hensyn til at han ikke tidligere havde reklameret i saa Henseende, og at han, som anført, modtog Flaskerne, kan tages noget Hensyn til hans yderligere Anbringende under Sagen om,

at Bestillingen var bleven altfor sent effektueret, vil Sagsøgernes Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 9 November.

Nr. 302.

Advokat Nellemann

contra

Anders Peter Andreassen (Def. Asmussen),

der tiltales for Røveri, bedrageligt Forhold og Betleri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 25 April 1892: Arrestanten Anders Peter Andreassen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale i Erstatning til Kroejer Folmer af Hølsgaard Kro 4 Kr. samt endvidere udrede alle af Sagen og den idømte Strafs Exekution lovligt flydende Omkostninger tilligemed Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 40 Kr., og til Defensor, Sagfører Holme, 30 Kr., samt til Kancelliraad, Sagfører Malløe i Assens, 6 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1892: Arrestanten, Anders Peter Andreassen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Steinthal for Overretten, 60 Kr. til hver, og i Erstatning for Portoudlæg til Førstnævnte 16 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning for eligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 100 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Peter Andreasen, der er født den 28de November 1859, og som tidligere har været straffet 1) ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 22 Februar 1886 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage, 2) ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1889 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, 3) ved Høiesterets Dom af 25 April 1890 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og 4) ved Høiesterets Dom af 12 November f. A. efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens han ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Januar f. A. under en imod ham for Bedrageri anlagt Sag er frifunden for Aktors Tiltale, — aktioneret for Røveri, bedrageligt Forhold og Betleri.

Sigtelsen for Røveri gaar ud paa, at Arrestanten Lørdag den 2 Januar d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 paa Landevejen i Nærheden af Gaarden Hugget ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Bogense har voldelig overfaldet Husmand og Skræder Hans Rasmussen af Ørbæk og frarøvet ham en Tegnebog, bl. A. indeholdende 3 nye Tikronesedler, og har i saa Henseende nævnte Hans Rasmussen, efter at have frafaldet Krav paa Erstatning, som Vidne edelig forklaret følgende:

Den nævnte Dags Formiddag havde Hans Rasmussen paa Bogense Toldkammer hævet sin Invalidepension og Understøttelse af Centralkomiteen med ialt 36 Kr. 9 Øre, der udbetaltes ham med 3 nye Tikronesedler og Resten i Sølv- og Skillemont. De nævnte Tikronesedler lagde han i en gul eller gulbrun Læder-tegnebog, som beroede i den indvendige Lomme paa hans Frakke, og i hvilken der bl. A. fandtes en paa et koloreret Billedkort udfærdiget Regning fra en Kjøbmand i Bogense. Noget efter Middag traf han i Værtshusholder Erik Rasmussens Beværtning i Bogense Arrestanten og kom i Tale med denne, som han ikke tidligere kjendte. Da Rasmussen i Samtalens Løb ytrede, at han var fra Ørbæk, fortalte Arrestanten ham, at han skulde til

Oregaard, og Rasmussen foreslog da Arrestanten, at de kunde følges ad. De kom ogsaa i Følge sammen, uden at Rasmussen, der under sit Ophold i Beværtningen var bleven noget beruset, bestemt kan mindes, hvor de traf hinanden, og de kom da Kl. 4—5 til den et Stykke udenfor Bogense liggende Tyrekro, hvor de forblev indtil Klokken omtrent 8 og nød forskjellige Spise- og Drikkevarer, hvorved Rasmussen blev yderligere beruset. Derefter vare de inde hos Arbejdsmand Rasmus Rasmussen Dencker paa Gungerne, hvor Hans Rasmussen, uagtet Arrestanten stærkt nødte ham, dog kun nød en Ubetydelighed Brændevin. Efterat de havde forladt sidstnævnte Sted og vare komne i Nærheden af Gaarden Hugget, gav Arrestanten sig pludselig og uden nogensomhelst Grund Mine af at være fornærmet paa Rasmussen, som han beskyldte for at have holdt ham for Nar, hvorpaa han anfaldt Rasmussen, der faldt om paa Vejen. Herover blev denne saa forskrækket, at hans Rus med det samme fuldstændig gik over; men paa Grund af sin Angst turde han, der forvissede sig om, at hans Tegnebog beroede i hans Frakkelomme, ikke vægre sig ved at følges videre med Arrestanten. Da de kom til Hugget, og Arrestanten forlangte, at Rasmussen skulde følges med ham ind paa denne Gaard, søgte Rasmussen at undfly; men Arrestanten satte efter ham i Løb, greb fat i ham, ruskede og puffede ham og famlede ved hans Bryst, hvorefter Arrestanten, uden at der fra nogen af Siderne var yttret et Ord, vendte sig og løb tilbage ad Vejen. Medens Arrestanten endnu kun var nogle faa Skridt fra ham, mærkede Rasmussen, at Tegnebogen tilligemed en i Lommen beroende Rentekvitteringsbog var forsvunden; men paa Grund af sin Frygt for Arrestanten turde han ikke henvende sig til ham, men begav sig hjem, hvorefter han, der i flere Dage vil have følt Smærter i Brystet efter den ham tilføjede Vold, næste Morgen anmeldte det Passerede.

Arrestanten har vedblivende bestemt benægtet at have frarøvet Hans Rasmussen den nævnte Tegnebog med Indhold, og gaar hans Forklaring om det mellem ham og Rasmussen Passerede ud paa, at han vel har været sammen med Rasmussen saavel i Beværtningen i Bogense som i Tyrekroen og hos R. Dencker paa Gungerne, men at han, der ikke vil have havt nogensomhelst Anelse om, at Rasmussen var i Besiddelse af Tegnebog eller af Penge, i al Venskabelighed er skiltes fra Rasmussen et Sted paa Landevejen, som han først har nægtet at kunne opgive, men dog senere har erkjendt at have været i Nærheden af Hugget. Han har benægtet, medens han var sammen med Rasmussen, at have presset denne til at drikke, hvorhos han til Tider under Forhøret har udsagt, at Rasmussen var meget beruset, men til andre Tider har paastaet, at Rasmussen godt kunde klare sig og viste ham Vej, da de skiltes. Efterat have forladt Rasmussen gik Arrestanten ind paa Hugget,

hvor han, der vil have været i Besiddelse af 2 nye Tikronesedler, nød noget Smørrebrød og Brændevin og efterat have faaet den ene Tikroneseddel byttet gav en Pige og en Karl i Drikkepenge hver 50 Øre. Han forlod derpaa Gaarden for at gaa til Strib, men foer vild og kom tidlig om Morgenen tilbage til Bogense, hvor han opholdt sig, til han med Toget Kl. 10.⁴⁰ rejste til Odense og videre til Fredericia.

Under Sagen have 6 Vidner, hvis Forklaringer for de 5 Vidners Vedkommende er beediget, udsagt, at de, da Arrestanten Lørdag den 2 Januar Kl. ca. 10^{1/2} Aften kom ind paa Hugget, samtidig have set Arrestanten i Besiddelse af en gulbrun Læder-tegnebog, der i Størrelse og Udseende maa antages ganske at have svaret til Hans Rasmussens Tegnebog, og ud af hvilken Arrestanten har taget nye Tikronesedler, og endvidere har et Vidne edelig forklaret, at Vidnet Søndag den 3 Januar om Morgenen i Bogense har set Arrestanten af sin Brystlomme ud-tage og aabne en lille gul eller gulbrun Tegnebog. At denne Tegnebog har været identisk med Hans Rasmussens Tegnebog, findes, uagtet den ikke er kommet tilstede under Sagen, efter de afgivne Forklaringer ikke at kunne betvivles, i hvilken Henseende yderligere bemærkes, at det sidstnævnte Vidne har udsagt, i Tegnebogen at have set et koloreret Billede, ganske svarende i Art og Størrelse til det Billedkort, der efter Hans Rasmussens Forklaring beroede i hans Tegnebog, samt at Arrestanten, der vedblivende bestemt har paastaaet ingensinde at have været i Besiddelse af nogen Tegnebog, overfor samtlige Vidners Forklaring ikke har havt andet at sige end at sigte Vidnerne for Meneed. Et enkelt Vidne har derhos ment under Arrestantens Ophold paa Hugget at have set Arrestanten i Besiddelse af den fornævnte Rentekvitteringsbog, der under Sagen er kommen tilstede som Hittegoods, funden paa Vejen i Nærheden af Hugget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestanten den 2 Januar d. A. har været i Besiddelse af Penge, har Arrestanten forklaret, at han, der Natten mellem den 1 og 2 Januar begav sig fra Stendal Teglværk ved Fredericia, hvor han de sidste Par Dage havde opholdt sig hos en Kusine og dennes Mand, til Bogense for den sidstnævnte Dag der at holde et politisk Foredrag, om hvilket han ved et tidligere Besøg i Bogense Søndagen den 27 December f. A. havde truffet Aftale med Apotheker Mørk Hansen, ved sin Afrejse fra Stendal medtog to nye Tikronesedler, som han havde havt beroende der, og at han desuden ved Afrejsen var i Besiddelse af ca. 2 Kr. 50 Øre i Smaamønt, samt at han endnu om Aftenen paa Hugget havde de to Tikronesedler i sin Portemonnø. Ligesom imidlertid alt, hvad der under Forhøret er oplyst om Arrestantens Optræden i Bogense den 2 Januar d. A., bestemt tyder hen paa, at Arre-

stanten ikke har været i Besiddelse af noget tilnærmelsesvis saa stort Beløb som det af ham angivne, og endvidere tvende Personer, der den nævnte Dag have havt Lejlighed til at kaste et Blik i Arrestantens Portemonnæ, have forklaret, at de ikke i den saa nogen Pengeseddel, saaledes maa særlig Arrestantens Angivelse af, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de oftnævnte to Tikronesedler, anses for usand. Han har i saa Henseende udsagt, at han omtrent i Midten af December Maaned f. A. i Aarhus af en Havnearbejder ved Navn Johannes, til hvem han i Januar f. A. paa Kredit havde solgt en Harmonika for 10 Kr. og laant 5 Kr., havde faaet en ny Tikroneseddel og 5 Kr. i Søl, samt at han derefter i Vejle havde faaet 9—10 Kr., som af 2 velgjørende Herrer vare indsamlede, efterat han havde holdt Oplæsning for nogle Børn ved et Juletræ. Ligesom der ikke har kunnet tilvejebringes nogensomhelst Oplysning om bemeldte Havnearbejder, og Arrestantens Forklaringer betreffende hans Ophold i Aarhus i Januar f. A. iøvrigt ere lidet trolige og paa et Punkt ere beviste at være usande, saaledes maa det anses tilstrækkelig oplyst, bl. A. ogsaa ved Arrestantens Erkjendelse i en anden Sammenhæng, at han overhovedet ikke har været i Aarhus siden forrige Aars Sommer, og ligeledes maa det anses tilstrækkelig oplyst, at Arrestanten ikke i December Maaned f. A. har været tilstede ved noget i Vejle i velgjørende Øjemed afholdt Juletræ. Ligesaa lidt kan Arrestantens Forklaring, hvorefter han, der ved Hjælp af de efter hans Anbringende i Aarhus og Vejle modtagne Sølvpenge vil have byttet en ny Tikroneseddel for en Ubekjendt, vil have gjemt de nævnte to Tikronesedler paa en Hylde under et Bord i hans uafaaede Værelse paa Stendal Teglværk, staa til Troende, idet hans Kusine og hendes Mand ingensinde havde set Arrestanten i Besiddelse af et saa stort Beløb, og det omhandlede Bord, efter hvad der er oplyst, ikke var forsynet med nogen Hylde, men kun med nogle Tremmer til at fastholde de i et Kors sammenføjede Ben.

Paa den anden Side er det efter det Oplyste i højeste Grad sandsynligt, at Arrestanten efter at have forladt Hans Rasmussen har været i Besiddelse ikke alene, som af ham forklaret, af 2, men af 3 Tikronesedler. Efterat Arrestanten, som foran anført, paa Hugget havde faaet byttet en Tikroneseddel, have tvende derværende Vidner ment at have set ham i Besiddelse af endnu to Tikronesedler, og ligeledes har en Skomager i Bogense, af hvem Arrestanten Søndag Morgen den 3 Januar d. A. købte et Par Støvler, som han betalte med en ny Tikroneseddel, udsagt, at han tror at have set endnu en Tikroneseddel i Arrestantens Portemonnæ. En saadan vil et andet Vidne senere paa Dagen ligeledes have set Arrestanten i Besiddelse af, og endelig har et Vidne, af hvem Arrestanten ligeledes efter at have købt Støvlerne købte en Uhrkjæde, beediget, at han dengang saa en

Tikroneseddel i et Rum i Arrestantens Portemonnæ. Det er derhos oplyst, at medens Arrestanten, forinden han skiltes fra Hans Rasmussen, havde været meget utilbøjelig til at give Penge ud, har han allerede paa Hugget givet en Krone i Drikkepenge, og at han derpaa Søndag Morgen, inden han forlod Bogense, har kjøbt et Par Støvler for 5 Kr. 50 Øre, et Uhr for 3 Kr. 50 Øre, Uhrkjæde for 75 Øre, Strømper for 50 Øre samt betalt Fortæring paa to Værtshuse, og paa Forehold af, at disse Udgifter, tillagte Udgifterne ved Arrestantens Rejse med Jernbanen over Odense til Fredericia, samt Betalingen for en af ham dersteds kort efter Ankomsten kjøbt Frakke vilde overstige 20 Kr., har Arrestanten til Forklaring heraf anført det ganske ubestyrkede Foregivende, at han paa Jernbanen fra Odense til Strib vandt 6—7 Kr. i Spil fra nogle ham ubekjendte Personer.

Forsaavidt Arrestanten har forklaret ikke under hans og Hans Rasmussens Ophold i Tyrekroen og hos R. Dencker at have presset Hans Rasmussen til at drikke, maa denne Forklaring Usandfærdighed anses tilstrækkelig bevist, og forsaavidt Arrestanten har udsagt hverken at have vidst, at Hans Rasmussen var i Besiddelse af en Tegnebog eller af Penge, har Bestyreren af Tyrekroen edeligt forklaret, at Hans Rasmussen, da de opholdt sig i Kroen, har havt en Tegnebog fremme og bladet i de deri værende Pengesedler, og at Arrestanten efter Vidnets Formening ikke har kunnet undgaa at blive opmærksom herpaa, idet han sad ligeoverfor Hans Rasmussen, samt at Vidnet paahørte Sidstnævnte fortælle Arrestanten, at han den nævnte Dag havde hævet 40 Kr. i Pension.

Naar hertil endnu føjes, at Arrestanten, skjøndt han efter det Foreliggende dertil var stærkt opfordret, under Forhøret udtrykkelig har udsagt ikke at ville angive Grunden til, at han forlod Hans Rasmussen ved Nattetid i den ham fremmede Egn, uagtet han, efter hvad der maa anses bevist, tidligere havde aftalt at følge med ham til Ørbæk, samt naar endelig Hensyn tages til, at Arrestantens Forklaringer saavel under nærværende Sag som under de tidligere mod ham anlagte Sager maa anses for i høj Grad tilbageholdende og oftere have vist sig blottede for al Sandhed, findes Hans Rasmussens beedigede Forklaring, imod hvis Rigtighed der intetsomhelst er fremkommet under Forhøret, i det Væsentlige at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og det maa derfor billiges, at Arrestanten for sit nævnte Forhold ved Underrettsdommen er funden skyldig i Røveri.

Hvad angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold, forsaavidt denne overhovedet foreligger Overretten til Prøvelse, da har Ejeren af Hølsgaard Kro Folmer edeligt forklaret, at Arrestanten i December Maaned f. A. under det falske Foregivende at være udsendt som Foredragsholder af de konservative Klubber, og at

hans Rejseudgifter vilde blive dækkede af disse, har skaffet sig Kost og Logis i Kroen i 3 Døgn à 1 Kr. og af Vidnet faaet et Laan af 1 Kr., men mod Arrestantens vedblivende Benægtelse findes det dog betænkeligt at anse det for bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede bedragelige Forhold. Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for den 2 Januar d. A. om Eftermiddagen i Kjøbmand Lauesens Boutik i Bogense at have forsøgt ved falske Foregivender at skaffe sig Varer udlevere paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, findes Sagen ikke paa dette Punkt saaledes oplyst, at en Domfældelse derpaa kan støttes. Derimod maa det anses tilstrækkelig bevist, at Arrestanten den nævnte Eftermiddag har indfundet sig i Kjøbmændene Kaalunds og Sevels Butiker i Bogense og der, skjøndt han efter sin egen Erkjendelse vidste, at det ovennævnte Foredrag ikke vilde blive afholdt, søgt at faa udleveret Flip og Slips paa Kredit ved Forevisning af en trykt Seddel, hvorefter Arrestanten rejste om som Foredragsholder, og under Angivende af, at han samme Aften skulde holde Foredrag, og at Regning over det Kjøbte kunde sendes til Hotellet eller Apotheket, samt paa det førstnævnte Sted tillige, at han af Apothekeren var henvist til der at købe Varerne, og da det efter det Foreliggende maa antages, at Arrestanten ikke har havt til Hensigt at betale disse Varer, findes dette Forhold at maatte tilregnes ham som Forsøg paa Bedrageri.

Endelig maa det anses bevist, at Arrestanten i Slutningen af December Maaned f. A. og i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. har under Forevisning af den ommeldte Seddel og under Angivende af at være udsendt som Foredragsholder af de konservative Klubber, specielt af Formanden for den konservative Klub i Fredericia, men for Tiden at være kommen i Forleghed for Rejsepenge modtaget som Gave fra Baron Wedell paa Nebbegaard 4 Kr., fra Etatsraad Dreyer i Odense 4 Kr., fra Redaktør Eriksen i Middelfart 50 Øre og fra Grev Wedell Wedellsborg 5 Kr. Efter det Foreliggende findes dette Forhold at maatte tilregnes Arrestanten som Beteri, og heri findes han endvidere at have gjort sig skyldig, forsaavidt det er oplyst, at han den 2 Januar d. A. har formaaet Apotheker Mørk Hansen til at give ham 50 Øre under Fremhævelse af, at han var kommen i øjeblikkelig Forleghed, fordi det projekterede Foredrag ikke vilde blive afholdt.

Efterat Arrestanten i Extrarettens Møde den 25 April d. A. havde paahørt Dommerens Afsigelse af Underrettsdommen i Sagen, hvorved han blev anset efter Straffelovens § 243 og § 251, jfr. tildels § 46, samt § 62 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt tilpligtet at betale Kroejer Folmer af Hølsgaarde Kro i Erstatning 4 Kr. og at udrede Aktionens Omkostninger, fremkom han umiddelbart derefter med

Ytringer overfor Dommeren, By- og Herredsfoged Jürgens, der foranledigede, at der ved en Sættedommer blev optaget Forhør til Oplysning om, hvorvidt Arrestanten ved den nævnte Lejlighed havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 101, og ved allerhøjeste Ordre af 13 Juni d. A. blev derefter nærværende Ret bemyndiget til under Appellen af førstnævnte Sag tillige som 1ste Instants at tage det sidstnævnte, af Arrestanten udviste Forhold under Paakjendelse. Ved de under det nævnte Forhør afgivne Forklaringer maa det anses bevist, at Arrestanten ved den angivne Lejlighed overfor Dommeren har udsagt, at han har ført Sagen falsk i det Hele, hvilken i høj Grad fornærmelige Ytring efter det Oplyste maa anses ganske ubeføjet.

Arrestanten vil som Følge af det Foranferte være at anse efter Straffelovens § 243, § 251, jfr. § 46, og § 101 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 287.

Advokat Nellemann

contra

Jens Henrik Jacobsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 3 Juni 1892: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Henrik Jacobsen af Overby, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lunøe og Overretssagfører Bagger, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Kalko, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Henrik Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og
Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede, mod Til-
talte Arbejdsmand Jens Henrik Jacobsen for Tyveri anlagte Sag
er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godt-
gjort, at han i Tiden fra December Maaned f. A. indtil Februar
Maaned d. A. har i 2 Gange frastjaalet Gaardejer Søren Hansen
i Overby henimod 20 Pd. Bygskraaning til en Værdi af 6 Øre
pr. Pd. og 1/2 Tønde Byg af Værdi 6 Kr., hvilke Gjenstande
beroede paa Steder i Bestjaalnes Ejendom, hvortil han havde
uhindret Adgang, samt at han en Dag i Marts Maaned d. A.,
da han var beskjæftiget hos Gaardejer Hansen med at bære Byg
op paa dennes Loft, har dersteds stillet en Sæk, indeholdende
en halv Tønde Byg, tilside i den Hensigt ved Lejlighed at til-
vende sig den, hvad han imidlertid ikke fik udført.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er født
den 4 August 1843 og ikke funden straffet, ved den indankede
Dom er anset efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med
§ 46, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i
2 Gange 5 Dage findes passende, og det rettelig er paalagt Til-
talte at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være
at stadfæste.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 259. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Dorthe Margrete Mortensen, Pedersens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for Forledelse til Falsk.

Odense Herreds Extrarets Dom af 5 Januar 1892: Tiltalte Nr. 1, Snedker Hans Sørensen, bør erlægge en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling at hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. De Tiltalte Nr. 2, Træskomand Mads Pedersens Hustru Dorthe Margrete, født Mortensen, og Nr. 3, Niels Jacob Hansens fraseparerede Hustru Eline Kirstine, født Rasmussen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i to Gange fem og Sidstnævnte i tre Gange fem Dage. Saa bør og de Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Sagfører Kiørboe, med 10 Kr. til hver, saaledes at $\frac{3}{4}$ deraf tilsvares af Tiltalte Nr. 3 og $\frac{1}{4}$ af de Tiltalte Nr. 1 og 2, for disses Vedkommende in solidum. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Nyegaard for Overretten betaler Tiltalte Dorthe Margrete Pedersen, født Mortensen, af Breed, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 November 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 39—40.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 259. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Dorthe Margrete Mortensen, Pedersens Hustru (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte maa antages at have troet og efter de foreliggende Oplysninger ogsaa har havt Grund til at tro, at hendes Mand Intet vilde have imod, at hun paa hans Vegne forsynede et Dokument af saadan Art, som det i den indankede Dom omhandlede, med hans Underskrift, vil det hende paasigtede Forhold ikke kunne tilregnes hende som Falsk.

Derimod vil hun ikke kunne undgaa for at have ladet den paagjældende Attest underskrive, uden at have nogen Kundskab om Rigtigheden af dens Indhold, at anses efter Analogien af Straffelovens § 155. Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde paa 50 Kroner, subsidiært 6 Dages indlæst Fængsel.

Thi kjendes for Ret:

Dorthe Margrete Mortensen, Pedersens Hustru, bør til Statskassen bøde Halvtredsindstyve Kroner eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms

Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i sex Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Dorthe Margrethe Pedersen, født Mortensen, af Breed aktioneret for Forledelse til Falsk, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: Da den under Sagen medtiltalte Eline Kirstine Hansen, født Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen ej er appelleret, til Brug for et Andragende om Skilsmisse fra sin Mand ønskede en Vandelsattest og havde faaet en saadan konciperet af en Trediemand saalydende: „Frasepareret Kone Eline Kirstine Rasmussen har opholdt sig i Breed i Wissenbjerg Sogn fra 18 Januar 1888 til 1 November 1889. I den Tid have vi nøje kjendt og iagttaget hende og bevidner vi, at hun i den Tid har ført en sædelig Vandel,“ og derpaa havde faaet den underskrevet af den før Overtrædelse af Straffelovens § 155 under Sagen ligeledes tiltalte Snedker Hans Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ej heller er appelleret, henvendte hun sig i Tiltaltes Mands, Træskomand Mads Pedersens Hjem for ogsaa at faa dennes Underskrift paa Attesten, men da denne ej var hjemme, paalagde Tiltalte, uden at gjøre sig bekjendt med Attestens Indhold, sin 16-aarige Søn at underskrive den med hans Faders Navn, hvad denne ogsaa gjorde, hvorpaa Eline Hansen, født Rasmussen, benyttede Attesten som Bilag til et Andragende til Odense Amt om Skilsmisse. Efter sin Forklaring gjorde Tiltalte sig ej nogen Tanke om, at hun ved at lade Sønnen underskrive hendes Mands Navn begik noget Ulovligt, ligesom den Omstændighed, at Attesten alt var underskrevet af fornævnte, hende som hæderlig Mand kjendte Medtiltalte, bidrog til, at hun ej tog det i Betænkning. Tiltaltes Mand har forklaret, at han formener, at han ej vilde have underskrevet Attesten, ligesom han ej har villet ratihabere den af hans Søn med hans Navn givne Underskrift. Efter hvad der er fremkommet under et paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør, maa det antages, at Tiltalte, skjendt hun aldrig har faaet nogen udtrykkelig Bemyndigelse dertil, oftere i sin Mands Fraværelse har skrevet

hans Navn under, efter Tiltaltes Forklaring dog kun paa Kvitteringer og lignende Dokumenter, og at hendes Mand, naar hun har meddelt ham dette, aldrig har gjort hende nogen Bebrejdelse i den Anledning eller forbudt hende at gjøre det i Fremtiden, ligesom det ej heller kan antages, at Tiltalte ligeoverfor sin Mand har villet lægge Dølgemaal paa den her omhandlede Underskrift, uagtet hun først meddelte ham den, da der af vedkommende Præst blev rejst Spørgsmaal om den. Da de saaledes oplyste Omstændigheder ikke kunde give Tiltalte fornuftig Grund til at antage, at hun skulde have Ret til at underskrive sin Mands Navn paa et hvilket som helst Dokument, endog uden at have gjort sig bekendt med dets Indhold, vil Tiltalte, der er født den 15 Januar 1844 og ej funden forhen tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 270, jfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 264. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Christian Andersen, med Tilnavn Brændsgaard
(Def. Shaw),

der tiltales for Mened.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 27 April 1892: Tiltalte Jens Christian Andersen (Brændsgaard) bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpeth, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Raunholdt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Jens Christian Andersen, med Tilnavn Brændsgaard, for Mened.

Efterat Pigen Marie Kathrine Jacobsen den 5 Maj f. A. havde født et, som det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, fuldbaaret Drengbarn, blev der den 23 Juni næstefter ved Skodborg og Vandfuld Herreders Politiret inkammeret en Alimentionssag mod Tiltalte, under hvilken hun paastod denne tilpligtet at yde Bidrag til Barnets Underhold m. v., idet hun anbragte, at han een Gang en af de sidste Dage i Juli Maaned 1890 havde havt Samleje med hende, hvorhos hun dog tillige indrømmede, at hun en 3 Ugers Tid i Forvejen havde fuldbyrdet Samleje med en anden af hende opgiven Mandsperson, og da Tiltalte under Sagen vedholdende nægtede nogensinde at have havt Samleje med Pigen, blev Sagen — efterat det kgl. Sundhedskollegium i en af Dommeren indhentet Erklæring havde udtalt, at Muligheden af, at det ommeldte Barn kunde være Frugten af et Samleje en af de sidste Dage i Juli Maaned 1890, ikke kunde benægtes — ved Politiretsdommen i Sagen, der afsagdes den 8 Oktober f. A., gjort afhængig af Tiltaltes Ed, saaledes at han, saafremt han med Ed bekræftede, at han ikke havde plejet legemlig Omgang med Pigen til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte Barn, frifandtes for Pigens Tiltale, hvorimod han, hvis Eden ikke aflagdes, tilpligtedes at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse efter Overøvrighedens Bestemmelse.

Efter Stævning til Pigen, der faldt i Rette den 24 November f. A., mødte Tiltalte derefter denne Dag i fornævnte Herreders Politiret og begjærede sig admitteret til at aflægge bemeldte Ed, og efterat Edssagen efter Pigens Begjæring var bleven udsat til den 23 Februar d. A., fremsatte han ved Sagens Foretagelse denne Dag paany den nævnte Begjæring, hvilken han

fastholdt, uagtet Pigen ved denne Lejlighed atter paastod, at han havde havt Samleje med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet — hvad hun tilbød at aflægge Ed paa — hvorhos hun nærmere fremstillede de Omstændigheder, hvorunder dette Samleje havde fundet Sted, og han, der benægtede Rigtigheden af Pigens Fremstilling og ligeledes nægtede at modtage hendes nysnævnte Tilbud, aflagde derpaa den i Politiretsdommen ommeldte Ed.

Under den Undersøgelse, som derefter er bleven indledet mod Tiltalte, har han nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at den ovennævnte Ed — som han aflagde, efterat den befalede Formaningstale var bleven oplæst for ham, og han af Dommeren under Foreholdelse af Straffen for Mened samt af de mod ham talende Omstændigheder indtrængende var bleven opfordret til at undlade Edsaftæggelsen og enten vedgaa Sandheden eller tillade, at Sagen afgjordes ved den af Pigen tilbudte Ed — er falsk, idet han, der i Sommeren 1890, medens Marie Kathrine Jacobsen tjente paa en Gaard i Harboøre, af og til arbejdede og jævnlig ogsaa overnattede sammesteds, en Nat i den nævnte Sommer, da han saaledes laa paa Gaarden, har begivet sig ind i Pigens Kammer og da fuldbyrdet Samleje med hende. Angaaende det Tidspunkt, paa hvilket dette skete, har Tiltalte udsagt, at han ikke kan erindre Datoen, men at det, da han Dagen efter var ude at høste sammen med Pigen, maa have været en af de første Dage i August Maaned; men selv om denne Tidsangivelse maatte være rigtig, maa det antages, at det af Pigen den 5 Maj f. A. fødte Barn kan være en Frugt af det ommeldte Samleje, og Tiltalte — der under Alimentionssagen af Dommeren blev gjort bekendt med det kgl. Sundhedskollegiums ovennævnte Erklæring — har ogsaa under Forhørene særlig erkjendt, at han, da han aflagde Eden, var vidende om, at det af ham bekræftede Udsagn var i Strid med Sandheden.

Som Grund til, at han aflagde den falske Ed, har Tiltalte angivet, dels at han var ærgerlig over, at han og ikke den ovenommeldte Mandsperson, med hvem Pigen, som anført, tidligere havde plejet legemlig Omgang, var bleven udlagt som Barnefader, hvad han antog, nærmest havde sin Grund i, at Sidstnævnte havde betalt Pigen Penge — hvorved bemærkes, at det i saa Henseende Passerede, efter hvad der er oplyst, maa antages alene at have bestaaet i, at Pigen paa en Tid, da hun var frugtsommelig med det nævnte Barn og endnu ikke kunde vide, om Tiltalte eller den nævnte Mandsperson maatte anses som Fader til Barnet, havde akkorderet med Sidstnævnte om det Bidrag, han eventuelt vilde have at svare til Barnets Underhold, og derhos strax af ham modtaget et mindre Pengebeløb, som hun har udtrykt sig, „paa Haanden“, — dels at han, der

er gift, helst vilde have, at hans Hustru skulde tro, at han var „uskyldig i Sagen“, dels endelig, at han vilde undgaa at blive tilpligtet at betale Underholdningsbidrag til Barnet, idet han vidste, at han ikke selv vilde kunne udrede et saadant Bidrag og derfor vilde blive nødt til at henvende sig til Kommunen derom, hvoraf han vidste, at han, der alt tidligere havde modtaget Understøttelse af Kommunen, vilde faa Ubehageligheder.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 150, jfr. § 145, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 270. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Josephine Jørgine Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Februar 1892: De Tiltalte Josephine Jørgine Nielsen, Elisabeth Marie Nielsen og Noline Marie Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den 1ste i 4 Gange 5 Dage, den 2den i 6 Gange 5 Dage, den 3die i 4 Gange 5 Dage. Arrestantinden, Martine Andreasen, født Nielsen, bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Samtlige 4 Tiltalte bør in solidum betale alle af deres Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Poulsen 25 Kr., og til Defensor Prokurator Hesse 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1892: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik tre ældre Søstre eller Halvsøstre af Tiltalte, nemlig Elisabeth Marie Nielsdatter, Nicoline Marie Nielsen og Martine Nielsen, Anton Andreasens Hustru, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Josephine Jørgine Nielsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun en Dag, som det maa antages den 4 November f. A., har i Berthine Larsens Modebutik i Frederikshavn tilegnet sig en Damehat, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun, der i Butiken spurgte efter to smaa Kapper til et af hendes ovennævnte Søster Nicoline født Barn, ved tillige at spørge efter Hatte kom bag ved Disken og da tog den ommeldte, der tilstedeværende Hat. Denne, der tilhørte en af Berthine Larsens Syersker, er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 2 Kr., udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte — der den 28 November f. A. om Formiddagen fra Raabjerg, hvor hun opholder sig hos sin Moder, var kommen til Frederikshavn i et af hende opgivet Ærinde, og som derfra var gaaet ud til et i Nærheden af den nævnte Kjøbstad beliggende Hus, kaldet „Slottet“, i Flade Sogn for at besøge sin derboende Halvsøster, den i første Instants medtiltalte Elisabeth Marie Nielsdatter, hos hvem hun derpaa forblev indtil om Eftermiddagen i Mærkningea, da hun gik tilbage til Frederikshavn, efter sin Forklaring for at besøge det ovennævnte Ærinde sammesteds og derpaa kjøre med Skagens-Toget Kl. 7 til sit Hjem — har, efter hvad hun for sit Vedkommende særlig har erkjendt, forinden sin Bortgang fra „Slottet“ truffet Aftale med nævnte Elisabeth Marie Nielsdatter og en anden Halvsøster af hende, den ligeledes i første Instants medtiltalte Martine Nielsen af Kvissel i Aasted Sogn,

der under hendes Besøg hos Elisabeth havde indfundet sig sammesteds, om at stjæle i Frederikshavn, hvor de kunde se Lejlighed dertil, samt at hun og hendes nævnte to Søstre, der naaede hende, som var gaaet fra „Slottet“ før dem, inden hun var kommen til Frederikshavn, derpaa den nævnte Dags Aften have begaaet følgende Tyverier sammesteds: I Kjøbmand Camillus Petry's Butik, hvor Tiltalte og Martine gik ind, medens Elisabeth blev staaende udenfor, og hvor Martine forlangte Peber for 5 Øre, stjal Tiltalte en til 1 Kr. vurderet lille Jerngryde, og Martine et Bundt Reb og 7 Pd. Flæsk, af Værdi henholdsvis 2 Kr. og 2 Kr. 80 Øre. Efter at være komne ud af Butiken lagde de Kosterne, som de viste Elisabeth, i en af Tiltalte medbragt Pose, som hun efter sin Forklaring havde taget med sig fra sit Hjem til „Slottet“ for deri at bære et Brød, som hendes Moder vilde forære Elisabeth, og Sækken med Indhold gjemte de ved et nærliggende ud mod Gaden vendende Havegjærde. De gik derpaa ned ad Vestergade, og da de kom forbi Farver Måns Nilssons aabne Gaard, gik Tiltalte ind i denne og tilvendte sig $1\frac{1}{2}$ Pd. grønt Uldgarn, vurderet til 3 Kr., der var lagt til Tørring paa en Bænk sammesteds, i hvilken Henseende hun har forklaret, at hun, der blev bange for at blive opdaget og derfor vendte om for at lægge Garnet, hvor hun havde taget det, opgav dette Forsæt, da hun saa en Karl komme gaaende i Gaarden. Derefter gik de alle tre ind i Kjøbmand Michael Lunds til Torvet stødende Gaard, hvor der henstod flere Vogne med Kjød, deriblandt en, som tilhørte Slagter L. C. H. Munk, og medens denne, der var ifærd med at sælge et Stykke Kjød til en Kunde, og som, da han paa Grund af Mørket ikke kunde veje Kjødet ude, gik ind i Kjøbmand Lunds Butik, saaledes var fraværende fra sin Vogn, benyttede Martine og Tiltalte sig af Lejligheden til at stjæle af Vognen, idet Førstnævnte tog en slagtet And, og Sidstnævnte et Stykke Kjød, efter hendes Formening et Stykke Lammekjød paa 5 Pd, hvorhos de af en anden Vogn hver for sig toge mere Kjød, ligesom Martine fra en tredie i Gaarden henstaaende Vogn tilvendte sig en Pakke med Kolonialvarer m. m., tilhørende Gaardejer Thomas Chr. Olesen, der efter sin Forklaring havde købt Varerne i Lunds Butik for 3 Kr. 38 Øre. Endelig tog Elisabeth, der var gaaet forud for de to andre hen til Udkjørslen fra Gaarden til Torvet, af en der staaende Trækvogn med Hestekjød et Stykke deraf. Da de alle tre igjen vare trufne sammen paa Torvet, hvor de viste hverandre, hvad hver havde taget, bleve de enige om at lægge de stjaalne Gjenstande i den ovennævnte Sæk, hvorfor de begav sig hen til det Sted, hvor denne var gjemt, og lagde Kosterne i samme, efter at de havde indsvøbt Kjødet i forskjellige af dem medbragte Bomuldsklæder. De gik nu alle tre ad Vestergade til Kjøbmand Julius Sørensens Butik, hvor de gik ind, og hvor

de, idet Tiltalte og Martine købte nogle ubetydelige Gjenstande, tilvandt sig, Tiltalte en Pakke Blonder, en Barnekjole, 5 Sirtses Tørklæder og et Par Børnetræsko, vurderede til henholdsvis 2 Kr., 1 Kr. 50 Øre, 1 Kr. og 50 Øre, Elisabeth 4 sammenhængende Hovedtørklæder, et Stykke Kjoletøj og — efter hvad hun antager — en Pakke Blonder, vurderede til henholdsvis 1 Kr., 30 Øre og 1 Kr., og Martine et Stykke Kjoletøj, en strikket Uldklokke, en Pakke Forklædelidser og to Pakker Broderilinninger, vurderede til henholdsvis 30 Øre, 1 Kr. 50 Øre, 50 Øre og 1 Kr. Da de vare komne ud af Butiken, gik de hen til en Lygte og viste hverandre, hvad hver havde taget, og lagde derpaa Køsterne i en Elisabeth tilhørende Sæk, som de havde medtaget fra „Slottet“, efter Sidstnævntes Forklaring fordi Martine vilde bruge den til Kul, som hun vilde købe i Byen. Efter at have været inde i en anden Kjøbmands Butik, hvor de ikke stjal noget, kom de forbi en Høkerbutik, udenfor hvilken Murer Vilhelm Meyer, medens han besørgede et Ærinde i denne, havde sat en Pakke med Varer, tilsammen vurderede til 2 Kr. 71 Øre, som han havde købt i Byen. Denne Pakke stjal Tiltalte, hvorefter den blev lagt i den nysnævnte Sæk. I Træhandler Jens Jakobsens Butik, i hvilken de derpaa alle tre gik ind, og hvor de spurgte paa Lertallerkener, stjal Tiltalte to Fejekoste, og Elisabeth dels en tredje Fejekost, der var bunden sammen med de to førstnævnte, men som faldt paa Gulvet, da Tiltalte tog disse, dels et Par Trætøfler, hvilke Gjenstande, af hvilke Kostene ere vurderede til 1 Kr. pr. Stk., medens Tøflerne kostede 1 Kr. 25 Øre, blev lagte i den sidstnævnte Sæk, og i Manufakturhandler Horns Butik, hvor Tiltalte og Martine gik ind, medens Elisabeth blev staaende udenfor med Sækken, stjal Martine, medens Tiltalte købte nogle Stoppenaale, et Stykke Buxeklæde, vurderet til 10 Kr., der ligeledes blev lagt i Sækken. Efterat Tiltalte og Martine derpaa havde været inde i et Beklædningsoplæg, uden at det er oplyst, at de der have begaaet noget Tyveri, kom, medens de alle tre stode udenfor det nævnte Oplæg med Sækken staaende paa Trappen ved Døren til samme, ovennævnte Murer Vilhelm Meyer, der, da han savnede den ovennævnte Pakke og havde faaet at vide, at tre Fruentimmer vare passerede ad Gaden, bærende paa en stor Sæk, havde gjort Anmeldelse derom til en Gendarm, tilstede tilligemed denne, og ved den af Politiet foretagne Undersøgelse af Sækkens Indhold fandtes Pakken deriblandt, hvilket gav Anledning til, at Tiltalte, der strax meldte sig som Ejer af Sækken og vedgik at have stjaalet Pakken — medens Elisabeth og Martine for deres Vedkommende benægtede at have begaaet Tyveriet — blev anholdt. Den Sæk, hvori Tiltalte og hendes to Søstre, som ovennævnt, havde anbragt de i Kjøbmand C. Petry's Butik, Farver M. Nilssons Gaard og Kjøbmand M. Lunds Gaard stjaalne Gjen-

stande, fandtes under Undersøgelsen ikke paa det Sted, hvor de under Forhørene opgave at have gjemt den, hvorimod den den 11 December f. A. blev funden gjemt foroven i en paa en Mark ved Frederikshavn staaende Kornstak, uden at det under Sagen er oplyst, af hvem Sækken er bleven anbragt sammesteds. I Sækken fandtes bl. A. foruden en And og 3 Griseskanker, vurderede til henholdsvis 1 Kr. og 25 Øre, endvidere af Oxe-, Lamme- og Hestekjød ialt 31 Pd., vurderet til ialt ca. 12 Kr. Derimod fandtes den af Martine Nielsen i Kjøbmand M. Lunds Gaard stjaalne, Gaardejer Thomas Chr. Olesen tilhørende Pakke Varer ikke i Sækken; men denne Pakke blev senere, nemlig den 29 December, funden skjult, indbunden i et Tørklæde, i Bunden af den ovennævnte Kornstak. Samtlige her omhandlede Koster, der saaledes ere komne tilstede under Sagen, ere med Undtagelse af Kjødets, der maa antages at være fremkommet i for-dærvet Tilstand, udleverede de Bestjaalne, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. — — — — —

For sit øvrige ommeldte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1871 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels §§ 47 og 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 118. Grosserer J. **Ankerstjerne** (Klubien)

contra

Avlsbruger O. **Stausholm** (Ingen),

betr. Tilbagesøgning af 2625 Kr.

Randers Kjøbstads ordinære Rets Dom af 23 Juni 1890: Saafremt Indstævnte, Grosserer J. Ankerstjerne, inden sit Værnething efter lovlig Omgang med Lovens Ed bekræfter, at den til ham af daværende Proprietær Schæbel til Voergaard under 10 Juli 1885 for 2000 Kr. udstedte 3 Maaneders Vexel ikke bleve udstedt i Anledning af et Citanten, Avlsbruger O. Stausholm, samme Dag af Indstævnte ydet Laan af 2000 Kr., men derimod til Afgjørelse af en Del af Schæbels Varegjæld til Indstævnte, da bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri

at være. Drister Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Citanten betale 2625 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Juli f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves, ogsaa i det Tilfælde at den i Dommen foreskrevne Ed ikke aflægges. Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævnte overfor Appellanten er bleven personlig forpligtet ifølge det af Proprietær Schæbel den 10 Juli 1885 for 2000 Kroner udstedte Skadesløsbrev, og vel kunne forskjellige Omstændigheder, særlig at Appellanten i den over hans Mellemværende med Proprietær Schæbel førte Kontrabog har under samme Dato debiteret denne for Beløbet, tale for, at ogsaa han skulde være Debitor for Laanet, men ligesom det i hvert Fald ikke heraf kunde udledes, at den i Dommen ommeldte, samme Dag udstedte Vexel for 2000 Kroner kun havde Hensyn til dette Laaneforhold, saa at dette var afgjort ved Vexelens Indfrielse, og ikke til Schæbels øvrige Gjældsforhold, saaledes er der heller ikke iøvrigt tilvejebragt Bevis eller endog blot vis Formodning herfor, hvorved særlig bemærkes, at Schæbels Vidneforklaring saavel i Medfør af Lovens 1—13—16 som efter sit Indhold maa blive uden Betydning. Appellanten vil derfor efter sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Kontracitanten, Avlsbruger O. Stausholm i Nykjøbing paa Morsø, efter Anmodning af hans Svoger, daværende Proprietær Schæbel eller Schæbele af Voergaard, der dengang stod i Underhandlinger med Hovedcitanten, Grosserer Ankerstjerne i Randers, om et Laan af 2000 Kr., havde den 9 Juli 1885 meddelt Schæbel en Fuldmagt, hvorved han bemyndigede denne dels til for Kontracitantens Regning hos Hovedcitanten at optage et Laan af indtil 2000 Kr., dels til, til Sikkerhed for saadant Laan med vedtagne Renter og eventuelle skadesløse Omkostninger, at haandpant sætte en Kontracitanten tilhørende Panteobligation stor 29,000 Kr., udstedte Schæbel Dagen efter til Hovedcitanten et saakaldet „Skadesløsbrev“, hvorved han under Paaberaabelse af den ovenmeldte Fuldmagt erkjendte at have for Kontracitantens Regning af Hovedcitanten modtaget et Laan, stort 2000 Kr., der skulde tilbagebetales skadesløst paa Anfordring tilligemed Renter og Omkostninger efter Regning, hvorhos det i Skadesløsbrevet tilføjedes, at Schæbel, ligeledes i Kraft af Fuldmagten, til Sikkerhed for skadesløs og prompte Opfyldelse heraf, overleverede Hovedcitanten den ovennævnte Panteobligation, og at Kontracitanten i Tilfælde af Søgsmal den ovenmeldte Gjæld betræffende skulde være underkastet den ved Frd. 25 Januar 1828 hjemlede hurtige Retsfølgning. Efter Modtagelsen af dette Skadesløsbrev udbetalte Hovedcitanten Schæbel 2000 Kr., idet han iøvrigt samtidigt debiterede ham derfor i den mellem ham og Schæbel angaaende deres Mellemværende førte Kontrabog, men da Kontracitanten senere i Henhold til Skadesløsbrevet afkrævedes dette Beløb af Hovedcitanten, vægrede han sig ved at betale samme, og Hovedcitanten anlagde da i Marts 1889 en Sag imod ham, hvorunder han paastod ham tilpligtet at betale Hovedcitanten Beløbet med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra Skadesløsbrevets Udstedelsesdag, indtil Betaling fandt Sted. Under denne Sag fremsatte Kontracitanten forskjellige Indsigelser imod Søgsmålet, idet han navnlig gjorde gjældende, at det ikke havde været Meningen, at han skulde overtage noget personligt Ansvar for den i Skadesløsbrevet ommeldte Gjæld, hvorimod Aftalen kun gik ud paa, at han skulde stille den sammesteds nævnte Panteobligation til Sikkerhed for sammes Betaling, og at Gjælden — for hvilken Schæbel samme Dag, Skadesløsbrevet udstedtes, havde udstedt en 3 Maaneders egen Vexel, der af Hovedcitanten var bleven diskonteret i en Bank, og som senere fornyedes ved nye Vexler, dog saaledes at Vexelgjælden ved successive Afdrag nedbragtes til et mindre Beløb — desuden var afgjort, idet den sidste af Schæbel for Gjælden udstedte Vexel i Juli Maaned 1888 var indfriet af ham. Hovedcitanten vilde imidlertid ikke erkjende Rigtigheden af disse Indsigelser, men gjorde derimod gjældende, at han, der paa den Tid, Skadesløs-

brevet udstedtes, havde over 3000 Kr. tilgode hos Schæbel for leverede Varer, ikke havde villet yde Schæbel det af denue ønskede yderligere Laan af 2000 Kr., hvorimod han gik ind paa at modtage Kontracitanten som Debitor for samme, samt at Schæbel vel samme Dag, Skadesløsbrevet udstedtes, udstedte en Vexel til Hovedcitanten for 2000 Kr. — hvilken Vexelgjæld senere er indfriet —, men at denne Vexel ikke angik den i Skadesløsbrevet ommeldte Gjæld, hvorimod den udstedtes til Afgjørelse af en Del af den ovennævnte Varegjæld, og da Kontracitanten, efterat der var vexlet flere Indlæg mellem Parterne, forlangte Anstand principaliter i 4 Uger for at føre Vidner til Bevis for sine Indsigelsers Rigtighed, og in subsidium i 8 Dage for at give Tilsvær, protesterede Hovedcitanten imod, at der bevilgedes Kontracitanten, der, som meldt, i Skadesløsbrevet havde underkastet sig den hurtige Retsforfølgning efter Frd. 25 Januar 1828, yderligere Anstand. Sagen blev derefter optaget til Paakjendelse, og ved den 22 Juni 1889 afsagte Underrettsdom blev Kontracitanten, efterat Retten havde nægtet at bevilge hans Anstandsbejæring, tilpligtet imod Skadesløsbrevets Extradition i kvitteret Stand at betale Hovedcitanten det paastævnte Beløb med Renter, som paastaaet, samt Sagens Omkostninger i 1ste Instants skadesløst. Den 24de s. M. betalte Kontracitanten derpaa Hovedcitanten det i Dommen ommeldte Beløb med paaløbende Renter og Sagsomkostninger, tilsammen 2625 Kr., men derefter har han — der under den foran ommeldte Sag havde for det Tilfælde, at hans Anstandsbejæring ikke toges til Følge, forbeholdt sig Ret til at opnaa Skadesløsholdelse efter Frd. 25 Januar 1828 § 3, og som ogsaa, da han betalte Hovedcitanten de 2625 Kr., havde forbeholdt sig Ret til Regressøgemaal — under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Hovedcitanten til Tilbagebetaling af tidnævnte Beløb, som han af de af ham under den tidligere Sag paaberaabte Grunde formener sig urettelig afkrævet, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt 5 pCt. aarlige Renter af Beløbet fra Forligsklagens Dato den 25 Juli 1889, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Sageus Udfald gjort afhængigt af Hovedcitantens Ed saaledes, at denne, dersom han edelig bekræfter, at den ovenmeldte til ham af Schæbel den 10 Juli 1885 for 2000 Kr. udstedte 3 Maaneders Vexel ikke blev udstedt i Anledning af det Kontracitanten samme Dag af Hovedcitanten ydede Laan af 2000 Kr., men derimod til Afgjørelse af en Del af Schæbels Varegjæld til Hovedcitanten, er frifunden for Kontracitantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i 1ste Instants i dette Tilfælde ere ophævede, medens han, dersom Eden ikke aflægges, er tilpligtet at betale Kontracitanten det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, samt i Procesomkostninger i 1ste Instants 50 Kr., og denne Sag er derefter af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hoved-

citanten ligesom i 1ste Instants har paastaet sig pure frifunden for Kontracitantens Tiltale, medens han for det Tilfælde, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af hans Ed, in subsidium har nedlagt Paastand om Forandring af Edsthemaet og om, at der i de 2625 Kr., som han, saafremt Eden ikke aflægges, ifølge Underrettsdommen vil have at betale Kontracitanten, afdrages et Beløb af 168 Kr. 64 Øre, som han efter sit Anbringende vil have udlagt i Diskonto m. m. ved de forskjellige Fornylser af den af Schæbel den 10 Juli 1885 udstedte Vexel, hvorimod Kontracitanten principaliter har paastaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med de af ham i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens han in subsidium har procederet til bemeldte Doms Stadfæstelse. — Efter Indholdet af den Fuldmagt, som Kontracitanten under 9 Juli 1885 har meddelt Schæbel, og i Henhold til hvilken denne Dagen efter har udstedt det under Sagen omhandlede Skadesløsbrev, vil der intet Hensyn kunne tages til Kontracitantens Anbringende om, at han ikke havde villet paatage sig noget personligt Ansvar for Tilbagebetalingen af den i Skadesløsbrevet ommeldte Gjæld, men derimod maa der gives ham Medhold i, at dersom den Vexel, som Schæbel har udstedt til Hovedcitanten samme Dag, det ovennævnte Skadesløsbrev blev udstedt, angik det i Skadesløsbrevet ommeldte Laan, maa Kontracitantens Forpligtelse efter Skadesløsbrevet være bortfalden, idet den Gjæld, for hvilken Vexlen er udstedt, efter hvad der er in confesso, senere er berigtiget af Schæbel, hvorved bemærkes, at Hovedcitanten vel for Overretten har villet gjøre gjældende, at han under den ommeldte Forudsætning i alt Fald maatte kunne afkræve Kontracitanten den Diskonto, som han ved Diskonteringen af Schæbels Vexler har erlagt i vedkommende Bank, men at der ikke af Skadesløsbrevet kan udledes nogen Forpligtelse for Kontracitanten til at tilsvare denne Diskonto. Vel har nu Hovedcitanten ikke villet erkjende, at Vexlen, som af Kontracitanten paastaet, er udstedt for det i Skadesløsbrevet ommeldte Laan, hvorimod han, som meldt, har villet gjøre gjældende, at den var udstedt for en Del af den Gjæld, som Schæbel skyldte ham for leverede Varer; men ligesom dette Anbringende er i Strid med den edelige Forklaring, som Schæbel — imod hvis Habilitet som Vidne der ikke enten paa Grund af hans Stilling til Sagen eller paa Grund af hans Svogerskabsforhold til Kontracitanten kan, som af Hovedcitanten forment, rejses nogen grundet Indsigelse — har afgivet under Sagen, og som navnlig gaar ud paa, at han fik Laanet paa de 2000 Kr. paa en Vexel, og at der ikke ved Stiftelsen af Laanet var Tale om, at han skulde udstede Vexel for 2000 Kr. af den Varegjæld, han dengang skyldte Hovedcitanten — hvad han efter sin Forklaring heller ikke har gjort — saaledes bestyrkes ogsaa Sagens andre Oplysninger, at Vexlen er udstedt for det i Skadesløsbrevet om-

meldte Laan, idet Schæbel navnlig under en modsat Forudsætning ikke rettelig kunde være debiteret for samme i den mellem ham og Hovedcitanten førte Kontrabog, hvorved bemærkes, at Hovedcitanten vel har villet gjøre gjældende, at Schæbel, der beholdt 2000 Kr., for hvilke Skadesløsbrevet udstedtes, vilde saavidt mulig selv indfri denne Gjæld, der derfor for Oversigtens Skyld indførtes i hans Kontrabog, men at Schæbel, naar han ikke ligeoverfor Hovedcitanten havde nogen Forpligtelse til at indfri Gjælden, i ethvert Tilfælde ikke, som sket er, uden videre Bemærkning kunde debiteres derfor af Hovedcitanten.

Der maa derfor anses tilvejebragt vel ikke fuldt Bevis, men dog en saadan Formodning for, at Schæbels Vexel er udstedt for det i Skadesløsbrevet ommeldte Laan, at det maa billiges, at Sagens Udfald, som efter det Ovenanførte maa bero paa, om dette er Tilfældet, ved Underrettsdommen er gjort afhængigt af, om Hovedcitanten med Ed tør benægte dette, og da der ikke findes tilstrækkelig Grund til efter Hovedcitantens subsidiære Paastand at gjøre Forandring i det ved Underrettsdommen foreskrevne Edsthema, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger i 1ste Instants ogsaa i det Tilfælde, at den i Dommen foreskrevne Ed ikke aflægges, ville være at ophæve. Procesomkostningerne for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 213. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Kristian Hermansen og Søren Peter Hermansen
(Def. Hindenburg).

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 April 1892: De Tiltalte Kristian Hermansen og Søren Peter Hermansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Overauditor Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges, for Kristian Hermansen til 6 Gange 5 Dage og for Søren Peter Hermansen til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Kristian Hermansen til sex Gange fem Dage og for Søren Peter Hermansen til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Kristian Hermansen og Søren Peter Hermansen for Vold anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Om Aftenen den 26 Oktober f. A. kom Skjærsliber Jens Peter Andersen i noget beruset Tilstand ned i Værtshusholder Jens Peter Hermansens Beværtning i Ejendommen Vogmagergade Nr. 32 og kom her til at spille Kort med Værtens Søn, Tiltalte Kristian Hermansen, i et Værelse, hvor de vare aleue tilstede. Da Spillet, hvorunder de nød noget bayersk Øl, var endt, kom Tiltalte Søren Hermansen ind i Værelset, og hans Broder, Tiltalte Kristian Hermansen, opfordrede nu Andersen til at traktere med noget bayersk Øl. Da Andersen nægtede dette, tilføjede sidstnævnte Tiltalte ham af Vrede herover med Haanden et Slag paa Siden af Hovedet, hvorved han faldt om paa Gulvet, og medens han laa der, tilføjede samme Tiltalte ham med knyttet Haand nogle Stød i Siden og et Spark, der maa antages at have ramt ham ved højre Øje, hvorhos Tiltalte Søren Hermansen, da han og hans Broder ikke kunde formaa Andersen til at rejse sig op, tilføjede ham nogle Spark i Siden. Begge de Tiltalte bar derpaa Andersen op i Ejendommens Gaard, hvor han faldt om, og hvor Tiltalte Kristian Hermansen derefter tilføjede ham nogle yderligere Spark i Siden, medens Tiltalte Søren Hermansen holdt fast paa ham. Som Følge af den ham

overgaaede Vold blev Overfaldne samme Aften ved Politiets Foranstaltning indlagt paa Kommunehospitalet, hvor han forblev under Behandling indtil den 9 November f. A. Ifølge en af vedkommende Overlæge den 14 December f. A. afgiven Erklæring frembød han ved Indlæggelsen Tegn paa Brud af 8de og 9de venstre Ribben bagtil i Siden, hvilke Læsioner maa antages at hidrøre fra de ham af de Tiltalte tilføjede Stød og Spark i Siden. Derimod havde han ikke nogen synderlig Meen af den øvrige ham overgaaede Vold. Da han udskreves fra Hospitalet, var han omtrent helbredet, og det kan ikke antages, at de fornævnte Læsioner ville medføre skadelige Følger for hans fremtidige Helbred, hvad de Tiltalte, der efter deres Forklaringer handlede i Hidsighed og uden forud truffen Aftale, ikke heller ville have tilsigtet.

Tiltalte Kristian Hermansen er født den 4 Juni 1869 og, bortset fra en ham under hans Militærtjeneste overgaaet arbitrær Straf, ikke fundet forhen straffet. Tiltalte Søren Hermansen er født den 11 April 1868 og ikke fundet forhen straffet. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Kristian Hermansen i 5 Gange 5 Dage og Søren Hermansen i 3 Gange 5 Dage.

Mandag den 14 November.

Nr. 240.

Advokat Hindenburg

contra

Mette Andersdatter, med Tilnavn **Wester**, Tømrer **Iver Jacobsens** Hustru (Def. Hansen),

der tiltales for Kvaksalveri og Forsøg paa Anstiftelse af falsk Forklaring for Retten.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Maj 1892: Tiltalte Mette Andersdatter, kaldet Wester, Jacobsens Hustru af Varde bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen af Esbjerg, og Defensor, Sagfører A. Harck af Varde, henholdsvis med 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juni 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt det i den indankede Dom anføres, at den Tiltalte den 4 Maj d. A. overgaaede Underretsdøm er indanket for Overretten, bemærkes, at Tiltalte ved den derefter af Overretten den 27 Juni afsagte Dom er anset i Medfør af Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordning 5 September 1794, og i Henhold til Grundsætningerne i Straffelovens § 64 med en Bøde paa 40 Kroner.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Mette Andersdatter med Tilnavn Wester, Tømrer Iver Jacobsens Hustru — der er født i Aaret 1846, og som tidligere har været anset for Kvaksalveri ifølge Ribe Kjøbstads Extraretsdom af 14 December 1886 med en Bøde til bemeldte Byes Fattigkasse af 30 Kr., ifølge Overrettens Dom af 20 Januar 1890 med en Bøde til Ringkjøbing Amts Fattigkasse af 60 Kr. og ifølge Skodborg og Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 4 Maj d. A., hvilken Dom imidlertid er indanket for Overretten, med en Bøde til sidstnævnte Kasse af 100 Kr. — tiltales under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i Kvaksalveri og Attentat paa Anstiftelse af falsk Forklaring for Retten.

Sigtelsen mod Tiltalte for Kvaksalveri angaar hendes Forhold overfor Husmand af Kjørup, Rudolph Damgaards nu afdøde Datter Ane Dorthea Damgaard, født den 29 Maj 1876, der efter det Oplyste fra Begyndelsen af 1891 havde været syg i det ene Ben, navnlig i Hofteregionen, for hvilken Lidelse der i Foraaret s. A. blev søgt Raad hos en Læge, som ifølge den

af ham under Sagen afgivne Erklæring, da der dengang ikke fandtes andre sygelige Symptomer end nogen Ømhed for Tryk i Hofteregionen og nogen indskrænket Bevægelighed af Underextremiteten, vægrede sig ved at udtale nogen Diagnose, men instituerede en indifferent Behandling og opfordrede Pigen til at komme igjen nogen Tid efter. Dette gjorde hun imidlertid ikke, idet hendes Fader, da det af bemeldte Læge ordinerede Middel ikke hjalp, besluttede sig til at henvende sig til Tiltalte, om hvem han havde hørt, at hun forstod sig paa at kurere Syge, og han kjørte derfor en Dag i den første Halvdel af Juni Maaned f. A. med Datteren hen til Tiltalte, der boer i Varde, og traf da Aftale med denne om, at Pigen foreløbig skulde forblive hos hende for en daglig Betaling af 2 Kr. 50 Øre, idet Tiltalte, efter hvad R. Damgaard har forklaret, bl. A. udtalte, at hun, der havde skriftlig Tilladelse til i hele Landet at give Massage — hvorved bemærkes, at Tiltalte, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, ikke har nogen saadan Tilladelse, hvorimod hun er i Besiddelse af en Erklæring om, at hun i sin Tid i Kjøbenhavn har lært Massage-Behandling — vilde anvende saadan Behandling paa Pigen. Under dennes Ophold hos Tiltalte, der varede i ca. 3 Maaneder indtil den 8 September, og for hvilket Tiltalte modtog den ovennævnte Betaling af hendes Fader, fik hun flere Gange daglig Massage af Tiltalte, bestaaende i Strygninger og Tryk paa Benet, efter at dette var blevet indsmurt i Svinefedt eller Olie, hvorhos hun daglig fik 4 à 5 Snapsøgler af en Drik, kaldet „Dansk Bitter“, der efter Tiltaltes Forklaring tillaves af hende og hendes Mand, og efter Pigens Udsagn opfattede hun dette saaledes, at det hørte med til Behandlingen af Sygdommen, idet bemeldte Drik var noget, hun skulde tage ind som anden Medicin. Den nævnte Massage-Behandling ophørte imidlertid efter ca. 2 Maaneders Forløb, da Pigen fik et aabent Saar indvendig paa venstre Ben, hvilket Saar derpaa blev taget under Behandling af Tiltalte, idet hun, som det maa antages, udvaskede det med Karbolvand og flere Gange daglig lagde Plastre derpaa. Da Pigens Sygdom under hendes Ophold hos Tiltalte forværredes, blev hun paa Foranledning af hendes Fader den 7 September tilset af en Læge, der da fandt hende sengeliggende og meget lidende af Hoftelidsbetændelse, hvorfor hun den følgende Dag — efter Faderens Udsagn meget mod Tiltaltes Villie — blev indlagt paa Amtssygehuset i Varde, hvor hun, paa hvem der ved Indlæggelsen fandtes en meget betydelig Deformitet af Bækkenet og begge Underextremiteter, blev underkastet en, som det maa antages, farefuld Operation. Efter at hun den 1 December f. A. var bleven udskreven af Sygehuset til fortsat Behandling i Hjemmet, blev hun nogen Tid efter paany indlagt paa Sygehuset for Hoftelidelser, der antoges at ville nødvendiggjøre en ny Operation, men den 18 April d. A. døde hun sammesteds af

en Luugesygdom. Ligesom vedkommende Sygehuslæge i en under Sagen fremlagt Erklæring af 22 Januar d. A. bl. A. har udtalt, at der er Sandynlighed for, at den Deformitet, der, som meldt, fandtes hos Pigen ved hendes første Indlæggelse paa Sygehuset, kan være opstaaet, medens hun uden nogetsomhelst sagkyndigt Tilsyn opholdt sig hos Tiltalte, samt at der ingen Tvivl er om, at den deforme Stilling paa et tidligere Tidspunkt vilde have kunnet rettes paa en mere lemfældig og mindre farefuld Maade end ved den Behandling, som hendes Tilstand senere nødvendiggjorde, saaledes har det kongelige Sundhedskollegium, hvem Forhørene med tilhørende Bilag have været tilstillede, i en Erklæring af 6 April d. A. udtalt, at der for at opnaa Helbredelse af den Lidelse, hvoraf Pigen led, nemlig Hoftebetændelse, udkræves, foruden indvendig Behandling, Immobilisation af Benet og Bækkenet samt Korrektion af den forkerte Stilling, som Benet i Reglen kommer til at indtage mod Bækkenet, at Benet, naar mekaniske Hjælpemidler i dette Øjemed ikke anvendes, fixeres i den forkerte Stilling, hvorved Gangen senere bliver besværlig eller umulig uden Anvendelse af korrigerende Operationer eller Støtte-Bandager, og at det, da Pigen i det foreliggende Tilfælde har været forholdt Lægehjælp i 3 Maaneder, og det paa et Tidspunkt af Sygdommen, da denne lettere*) lod sig paavirke, er i høj Grad sandsynligt, at hun derved har lidt Skade, hvorhos Kollegiet har besvaret et til samme af Forhørsdommeren rettet Spørgsmaal om, hvorvidt den af Tiltalte anvendte Massagekur kan antages direkte at have medført Skade med Hensyn til Pigens Hoftelidelse, bekræftende. Efter Pigens Død har Sygehuslægen i en Erklæring af 29 April d. A. yttret, at Tiltaltes Behandling af hende kun kan siges indirekte at have bevirket eller fremskyndet Døden, forsaavidt den, ved at sagkyndig Hjælp unddroes Patienten, har bevirket, at hendes primære Lidelse — der maa siges at have foraarsaget den Sygdom, hvoraf hun døde — ikke alene ikke blev standset, men rimeligvis fik en mere rapid Udvikling.

Vel har nu Tiltalte ikke villet erkjende i det omhandlede Tilfælde at have gjort sig skyldig i Kvaksalveri, idet hun vedholdende har paastaaet, at Pigen blev anbragt hos hende for at erholde Undervisning i Massage og ikke, for at Tiltalte skulde tage hende under Kur for hendes Sygdom, hvorhos hun i Forbindelse hermed har anført, at naar hun, som meldt, daglig gav Pigen Massage, var dette ikke en Behandling af denne for Sygdommen, men den Maade, paa hvilken hun meddelte Pigen Undervisning i at give Massage, samt nægtet at have givet Pigen den ovennævnte Bitter som Medicin eller Lægemiddel, medens hun dog har erkjendt at have givet hende den „som

*) Skal være: lettest.

styrkende“. Men til det nævnte Anbringende om Hensigten med, at Pigen kom i Tiltaltes Hus, hvilket Anbringende dels i sig selv er aldeles uantageligt, naar henses til, at Pigen dengang var syg og kun 15 Aar gammel, dels ogsaa staar i Strid med Pigens og hendes Forældres nedenauførte beedigede Forklaringer, kan der ikke tages noget Hensyn, hvorimod det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa den ovenanførte Maade har havt Ane Dorthea Damgaard under Kur.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Forsøg paa Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten, er Følgende fremkommet: Efter at der af Distriktslægen under 29 Juni f. A. var gjort Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte havde Ane Dorthea Damgaard liggende paa sin Klinik, forklarede Ane Dorthea til en Politirapport af 7 Juli, at hun var hos Tiltalte for af denne at blive undervist i at give Massage for at kunne anvende det paa sig selv, og Erklæringer i samme Retning blev ligeledes afgivne af hendes Fader og Tiltalte til Rapporter af henholdsvis 31 Juli og 11 August, hvorfor der ikke blev foretaget videre i Sagen, indtil Distriktslægen under 20 September — altsaa efter at Pigen var bleven indlagt paa Sygehuset — paany gjorde Anmeldelse om Sagen til Politimesteren og begjærede Tiltalte draget til Ansvar for hendes Behandling af Pigen. Under de derpaa optagne Forhør har Husmand R. Damgaard edelig forklaret, at Tiltalte, naar han og hans Hustru besøgte Datteren under dennes Ophold hos Tiltalte, stadig søgte at bevæge og bestemme dem til under en eventuel Kvaksalverisag mod Tiltalte at forklare i Retten, at Datteren alene var anbragt hos hende for at oplæres i at give Massage, og at hun ikke af Tiltalte var bleven behandlet for nogen Sygdom, men at der kun var meddelt hende Undervisning i at give Massage, uagtet der efter Vidnets Udsagn ved hendes Anbringelse hos Tiltalte aldeles ikke var Tale herom, men kun om, at Tiltalte skulde behandle Datteren for hendes Sygdom, hvad Vidnet er overbevist om, at Tiltalte godt forstod, samt at Tiltalte derhos den 9 Januar d. A. — Dagen efter, at der til en Politirapport paany var blevet afæsket Tiltalte Forklaring i Sagen, ved hvilken Lejlighed hun havde gjentaget sit ovenanførte Udsagn om Hensigten med Pigens Ophold hos hende — sammen med et andet Fruentimmer fra Varde havde indfundet sig paa Vidnets Bopæl i Kjærup og da paany søgt at bevæge saavel ham som andre, der kunde antages at ville blive afhørte i Sagen mod Tiltalte, navnlig Vidnets Hustru og Datter, til at afgive den ovennævnte urigtige Forklaring, hvad Vidnet imidlertid for sit Vedkommende nægtede at inlade sig paa. idet han lod Tiltalte vide, at det først var, da det var ved at blive galt med Tiltalte, at hun havde opfordret Vidnet og Hustru til at forklare, at Datteren skulde have Undervisning i at give Massage, hvad i

Virkeligheden var urigtigt, og Vidnet har derhos udtalt som sin bestemte Mening, at det var Tiltaltes eneste Hensigt med hendes nysnævnte Besøg hos ham at formaa ham og de andre til at afgive falsk Forklaring til Fordel for hende. Endvidere har R. Damgaards Hustru, der er den nævnte Piges Stedmoder, afgivet en ganske med hendes Mand stemmende edelig Forklaring angaaende Tiltaltes Forhold saavel ved deres Besøg hos Datteren som den 9 Januar d. A., da Tiltalte indfandt sig hos dem, hvorhos hun, der iøvrigt ikke var med den Dag, da Pigen blev anbragt hos Tiltalte, har bekræftet, at Hensigten hermed var den af hendes Mand angivne og ikke, at Datteren skulde oplæres i at give Andre Massage. Endelig har Ane Dorthea Damgaard ligeledes for sit Vedkommende bekræftet dette sidste med Tilføjende, at hun under sit Ophold hos Tiltalte ej heller har faaet nogen Undervisning i at give Massage, ihvorvel Tiltalte ved en enkelt Lejlighed, da det ovennævnte Fruentimmer var tilstede, har søgt at give det Udseende af, at hun blev undervist heri, hvorhos Vidnet endvidere edelig har forklaret, at Grunden til, at hun til den ovennævnte Politirapport af 7 Juli f. A. afgav en herimod stridende Forklaring, var, at Tiltalte, umiddelbart forinden hun blev indladt til vedkommende Politibetjent for at afhøres, havde instrueret hende om at sige til denne, at hun kun var hos Tiltalte for at blive undervist i at give Massage, at Tiltalte, efter at Betjenten var gaaet, sagde til hende, at hun nu maatte huske den Forklaring, hun havde afgivet, for at hun kunde gjentage den, naar hun blev afhørt, at Tiltalte under Vidnets Ophold hos denne ogsaa ved andre Lejligheder oftere har paalagt hende, hvis der skulde blive anlagt Sag mod Tiltalte, da i Retten at forklare som anført samt at sige, at hun ikke fik Bitteren som Medicin, men som noget, hun ligesom andre i Huset kunde drikke, naar hun havde Lyst dertil, idet der altid stod en Flaske deraf i Huset, og at Tiltalte under det ovennævnte Besøg hos Vidnets Fader den 9 Januar d. A. ogsaa kom hen til Vidnets Seng og spurgte hende, om hun ikke kunde huske, hvad der blev talt mellem Tiltalte og Vidnets Fader, da hun blev anbragt hos Tiltalte, hvortil hun imidlertid svarede Nej. Efter hvad der er tilført Politiprotokollen, har Tiltalte nu ogsaa i det første over hende i Retten afholdte Forhør erkjendt, at hun, baade medens Ane Dorthea Damgaard opholdt sig hos hende, og efter at Tiltalte den 8 Januar var bleven afhørt til en Politirapport, har paalagt saavel Pigen som dennes Forældre, at de, naar de kom i Retten i en eventuel Sag mod Tiltalte, skulde forklare som ovenanført, og forsaavidt hun ved sin Defensor for Underretten har benægtet at have givet de Paa-gjældende et saadant Paalæg og i Forbindelse dermed paastaaet, at hun ikke, sig bevidst, i Retten har afgivet en Tilstaaelse eller Erkjendelse som den anførte, kan der ikke tages noget Hensyn

hertil, eftersom det i hvert Fald ved de ovennævnte Vidneforklaringer maa anses bevist, at hun paa den af Vidnerne omforklarede Maade har søgt at bevæge dem til eventuelt i Retten at afgive Forklaringer i den angivne Retning. Vel har derhos Tiltalte paastaat, at disse Forklaringer netop vilde være overensstemmende med den virkelige Sandhed; men ligesom det modsatte maa anses tilfulde godtgjort ved de afgivne Vidneforklaringer og det iøvrigt under Sagen Oplyste, saaledes kan det efter alt, hvad der foreligger, ej heller betvivles, at Tiltalte har været sig bevidst, at Ane Dorthea Damgaard kun var anbragt hos hende for at behandles for sin Sygdom, og at følgelig de Forklaringer, hun har villet formaa de Paagjældende til at afgive i Retten, vilde være usandfærdige.

I Henhold til det Ovenanførte vil Tiltalte være at anse dels efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. af 5 September 1794 § 5, dels efter Straffelovens § 146, sammenholdt med § 52, sidste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 16 November.

Nr. 114. Gaardejer **A. Th. Møller** (Nellemann efter Ordre)

contra

Gaardejer **Jacob Riis** (Lunn efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om en Erstatning.

Ribe Herreds ordinære Rets Dom af 29 Januar 1890: Indstævnte, Gaardejer Jacob Riis af Semgaard, bør til Citanten, Inkassator Ballin som Mandatarius for Gaardejer A. Th. Møller af Jægumgaard, betale 60 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 August 1888, indtil Betaling sker, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Oktober 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for ovennævnte A. Th. Møller beskikkede Sagfører sammesteds, Overrets-sagfører Jørgensen, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Inkassator Ballin, der i de foregaaende Instantser er optraadt som Mandatarius for Gaardejer A. Th. Møller, er udtraadt af dette Forhold, og at Sidstnævnte selv har appelleret Sagen til Høiesteret.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der i Fortsættelse af den den 9 Marts 1888 af Indstævnte afholdte Fogedforretning paa Seemgaard, hvorunder han lod foretage Udlæg i Ejendommen, den forefundne Besætning og Inventarium m. v. og lod sig det Udlagte overdrage til brugeligt Pant, er sket en Udsættelse af Appellanten som Forpagter af Ejendommen. Vel har nu Indstævnte anset sig beføjet hertil, fordi Appellanten i December 1887 kun havde betalt den daværende Ejer af Gaarden en Del af den da forfaldne Forpagtningsafgift for Halvaaret til Juni Termin 1888; men ligesom det maa antages, at Ejeren havde givet Appellanten Henstand med den resterende Del indtil videre uden senere at have afkrævet ham samme, saaledes vilde Indstævnte, endog afset herfra, ikke som Grund til den skete Udsættelse have kunnet paaberaabe sig en saadan tidligere sket Forsømmelse med Erlæggelsen af en Afgift, paa hvilken han ikke ved sin ovenmeldte Retsforfølgning havde erhvervet noget Krav.

Da Appellanten herefter i Medfør af Forordning 25 November 1831 § 1 ligeoverfor Indstævnte havde havt Ret til at forblive i Forpagtningen indtil 1 Maj 1889, vil der efter hans Paastand være hos Indstævnte at tillægge ham dels Erstatning for den ham ved Udsættelsen tilføjede Skade, dels — ifølge Bestemmelserne desangaaende i hans thinglæste Forpagtningskontrakt — Godtgjørelse for den Værdiforøgelse, som Ejendommens Besætning og Inventarium i hans Forpagtningstid har faaet, dels endelig Vederlag for forskellige ved Indstævntes Tiltrædelse, paa Ejendommen beroende Gjenstande, hvorover Indstævnte, skjøndt de tilhørte Appellanten, har disponeret, nemlig Høns, Gavntræ og Kartofler. Idet Godtgjørelsen for Værdiforøgelse af Besætning og Inventarium vil være at bestemme under Hensyn til de Ansættelser af samme, der skete under Udlægsforretningen og en den 21 Marts 1888 foretagen Taxation, sammenholdte med Ansættelserne ved Appellantens Tiltrædelse af For-

pagtningen, findes den Appellanten tilkommende Erstatning under Et at kunne bestemmes til 4000 Kroner. Af dette Beløb vil Indstævnte derhos have at betale Appellanten Renter som paastaet fra Hovedforligsklagens Dato.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve og de de beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Appellanten betale 4000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 August 1888, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Jørgensen for Overretten 50 Kroner og Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn for Høiesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 2 August 1887 oprettet, den 3 s. M. thinglæst Forpagtningskontrakt bortforpagtede Gaardejer Jørgen Fr. Riis den ham dengang tilhørende Gaard, kaldet Semgaard, i Sem Sogn til sin Svigersøn A. Th. Møller, imod at denne, der allerede, som det maa antages, den 1 April s. A. havde tiltraadt Forpagtningen af bemeldte Ejendom, skulde af samme svare en Afgift, der, foruden en Aftægt til Ejeren og hans Hustru, bestemtes til 6000 Kr. aarlig i de første to Aar fra 1 April s. A. at regne og derefter 7000 Kr. aarlig, hvilken Afgift skulde erlægges med Halvdelen i hver af de sædvanlige Terminer forud, første Gang den 11 Juni s. A., samt iøvrigt bl. A. paa Vilkaar, at Forpagtningen, der var indgaaet paa ubestemt Tid, skulde, udenfor det Tilfælde, at Ejeren solgte Ejendommen til en Trediemand, i hvilket Tilfælde Forpagteren, hvem der var givet Forkjøbsret, skulde med 1 Maanedes Varsel og mod en Godtgjørelse af 10,000 Kr. være pligtig at fratræde Forpagtningen, være uopsigelig fra Ejerens Side, men at denne dog, saafremt Forpagteren misligholdt Kontrakten, nemlig ved ikke at erlægge den stipulerede Afgift inden Udgangen af den Juni eller December Maaned, hvori den forfaldt, skulde være berettiget til strax at fordre Kontrakten hævet samt lade Forpagteren udsætte af Forpagtningen, uden at Forpagteren kunde gjøre Krav paa nogensomhelst Godtgjørelse.

Ifølge Kontrakten skulde der derhos tilligemed den nævnte Ejendom være overladt Møller bl. A. dels de paa samme værende Besætnings- og Inventariedele, saaledes som disse nærmere ere specificerede under en overensstemmende med de i Forpagtningskontrakten i saa Henseende givne Forskrifter afholdt Synsforretning, hvoraf en Beskrivelse vedhæftedes Kontrakten, og hvorved disse Dele vurderedes til ialt 12,277 Kr., dels den paa Ejendommen beroende Beholdning af Gavnræ, og vedtoges det derhos i Kontraktens § 4, at Forpagteren skulde beholde det ommeldte Gavnræ, men at han iøvrigt i Tilfælde af Forpagtingens Fratrædelse skulde aflevere Alt, hvad han havde faaet overleveret i Henhold til den nævnte Synsforretning, paa samme Maade som det ved Overleveringen var vedtaget, og saaledes at han, medens han skulde godtgjøre Ejeren skadesløst, hvad den ved Afleveringen paa de paagældende Gjenstande satte Vurderingssum underskred den ved Overleveringen derpaa satte Værdi, skulde paa samme Maade have Godtgjørelse for, hvad Værdien ved Afleveringen overskred den ved Overleveringen paa Gjenstandene satte Værdi, samt endvidere i Kontraktens § 5, at Forpagteren, hvem det iøvrigt forbødes at sælge eller lade bortkomme fra Gaarden Hø, Straa eller Gjødning, skulde være berettiget til af Fouragen at sælge indtil 150 Skpd. Endelig bestemtes det i Kontrakten, at denne skulde thinglæses som Hæftelse paa den paagældende Ejendom med Prioritet næstefter en Pantegjæld af 100,000 Kr., og blandt de Hæftelser, der herefter blev prioriterede i Ejendommen forud for Forpagtningskontrakten, maa antages at have været en Pantefordring til Beløb 4541 Kr., tilhørende ovennævnte Jørgen Riis Søn, Indstævnte Jakob Riis, for hvilken der ved en den 18 Oktober 1887 udstedt, den 19 s. M. thinglæst Panteobligation blev givet ham Panteret næstefter et Beløb af 95,459 Kr. Den 9 Marts 1888 blev der efter dennes Foranstaltning afholdt en Fogedforretning paa den nævnte Gaard, hvorved der, som det maa antages i Medfør af Lov om Udpantning og om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig af 29 Marts 1873 § 15, blev givet Indstævnte til Fyldestgjørelse for den ovmeldte ham tilhørende Pantefordring med paaløbne Renter og Omkostninger, ialt 4629 Kr. 47 Øre, samt yderligere paaløbne Renter Udlæg dels i den faste Ejendom, dels i de paa samme da tilstedeværende Besætnings- og Inventariedele m. v., hvorhos Fogden efter Indstævnets Begjæring i Henhold til D. L. 5—7—8 overdrog denne det Udlagte til brugeligt Pant, med hvilken Overdragelses Betydning Møller, der var tilstede under Fogedforretningen uden at gjøre nogen Indsigelse mod samme, blev af Fogden gjort bekendt. Efterat Indstævnte derpaa havde ladet det ham saaledes overdragne Pant stille til offentlig Auktion, mødte Møller under den første, den 14 April 1888 afholdte Auktion og protesterede imod, at den til Ejendommen

hørende Besætning og Inventarium bortsolgte paa anden Maade, end at han forud blev fyldestgjort for et Beløb af 2214 Kr., idet han henviste til en den 21 Marts næstforhen i Anledning af hans Fratrædelse af Forpagtningen af den ommeldte Ejendom af ham og Jørgen Riis foranstaltet Taxation af de bemeldte Dag paa Ejendommen tilstedeværende Besætnings- og Inventarie-dele, hvorefter Værdien af disse oversteg Værdien af den ham ved Forpagtningens Tiltrædelse overleverede Besætning og Inventarium med det nævnte Beløb, samt gjorde gjældende, at han i Henhold til Bestemmelserne i den ovennævnte Forpagtningskontrakt havde Krav paa i Anledning af sin Udsættelse af Forpagtningen at faa dette Beløb godtgjort, og denne Protest gjen-tog han ved den næste, den 28 s. M. afholdte Auktion, men ved Auktionsrettens samme Dag afsagte Kjendelse blev denne Protest forkastet, og efter at Auktionen derpaa overensstemmede med bemeldte Kjendelse var fremmet paa Grundlag af de under samme fremlagte Betingelser, begjærede Indstævnte under den den 12 Maj næstefter afholdte tredje Auktion, hvorunder han blev Enestebydende, Auktionen sluttet for at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden for det af ham gjorte Bud 97,000 Kr.

Under nærværende Sag har nu Citanten, Inkassator Ballin i Ribe som Mandatarius for tidnævnte A. Th. Møller, nu af Jægumgaard, i første Instans — under Paaberaabelse af, at Indstævnte ved de af ham saaledes foretagne retslige Skridt skal have sat Møller ud af Besiddelsen af den paagjældende af, ham forpagtede Ejendom med Tilbehør, at han formentlig derved har krænket Møllers Ret til i Medfør af Frdn. af 25 November 1831 § 1 at forblive i Forpagtningen indtil det Tidspunkt, hvortil denne ifølge bemeldte Lovbestemmelse havde kunnet opsiges ham, altsaa til 1 Maj 1889, samt at Indstævnte maa anses i Anledning af den skete Udsættelse at være Møller skyldig i Erstatning 7649 Kr. — i sin ovennævnte Egenskab søgt Indstævnte til Betaling af dette Beløb, som han nærmere har specificeret saaledes:

- 1) Det Beløb, hvormed, efter det Foranferte, den paagjældende Ejendoms Besætning og Inventarium skal være stegen i Værdi i den Tid, hvori Møller har havt Ejendommen i Forpagtning, og som denne formentlig i Henhold til Forpagtningskontraktens § 4 har Krav paa at faa godtgjort ved sin Fratrædelse af Forpagtningen 2214 Kr.
- 2) Den Indtægt, som Møller — der, som berørt, ifølge Forpagtningskontraktens § 5 var berettiget til af Gaardens Fourage at sælge indtil 150 Skpd., hvorved der, efter hvad der er in confesso, er underforstaaet „aarlig“, og altsaa, hvis han overensstemmende med den ham formentlig tilkommende Ret havde faaet Lov til at forblive i Forpagtningen indtil 1 Maj 1889, havde af Avlen for Aarene 1887

og 1888 kunnet sælge indtil 300 Skpd. Fourage, medens han paa Grund af den skete Udsættelse af Forpagtningen kun skal have havt Lejlighed til at sælge 9 Skpd. — saaledes skal være gaaet glip af ved at være bleven berøvet Adgangen til at sælge Resten af det nævnte Kvantum Fourage, 291 Skpd., og hvilken Indtægt Citanten, idet han har ansat Prisen pr. Skpd. til 10 Kr., har opgjort til ialt

2910 Kr.

- 3) Godtgjørelse af det Beløb, som Møller skal have udbetalt de af ham fæstede Tjenestefolk paa Gaarden i Erstatning for Tyendeforholdets ved Møllers Udsættelse af Forpagtningen bevirkede Ophævelse 300 Kr.
- 4) Erstatning for det Tab, Møller skal have lidt ved paa den anførte Maade at være bleven sat ud af sin Livsstilling samt for Tort og Kreditspilde i Andledning af Udsættelse 2000 Kr.
- 5) Den Erstatning, der formentlig tilkommer Møller for følgende Gjenstande, som, skjønt tilstede paa den paagjældende Ejendom, da Udlæget foretoges, bleve, idet de tilhørte Møller personlig, undtagne fra dette, men som Indstævnte desuagtet, efterat have tiltraadt Ejendommen, skal have disponeret over, nemlig dels det Møller ved Forpagtningens Tiltrædelse overleverede Gavntræ, der, efter Citantens Opgivelse, paa Udlæggets Tid havde en Værdi af 130 Kr., dels 20 Tdr. Kartoffler til en samlet Værdi af 80 Kr., dels endelig 10 Høns, tilsammen af Værdi 15 Kr., ialt altsaa 225 Kr.,

hvilke Summer sammenlagte udgjøre det indtalte Beløb; og Citanten — der i sin Klage til Forligskommissionen af 23 August 1888 havde opgivet det Beløb, han i den omhandlede Anledning forlangte sig betalt af Indstævnte, til 5849 Kr., men derefter i en Kontinuationsforligsklage af 25 s. M. udstrakte sin Paastand til yderligere at omfatte et Beløb af 1800 Kr. — har derhos paastaet sig tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. af 5849 Kr. fra den førstnævnte Dato og af 1800 Kr. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Indstævnte funden pligtig at erstatte Møller dels en nærmere angiven Del af det ommeldte Gavntræ med 20 Kr., dels 10 Tdr. af de ommeldte Kartoffler med 40 Kr., og han er derefter tilpligtig at betale Citanten i hans ommeldte Egenskab det samlede Beløb heraf 60 Kr. med Renter deraf 5pCt. p. a. fra den 23 August 1888, indtil Betaling sker. medens han iøvrigt er frifundet for Citantens Tiltale, og denne har nu i sin tidnævnte Egenskab indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Forsaavidt nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at han ikke har udsat Møller af Forpagtningen af den paagjældende

Ejendom, men at Møller frivillig er fratraadt samme, vil der intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende, der er i Strid med Sagens Oplysninger, og navnlig kan der ikke, som af Indstævnte forment. af den Omstændighed, at Møller har undladt under den ommeldte Fogedforretning og under de derefter over Ejendommen atholdte Auktioner at nedlægge Protest imod, at Ejendommen overdroges til Indstævnte eller solgtes til Skade for hans formentlige Ret til at forblive i Forpagtningen, med Føje udledes, at han frivillig er fratraadt samme.

Indstævnte har imidlertid endvidere til Imødegaaelse af Søgmaalet fornemmelig paaberaabt sig, at han selv om han ved det i saa Henseende passerede maa antages at have udsat Møller af Forpagtningen af den oftnævnte Ejendom, formentlig maa anses at have været beføjet hertil paa Grund af Misligholdelse af Forpagtningskontrakten fra Møllers Side. I denne Henseende er det nu in confesso under Sagen, at Møller i December Termin 1887 til den daværende Ejer af Ejendommen, fornævnte Jørgen Riis, kun har betalt en Del af den Forpagtningsafgift, der ifølge Forpagtningskontrakten i bemeldte Termin skulde betales forud for det følgende halve Aar, samt at det resterende Beløb endnu ikke var betalt, da den oftnævnte Fogedforretning den 9 Marts 1888 foretoges, og ej heller, hverken under denne eller senere, forinden Møller udsattes af Forpagtningen, er af ham tilbudt Indstævnte, men Citanten har bestridt, at Møller paa Grund heraf kan anses at have forbrudt sin Ret efter Kontrakten, idet han efter Citantens Anbringende skal af Jørgen Riis have faaet Henstand med Betalingen af det resterende Beløb, hvilken Henstand Indstævnte formentlig var pligtig at respektere. Jørgen Riis, hvem Citanten har ført som Vidne til Oplysning herom, har nu afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han havde givet Møller Henstand med Betalingen af det resterende Beløb „indtil videre“, hvorhos han, der, efter Indstævntes Anbringende, under Fogedforretningen den 9 Marts 1888 — hvorunder Møller maa antages at være fremkommen med en Udtalelse om, at han havde faaet Henstand med Betalingen af bemeldte Beløb til den 17 s. M., uden at dog noget derom blev tilført Fogedprotokollen — skal paa Indstævntes Spørgsmaal i den konstituerede Fogeds Overværelse have benægtet at have givet Møller Henstand med Betalingen af Beløbet, under den nævnte Vidneførsel endvidere har udsagt, at han ikke mindes dette, og at han, hvis han har udtalt sig saaledes, maa have misforstaaet Spørgsmaalet; men ved den af Jørgen Riis saaledes afgivne Forklaring kan det ikke mod Indstævntes Benægtelse anses godtgjort, at Møller ved, hvad der i saa Henseende er passeret mellem ham og Jørgen Riis — der, som meldt, er hans Svigerfader og efter det Oplyste har havt Bolig og Underhold hos Møller, medens denne var Indehaver af Forpagtningen —

har erhvervet en Henstand med det ommeldte Beløb af saadan kontraktmæssig Natur, at han kunde fordre den respekteret af Indstævnte. I det Møller imidlertid herefter maa anses at have paadraget sig Restance med Erlæggelsen af den stipulerede Forpagtningsafgift, findes Indstævnte at have være beføjet til at be-
tragte det saaledes Foregaaede som en Misligholdelse af Forpagtningskontrakten fra Møllers Side, og denne, der, som meldt, ifølge bemeldte Kontrakt skulde i Tilfælde af slig Misligholdelse være pligtig til paa Paabud af Ejeren strax at fravige Forpagtningen uden nogensomhelst Godtgjørelse, vil derfor ikke med Virkning kunne gjøre Ansvar gjældende mod Indstævnte paa Grund af, at denne, efter i Henhold til den ham tilkommende Panteret i Ejendommen at have ladet sig samme overdrage til Brugelighed, har sat ham ud af Forpagtningen, og han vil navnlig ikke med Føje kunne gjøre Paastand paa, at den ovennævnte af Citanten paaberaabte Lovbestemmelse skal komme ham tilgode, idet den Forpagteren ved samme tillagte Ret til under de der nævnte Omstændigheder at forblive i Forpagtningen til 1 Maj, efterat han lovlige er blevet opsagt i det seneste St. Hansdag det næstforegaaende Aar, ifølge bemeldte Lovbestemmelse er betinget af, at han ikke ifølge selve Forpagtningskontraktens Indhold er pligtig at fratræde tidligere.

Som Følge heraf samt idet Citantens Krav paa hos Indstævnte at erholde betalt de ovenfor under Nr. 1—4 nævnte Beløb efter det Anførte er støttet paa, at Indstævnte skal have krænkert Møllers Ret efter den tidtommeldte Kontrakt, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen ikke er funden pligtig at betale nogen Del af disse Beløb, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Betydningen af, hvad han iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand om at fritages for Betalingen af samme; og idet det derhos ikke imod Indstævnets Benægtelse er godtgjort, at denne har tilegnet sig nogen af de under Sagen omhandlede Høns, eller at han har disponeret over det omhandlede Gavntræ eller de ommeldte Kartofler i større Omfang end ham indrømmet, maa det endvidere billiges, at han ved bemeldte Dom af de under Nr. 5 opførte Beløb kun er tilpligtet at betale Citanten i hans ommeldte Egenskab 60 Kr. med Renter. Den paaankede Dom, om hvis Forandring i Indstævnets Favor der, som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke bliver Spørgsmaal, og ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for bemeldte Møller beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 50 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at der, som det fremgaar af Sagen, er bevilget Møller personlig fri Proces til at indanke

Sagen for Overretten, efter Omstændighederne ikke findes at kunne være til Hinder for at anse Sagen som beneficeret sammesteds for Citanten i hans formeldte Egenskab. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 274. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Anders Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Kjøge Kjøbstads Politirets Dom af 15 December 1891: Tiltalte, Materialist Anders Nielsen af Kjøge, bør til Kjøge Kjøbstads Fattigkasse bøde 200 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at betales inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Herforth eller nu dennes Dødsbo, betaler Tiltalte, Materialist Anders Nielsen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Politiret hertil indankede mod Tiltalte Materialist Anders Nielsen for ulovlig Medicinalhandel anlagte Sag er det ved hans egen Erkjendelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han til Folk, der i hans Butik forlangte Hofmannsdraaber, Kamferspiritus, Blyvand eller Kamferdraaber, har givet den Besked, at han ikke forhandlede disse Ting, men deres Bestanddele, hvorhos han paa Forlangende strax har besørget disse Bestanddele, nemlig Æther, Spiritus, Kamfer og Bly sukker og Vand, sammenblandede, idet Sammenblandingen foretoges i det ved Farmakopoen for de paagjældende Medicinalvarer bestemte Forhold eller — forsaavidt angaaer Blyvand — i et Forhold, som paa en ringe Afvigelse nær svarede til det i Farmakopoen fastsatte, og solgt det derved fremkomne Produkt. Tiltalte gjør gjældende, at Tilberedningen ikke er sket overensstemmende med Farmakopoens Forskrifter, saa at det Udleverede ikke kan siges at svare til noget af de i den anførte Medikamenter, men denne Omstændighed kan ikke komme i Betragtning, da det ifølge en af det kgl. Sundhedskollegium afgiven Erklæring maa antages, at Æther, Spiritus, Kamfer og Bly sukker, naar de, saaledes som in casu er sket, udleveres til Salg, sammenblandede i et saadant Forhold, at Blandingerne i Sammensætning blive lig med eller næsten lig med de fornævnte præparerede Medicinalvarer, der ifølge Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 13 November 1886 for Tiden ere unddragne fra den almindelige Detailhandel, maa henføres til disse Varer, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der har opgivet at være født den 8 April 1852, og den 5 Maj og 24 September 1886 har i Kjøge Politiret vedtaget at bøde henholdsvis 15 og 100 Kr. for ulovlig Medicinalhandel, medens han ved Høiesteretsdom af 21 Maj 1889 under en mod ham for denne Forseelse anlagt Sag er frifunden for det Offentliges Tiltale, ved den indankede Dom er anset efter Frd. 4 December 1672 § 30 med en Kjøge Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 30 November 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

steret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne
Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Gaardejer i Store Linde Peder Larsen, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, i hvis daværende Gaard i Store Linde med tilhørende mur- og nagelfaste Appertinentier samt Besætning og Inventarium der den 6 Juni f. A. var blevet gjort Udlæg, af de udlagte Gjenstande har til egen Fordel bortsolgt en Ko for 60 Kr. og en i fast Forbindelse med Bygningerne anbragt Tærskemaskine for 75 Kr. For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 12 April 1851 og ikke ses forhen tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, som ved bemeldte Dom passende er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der retteligt ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, dog at den i Dommen optagne Bestemmelse om, at Tiltalte vil have at udrede Diæter til Defensor for Underretten efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse i Overensstemmelse med Pl. 30 Juli 1819 og Lov 24 Maj 1879 § 2 vil være at udelade, vil som Følge heraf være at stadfæste med den nysanferte Forandring.

Nr. 295. Høiesteretssagfører Asmussen
contra
Niels Madsen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Juni 1892: Tiltalte, forhenværende Værtshusbestyrelse Niels Madsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i

Salær til Aktør, Prokurator Jacoby, 12 Kr., og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales fhv. Værtshusbestyrelse Niels Madsen for be- drageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved Skadesløsbrev af 14 August 1891, thinglæst den 24de s. M., til skadesløs Sikkerhed for Alt, hvad han nu eller i Fremtiden maatte skyldes til Kreditbanken i Randers indtil et Beløb af 115 Kr., med første Prioritets Panteret pantsat en Del i Skadesløsbrevet nærmere specificerede Gjenstande — hvis Værdi dog ikke angaves, men om hvilke det opgaves, at de beroede paa Tiltaltes daværende Bopæl — samt deres Assurancesum, hvorhos han forpligtede sig til altid at holde dem tilbørligen forsikrede og til ikke uden Kreditors Samtykke at bortføre dem fra den nævnte Bopæl. Efterat Tiltalte derpaa ved Randers Bythingsdom af 7 Marts d. A. var bleven tilpligtet at betale Kreditbanken i Randers ialt 84 Kr. 94 Øre med Renter og Sagsomkostninger, blev der under 27 April d. A. ved Kongens Foged foretaget Exekution hos ham til Dækning af det skyldige Beløb, der under Forretningen opgjordes til 110 Kr. 91 Øre. Til Dækning af dette Beløb blev der imidlertid ikkun givet Rekvirenten Udlæg i Effekter til samlet Værdi 6 Kr. 95 Øre, idet Tiltalte erklærede, at han ikke længere var Ejer af Størsteparten af de ved det ovennævnte Skadesløsbrev pantsatte Gjenstande.

Under den som Følge heraf imod ham indledede Undersøgelse har Tiltalte først gjort gjældende, at de pantsatte Gjenstande for Størstedelen vare saa gamle og forfaldne, at de, da han fraflyttede den af ham hidtil drevne Værtshusforretning, vare gaaede itu, hvorefter Resterne dels vare blevne benyttede som Brændsel, dels paa anden Maade tilintetgjorte, men det er derefter ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter den nævnte Flytning kun havde meget ringe Plads til sin Raadighed, idet hans hele Lejlighed bestod af en enkelt Stue, og som derhos var i Forlegenhed for Penge til sit og sin Families Underhold, har — uagtet han var paa det Rene med det Ulovlige heri — i Februar eller Marts Maaned d. A. til Forskjellige bortsolgt en Del af det Pantsatte, nemlig en egetræesmalet Disk med Reol for 4 Kr., to Borde og to Bænke for 8 Kr., 6 Stole for 6 Kr. og endelig en lille Lampe for 1 Kr. Med Hensyn til, at der herefter ved Udlæget yderligere manglede adskillige af de i Skadesløsbrevet specificerede Gjenstande, maa det efter Tiltaltes Forklaring — som der efter Omstændighederne ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste — antages, at dette har sin Grund i, dels at Antallet af pantsatte Stole og Kjedler ere urigtigt anført i Skadesløsbrevet, hvilket skyldes Tiltaltes eget Opgivende, idet nogen nærmere Paavisning af Gjenstandene ikke fandt Sted ved Pantsætningen — uden at Tiltalte dog ved dette Forhold vil have forbundet. nogen svigagtig Hensigt, idet han udtrykkelig vil have gjort opmærksom paa, at han ikke nøjagtig kunde opgive Stykketallet paa de enkelte Gjenstande, — dels at forskjellige Glas og Tallerkener samt et Par Lamper virkelig, som af Tiltalte oprindelig angivet, ere gaaede itu, og endelig, at et langt Bord, et Uhr og en Træballie, hvilke Gjenstande senere ere forefundne paa hans Bopæl, ere blevne oversete ved Registreringen under Exekutionsforretningen. Kreditbanken i Randers har frafaldet Krav paa Erstatning for det samme ved Tiltaltes Forhold tilføjede Tab.

For det af Tiltalte, som meldt, udviste Forhold, hvorved han paa ulovlig Maade har bortsolgt af ham pantsatte Gjenstande, vil han, der er født i Aaret 1859, og som tidligere ved Kommissionsdom af 23 September 1889 for Dokumentfalsk har været anset efter Straffelovens § 268 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 31 Marts 1890 er formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og ved Overrettens Dom af 31 August 1891 for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, efter Straffelovens § 146, jfr. § 51, med samme Art af Fængsel i 5 Dage, hvorhos han gjentagne Gange har været anset med Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, nu være at ansee efter Straffe-

lovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 322. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Martin Christian Sørensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 12 Maj 1892: Tiltalte Martin Christian Sørensen maa hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Hesse 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Martin Christian Sørensen for Tyveri og Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 1 November f. A., da han forlod sin Tjeneste paa Gaarden „Store Budde“ i Aasted Sogn, hvor han den Gang tjente, har tilegnet sig og i sin Kiste medtaget dels en Hammer og en Mejsel, der tilhørte Bestyreren paa den nævnte Gaard, men vare leverede Tiltalte til Brug, medens han var paa Gaarden, og beroede i det af ham benyttede Karlekammer, dels en Tjenestepige Elise Marie Thomsen tilhørende Klædeborste, hvilken hun samme Dag havde udlaant til en paa Gaarden tjenende Karl, der atter havde overladt den til Tiltalte, som, efter at have benyttet den, pakkede den ned mellem sine Ejendele, samt at han, der, da han forlod Gaarden, havde af den ommeldte Bestyrer paa samme laant 3 Stykker Reb til Brug ved Transporten af hans eget og noget hans Kjæreste tilhørende Tøj, har ved sin Ankomst samme Dag til sit nye Opholdssted tilegnet sig det ene af disse Stykker Reb. Efter Tiltaltes Forklaring tilegnede han sig de nævnte Gjenstande, fordi han, som han har udtrykt sig, mente, at „han kunde faa Brug for dem“. De ommeldte Gjenstande er bragte tilstede under Sagen, og efter at være vurderede, Mejselen til 50 Øre, Hammeren til 20 Øre, Klædeborsten til 50 Øre og Rebet til 5 Øre, udleverede til Ejerne, der have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold — der, forsaavidt angaaer hans Tilognelse af Mejselen og Hammeren, er ved Underrettsdommen rettelig tilregnet ham som Tyveri, ligesom det maa billiges, at hans Forhold med Hensyn til Rebet er henført under Straffelovens § 256, medens hans Tilegnelse af Klædeborsten maa blive at betragte som Bedrageri — vil han, der er født den 2 Juli 1873, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter den nævnte § i Straffeloven samt efter dennes § 228 og § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Underrettsdommen, der har samme Straffebestemmelse, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 307. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Theodor Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Meddelagtighed i Falsk.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 31 Maj 1892: Tiltalte Claus Jensen bør for Aktors Tiltale fri at være. De Tiltalte Jens Theodor Christensen og Anton Pedersen Vestergaard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 6 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 4 Gange 5 Dage. Derhos udrede disse tvende Tiltalte in solidum alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor Sagfører Johnsen 15 Kr. og til Defensorerne Sagførerue Bendixen og Lyhne 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1892: I Henseende til den Tiltalte Claus Jensen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Anton Pedersen Vestergaard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Theodor Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder sidstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til hver af de to Defensorer samme- steds 10 Kr. samt til Aktor og de to Defensorer for Overretten, Justitsraad Neckelmann samt Overretssagførererne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Jens Theodor Christensens Vedkommende og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa- anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssag- fører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales: 1) Husmand Jens Theodor Christensen, 2) Arbejdsmand Anton Pedersen Vestergaard og 3) Claus Jensen, Nr. 1 for Bedrageri og Meddelagtighed i Falsk, Nr. 2 for Falsk og Nr. 3 for Meddelagtighed i Falsk.

Under en den 24 November f. A. af Tiltalte Jens Theodor Christensen ved Mandatarius anlagt Retssag ved Hillerslev og Hundborg Herreders ordinære Ret har denne Tiltalte søgt Indsidders Jens Christoffersen tilpligtet at betale ham et Beløb af 40 Kr. 96 Øre, deriblandt 35 Kr. 96 Øre, som han vil have betalt for Christoffersen i Afdrag paa et i Tømmerby og Lill Sognes Spare- og Laanekasse optaget Laan paa 100 Kr., og Sigtelsen mod Tiltalte for Bedrageri gaar navnlig ud paa, at dette Anbringende er urigtigt, idet bemeldte Laan er stiftet, ikke i Christoffersens, men i Tiltaltes Interesse og kommet ham tilgode. Afset fra Christoffersens herom under den nævnte Rets-sag fremsatte og under Undersøgelsen i nærværende Sag fastholdte Paastand er der imidlertid ikke fremkommet noget af Betydning, som kunde bestyrke Sigtelsens Rigtighed, og da tilmed det paagjældende Laan ifølge en under Sagen fremlagt Af-skrift af Gjældsbeviset derfor er optaget af Jens Christoffersen som Laantager med Tiltalte som Kautionist, maa det billiges, at Tiltalte er ved Underrettsdommen frifunden for Aktors Tiltale under denne Del af Sagen.

Med Hensyn til Sigtelsen mod de Tiltalte henholdsvis for Falsk og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse er det oplyst, at de Tiltalte, da Christensen ønskede at erholde et Laan paa 150 Kr. i Landbosparekassen for Thy, den 6 Marts 1889 have i Følge med hinanden indfundet sig i bemeldte Sparekasses Kontor og der for dette Laan, hvis Beløb blev modtaget af Tiltalte Vestergaard og af ham afgivet til Christensen, udstedt og afgivet et Gjældsbevis, som, medens de 2 andre Tiltalte underskrevne det som Kautionister, af Tiltalte Vestergaard blev underskrevet som Debitor med Husejer i Østerild Christen Olesens Navn, uden at denne hertil havde givet sit Samtykke, samt at Vestergaard forsynede Beviset med den nævnte Underskrift efter Opfordring af Tiltalte Christensen, der den paagjældende Dag havde truffet Vestergaard paa Gaden i Thisted og da var i Følge med Tiltalte Jensen, som efter sin Forklaring var fulgt ind til Thisted med Christensen for at være denne behjælpelig med Laanets Optagelse. Vestergaard, der maa antages ved Gjældsbevisets Underskrivning i Bankens Kontor hverken af af nogen Funktionær der at være bleven spurgt, om han var Christen Olesen, eller at have udtrykkelig udgivet sig for denne, har endvidere forklaret, at de Medtiltalte, da de mødte ham paa Gaden, hilste ham fra Olesen, hvem han maa antages at staa i Bekjendtskabsforhold til, med Anmodning fra denne om, da

han laa syg, at gaa op i Banken og underskrive hans Navn paa en Obligation, og denne Forklaring, hvortil han har fejlet, at Begge, og navnlig Tiltalte Christensen, opfordrede ham til at underskrive som Stedfortræder for Christen Olesen, som de sagde havde givet Tilladelse hertil, har Vestergaard vedblivende fastholdt, dog at han i de senere Forhør kun har nævnt Tiltalte Christensen som den, der bragte ham den ovennævnte Hilsen fra Olesen og rettede den ommeldte Opfordring til ham, hvorhos han stadig har paastaet, at han — der, efter hvad han ved sin Defensor for Underretten har ladet anbringe, vidste, at Olesen kort i Forvejen havde været i Sparekassen med de Medtaltalte som Kautionister for at erholde et Laan, men da ikke fik dette, hvorimod han fik Løfte om Pengene i de nærmeste Dage, hvilket Alt maa antages at forholde sig rigtig — ikke betvivlede Rigtigheden af, hvad de Medtaltalte og navnlig Christensen meddelte ham om, at Olesen havde bemyndiget ham til at underskrive dennes Navn paa Obligationen. Tiltalte Jensen, der ikke vil i Forvejen af Christensen have faaet nogen anden nærmere Meddelelse om Stiftelsen af det paagældende Laan, eller hvem der skulde være Laantager derfor, end at Laanet var lovet ham, har vedholdende forklaret, at han ikke opfordrede Vestergaard til at underskrive med Olesens Navn eller bragte ham den ovenmeldte Hilsen fra denne, ligesom han ikke ved Gjældsbevisets Underskrivning lagde Mærke til, om Vestergaard underskrev med sit eget Navn, hvad han dog gik ud fra, eller med Olesens, hvorimod han — der iøvrigt ikke blandede sig i de Medtaltaltes Samtale om Vestergaards Underskrivning af Obligationen, „der ingen Interesse havde for ham“ — hørte Christensen hilse Vestergaard fra Olesen med Anmodning om paa Grund af hans Sygdom at underskrive Obligationen i Olesens eller i hans eget Navn og ikke tvivlede om, at det havde sin Rigtighed med denne Hilsen. Endelig har Tiltalte Christensen erkjendt, at han opfordrede Vestergaard til at underskrive Gjældsbeviset med Olesens Navn, og iøvrigt forklaret, at han og Olesen, som ovenfor berørt, havde faaet Løfte om det paagældende Laan i Sparekassen, men at Olesen den Dag, da Pengene skulde hæves, ikke kom, hvilket var Grunden til, at han, idet han fortalte, at han og Olesen havde Løfte om Laanet, spurgte Vestergaard, om han havde noget imod at skrive Olesens Navn som Laantager paa Gjældsbeviset, hvad Vestergaard ingen Betænkelse havde ved, men at det ikke er sandt, at han bragte Vestergaard den tidnævnte Hilsen fra Olesen, hvilken Forklaring han dog senere har ændret derhen, at han ikke mindes at have sagt saaledes. Endvidere har Christensen udsagt, at Medtaltalte Jensen ikke deltog i de 2 Andres Underhandlinger om Obligationens Underskrivning, men at han iøvrigt mener, at Medtaltalte maa have set, at Vestergaard underskrev med Navnet Christen Olesen.

Iøvrigt gaar den af Tiltalte Vestergaard afgivne Forklaring endvidere bl. A. ud paa, at han egentlig ikke syntes om at underskrive med Olesens Navn, og at han til Opfordringen om at underskrive Obligationen først svarede, at det var han kjed af, men da Christensen tilbød og gav ham 2 Kr. for Ulejligheden dermed, efterkom Opfordringen — i hvilken Henseende Christensen har udsagt, at han kun husker, at de fik nogle Kaffepunsche, og Jensen, at han hørte Christensen love Vestergaard 2 Kr. for hans Ulejlighed — samt at Christensen udtalte, at det Ingening gjorde, naar blot Kautionisterne vare gode.

Det omhandlede Gjælds-brev er indfriet den 11 December 1889, som det maa antages af Christensen, og ifølge hans Forklaring derefter tilintetgjort.

Idet nu de Tiltaltes foranførte respektive Forklaringer maa lægges til Grund for hvers Vedkommende, kan Tiltalte Claus Jensen ikke anses ved den omhandlede Lejlighed at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, hvorfor det maa billiges, at han, der er født i Aaret 1835 og ligesom de Medtiltalte ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, og da det efter Omstændighederne findes betænkeligt at forkaste Tiltalte Anton Pedersen Vestergaards Anbringende, hvorefter han har troet, at Christen Olesen havde givet fornødent Samtykke til, at Tiltalte underskrev Obligationen med hans Navn, vil denne Tiltalte, der er født i Aaret 1861, ligeledes være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod vil Tiltalte Jens Theodor Christensen, der er født i 1858, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 300.

Advokat Klubien

contra

Thomas Peter Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 23 Juni 1892:
Tiltalte Thomas Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale alle af Aktionen

flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Hesse 12 Kr., og til Defensor Prokurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Thomas Peter Nielsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der da var uden Tjeneste, og som den 16 April d. A. havde været i Tolne for hos Sognefogden at faa sin Skudsmaalsbog paategnet og derefter havde været i Besøg paa forskellige Gaarde — Natten mellem den 16 og 17 April, da han kom gennem Kvissel By, gik ind paa Gaarden Vestergaard, hvor han, efter at være kommen ind i Karlekammeret — til hvilket Døren maa antages ikke at have været aflaaaset — da han kunde høre, at begge Karlene sov, tilvendte sig et Karlen Jens Daniel Marius Andersen tilhørende Sølv-Cylinderuhr med tilhørende Nysølv-Kapsel, der laa under Karlens Hovedpude, samt en denne tilhørende Pibe, der henstod i Vinduet, hvorefter han atter begav sig bort, samt at han samme Nat begav sig ind i Carl Andersens Gaard i Dvergetved, hvor han gennem Stalden gik ind i Karlekamret — der ligeledes maa antages at have været uafaaaset — hvor han, da han mærkede, at Folkene sov, under Hovedpuden i Karlen Carl Iversens Seng fremtog et denne tilhørende Uhr med Kjæde, hvilken sidste han skilte fra Uhret og tilegnede sig, medens han lagde Uhret tilbage under Hovedpuden, hvorefter han atter

fjernede sig. Uhret, der er vurderet (til 20 Kr., Piben, hvis Porcellænhoved, der var gaaet itu i Tiltaltes Besiddelse, er erstattet Bestjaalne med 15 Øre, og som uden dette er vurderet til 85 Øre, og Kjæden, der er vurderet til 1 Kr., ere udleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1870, og som ikke ses tidligere at have været straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 18 November.

Nr. 196. Gjørtlermester **Carl Friederich
Wilhelm Amelung** (Selv)

contra

Høiesteretsadvokat **Hindenburg** paa Firmaet **Hütten-
schmidt & Cosack** i Neheim, dets Vegne (Ingen).

betr. Spm. om Overtagelse af Appellantens Bo til Konkurs-
behandling.

Sø- og Handelsrettens Skifterets Kjendelse af 7 April 1892: Den af Rekvisitus, Metalvarefabrikant og Gjørtler Carl Friederich Wilhelm Amelung fremsatte Protest imod, at hans Bo tages under Konkursbehandling og det her ved Retten, kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Da der i nærværende ifølge Lovgivningen antciperede Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde for Høiesteret, ikke fra Appellantens Side overensstemmende med Plakat angaaende antciperede Sager af 2 Juni 1819 § 1 er sket nogen Anmeldelse paa Høiesterets Justitskontor om, at Varsalet efter den den 8 April d. A. udtagne Høiesteretsstævning var udløbet, for hvilken Undladelse han har paaberaabt en intetsigende Grund, og hvorved Sagens Foretagelse er bleven utilbørligt forhalet, vil Stævningen være at kjende uefterrettelig, hvorhos Appallanten i Medfør

af Forordning 11 August 1819 findes at burde ikjendes en Mulkt paa 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning bør uefterrettelig at være. For unødigt Trætte bør Appellanten til Justitskassen bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Forsaa vidt der overfor den af Firmaet Hüttenschmidt & Cosack i Neheim fremsatte Rekvisition om, at Metalvarefabrikant Carl Friederich Wilhelm Amelungs Bo maa blive taget under Konkursbehandling her ved Retten, er af ham fremsat den Indsigelse, at han, som hans Borgerbrev af 10 April 1862 udviser, kun har Borgerskab som Gjertler og kun har arbejdet som saadan, altsaa som Haandværker, og at hans Bo følgelig ikke hører under Sø- og Handelsretten, findes der ikke at kunne gives ham Medhold deri. Ligesom nemlig den Dom af 10 December 1891, hvortil den fremkomne Konkursbegjæring støtter sig, er erhvervet af Rekvirenterne i en af dem her ved Retten mod Rekviritus som Metalvarefabrikant anlagt Sag, hvorunder han dog var udebleven ved den mundtlige Slutningsforhandling, saaledes gaar en af Hof- og Stadsrettens Skiftekommission i Anledning af, at Rekvirenterne først havde begjært Rekviriti Bo taget under Behandling ved den nævnte Kommission, den 23 Marts d. A. afsagt Decision ud paa at afvise den omtalte Begjæring fra Kommissionen som hørende under nærværende Ret, og ses bemeldte Decision, efter hvad der er blevet fremlagt, netop at være støttet paa, at Rekviritus selv for Kommissionen havde gjort gjældende, at han var Fabrikant, og at Rekvirenterne efter den af dem over ham erhvervede Dom maatte vide, at Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling var eneste rette Værnething for Behandlingen af hans Bo. Herimod kan det nemlig ikke komme i Betragtning, at han i sin Tid kun har erhvervet Borgerskab som Haandværker, hvad der ikke udelukker, at han senere kan have drevet sin Virksomhed paa fabrikmæssig Maade, hvorved bemærkes, at han ifølge sin egen Fremstilling i alt Fald tillige har betegnet sig som Metalstøber, og at en fremlagt Fortegnelse over ham tilhørende Ejendele viser, at han er i Besiddelse af en Dampmaskine.

Rekviritus har imidlertid tillige fremsat Indsigelse mod, at

den fremkomne Konkursbegjæring tages til Følge, fordi en Behandling af hans Bo, hvilket han ikke har nægtet er insolvent, formentlig er aldeles unyttig og hensigtsløs og kun skikket til yderligere at ødelægge hans og hans Børns Stilling, og til denne Protest har Bagermester Beste som Hovedkreditor, Pant- og Udlægshaver i hans Bo sluttet sig. Det er i saa Henseende blevet fremhævet, at Rekviritus vel ejer en fast Ejendom, men at denne, der kun har en Værdi af 40,000 Kr., er behæftet med Prioriteter paa over 48,000 Kr., og at sidste Prioritetshaver, nævnte Bagermester Beste, hvis Fordring er paa over 13,000 Kr., den 17 Februar d. A. ifølge Forlig af 13de s. M. har gjort Udlæg i samme, og at Rekviritus iøvrigt kun ejer Løsøre, der den 17 Februar af tvende Mænd kun er blevet ansat til en Værdi af 2148 Kr., medens Rekviriti Børn ifølge thinglæst Skifteextrakt af 27 Oktober 1890 have Pant deri for Mødrene-arv til Beløb af 2186 Kr. 35 Øre, hvorhos der med Forbehold af denne deres Panteret ligeledes er givet Bagermester Beste Udlæg deri ved den nævnte Exekutionsforretning af 17 Februar.

Heller ikke den saaledes fremkomne Indsigelse og Protest findes der imidlertid at kunne gives Medhold. Foreløbig bemærkes, at der ved en den 4 Januar d. A. i Henhold til den ovennævnte Dom af 10 December f. A. foretagen Exekutionsforretning blev givet Rekvirenterne Udlæg for deres Fordring, der da opgjordes til 565 Kr. 18 Øre, i 5 hos Rekviritus paaviste Løsøregjenstande, der vurderedes til 580 Kr., som Rekvirenterne dog ikke da gjorde Skridt til at faa udleverede, fordi Rekviritus stillede dem Betaling i nær Udsigt, men at Rekviritus, der ogsaa derefter har betalt Afdrag med 270 Kr., den 15 Februar meddelte Rekvirenterne, at han ikke kunde betale mere, og at hans Børn havde thinglæst Skifteextrakt i alt hans Løsøre, samt at det derpaa ved en af Rekvirenterne den 27 Februar foretagen fortsat Udlægsforretning viste sig, at Bagermester Beste den 17de s. M. ifølge det ovenfor nævnte Forlig af 13de s. M. havde gjort Udlæg hos Rekviritus som anført, hvorhos denne da erklærede, at han ikke ejede Noget udenfor de omtalte Gjenstande. Og, medens det nu efter det saaledes Foreliggende ikke kan siges, at Rekvirenterne ere sikrede iøvrigt for deres Fordring paa Rekviritus, kan det ikke siges at være givet eller tilstrækkelig oplyst, at Rekviriti Ejendele ikke ere mere værd end som anført, saa at der ikke gennem deres Realisation skulde kunne indvindes noget til Dækning af Rekvirenterne og hans mulige andre almindelige Kreditorer, og heller ikke, at han ikke ejer Noget udenfor dem til Dækning af disse, men dette vil netop kun kunne konstateres gennem en Konkursbehandling af hans Bo som begjært.

Det bemærkes endnu, at der heller ikke skjønnes at være

Grund til at paalægge Rekvirenterne, som subsidiært af Rekviritus forlangt, at stille Sikkerhed for Følgerne af Konkursbegjæringen.

Nr. 314.

Advokat Klubien

contra

Poul Christian Wissing Storm (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 297.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 22 Juli 1892: Tiltalte Poul Christian Wissing Storm bør til Statskassen erlægge en Bøde af 100 Kr. eller, saafremt han ikke fuldt betaler Bøden inden nedennævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor Sagfører Sørensen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Zahn 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1892: Tiltalte Poul Christian Wissing Storm bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagter Poul Christian Wissing Storm for Overtrædelse af Straffelovens § 297.

Ifølge det Oplyste købte Tiltalte i Slutningen af Maj Maaned d. A. af Melhandler Sterndorff i Lunderskov en denne tilhørende paa Dollerupgaard henstaaende Ko, der, forinden Handelen kom istand, var besigtiget af Tiltalte, for 13 Kr., idet, ifølge Sterndorffs Forklaring, Tiltalte skulde tage Koen, som den var, medens Tiltalte har forklaret, at Sterndorff havde lovet ham, at Koen skulde kunne gaa til Kolding, da han ellers ikke vilde have købt den, eller i alt Fald besvaret hans Spørgsmaal, om Koen kunde gaa til Kolding, bekræftende.

Den 31 Maj d. A. sendte Tiltalte derpaa en Mand fra Kolding ud efter Koen, der ogsaa blev udleveret ham, og han trak derpaa afsted med Koen ad Kolding til. Da han var kommen op paa en Bakke tæt Nord for Lunderskov Station, faldt Koen, der var meget kraftesløs, imidlertid om, men efterat have havde ladet den ligge en halv Times Tid, fik han den op og „listede“ igjen af med den. Trækkeren traf nu en Kone, der ytrede, at han ikke naaede til Kolding med Koen, og omtalte, at der var en grøn Trekant lige ved det Hus, hun beboede, samt lovede, at hun, naar han anbragte den der, skulde se til den. Trækkeren gik imidlertid forbi det nævnte Hus, men da han var kommen et kort Stykke fra det, faldt Koen, og da han ikke kunde faa den op igjen, slæbte han den ned paa en Eng ved Vejen, og begav sig, efterat han paany havde talt med den nævnte Kone, der lovede, at hun nok skulde se til Koen, idet hun dog tilføjede, at hun, da Koen ikke laa paa hendes Grund, ikke vidste, hvorvidt hun kunde komme til at passe den, til Kolding, hvor han samme Aften omtrent Kl. 11 — da Tiltalte ikke var hjemme — meddelte dennes Hustru det Passerede, ligesom han den næste Dag gav Tiltalte personlig Meddelelse derom. Sidstnævnte Dag meddelte Tiltalte ved Brevkort Sterndorff, at Koen ikke havde kunnet gaa til Kolding, og at den henlaa paa et nærmere betegnet Sted ved Vejen, idet han opfordrede denne til at hente Koen der, men Sterndorff, der den 2 Juni om Morgenen modtog dette Brevkort, afsendte samme Dags Morgen med 1et Tog, der kommer til Kolding Kl. 9 om Formiddagen, Brev til Tiltalte, hvori han tilkjendegav denne, at da han havde købt Koen og ladet den afhente, maatte han selv sørge for den. Tiltalte foretog imidlertid ikke videre efter hans Anbringende, fordi han ansaa det for Sterndorffs Sag at tage sig af Koen, og denne blev henliggende, idet dog den ovenommeldte Kone passede den med lidt Græs og Vand, indtil en Politibetjent den 3 Juni, efterat han af en Trediemand havde faaet Anmeldelse om, at Koen henlaa i en ussel og afkræftet

Tilstand, lod denne, der øjensynlig led Nød, nedslaa samt Kroppen nedgrave, efterat Huden var afflaet.

Idet det nu efter det Ovenanførte ikke findes uantageligt, at Tiltalte har staaet i den Formening, at det maatte paahvile hans Sælger at tage sig af den ommeldte Ko i dens hjælpeløse Tilstand, og idet det ej heller er oplyst, at der er paaført Koen — der, som meldt, af den ovenommeldte Kone blev tilset med Græs og Vand — andre Lidelser end saadanne, der vare en naturlig Følge af dens svage og afkræftede Tilstand, kan Tiltalte ikke anses at have gjort sig skyldig i et saadant Forhold mod Koen, der kunde paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 297, og han, der er født i Aabenraa i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 313. Advokat Hindenburg

contra

Henrik Frederik Nicolai Bredtfeldt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Nysted Birks Extrarets Dom af 10 August 1892
Tiltalte Henrik Frederik Nicolai Bredtfeldt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor Overretssagfører Th. Andresen og Defensor Sagfører Schrader 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Böcher og Gottschalck for Overretten betaler Tiltalte Henrik Frederik Nicolai Bredtfeldt 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Henrik Frederik Nicolai Bredtfeldt, der er født den 31 August 1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han under en paa hans og hans Moders fælles Bopæl for et Beleb af 100 Kr., som de ifølge nærværende Rets Dom af 20 Juli f. A. vare tilpligtede in solidum at udrede i Sagsomkostninger til Domhaveren, efter dennes Begjæring den 8 Juli d. A. foretagne Exekutionsforretning, har, i den Hensigt at unddrage 4 ham tilhørende Grise til Værdi ialt 100 Kr. fra Udlæget, for Fogden usandfærdigt foregivet, at de ikke tilhørte ham, men en Trediemand, til hvem han sidst i Maj d. A. havde solgt dem, dog uden at Tiltalte opnaaede sin Hensigt, idet der uanset hans Foregivende dekretedes Udlæg i Grisene. Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansee efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, og da den indankede Dom har samme Straffebestemmelse, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 246.

Advokat Halkier

contra

Eduard Emil Constantin Caspersen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold mod Politiet,

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Juni 1892: Tiltalte Eduard Emil Constantin Caspersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Døm anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Døm bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Døms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Eduard Emil Constantin Caspersen for Vold mod Politiet anlagte Sag ere dennes Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da der den 20 April d. A. om Aftenen var en Del Mennesker samlet i Porten og Gaarden til det socialdemokratiske Forsamlingshus i Rømersgade i Anledning af det den Dag stedfundne Valg til Følkethinget, og disse udviste en støjende og udfordrende Optræden, trængte en Del af det tilstedeværende Polities Betjenté, uden Ordre fra deres tilstedeværende Foresattes Side, ind i Porten og Gaarden for at rydde disse. Tiltalte, der paa dette Tidspunkt opholdt sig i Gaarden, blev ophidset over at se Politiet trænge ind i Gaarden og søge at drive de Tilstedeværende bort og fik desuden under det derved opstaaede Haandgemæng nogle Stød, som han dog ingen Meen har havt af. Under Indtrykket af den ved de nævnte Forhold vakte Irritation rettede han med en Stok, som han havde i Haanden, et Slag mod den i Uniform tilstedeværende Inspektionsbetjent Nr. 234 Mathiesens Hoved, hvilket Slag imidlertid ramte denne paa Hals og Skulder og bevirkede, at han nogle Dage følte nogen Ømhed, hvorimod han ikke tog nogen egentlig Skade af Slaget, hvad Tiltalte heller ikke vil have tilsigtet. Stokken var ca. 2 Tommer i Omkreds og omtrent lige tyk overalt. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 22 Juni 1858 og ikke funden forhen straffet efter Døm, være at ansee efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 21 November.

Nr. 309. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Søren Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods samt for Løsgængereri og Betleri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 28 Juli 1892: Arrestanten Søren Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt til Arbejdsmand Eskild Holgersen af Boller udrede en Erstatning af 2 Kr. Saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Overretssagfører Plenge med 14 Kr. og til Defensor Prokurator Bjerregaard med 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1892: Arrestanten Søren Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, samt til Daglejer Eskild Holgersen betale i Erstatning 2 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Nielsen — som er født i Aaret 1852 og tidligere har været anset ifølge Høiesterets Dom af 26 Januar 1880 for Tyveri efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Hatting Herreds Extrarets Dom af 24 Oktober 1881 for Tyveri efter samme Lovs § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 5 December 1881 for Betleri med Arbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens i 18 Dage, ifølge Voer og Nim Herreders Extrarets Dom af 6 Juni 1882 for Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Bjerre Herreds Politirets Dom af 23 April 1883 for Betleri med simpelt Fængsel i 5 Dage, ifølge Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Extrarets Dom af 5 Januar 1884 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og for Betleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Hatting Herreds Extrarets Dom af 16 Oktober 1885 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, samt for Løsgænger og Betleri med samme Straf i lige saa lang Tid, ifølge Hads Herreds Politirets Dom af 7 September 1888 for Betleri med Arbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens i 60 Dage, ifølge Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 25 Oktober 1889 ligeledes for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt ifølge Hatting Herreds Extrarets Dom af 10 Januar 1890 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods samt for Løsgænger og Betleri.

Efter Sagens Oplysninger havde en i Ulstrup boende Gaard-ejer, der besørger Mælkekjørsel fra Ulstrup til et Mejeri i Horsens, den 24 Juni d. A. om Formiddagen, som det maa antages omtrent Kl. 10 $\frac{1}{2}$, da han med sin Vogn paa Hjemvejen fra Horsens passerede Boller Arbejdshuse, i Grøften ved Vejkanten, lige nedenfor en Sti, der fra Landevejen fører op til et af Dag-lejer Eskild Holgersen beboet, tæt ved Vejen beliggende Hus, hensat en, nævnte Eskild Holgersens Hustru, Rasmine Jørgensen, tilhørende gul Torvekurv med 2 Laag, hvori fandtes forskellige Varer, som han — i Henhold til et af ham samme Dags Morgen, da han paa Vejen til Horsens kom forbi Boller Arbejdshuse, givet Løfte — havde besørget indkjøbt hos en Kjøbmand i Horsens i Overensstemmelse med en ham, tilligemed den paagældende Kurv, af Rasmine Holgersen leveret Seddel, idet han, da der ikke var mødt Nogen paa Vejen for at tage imod Kurven med Varerne, gik ud fra, at Holgersens Hustru kort Tid efter vilde indfinde sig og da blive opmærksom paa den, hvorfor han mente rolig at kunne hensætte den som angivet. Holgersens Hustru, der til det paagældende Tidspunkt

var beskæftiget i sit Kjøkken og derfor ikke bemærkede, at Gaardmanden kjørte forbi, indfandt sig ogsaa nogen Tid efter ved Vejen for at se efter Kurven, men denne var da forsvundet. Ved Arrestantens Tilståelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses for tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Mellemtiden passerede det paagjældende Sted, har, efter at have faaet Øje paa Kurven og nærmere undersøgt dens Indhold, der bestod af: 1 Pd. Margarine, 2 Pd. Flormeel, 1 Pd. Kartoffelmel, 1 Pd. stødt Melis, $\frac{1}{4}$ Pd. Kandis, $\frac{1}{4}$ Pd. raa Kaffe, 1 Rulle Skraatobak og 1 Flaske Brændevin, medtaget den tilligemed samtlige i den berøende Varer i den Hensigt at tilægge sig samme. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at han i Betragtning af, at Kurven stod i oprejst Stilling hende ved Vejgrøften, lige ud for de i Nærheden af Vejen liggende Boller Arbejdshuse, nærmest maatte antage, at den med Forsæt var hensat der for senere at blive afhentet af rette Vedkommende, men at han ogsaa tænkte sig Muligheden af, at Kurven kunde være tabt af en Vogn og taget op af En, der havde passeret Vejen før Arrestanten, og derpaa af Finderen, der muligvis ikke vilde have Ulejlighed med at oplyse den, var hensat i oprejst Stilling ved Grøften. Efterat have tilegnet sig Kurven og Varerne, begav Arrestanten sig gjennem Klokkedal Skov til Thyrsted By, idet han paa Vejen flere Steder holdt Rast og tømte omtrent Halvdelen af Brændevinsflaskens Indhold, hvorved han blev i ikke ringe Grad beruset. De i Kurven værende Varer faldt han i flere Huse, som han samme Dag passerede, uden at det dog lykkedes ham at afhænde dem, hvorfor han i de nærmest paafølgende Dage selv forbrugte Margarinen, Sukkeret og Skraatobakken, ligesom han ogsaa tømte Resten af Brændevinsflaskens Indhold. Melet og Kaffen bortkastede han, og den tomme Kurv solgte han til en i Horsens boende Værtshusholders Kone for 25 Øre og en Kaffeponsch. Kurven er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 75 Øre tilbageleveret Bestjaalen i uforinget Stand, hvorefter Holgersens Hustru ikke har gjort Fordring paa Erstatning for Afsavnet af samme. Derimod har hun, efter at have godtgjort, at Indkjøbsprisen for de i Kurven nedlagte Varer var 2 Kr., paa sin Ægtefælles Vegne paastaet denne tilkendt en Erstatning hos Arrestanten af det nævnte Beløb, hvorimod Arrestanten intet har fundet at erindre.

Med Hensyn til Sigtelsen for Løsgængeri og Betleri har Arrestanten tilstaaet, at han, efter den 22 eller 23 Juni d. A. at have forladt en i Enner beliggende Gaard, hvor han havde haft Arbejde, har begivet sig ad Horsens til, i hvis Omegn han derpaa har strejft arbejdsløs omkring uden at være i Besiddelse af Existensmidler, idet han har ernæret sig ved Betleri og haft Natteophold i de ved Gaarden Bygholm staaende Stakke, indtil

han den 26de s. M. begav sig sydpaa for at melde sig paa Langskov Fattiggaard, og hermed tilbragte et Par Dage, idet han undervejs stadig gjorde sig skyldig i Betleri.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse dels for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels for Betleri og Løsgængereri efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede den ovennævnte Erstatning til Daglejer Eskild Holgersen af Boller.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 100. **Antonia Eleonora Øberg** (Høgsbro)

contra

Kjøbenhavns Politidirektør **Eugen Petersen**
(Hindenburg efter Ordre),

betr. Betaling af en Skadeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1891: Denne Sag afvises. Der tillægges Prokurator Salomonsen et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Da den af Appellantinden nedlagte Paastand maa anses støttet paa, at Indstævnte skulde have overskredet den ham tilkommende Myndigheds Grændser, og dette Spørgsmaals Afgjørelse maa henhøre under Domstolene, hvem det ogsaa alene kunde tilkomme at idømme Indstævnte en Erstatning, burde Sagen ikke være afvist ved den indankede Dom, og idet Sagens Realitet ikke er bleven udprocederet i første Instants, hvor der af Indstævnte var nedlagt Paastand om Anstand til at behandle Realiteten, saafremt den af ham nedlagte Afvisningspaastand ikke blev tagen til Følge, findes Sagen efter Appellantindens Paastand at burde hjemvises til yderligere Behandling og Paakjendelse i Realiteten.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Lands- over- samt Hof- og Stadsretten til yderligere Be- handling og Paakjendelse i Realiteten. Proces- sens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Ad- vokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citant- inden, Fanny Antonia Eleonora Øberg, paastaar under nær- værende Sag Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirektør Eugen Petersen, tilpligtet at betale mindst 1000 Kr. i Erstatning, fordi han har ladet hende indlægge paa Kommunehospitalet som sindssyg fra den 27 Juli til den 22 August 1888, uagtet hun ikke led af Sindssygdom, samt Sagens Omkostninger m. m., medens Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Salomonsen, principalt paastaar Sagen af- vist og Citantinden paalagt at betale Indstævnte Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Salomonsen, hvilket denne i alt Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte i Marts 1888 af en Læge her i Staden blev anmodet om, at der ved Politiets Hjælp maatte blive gjort Ende paa en Forfølgelse, som han uden Grund fra sin Side blev gjort til Gjenstand for af Citantinden, i hvilken Anledning der, efter at Citantinden var bleven afæsket en Forklaring af 2den Politiiinspektør, blev givet hende en alvorlig Advarsel mod fremtidig at forulæmpe Lægen. Da denne Advarsel ikke frugtede, blev den, efterat Citantinden paany var bleven afhørt, gjentagen under Straffetrusel til Politidirektørens Protokol, idet det tillige forbødes hende at indfinde sig paa Lægens Bopæl. Ikke destomindre blev hun herefter gjentagne Gange iagttagen at spadsere frem og tilbage i den Gade, hvor Lægen boede, som det antoges i den Hensigt i Lighed med, hvad hun tidligere havde gjort, at antaste en eller anden af de Damer, der konsulerede Lægen, og da det formodedes, at hun var sindssyg, blev hun den 27 Juli 1888 undersøgt af Politi- lægen, hvis Erklæring gik ud paa, at hun burde indlægges i Kommunehospitalets 6te Afdeling til Observation for Sindssyg- dom, idet han ved Undersøgelsen kom til det Resultat, at hun

var i høj Grad excentrisk, erotisk opstemt og lidende af Forfølgelsesideer, medens Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed først kunde besvares med tilbørlig Sikkerhed efter en længere Observation i et Hospital. I Overensstemmelse med denne Erklæring blev Citantinden samme Dag indlagt paa Kommunehospital, hvor hun forblev indtil den 22 August s. A. Kort forinden hendes Udskrivning af Hospitalet udtalte Overlægen ved bemeldte Afdeling i en Erklæring af 16 August 1888, at hun under Opholdet paa Hospitalet havde forholdt sig naturlig, saavel i sjælelig som legemlig Henseende. Det fremgik af hendes Forklaringer, hedder det videre i Erklæringen, at hun havde været et meget nervøst Individ med heftige Affekter, der navnlig overfor den bestemte paagjældende Person vare stegne til en abnorm Højde. Paa Grund af denne sygelig forøgede Affekt og dermed sammenhængende Mistænksomhed var hun ude af Stand til en objektiv Bedømmelse af de Kjendsgjæringer, som vedrørte hendes Forhold til den Paagjældende. Paa den anden Side nærede hun ikke bestemt udformede Vrangforestillinger i den nævnte Retning, og havde hun i det Hele ikke vist tydelige Tegn til Sindssygdom. Overlægen mente derfor, at hun var i Stand til at bedømme Betydningen af sine Handlinger og til at underkaste sig de Korrektiver, der i saa Henseende maatte blive hende paa-lagte. Efterat Citantinden havde forladt Hospitalet, indgav hun til Justitsministeriet en Klage over hendes tvungne Indlæggelse paa Hospitalet, i hvilken Anledning Ministeriet, efterat have af-æsket Indstævnte en Erklæring om Sagen, i Skrivelse til Indstævnte af 19 Oktober 1888 udtalte, at der ikke fra det Offentlige Side fandtes Anledning til at foretage noget i Sagen.

Nærværende Sag findes at maatte afvises ex officio, idet det under de foreliggende Omstændigheder findes at have ligget indenfor den Indstævnte tilkommende Myndigheds Grændser at tage Bestemmelse om, hvorvidt der var Feje til at indlægge Citantinden paa Hospitalet, og Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har fejlet ved Anvendelsen af den ham i saa Henseende tilkommende Myndighed, ikke kan gøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Derimod vil der efter Omstændighederne ikke kunne tillægges Indstævnte noget Beløb i Kost og Tæring, og det Prokurator Salomonsen, hvis Sagferelse har været lovlig, tilkommende Salær, som bestemmes til 30 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 275. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Rudolph Wilhelm Fiedler (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Loven om Klasselotteriets Ordning.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Juli 1892: Tiltalte Carl Rudolph Wilhelm Fiedler bør til Statskassen bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I nærværende mod Tiltalte Carl Rudolph Wilhelm Fiedler, hvis opgivne Alder af 62 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som er anset ved Rettens Dom af 19 Maj 1866 for Overtrædelse af Lov 22 December 1850 § 5, jfr. Pl. 4 December 1767, i Henhold til Lovgivningens Analogi med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 25 Rbdl., for Overtrædelse af Loven om Klasselotteriets Ordning anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring godtgjort, at han forinden den i afvigte Marts Maaned stedfundne 6te Trækning af det 166de kongelige Kjøbenhavnske Klasse-lotteri, efter forudgaaende Avertering i et herværende Blad, har solgt cirka 40 hele, cirka 40 halve og cirka 300 Kvart Lodsedler i nævnte Lotteri, paa hvilke han havde spillet i de tidligere Trækninger, samt at han i en Række af Aar har drevet den Trafik at købe et lignende Antal Klasselotterisedler til 1ste Trækning og spille paa dem indtil 5te Trækning inklusive og derpaa sælge dem til en Pris, der er lavere end Prisen paa et

Kjøbelod, men betydelig højere end Fornylsesprisen til 6te Trækning. Da Tiltalte herved findes at have drevet Handelsforretning med de nævnte Lodsedler, uanset at den paaregnede Fordel ved den ovenbeskrevne Forretning ikke indvindes gennem Differencen mellem Erhvervelsesprisen og Salgsprisen, og da Tiltalte maa bære Ansvaret for 2 med hans Navn underskrevne Avertissementer, som han har erkjendt at have ladet indrykke i det her i Landet udkommende Dagblad „Avisen“ Numre 242 og 243 for 5 og 6 September 1890, og i hvilke han har udbudt Klasse-lotterisedler til Salg som ovenfor anført, vil han være at ansee efter Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 §§ 3 og 5, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfældende Bøde af 200 Kroner.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 324.

Advokat Hindenburg

contra

Oline Henriksen (Def. Shaw),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Fjends-Nørlyng Herreders Politirets Dom af 8 September 1892: Arrestantinden Oline Henriksen bør hensættes til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Viborg i 60 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salær til Aktor og Defensør for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Oline Henriksen for Løsgænger og Betleri, og maa det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godgjort, at hun har gjort sig skyldig i de nævnte Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Efterat Arrestantinden, der i længere Tid havde havt Ophold paa Dalstrup Fattiggaard, og derefter den 1 April d. A. efter Kommunens Anvisning havde tiltraadt en Tjeneste hos Gaardejer Søren Pedersen af Heggedal i Fjellerup Sogn, forlod hun uden Tilladelse fra Husbondens eller Fattigforstanderens Side den 1 Juli næsteften den nævnte Tjeneste, hvorefter hun strejffede omkring i Jylland, idet hun først drog til Aarhus, derfra til Silkeborg, over Kjellerup til Viborg og videre til Løgstør og Nibe, ligesom hun ogsaa har været i Kjøbstæderne nord for Limfjorden og langs Stranden vandret til Skagen. Herfra vandrede hun tilbage til Viborg over Hjørring, Aalborg og Hobro, hvorefter hun paany drog vest paa, men senere atter passerede Viborg og begav sig syd paa, indtil hun den 28 August blev anholdt ved Hald. Hun har under den nævnte Omflakken ikke søgt Erhverv og ej heller været i Besiddelse af Subsistensmidler, men betlet sig frem fra Sted til Sted og overnattet, hvor det bedst kunde træffe sig, mest i Huse, hvor hun fik Lov dertil, under aaben Himmel og i forskellige Kroer. Hun vil forevrigt i de Huse og Gaarde, hun passerede, væsentlig have tilbudt sig Fødevarer og kun hos Vejfarene anmodet om Penge, som hun vil have modtaget i 2, 5 og 10-Ørestykker, uden at hun dog nærmere kan opgive de tilbudte Beløbs Størrelse.

Arrestantinden, der er født i Aaret 1851, er efter i 1872 at have været straffet for Løsgænger og Betleri og i 1873 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, sammenholdt med § 47, og § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Overrettens Dom af 31 Maj 1875 paany funden skyldig til Straf for Tyveri, navnlig Overtrædelse af bemeldte Lovs § 229 Nr. 1, men paa Grund af ufuldstændig Tilregnelighed efter samme Lovs § 39, hvilken Straf imidlertid bortfaldt i Medfør af Lovens § 58, hvorefter hun atter har været anset to Gange for Tyveri med nedsatte Straffe efter Straffelovens § 39 senest ved Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 13 December 1875 for 4de Gang.

begaet grovt Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, jfr. med § 229 Nr. 1 i Forbindelse med samme Lovs § 39, med 6 Maaneders simpelt Fængsel, samt endvidere 11 Gange for Løsgængereri og Betleri og to Gange alene for Betleri, senest ved Gjødning og Malt Herreders Politirets Dom af 1ste Oktober 1890 med simpelt Fængsel i 8 Uger, og de tidligere Gange som oftest under Hensyn til fornævnte § 39. Ifølge sin egen Forklaring fejler hun for Tiden intet paa Forstanden — hvad ogsaa stemmer med Forhørsdommerens og Retsvidnernes Erklæring — og har hun under sin seneste Omflakken været sig fuldt bevidst, at det var ulovligt at drive om uden Arbejde og betle, og hun er derfor ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, sammenholdt med § 5, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Viborg i 60 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i 120 Dage.

Nr. 305. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 September 1892: Arrestanten Niels Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til

eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Til talte til Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Nielsen for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i Februar Maaned dette Aar har i 6 Gange svigagtigt pantsat sex Uhre af samlet Værdi 126 Kr., som han, i den Hensigt at rejse Penge ved ulovligt at pantsætte samme, havde lejet af 6 forskellige Næringsdrivende her i Staden, paa Vilkaar bl. Andet at Uhrene skulde blive hans Ejendom, naar han i Leje havde erlagt et nærmere fastsat Beløb, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningen skete, at han den 18 Marts dette Aar har stjaalet en Jakke af Værdi 4 Kr., tilhørende hans Logiskammerat, Jungmand Theodor Christian Krøhncke, og et Uhr med Kjæde af Værdi 6 Kr., tilhørende hans Logisvært Skomager Peter Jonsson, af hvilke Gjenstande Jakken beroede frit fremme i det Værelse, hvori han logerede, og Uhret m. v. beroede ligeledes frit fremme i Jonssons Stue, hvortil Arrestanten fra førstnævnte Værelse havde uhindret Adgang, samt at han i Tiden fra December Maaned forrige Aar indtil sin Anholdelse den 18 Marts dette Aar har i betydeligt Omfang betlet heri Staden.

Arrestanten er født den 1 Marts 1846 og har tidligere været anset bl. A. ved Rettens Dom af 21 Februar 1871 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 22 Maj 1880 dels efter Straffelovens § 256, jfr. § 251, dels efter dens §§ 253 og 262, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 20 Marts 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 Juli samme Aar efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 15 November 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, § 251 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Høiesteretsdom af 27 Juli 1887 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar samt ved Rettens Dom af 3 December 1889 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, samtlige disse Lovbestemmelser

sammenholdte med Straffelovens § 39, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Der er under Sagen rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og Arrestanten — der allerede under tidligere mod ham rejste Sager havde været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet henholdsvis i 1889 og i Efteraaret 1891 — har i den Anledning atter været indlagt til Observation paa nævnte Hospitals 6te Afdeling fra den 30 Marts til den 5 Maj dette Aar. Den Erklæring, som derefter er afgiven af Afdelingens Overlæge, gaar ud paa, at Arrestanten efter hans Opfattelse lider af en udtalt Sindssygdom i Form af kronisk Melankoli, med en begyndende Svækkelse af Evnerne, navnlig en usikker Hukommelse, men at han ikke har haft Hallucinationer og ikke nærer nogen udformet Vrangforestilling. Løvrigt har Overlægen henholdt sig til en af ham den 26 September forrige Aar afgiven Erklæring, hvori han — med Hensyn til nogle i nævnte Aar af Arrestanten begaaede Bedragerier, for hvilke Tiltale ikke blev iværksat, idet vedkommende Besvegne frafaldt Paatale — bl. A. udtalte, at om han end ikke kunde paavise en direkte Forbindelse mellem Arrestantens sygelige Tanker og de forbryderske Tilskyndelser, tvivlede han dog ikke om, at Arrestanten havde været under Indflydelse af sin Sindssygdom, da han forøvede de Handlinger, hvorom der dengang var Spørgsmaal. Af det kongelige Sundhedskollegium, hvis Erklæring ligeledes har været øsket i Sagen, har en Majoritet udtalt, at Arrestanten lider af kronisk Melankoli med Svækkelse af Evnerne, hvilken Sygdom dog synes ikke at være tilstede i nogen udtalt Grad og synes at forløbe i vekslede Form. Kollegiets Majoritet har videre udtalt, at samme maa gaa ud fra, at Arrestanten har været sindssyg, da han begik sine Forbrydelser, og anser det for højest sandsynligt, at denne sygelige Tilstand har haft Indflydelse paa Arrestantens Bevidsthed, Omtanke og Evne til at fatte Beslutninger. Som Følge heraf antager Majoriteten, at Arrestanten ikke er i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælsunde Individuer. Et Medlem af Kollegiet, Stads-læge Tryde, har — under Fremhævelse af, at Anfald af Sindssyge ere konstaterede hos Arrestanten i 1871, 1881 til 1882 og under de ovenomtalte 3 Indlæggelser paa Kommunehospitalet, medens der ikke for de mellemiggende Tidsrumms Vedkommende foreligger Oplysninger, der tyde paa, at han i sjælelig Henseende skulde have forholdt sig anderledes end voxne sjælsunde Personer i Almindelighed, men at en Melankoli, der optræder paa den heromhandlede Maade, jævnligen har Indflydelse paa de Handlinger, der udføres i de tilsyneladende sunde Mellemlum — udtalt, at han er tilbøjelig til at antage, at Arrestanten har været under Indflydelse af sin Sindssygdom, da han udførte det under Sagen omhandlede Tyveri. Men ved Siden deraf udtaler han,

at han efter det Foreliggende ingen Tvivl nærer om, at Arrestanten saavel med Hensyn til dette Tyveri som med Hensyn til de øvrige Handlinger, for hvilke han er under Tiltale, har været sig disses Strafbarhed bevidst, og at han ikke paa Grund af sin Sygdom har været ude af Stand til at indvirke omstemmende paa muligt tilstedeværende sygelige Impulser.

Efter en Udtalelse, som i saa Henseende er afgiven af Forhørsdommeren, har Arrestanten under Forhørene afgivet en fuldstændig fornuftig og detailleret Tilstaaelse om sine Forbrydelser, og der har i det Hele intet Abnormt været at bemærke hos Arrestanten, bortset fra at han har været i en noget nedtrykt Sindsstemning. Arrestanten har under Forhøret udsagt, at han, da han stjal de ovenomtalte Ting, var klar over, at det var et Tyveri, han begik, og at dette var ulovligt, og at han ligeledes, da han pantsatte de lejede Uhre, var klar over, at han var urettigt hertil. Saavel de stjaalne Ting — som Arrestanten pantsatte strax efter Tyveriets Forøvelse — som flere af Uhrene pantsatte han under et opdigtet Navn, som han, for den førstnævnte Pantsætnings Vedkommende, har udsagt, fordi han ikke turde bruge sit eget Navn.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 December 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretær.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 43.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 305. Høiesteretssagfører Hansen
contra
Niels Nielsen (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Endvidere fremgaar det af hans Forklaring, at han, for at vedkommende Pantelaanere ikke skulde fatte Mistanke, men skulde tro, at Uhrene vare hans egne, til hvert af disse anskaffede en billig Staalkjæde, som han hængte ved Uhret; dette havde han, naar han indfandt sig hos Pantelaaneren, i sin Vestelomme, med Kjæden paa almindelig Maade fastgjort i Vesten. Arrestanten har været istand til under Sagen at paavise saavel de syv forskellige Pantelaanerforretninger, hvor han har pantsat det Stjaalne og de lejede Uhre som — for de 3 af disse sidstes Vedkommende, med Hensyn til hvilke han fremkom med Tilstaaelse om sin Forseelse, uden at nogen Anmeldelse forelaa — de Forretninger, i hvilke han havde lejet Uhrene, ligesom han ogsaa i paagjældende Pantelaanerforretninger har kunnet paavise samtlige lejede Uhre, som han har erklæret at have gjenkjendt ved Hjælp af de Staalkjæder, der hang ved dem, og endelig har han rigtigt husket og opgivet, hvormeget han havde laant paa hvert Uhr. Af de Personer, med hvem Arrestanten i Anledning af de ommeldte Transaktioner er kommen i Børøring, have de, som have kunnet gjenkjende ham, erklæret, at de ikke i hans Adfærd bemærkede noget Paafaldende.

Efter alt, hvad der foreligger, savnes der Feje til at gaa ud fra, at Arrestanten, da han forsaa sig, skulde have befundet

sig i en Tilstand, som udelukkede Tilregnelighed. Paa den anden Side maa der, navnlig efter de foreliggende lægelige Erklæringer, ved Bedømmelsen af hans Forhold gaaes ud fra, at han som Følge af den i Erklæringerne omhandlede sygelige Tilstand ikke har været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Personer. Som Følge af det foranførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 233. Gaardejerske Ane Marie Nielsen
(Salomon efter Ordre)

contra

Spare- og Laanekassen for Frederikssund og Omegn ved dens Bestyrelse samt Skifteforvalter Brix paa Appellantindens eventuelle Konkursbo's Vegne (Ingen),

betr. et Boes Overtagelse til Konkursbehandling.

Horns Herreds Skifterets Kjendelse af 17 Marts 1892: Gaardejerske af Nederdraaby Ane Marie Niensens Bo vil være at tage under Konkursbehandling, naar Spare- og Laanekassen for Frederikssund og Omegn har stillet Skifteforvalteren for Horns Herred en Sikkerhed af 1000 Kr.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Kjendelse anført havde Appellantinden ved et den 14 Marts d. A. inden Forligscommissionen ratihaberet Forlig forpligtet sig til at betale sin Obligationsgjæld paa 4000 Kroner med Renter og Omkostninger til Indstævnte, Spare- og Laanekassen for Frederikssund og Omegn, inden 1 Maj næsteften, og Gjælden kunde derfor ikke anses som forfalden, da Indstævnte den 15 Marts d. A. fremsatte Begjæring om, at hendes Bo som utilstrækkeligt til at fyldestgøre Fordringen toges under Konkursbehandling. Allerede som Følge heraf kunde saadan Begjæring imod hendes Indsigelse ikke efter Konkurslovens § 42, selv mod

Sikkerhedsstillelse, tages til Følge, og idet Kjendelsen derfor i Henhold til hendes Paastand vil være at ophæve, findes den indstævnte Spare- og Laanekasse for det hende som Følge af den ommeldte Begjæring tilføjede Tab, Tort og Kreditspilde at burde betale hende en saadan Erstatning, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil samme Indstævnte have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager derunder det Appellantindens befalede Sagfører tilkommende Salær og Godtgjørelse til ham for havt Udlæg.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse ophæves. I Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde bør Indstævnte, Spare- og Laanekassen for Frederikssund og Omegn, til Appellantinden betale et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme. Til det Offentlige betaler bemeldte Indstævnte det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret havde været beneficeret for Appellantindens Vedkommende, samt til Høiesteretssagfører Salomon i Salarium 80 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 4 Kroner 57 Øre. Saa betaler bemeldte Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Efterat Spare- og Laanekassen for Frederikssund og Omegn under 15de ds. har begjært Gaardejerske af Nederdraaby Ane Marie Niensens Bo taget under Konkursbehandling paa Grund af manglende Betaling af en af hende til Rekvirenten den 26 Januar 1882 for 4000 Kr. udstedt Obligation, thinglæst 7 Februar s. A., med sekundær Prioritet i den hende tilhørende Ejendom Matr. Nr. 5a i Nederdraaby, der var forfalden til Udbetaling paa Grund af Udeblivelse med Renter, og til Sikkerhed for hvilken der af Rekvirenten den 29de f. M. er foretaget Arrestforretning hos Rekvizita, der herunder har anerkjendt Gjældens Rigtighed, men erklæret sig ude af Stand til at betale samme, har bemeldte Gaardejerske Ane Marie Nielsen under det Dags Dato i Henhold

til Konkurslovens § 48 afholdte Møde protesteret mod, at denne Paastand toges til Følge, da der om det paagældende Beløb under 14de ds. er afskattet Forlig inden Frederiksborg Amts 2den Forligskreds, hvorefter Gjælden først er forfalden til Betaling den 1 Maj. førstkommende. Da Rekvirent imidlertid i dette Forlig har forpligtet sig til at betale Rekvirenten det fornævnte Tilgodehavende inden 1 Maj d. A., og det saaledes benyttede Udtryk ikke kan betage Gjælden dens Karakter af forfalden Gjæld, da det derhos efter de under den hos Rekvirenten 29de f. M. afholdte Arrestforretning for Rekvirentens Tilgodehavende fremkomne Oplysninger er godtgjort, at hendes Bo er utilstrækkeligt til at betale hendes Gjæld, vil, da Betingelserne for Konkursbehandling efter Konkurslovens § 42 herefter ere tilstede, den af Rekvirenten fremsatte Paastand være at tage til Følge, dog, at Rekvirenten vil have at stille Skifteforvalteren en Sikkenhed af 1000 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 24 November.

Nr. 286.

Advokat Hindenburg.

contra.

Jens Christian Guldhammer Jensen, kaldet Hald
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 16 Juni 1892: Tiltalte, Indsidder Jens Christian Guldhammer Jensen af Rakkeby, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Undersøgelsen og denne Sag lovligt flydende Udgifter, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1892: Tiltalte Jens Christian Guldhammer Jensen, kaldet Hald, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udrede han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden i Betragtning af den Tiltalte overgaaede Varetægtsarrest vil kunne forkortes til 8 Dage. De Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. Advokaterne Hindenburg og Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Indsiddet Jens Christian Guldhammer Jensen, kaldet Hald, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte og Indsiddet Johannes Sørensen Søndagen den 24 April sidstleden ved Middagstid sammen hos Gaardejer Poul Andersen i Rakkeby, hvor de bleve trakterede med Mad og Brændevin, og da de omtrent Kl. 2 i Følge med Andersen forlode dennes Gaard, kom de i Uenighed, idet Johannes Sørensen nemlig efter Poul Andersens Forklaring vedblivende drillede Tiltalte, hvad denne dog først slog hen i Spøg, men hvorved han efterhaanden blev irriteret. Under den saaledes opstaaede Uenighed maa det antages, at Johannes Sørensen bl. A. har grebet Tiltalte, der endnu beherskede sig, i Frakkekraven og forsøgt at kaste ham omkuld paa Vejen ved at spænde Ben for ham, hvad dog ikke lykkedes, da Andersen gik mellem dem og tog Sørensen tilside, men Sørensen, der havde en tyk Egetræes Spadserestok i Haanden, gik strax efter ind paa Tiltalte, hvem han udskjældte, idet han sagde, at han var den stærkeste, og at han skulde vise Tiltalte det. Tiltalte, paa hvem det nu efter Poul Andersens Forklaring kunde ses, at Hidsigheden foer op i ham, bibragte da med et Stykke firkantet Egetræ, han havde med sig, og som under Sagen er befundet at være ca. 2 Alen langt og ca. 3 Tommer tykt paa hver Kant samt at veje $5\frac{3}{5}$ Pd., Sørensen et Slag i Hovedet, hvorved denne segnede bevidstløs om. Sørensen blev derefter baaren ind og bragt tilsengs i Tiltaltes ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej fra Andersens Gaard beliggende Hus, som de under Skjænderiet vare komne i Nærheden af, og der om Aftenen omtrent Kl. $7\frac{1}{4}$ til-

set af Distriktslægen, efter hvis samme Dag afgivne Erklæring den Sørensen ved Slaget tilføjede Læsion bestod i et ca. 2 Tommer langt Saar, der fra 2 Tommer over Midten af venstre Øje strakte sig i ret Linie bagtil og trængte igjennem Hud og Bindevæv, saa at Benet laa blottet i Bunden af Saaret, hvorhos der var nogen Svulst i Omfanget og navnlig betydelig Hævelse af hele venstre øverste Øjelaag. Næste Dag blev Sørensen, som ved Lægens første Undersøgelse ikke kunde tale i Sammenhæng eller give videre Besked, indlagt paa Hjørrings Amts- og Byes Sygehus, hvorfra han den 12 Maj udskreves som helbredet, og ligesom der ifølge Distriktslægens Erklæring af 15de næstefter da ikke var Sandsynlighed for, at Læsionen vilde medføre videre skadelige Følger, saaledes har Sørensen selv i et Forhør den 21de s. M. forklaret, at han saagodtsom ikke længere havde nogen Meen af den ham overgaaede Overlast, idet han vel undertiden havde nogle Smerter i Hovedet, men ikke derved hindredes i Udførelsen af sin daglige Gjærning.

Medens Sørensen efter sin Forklaring aldeles Intet erindrer om, hvorledes det gik til med Sammenstødet mellem ham og Tiltalte, har den Sidste, hvis Forklaring i det Væsentlige stemmer overens med det Ovenanførte, yderligere forklaret, at han ved at tildele Johannes Sørensen det ovenmeldte Slag, hvorved han førte Træstykket med begge Hænder, men ikke med al sin Kraft, og undgik at ramme Sørensen med den Side af Træet, hvor der fandtes nogle Søm, ikke tilsigtede at tilføje Sørensen nogen alvorlig Skade, men ikkun at give ham, som han har udtrykt sig, en saa alvorlig Lussing, at han kunde blive fri for ham, og vilde have slaaet ham over Skulderen, men kom til at ramme ham i Hovedet, fordi Sørensen i det Samme drejede sig, og at Tiltalte, der var bleven ophidset ved Sørensens forudgaaende Adfærd, slog, fordi han, da Sørensen gik voldsomt imod ham og er bekendt som en raa og voldsom Person, frygtede for, at denne vilde slaa ham, samt at han i sin Ophidselse ikke tænkte paa, at han ved at benytte det ommeldte farlige Redskab ikke vilde kunne undgaa, eller i alt Fald let kunde komme til at gjøre stor Skade. Det maa antages, at baade Tiltalte og især Sørensen ved den paagjældende Lejlighed vare paavirkede af den nyde Spiritus, men Tiltalte har udtrykkelig erkjendt, at han vel vidste, hvad han foretog sig. Ovennævnte Poul Andersen har særlig udsagt, at han vel ikke veed, om det var Johannes Sørensens Hensigt, da han sidste Gang gik løs paa Tiltalte, at slaa denne, men at det nok kunde se ud dertil, og at Tiltalte efter P. Andersens Forklaring nok kunde have Grund til ved den ommeldte Lejlighed at frygte Johannes Sørensen, der er bekendt som en raa og voldsom Person, navnlig naar han er drukken, som Tilfældet var ved den paagjældende Lejlighed.

Johannes Sørensen har under Sagen frafaldet ethvert Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Efter det Ovenanferte maa det nu vel antages, at Tiltalte, da han bibragte Johannes Sørensen det ovennævnte Slag, har havt Grund til at frygte et umiddelbart forestaaende voldeligt Angreb fra denne, mod hvilket han derfor maa anses at have været berettiget til at væge sig, men idet han ved at bibringe Johannes Sørensen Slaget oven i Hovedet og med et saa farligt Redskab som det ovenomhandlede, hvorved han udsatte Sørensens Liv for Fare, maa anses at have overskredet Grænsen for lovligt Nødvæge, vil han ikke kunne fritages for Ansvar for sit omhandlede Forhold, hvorimod han, der er født i Aaret 1852 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold vil være at ansee efter Straffelovens § 203, cfr. § 40 sidste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 237. Fabrikant J. C. L. Fiala (Selv)

contra

Husmægler Th. Westergaard (Ingen),

betr. Betaling af et Salær.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 24 Juni 1892: Indstævnte, Fabrikant J. C. L. Fiala, bør til Citanten, Husmægler Th. Westergaard af Frederiksberg, betale de paastævnte 330 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 17 Juni forrige Aar, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke vil kunne tages Hensyn til et af Appellanten uden Bevilling for Høiesteret fremlagt Dokument, der ikke har foreligget den forrige Instants, saa lidt som til forskjellige af ham for Høiesteret fremsatte nye Anbringender, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærende Søg har Citanten, Husmægler Th. Westergaard af Frederiksberg, sagsøgt Indstævnte, Fabrikant J. C. L. Fiala, til Betaling af 330 Kr., som han skal skyldte Citanten som Salær for Salget af Ejendommen Vognmagergade Nr. 23, med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 17 Juni forrige Aar, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte har paastaet sig frifunden og subsidiært Salærets Størrelse fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn, samt sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ifølge Citantens Fremstilling erholdt han i Slutningen af Vinteren 1890—91 af Indstævnte, der da havde Pant for 10,000 Kr. i ovennævnte Ejendom, og som havde overtaget Ejendommen til brugeligt Pant, i Kommission at skaffe ham en Kjøber til Ejendommen mod et Kommissionsalær af 1 pCt. af Kjøbesummen, idet Indstævnte, forsaavidt en Kjøber fandtes, vilde stille Ejendommen til Auktion og eventuel overtage den som ufyldstgjort Panthaver. Citanten anviste derefter Ejendommen til Murmester Johan Christiansen, der til ham opgav de Betingelser, paa hvilke han vilde købe Ejendommen. Efterat Citanten havde givet Indstævnte fornøden Meddelelse herom, foretog denne Udlæg i Ejendommen og stillede den til Auktion, paa hvilken han som Højstbydende frafaldt Hammerslag for at lade sig den udlægge som ufyldstgjort Panthaver, og solgte derefter Ejendommen til sin Ret til at erholde Udlægsekjøde paa denne til Murmester Christiansen i det Væsentlige paa de af denne til Citanten opgivne Vilkaar. Imod denne Fremstilling har Indstævnte gjort gjældende, dels at han ikkun har givet Citanten i Kommission at skaffe en Kjøber til den Panteobligation, han havde i Ejendommen, men ikke en Kjøber til selve Ejendommen, hvorhos han ikke har tilsagt Citanten noget Salær af en bestemt Størrelse, dels at det ikke er Citanten, men en Trediemand, der har meddelt ham, at Murmester Christiansen var Liebhaber til Ejendommen, ligesom selve Salget af Ejendommen skete uden Citantens Medvirkning.

Efter de i Sagen af Vicevært Christian Rasmussen, Ejendomskommissionær Peter Enemark og forhenværende Garvermester Peter Christian Holm afgivne Vidneforklaringer, hvis Betydning

ikke kunne anses svækkede ved den af Partikulier Anders Carlsen afgivne Forklaring, maa det imidlertid antages, at det Citanten af Indstævnte overdragne Hverv er gaaet ud paa at skaffe en Kjøber til selve Ejendommen. Det er derhos godtgjort, at det var Citanten, der anviste og paaviste Ejendommen til Murmester Christiansen, og at han af ham erholdt et Tilbud om at købe Ejendommen paa Vilkaar, der i det Væsentlige svarede til de Vilkaar, paa hvilke Handelen kom istand. Forsaavidt Indstævnte nu har gjort gjældende, at Citanten har holdt ham i Uvidenhed om dette Tilbud, kan dette Anbringende ikke have Formodningen for sig, særlig naar henses til, at det efter det Oplyste maa antages, at Parternes Aftale netop er gaaet ud paa, at Citanten skulde henvende sig til Christiansen for at forsøge, om denne vilde indlade sig paa Kjøbet, samt at Parterne, efterat Christiansen havde afgivet Tilbudet, i alt Fald nogle Gange ere trufne sammen, og Indstævnte har da ej heller tilvejebragt noget Bevis for, at det ikke var Citanten, men en Trediemand, der gjorde ham bekendt med, at Christiansen var Liebhaber til Ejendommen. Men under disse Omstændigheder, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Citanten har udvist en Virksomhed med Hensyn til Ejendommens Afhændelse, der efter Forholdets Natur og Indstævntes Tilsagn maa berettigge ham til at erholde Kommissionssalær, uden at det kan tillægges Betydning at Citanten ikke var tilstede ved selve Handelens Afslutning.

Angaaende Salærets Størrelse har Vicevært Rasmussen udsagt, at han har paahørt, at Indstævnte tilbød Citanten i Salær 1 pCt. af Kjøbesummen for Ejendommen, og da Citanten uimodsagt har anbragt, at det paastævnte Beløb svarer til denne Beregning, og et saadant Salær efter den paagjældende Ejendoms Beskaffenhed ej heller kan anses usædvanligt eller ubilligt, findes Indstævntes Indsigelse mod det forlangte Salærs Størrelse ej heller at kunne gives Medhold.

Citantens Paastand vil herefter være at tage tilfølge, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Conradsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 30 Juni forrige Aar fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 28 November.

Nr. 121. Smed **Hans Nicolaj Holm**
som Væрге for den Umyndige **Johanne Frederikke Goth**
(Hansen)

contra

Overportør **Thule Petersen** (Nellemann),

betr. Udlevering af en Obligation stor 6500 Kr.

Kolding Kjøbstads ordinære Rets Dom af 2 April 1890: Indstævnte, Overportør Th. Petersen i Kolding, bør for Tiltale af Citanten, Skifteforvalteren i Ingeborg Cathrine Goths Dødsbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 3 Oktober 1886 oprettet Gavebrev skjænkede Enkemadam Ingeborg Cathrine Goth af Harthe — der hensad i uskiftet Bo efter sin i Januar 1880 afdøde Mand, Smed Frits Goth, med deres tre Fællesbørn, nemlig en Datter, gift med Indstævnte, Overportør Thule Petersen i Kolding, og to Sønner, Hans

Nikolai Holm af Harthe, som Værge for Johanne Frederikke Goth, indanket her for Retten, hvor han — næst at bemærke, at Skifteforvalteren i Ingeborg Cathrine Goths Dødsbo ikke har ønsket at appellere Sagen i eget Navn, hvorfor Appellen er iværksat af Citanten i hans nævnte Egenskab — har gjentaget de af Skifteforvalteren i første Instants nedlagte Paastande. Indstævnte, der har henstillet, om ikke Sagen vil være at afvise paa Grund af, at Citanten, efterat Skifteretten, som meldt, for sit Vedkommende har akkviesceret ved Dommen, skulde være afskaaren fra at appellere Sagen — hvortil der imidlertid i Medfør af Skiftelovens § 41 ikke findes Føje — har derimod paa-staaet den indankede Dom stadfæstet.

Det maa anses in confesso under Sagen, at Indstævnte strax ved Oprettelsen af det ovennævnte Gavebrev af 3 Oktober 1886 er bleven gjort bekendt med samme, idet Gavebrevet blev underskrevet af Giverinden, Ingeborg Cathrine Goth, paa Indstævntes Bolig i hans og hans Hustrues Overværelse, samt at de i Gavebrevet ommeldte Aktiver i Tidsrummet fra dets Oprettelse indtil Giverindens Død have været i Prokurator Zahns Besiddelse.

Ifølge det af Indstævnte Anførte var Grunden til, at der kun blev shjænket Giverindens Sønnedatter, Johanne Frederikke Goth, 500 Kr., medens Indstævnte erholdt 6500 Kr. og Asmus Goth 6000 Kr., den, at der ved Gavebrevet tilsigtedes foretagen en Udligning mellem Børnene, og at Johanne Frederikke Goth's afdøde Fader, Hans Mathias Heinrich Goth, hvem Giverinden i Aaret 1880 havde overdraget den ved Panteobligationen af 20 Januar s. A. pantsatte Ejendom Matr.-Nr. 16 b og 21 a i Harthe med Løsøre og Regningskrav, i særlig Grad var favoriseret fremfor hendes andre Børn dels ved denne Overdragelse, dels ved Hjælp, der var ydet ham i de paafølgende Aar, saa at han, efter hvad Indstævnte har anbragt, før sin Død selv havde udtalt, at hvad Moderen havde tilbage, burde tilfalde hans tvende Sødskende.

Til Støtte for sin under Sagen nedlagte Paastand har Citanten anført, at det omhandlede Gavebrev, da Giverinden ved samme har forbeholdt sig Renterne af de bortskjænkede Kapitaler for sin Levetid, og Gavemodtagerne derhos ikke, saalænge hun levede, uden hendes Samtykke kunde disponere over Aktiverne, formentlig, idet saaledes hverken Kapital eller Renter kunne anses at være overgaaede til Modtagernes Formue før ved Giverindens Død, maa henføres til de i Frdn. 21 Maj 1845 § 30 omhandlede Gavebreve, „der først skulle opfyldes efter Giverens Død,“ og at Gavebrevet herefter i Medfør af den nysnævnte Bestemmelse maa anses som en Nullitet, ikke alene fordi Testamentsformerne ikke ere iagttagne, men ogsaa fordi den ved Gavebrevet tilsigtede Fordeling af Formuen strider mod Citantens

Myndlings Ret, idet Grændserne for Testationsretten væsentlig ere overskredne. Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at den omhandlede Gave til ham maa anses fuldbyrdet i Giverindens levende Live. Ligesom nemlig Gavebrevet, som det fremgaar af det Ovenanferte, efter sit eget Indhold gaar ud paa, at Gaven fuldbyrdes samtidig med Gavebrevets Oprettelse, saaledes blev den paagjældende Obligation ogsaa strax faktisk overleveret til Prokurator Zahn, der ifølge Gavebrevet indtil Giverindens dødelige Afgang skulde besidde den paa Indstævntes Vegne, og denne blev, som meldt, ogsaa strax gjort bekjendt med Gaven. Det maa herefter antages, at Giverinden i levende Live har givet Afkald paa Ejendomsraadheden over Obligationen og overdraget Ejendomsretten over denne til Indstævnte, idet det ikke herimod kan komme i Betragtning, at Giverinden har forbeholdt sig Rentenydelsen, saa længe hun levede, og, for at sikre sig denne, afskaaret Indstævnte fra herimod stridende Dispositioner i hendes Levetid.

I Henhold til det Ovenanferte, samt idet Citanten ikke for Overretten har fremsat andre Indvendinger end den ovennævnte mod Gyldigheden af Gavebrevet for Indstævntes Vedkommende, maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for den ovennævnte Skifteforvalters Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 303.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peder Nielsen Sangill (Def. Hansen),

deri tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 17 Februar 1892: Tiltalte Jens Peter Nielsen Sangill bør i Bøde til dette Birks Politikasse betale 120 Kr., hvorhos de af ham her i Jurisdiktionen omførte Varer konfiskeres til Fordel for Overpolitibetjent Rasmussen, de i Vordingborg Kjøbstad forefundne Varer til Fordel for Gendarmkorporal Hansen og de i

Antvorskov Birk omførte til Fordel for Uldhandler Merrild af Slagelse. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 60 Kr. I Salær til Overretsprokurator Nissen betaler Tiltalte Jens Peder Nielsen Sangill 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peder Nielsen Sangill, der er født den 11 Oktober 1864, og som ved Høiesterets Dom af 15 Maj 1891, der stadfæster Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 December 1890, er anset for ulovlig Omløben med Varer efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde paa 20 Kr., hvorhos de hos ham forefundne Varer bleve konfiskerede, men som iøvrigt ikke er funden straffet efter Dom, sat under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer, og er det oplyst, at han i forskellige Jurisdiktioner paa Sjælland er antruffen i Besiddelse af uldne og linnede Varer, som han omførte eller agtede at omføre til Salg, nemlig den 8 April f. A. i Ballerup, under Kjøbenhavns Amts søndre Birk, medførende Varer, der ere vurderede til 38 Kr. 10 Øre, den 9 Oktober f. A. i Vordingborg, medførende Varer, hvoraf nogle ere ham udleverede, medens Resten er vurderet til 189 Kr. 10 Øre, og endelig den 1 November f. A. paa Gyldenholm i Antvorskov Birk, medførende

Varer, vurderede til 129 Kr. 68 Øre. Om de i Københavns Amts søndre Birk og i Antvorskov Birk omførte Varer har Tiltalte forklaret, at de ere Husflidsarbejder, som han har købt, navnlig paa Landet i Jylland, medens han med Hensyn til de i Vordingborg forefundne Varer har vægret sig ved at give Oplysning om, hvorfra de skrive sig.

Da Tiltalte, der ikke er hjemmehørende i noget af de i Reskripterne af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, ifølge Frd. 23 April 1845 § 2 ved den fornævnte ham overgaaede Dom har fortabt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre de i den nævnte § omhandlede Husflidsarbejder til Salg, maa det, allerede som Følge heraf, billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for anden Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Københavns Amts søndre Birks Politikasse tilfaldende Bøde, men denne, der ved Dommen er bestemt til 120 Kr., findes at burde bestemmes til 60 Kr. Med denne Forandring vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelser om de paagjældende Varers Konfiskation til Fordel for de vedkommende Anmeldere og om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, være at stadfæste.

Nr. 332. Høiesteretsagfører Bagger

contra

**Karen Petrine Jensine Christine Larsen, Sørensens
Hustru (Def. Hansen),**

der tiltales for Ran og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Oktober 1892: Arrestantinden Karen Petrine Jensine Christine Larsen, Sørensens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Karen Petrine Jensine Christine Larsen, Sørensens Hustru, for Ran og Betleri anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om dels at have i August dette Aar gjentagne Gange betlet her i Staden, dels at have den 19de samme Maaned gjort sig skyldig i Ran under følgende nærmere Omstændigheder: Den nævnte Dags Eftermiddag indfandt Arrestantinden, der havde repareret et Par Benklæder for Glarmester Vilhelm Theodor Ellesøe, som logerede i et Logishus her i Staden, sig i det Værelse, hvor Ellesøe logerede, og afleverede Benklæderne, og da Ellesøe nu fremtog sin Portemonnæ for at betale hende for Reparationen, hvorfor der efter hendes Formening tilkom hende 25 Øre, snappede hun Portemonnæen, der er vurderet til 50 Øre, og hvori beroede et kontant Beløb af cirka 4 Kroner samt en til 15 Kroner vurderet Glarmesterdiamant, ud af Haanden paa ham i den Hensigt at tilegne sig den og dens Indhold, hvorefter hun forlod Værelset med Portemonnæen, hvis Indhold hun udtog og beholdt, medens hun bortkastede selve Portemonnæen. Nogle af de tilranede Penge forbrugte hun til Drikkevarer i Logishuset, hvor hun imidlertid samme Eftermiddag blev anholdt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 December 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 44.

Mandagen den 28 November.

Nr. 332. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Karen Petrine Jensine Christine Larsen, Sørensens Hustru
(Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestantinden er født den 29 Marts 1842 og blandt Andet anset ifølge Rettens Dom af 30 Maj 1874 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med §§ 46 og 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 20 Januar 1877 efter Straffelovens § 230, 1ste Mb., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 14 Maj 1878 efter Straffelovens § 231, 1ste Mb., og § 251, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rettens Dom af 24 Juli 1880 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231, 1ste Mb., lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 253, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedre, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 Juli 1882 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 4 Juni 1887 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ifølge samme Rets Dom af 26de Maj 1888 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 64, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Mb., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri og efter dens §

253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden nu være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 237, som for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3die Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Æt med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 29 November.

Nr. 308. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Harald Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 30 Juni 1892: Tiltalte Slagter Harald Nielsen bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Gaardejer Peter Mikkelsen i Staxrode 42 Kr., ligesom han bør tilsvare alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. Den idømte Bøde og Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1892: Tiltalte Harald Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, af hvilke det blandt Andet fremgaar, at den under Sagen omhandlede Ko i sund Tilstand vilde have havt en Værdi

af 80—90 Kroner, maa det billiges, at Tiltaltes Forhold er henført under Straffelovens § 257, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Da det efter det for Høiesteret Oplyste maa antages, at Tiltalte har udredet den ham paalagte Erstatning, vil Dommens Bestemmelse herom bortfalde. Efter en for Overretssagfører Rye derom for Høiesteret fremsat Begjæring bliver der at tillægge ham i Sælver som Defensor for Overretten 15 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Harald Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Overretssagfører Rye for Overretten 15 Kroner og til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagter Harald Nielsen for Bedrageri.

Ifølge det dels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, dels iøvrigt under Sagen Oplyste henvendte Tiltalte, der havde erfaret, at en Ko af Besætningen paa Hovedgaarden Rosenvold var „udsat“ af Dyr lægen paa Grund af Lungesygge, sig den 19 April d. A. til Forvalteren paa bemeldte Gaard med Forespørgsel, om han kunde faa den tilkjøbs, idet han, der da nærmest tænkte at sende Koen til Hamburg, enten udtrykkelig overfor Forvalteren udtalte eller dog i alt Fald lod denne forstaa, at der skulde laves Pølser af Koen. Efter at have kjøbt Koen for 30 Kr. indfandt han sig senere hen paa Dagen hos Gaardejer Peder Mikkelsen af Staxrode, hvem han falbed Koen, som han førte med sig, idet han, for at lægge Skjul paa, at den var en Udsætter fra Rosenvold — hvilket han ifølge Mikkelsens Forklaring paa dennes Spørgsmaal herom benægtede — urigtig foregav, at han havde kjøbt den i Nærheden af Rosenvold hos en Husmand, der manglede Foder, hvorhos han, da Mikkelsen spurgte, om den var sund og frisk, udtalte, at den saa livlig nok ud, og foregav, at den, der nylig havde kælvet, kunde give eller vistnok kunde give 30 Pd. Mælk om Dagen. Handelen kom derpaa istand, og gav Mikkelsen Tiltalte i Bytte en Kalv, der maa antages at have havt en Værdi af 35 Kr., samt 24 Kr. kontant.

Tiltalte har i et for Overretten fremlagt Indlæg villet ændre forskellige Punkter i den af ham under Sagen afgivne Tilstaaelse, og navnlig har han anbragt, at han forinden Handelens Afslutning udtalte, at Mikkelsen maatte tage Koen, som den var, idet han selv ikke havde kjøbt Koen med nogen Indestaaen og derfor heller ikke vilde indestaa for den; men efter det under Sagen Oplyste maa det antages, hvad Tiltalte ogsaa under Forhørene har vedgaaet, at denne Udtalelse først er faldet, efter at Handelen var afsluttet, og Tiltalte tilligemed Mikkelsen og tvende tilstedeværende Mænd var gaaet ind til Mikkelsen for at drikke Kaffe, ved hvilken Lejlighed det maa antages, at Tiltalte ogsaa vedgik, at Koen i Virkeligheden var en Udsætter fra Rosenvold.

Ifølge det Oplyste har Mikkelsen i Begyndelsen af Maj Maaned d. A. nedslaaet Koen, og da det ifølge de af 3 Vidner afgivne Forklaringer efter Nedslagningen viste sig, at Koens ene Lungespids var angreben af Buldenskab, hvorhos der ifølge det ene Vidnes Forklaring fandtes en Svulst i Bladmaven, som var voxet sammen over Mellemgulvet, blev Kjødet nedgravet, men iøvrigt er der ikke under Sagen oplyst noget om, hvorvidt Kjødet i det Hele har været uskikket til Menneskeføde.

Mikkelsen har efter den ovenangivne Værdiansættelse af Kalven til 35 Kr., og idet Huden af Koen er ansat til en Værdi af 8 Kr., paastaat sig tillagt en Erstatning hos Tiltalte af 51 Kr. samt i Foderpenge 3 Kr., ialt 54 Kr., og Tiltalte har erklæret sig villig til at betale dette Beløb, af hvilket han under Sagen har betalt 12 Kr., medens han ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Mikkelsen Restbeløbet 42 Kr.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1863, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos have at udrede den ham ved Underretsdommen idømte Erstatning og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i disse Henseender være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor for Overretten 15 Kr. Derimod bliver der ikke Spørgsmaal om at tilkjende Salær for Defensionen, da der ikke er nedlagt nogen Paastand derom.

Nr. 334. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Andersine Katinka Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 9 August 1892: Tiltalte, Tjenestepige Andersine Katinka Nielsen af Slotsbjergby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, og bør hun derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1892: Underrettsdommen bør ved Magt [at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Wolff, betaler Tiltalte, Andersine Katinka Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmusen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Andersine Katinka Nielsen, der er født den 7de August 1871 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun i afvigte Maj Maaned under et Ophold i Slotsbjergby svigagtig har tilegnet sig et til 10 Kr. vurderet Overstykke, der var betroet hende til Laans af Tjenestepige Mathilde Pedersen, og overgivet det til Pantsætning til en Person, for hvem hun falskeligt foregav at være rette Ejer af det. Som Følge af det Anførte er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, hvorhos Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 3049

Advokat Halkier

contra

Sidsel Marie Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 17 Juli 1892: Tiltalte, Forbedringshusfange Sidsel Marie Sørensen, Carl Nymands Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og i Erstatning til Assens-Klaking Sogneraad 40 Øre, ligesom hun bør tilsvare alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerene Jørgensen og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Forbedringshusfange Sidsel Marie Sørensen, J. C. V. Jensen kaldet Nymands Hustru, der er født i Aaret 1859, og som foruden at have i 1884 været straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 178, tidligere har været straffet 4 Gange for Tyveri, sidste Gang i Forbindelse med Bedrageri, nemlig ifølge Høiesteretssagførerens Dom af 10 December f. A. dels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffe-

lovens § 232, 1ste Led, dels for Bedrageri efter bemeldte Lovs § 233*) med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri og Betteri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i efternævnte Forhold.

Da Tiltalte engang i Sommeren 1890 var inde hos Kjøbmand Michael Rasmussen i Hosby for at handle, tilvendte hun sig fra en Hylde i Butiken en Kardætske af Værdi 1 Kr., som som hun senere solgte for 50 Øre, og en Dag i Maj f. A., da hun vaskede hos Smed Rasmus Pedersen i Overby, stjal hun en denne tilhørende Hammer, der laa frit fremme i Smedien og under Sagen er vurderet til 35 Øre. Under et Ophold engang ifjor Efteraar hos Gaardejer Rasmus Jespersen i Sønderby, hvor Tiltalte var gaaet ind for at betle, tilvendte hun sig, medens Jespersens Hustru var inde i en anden Stue for at hente noget Uld til hende, og hun var ene i Dagligstuen, en i et Vindue sammesteds liggende Sax af Værdi 50 Øre, og omtrent paa samme Tid, da hun en Dag var inde hos ugifte Mette Marie Sørens-datter for at handle, tog hun et denne tilhørende Stykke sømmet Bomuldstøj af Værdi 40 Øre, der laa fremme paa et Bord, og hvoraf hun lavede to Forklæder til sine Børn, hvorhos hun noget senere under et Ophold i Kjøbmand i Overby Jensens Butik frastjal denne en paa Disken liggende Kniv af Værdi 60 Øre. Endelig har Tiltalte afvigte 16 December af nogle Hegnsstolper, som Assens og Klakring Sogneraad havde ladet henkjøre til Hosby Fattighus, hvor Tiltalte den Gang boede, og som laa udenfor Huset, tilvendt sig to af Værdi ialt 40 Øre, som hun brugte til Brændsel, for hvilket Tyveri, der findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, Sogneraadet har forlangt Tiltalte ikjendt Straf og Erstatning. Iøvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning til vedkommende Bestjaarne, der maa antages at have erholdt de ovenmeldte dem fravendte Gjenstande, der ere bragte tilstede, udleverede.

Efter det Anførte, og da Tiltalte under den ommeldte af Heiesteret den 10 December f. A. paakjendte Justitssag var ved Underrettens Dom af 4 Juli f. A. bl. A. dømt for 4de Gang begaaet Tyveri, er Tiltalte for sit ovenfor omhandlede Forhold ved Underretsdommen rettelig anset dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en Tillægsstraf efter samme Lovs § 232, første Led, dels for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter nysnævnte Lovbestemmelse og dels efter bemeldte Lovs § 235 samt for Betteri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

*) Skal være: § 253

Onsdagen den 30 November.

Nr. 225. Høiesteretssagfører Lunn

contra

**Hans Christian Petersen og Jensine Frederikke
Nathan, Petersens Hustru (Def. Salomon),**

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Hæleri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 26 Januar 1892: Arrestanten Jørgen Peter Petersen og de Tiltalte Hans Christian Petersen, Jensine Frederikke Nathan, Petersens Hustru, og Maren Kirstine Petersdatter, Nielsens Hustru, bør straffes, de 2 Førstnævnte med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Jørgen Petersen i 6 Aar og Tiltalte Hans Christian Petersen i 1 Aar, og de 2 Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, Jensine Frederikke Nathan, Petersens Hustru, i 5 Dage og Maren Kirstine Petersdatter, Nielsens Hustru, i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 150 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 50 Kr., dog saaledes at de Tiltalte heraf in solidum med ham udrede, Hans Christian Petersen $\frac{4}{55}$, Jensine Frederikke Nathan, Petersens Hustru, $\frac{1}{55}$ og Tiltalte Maren Kirstine Petersdatter, Nielsens Hustru, $\frac{3}{55}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1892: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Wolff, betaler de Tiltalte Hans Christian Pedersen og dennes Hustru Jensine Frederikke Nathan in solidum 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik tvende Medtaltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere de Tiltalte Hans Christian Pedersen og dennes Hustru, Jensine Frederikke Nathan, der ere fødte henholdsvis den 21 November 1862 og den 4 Januar 1866, og af hvilke Førstnævnte kun i Militærtjenesten har været straffet arbitrært 2 Gange, medens Sidstnævnte ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktionerede Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri, og det er ogsaa ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem saaledes paasigtede Forbrydelser. Den 8 Juli 1890 mellem Kl. 10—11 om Formiddagen gik Tiltalte Hans Christian Pedersen og hans i 1ste Instants medtaltalte Broder Jørgen Peter Pedersen i den forud aftalte Hensigt at stjæle op i Kvistetagen i Ejendommen Nr. 9 B ved Ladegaardsvejen, hvor Hans Pedersen blev staaende paa Trappegangen for at holde Vagt, medens Jørgen Pedersen gik hen til et af Pigen Maren Jensen benyttet Pigekammer, hvis med en Smæklaas aflaaede Dør han aabnede med en i hans Besiddelse værende Smæklaasnøgle, hvorefter han tilvandt sig en Symaskine, 2 Kjoler, et Liv og et Shawl, hvilke Gjenstande alle beroede fremme i Kamret, samt en Guldring, der laa i en uafaaaset Kommode. Jørgen Pedersen og Hans Pedersen bortbar derefter de stjaalne Koster, som ere ansatte til en Værdi af ialt 65 Kr., og af hvilke Hans Pedersen fik Shawlet hjem med sig, medens de øvrige Gjenstande blev bragte til Jørgen Pedersens Hjem.

En Eftermiddag henimod Midten af samme Maaned gik Hans Pedersen og fornævnte Jørgen Pedersen i forud aftalt tyvagtig Hensigt op i Kvistetagen i Slagelsegade Nr. 24, hvor Førstnævnte blev staaende paa Trappegangen for at holde Vagt, medens Sidstnævnte gik hen ad en Gang til et til Direktør Fratz Lejlighed hørende Pulterkammer, for hvis Dør var anbragt en, som det maa antages, gammel og forslidt Hængelaas, hvis Laasebøjle, uden at noget gjorde Modstand, gik ud alene ved, at Jørgen Pedersen tog fat udenom Hængelaasen og trak i den. Jørgen Pedersen tilvandt sig derefter følgende Gjenstande, der dels laa frit fremme i Kammeret, dels beroede i en uafaaaset Kasse og Kuffert, nemlig: en Kurv, en Kaabe, et Skjørt, en Dame-Slobrok, 2 Uldskjorter, en Dametrøje, 2 Par Underbenklæder, et Par Dameunderbenklæder, et Par Handsker, 2 Dameunderliv, 2 Par Damestømper og flere Fag Gardiner, hvilke Gjenstande tilsammen ere ansatte til en Værdi af 49 Kr. 50 Øre, samt 2 Halvflasker med Frugtsaft, en Uldtrøje og et Tørklæde, hvilke sidste Gjenstande af Bestjaalne ere ansete for værdiløse. Jørgen Pedersen kom samtlige stjaalne Gjenstande i

den stjaalne Kurv og bar den i Forening med Hans Pedersen til dennes Hjem, idet de undervejs drak noget af Flaskernes Indhold og bortkastede Resten. I Hans Pedersens Hjem delte de Kosterne mellem sig i Overværelse af Hans Pedersens Hustru, Medtaltale Jensine Frederikke Nathan, der dog ikke vil have havt nogen Tanke om, at Gjenstandene vare stjaalne.

Den 16 Juli 1890 om Formiddagen gik Hans Pedersen og Jørgen Pedersen i den forud aftalte Hensigt at stjæle op ad Hovedtrappen i Ejendommen Nr. 22 i Falkoneeralleen til Kviststagen, hvor Haas Pedersen blev staaende ved Indgangen til den aabne Korridor for at holde Vagt, medens Jørgen Pedersen gik ind i denne og hen til den aflaaede Dør til et Kvistkammer, men da der kom Nogen op ad Trappen, inden han endnu havde forsøgt at oplukke Døren, forlod de Stedet ad samme Vej. Efterat de havde spadseret nogen Tid i Falkoneerallen og været inde paa en Beværtning, begav de sig atter ad samme Vej op i bemeldte Ejendom for at foreve det aftalte Tyveri, og medens Hans Pedersen atter blev staaende ved Indgangen til Korridoren, gik Jørgen Pedersen hen til det samme Kvistkammer, og efterat han havde aabnet dettes, med en Smæklaas aflaaede Dør med en medbragt Smæklaasnøgle, tilvendte han sig fra et i Kammeret staaende Klædeskab, hvis Dør han aabnede ved at rykke den op med Haanden, saa at han antager, at den ikke var aflaaet, en Overfrakke, en Vinterfrakke, en sort Klædning (Frakke, Benklæder og Vest) samt en Plydses Kaabe og en sort ulden Kjole, hvilke til en samlet Værdi af 180 Kr. ansatte Gjenstande tilhørte Slagtermester Næhr, dennes Hustru og hans Stedsøn Christian Emil Petersen. Alle de stjaalne Gjenstande puttede Jørgen Pedersen i en medbragt Sæk og forlod derpaa Kammeret, hvis Dør han atter aflaaede, med det Stjaalne, som han leverede til Hans Pedersen, der efter Broderens Opfordring bar det til sit Hjem i Haraldsgade, hvor Jørgen Pedersen kort efter indfandt sig. De opfordrede nu Medtaltale Hans Pedersens Hustru, Jensine Frederikke Nathan, til at være dem behjælpelig med at pantsætte de stjaalne Gjenstande, som de udgav for at være Jørgen Pedersens, men da hun og hendes Mand ofte havde talt om, at Jørgen Pedersen umulig paa ærlig Maade kunde komme i Besiddelse af de mange Klædningsstykker og andre Sager, han bragte til sit Hjem, og saaledes vare enige om, at han maatte komme i Besiddelse af dem ved Tyveri, vægrede hun sig først ved at hjælpe dem med Pantsætningen, men indvilgede dog tilsidst deri, uagtet hun var paa det Rene med, at ogsaa disse Sager vare Tyvekoster. Hun og hendes Mand gik derpaa ud med det hjembragte Toj, hvoraf hun pantsatte den stjaalne Kaabe og Kjole for 15 Kr., men da hun paa Grund af Svangerskab ikke kunde taale at gaa længere, vægrede hun sig ved, saaledes som hendes Mand forlangte, ogsaa at pantsætte den stjaalne

Overfrakke, med hvilken hun derfor efter Aftale med Manden gik til deres Hjem for at aflevere den til Jørgen Pedersen med Besked, at han selv maatte pantsætte den, og med Underretning om, hvor han kunde træffe Manden. Sidstnævnte pantsatte imidlertid den stjaalhe Vinterfrakke og sorte Klædning for 25 Kr., men da han, efter at være truffen sammen med Jørgen Pedersen, paa dennes Anmodning forsøgte at pantsætte Overfrakken, blev han anholdt. Medens Tyveriet i Slagelsegade Nr. 24 maa betragtes som et simpelt Tyveri, maa derimod de tvende andre Tyverier anses begaaede ved Indbrud, og med Hensyn hertil har Hans Pedersen beklaret, at han ikke kunde se eller høre, hvorledes Jørgen Pedersen skaffede sig Adgang til de paagjældende Kamre, men at han var stiltiende enig med denne om Tyverierne, hvad enten disse maatte begaaes indbrudsvis eller ikke.

For de de Tiltalte saaledes overførte Forbrydelser findes de ved den indankede Dom rettelig ansete, Tiltalte Hans Christian Pedersen efter Straffelovens §§ 228 og 229 4de Mbr., tildels jævnført med § 46, og Tiltalte Jensine Frederikke Nathan efter Straffelovens § 238. Da nu ogsaa de valgte Straffe for Førstnævnte af Forbedringshusarbejde i 1 Aar og for Sidstnævnte af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage skjønnes passende, til bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Torsdagen den 1 December.

Nr. 312. Høiesterets-sagfører Salomon

contra

Henrik Benthien eller Bentzin Petersen

(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 August 1892: Tiltalte Henrik Benthien eller Bentzin Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og have det af ham under 26 Juni 1890 erhvervede Borgerskab paa Gjæstgiveri forbrudt. Sam bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Mundt, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ligesom det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa antages, at Tiltalte har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 182, 2det Led, ved den Maade, hvorpaa han har benyttet Hotelværelserne i sit Hotel, saaledes findes ogsaa Benyttelsen af de i Dommen omtalte Kabinetter efter samtlige foreliggende Oplysninger, hvoraf de væsentligste ere fremstillede i Dommen, at maatte paadrage ham Ansvar efter samme Lovbestemmelse. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos det maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse angaaende Forbrydelse af Tiltaltes Borgerskab paa Gjæstgiveri.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. ISalarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Henrik Benthien eller Bentzin Petersen, der er født den 20 Maj 1856 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom, for Overtrædelse af Straffelovens § 182 anlagte Sag sigtes han, der siden 1 August 1889 har drevet Restaurationsforretning i den i Ejendommen Østersøgade Nr. 32 beliggende „Kafé Rørholm“ og siden Juni f. A. tillige Gjæstgiveri i det af ham sammesteds oprettede „Hotel Rørholm“, for i stort Omfang at have ladet dels nogle til Restaurationen hørende Kabinetter, hvor de leverede Spise- og Drikkevarer betales med højere Priser end i de øvrige Restaurationslokaler, dels de til Hotellet hørende Gjæsteværelser anvise til Brug for Gjæster af forskelligt Kjøen under saadanne Omstændigheder, at de maatte antages at ville benytte Lokalerne til der at bedrive Utugt.

Under 14 December f. A. er der til Kjøbenhavns Polities Tilholdsprotokol under sædvanlig Straffetruksel givet Tiltalte Forbud mod at have tilhuse Fruentimmer, der ernærede sig ved Løstgæstgiveri, samt i det Hele taget mod Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Ved de tildels beedigede Forklaringer, der under Sagen ere

afgivne af forskjellige Personer, der dels som Gjæster have besøgt „Kafé og Hotel Rørholm“, dels som Opvartere eller i anden Egenskab forrettet Tjeneste sammesteds. er det beviist, at baade Hotelværelserne og de fornævnte Kabinetter, saavel forinden som efter at Tiltalte havde modtaget det ommeldte Forbud, i betydeligt Omfang ere benyttede af Gjæsterne til der at øve Utugt, og flere af Vidnerne have forklaret, at „Kafé og Hotel Rørholm“ var almindelig bekjendt som et Sted, hvis Kabinetter og Hotelværelser benyttedes paa nævnte Maade.

Hvad Kabinetterne angaar, er det ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at de vedkommende Opvartere havde Ordre til i disse — af hvilke der fandtes 4, hvoraf de 2 dog indtil Kl. 7 om Aftenen benyttedes som almindelige Restaurationslokaler — kun at servere for Herrer, der vare ledsagede af Damer og forlangte et særskilt Værelse, at der ved forskjellige Foranstaltninger droges Omsorg for, at Gjæsterne ikke under Opholdet i Kabinetterne bleve iagttagne udefra eller bleve forstyrrede ved Opvarteres eller andre Personers uventede Tilstedekomst, og for, at de kunde komme og gaa usete af Restaurationens øvrige Gjæster, samt at Priserne for Spise- og Drikkevarer i Kabinetterne vare betydelig højere end i de almindelige Restaurationslokaler, og efter det Oplyste maa det vel antages, at Tiltalte har været bekjendt med, at de nævnte Kabinetter ikke blot — som han har erkjendt — af og til, men i større Omfang ere benyttede af Gjæsterne til der at øve Utugt, men ligesom det ikke mod Tiltaltes Benægtelse kan anses for godtgjort, at de nævnte Foranstaltninger ere trufne af ham for at give Gjæsterne Lejlighed til at øve Utugt i Kabinetterne, saaledes er det heller ikke oplyst, at Gjæster, om hvilke det forud vidstes eller maatte anses for overvejende sandsynligt, at de agtede at benytte Kabinetterne til det nævnte Brug, i noget Tilfælde ere blevne indladte, eller at Tiltalte har givet sine Opvartere nogen Ordre, der maatte forstaas som gaaende ud paa ogsaa at indlade saadanne Gjæster. Med Hensyn til Kabinetternes Benyttelse kan det herefter ikke anses for godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Hvad Hotelværelserne dernæst angaar, er det ved Tiltaltes egen Erkjendelse i Forbindelse med de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at den overvejende Del af Hotellets Gjæster var Par, bestaaende af en Herre og en Dame, der indfandt sig og tog et Værelse til nogle Timers Ophold, i Reglen under Foregivende af at ville benytte Værelset til Omklædning, at saadanne Gjæster bleve modtagne selv om de ikke medførte andre Klædningsstykker end dem, de vare iførte, at det undertiden er hændet, at Par som de fornævnte, der om Aftenen havde taget Værelse paa Hotellet, først senere i Løbet af Aftenen have

lejet Værelse sammesteds for hele Natten, og at lignende Par efter at have spist i Kabinetterne have taget Værelse paa Hotellet enten for Natten eller for en kortere Tid, samt at Tiltalte ved Opslag i Kabinetterne har anbefalet Hotelværelserne til Kabinetternes Gjæster. Det er derhos paa samme Maade godtgjort, at Betalingen i alle saadanne Tilfælde afkrævedes de Paagjældende — hvem Tiltalte plejede at betegne som „Kabinetsfolk“, selv om de ikke forinden havde benyttet hans Kabinetter — forud, medens Reglen for de egentlige Rejsendes Vedkommende var den, at Betalingen for Værelserne først afkrævedes dem, naar de tog bort fra Hotellet, at Priserne for Værelserne i saadanne Tilfælde vare højere end den, de egentlige Rejsende betalte, samt at Priserne for leverede Spise- og Drikkevarer i saadanne Tilfælde var den samme som i Restaurationens Kabinetter, medens Priserne for de virkelige Rejsendes Fortæring vare de samme som eller endogsaa lavere end i de almindelige Restaurationslokaler.

Det er endelig paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte vel kun undtagelsesvis selv saa de paagjældende Gjæster, men at det var efter hans Ordre, at Værelserne udlejedes som ommeldt til enkelte Par af forskjelligt Kjøen og til de omtalte Priser, samt at Tiltalte, skjøndt de i Hotellets Rejsebog opførte Gjæster med nogle faa Undtagelser kun har opholdt sig i Hotellet i mindre end et Døgn, og i de hyppigste Tilfælde i mindre end 12 Timer, ikke desto mindre — efter sin Forklaring af Skjedesløshed — har i Rejsebogen under Rubriken „Afrejst“ anført en Dato, der ligger ordentligvis 2 og ofte flere Dage efter Ankomstdatoen.

Tiltalte har erkjendt, at han i flere Tilfælde bagefter er bleven bekjendt med, at Hotellets Gjæster have benyttet Hotelværelserne til Samleje, samt at han har indset, at hans Hotel blev misbrugt til Utugt, og at dette Uvæsen efterhaanden gik for vidt. Derimod har han paastaet, at han ikke i de enkelte Tilfælde forud har tænkt sig, at de paagjældende Par indfandt sig for at benytte Hotelværelserne til Utugt, at det er sket mod hans Ønske, naar Parrene jævnlig have bedrevet Utugt i Værelserne, og at han bestandig har paalagt Opvarter Jens Johan Jensen — der i Reglen har været den, der modtog Gjæsterne og anviste dem Værelse paa Hotellet — at han skulde sørge for, at det var ordentlige Folk, han indlod, og medens Jensen, der efter sin Forklaring gik ud fra som givet, at Tiltalte ønskede, at saadanne Folk skulde indlades, som alene kom i utugtig Hensigt, naar de blot vare velklædte, vil have forstaaet Tiltaltes nævnte Paalæg i Overensstemmelse hermed, har Tiltalte efter sin Forklaring med „ordentlige Folk“ ikke ment velklædte Folk, men Folk, der ikke misbrugte Forretningen til Utugt. Tiltalte har derhos forklaret, at han engang omkring

ved afvigte Juletid har sagt Jensen, der efter Tiltaltes Skjøn var for lidet nøjeregnende med de Personer, han indlod i Hotellet og ofte indlod Folk, der kom i utugtig Hensigt, at han maatte søge sig en anden Plads, og at den virkelige Grund til, at han gjorde dette, var den, at han mærkede, at Jensen indlod Folk i Hotellet, der kom i utugtig Hensigt, hvilken Grund han dog ikke omtalte for Jensen, samt at han af samme Grund, men ligeledes uden at nævne den, gjentog Udtalelsen i Begyndelsen af Januar d. A., hvilket sidste Jensen, der af egen Drift forlod Pladsen den 11 s. M., imidlertid har benægtet. Tiltalte har endelig anført, at han ved forskellige Avertissementer har søgt at skaffe virkelige Rejsende til Hotellet, men indrømmet, at han ikke kan give nogen Forklaring om, hvorledes han paa anden Maade end fornævnt har modvirket det omtalte Uvæsen.

Efter det Anførte maa det anses for godtgjort, at Gjæsteværelserne i Tiltaltes Hotel i betydeligt Omfang ere udlejede til Personer af forskjelligt Kjøen under saadanne Omstændigheder, at de maatte antages at ville benytte dem til deri at øve Utugt, og medens det vel ikke er bevist, at Tiltalte personlig har udlejet Værelserne under saadanne Omstændigheder, kan det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke betvivles, at Tiltaltes tjenende Personale har handlet i Overensstemmelse med hans Villie, naar det paa hans Vegne under de oftnævnte Omstændigheder har udlejet Værelserne til Personer af forskjelligt Kjøen. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han i Medfør af § 19*) i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven vil være at dømme til at have det ham under 26 Juni 1890 meddelte Borgerskab paa Gjæstgiveri forbrudt.

Fredagen den 2 December.

Nr. 184. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Kristiane Pedersen (Def. Salomon),
 der tiltales for med Overlæg at have dræbt sit Barn.

*) Skal være: § 9.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Januar 1892: Arrestantinden Kristiane Pedersen bør straffes paa Livet samt udrede Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Februar 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Arrestantinden 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, der blandt Andet yderligere bestyrke, at Tiltalte, da hun forøvede Gjerningen, var fuldstændig normal i mental Henseende,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 80 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 45.

Fredagen den 2 December.

Nr. 184. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Kristiane Pedersen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Kristiane Pedersen for med Overlæg at have dræbt sit Barn

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efter at hun havde fratraadt en tidligere Tjeneste paa Gammel-Estrup Mølle, i hvilken Tjeneste hun i Sommeren 1890 havde indladt sig i en Forbindelse med Tjenestekarls Jens Peter Nielsen, der da var til Huse hos sin paa Auning Mark boende Moder, fik hun den 1 November 1890 Tjeneste hos Stationsforstander Petersen paa Søndre Hadsund Banegaard, hvilken Tjeneste hun maatte fratræde den 1 Maj 1891, da hun paa dette Tidspunkt var højt frugtsommelig, hvorfor hun rejste til Randers og indlogerede sig hos en derboende, ved Statsbanerne ansat Konduktør Poulsen, idet der blev truffet Aftale med denne om, at hun imod et nærmere betinget Vederlag skulde forblive i dennes Hus, indtil hendes forestaaende Barselsfærd var overstaaet. Den 15 Maj f. A. fødte hun derefter et Drengbarn, der den 20 Juli næstefter blev døbt med Navnet Hans Marius Peter Christian Petersen. Hun havde ikke, forinden hun tog Ophold hos Poulsens, truffet nogen Foranstalt-

ning til, at faa det Barn, hun ventede, anbragt i Pleje, men under dette Ophold indledede hun Forhandlinger i saa Henseende med en i Nærheden af Mariager bosat Mand, hvilket dog ikke førte til noget Resultat, da denne forlangte højere Betaling, end hun saa sig istand til at udrede for Barnet. Hun blev derefter enig med Konduktør Poulsen om, at Barnet indtil videre skulde forblive hos denne og hans Hustru paa Vilkaar, at Arrestantinden for Tidsrummet til 1 November 1891 skulde betale ialt 50 Kr., hvoraf Halvdelen skulde erlægges i Begyndelsen af Juni og den anden Halvdelen den 15 August. Arrestantinden tog derpaa Tjeneste hos Økonom Heberg i Randers, hvor hun forblev til 31 Oktober s. A., til hvilket Tidspunkt hun forlod sin Tjeneste for efter Forløbet af et Par Dage, som hun agtede at benytte til at besøge to af hende tidligere fødte uægte Børn, der vare anbragte i Pleje paa Landet, paany at tiltræde Tjeneste hos sin tidligere Husbond, fornævnte Stationsforstander Petersen paa Søndre Hadsund Banegaard.

Allerede nogen Tid før Arrestantinden forlod Økonom Hebergs Tjeneste, var hun, efter hvad hun har forklaret, kommen paa den Tanke, at der ikke var anden Udvej for hende end enten at tage sig selv eller det af hende senest fødte Barn af Dage. Hun har herom forklaret, at hun tidligere havde staaet i Kjæresteforhold til en i Essenbæk Sogn hjemmehørende Person ved Navn Simon Rasmussen, der for Tiden farer til Søes, med hvem hun havde avlet de af hende tidligere fødte to Børn, af hvilke det ældste, der er født i Oktober 1887, var i Pleje hos Barnefaderens Forældre, medens det andet, der er født i Januar 1889, var i Pleje hos en Husmand paa Auning Mark, samt at hun frygtede for, at Simon Rasmussen, naar han vendte tilbage her til Landet og erfarede, at hun havde indladt sig i Forbindelse med en anden, skulde afbryde Forbindelsen med hende. Arrestantinden, der forevrigt, da hun blev anholdt, viste sig paany at være frugtsommelig — efter hvad hun har opgivet ved en Dragon, til hvem hun havde staaet i Forhold, medens hun tjente hos Økonom Heberg — havde af denne Grund bestræbt sig for saavidt muligt at skjule, at hun paany havde født et Barn, og dette var bl. A. Grunden til, at hun havde indloget sig hos Poulsen, ligesom hun af samme Grund ikke traf nogen Foranstaltning til at faa Faderen til det af hende senest fødte Barn tilpligtet at udrede et Bidrag til dettes Underhold, da hun kunde indse, at Barnets Fødsel, naar hun rejste Sag mod Faderen, ikke længere kunde forblive skjult, saa meget mindre som denne er hjemmehørende i samme Kommune som Arrestantinden, hvortil endelig kom, at hun frygtede for, at Simon Rasmussens Forældre, naar de erfarede, at hun atter havde født et Barn, skulde vægre sig ved at beholde hendes ældste Barn — for hvilket hun betalte en aarlig Plejeløn af 60 Kr. — i Pleje ogsaa fremtidigt.

Hun havde derfor ogsaa overfor disse givet det Udseende af, at hun i Løbet af Sommeren havde været syg efter Faldet ad en Trappe, og at hun paa Grund af Udgifterne ved denne Sygdom ikke havde set sig i Stand til at betale den betingede Plejeløn. Tanken om enten at tage sig selv af Dage eller dræbe Barnet opstod navnlig efter hendes Forklaring første Gang hos hende derved, at den oftnævnte Simon Rasmussens Moder, da hun en Gang i September Maaned f. A. besøgte hende i Randers, fremkom med en Udtalelse om, at hun, hvis Arrestantinden ikke betalte den betingede Plejeløn, ikke vilde beholde Arrestantindens ældste Barn hos sig, idet Arrestantinden, hvis Løn kun udgjorde ca. 120 Kr. aarlig, nu kunde indse, at hun, naar denne Eventualitet maatte indtræde, ikke ved egen Hjælp kunde overkomme at underholde alle tre Børn, og saaledes ikke længere vilde være i Stand til at holde det yngste Barns Fødsel skjult, hvad det for enhver Pris kom hende an paa.

I Løbet af den derefter følgende Tid vil hun oftere være kommen tilbage til Tanken om at tage sig selv af Dage eller dræbe sit yngste Barn, uden dog at tage nogen endelig Beslutning i saa Henseende, indtil hun den 31 Oktober f. A. fra traadte sin Tjeneste hos Hebergs. Da hun nemlig nævnte Dag var ved at indpakke sit Tøj overvejede hun paany Sagen og kom da til det Resultat, at det af Hensyn til hendes to ældste Børn, der, hvis hun døde, vilde staa uden Hjælp, vilde være bedre, at hun dræbte det Barn, der var i Pleje hos Poulsens, end hvis hun selv døde, og da hun derfor samme Aften gik ud for at hente Barnet, var det hendes faste Beslutning at dræbe Barnet, hvis da ikke Poulsen af sig selv skulde tilbyde at beholde Barnet uden Vederlag.

Med Hensyn til dette Punkt er det oplyst, at Arrestantinden stadig overfor Poulsens havde fastholdt, at Barnet skulde sættes i Pleje paa Landet — efter hendes Anbringende i Øster-Tørslev — for en aarlig Plejeløn af 60 Kr., et Anbringende Arrestantinden, uagtet hun har erkjendt dets Urigtighed, alene fremkom med, fordi hun haabede paa, at Poulsens, der, efter hvad hun havde bemærket, havde megen Kjærlighed til Barnet, herved skulde lade sig bevæge til at tilbyde hende at beholde dette uden Vederlag, hvorved hun vilde opnaa, at hun ogsaa fremtidig kunde holde Barnets Fødsel skjult, idet hun da ved egen Hjælp vilde være i Stand til at forsørge de to andre Børn. Ligesom hun imidlertid ikke selv overfor Poulsens har fremsat nogen direkte Anmodning herom, hverken tidligere eller da hun den 31 Oktober hentede Barnet, saaledes var der heller ikke fra Poulsens Side fremkommet nogen Antydning af, at de kunde være villige hertil, hvorimod de havde tilbudt hende, hvis de maatte beholde Barnet, at nedsætte Plejelønnen til 50 Kr. om Aaret, og til at tilbyde at beholde Barnet uden Betaling var der efter deres For-

klaring saa meget mindre Anledning, som Arrestantinden overfor dem, iøvrigt i Strid med Sandheden, havde givet det Udseende af, at hun var i Besiddelse af nogen Formue, medens de selv ikke ere videre velstillede.

I Henhold til den saaledes tagne Beslutning indfandt Arrestantinden sig fornævnte Dags Aften omtrent Kl. 7 paa Poulsens Bopæl ved Viborg Landevej tæt Vest for Randers og forlangte Barnet udleveret, og, uagtet Poulsens Hustru foreholdt hende det Urigtige i saa sent om Aftenen at rejse med Barnet og paany gjentog sit Tilbud om at beholde det mod en Plejeløn af 50 Kr. om Aaret, fastholdt Arrestantinden, der, da Poulsens Hustru spurgte, om hun havde de resterende Plejepenge 23 Kr. med sig, heraf sluttede, at ethvert Forsøg paa at faa dem til at beholde Barnet, vilde være unyttigt, sin Begjæring om Barnets Udlevering, idet det nu, ligesom allerede forinden hun gik derud, var hendes faste Beslutning at dræbe Barnet.

Poulsens Hustru klædte derpaa Barnet paa, indpakkede dets Klæder i en Bylt og overleverede det til Arrestantinden, som derpaa forlod Huset med det, efter at hun, da hun af Poulsens Hustru var bleven opfordret til at kjøre Barnet bort i dets Vogn, havde erklæret, at hun hellere vilde bære Barnet ud til Banegaarden og senere afhente Vognen, hvilket skete, for at hun, naar hun havde affivet Barnet, ikke skulde staa med den tomme Vogn — som hun senere agtede at sælge — og derved henlede Mistanken paa sig.

Efter at have forladt Poulsens Hus gik hun, bærende Barnet indsvøbt i et Shawl, ned ad Vestergade og derfra ad en lille Tvergade, der fører til Stationsvejen og over sidstnævnte Vej ind paa en Vej, der fører Sønden om Jernbanens Terræn ud til et Vandløb, der fra et Terræn, der benævnes „Kongslunen“, fører ud til Gudenaan, og vil hun, der allerede fra den Tid, da hun begyndte at tænke paa at aflive Barnet, havde besluttet, at dette skulde ske ved Drukning, da denne Død efter hendes Mening vilde være den letteste, have kjendt dette Terræn fra den Tid, hun boede hos Poulsen, fra hvis Bolig der haves Ud-sigt over Gudenaan med Omgivelser. Det var den paagjældende Aften meget mørkt. Hun antager, at det har taget ca. $\frac{1}{2}$ Time at tilbagelægge denne Vej, indtil hun naaede henimod det fornævnte Vandløb. Da hun omtrent var naaet hen til Vandløbet, begyndte hun imidlertid at blive bange for sit Forehavende og vil nu være gaaet i omtrent en Time frem og tilbage, indtil hun endelig bestemte sig til at udføre Gjerningen. Hun gik da hen til Vandløbet og, efter at have passeret over en Grøft, ned langs dettes østlige Bred indtil et Punkt, der er beliggende ca. 20 à 25 Alen fra det Sted, hvor Vandløbet ved Kongslunen drejer mod Syd ned imod Gudenaan. Hun satte sig ned paa Aabredden, afførte Barnet alle dets Klæder, hvilket efter hendes

Anbringende nærmest skete, fordi hun mente, at Barnet hurtigere vilde synke til Bunds, naar det ikke havde Klæderne paa. Under Afklædningen klynkede Barnet, der paa Vejen derud i Begyndelsen havde grædt stærkt, men derpaa atter var faldet i Ro, en lille Smule, men vedblev dog at patte paa den Flaske med Vælling, som Poulsens Hustru havde medgivet det, da Arrestantinden afhentede det. Efter at have rejst sig op lagde hun Barnet paa sine Arme og kastede det med et Sæt fra sig ca. 2 à 3 Alen ud i Aaen, der paa dette Sted er ca. 22 Alen bred og $1\frac{1}{2}$ Alen dyb samt stærkt bevoxet med Vandplanter. Idet Barnet blev kastet ud, gav det et Skrig fra sig, men sank derpaa strax til Bunds, lidt efter kom det atter op til Overfladen, men gav ikke nogen Lyd fra sig, hvorimod det forekom Arrestantinden, at det rørte sig lidt, og gik derpaa atter til Bunds. Arrestantinden blev staaende nogen Tid paa Gjærningsstedet, pakkede derpaa Barnets Klæder i en Bylt, medens hun kastede Patteflasken i Aaen og begav sig ind til Byen, hvor hun overnattede paa „Landmandshotellet“; den følgende Morgen begav hun sig til Drastrup, hvor hendes ældste Barn var i Pleje, og den næste Dag til Auning Mark for at se til det yngste Barn. Paa sidstrævnte Sted blev hun samme Dag anholdt.

Barnets Lig blev den 1 November om Morgenen fundet liggende paa Aabunden nogle faa Alen fra det Sted, hvor Arrestantinden havde udkastet det, og laa Liget dengang paa Ryggen med Armene lidt i Vejret og Benene krummede fremad og opad. Ved den den 3die s. M. foretagne Obduktionsforretning er der ikke forefundet Tegn paa anden ydre Vold end nogle smaa røde Pletter, der antages at hidrøre fra Fiskebid; iøvrigt gaar Konklusionen ud paa, at det af det ved Obduktionen Forefundne synes at kunne sluttes, at Barnet ikke har aanded, efter at det blev kastet i Vandet, da der ikke i Aandedrætsorganerne er fundet Vand eller Dynd og Plantedele, ligesom ogsaa de sammenfaldne Lunger nærmest tale imod, at Døden er fremkaldt ved Drukning; det udtales i Henhold hertil i Erklæringen, at det synes nærmest at kunne sluttes, at Barnet har været dødt, inden det kom i Vandet, idet det dog tilføjes, at det maaske er muligt og tænkeligt, om end lidet sandsynligt, at en pludselig opstaaet Krampe i Struben, der har hindret Vandet fra at indsuges, har dræbt det.

Efterat Sagen derpaa har været forelagt det kgl. Sundhedskollegium, har dette i sin Erklæring udtalt, at de sædvanlige Tegn paa Drukningens Døden fremkomme i Dødskampens stærke Aandedrætsbevægelse; hvor disse mangle, fordi Døden indtræder meget hurtigt. Stemmeridsen lykkes krampagtigt eller lignende, kan man finde Lungerne af fuldstændigt eller næsten normalt Udseende, samt at man ogsaa kunde tænke sig, at et Barn ved strax at gaa til Bunds med Næse og Mund trykket mod den

mudrede Grund kunde forhindres fra at indsuge Vand i de indre Organer. I Henhold hertil har Sundhedskollegiet erklæret, at Resultatet af Sektionen, saaledes som den foreligger, ikke bestemt modbeviser Rigtigheden af Arrestantindens Tilstaaelse af at have dræbt Barnet ved Drukning.

Forsaavidt der er opstaaet Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestantinden mulig maatte have dræbt eller forsøgt at dræbe Barnet ved Gift — hvilken Mistanke iøvrigt alene er fremkommen ved en ikke af noget bestyrket Formodning om, at nogle Fugle, der tilhørte Arrestantindens sidste Husbond, Økonom Heberg, skulde være døde af Gift, hvoraf der atter sluttedes, at det kunde være Arrestantinden, der havde foranlediget dette — er der ved den i Anledning heraf foretagne kemiske Undersøgelse af Ligets Maveindhold intet fremkommet, som kan give Anledning til at antage, at der foreligger nogen Forgiftning, og Arrestantinden har iøvrigt stadig før som efter, at de ommeldte Erklæringer forelaa, fastholdt, at hun har afivet Barnet ved Drukning, og at dette var levende, da hun kastede det ud i Aaen, hvortil endnu kan føjes, at Barnet, efter Poulsens Hustrues Forklaring var sundt og normalt og intet fejlede, da Arrestantinden hentede det. En under Sagen fremlagt Erklæring fra Stadslægen i Randers gaar ud paa, at Arrestantinden gjør Indtryk af at være fuldstændig normal i mental Henseende. Efter det saaledes Anferte maa det billiges, at Arrestantinden, der er født i Aaret 1867, og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, er ved Underrettsdommen for med Overlæg at have skilt sit fornævnte Barn ved Livet anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Nr. 335. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Louis Heinrich Leonard Sterll (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Oktober 1892: Arrestanten Louis Heinrich Leonhard Sterll bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Louis Heinrich Leonhard Sterll for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han dels den 10 September d. A. har frastjaalet Bagersvend Adolph Martinus Christensen, hos hvem han logerede, nogle Klædningsstykker, af Værdi 8 Kr., som beroede i et uafsaaset Klædeskab i det Værelse, Arrestanten beboede, dels den 19de s. M. har betlet her i Staden. Arrestanten er født den 6 Februar 1869 og er tidligere anset ved Rettens Domme af 8 November 1890 og 12 Marts 1892 henholdsvis efter Straffelovens § 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og efter Straffelovens § 230, første Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, første Led, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 337. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Georg Einar Jæger Petersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 10 August 1892: Drengen Georg Einar Jæger Petersen bør straffes med 10 Slag Ris samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Jørgensen og Defensor Sagfører Rasmussen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til 15 Slag Ris. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Mundt, betaler Tiltalte, Georg Einar Jæger Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Georg Einar Jæger Petersen, der er født den 26 April 1879 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Tyveri, og er ved Tiltaltes med det under Sagen iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse Følgende i saa Henseende oplyst: Da Tiltalte en Dag i sidstafvigte Foraar i Forening med nogle andre Drengene havde leget med en ved et Pakhus ved Odense Havn henstaaende Trækkevogn og de andre Drengene vare gaaede, tilvendte han sig denne Vogn og trillede den hen til en Smed for at faa den omdannet, idet det var hans Hensigt at bruge den til at kjøre Ben paa. Da han imidlertid der fik den Besked, at Smeden ikke vilde have med Vognen at gjøre, lod han den forblive henstaaende i Gaarden sammesteds. Efter Tiltaltes Forklaring var det efter Modtagelsen af denne Besked hans Hensigt Dagen efter at kjøre Vognen ned til Havnen igjen, men da en Politibetjent næste Dag spurgte ham, om han ikke vidste, hvor Vognen var bleven af, hvad han benægtede, turde han ikke iværksætte denne

sin Hensigt. Vognen, der er ansat til en Værdi af 10 Kr., er udleveret til Bestjaalne, som havde anmeldt dens Bortkomst paa Politistationen.

Tiltalte har endvidere et Par Uger senere en Formiddag tilvendt sig en Legevogn, som stod i Porten til Ejendommen Nr. 67 paa Vestergade i Odense, idet Tiltalte, da han med sin 10-aarige, ikke her under Sagen medtiltalte Søster kom forbi, trækkende en dem tilhørende lille Trækkevogn, og ved denne Lejlighed opdagede Legevognen inde i Porten, ytrede til Søsteren, at den kunde de godt tage, da den dog ikke blev brugt; han fulgtes da med hende ind i Porten, hvor de tilvendte sig Legevognen, som Tiltalte derpaa kjørte til deras Hjem, medens Søsteren trak deres egen Vogn. Søsteren fik af Tiltalte Paalæg om ikke hjemme at tale om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Legevognen, og til sin Moder fortalte Tiltalte, at han havde kjøbt Vognen af en anden Dreng for 1 Kr. Den saaledes tilvendte Vogn benyttede Tiltalte derefter til at kjøre Ben paa, indtil Axelen paa den brækkede; den er under Sagen vurderet til 4 Kr. og tilbageleveret Bestjaalne. For disse Forhold er Tiltalte, om hvis fulde Tilregnelighed der efter det Foreliggende ikke findes Grund til at tvivle, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 233, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til 10 Slag Ris, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 15 Slag Ris.

Tirsdagen den 6 December.

Nr.65. Underretssagfører **F. Schmitto** (Grüner)

contra

Handelsfirmaet **Gebrüder Reinstein** af Würzburg (Rée),

ang. Betaling af 910 Kr. 6 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1891: Indstævnte, Underretssagfører F. Schmitto, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Gebrüder Reinstein af Würzburg, betale de paastævnte 910 Kr. 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Juni f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten fremlagt en Regning over Udgifter og Salærer i den i den indankede Dom omtalte Sag, i hvilken han har anset sig berettiget til at erholde et Beløb af 300 Kroner til Dækning af Udlæg og Salær, og i Henhold hertil har han for Høiesteret nedlagt forskellige subsidiære Paastande; men af denne Regnings Poster findes der ikke at kunne tilkjendes Appellanten et større Beløb udover det, som allerede var medtaget i Indstævntes Opgjørelse i Forligsklagen, end hvad der kan dækkes ved det Beløb af 50 Kroner, som, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, skulde have været krediteret Indstævnte udover den Sum, hvortil han i Forligsklagen fejlagtig har sammentalt de af ham i denne specificerede Inkassationsbeløb. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne, Handelsfirmaet Gebrüder Reinstejn af Würzburg, Indstævnte Underretssagfører F. Schmitto tilpligtet at betale 910 Kr. 6 Øre, som denne skal skyld dem dels for for dem inkasserede, men ikke afregnede Beløb, dels for et ham leveret og solgt $\frac{1}{2}$ Oxehoved Leoville, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 Juni f. A. og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte har paastaaet sig fri-funden med Tillæg af Sagens Omkostninger imod at betale 429 Kr. 10 Øre med Renter som af Citanterne paastaaet.

For det Indstævnte i 1886 leverede $\frac{1}{2}$ Oxh. Leoville have Citanterne fordret en Betaling af 275 Rigsmark eller 244 Kr. 75 Øre, medens Indstævnte herfor kun vil betale 100 Kr., idet han paastaar, at han kun har kjøbt Vinen til en Pris af 200

Rigsmark, og at det paa Grund af Vinens slette Beskaffenhed blev lovet ham, at den ikke skulde koste ham mere end 100 Kr., men da den af ham i saa Henseende givne Fremstilling paa flere Punkter maa anses for urigtig, vil han, der ikke bestemt har turdet benægte, at der i sin Tid blev tilstillet ham en Faktura paa Vinen lydende paa 275 Rigsmark, og som iøvrigt ikke mod Citanternes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af det af ham Anbragte, ikke kunne høres med de af ham imod denne Post fremsatte Indsigelser.

I Anledning af de af Indstævnte foretagne Inkassationer have Citanterne efter Fradrag af Indstævntes Udlæg og Salærer fordret sig tilkjendt en Saldo af 665 Kr. 31 Øre, hvorimod Indstævnte kun formener at skyldte dem 329 Kr. 10 Øre. Medens der ikke er nogen reel Uenighed mellem Parterne om Størrelsen af de af Indstævnte inkasserede, endnu ikke afregnede Beløb ligesom heller ikke om Størrelsen af de af ham havte Udlæg, drejer Tvisten sig alene om Størrelsen af de Indstævnte for forskellige Inkassationer tilkommende Salærer. Til Støtte for de af ham beregnede Salærer har Indstævnte anbragt, at der i sin Tid blev truffen den Aftale mellem ham og Citanterne, at han i de Tilfælde, hvor Citanterne selv skulde betale Salæret, skulde kunne beregne sig mindst 10 pCt. af Regningens Beløb, forsaavidt det ikke blev nødvendigt at foretage retslig Forfølgning, at Citanterne i et af de paagældende Tilfælde udtrykkelig have tilladt ham at beregne sig et noget højere Salær, og at de i et andet Tilfælde have samtykket i, at han fra det af ham inkasserede Beløb maatte fradrage 300 Kr. til Dækning af hans Udlæg og Salær, men da Indstævnte ikke imod Citanternes Benægtelse kan anses at have godtgjort Rigtigheden af noget af disse Anbringender, samt da de af Citanterne for de enkelte Inkassationer beregnede Salærer efter de foreliggende Oplysninger i det Hele maa anses for passende, vil Indstævnte, der ikke har nedlagt nogen subsidiær Paastand for det Tilfælde, at han ikke anses berettiget til at fradrage de ovenomhandlede 300 Kr., være at demme efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 8 December.

Nr. 296. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Albert Schanze (Def. Hindenburg),

der tiltales for Drab.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 August 1892: Arrestanten Albert Schanze bør straffes med Tugthusarbejde i 7 Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Seidelin, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet, og vedkommende Overlæge har derpaa afgivet en Erklæring, hvorefter han antager det for sandsynligt, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik har været under Indflydelse af en pludselig opstaaet transitorisk alkoholisk Sindssygdom, der har berøvet ham al Bevidsthed; men efter samtlige foreliggende Oplysninger og idet der navnlig efter disse intet Hensyn kan tages til Tiltaltes Forklaring om Intet at kunne erindre af Gjerningen, vil det ikke kunne antages, at han har manglet fuld Tilregnelighed. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 188, men Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Han er derhos rettelig i Medfør af samme Lovs § 16 dømt til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Thi kjendes for Ret:

Albert Schanze bør hensættes til Forbedringshusarbejde i sex Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanten Albert Schanze for Drab anlagte Sag er han ved de af Arbejdsmand Niels Isak Andersen, Blikkenslager Ole Christian Johansen, Menig af Livgardens Liniebataillons 1ste Kompagni, Nr. 555, Johan Rudolph Jensen, Værtshusholder Peter Nielsen, dennes Hustru, Meta Eline Andersen Boutrup og Datter Johaune Helene Jansine Nielsen, Murerformand Hans Nielsen, Murersvendene Lars Nielsen, Ludvig Vilhelm Mogensen og Valdemar Nielsen, Politibetjent Nr. 269, Larsen, Arbejdsmand Ferdinand Jørgensen og flere andre Personer afgivne, tildels beedigede Forklaringer, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, overbevist om at have den 28 Oktober f. A., foraarsaget Arbejdsmand Christian Christiansens Død under følgende nærmere Omstændigheder.

Efterat Arrestanten Natten mellem den 26 og 27 Oktober f. A. var afrejst fra Berlin, hvor han siden Aaret 1885 vil have opholdt sig, ankom han om Morgen den 28de s. M. med Dampskib fra Stettin her til Staden, hvor han agtede at søge Arbejde. Med Bistand af en Nordmand, hvis Bekjendskab han havde gjort paa Dampskibet, nemlig fornævnte Blikkenslager Johansen, lejede han samme Formiddag en Lejlighed i Knudsgade og betalte 10 Kr. paa Haanden til Viceværten, i hvis Hjem han derhos skrev et Brev til et Fruentimmer i Berlin, med hvem han havde samlevet og agtede at fortsætte Samlivet her i Staden. Samme Dags Eftermiddag lod han nogle Møbler, han havde medbragt fra Berlin, og som endnu beroede paa Dampskibet, transportere ud til sin nævnte Lejlighed, i hvilken Anledning baade han og Nordmanden indfandt sig ved Dampskibet, hvor Arrestanten paa forskjellig Maade var behjælpelig ved Møblernes Paalæsning og ved Toldeftersynet. Noget senere paa Eftermiddagen indbød Arrestanten, der i Løbet af Dagen havde nydt forskellige Drikkevarer paa Beværtninger her i Staden — nemlig mindst 1 Kognakstoddy, 1 Glas Øl med Snaps, 5 halve Flasker bajersk Øl og 2 Glas Kognak — 6 ham ubekjendte menige Soldater, som han mødte paa Toldbodvejen, til at følge med sig og Nordmanden ned i en Beværtning i Ejendommen Amaliegade Nr. 43, hvor han trakterede Selskabet med bajersk Øl og Kognak og selv nød 1/2 Flaske bajersk Øl og 1 eller højst 2 Glas Kognak. Han viste sig i denne Beværtning noget nærgaaende overfor en Kone, der forhandlede forskellige Smaagjenstande, og af hvem han købte en Kam; men bortset herfra opførte han sig ordentlig og betalte uden Vanskelighed, hvad han var bleven skyldig. Fra denne Beværtning, hvor Arrestanten og hans Selskab opholdt sig højst 1/2 Times Tid, gik de Alle, efter Indbydelse af Nordmanden, hen i en Beværtning i Ejendommen Nr. 39 i samme Gade, og søgte sig her i det inderste Beværtningslokale ved 2 sammen-

stillede Borde, hvor der serveredes $\frac{1}{2}$ Flaske bajersk Øl og et Glas Kognak for hver af dem. I kort Afstand fra disse Borde stod i et Hjørne af Lokalet et Bord, ved hvilket Arbejdsmandene Christian Christensen og Niels Isak Andersen sad og nød deres Aftensmaaltid, og da Arrestanten kom til at sidde i Nærheden af Christensen, indlod han sig i Samtale med ham. Denne Samtale begyndte i al Fredsommelighed, men det varede ikke længe, inden Arrestanten uden nogen Anledning fra Christensens Side begyndte at blive ubehagelig imod ham og at genere ham paa forskjellig Maade. Christensen søgte saavidt muligt at holde Arrestanten paa Afstand og at undgaa Strid, men beklagede sig gjentagne Gange til Værtinden over hans Opførsel. Baade hun og Nordmanden søgte at formaa Arrestanten til at holde Fred, uden at deres Bestræbelser i saa Henseende havde nogen varig Indflydelse paa ham. Da en af de i Lokalet tilstedeværende Gjæster, der havde set Arrestanten samle med Haanden i sin højre Buxelomme, ytrede Frygt for, at han vilde bruge Kniv, udtalte Arrestanten — der har indrømmet, at han den Gang kjendte Betydningen af Ordet Kniv — Ordene „nicht Kniv“ eller „ikke Kniv“. Efter at Værtinden havde serveret en Kop Kaffe med Kognak for Christensen, rejste Arrestanten sig og kastede Koppen, eller i alt Fald dens Indhold, paa Gulvet. Christensen rejste sig nu ligeledes og skubbede Arrestanten — mulig dog først efter at denne havde grebet fat i ham — over mod det Bord, ved hvilket han havde siddet. Arrestanten gik derefter løs paa Christensen, og da denne værgede sig, trak han en spids Foldekniv, hvis Blad var 3 Tommer langt og ca. $4\frac{1}{2}$ Linie bredt, op af sin fornævnte Lomme, og idet han med venstre Haand greb fat i Christensen, som den Gang sad omtrent paa den Plads, hvor han før havde siddet, tilføjede han ham med Kniven, som han holdt i sin opløftede højre Haand, flere Stik, om hvilke Vidnet Lars Nielsen har forklaret, at de 2 Stik, han saa Arrestanten tilføje Christensen, efter den Retning, i hvilken Arrestanten førte Stødene, maa have ramt Christensen i Hovedet, paa Skuldrene eller der i Nærheden, ligesom Vidnet Johan Rudolph Jensen har forklaret, at han — der et Øjeblik forinden havde forladt det inderste Beværtningslokale, men vendte tilbage, da der blev raabt, at Arrestanten brugte Kniv — saa denne 2 Gange stode med sin Kniv mod Christensens Hoved. Murerformand Hans Nielsen sprang nu til og greb bagfra fat i Arrestanten, hvem han tvang baglænds ned over et Bord, og Arrestanten blev derpaa overmandet af de Tilstedeværende, der fratog ham Kniven, som han endnu holdt i sin lukkede højre Haand, saaledes at Knivsbladet ragede ud af Haanden. Efter at Politibetjent Nr. 269, Larsen, der i det samme kom tilstede, havde ladet Arrestanten, der laa paa Gulvet, rejse sig op, forlangte han sin ene Sko, der var revet af ham,

og da han fik den, bukkede han sig ned og tog den paa, i alt Fald væsenlig ved egen Hjælp, hvorhos han efter Betjentens Forklaring, yderligere forlangte sin Hat og spurgte om sin Kniv, hvilken Betjenten tog til sig. Med Assistance af 2 af de tilstedeværende Gjæster transporterede Betjenten derpaa Arrestanten til den nærmeste Politistation, hvor Arrestanten, der ogsaa paa Vejen dertil havde været hejrstøt og af og til sunget, opførte sig paa en hejrstøt og voldsom Maade, navnlig under Visitationen, der maatte foretages med Magt. Han vedblev at være hejrstøt indtil Midnat, og da han senere paa Natten, efter at have sovet fra Kl. 1 til 1³/₄, blev afæsket Forklaring til en Politirapport, forklarede han, at han kun mindedes at have været paa Værtshus, at være bleven beruset, at have været i Selskab med Soldater og at have været i Slagsmaal, hvilken Forklaring han under det i Henhold til Grundlovens § 80 optagne foreløbige Forhør ændrede derhen, at han vel troede at have været i Slagsmaal, men ikke kunde huske dette.

Da Politibetjent Larsen, som anført, kom tilstede i Beværtningen, mødte han ved Nedgangen til samme den saarede Arbejdsmand Christensen, der havde anmodet fornævnte Arbejdsmand Andersen om at ledsage sig til en Læge, og Betjenten gav dem nu Anvisning paa det kgl. Frederiks Hospital, men forinden de naaede samme, segnede Christensen om og blev i bevidstløs Tilstand kjørt til Hospitalet, hvor han afgik ved Døden samme Eftermiddag Kl. 6¹/₂.

Ved den legale Sektion forefandtes paa Afdødes Lig lidt over højre Nøgleben et dybt, 2 Centimeter langt Saar, der gik ind bag Nøglebenet og bag Art. subclavia, hvis bageste Væg var læderet, og derpaa trængte lige over første Costa ind i højre Brysthule med en Aabning paa omtrent 1 Centimeter, i hvilken Hushed fandtes omtrent 300 Gram flydende Blod og en Mængde Coagler, ligesom der i højre Lungespids fandtes et lille, overfladisk Saar svarende til Saaret i Brystvæggen. Endvidere forefandtes paa den behaaede Del af Ligets Hoved, henholdsvis 13 og 7 Centimeter over venstre Øres Tilheftning, 2, henholdsvis 3 og 2¹/₂ Centimeter lange, gabende Saar, der begge havde efterladt sig en svag Fure i Kraniet, som udgjorde Saarens Bund, og paa venstre Side af Panden et 2¹/₂ Centimeter langt Saar, der ligeledes var trængt gennem alle Bløddeler og havde ramt Benet, saaledes at 3 tynde Fliser vare skaarne fra Overfladen. Endelig forefandtes i Skjægeggen paa højre Side et 11 Centimeter langt, stærkt gabende Saar, der dog kun havde gennemskaaret Huden og Fedtvævet, samt et lille, overfladisk Saar paa Halsen og et 3¹/₂ Centimeter langt Snitsaar i venstre Albuebøjning. Ifølge Sektionsforretningen maa Overfaldnes Død antages at være hidført ved det førstnævnte Saar gennem en stærk Forblødning.

Retslægen har i sin over Sagen afgivne Erklæring udtalt, at der intet er til Hinder for at antage, at de fornævnte Saar kunne være bibragte med Arrestantens Kniv og tilføjede den Afdøde i staaende Stilling, samt at Stikket, som har bevirket Døden, maa være ført med en betydelig Kraft, i en farlig Retning og mod en Egn paa Legemet — Halsen lige over Nøglenet — der i den almindelige Bevidsthed kjendes som et farligt Sted, hvor et Stik ikke usandsynligt kan medføre farlige Følger.

Arrestanten har erklæret, at han ikke betvivler, at han har dræbt Arbejdsmand Christensen med den omhandlede Kniv, som han har gjenkjendt som sin Ejendom, og at han antager, at han har tilføjet Christensen samtlige i Sektionsforretningen ommeldte Saar, men har vedblivende fastholdt, at han ikke mindes at have gjort dette, idet han ved den omhandlede Lejlighed vil have været saa beruset, at han af hvad der passerede, siden han mødte Soldaterne kun kan erindre, at han har været inde i en enkelt Beværtning med dem og siddet ved et Bord sammen med dem og der nydt nogle Drikkevarer.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 December 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 46.

Torsdagen den 8 December.

Nr. 296.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Albert Schanze (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed i Gjærningsøjeblikket har været forelagt det kgl. Sundhedskollegium, hvis Majoritet har erklæret, at det ikke har været det muligt af de foreliggende Oplysninger at danne sig nogen bestemt Mening om, hvorvidt Arrestantens Beruselse var saa stærk, at den havde nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, medens en Minoritet har erklæret, at det vel tør antages, at det Overmaal af Spiritus, som Arrestanten i Løbet af Dagen havde nydt, har været medvirkende til Fremkaldelse af den Stemningsforandring, der viste sig hos ham kort før Overfaldet, men at der ikke skjønnes at være Feje til at antage, at han under denne begyndende Beruselse ikke skulde have vidst, at det Angreb, han rettede mod Afdøde, maatte kunne medføre livsfarlige Følger, eller at han skulde have været ude af Stand til at beherske sine Handlinger. Medens det efter de afgivne Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste vel maa antages, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har været noget paavirket af de Drikkevarer, han i Dagens Løb havde nydt, give Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Feje til at antage, at han ikke i Gjærningsøjeblikket skulde have været i Besiddelse af fuldstændig Tilregnelighed.

Efter det Oplyste kan det derhos ikke betvivles, at Arrestanten forsætlig har tilføjet Arbejdsmand Christensen de i

Sektionsforretningen ommeldte Saar, deriblandt det, som havde Christensens Død tilfølge, og medens der efter samtlige foreliggende Omstændigheder synes Føje til at antage, at Arrestanten har tilsigtet at berøve Christensen Livet, maa han derimod antages at have været sig bevidst, at den af ham udøvede Vold ikke tiltrængte særlig uheldige Forhold for at medføre livsfarlige Følger for Christensen.

Arrestanten, hvis opgivne Alder af 35 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet forhen straffet her i Landet, hvorimod han oftere har været straffet i Tyskland, deriblandt i 1887 for forsætlig Legemsbeskadigelse og Opsætsighed mod Øvrigheden, i 1889 for farlig Legemsbeskadigelse og i Foraaret 1891 for Opsætsighed mod Øvrigheden, med Fængsel, henholdsvis i 3 Uger, 6 Maaneder og 1 Maaned. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 188 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 7 Aar, hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de 5 sidste Aar har havt stadig Ophold her i Landet, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Appellationsretten i Højesterets Dom.

(1892) (1892)

Mandagen den 12 December.

Nr. 255: Gaardforpagter **Hans Christian Hansen**

(Bagger)

contra

Underretsprokurator **Kramer** som executor testamenti i Gaardejer **Peder Hansens Dødsbo** (Asmussen),

betr. et Vidnespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammers Kjendelse af 16 Maj 1892: Gaardejer Simon Hansen kan ikke føres som Vidne i Sagen.

Højesterets Dom.

Af den Omstændighed at Indstævnte under een Sag har stævnet Appellanten og den i den indankede Kjendelse nævnte Gaardejer Simon Hansen, og at disse ved Underretsdømmen solidarisk ere dømte til at udrede samme

Præstation, følger ikke med Nødvendighed, at Søgsmålet i Forhold til begge fuldstændig hviler paa samme Grundlag, i hvilken Henseende blot skal bemærkes, at Simon Hansens Besiddelse af den omtvistede Sparekassebog allerede var ophørt, da Forligsmægling fandt Sted. Da foranførte Omstændighed derfor ikke i og for sig har været til Hinder for, at Appellanten kunde føre den i 1ste Instants medindstævnte Simon Hansen som Vidne til Oplysning i Sagen for Appellantens Vedkommende, og det først under Hovedsagen maa blive at afgjøre, hvilken Betydning der vil kunne tillægges hans Vidnesbyrd, findes Indstævntes Protest mod hans Afhøring som Vidne at maatte forkastes.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Indstævnte nedlagte Protest mod, at Gaardejer Simon Hansen føres som Vidne i Sagen, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

(nævnt i 1891) nævnt i 1891 nævnt i 1891

Den indankede Kjendelses Præmisses are saalydende: Under nærværende Vidnesag, som af Citanten, Gaardforpagter Hans Christian Hansen, er paastævnet til Oplysning i en for Hovedretten verserende Appelsag mellem Vidnecitanten og Gaardejer Simon Hansen af Sanderum (Appellanter) paa den ene Side og Vidneindstævnte, Prokurator Kramer i Odense som executor testamenti i Dødsboet efter Gaardejer Peder Hansen af Højme, paa den anden Side, betræffende Udlevering af en Sparekassebog eller Betaling af det derpaa indestaaende Beløb af 15,544 Kr. 92 Øre m. m., har Citanten (altsaa den ene Appellant i Hovedsagen) indstævnet ovennævnte Gaardejer Simon Hansen (altsaa den anden Appellant i Hovedsagen) til at afgive Vidneforklaring, medens Indstævnte har protesteret mod dette Vidnes Førelse paa Grund af dets Stilling som Part, hvorhos han har paastaaet sig Kost og Tæring tillagt hos Citanten.

Denne har angivet, at det er hans Agt at lade Gaardejer Simon Hansen afhøre om Rigtigheden af, hvad der af Appellanterne i Hovedsagen er gjort gjældende, nemlig at afdøde Gaardejer Peder Hansen paa sin Dødsdag i bemeldte Simon

Hansens Overværelse har skjænket Vidnecitanten den omtvistede Sparekassebog.

Da det imidlertid er stridende mod vor Proceslovgivnings Grundsætninger, at en Part imod Modpartens Protest afhøres som Vidne angaaende Rigtigheden af sine Asserta i Hovedsagen, samt da det ikke efter det Foreliggende kan antages, at det indstævnte Vidne uden Grund er inddraget som Part i samme, vil den af Indstævnte nedlagte Protest være at tage tilføje, hvorimod der ikke findes Anledning til at tilkjende ham den paastaede Kost og Tæring. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 13 December.

Nr. 321. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jørgine Kirstine Jørgensen (Def. Salomon),

der tiltales for Brandstiftelse.

Odense Herreds Extrarets Dom af 2 April 1892: Arrestantinden Jørgine Kirstine Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, saa og være pligtig at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1892: Tiltalte Jørgine Kirstine Jørgensen bør for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Defensor for Overretten, Prokurator H. F. Møller, 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Da det efter de foreliggende Oplysninger findes betænkeligt at ansee et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har forøvet den hende paasigtede Ildspasættelse, tilvejebragt ved den af hende derom afgivne Tilstaaelse, hvis Rigtighed ikke er bestyrket af andre beviste Omstændigheder, vil

der allerede som Følge heraf være at tillægge hende Fri-
findelse, hvorfor den indankede Dom, der har dette Resultat
og rettelig har paalagt det Offentlige at udrede Aktionens
Omkostninger, bliver at stadfæste, idet der dog findes at
burde tilføjes en Bestemmelse om Salær til Aktor for Over-
retten.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande, dog at der endvidere
tillægges Prokurator Juel i Salarium for Over-
retten 20 Kroner. Høiesteretssagførerne Bagger
og Salomon tillægges der i Salarium for Høie-
steret hver 40 Kroner, som udredes af det
Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede, mod
Tiltalte Jørgine Kirstine Jørgensen for Brandstiftelse anlagte
Sag sigtes Tiltalte, der er født den 10 Oktober 1871 og ikke
funden forhen straffet, for Natten imellem den 14de og 15de
Maj f. A. at have sat Ild paa den hendes daværende Husbond
Jens Christensen tilhørende Gaard Fredensborg i Brylle Sogn,
hvorved et Løsholt i et i Skillerummet mellem Kornladen og
Maskinloen værende aabent Fag antændtes tilligemed noget af
det paa Ladegulvet liggende Lag af Avner og Straa, uden at
nogen i Penge ansættelig Skade bevirkedes, idet Ilden hurtig
slukkedes.

Fornævnte Jens Christensen har under Sagen forklaret, at
han den paagældende Nat omtrent Kl. 2 af sin Hustru blev
vækket og gjort bekendt med Ildens Udbrud, og at han, efter
i Forening med Gaardens øvrige Beboere at have slukket den,
undersøgte Adgangene til Gaarden, der alle fandtes at være
lukkede indvendig fra, saa at det ikke kunde antages, at Nogen
udefra var kommen ind i Gaarden og havde paasaet Ilden. Blandt
Gaardens Beboere henlede han Opmærksomheden paa Tiltalte,
der den 9de s. M. var kommen i Tjeneste paa Gaarden og
under Slukningsarbejdet havde iagttaget en paafaldende Tavshed,
samt efter Slukningen tilsyneladende hensigtsløst var gaaet hen
til Maskinloen, men tilføjede, at han ikke kunde tænke sig noget
fornuftigt Motiv til, at hun skulde have begaaet en saadan

Gjerning; da Forholdet mellem hende og Herskabet var det bedste, saa at han i saa Fald kunde fristes til at formode, at hun havde gjort det i Vildelse.

Ved at tage Brandstedet i Øjesyn kom Forhørsdommeren til det Resultat, at Gjærningsmanden sandsynligvis var gaaet fra Gaardspladsen ind i Maskinloen, havde bøjet sig over Løshollet i det aabne Fag ind mod Kornladen, maaske blot revet en Svovlstik mod Muren, ladet denne falde ned i Foderet og saaledes antændt dette. Det foreholdtes Tiltalte, der strax var sat under Anholdelse, at det var umuligt at tænke sig Andet, end at det var hende, der havde paasat Ilden; og da hun nægtede sig skyldig, afsagdes der Arrestdekret over hende. I næste Forhør tilstod hun at have begaaet Ildspærsættelsen paa den Maade, Forhørsdommeren havde formodet, ved fra Maskinhuset lænende sig over det aabne Fag at lade en ved Afrivning paa Væggen antændt Svovlstik falde ned i det løse Foder i Kornladeu, ikke fordi hun vilde gjøre Fortræd eller indebrænde Beboerne, da Husbonden og hans Hustru havde været flinke mod hende, men fordi hun i det sidste halve Aar havde været saa tung i Hovedet og saa mørk i Hu, at hun somme Tider knap vidste, hvad hun gjorde. I senere Forhør gjentog hun sin Tilstaaelse om at have begaaet Brandstiftelsen med Tilføjende, at hun ikke havde havt sit Tej assureret, og at hun havde vidst, at Konen den paa-gældende Nat agtede at blive oppe for at passe et sygt Barn, hvorhos hun paa Forhold erkjendte et Par Dage før Branden at have fortalt sin Modder, at hun havde drømt, at Gaarden brændte, og i Forbindelse dermed at have ytret, at to Gaarde vare brændte i Nærheden af hendes Hjem, uden at Gjærningsmændene vare opdagede; men examineret om sit Motiv til Gjærningen og om sine Tanker før, under og efter denne, forklarede hun at have paasat Ilden, fordi hun ikke kunde være til, fordi hun skulde gjøre det, fordi Nogen indvendig sagde, at det skulde hun gjøre. Hun klagede derhos over Hovedpine, hvorfra hun vilde have lidt siden den forudgaaende Vinter.

Det blev oplyst, at der i Tiltaltes mødrene Slægt havde været talrige Tilfælde af Sindssygdom og Aandsvaghed, og efterat Distriktlægen som Resultat af en af ham anstillet Undersøgelse havde erklæret sig mest tilbøjelig til at antage, at Tiltalte ved at begaa Brandstiftelsen havde handlet impulsivt uden Bevidsthed om, hvad hun gjorde, eragtede Forhørsdommeren, at Tiltalte, da Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed var saa tvivlsomt, vilde være at indlægge til Observation paa en Sindssygeanstalt.

Tiltalte var derefter fra 6 August f. A. til 20 Marts d. A. indlagt paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, hvis Overlæge under Fremhævelse af Tilfældets meget tvivlsomme Beskaffenhed med alt Forbehold har erklæret, at han lægger megen Vægt paa den i Tiltaltes Familie paaviste utvivlsomme og meget stærke

Disposition til Sindssygd, der hyppig synes at udbryde i Pubertetsalderen, at hun ses at have lidt af nervøse Symptomer og været af en for nervøse Personer ejendommelig sky og indsluttet Natur, og at hendes Beskrivelse af en halvt tvangsmæssig Angst for Andres Kritik, hvorunder hun har lidt, og det pludselige Udslag i en forbigaaende Selvmordstræng samtidig med, at hun følte sig legemlig lidende, lyder saa troværdig, at hun maa tillægge den en vis objektiv Værdi. Han tør ikke absolut benægte, at Tiltalte i ubevidst eller dog kun halvt bevidst Tilstand kan have begaaet en Handling, der bagefter staar som uforklarlig og gaadefuld for hende selv, og er mest tilbøjelig til at tro, at hun i Gjerningsejeblikket ikke har været sjælelig normal, i hvilken Henseende han har anført, at hun i de første Maaneder af sit Ophold paa Sindssygeanstalten utvivlsomt led af en Abnormtilstand af lettere Art, der efterhaanden fortog sig mere og mere. Denne Erklæring er tiltraadt af det kgl. Sundhedskollegium, hvem Sagens Aktør ved Overrettens Foranstaltning have været tilstillede.

Vel har nu Tiltalte under et efter Udskrivningen fra Sindssygeanstalten optaget Forhør udtalt, at hun er fuldkommen klar paa, at hun forsætlig og med Bevidsthed, i en mismodig og nedtrykt Sindsstemning, som hun kunde have behersket, har begaaet den under Sagen omhandlede Brandstiftelse, men om det end findes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Tilstaaelse under Forhørene om at have paasat Liden — hvorfor kunde tale dels at Tiltalte maa antages under de nævnte Forhør ikke at have været normal, dels at Tilstaaelsens Rigtighed ikke bestyrkes ved andre beviste Omstændigheder — findes det efter det om Tiltaltes Optræden der paagældende Nat Oplyste i Forbindelse med, at Tiltalte maa antages at have manglet ethvert rimeligt Motiv til den hende paasigtede Forbrydelse, samt det af de lægekyndige Autoriteter Anførte at maatte antages, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik har befundet sig i en Tilstand, hvori hun ikke var sig bevidst. Tiltalte vil derfor i Henhold til Straffelovens § 38 være at frifinde for Aktors Tiltale, og Underrettsdommen, ved hvilken hun er anset efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, bliver i Overensstemmelse hermed at forandre.

Nr. 341.

Advokat Halkier

contra

Alfred Vilhelm Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Dragsholm Birks Politirets Dom af 29 September 1892: Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen bør straffes med Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 108 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Sager til Prokuratorerne Kaas og Jacobsen for Overretten betaler Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen, der er født den 13 Juni 1849 og tidligere oftere er straffet, navnlig for Løsgængereri og Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 30 Juni f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Høiesteretsdom af 15 Januar d. A. efter nævnte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i lige Tid og ved Frederikssund Kjøbstads Politiretsdom af 7 Juli d. A. efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende fra Dragsholm Birks Politiret hertil indankede Sag tiltalt for Løsgængereri og Betleri, og da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er godtgjort, at

han i Tiden fra den 14 September d. A. til den 19de s. M., da han anholdtes under Sagen, har strøffet arbejdsles om paa Sjælland uden at søge lovligt Erhverv alene ernærende sig ved Betleri, maa det billiges, at han ved den indankede Dom ~~er~~ anset efter oftnævnte Lovs § 1, jfr. § 5, men Straffen, der er fastsat til Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 108 Dage, findes passende at burde bestemmes til saadant Arbejde i 120 Dage.

Mr. 342. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Villiam Martin Ottesen og Charles Adolph Ludvig
Abrahamson (Def. Lunn),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri eller Hæleri, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Sidstnævnte for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1892: Arrestanten Villiam Martin Ottesen og Tiltalte Charles Adolph Ludvig Abrahamson bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder, Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Mundt, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med tre Femtedele og af Tiltalte med to Femtedele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Menhold til de i den indankede Dom ~~anførte~~ Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte i det med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Forhold.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten William Martin Ottesen og Tiltalte Charles Adolph Ludvig Abrahamson tiltales under denne Sag; Arrestanten for Tyveri eller Hæleri, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Straffelovens § 181, Tiltalte for Bedrageri. Sigtelsen mod Arrestanten for Tyveri eller Hæleri angår en Naal, som det ved hans egen Vedgaaelse og de øvrige Oplysninger, som herom foreligge, er godtgjort, at han den 16 November f. A. har haft i sin Besiddelse og pantsat paa Assistenthuset for 5 Kr. Nævnte Naal, der under Sagen er vurderet til 20 Kr., har Baronesse Agnes Beaulieu under Ed gjenkjendt som sin Ejendom og hende frakommen uden hendes Vidende og Villie, og Bevis er ogsaa ført for hendes Ejendomsret til Naalen. Baronesse Beaulieus edelige Forklaring gaar nærmere ud paa, at den ommeldte Naal beroede i en Skuffe i et Chatol i hendes Lejlighed paa første Sal i Stedet Thorvaldsensvej Nr. 8 paa Frederiksberg, da hun i Juli Maaned f. A. begav sig paa en Rejse, fra hvilken hun først vendte tilbage i den paafølgende December Maaned, og at Naalen saavelsom en Del andre Smykker, der ligeledes havde beroet i Skuffer i nævnte Chatol, ved hendes Tilbagekomst savnedes. Nævnte Vidnes Husbestyrerinde, Henriette Larsen, har edelig forklaret, at hun den 8 November f. A. var fraværende fra ovennævnte Lejlighed — hvor hun under Baronesse Beaulieus Fraværelse boede — i nogle Timer indtil om Aftenen Kl. omtrent 9. Hun havde, efter sin Forklaring, da hun omtrent Kl. 3 forlod Lejligheden, afaaset dennes Udgangsdøre. Da hun om Aftenen kom hjem, fandt hun Hoveddøren uafaaaset og ovennævnte Chatol oplukket; det kunde derhos ses, at Skufferne i dette saavelsom en Del andre, uafaaasede Gjemmer i Lejligheden vare gjennemrodede; en Del Smykker, som havde beroet i Chatollet, vare borte. Nævnte Vidne gjorde den følgende Dag Anmeldelse til Politiet om det skete Tyveri.

Da Arrestanten under Sagen først blev spurgt om sin Adkomst til den omhandlede Naal, opgav han, at han havde kjøbt den i Begyndelsen af November f. A. paa en Auktion i et Auktionslokale, han nærmere betegnede, og denne Forklaring fastholdt han i flere Forhør, ogsaa efter at Bestyreren af det paagjældende Auktionslokale havde i Retten erklæret, at Naalen ikke var solgt der, og denne Forklaring var foreholdt ham. I et Forhør den 12 April d. A. erklærede Arrestanten imidlertid, at den Forklaring, han saaledes havde afgivet, var urigtig, og at han havde kjøbt Naalen af en Person ved Navn Lauritz Nygaard, om hvem han opgav, at han ikke vidste, hvor denne opholdt sig. Om nævnte Nygaard er det oplyst, at han er afgaaet ved Døden allerede den 2 Januar d. A., hvilket Arrestanten imidlertid har nægtet at have vidst Besked om, da han afgav sin nysaanførte Forklaring.

Ved det saaledes foreliggende findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for u hjemlet Besiddelse af den ovenomhandlede Naal, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Sigtelsen mod Arrestanten for ulovlig Omgang med Hittegods angaar en Del danske og svenske Frimærker, af samlet Værdi ca. 17 Kr., af hvilke han ved sin Anholdelse den 19 December f. A. blev funden i Besiddelse. Angaaende disse Frimærker — hvis Ejermannd ikke er sikkert oplyst, men med Hensyn til hvilke der iøvrigt er fremkommet nogen Formodning for, at de ere stjaalne ved et om Aftenen den 16de s. M. begaaet Indbrudstyveri — har Arrestanten opgivet, at han har fundet dem den 17 December om Aftenen paa Gaden i Havnegade; men iøvrigt fremgaar det af hans Forklaring, at han uden at oplyse dem har beholdt dem i den Hensigt at tilegne sig dem, idet han navnlig ogsaa har erkjendt at have forsøgt at sælge dem. Idet Arrestantens anførte Forklaring efter Omstændighederne bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han med Hensyn til de ommeldte Frimærker være at anse som skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods.

Forsaavidt Arrestanten er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 181, har han vedgaaet — hvad ligeledes er bekræftet ved de øvrige Oplysninger, som foreligge under denne Del af Sagen — at han i April og Maj Maanedes s. A.*) har paa en Tid, da han vidste, at han var behæftet med Syfilis — for hvilken Sygdom han indtil kort iforvejen havde henligget under Behandling paa Kommunehospitalet, hvorfra han var udskrevet med Paalæg om at fortsætte sin Kur, idet det blev betydet ham, at han ikke var helbredet — flere Gange havt Samleje med offentligt Fruentimmer Vilhelmine Krüger og to andre Fruentimmer. Efter en Erklæring, som er afgiven af vedkommende Overlæge, samt en Forklaring, der inden Retten er afgiven af en anden Læge, som tilsaa Arrestanten, maa det antages, at hans Sygdom da var smitsom. Efter hvad der iøvrigt er oplyst, maa det ogsaa antages, at ovennævnte Vilhelmine Krüger — hvem Arrestanten iøvrigt, forinden han havde Samleje med hende, havde sat i Kundskab om, at han led af Syfilis — er bleven smittet med denne Sygdom af Arrestanten. Forsaavidt Arrestanten under Forhørene har gjort gjældende, at han, da han havde Samleje med de Paagjældende, troede, at han ikke kunde smitte, vil der efter alt foreliggende ikke kunne tages noget Hensyn til dette Foregivende.

Om Tiltalte er det ved hans egen Tilstaaelse og de øvrige Oplysninger, som i saa Henseende er tilvejebragt, godtgjort, at

*) Skal være 1889.

han i August Maaned 1891 og April Maaned d. A. har svigagtig pantsat henholdsvis en Overfrakke af Værdi 10 Kr., der var betroet ham til Laans af Handelskommis Christian Marius Nielsen, og nogle Fotografapparater, af Værdi 100 Kr., der vare betroede ham til Laans af Fabrikant Martin Abrahamson.

Arrestanten er født den 8 Maj 1868 og tidligere anset ved 2det Regiments Krigsrets Dom af 8 December 1887 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sammenholdt — for førstnævnte Paragrafs Vedkommende dog kun til Dels — med Straffelov for Krigsmagten § 172, og efter sidstnævnte Lovs § 158 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og ved Dom, afsagt inden nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 23 Juli 1889, efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Tvangsarbejde i 12 Dage. Tiltalte er født den 17 Oktober 1854 og er — foruden at han i April Maaned f. A. har inden et af Rettens Kriminelkamre vedtaget en Bøde af 200 Kr. for Vold mod Politiet — anset ved Rettens Dom af 5 September f. A. efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Som Følge af Foranferte vil Arrestanten og Tiltalte være at anse, Førstnævnte i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri, samt efter dens §§ 247 og 181 og Sidstnævnte efter Straffelovens § 253, tildels sammenholdt med dens § 64, efter Omstændighederne: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 318.

Advokat Halkier

contra

Søren Christian Christensen og Lars Jacob Jensen
Høg (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juli 1892: De Tiltalte Søren Christian Christensen, Lars Jacob Jensen Høg og Andreas Severin Christensen bør straffes med Ris, de 2 Førstnævnte hver især med 20 Slag og Sidstnævnte med 12 Slag. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen 16 Kr., udredes af de Tiltalte Søren Chr. Christensen og Lars Jacob Jensen Høg Een for Begge og Begge for Een, dog saaledes at Tiltalte Andreas Severin Christensen in solidum med

dem deraf udreder en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Søren Christian Christensens og Lars Jacob Jensen Høgs Vedkommende og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Drengene Søren Christian Christensen, Lars Jacob Jensen Høg og Andreas Severin Christensen — som ere fødte: S. C. Christensen den 21 December 1879, Høg den 21 Januar 1879 — og af hvilke ingen ses tidligere at have været straffet — satte under Tiltale for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Tiltalte Søren Christian Christensen har i tre forskellige Gange i Midten af Maj Maaned d. A. fra Detailhandlerske K. Dyhrs Butik i Bispensgade i Aalborg tilegnet sig en Mundharpe, en Bold og en lille Tavle i Form af en Bog, idet han paa Tider, hvor Vedkommende, der betjente Kunderne, havde forladt Butiken for at indtage Maaltider udenfor denne, skaffede sig Adgang hertil ved at gaa ind ad Gadedøren i en Gang og derfra gennem en Dør, der var afaaset, men i hvilken

Nøglen sad udvendig, ind i Butiken. Da han den 23 Maj d. A. paany havde indfundet sig i Butiken — denne Gang dog gjen-
nem den almindelige Butiksindgang — blev han imidlertid, netop
som han stod i Begreb med at tilegne sig en lille Legetøjshest
af Træ, der henstod i Vinduet tæt ved den almindelige Butiks-
indgang, overrasket under Udførelsen og foranlediget anholdt.
Af de fornævnte stjaalne Gjenstande er Mundharpen, der havde
en Værdi af 50 Øre, kommen tilstede under Sagen og udleveret
Bestjaalne, medens Bolden og Tavlen, der ere ansatte til en
Værdi af henholdsvis 16 Øre og 10 Øre, efter Tiltaltes For-
klaring ere gaaede itu.

Da Tiltalte Lars Jacob Jensen Høg i Forbindelse med for-
nævnte Tiltalte den 11 Juni d. A. om Eftermiddagen omtrent
Kl. 7 i den Hensigt at tilegne sig et eller andet havde begivet
sig ind i en af Kjøbmand F. Kier i den saakaldte Latinergyde
i Aalborg benyttet Stald, til hvilken der var ubændret Adgang,
idet Døren til samme ikke var aflaaet, tilvænde Høg sig en
her beroende Læder-Krydsline, hvorpaa begge Tiltalte, da de
mærkede sig forfulgte, toge Flugten, og Høg noget udenfor
Stalden kastede Linen fra sig. Denne, der er bragt tilstede
under Sagen og vurderet til 2 Kr., er tilbageleveret Ejeren.
Tiltalte Høg har derhos vedgaaet, at han, som det maa antages
i Slutningen af forrige og Begyndelsen af indeværende Aar, til for-
skjellige Tider fra den samme Stald har stjaalet: et Hestedækkon, en
Hestesax, en Læderrem med Spænde, et Par Læder-Endspænder-
stroppe, et Par Mankebeskyttere af Filt og to Kjørepiske, hvilke
Koster, der af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af ialt 25 Kr. ikke
have kunnet skaffes tilstede, idet de maa antages solgte til for-
skjellige Personer, som ikke have kunnet findes, med Undtagelse
af den ene Kjørepisk, der efter Tiltaltes Forklaring er bortkom-
men for ham.

Medens Søren Christian Christensen ved Forhørets Begyn-
delse havde forklaret at være delagtig i de nævnte hos Kjøbmand
Kier begaaede Tyverier og derhos alene at have frastjaalet Kjøb-
mand Kier et Vasceskind af Værdi 2 Kr., har han senere til-
bagekaldt sin Tilstaaelse i saa Henseende og, efter hvad Tiltalte
Høg, der ogsaa fra første Færd havde opgivet, at Søren Chris-
tian Christensen havde deltaget i Udførelsen af de af ham hos
Kjøbmand Kier begaaede Tyverier, senere har forklaret, maa det,
da Christensens Forklaring om at have afgivet den omhandlede
Tilstaaelse i Haab om herefter hurtigere at blive løsladt af Ar-
resten efter Omstændighederne ikke kan forkastes, billiges, at
han ikke ved Underrettsdommen er anset medskyldig i de her-
omhandlede Tyverier.

Da de ovennævnte 2de Tiltalte en Dag i afvigte Vinter,
som det maa antages i Februar eller Marts Måned, havde i
Forening indfundet sig hos den i Danmarksgade i Aalborg boende

Vognmand Kjerregaard, efter deres Forklaringer for at betle, tilvendte Høg sig fra et uafsaaset Rum i Kjerregaards Ejendom et Par, Handelslærling Jensen tilhørende Gymnastiksko, som han bragte hjem, idet han her foregav at have faaet dem foræret. Skoene, der af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af 1 Kr., da de bleve stjaalne, ere komne tilstede under Sagen i værdiløs Tilstand og tilbagegivne Bestjaalne.

De nævnte Tiltalte have derhos i Forening — tildels i Ledtog med en tredje Dreng, der imidlertid ikke er tiltalt under nærværende Sag — siden sidstafvigte Vinter stjaalet Flasker, dels hos Kjøbmand Hans Holm i Bispensgade i Aalborg fra en Kasse eller Kurv i Gangen nedenfor Kjøkkentrappen, efter deres Forklaringer ialt 6 Gange, hver Gang omtrent 5 Halvflasker, dels hos Vinhandler Braun ialt 8 Gange, hver Gang 3 à 4 Helflasker, der vare beroende i en i Gaarden staaende Kasse, samt endvidere — uden Bistand af andre — i Juni Maaned d. A. fra en under Opførelse værende Bygning paa Hjørnet af Algade og Kirkegyde i Aalborg stjaalet 3 Halvflasker og en Helflaske, hvis Ejerman dog ikke har kunnet udfindes, samt fra en Byggeplads i Doktorens gyde i samme By 2 Halvflasker og en Helflaske, der tilhørte Murersvend Th. Nielsen.

Fremdeles har Tiltalte Høg i Forening med Medtiltalte Andreas Severin Christensen i Vinhandler Brauns Gaard i Aalborg stjaalet 3 Helflasker, og Tiltalte Søren Christian Christensen, dels — efter sin Forklaring sammesteds i Forening med sin Broder, fornævnte Medtiltalte Andreas Severin Christensen, hvilken sidste dog ikke ses at være afhørt angaaende dette Punkt — stjaalet et Par lignende Flasker, dels en Eftermiddag ifjor Efteraar i Forening med den fornævnte ikke under Sagen tiltalte Dreng fra et Magasin paa Aalborg Glasværk, hvortil der var uhindret Adgang, stjaalet 6 Halvflasker, af hvilke han selv tilregnede sig de 3.

De stjaalne Flasker, hvis Værdi er opgivet til 6 à 7 Øre pr. Halvflaske og 8 à 9 Øre pr. Helflaske, have de Tiltalte solgt til forskellige Handlende for 3 Øre pr. Halvflaske og 5 Øre pr. Helflaske.

Tiltalte Høg har endvidere i afvigte Vinter i Forbindelse med fornævnte Medtiltalte Andreas Severin Christensen gjort sig skyldig i Tyveri af Kul, idet hver af de Tiltalte fra Kjøbmand Simonis Plads i Aalborg ialt 5 à 6 Gange har tilegnet sig for sit Vedkommende mindst en Skjæppe Kul, og et lignende Kvantum en Gang fra Kjøbmand Abels Plads sammesteds, til hvilke Pladser der har været uhindret Adgang. De stjaalne Kul bragte de Tiltalte til deres Hjem, hvor de foregav at have opsamlet dem ved Havnen.

Endelig har Tiltalte Høg sidst afvigte 2den Pintsedag hos Gaardejer Nørgaard i Hasseris, hvor han den Gang tjente, til-

egnet sig en rødbrøget Due med hvide Pletter af Værdi 50 Øre, der tilhørte Aftægtsmand Niels Peter Nørgaard, hvilken Due, som han derpaa har bortbyttet, efter at være bragt tilstede under Sagen er udleveret Bestjaalne. Samme Dag har Tiltalte Søren Christian Christensen i bemeldte Gaardejer Nørgaards Stald, til hvilken der var ubindret Adgang, efter Anvisning af Tiltalte Høg stjaalet en rødgul Due, som han derpaa forærede Høg. Duen, der af denne var bleven bortbyttet til en Trediemand, er bragt tilstede under Sagen og udleveret Staldforpagter Petersen af Aalborg, der har vedkjendt sig den. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For de af de Tiltalte saaledes begaaede Forbrydelser ere disse ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 233, jfr. tildels § 47, og for Søren Christian Sørensens*) Vedkommende tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Ris, for Søren Christian Christensens og Lars Jacob Jensen Høgs Vedkommende til 20 Slag for hver især.

*) Skal være Christensens.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 47.

Onsdagen den 14 December.

Nr. 330.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Levin Samson Cohn (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Oktober 1892: Arrestanten Levin Samson Cohn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte ikke kan antages at have forbundet nogen retstridig Hensigt med at underskrive den i den indankede Dom omtalte Lejekontrakt — i hvilken hans rette Bopæl var opgivet — med det opdigtede Navn, under hvilket han i Almindelighed optraadte, vil dette hans Forhold ikke kunne tilregnes ham som Falsk. Som Følge heraf vil Tiltalte for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold alene være at dømme efter Straffelovens §§ 268 og 253 samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, men det findes ikke destomindre at burde have sit Forblivende ved den i Dommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Arrestanten Levin Samson Cohn for Falsk, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold, og ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende følgende godtgjort. En Dag i Slutningen af Juni Maaned d. A. affattede Arrestanten, i den Hensigt svigagtigt at fravende Urtekræmmer Albert Becker et Beløb af 20 Kr., og underskev med Navnet „J. Petersen“ et Brev, som han med Udskrift til Becker sendte denne ved et Bud, og som indeholdt en Anmodning om til et nærmere opgivet Brug at laane Brevets Underskriver 20 Kr. og levere dette Beløb til Budet. Ved Underskriften „J. Petersen“ sigtede Arrestanten til Urtekræmmer Jens Petersen, af hvem han ingen Bemyndigelse havde til saaledes at benytte hans Navn. Becker udbetalte 20 Kr. til Budet, der afleverede Pengene til Arrestanten, som derefter tilegnede sig og forbrugte Beløbet.

Den 30 April d. A. lejede Arrestanten af Ekviperingshandler Jørgen Rasmussen en Klædning, paa Vilkaar bl. A., at denne skulde blive hans Ejendom, naar han efterhaanden i Leje havde betalt i alt 40 Kr., hvortil dens Pris i Kontrakten var ansat. Om Lejemaalet blev oprettet en skriftlig Kontrakt, som Arrestanten underskrev med Navnet „L. S. Kohné“, under hvilket Navn han optraadte overfor Udlejeren. Med Hensyn til Benyttelsen af dette opdigtede Navn har han nærmere udsagt, at han — hvad ogsaa er bestyrket ved andre foreliggende Oplysninger — almindeligt optraadte overfor Folk under dette Navn og bl. A. havde dette anbragt paa sin Dør, og at han gjorde dette, fordi han tidligere havde været straffet, og hans Navn ved Omtale heraf havde været nævnt i Aviserne. Arrestanten betalte ved Kontraktens Indgaaelse 15 Kr., men har ikke senere betalt noget af det stipulerede Beløb, der ifølge Kontraktens Indhold skulde erlægges med 10 Kr. om Maaneden. I Maj Maaned d. A. pantsatte Arrestanten svigagtigt i 2 forskjellige Gange de lejede Ting, der havde en Værdi af 23 Kr., til egen Fordel, uden at det iøvrigt kan antages, at han allerede havde besluttet saadant, den Gang han lejede disse.

Endelig har Arrestanten overtraadt et ham den 15 December 1891 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes ham, hver Mandag at melde sig ved bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, og ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Københavns Grund for at tage Ophold andetsteds, idet han ikke har foretaget nogen Anmeldelse til oftnævnte Protokol i Tiden fra den 27 Juni til den 7 August d. A., paa hvilken sidstnævnte Dag han anholdtes under nærværende Sag, hvorhos han en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. uden foregaaende Anmeldelse for Politiet forlod Staden København og begav sig til Göteborg for at tage Ophold sammesteds. Arrestanten er født den 9 Juni 1843 og anset ved Rettens Dom af 23 Januar 1869 efter Straffelovens § 268, 2det Led, jfr. § 271, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 20 Marts 1875 efter Straffelovens §§ 251 og 253, med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 11 Maj 1886 efter Straffelovens § 253 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 17 Januar 1888 efter Straffelovens § 107, § 245 og § 251, jfr. tildels § 46 og § 253, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 11 April 1891 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 275, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Som Følge af Foranferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 253, § 268 og § 275, jfr. § 268, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 319. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Jørgensen (Def. Shaw),

der tiltales for Hæleri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 25 Juli 1892: Arrestanten Jørgen Christiansen og Tiltalte Niels Jørgensen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos de in solidum ville have at betale i Erstatning til de

danske Statsbaner 323 Kr. 70 Øre, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, 20 Kroner, og til Defensor, Prokurator Konnerup 12 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1892: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Jacobsen, betaler Tiltalte Niels Jørgensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstilte Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 239 og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Niels Jørgensen, der er født 2 Oktober 1842 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Hæleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Februar og Begyndelsen af Marts d. A. blev der af den i 1ste Instants Medtiltalte tildels i Forening med en anden, under Sagen ikke tiltalt Mandsperson begaaet en

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1892: Underrettsdommen bør, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. I Salær til Aktor ved Overretten, Prokurator Nyegaard, betaler Tiltalte Arbejdsmand Crilles Olsen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Arbejdsmand Crilles Olsen, er under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, som i første Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er Tiltalte ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Tjenestekarl Frants Edvard Petterson den 6 Juni d. A. Kl. ca. 10 Aften sad ved Kegelbanen i Kongelunden og talte med 2 Piger, henvendte den i første Instants medtiltalte Person sig uden nogensomhelst Anledning til ham med Opfordring om at forlade Skoven, da han ellers vilde faa Prygl. Da Petterson for at undgaa Strid rejste sig for at efterkomme Opfordringen, tildelte Tiltalte ham et Slag i Hovedet, idet han samtidig kastede ham til Jorden, og, medens han laa her, tildelte den i første Instants medtiltalte Person ham med sin Støvle et Spark i det højre Øje, der medførte betydelig Smerte og Blindhed paa Øjet i 2 Dage, ligesom det ophovnede stærkt og var underløbet med Blod, men forøvrigt ikke har efterladt blivende Følger. Samme Aften Kl. ca. 11 tilføjede Tiltalte uden nogensomhelst Anledning Tjenestekarl Gustav Henriksen af Ullerup, der var paa Vejen hjem fra Kongelunden, et Slag med knyttet Haand i det venstre Øje, og derefter, da Henriksen spurgte om Grunden til Over-

faldet, endnu flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorunder Overfaldne faldt til Jorden. Medens Tiltalte saaledes slog Henriksen, sparkede den i første Instants medtiltalte Person ham flere Gange i Siden. Ved Overfaldet fik Henriksen et Saar over Næsen og et blaat Øje, hvilke Læsioner dog efter faa Dages Forløb vare lægte uden at have efterladt Følger. Endelig overfaldt Tiltalte ca. 1½ Time senere Tjenestekarl Frants Julius Carlsson, der ligeledes var paa Vejen hjem til Ullerup fra Kongelunden, idet Tiltalte, efterat Carlsson paa Anledning havde bekræftet, at han var en Svensker, uden nogensomhelst Anledning med knyttet Haand slog ham i Ansigtet, hvorved han slog en Tand løs og tilføjede ham et stærkt blødende Saar i Munden samt et Saar over Næsen. Ifølge Distriktslægens den 29 Juni d. A. afgivne Erklæring havde Overfaldne da et ærtestort indureret Parti i venstre Side af Underlæben og et lignende paa Næseryggen, hvilke Læsioner antoges at ville svinde uden Følger. Efter de foreliggende Oplysninger har Tiltalte vel været noget beruset ved de omhandlede Lejligheder, men dog ikke i en saadan Grad, at det kan have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der er født den 8 Februar 1869 og ikke findes tidligere straffet ifølge Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, jfr. til dels § 47, 1. Led, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, vil den indankede Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Fredagen den 16 December.

Nr. 325. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christian Sinius Theodor Lange (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Oktober 1892: Arrestanterne Edvard Svergius Kragh og Christian Sinius Theodor Lange samt Tiltalte Wilhelm Ferdinand August Emanuel Christensen bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Kragh i 3 Aar og Lange i 15 Maaneder, og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Tvermoes, 25 Kroner til hver, udredes af Arrestanten Kragh med $\frac{4}{5}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Lange $\frac{1}{8}$ og af sidstnævnte Arrestant og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{4}$ og af Tiltalte med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Tiltalte Lange har vedgaaet, at han, da den i forrige Instants Medtiltalte Kragh den 11 Januar d. A. gik op i den Ejendom, hvor han begik det i den indankede Dom omtalte Tyveri hos Student Heinrich, gav Kragh Tilsagn om at blive tilstede, indtil denne kom tilbage, og at han, skjøndt Kragh ikke havde udtalt sig derom, havde Formodning om, at han vilde stjæle der, samt at Tiltaltes Hensigt med at blive tilstede var at være Kragh behjælpelig med at hjembringe de af denne muligvis stjaalne Koster, hvilket han ogsaa udførte. Dette Tiltaltes Forhold maa tilregnes ham som Meddelagtighed i 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, sammenholdt med § 47, 2det Led.

For det af Tiltalte iøvrigt udviste, i Dommen fremstillede Forhold er han rettelig anseet efter de deri anførte Lovbestemmelser. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Christian Sinius Theodor Lange bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar samt udrede den ham ved Kriminal- og Politirettens Dom paalagte Andel af Aktionens Omkostninger. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Kragh for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, Arrestanten Christian Sinius Theodor Lange for Tyveri, Hæleri og Betleri og Tiltalte Christensen for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten Kragh — — — — —

Arrestanten Lange er født den 2 Maj 1859 og blandt Andet anseet ifølge Høiesterets Dom af 22 Juni 1886 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest ifølge Hillerød Kjøbstads Politirets Dom af 23 December f. A. for Betleri i bemeldte Kjøbstad, efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage.

Tiltalte — — — — —

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Arrestanten Kragh har den 11 November og den 31 December f. A. samt den 13 Januar d. A. i 3 Gange — hver Gang om Eftermiddagen — indbrudsvis frastjaalet Bogbinder Vilhelm Ferdinand Nielsen nogle Beklædningsgjenstande af samlet Værdi 100 Kroner, Detailhandlerske Augusta Hoffmann en Del Guld- og Sølvgjenstande m. m. af samlet Værdi 350 Kroner og Bagermester Helmuth Techel en til 1 Krone vurderet Portemonnæ tilligemed et i samme beroende kontant Beløb af 3 à 4 Kroner, endvidere et kontant Beløb af 20 à 40 Kroner samt en Del Beklædningsgjenstande, et Sengetæppe, en Kikkert, en Del Bordtøj, m. m. af samlet Værdi 188 Kroner. De stjaalne Gjenstande beroede dels i uafsaasede Gjemmer, dels frit fremme i de Bestjaalnes aflaaede Lejligheder i Ejendommene Krystalgade Nr. 3, Frederik VII's Gade Nr. 10 og Wildersgade Nr. 26, til hvilke Lejligheder Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.

Samme Arrestant har derhos den 11 Januar d. A. frastjaalet Student Vilhelm Heinrich nogle til ialt 45 Kr. vurderede Klædningsstykker, der beroede i et uafsaaset Klædeskab i Bestjaalnes Lejlighed, til hvilken der var uhindret Adgang.

Med Hensyn til en stor Del af de Gjenstande, der bleve stjaalne ved de den 11 November f. A. og den 11 og 13 Januar d. A. begaaede Tyrierier, har Arrestanten Lange udvist hælerisk Virksomhed, idet han, skjøndt han vidste eller antog, at Gjenstandene vare stjaalne, dels har været Arrestanternes Kragh behjælpelig med at hjembringe dem til Arrestanternes fælles Logis, dels har pantsat eller ladet pantsætte en Del af dem, dels har deltaget i Forbruget af de ved en Del af de stjaalne Gjenstandes Pantsætning indkomne Beløb, dels har modtaget et enkelt af de ved Tyveriet den 11 Januar d. A. stjaalne Klædningsstykker til Foræring af Kragh, dels endelig har modtaget af Kragh til Pantsætning og derefter gjemt en Del af de ved Tyveriet den 13 Januar d. A. stjaalne Gjenstande i en Kjældergang, hvor de senere bleve fundne. Arrestanterne have endvidere i Forening i November f. A. betlet . . . her i Staden . . . Som Følge af det An-

førte, og da Arrestanten Lange ikke er overbevist om at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes som Tyveri, ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse — Lange i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 — — — — — Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes for — Lange — til Forbedringshusarbejde — i 15 Maaneder.

Nr. 333. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Carl Ludvig Johansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Oktober 1892: Arrestanterne Siegfred Emil Anton Jensen, Peter Christian Madsen, Carl Ludvig Johansen og Frederik Vilhelm Oppenländer, samt Arrestantinderne Antonie Amalie Petersen, Schmidts Hustru, Mathilde Rasmine Marie Nielsen, Anna Jönsdotter, Hansens Hustru, Ane Mette Cathrine Marie Aaboe, Borchs Hustru og Kristina Pehrsson bør straffes: Arrestanten Oppenländer med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Jensen med 20 Rottingslag og de øvrige Arrestanter og Arrestantinderne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten Madsen i 6 Gange 5 Dage, Arrestantinden Nielsen i 5 Gange 5 Dage, Arrestantinderne Schmidts Hustru og Borchs Hustru hver især i 4 Gange 5 Dage, Arrestanten Johansen og Arrestantinden Hansens Hustru, hver især i 3 Gange 5 Dage og Arrestantinden Pehrsson i 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steintal og Møller, 40 Kr. til hver, udredes $\frac{1}{16}$ af Arrestantinden Hansens Hustru, $\frac{1}{16}$ af Arrestanten Oppenländer og Arrestantinden Borchs Hustru, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{16}$ af Arrestanten Madsen, dog at Arrestanten Jensen og Arrestantinden Pehrsson heraf in solidum med ham tilsvare hver Halvdelen, og $\frac{13}{16}$ af Arrestanten Jensen, dog at heraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Madsen og Arrestantinderne Schmidts Hustru, Nielsen og Hansens Hustru, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{1}{18}$, af Arrestanten Madsen og Arrestantinderne Schmidts Hustru og Nielsen Een for Alle og Alle for

Een $\frac{2}{13}$, af Arrestanten Madsen og Arrestantinden Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{3}{13}$, hvoraf dog Arrestantinden Hansens Hustru in solidum med dem, og Arrestanten Jensen tilsvarende $\frac{1}{6}$, af Arrestantinderne Schmidts Hustru og Nielsen Een for Begge og Begge for Een $\frac{2}{13}$, af Arrestanten Madsen alene $\frac{4}{13}$, hvoraf dog Arrestantinden Pehrsson in solidum med ham og Arrestanten Jensen tilsvarende $\frac{3}{8}$ og af Arrestanten Johansen $\frac{1}{13}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Ludvig Johansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 228, men i Betragtning af den langvarige Varetægtsarrest, Tiltalte har været underkastet, og som kun tildels kan tilskrives hans eget Forhold under Sagen, findes Straffen i Medfør af § 58 at burde nedsættes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør for Carl Ludvig Johansens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Siegfred Emil Anton Jensen, Peter Christian Madsen, Carl Ludvig Johansen og Frederik Vilhelm Oppenlænder, samt Arrestantinderne Antonie Amalie Petersen, Schmidts Hustru, Mathilde Rasmine Marie Nielsen, Anna Jønsdatter, Hansens Hustru, Ane Mette Cathrine Marie Aaboe, Borchs Hustru og Kristina Pehrsson tiltales under denne Sag, de 8 Førstnævnte for Tyveri, Arrestanten Jensen og Arrestantinden Hansens Hustru tillige for Hæleri, og Arrestantinden Pehrsson for Hæleri. — — —

Endelig have Arrestanterne Jensen og Madsen vedgaaet, at de en Søndag Aften i December 1891 — efter hvad Jensen nærmere har udsagt, ved Juletid, medens Madsens Forklaring kun gaar ud paa, at det var i Slutningen af Maanedens — have fra

et Udhængsskab udenfor Porcellænshandler Axel Gustav Schovgaards Butik i Ejendommen, Griffenfeldtsgade Nr. 47 — hvilken Ejendom ligger ikke langt fra Ladegaardsaaen — i Forening stjaalet 6 Par Kopper, af samlet Værdi 3 Kr., og Arrestanten Jensen, at han lidt senere samme Aften atter har begaaet Tyveri fra samme Udhængsskab, hvorved der blev stjaalet ialt 5 eller 6 Par Kopper af Værdi 3 Kr.

Med Hensyn til Udførelsen af disse 2 Tyverier — i hvilke Arrestanten Johansen er sigtet for at have taget Del — gaar de Forklaringer, som de 2 førstnævnte Arrestanter hver for sig have afgivet, nærmere ud paa, at de og Arrestanten Johansen den nævnte Aften vare sammen paa en nærmere betegnet Beværtning i Blaagaardsgade tæt ved Aagade, og at de, da de paa deres Vej herfra passerede ovennævnte Butik, alle 3 bleve enige om til fælles Fordel at stjæle af de Kopper, som fandtes i Udhængsskabet. Efterat Arrestanten Jensen havde aftaget et Staastraadsnet, som var anbragt løst over Udhængsskabet, slog Madsen den højre Siderude i dette itu, og Arrestanterne udtog af Skabet 6 Par Kopper, som de have gjenkjendt i 6 Par Kopper, som ved Hjælp af de af Arrestanterne Jensen og Madsen afgivne Forklaringer om, hvorledes de havde disponeret over de stjaalne Kopper, ere fundne og bragte tilstede under Sagen. Deres Forklaringer gaa videre ud paa, at de standsede med Tyveriet som Følge af, at de fik Øje paa en Politibetjent, og at de, medhavende de 6 Par Kopper, gik sammen hen i Arrestanten Madsens Logis. Her talte de om at gaa tilbage og stjæle flere Kopper fra Skabet. Arrestanten Madsen erklærede sig uvillig hertil, men de 2 andre Arrestanter forlode kort efter sammen Madsens Logis, efter Jensens Forklaring saavelsom efter, hvad Madsen efter sin Forklaring vil have forstaaet som de 2 Andres Mening, for at gaa tilbage og yderligere stjæle fra Udhængsskabet.

Arrestanten Jensens Forklaring gaar videre ud paa, at han og Johansen gik tilbage til Udhængsskabet og fra dette stjal 3 Par Kopper, som Johansen udtog, og 2 à 3 Par Kopper, som Jensen udtog. Med disse begave de sig til Johannens Logis, Georgsvej Nr. 4, hvor de tilbragte Natten sammen. Medens de Kopper, Jensen udtog, efter hans Forklaring gik i Stykker undervejs ud til Georgsvej, har nævnte Arrestant i 2 Par Kopper og en Overkop, der ere bragte tilstede under Sagen, gjenkjendt de Kopper — paa den manglende Underkop nær — som Johansen udtog, og som denne efter Jensens Forklaring beholdt.

Arrestanten Johansen har benægtet at have havt nogen Del i noget af de ommeldte 2 Tyverier. Derimod har han erkjendt, at, da han den 23 December f. A. anholdtes under nærværende Sag, havde han i sin Besiddelse i sit ovennævnte Logis de sidst-omtalte Kopper - 2 Per og en Overkop — samt at han endnu

havde været i Besiddelse af en tilhørende Underkop, der efter hans Forklaring skal være gaaet i Stykker for ham. Med Hensyn til sin Hjemmel til disse Kopper afgav han fra først af i et Forhør den 29 Marts d. A. den Forklaring, at han i December Maaned f. A. havde kjøbt dem for 1 Kr. af et ubekjendt Fruentimmer, som han traf paa Gaden, og denne Forklaring vedblev han i et Forhør den 5 April, efterat de af Arrestanterne Jensen og Madsen afgivne Tilstaaelser vare foreholdte ham. I et Forhør den 7de s. M. forandrede han sin Forklaring derhen, at han havde kjøbt Kopperne for 1 Kr. af Arrestanten Jensen, og at dette foregik i hans Logis paa Georgsvej en Morgenstund, efter at de havde tilbragt den foregaaende Nat sammen i nævnte Logis. Han har nærmere udsagt, at det Omforklarede passerede i December Maaned kort før hans Anholdelse under nærværende Sag, og at Jensen kun denne ene Gang har tilbragt Natten i hans ommeldte Logis — hvilket Jensen ogsaa efter sin Forklaring kun vil have gjort den ene Gang, hvorom han har forklaret — at Jensen den paagjældende Morgen omtalte, at han havde Kopperne og tog disse frem fra sin Frakkelomme, og at Arrestanten ikke af Jensen fik at vide eller spurgte denne om, hvorfra han havde Kopperne eller overhovedet gjorde sig nogen Tanke herom, særligt ikke om, at de kunde være ulovligt erhvervede.

Arrestanten Johansen har vedgaaet, at han den første Del af Aftenen til den Nat, Jensen saaledes tilbragte i hans Logis, havde været sammen med denne og Madsen — med hvilke Arrestanter han efter sin Forklaring var godt kjendt — dels paa den ovenomtalte Beværtning i Blaagaardsgade, dels noget senere i Madsens Logis. Han har frendeles erkjendt, at han senere paa Aftenen var sammen med Jensen ved Ladegaardsaaen — idet iøvrigt hans Forklaring gaar ud paa, at dette først var Kl. 12, og at han i Mellemtiden, efterat have, efter ca. et Kvartertids Forløb, forladt Madsens Logis i Selskab med begge de to andre Arrestanter, havde været alene inde i en Beværtning i den indre Del af Byen. Ovennævnte Detailhandler Schovgaard har edeligt forklaret, at han en Nat ved Juletid 1891 har fra sit ovenomtalte Udhængsskab — i hvilket en Rude den følgende Morgen fandtes ituslaet — mistet en Del derværende Kopper. Han har vel ikke kunnet gjenkjende nogen af de tilstedebragte Kopper som bortstjaalne ved den ommeldte Lejlighed eller overhovedet med Bestemthed kunnet erklære, hvorvidt nogen af disse er hans Ejendom, idet de Kopper, han har i sin Butik, ikke ere forsynede med noget særligt Mærke, ligesom ogsaa Udhængsskabet bliver fyldt af hans Personale og ikke af ham selv; men han har forklaret, at han paa den ommeldte Tid førte Kopper som de tilstedebragte — der maa antages at have været af en hel Del forskellige Mønstre — og at han hyppigt havde Kopper

af de ommeldte Mønstre udstillede i Skabet, samt at han ikke tvivler om, at de tilstedeværende Kopper ere hans. Julius Bernhard Mogensen og Marie Elisabeth Carstens — der ved det ommeldte Tidspunkt vare beskjæftigede henholdsvis som Kommis og som Expeditrice i Schovgaards Udsalg, have edeligt forklaret, at en Mandag Morgen kort før afvigte Jul fandtes den højre Siderude i det omhandlede Udhængsskab ituslaaet, og at der fra dette savnedes 14 Par Kopper, at Kopper af samme Slags som de tilstedebragte havde været anbragte i Udhængsskabet og savnedes fra dette, og at de særligt mindes, at der fra Skabet savnedes Kopper af ganske samme Udseende som nogle, de nærmere have udpeget mellem de tilstedeværende Kopper, derimellem et Par af de Kopper, Arrestanten Johansen har haft i sin Besiddelse. Disse to Vidner have tilføjet, at der kun denne ene Gang er savnet Kopper fra det paagjøldende Udhængsskab.

De Forklaringer, som saaledes ere afgivne, dels af Vidnerne, dels af Arrestanterne Jensen og Madsen — med Hensyn til hvilke sidstnævnte Forklaringer endnu bemærkes, at de Forklaringer, som disse 2 Arrestanter hver for sig have afgivet om Maaden hvorpaa og Tiden, da Tyverierne bleve udførte, og som paa den ene Side stemme indbyrdes overens, saa langt som de begge angaa de samme Fakta, og paa den anden Side stemme med Vidnernes Forklaringer, i det Væsentlige ere afgivne paa et Tidspunkt, hvor ingen andre Forklaringer forelaa om Tyveriet, om hvilket ingen Anmeldelse var sket — sammenholdt med Arrestanten Johansens Forklaring om Tiden da og de Omstændigheder, under hvilke han vil have modtaget de 3 Par Kopper, af hvilke han efter det Foranførte har været i Besiddelse, skjønnes ikke at efterlade nogen grundet Tvivl om, at disse Kopper ere stjaalne fra det omhandlede Udhængsskab ved den af Arrestanten Jensen omfklarede Løjlighed. Og ligesom der herefter, samt under Hensyn til Beskaffenheden af de af Arrestanten Johansen afgivne Forklaringer — der have været vaklende og efter det Foranførte delvis bevisligt usande og kjendeligt have været lagt an paa at skjule den virkelige Sammenhæng — findes at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for at dømme nævnte Arrestant for uhjemlet Besiddelse af de ommeldte Kopper, saaledes findes de foreliggende Oplysninger med saadan Bestemthed at pege hen paa, at oftnævnte Arrestant, saaledes som af Arrestanten Jensen forklaret, selv har taget Del i det Tyveri, hvorved bemeldte Kopper bleve stjaalne, at der er Feje til at dømme ham som skyldig i Tyveri.

Forsaauidt Arrestanten Johansen er sigtet for Delagtighed i det første af de omhandlede 2 Tyverier, er lovligt Bevis ikke tilvejebragt imod ham.

Ved de Tilstaaelser, der ere afgivne af Arrestanten Oppenlænder og Arrestantinden Borchs Hustru, og ved de Oplysninger,

som iøvrigt foreligge under denne Del af Sagen, er det godtgjort, at nævnte Arrestant og Arrestantinde den 10 December f. A. have frastjaalet Anna Callesen, Arbejdsmand Carlsens Enke, et Sengetæppe af Værdi 6 Kr., der beroede frit fremme i Carlsens Enkes Stue, hvor Arrestanten og Arrestantinden vare tilstede i Besøg. Forsaavidt Arrestanten Johansen er sigtet for Delagtighed i dette Tyveri, er det vel oplyst, at han i Følge med Arrestanten Oppenlænder og Arrestantinden var tilstede i Carlsens Enkes Lejlighed den Aften, Tyveriet blev begaaet; men mod hans Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han har taget Del i Tyveriet.

Arrestanten Johansen er født den 27 Februar 1870 og anset ved Rettens Dom af 2 Juli 1889 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — — —

Som Følge af Foranførte ville Arrestanterne og Arrestantinderne være at ansee — Arrestanten Johansen efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 19 December.

Nr. 317. Advokat Nellemann

contra

**Søren Pedersen, Lars Christian Hansen og
Hans Jensen (Def. Asmussen),**

der tiltales: de to Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Maj 1892: De Tiltalte Søren Pedersen, Lars Christian Hansen og Hans Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og hver af de to Sidste i 5 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor Prokurator Stürup 12 Kr., og til Defensor Overretssagfører Jacobsen 10 Kr., udredes med den ene Halvdel af Tiltalte Pedersen og med den anden Halvdel af de Tiltalte Hansen og Jensen, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1892: De Tiltalte, Arbejdsmand Søren Pedersen, Formand Lars Christian Hansen og Øhandler Hans Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Pedersen og Hansen hver i 3 Gange 5 Dage, Jensen i 2 Gange 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Petersen, 20 Kr. til hver, betaler Tiltalte Pedersen Halvdelen og Tiltalte Jensen den anden Halvdel, dog at de Tiltalte Pedersen og Hansen in solidum med ham deraf hver udreder det Halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Januar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 48—49.

Mandagen den 19 December.

Nr. 317.

Advokat Nellemann

contra

Søren Pedersen, Lars Christian Hansen og Hans Jensen
(Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Søren Pedersen og Formand Lars Christian Hansen for Tyveri og Ølhandler Hans Jensen for Meddelagtighed heri, og ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de Tiltalte Hansen og Pedersen, der vare i Tjeneste hos Firmaet Petersen & Jensen i Svendborg, henholdsvis som Pakhusformand og fast Daglejer, efter Opfordring af Tiltalte Jensen og til dennes Fordel fra Firmaets Pakhus have stjaalet Havre, som denne Tiltalte strax modtog, nemlig Tiltalte Hansen i Løbet af forrige Aar i mange Gange ca. 200 Pd. og Tiltalte Pedersen den 15 Januar d. A. ca. 10 Pd. til en Værdi af ca. 7 Øre pr. Pd., samt at sidstnævnte Tiltalte i forrige Aar fra en i Firmaets Smørkjælder staaende Spand i mange Gange har stjaalet omtrent 50 Pd. saakaldet Skrabesmør af Værdi 75 Øre pr. Pd., hvilket han dels solgte, dels brugte i sit Hjem. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte — af hvilke Pedersen, der er født den 9 Maj 1847, ifølge Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13 April 1874, har været straffet efter Straffelovens § 226 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom, da Straffen var udstaaet

den 28de s. M., efter Straffelovens § 61 ikke har Gjentagelsesvirkning, medens de Tiltalte Hansen og Jensen, der ere fødte henholdsvis den 8 August 1859 og den 28 Juni 1855, ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 228, for Tiltalte Jensens Vedkommende sammenholdt med § 52, med Fængsel paa Vand og Brød, men Straffetiden, der for Tiltalte Pedersen er bestemt til 3 Gange 5 Dage og for hver af de andre Tiltalte til 5 Dage, findes efter Omstændighederne at maatte bestemmes for hver af de Tiltalte Pedersen og Hansen til 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Jensen til 2 Gange 5 Dage.

Nr. 299. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Amalie Petrine Christine Lorentzen, Larsens Enke
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 September 1892: Arrestantinden Amalie Petrine Christine Lorentzen, Larsens Enke, og de Tiltalte, Forbedringshusfange Karna Lundquist og Emma Caroline Vilhelmine Lorentzen, Andersens Enke, bør straffes, Arrestantinden med Tugthusarbejde i 6 Aar, Tiltalte Lundquist med Forbedringshusarbejde i 3 Maaneder og Tiltalte Andersens Enke med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Juel, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Lundquist med $\frac{9}{10}$, dog at Arrestantinden in solidum med hende heraf tilsvare Halvdelen, og af Arrestantinden med $\frac{1}{10}$, dog at Tiltalte Andersens Enke in solidum med hende heraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Larsens Enkes Vedkommende anførte Grunde og idet de af hende efter Dommens Afsigelse afgivne Forklaringer efter

de foreliggende Oplysninger ikke kunne komme i Betragtning, maa det billiges, at hun, om hvis Tilregnelighed der ikke er Grund til at tvivle, er anset efter de i Dommen citerede Straffebestemmelser for 7de Gang begaaet Tyveri og som for 7de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde, men Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør for Amalie Petrine Christine Lorentzen, Larsens Enkes Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag taltales Arrestantinden Amalie Petrine Christine Lorentzen, Larsens Enke, og Forbedringshusfange Karna Lundquist for Tyveri, Førstnævnte tillige for Hæleri, og Emma Caroline Vilhelmine Lorentzen, Andersens Enke, for Hæleri, og ved deres Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er i saa Henseende Følgende godtgjort: Tiltalte Lundquist har i Løbet af Aaret 1891, medens hun tjente som Kjøkkenpige i Hotel d'Angleterre her i Staden, i mange forskellige Gange tilvendt sig en Del Kjøkkenrekvisiter, Servicegjenstande m. v. af samlet Værdi 14 Kr., der beroede frit fremme i nævnte Hotels Kjøkken, hvor hun var beskæftiget, og tilhørte fhv. Hotelforpagter Niels Frederik Valdemar Thomsen. Samtlige stjaalne Gjenstande gav hun, efterhaanden som hun havde tilvendt sig dem, som Betaling for Vask til Arrestantinden Larsens Enke, der modtog og beholdt dem, uagtet hun godt forstod, at Tiltalte havde stjaalet dem.

En Dag i Slutningen af Januar Maaned dette Aar tilvendte Arrestantinden Larsens Enke sig en Pakke indeholdende forskjelligt Vasketøj, som i hendes Paasyn blev tabt paa Gaden fra en Vogn, en Blegmand kjørte med, og som, da hun tog Pakken op fra Gaden, ikke var længere fra hende, end at hun kunde have indhentet den. Det Stjaalne tilhørte Marie Dorthea Caroline Kindel, Schades Enke, og havde en samlet Værdi af 6 Kr. 75 Øre. Af de stjaalne Gjenstande modtog Tiltalte Andersens Enke — der er Arrestantindens Søster — samme Dag

af Arrestantinden som Foræring og beholdt en Dug og 2 Lagener, tilsammen af Værdi 3 Kr. 50 Øre, uagtet hun af Arrestantinden var gjort bekendt med, hvorledes denne var kommen i Besiddelse af Tingene. Arrestantinden Larsens Enke er født den 28 Juni 1829 og har tidligere været anset bl. A. ved Højesterets Dom af 30 Maj 1866 efter Frd. 11 April 1840 § 15, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, hvilken Straf dog ved kgl. Reskript af 3 Juli s. A. nedsattes til samme Slags Strafarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 14 Juli 1868 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri, § 46 sammenholdt med denne §, samt efter § 238, jfr. § 241 1ste Led, med Tugthusarbejde i 4 Aar, ved Rettens Dom af 31 December 1872 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241 2det Led som for 5te Gang begaaet Hæleri, med Tugthusarbejde i 5 Aar, og senest ved Rettens Dom af 1 Oktober 1881 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, med Tugthusarbejde i 6 Aar, hvilken straf hun udstod i Tiden indtil den 5 Oktober 1887. — — —

Som Følge af Foranførte ville Arrestantinden og de Tiltalte være at ansee, Arrestantinden dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri — efter Omstændighederne — med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 338.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1892: Arrestanten Søren Pedersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Søren Pedersen, der er født den 5 Juni 1866 og senest anset ved Rettens Dom af 23 August 1890 efter Straffelovens § 270 og Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. med § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved de af Bankdirektør Christian Henrik Nix og Tjenestepige Minna Frandsen afgivne edelige Forklaringer og det iøvrigt Oplyste maa ansees overbevist at have den 27 og 28 September d. A. betlet her i Staden, vil han være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 328. Advokat Nellemann
contra

Jens Peder Andersen og Hustru, **Karen Stine Pedersen** eller **Pedersdatter**, samt **Mathilde Magnusdotter** (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 25 Juni 1892: De Tiltalte, Tjenestepigerne Mathilde Magnusdotter og Bengta Jönsdotter, begge af Nørregaard, og Husmand Jens Peder An-

dersen af Binnitze bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, og Sidstnævntes Hustru, Karen Stine Pedersen eller Pedersdatter, i lige Fængsel i 8 Dage, Tiltalte Bengta Olsdotter i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage og Tiltalte Hans Peder Vilhelm Madsen i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een i Erstatning til Forpagter Hovmand paa Nørregaard 30 Kr. ligesom alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Møller 15 Kr. og til Defensor Prokurator Koefoed 10 Kr., samt til Sidstnævnte de ham lovligt tilkommende Diæter. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Tvermoes, udrede de Tiltalte Hans Peder Vilhelm Madsen, Mathilde Magnusdotter, Bengta Olsdotter, Bengta Jönsdotter, Husmand Jens Peder Andersen og dennes Hustru Karen Stine Pedersen eller Pedersdatter, Een for Alle og Alle for Een, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mathilde Magnusdotters, Jens Peder Andersens og hans Hustrus Vedkommende anførte Grunde, hvorved bemærkes, at det er 1ste Led af Straffelovens § 47, der med Hensyn til de to Sidstnævnte kommer til Anvendelse, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den angaar de nævnte tre Tiltalte, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for Mathilde Magnusdotters, Jens Peder Andersens og hans Hustru Karen Stine Pedersdatters Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage for hver. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hans Peder Vilhelm Madsen, Mathilde Magnusdotter, Bengta Olsdotter, Bengta Jönsdotter, Husmand Jens Peder Andersen og dennes Hustru Karen Stine Pedersen eller Pedersdatter, der ere fødte henholdsvis den 18 Oktober 1870, den 15 Oktober 1863, den 9 November 1874, den 13 Juli 1872, den 10 Oktober 1850 og den 9 Marts 1842, og af hvilke Tiltalte Karen Stine Pedersen eller Pedersdatter ifølge Høiesteretsdom af 7 Maj 1863 har været anset efter Frd. 11 April 1840 § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf hun havde udstaaet den 2 Juli s. A., medens ingen af de andre Tiltalte ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktionerede, Førstnævnte for Hæleri og de andre for Tyveri, og det er ogsaa ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig bevist, at de have gjort sig skyldige i de dem saaledes paasigtede Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder. De tvende Tiltalte Mathilde Magnusdotter og Bengta Jönsdotter, der tjente paa Nørregaard hos Forpagter Hovmand, havde fra Begyndelsen af November Maaned f. A. nogle Gange faaet Kaffe i Medtiltalte Andersens og Hustrus Hus, og senere bragte Manden dem daglig Kaffe tillavet med Fløde og Sukker i en Halvflaske, medens Pigerne, uden at det er oplyst, at nogen egentlig Opfordring var sket fra Mandens eller Konens Side, fyldte Flasken med nymalket Mælk, som de tog af Spanden eller Tønden ved Malkningen, hvorefter Mælken blev af Pigerne bragt over til Husmanden eller leveret dennes Hustru, naar hun arbejdede paa Gaarden; disse brugte da Mælken i Husholdningen, skjøndt de begge vidste fuld Besked med, hvorfra Mælken var kommen. De tvende Piger forøgede snart den daglige Levering af Mælk til 2 Halvflasker, og efterat Tiltalte Bengta Olsdatter den 10 November var kommen til at tjene paa Gaarden og var bleven gjort bekendt med det hele Forhold, leverede hun, der ogsaa deltog i Nydelsen af den af Tiltalte Andersen bragte Kaffe, ligeledes Mælk, saa at der herefter leveredes Andersen og hans Kone 3 Halvflasker 2 Gange daglig. I Januar Maaned d. A. blev Medtiltalte Hans Peder Vilhelm Madsen, der er Tiltalte Karen Stine Pedersens Søn af tidligere Ægteskab, og som blev Kjæreste med Tiltalte Mathilde Magnusdotter, Rægter paa Gaarden, hvor Andersen da ligeledes bragte ham en Halvflaske med Kaffe, og efter den Tid udvidedes Omfanget af Mælketyveriet betydeligt, idet Pigerne herefter i Almindelighed hver leverede indtil 2 Halvflasker Mælk om Morgenen og 1 eller 2 Halvflasker om Aftenen eller tilsammen daglig indtil 4½ Potter Mælk, hvormed de vedbleve indtil henimod Slutningen af April Maaned d. A., da der skete Anmeldelse. De fornødne Flasker tilvejebragtes alle af Tiltalte Karen Stine

Pedersen eller Pedersdatter, der rensede og skyllede Flaskerne til videre Brug, saaledes at der i hendes Hjem altid stod rene Flasker til Ombytning med dem, hvori Pigerne bragte Mælken.

De tiltalte Piger have erkjendt, at de fik god Kost paa Gaarden og navnlig ogsaa Kaffe en eller to Gange daglig.

Medtiltalte Hans Peder Vilhelm Madsen — — — — —

For det af de Tiltalte udviste Forhold findes de ved den indankede Dom rettelig at være ansete, Mathilde Magnusdotter . . . efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage . . . Jens Peder Andersen og Hustru Karen Stine Pedersen eller Pedersdatter efter Straffelovens § 228, cfr. § 47, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Sidstnævnte med lige Fængsel i 8 Dage . . . Som Følge heraf, og da det ligeledes billiges, at det ved Dommen er paalagt de Tiltalte in solidum at tilsvare Forpagter Hovmand i Erstatning 30 Kr., vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 21 December.

Nr. 349.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peder Andreasen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Omgang med Hittogods samt Vold mod sin Fader og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 5 September 1892: Arrestanten Jens Peter Andreasen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af sin Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor Overretssagfører Raaschou 14 Kr., og til Defensor Prokurator Wodschow 12 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltale fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1892: Arrestanten Jens Peder Andreasen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Underretsdømmen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Steinthal 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de af Hans Jørgensen og Hustru afgivne Vidneforklaringer kan det ikke anses tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten. Derimod maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges, at Tiltalte for sit i Dommen fremstillede Forhold overfor Faderen er anset med Straf efter Straffelovens § 201. Hvad endelig angaar Sigtelsen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, maa Tiltalte, idet Betingelserne for Anvendelsen af det i Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8 September 1841 § 6, omhandlede Bevis ere tilstede med Hensyn til den i Dommen ommeldte Bøsse, ansees skyldig i Hæleri, og han vil derfor være at dømme efter Straffelovens § 238 for denne Forbrydelse første Gang begaaet. Straffen findes at burde bestemmes, som ved Dommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Peder Andreasen — der er født 20 Oktober 1851 og anset bl. A. ifølge bemeldte Birks Extraretsdomme af 10 Januar 1880 og 21 September 1881 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, cfr. § 47, 1ste Led, og § 57, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter dens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt senest ifølge Birkets Politiretsdom af 19 November 1884 efter Lovgivningens Grundsætninger og § 1 i Politivedtægt for Frederiksborg Amts Landdistrikt af 29 Maj 1883 med en Bøde til Birkets Politikasse af 16 Kr. — aktioneret for Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Omgang

med Hittegods samt for Vold mod sin Fader og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Forsaavidt Arrestanten sigtes for Vold mod sin Fader, Arbejdsmand Andreas Pedersen af Tinkerup, har denne, der er 76 Aar gammel, edelig forklaret, at Arrestanten den 10 Juli d. A. om Eftermiddagen kom ind i hans Værelse, skjældte ham ud, fordi han havde spildt noget Vand paa Gulvet, og foer derefter ind paa ham og tildelte ham flere Slag i Hovedet samt sparkede ham paa Benene, hvorfor han i største Hast maatte forlade Huset. Arrestanten har nu vel benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og udsagt, at det var hans Fader, der foer ind paa ham og begyndte at slaa og sparke ham, medens han selv ikke slog eller sparkede sin Fader, men kun skubbede ham over i hans Seng, men ligesom det af en den 11 Juli d. A. udfærdiget Lægeerklæring fremgaar, at Andreas Pedersen da rundt om paa Arme og Ben havde skorpedækkede Hudafskrabninger og Smaasaar, som saa ud til at være frembragte ved Stød eller Slag, saaledes er Rigtigheden af Andreas Pedersens Forklaring ogsaa i høj Grad bestyrket ved de af Arbejdsmand Jens Frederiksen Ulrich, Kludesamler Peter Olsen og Arbejdsmand Niels Peter Andersen eller Andreassen afgivne tildels beedigede Forklaringer, og idet den herefter findes at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, maa Arrestanten anses overbevist om at have gjort sig skyldig i det omhandlede voldelige Forhold mod sin Fader.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, er det oplyst, at Arrestanten har været i Besiddelse af og til egen Fordel afhændet en Arbejdsmand Jens Peter Andersen tilhørende Bøsse af Værdi 5 Kr. Efter Arrestantens Forklaring vil han have fundet den en Dag i Foraaret d. A. bag en Tjørnehæk ved en Vej, og vel er der nu fremkommet nogen Formodning for, at Arrestanten i Virkeligheden har tilvendt sig den fra et Tørvehus, men der er dog ikke tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis til at forkaste Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Bøssen. Efter hvad Arrestanten har erkjendt, har han ikke oplyst Bøssen, og forsaavidt han har udsagt, at han, da han afhændede Bøssen til Kjøberens, Arbejdsmand Hans Jørgensen, omtalte, at han havde fundet den, og forlangte, at Jørgensen skulde udlevere den til Ejeren, hvis denne kom tilstede, vil der intet Hensyn kunne tages til dette af Jørgensen modsagte og iøvrigt ganske ubestyrkede Foregivende. Arrestanten maa herefter anses overbevist om at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til bemeldte Bøsse.

Endelig maa det ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af ovennævnte Hans Jørgensen og dennes Hustru, mod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at Arrestanten, efterat

Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, har opfordret Hans Jørgensen til i Strid med Sandheden i Retten at forklare, at det, da han tilforhandlede sig Bøssen, havde været en Aftale mellem ham og Arrestanten, at han skulde tilbagelevere Bøssen, naar Ejeren kom tilstede, uden at Hans Jørgensen dog lod sig bevæge til at afgive bemeldte urigtige Forklaring i Retten.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 3die Punktum, samt efter dens §§ 201 og 247, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter § 146, jfr. § 52 in fine, og efter § 247 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 345. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Andreas Andersen og Henriette Andersen,
født Brønderslev (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, sammenholdt med § 161, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 3.

Nysted Kjøbstads Extrarets Dom af 20 September 1892: Arrestanten Peter Andreas Andersen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Arrestantinden Henriette Brønderslev, Andersens Enke, til Forbedringshusarbejde i 1 Aar; de bør derhos begge in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Schrader i Nysted og til Defensor, Overretssagfører Andresen i Nykjøbing paa Falster, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1892: Arrestanten Peter Andreas Andersen og Arrestantinden Henriette Andersen, født Brønderslev, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Underrettsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Prokuratorerne Seidelin og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte Andersens Enke har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes hende som uteerligt, hvorfor der vil være at tillægge hende Frifindelse. Derimod maa det i Henhold til de iden indankede Dom for Medtiltalte Andersens Vedkommende anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger billiges, at han er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, men Straffetiden findes dog at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at tilsvare Aktionens Omkostninger med Undtagelse af Omkostningerne ved Andersens Enkes Arrest, der blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Henriette Brønderslev, Andersens Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Peter Andreas Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. De med Andersens Enkes Arrest forbundne Omkostninger udredes af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Lunn, 40 Kroner til hver, udredes af Peter Andreas Andersen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Peter Andreas Andersen og Arrestantinden Henriette Andersen, født Brønderslev, af hvilke Arrestanten er født den 13 Februar 1858 og anset ifølge bemeldte Kjøbstads Extraretsdom af 2 Maj 1881 efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, medens Arrestantinden er født den 11 Oktober 1819 og ikke funden forhen straffet, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 176,

sammenholdt med § 161, Arrestanten tillige for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 3, og er det i saa Henseende ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Kort Tid efterat Arrestantindens Mand for ca. 9 Aar siden var død, begyndte hun og Arrestanten, der er hendes ægtefødte Søn, at dele Seng sammen, hvormed de vedblev indtil Foraaret d. A., og i de sidste 7 Aar af dette Tidsrum har Arrestanten da, naar de saaledes laa sammen om Natten, jævnlig behandlet hende paa uteerlig Maade, idet han har kildret hende rundt paa Kroppen, efter hans Forklaring, der dog forsaavidt er bestridt af Arrestantinden, ogsaa paa hendes Kjønsdele. Naar Arrestanten behandlede hende paa den anførte Maade, har hun vel ofte gjort Indsigelse herimod og skreget, men undertiden har hun dog fundet sig i den ommeldte Behandling uden at sige noget hertil. Arrestanten har endvidere i adskillige Aar gjort sig skyldig i Betleri i Nysted. Som Følge af det Anførte ere Arrestanten og Arrestantinden ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 176, jfr. § 161, Arrestanten tillige efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffene, der ved bemeldte Dom ere fastsatte for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og for Arrestantinden til lige Arbejde i 1 Aar, findes at maatte bestemmes for Arrestanten til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 og for Arrestantinden under Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Torsdagen den 22 December.

Nr. 262.

Høiesteretsadvokat Shaw

contra

Alfred Ludvig Kraul og Jørgen Carl Kraul
(Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Maj 1892: De Tiltalte, Alfred Ludvig Kraul og Jørgen Carl Kraul, bør straffes hver især med simpelt Fængsel i 14 Dage, og bør de Tiltalte derhos Een for Begge og Begge for Een udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Proku-

rator Bjerregaard og Overretssagfører Herschend, henholdsvis 25 og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1892: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten fastsættes til henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Saa betale de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagtersvend Alfred Ludvig Kraul og Slagter Jørgen Carl Kraul for Bedrageri. Ifølge det Oplyste vaskede Vejmand i Lund, Peter Rasmussen, med Assistance af sin Svigersøn den 21 Marts d. A. omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen en ham tilhørende Ko, der var stærkt befængt med Utoøj, med Tobakssauce, idet han blandede ca. 3 Pægle Tobakssauce med 1½ Pot Vand. Da der var forløbet et Kvartertid efter Vaskningen, lagde Koen sig ned, og da det var dem indlysende, at den var syg, og de tænkte sig, at det kunde hidrøre fra Tobakssaucen, som de nok vidste kunde blive et farligt Middel, gav de sig til som Modgift at vaske den med afskummet Mælk, ligesom de gavede den noget Mælk at drikke, og Kl. 12 om Natten forekom det dem, at den var bedre, men Kl. 3 om Morgenen var Koen, der ikke tidligere havde fejlet noget, død. Omtrent Kl. 8 om Morgenen den 22 Marts kom paa Vejmaud Rasmussens Foranledning en Slagter fra Horsens tilstede for at købe Koen,

og Svigersønnen skar, efterat han havde indfundet sig, Halsen over paa Koen. Der kom imidlertid ikke nogen Handel istand, da den ommeldte Slagter, der var vidende om, at Koen var selvdød, og som har forklaret, at han kun vilde bruge Kjødet til Svineføde, ikke vilde give den Pris, som Vejmanden forlangte, men derimod foranledigede han, at Tiltalte Alfred Ludvig Kraul tog ud til Vejmanden og afkjøbte denne Koen for 15 Kr. Bemeldte Tiltalte var, forinden Handelen blev indgaaet, vidende om, at Koen var selvdød, og at den havde ligget længere Tid, inden Halsen blev skaaret over paa den, og han blev, i alt Fald forinden han kjørte bort med den kjøbte Ko, underrettet om, at den formentlig var død af Nikotinforgiftning, idet den Dagen forud var bleven vasket med Tobakssauce og kort efter Vaskningen var bleven syg og derefter død om Natten uden forinden at have fejlet noget.

Den nævnte Tiltalte kjørte derefter Koen hjem til sin Fader, Tiltalte Jørgen Carl Kraul, og det er ved dennes egen Tilstaelse godtgjort, at Sønnen strax fortalte ham, at Koen, som Faderen vidste var selvdød, var død efterat være vasket med Tobakssauce, uden at have fejlet noget i Forvejen. Begge de Tiltalte have derhos forklaret, at de bleve enige om, at Koen, der var indkjøbt for Faderens Regning, skulde sælges som Menneskeføde, at der har været fuld Forstaaelse mellem dem om, at Sønnen skulde falbyde Kjødet som godt og frisk Kjød og ikke ved Salget gjøre opmærksom paa, at det var Kjød af et selvdødt Kreatur, og at det muligt var forgiftet, men lade Kjøberne være uvidende derom, samt endelig at Udbyttet skulde fordeles saaledes, at Sønnen, saafremt Kjødet udbragtes til over 30 Kr., skulde tilsvare Faderen dette Beløb og selv beholde det Overskydende, hvorimod Faderen, saafremt dette Beløb ikke indkom, skulde nøjes med, hvad Sønnen fik Kjødet udbragt til.

Tiltalte Alfred Ludvig Kraul solgte derefter den 22 og 23 Marts d. A. en Del af Kjødet — som det maa antages, paa noget nær den halve Del af Koen — dels til Landboere, dels til forskellige Personer i Horsens for en Betaling af ca. 30 Øre pr. Pd., idet han ikke fortalte Kjøberne noget om, at Kjødet var af et selvdødt Kreatur, og endmindre, at det muligt var forgiftet, men tvertimod udtalte, at det var godt Kjød. Den øvrige Del af Kjødet, der forefandtes hos Tiltalte Jørgen Carl Kraul, blev, efterat det ved Politiets Foranstaltning var blevet undersøgt af tvende Dyr læger, der erklærede, at Kjødet, der bar tydelige Kjendetegn af at være af et selvdødt Kreatur, og som havde et væmmeligt Udseende, var absolut ubrugeligt til Føde for Mennesker og fuldstændig kassabelt, og at Nydelsen af samme vilde være i højeste Grad sundhedsfarlig, af Politiet foranstaltet overhældt med Petroleum og nedgravet.

Ved en anstillet Undersøgelse er det oplyst, at en yngre Mand, der havde spist af det solgte Kjød, efter Nydelsen af dette havde faaet Diarrhoe, samt at i en Arbejdsmands Familie Konen og hendes Moder efter Nydelsen af Kjødet fik Kvalme, Manden var utilpas hele Dagen og den næste Dag fik Opkastninger, og et tre Fjerdingaar gammelt Barn fik Opkastninger, hvergang det havde spist noget af Kjødet, men iøvrigt er det ikke oplyst, at Nogen af dem, der havde nydt af Kjødet, har fejlet noget, og vedkommende Distriktslæge har erklæret, at det er ham umuligt at sige, om der er nogen Aarsagsforbindelse mellem de nævnte Sygdomssymptomer og Nydelsen af det ommeldte Kjød. Politimesteren har derhos hos en i Horsens boende Apotheker søgt oplyst, hvorvidt det ad kemisk Vej kunde konstateres, at der var Nikotin i Kjødet, men denne erklærede i Overensstemmelse med vedkommende Distriktslæge og en i Horsens boende Dyrlæge, at det var saa at sige umuligt at oplyse dette, og at han i alt Fald ikke kunde paatage sig ad kemisk Vej at paavise, hvorvidt Kjødet indeholdt Plantegift. Begge de Tiltalte have iøvrigt forklaret, at de ikke have antaget, at Koen virkelig var død af Nikotinforgiftning, og at de meget mere have antaget, at den var død af Forstoppelse.

Idet der efter det Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste de Tiltaltes Forklaringer om, at de ikke have antaget, at Koen var død som Følge af Forgiftning, ville de Tiltalte — af hvilke Alfred Ludvig Kraul, der er født i Aaret 1859, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, medens Jørgen Carl Kraul, der er født i Aaret 1833, tidligere ifølge Højesteretsdom af 29 Maj 1878 i Medfør af Straffelovens § 257 har været anset med Straf af simpelt Fængsel i 4 Uger — for deres ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257, jfr. § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemte til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver især.

Nr. 99. Bødker **Hans Christian Christensen**
(Hansen efter Ordre)

contra

Ane Marie Berthe Christensen, født **Andersen** (Ingen),
ang. Ophævelse af det mellem Parterne bestaaende Ægteskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1891: Indstævnte, Ane Marie Berthe Christensen, født Andersen, bør for Tiltale af Citanten, Bødker Hans Christian Christensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Herforth i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger i Forbindelse med Indstævntes i Dommen omtalte Optræden under Sagen og navnlig hendes udtrykkelige Vedgaaelse af at have bedrevet Hoer findes der at være tilvejebragt et efter Bestemmelserne i Lovens 3—16—15—1 tilstrækkeligt Bevis for den af Appellanten paaberaabte Søgsmalsgrund, og da han paa en efter Omstændighederne fyldestgjørende Maade har oplyst paa sin Side at have ført en anstændig Vandel i Ægteskabstiden, vil hans Paastand om Ophævelse af hans og Indstævntes Ægteskab med Ret for ham til at indgaa andet Ægteskab være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Appellantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Det mellem Appellanten og Indstævnte indgaaede Ægteskab bør være ophævet og Appellanten være berettiget til at indtræde i andet Ægteskab. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Herforth for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 30 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen for Høiesteret 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Bødker Hans Christian Christensen ifølge meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Herforth, det mellem ham og Indstævnte, hans Hustru Ane Marie Berthe Christensen, født Andersen, den

16 November 1879 indgaaede Ægteskab ophævet paa Grund af Indstævntes Hoersbrøde og sig tillagt Ret til nyt Ægteskabs Indgaaelse samt Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket sidste i hvert Fald er paastaet udrodet af det Offentlige. Til Støtte for sin Paastand har Citanten anført, at han i Begyndelsen af August Maaned 1889 efter at have faaet Mistanke om, at Indstævnte var ham utro, foreholdt hende dette, at hun derefter den 6te s. M. flyttede uden senere at være vendt tilbage til Citanten, og at hun den 28 April 1890 fødte et Pigebarn, til hvilket Citanten ikke er eller kan være Fader, da Indstævnte siden Aaret 1888 ikke har villet tilstede ham Samleje. Indstævnte, der har givet Møde personlig, har Intet havt mod Søgsmålet at erindre, og hun har ogsaa erkjendt Rigtigheden af, hvad Citanten har anbragt, samt udtalt som sin Overbevisning, at Citanten ikke er eller kan være Fader til det af hende den 28 April 1890 fødte Barn, som hun mener er født ca. 11 Maaneder, efterat hun havde forladt Citanten, men da der ikke, som foreskrevet i D. L. 3—16—15—1, ved Siden af Indstævntes Erkjendelse er oplyst Noget, der bestyrker Rigtigheden heraf, vil Citantens Paastand ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Herforth, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. i Salær, der udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 205. **Kjøbmand F. E. Th. Petersen**
som eneste Indehaver af Handelsfirmaet **Petersen & Jensen**
(Selv)

contra

Møllejejer og Handelsmand **R. H. Clarke** i Great Yarmouth
(Ingen),

betr. Betaling for et Parti Klid.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 April 1892: De Indstævnte, Handelsfirmaet Petersen & Jensen i Svendborg, bør til Sagsøgeren, Møllejejer og Handlende R. H. Clarke i Great Yarmouth, betale de paastævnte 287 Kr. 28 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Februar 1891, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at

udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Møllejer og Handlende i Great Yarmouth R. H. Clarke, af hvem de Indstævnte, Handelsfirmaet Petersen & Jensen i Svendborg ved Skrivelser af 3 og 16 Juni 1890 havde kjøbt 3 Tons grove Hvedeklid i Sække til en Pris af 95 sh. pr. Ton fob Yarmouth, og saaledes at Sækkene skulde betales med 6 d. pr. Styk, paa Vilkaar, at de Indstævnte skulde indsende Beløbet derfor strax efter Varernes Modtagelse, paa-staaet de Indstævnte, som modtog disse 3 Tons Klid i 60 Sække med et af dem fragtet Skib „Fuglen“ i Slutningen af samme Maaned, men ikke indsendte Betalingen derfor og derhos vægrede sig ved at honorere en af Sagsøgeren i den Anledning den 7 August s. A. trukken Vexel, dømte til at betale ham £ 15, 15 sh. eller, da à vista Kursen baade ved Beløbets Forfaldstid og Vexlens Præsentation var 18, 24, i Kronemønt 287 Kr. 28 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 3 Februar 1891 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der have erkjendt, at Sagen med Føje er anlagt mod dem ved deres Befuldmægtigede Overretssagfører M. Carlsen ved nærværende Ret som vedtaget Værne-thing, og som tillige have erkjendt at have modtaget de omhandlede 3 Tons grove Klid i god Stand og saaledes, at de endog havde nogen Overvægt, og som derfor endvidere have erkjendt for disse 3 Tons at skyldte £ 15, 15 sh., hvilket Beløb dog efter deres Formening kun bliver at omsætte til 285 Kr. 55 Øre, idet à vista Kursen paa Forligsklagens Dato den 3 Februar 1891 af dem antages at skulle lægges til Grund ved Udregningen i Kronemønt, have ikke desto mindre fordret sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger. De Indstævnte have nemlig gjort

gjældende, at de have en større Modfordring paa Sagsøgeren, og, medens de ikke have fundet Anledning til at anlægge Kontra-søgsmaal for samme, da en Dom herfra over Sagsøgeren ikke vilde være exigibel i England, have de derimod paastaet det af ham krævede Beløb likvideret i nævnte deres Modfordring. De have i saa Henseende anbragt, at de i Maj Maaned 1890 havde kjøbt fob Yarmouth af Sagsøgeren et større Parti Hvedeklid af en anden Sort til en Pris af 80 sh. pr. Ton, hvilke skulde indlades løst i af dem dertil fragtet Skib, saaledes at de skulde aabne Rembours i London for Betalingen mod endosseret Konnossement og bekræftet Fakturakopi, og at de overensstemmende med de derpaa udstedte Dokumenter, der lød paa 197½ Tons, indfrie de derfor udstedte Tratter i London med 790 £ St., at disse Hvedeklid ogsaa blev afskibede med det ovennævnte, af de Indstævnte fragtede Skib „Fuglen“ og efter en heldig Rejse ankom til Svendborg i fortrinlig Kondition i Slutningen af Juni 1890 sammen med de 3 Tons, men at det ved Varernes Ankomst til og Opvejning i Svendborg ved den offentlige Vejer og Maaler dersteds viste sig, at de kun vejede 391,080 Pd., og at der altsaa var en Undervægt, efter Fradrag af den ovenomtalte lille Overvægt paa de 3 Tons, af — efter en under Sagen stedfunden Berigtigelse — 9868 Pd., samt at der derfor tilkom dem en Godtgjørelse hos Sagsøgeren efter den skete Berigtigelse af 19 £ 8 sh. 11 d. eller, som anført, mere end det af denne paastævnte Beløb.

Sagsøgeren har imidlertid bestemt benægtet Rigtigheden af det saaledes af de Indstævnte Anbragte og gjort gjældende, at af de fra Yarmouth med „Fuglen“ i Juni Maaned 1890 løst i Skibet afgaaede og til de Indstævnte som 197½ Tons fakturerede Hvedeklid havde disse kun kjøbt 107 Tons af ham, der fuldt ud vare blævne indladede — hvad der formentlig klart fremgik af de af ham, der iøvrigt ikke havde Bevisbyrden, tilvejebragte Oplysninger —, men derimod kjøbt de øvrige, som 90½ Tons fakturerede, sidst indladede Hvedeklid af et andet Møllefirma i Yarmouth, Gambling Brothers, og at der derfor i ethvert Fald ikke kunde paahvile Sagsøgeren noget Ansvar for den Undervægt, der skulde have været ved Losningen i Svendborg, og som iøvrigt kunde hidrøre dels fra Svind, dels fra at de Indstævnte mulig ikke havde modtaget al den indladede Klid. Sagsøgeren har derhos i Forbindelse dermed fremhævet, at de Indstævnte efter hele Handelens Karakter overhovedet ikke kunde gjøre Ansvar gjældende for Undervægt, medmindre de positivt beviste, at det dem fakturerede Kvantum ikke var blevet indladet i Yarmouth. Og, idet der, selv om de Indstævnte maatte have noget Krav paa Godtgjørelse for den paastaede Undervægt, i ethvert Fald efter det Anførte kun deraf kunde falde en saa stor Del paa ham, som vilde svare til Forholdet mellem de af

ham afskibede 107 Tons og det hele fakturerede Kvantum 197 $\frac{1}{2}$ Tons, hvorefter 5152 Pd. højst kunde betragtes som hans Part af Undervægten, hvad der vilde medføre en Godtgørelse af 10 £ 3 sh., har han subsidiært fordret sig tilkjendt Forskjellen mellem 15 £ 15 sh. og 10 £ 3 sh., o: 5 £ 12 sh. eller, beregnet til Kurs 18.24, 102 Kr. 14 Øre, og til denne subsidiære Paa-stand have de Indstævnte ligeledes subsidiært sluttet sig, kun med Fordring om, at de 5 £ 12 sh. ikke udregnes til mere end 101 Kr. 81 Øre.

Efter hvad der er fremkommet under Sagen, havde de Indstævnte den 1 Maj 1890 tilskrevet saavel Sagsøgeren som det ovennævnte Firma Gambling Brothers for at erfare deres Priser for Levering af et vist Kvantum Hvedeklid fob i den følgende Del af Aaret, hvad Gambling Brothers besvarede den 6 Maj ved at tilbyde at levere 100 Tons i Juni og Juli til 80 sh. pr. Ton frit ombord med Betaling mod Dokumenterne. Sagsøgeren, om hvem det ikke er oplyst, om han forinden havde svaret derpaa, men som tillige havde modtaget et Telegram fra de Indstævnte lydende paa at telegraferede laveste Tilbud omkring 200 Tons Hvedeklid fob Sejlskib, telegraferede derimod den 8 Maj 1890 til Indstævnte: „Tilbyder 100 Tons Gambblings, 100 Tons Clarkes 80 sh. fob; Svar strax“, og, da han derpaa samme Dag fra de Indstævnte fik et Telegram gaaende ud paa, at de vilde modtage 200 à 250 Tons at aftage før 15 Juli med Sejler eller Dampskib, ligesom de kunde fragte, og hvori anmodedes om Stadfæstelse, telegraferede yderligere samme Dag til de Indstævnte: „Modtager Tilbudet“. Den 9 Maj tilskrev Sagsøgeren derhos de Indstævnte, at han havde modtaget disses Telegram, der akcepterede „200 Tons Klid à 80 sh. pr. Ton fob Yarmouth — 100 Tons at levere af mig og de andre 100 Tons af de Herr Gambling —, Afskibning forinden den 10 Juli med Sejler eller Damp“, idet der derhos i Brevet tilføjedes nogle Bemærkninger om den hensigtsmæssigste Afskibningsmaade, og de Indstævnte, hvis de ønskede en Skibsmægler i Yarmouth, henvistes til D'hrr. Barber & Co. dersteds. Samme Dag tilskrev de Indstævnte Gambling Brothers, at de havde modtaget disses Brev af 6 Maj, og at de den 8 Maj havde akcepteret et Parti af deres Klid gennem Clarke, samt udbad sig Tilbud paa senere Leveringer af Klid i et vist Omfang fob i 1890 med Tilføjende, at de Indstævnte, da hver for sig mulig ikke kunde levere saa store Partier, havde skrevet til Clarke, at Klidpartierne kunde leveres dels af ham, dels af Gambling Brothers, som de kunde arrangere det indbyrdes, og derfor anmodede disse sidste om snarest at tale med Clarke derom og lade ham telegraferede laveste Tilbud. Uden at det ses, hvorvidt der er sket yderligere i Anledning deraf, tilskrev de Indstævnte den 18 Maj s. A. Sagsøgeren, at de vilde tage hans, Gambblings og yderligere af dem

hos et tredje Firma købte 100 Tons, ialt 300 à 350 Tons Klid, med en Damper i den første Halvdel af Juli, hvad Sagsøgeren besvarede den 23 Maj med en Skrivelse, hvori han i Anledning af den annoncerede Afsendelse af en Damper i den første Del af Juli „for de 100 Tons Klid fra mig, min Part af de Indstævntes Kjøb af 200 Tons“, udbød sig nærmere Oplysninger om Skibets Ankomst m. m. Allerede den 24 Maj havde de Indstævnte imidlertid skrevet yderligere til Sagsøgeren, at de havde ordnet sig anderledes med de 100 Tons fra den nævnte Trediemand, at de saaledes kun havde Sagsøgerens og Gamblings Klid, 200 à 250 Tons, at tage med Damper, og at han og Gamblings maatte være istand til at kunne lade i en saadan Damper i 1ste Halvdel af Juli, men at de Indstævnte, for at kunne fragte med Sikkerhed, anmodede om telegrafisk Meddelelse om, at han og Gamblings vilde levere til en saadan Damper, idet de Indstævnte tilføjede: „vi skrive ikke til D'hr. Gambling, men betragte Deres Svar som bindende ogsaa for disse“.

I Svar derpaa sendte Sagsøgeren de Indstævnte en Skrivelse af 28 Maj, hvori han, næst at udtale sig om Indladningen af sine 100 Tons med Tilføjende, at de vilde være parate til Indskibning til en opgiven Tid overensstemmende med Salget, udtrykkelig udtalte: „Jeg holder mig i ingen Henseende ansvarlig for D'hr. Gambling. Jeg solgte Dem 100 Tons Klid, og jeg vil drage Omsorg for at opfylde min Kontrakt“. I Svar derpaa af 3 Juni s. A. erkjendte de Indstævnte at have modtaget den nysnævnte Skrivelse uden at knytte nogen Bemærkning til dens foranferte Indhold og tilføjede, at de, hvad Firmaet Barber & Co. antoges allerede at have meddelt, nu havde fragtet Skibet „Fuglen“, der laa ved Yarmouth, til Sagsøgerens og D'hr. Gamblings Klid, dog saaledes at Indladningen først maatte begynde den 15 Juni. I Skrivelsen gik de Indstævnte derhos, som i Begyndelsen af nærværende Dom udtalt, ind paa at købe de 3 Tons ligeledes med „Fuglen“ afskibede grove Hvedeklid i Sække, hvorom der havde været indeholdt Tilbud i Sagsøgerens Brev af 28 Maj. Den 3 Juni tilskrev de Indstævnte ligeledes Gambling Brothers, at de, hvad disse iøvrigt ogsaa antoges allerede at have erfaret fra Barber & Co., havde fragtet „Fuglen“ til Kliddene fra Dem (ø: Gambling Brothers) og Clarke. Den 16 Juni meddelte de Indstævnte endelig i særskilte Skrivelser til Sagsøgeren og til Gambling Brothers hver især af disse, at de havde aabnet Rembours i London for det Parti Klid, der fra Paagældende vilde blive afsendt med „Fuglen“, saaledes at Betaling vilde ske mod Endossement paa Konnossement og Fakturakopi. Den 20 Juni blev der derhos af Skipperen paa „Fuglen“ udfærdiget 3 Konnossementer paa de indskibede Partier Klid, nemlig et paa de 3 Tons grove Klid i Sække, som skulde betales ved Ankomsten her ifølge derom ved særlig Skrivelse

den 16 Juni truffen Aftale, et paa de 107 andre Tons fra Sagsøgeren og et paa de 90 $\frac{1}{2}$ Tons fra Gambling Brothers — alle tre forsynede med et Forbehold fra Skipperen om, at Vægt, Kvantitet og Kvalitet vare ubekjendte —, ligesom der samme Dag blev udfærdiget tre dermed stemmende særskilte Fakturaer, de to fra Sagsøgeren og den ene fra Gambling Brothers. Det bemærkes derhos endnu, at de Indstævnte den 25 Juli 1890 i en Skrivelse til Gambling Brothers udtalte, at de vilde holde disse eller Sagsøgeren ansvarlig for de heved 5 Tons, som der ifølge den i Svendborg stedfundne Opvejning efter deres For mening maatte være blevet indskibet for lidt i Yarmouth.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes der nu at maatte gives Sagsøgeren Medhold i, at de Indstævnte, omend Telegrammet af 8 Maj 1890 kunde synes noget uklart, i alt Fald ved det senere Passerede selv have erkjendt kun at have kjøbt 107 Tons af de omhandlede 197 $\frac{1}{2}$ Tons Hvedeklid af Sagsøgeren og derimod at have kjøbt de øvrige 90 $\frac{1}{2}$ Tons direkte af Firmaet Gambling Brothers, og det maa heraf blive en Følge, at de Indstævnte med Hensyn til disse 90 $\frac{1}{2}$ Tons i Mangel af anden særlig Bestemmelse kun kunne holde sig til det nævnte Firma, og at Sagsøgeren overhovedet kun kunde gøres ansvarlig med Hensyn til den Undervægt, der forefandtes ved Klidernes Udlosning til de Indstævnte, forsaaavidt og i saadant Omfang som der maatte være Grund til at antage, at der ikke var blevet indladet fuldt ud 107 Tons Klid af Sagsøgeren. Det er derhos vel ikke godtgjort, at Firmaet Barber & Co., der have attesteret, at Sagsøgeren indladede 107 Tons Klid i „Fuglen“, paa de Indstævntes Vegne og som deres Befuldmægtigede førte Kontrol med Indladningen, hvad Sagsøgeren har paastaat. Men, da de Indstævnte ikke udtrykkelig havde be-tinget sig, at Sagsøgeren skulde tilvejebringe offentlig Vejerattest fra Yarmouth om det dersteds indladede Kvantum eller træffe andre Foranstaltninger til Godtgjørelse af dets Størrelse, følger det af den paagjældende Handels Natur som en fob-Handel, at de Indstævnte selv maatte gøre de fornødne Skridt til at føre Kontrol i saa Hensende og, naar de undlode dette, ikke kunde høres med Indsigelse om, at Sagsøgeren ikke havde indladet det ham paahvilende Kvantum, uden selv at føre fuldt ud Bevis derfor. Og det er nu saa langt fra, at de Indstævnte have ført et saadant Bevis, at det end ikke deraf, at den til dem i Svendborg fra „Fuglen“ udvejede Klid havde den tidligere omtalte Undervægt, med Nødvendighed fremgaar, at der ikke i Yarmouth er blevet indladet 197 $\frac{1}{2}$ Tons — hvad heller ikke kan siges at være godtgjort ved en fremlagt Udskrift af „Fuglen“s Logbog og Erklæring fra dette Skibs Kaptajn og Styrmand —, endsi-ge at der skulde være oplyst Noget om, at Undervægten eller nogen Del deraf skulde hidrøre fra den af Sagsøgeren indladede Del

af Ladningen, idet der efter det tidligere Anførte heller ikke kunde paahvile ham noget Ansvar for, at der ikke var blevet truffet Skridt til, at hans Del blev holdt afsondret fra, hvad der fra Gambling Brothers ligeledes blev indladet løst i Skibet. Det vil derfor være unødvendigt at komme nærmere ind paa, hvilken Betydning der maatte kunne tillægges den ovenfor nævnte, af Barber & Co. afgivne Erklæring om, at Sagsøgeren virkelig havde indladet 107 Tons, og en af Sagsøgerens egen Vejerformand ligeledes afgiven Erklæring i samme Retning.

Idet de Indstævnte derfor ville have at betale Sagsøgeren de for de 3 Tons Klid i Sække fordrede 15 £ 15 sh. fuldt ud, findes dette Beløb derhos at burde omsættes til Kronemønt efter à vista Kursen paa den Tid, da det skulde have været betalt, hvilken Kurs, hvad der er uomtvistet, var 18.24, og de Indstævnte ville derfor have at betale Sagsøgeren de paastævnte 287 Kr. 28 Øre med Renter som fordret, hvorhos de findes at burde tilsvare ham Sagens Omkostninger efter Omstændighederne med 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 23 December.

Nr. 23. Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Hansen efter Ordre)

contra

Greve K. B. L. A. Brockenhuus-Schack til Stamhuset Giesegaard (Zahle ved Shaw),

betr. Indstævntes Ret til at oppebære en Kirketiende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1889: Indstævnte, Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Kammerherre J. F. Scavenius, paa Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenets Vegne bør til Citanten, Kammerherre, Greve Brockenhuus-Schack som Besidder af Stamhuset Giesegaard og det derunder hørende Gram Gods med Fohl Kirke, i Erstatning for den ovennævnte tidligere af Beboerne af Distriktet Obbekjær erlagte Tiende til bemeldte Kirke betale det 25-dobbelte Beløb af den paagjældende Korn- og Kvægtiendes gjennemsnitlige aarlige Værdi, beregnet efter Gjennemsnitsprisen

af Kapitelstaxterne for Ribe Amt for de 20 Aar 1861—1880, tillagt et saadant Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af de øvrige til bemeldte Tiende hørende Præstationer, men med Fradrag af det Beløb, hvormed de samme Mænd maatte skjønne, at Citantens Udgifter som Kirkeejer forringes ved, at Obbekjær-Distriktet er henvist til en anden Kirke og Kirkegaard. Af det Citanten herefter tilkommende Beløb bør Indstævnte derhos tilsvare ham Renter 5 pCt. p. a. fra den 21 Juli 1881, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges Overretsprokurator J. Meyer i Salær 70 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Sagsøgeren i første Instants, Kammerherre, Greve Brockenhuus-Schack, afgaaet ved Døden, hvorefter hans Dødsbo og den nuværende Besidder af Stamhuset Giesegaard ere indtraadte i Sagen og have kontrapaaanket Dommen.

I Dommen er det med Føje antaget, at Beboerne af Distriktet Obbekjær ved Fohl Kirkes Henlæggelse under fremmed Statshøjhed havde mistet den retlige Adgang til at søge bemeldte Kirke, og den danske Regjering maatte derfor, idet Tiendeejeren saaledes maatte anses at være ude af Stand til at opfylde de ham som saadan paa hvilende Forpligtelser i Forhold til Beboerne af det nævnte Distrikt, være beføjet til at foranstalte Distriktet henlagt til en under dansk Statsmyndighed staaende Kirke og i Forbindelse hermed at henlægge Tienden til en saadan Kirke. Da nu den omhandlede, som Følge af Krigens Udfald af Regjeringen trufne Foranstaltning ikke efter Forholdets Natur findes at kunne paaføre Staten nogen Erstatningspligt overfor Tiendeejeren, vil Hovedappellanten være at frifinde for Kontraappellanternes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Hovedappellantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet bør for Kontraappellanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Kontraappellanterne 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Meyer for Lands-

over- samt Hof- og Stadsretten 70 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen for Høiesteret 150 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved den i Henhold til Fredstraktaten af 30 Oktober 1864 foretagne Grændseregulering blev det forhen kongerigske Distrikt Obbekjær, som i kirkelig Henseende hørte til det slesvigske Sogn Fohl, adskilt fra dette, idet den øvrige Del af Sognet med Sognekirken forblev ved Slesvig. Desuagtet vedbleve imidlertid de tidligere Sogneforhold i det Hele faktisk at bestaa, idet Beboerne af Obbekjær-Distriktet fremdeles benyttede deres gamle, nu under fremmed Statshøjhed hørende Kirke, og erlagde Kirke- og Præstetiende sammesteds. En kort efter af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet paatænkt Forandring af dette Forhold ved at henlægge Obbekjær-Distriktet til et kongerigsk Sogn blev stillet i Bero, da Beboerne paa Anledning udtalte Ønsket om det gamle Forholds fortsatte Bestaaen. Først i 1876 blev der, foranlediget ved at den preussiske Regering i det foregaaende Aar for sit Vedkommende havde hævet et lignende Forhold, hvor Sognets Kirke var forbleven i Kongeriget, af nævnte Ministerium foretaget de indledende Skridt til Gjennemførelsen af den paatænkte Forandring, som sluttelig udførtes saaledes, at Obbekjær i Forening med det ligeledes i Kongeriget indlemmede Distrikt af det slesvigske Sogn Hygum oprettedes til et selvstændigt Sogn, som erholdt en ny opbygget, den 20 December 1885 indviet Kirke.

Allerede den 3 Marts 1881 havde Ministeriet imidlertid tilskrevet Stiftsøvrigheden over Ribe Stift om for de tiendeydende Beboere i Obbekjær at lade nedlægge Forbud imod, at de for Aaret 1881 og fremtidig erlagde Kirke- og Præstetiende til Fohl Sogns Kirke og Præst, idet disse Tiender som tilkommende den paatænkte nye Kirke i Obbekjær og den eventuelle Sognepræst sammesteds foreløbig vilde være at indbetale til Stiftsøvrigheden. Herom underrettede Ministeriet samme Dag Citanten, Kammerherre, Greve Brockenhuus-Schack til Stamhuset Giesegaard, der som Besidder af nævnte Stamhus og det derunder hørende Gram Gods i Slesvig er Ejer af den til Godset hørende Fohl Kirke og som saadan hidtil havde oppebaaret Kirketiende fra Obbekjærs Beboere, og den 21 Juli s. A. blev det foranførte Forbud nedlagt af Fogden i Ribe Herred, hvorefter de tiendeplichtige Beboere i Obbekjær fra og med Aaret 1881 have undladt at erlægge Tiende til Fohl Kirke.

Da Citanten anser dette Forbud for ulovligt, har han anlagt nærværende Sag, hvorunder hans principale Paastand gaar ud paa, at Citanten som Besidder af Stamhuset Giesegaard og det derunder hørende Gram Gods med Fohl Kirke og Kirke-tiende i Forhold til Kirke- og Undervisningsministeriet kjendes berettiget til at oppebære Kirketienden, saavel Korn-tienden, fastsat til 10 Tdr. Rug aarlig, som Kvægtienden, ansat til 1 Td. 1 Skp. 3¹⁰/₁₆ Fdk. Byg aarlig, og øvrige Tiendepræstationer, herunder Præstationer af Arbejde, saavel Kjørsler som Haandarbejde til Kirkens Vedligeholdelse af Distriktet Obbekjær, samt at Ministeriet tilpligtes at foranledige det forannævnte Forbud ophævet, eller subsidiært, at Ministeriet tilpligtes at betale Citanten fuld Erstatning for det ham ved Forbudet tilføjede Tab, der udgjør Værdien af den nævnte Korn- og Kvægtiende, beregnet efter en Gjennemsnitspris af Kapitelstaxterne for Ribe Amt for de 20 Aar 1861—80, taget 25 Gange, tilligemed Værdien af de øvrige ovennævnte Præstationer, fastsat ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, samt derhos under alle Omstændigheder, at Ministeriet tilpligtes at betale ham den af Ministeriet af Distriktet Obbekjær fra den 21 Juli 1881 til Stævningens Dato den 9 Februar 1887 oppebaarne Kirketiende af enhver Art med de af samme til sidstnævnte Dato indvundne Renter, med 5 pCt. Renter p. a. heraf fra denne Dato til Betaling sker, saavelsom den Kirketiende, der fremtidig af Ministeriet maatte oppebares af Distriktet, indtil Forbudet hæves, eller indtil fuld Erstatning betales Citanten, med 5 pCt. Rente p. a. fra Modtagelsesdagen, indtil Betaling sker. Aldeles subsidiært har Citanten modificeret sin Erstatningspaastand derhen, at der i det ham Tilkommende afgaar et saa stort Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne, at hans Udgifter som Kirkeejer forringes ved, at Obbekjær-Distriktet er henvist til en anden (kongerigsk) Kirke og Kirkegaard. Endelig har Citanten for alle Tilfælde paastaet Ministeriet tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte, hvem der er tilstaaet fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator J. Meyer, paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, hvilket denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige.

Til Støtte for det af Ministeriet nedlagte Forbud har Indstævnte anført, at Citanten, ved at den Del af Fohl Sogn, hvori Kirken er, er kommen under fremmed Statshøjhed, er bleven ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser som Kirkeejer ligeoverfor Beboerne i Obbekjær. Det er vel saa, at der faktisk ikke af den preussiske Regjering er bleven lagt Obbekjærs Beboere nogen Hindring i Vejen for Benyttelsen af Kirken, men

ligesom der ikke fra dansk Side kan føres det i Lovgivningen foreskrevne administrative Tilsyn med, at Citanten opfylder sin Forpligtelse som Kirkeejer, saaledes vil Citanten ikke kunne forhindre, at den preussiske Regering forbyder Beboerne i Obbekjær at benytte Kirken, ligesaa lidt som at der paabydes en saadan Forandring i Henseende til den kirkelige Ritus, Sproget, som skal anvendes ved Gudstjenesten m. m., at Kirken ikke kan benyttes af dem. Det gjøres i Forbindelse hermed gjældende, at den en Kirkeejer tilkommende Ret til at oppebære Tiende er af offentligretlig Karakter, saaledes at den nødvendige Forudsætning for samme er, at Tienden anvendes efter sin i Lovgivningen grundede Bestemmelse, nemlig at skaffe paagjældende Tiendeydere en Kirke til Foretagelse af de kirkelige Handlinger. Men i nærværende Tilfælde maa Fohl Kirke anses som ikke eksisterende for Obbekjærs Beboere, da de ikke have nogetsomhelst Krav paa at faa kirkelige Handlinger udførte der. Ihvorvel der saaledes ikke foreligger noget om, at Citanten har gjort Brud paa sine Forpligtelser som Kirkeejer, har den Omstændighed, at Kirken er kommen under preussisk Statshøjhed — en Begivenhed, der kan lignedes med Kirkens hændelige Undergang, i hvilket Tilfælde Kirkeejeren maa miste sin Ret til at oppebære Tienden, medmindre han skaffer Menigheden en ny Kirke — bevirket, at Forudsætningen for Citantens Ret er bristet, hvorfor Ministeriet formentlig har været fuldt berettiget til at paalægge Tiendeyderne i Obbekjær fremtidig at erlægge Tiende til den Kirke, hvortil de vilde komme til at høre.

Der maa nu vel gives Indstævnte Medhold i, at Beboerne af Distriktet Obbekjær, efterat de ved Fohl Kirkes Henlæggelse under fremmed Statshøjhed havde mistet den retlige Adgang til at søge bemeldte Kirke, ejheller kunde være retlig forpligtede til at yde Tiende til denne, og at den danske Statsmyndighed, om end Forholdet i længere Tid faktisk var forblevet uforandret, maatte være berettiget til at bringe dette faktiske Forhold til Ophør, naar den dertil fandt Anledning. Som Følge heraf kunde Citanten, efterat det ommeldte Forbud var nedlagt, ikke længere fordrø den paagjældende Tiende erlagt til sig. Men da Citanten er uden al Skyld i den skete Forandring, og den paagjældende Tiende fremdeles udredes og anvendes af den danske Statsmyndighed i andet Øjemed, maa Citanten, der besad Tienden med privatretlig Adkomst, være berettiget til at erholde fuld Erstatning af den danske Statskasse for det ham ved Afsavnet af Tienden forvoldte Indtægtstab, og denne Erstatning findes da navnlig at burde bestemmes til det 25-dobbelte Beløb af den paagjældende Korn- og Kvægtiendes gennemsnitlige aarlige Værdi, beregnet efter Gjennemsnitsprisen af Kapitelstaxterne for Ribe Amt for de 20 Aar 1861—80, tillagt et saadant Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af de

øvrige til Tienden hørende Præstationer, men med Fradrag af det Beløb, hvormed de samme Mænd maatte skjønne, at Citantens Udgifter som Kirkeejer forringes ved, at Obbekjær-Distriktet er henvist til en anden Kirke og Kirkegaard. Af det Beløb, der saaledes tilkommer Citanten, vil der derhos være at tillægge ham Renter 5 pCt. p. a. fra Forbudets Dato den 21 Juli 1881 til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil være at tillægge Overretsprokurator Meyer, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 70 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller ekstraordinære Session.

Mandagen den 2 Januar.

Nr. 340.

Advokat Nellemann

contra

Johan Valdemar Lundberg (Def. Hansen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Vold.

Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extrarets Dom af 23 August 1892: Tiltalte, Johan Valdemar Lundberg, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Munksgaard, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1892: Tiltalte Johan Valdemar Lundberg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Apothekermedhjælper Lassen betale 70 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Snedkerlærling Johan Valdemar Lundberg for Vold. Efter Sagens Oplysninger blev Apothekermedhjælper Lassen, da han den 26 Juli d. A. omtrent Kl. 11 om Aftenen passerede Adelgade i Skive, standset af en Blikkenslagerlærling, hvis Hensigt efter dennes egen Forklaring var at genere ham, og medens Lassen og Lærlingen stod og skjændtes i den Anledning, kom der flere Personer, blandt disse ogsaa Tiltalte, tilstede, og er det nu ved dennes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der omtrent Kl. 9 samme Aften havde forladt en Kjælder i Byen, hvor han havde nydt noget bayersk Øl, og derefter havde drevet omkring i Gaderne, har uden nogen Anledning fra Lassens Side med en Spadserestok, der var ca. 1½" i Omkreds og forsynet med Jærndupsko, tilføjet Lassen et stærkt Slag i Ansigtet, ved hvilket Slag Stokken gik midt over over, hvorpaa han i Forening med sin Broder, der ogsaa var kommen tilstede, slog løs paa Lassen, der forgjæves søgte at værgе sig, indtil Tiltalte endelig ophørte med Angrebet, efter hvad han selv har forklaret, af egen Drift, medens en tilstedeværende Drejerlærling har forklaret, at det var ham, der lagde sig imellem og truede Tiltalte til at holde inde med Overfaldet.

Efter en af vedkommende Distriktslæge, der kort efter Overfaldet har undersøgt den Tilskadekomne, udstedt Attest havde Lassen faaet en voldsom Kontusion paa Overlæben, der havde fremkaldt stærk Blødning. Overlæben var derhos meget øm, ophovnet og rødblaa, og der fandtes Saar saavel paa den udvendige som paa den indvendige Side af Læben, ligesom et Par af Tænderne i Overmundten paa Grund af Slaget vare blevne

noget løsnede, og i en den 29 September d. A. foranlediget ved Overrettens Kjendelse udstedt yderligere Erklæring har Distriktslægen udtalt, at den Læsion, som i sin Tid blev tilføjet Lassen, har efterladt et Ar paa Overlæben samt bevirket en permanent Løsning af en Fortand i Overkjæben. Tiltalte, der maa antages at være af en voldsom Karakter, har ingen anden Grund kunnet angive til, at han overfaldt Lassen, som han ikke kjendte, end at denne stod og skjændtes med Blikkenslagerlærlingen, uden at Tiltalte, der ikke ved den Lejlighed havde været sammen med Lærlingen, dog kjendte noget til deres Mellemværende, og han har indrømmet, at om han end var blevet noget beruset i den ovennævnte Kjælder, var det meste af Rusen, han der havde faaet, gaaet over, da han overfaldt Lassen. Denne har under det paa Foranledning af Overretten optagne yderligere Forhør paastaet sig tilkjendt 20 Kr. som Erstatning for forskellige Klædningsstykker m. v., som han ved Overfaldet har faaet ødelagt, og 50 Kr. som Godtgjørelse for Lyde og Vansir, medens han har erklæret, ingen Helbredelsesudgifter at have havt og heller ikke at have lidt noget Næringstab. Medens Tiltalte intet har havt at erindre mod den af Lassen forlangte Erstatning for de ødelagte Gjenstande, har han derimod forment, at Godtgjørelsen for Lyde og Vansir var for høj; men efter Rettens Skjøn maa det forlangte Beløb efter Sagens samtlige Omstændigheder anses for passende.

For det heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1872 og som 2de Gange — henholdsvis i Aaret 1888 og 1889 — i Henhold til Tilbud indeen Skive Kjøbstads Politiret har erlagt mindre Bøder for Gadeordener, hvorhos han tillige i sidstnævnte Aar har faaet en Advarsel for Overtrædelse af bemeldte Jurisdiktions Politivedtægt, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have til Apothekermedhjælper Lassen at betale i Erstatning 70 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Januar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 50.

Mandagen den 2 Januar.

Nr. 331.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Tygesen Lauritsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 27 August 1892: Tiltalte Jens Peter Tygesen Lauritsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Værtshusholder R. S. Schmidt i Kleis Skov 13 Kr. 50 Øre, ligesom han bør udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, dorunder i Salær til Aktor Overretssagfører Plenge 12 Kr., og til Defensor Prokurator Bjerregaard 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1892: Tiltalte Jens Peter Tygesen Lauritsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold, hvis Fremstilling i den indankede Dom er yderligere bestyrket ved de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, vil han være at anse efter sidste Led af Straffelovens § 274, sammenholdt med § 263, sidste Led, samt efter §§ 257 og 253. Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Herredsthingsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorfor denne Dom i Henseende til Straffen bliver at stadfæste, medens det med Hensyn til Erstatningen og Aktionens Omkostninger maa forblive ved Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Peter Tygesen Lauritsen for Falek og Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i April Maaned d. A. havde taget Bopæl i Klakring og ernærede sig som Kommissionær, idet han daglig kjørte med Jernbanetoget til Horsens og her mod Godtgjørelse besørgede Ærinder for Landboere, har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Efter at Tiltalte i Maj Maaned d. A. af forhenværende Mejerist Søren Peter Jensen i Klakring havde modtaget et Beløb af 21 Kr. 54 Øre og en Gang i Forsommeren af Murer Peter Jacobsen sammesteds et Beløb af 28 Kr. 45 Øre, hvilke Pengesummer overgaves ham med Paalæg om dermed paa Overretts-sagfører, Godsforvalter Herschends Kontor i Horsens at betale 2de Auktionsregninger for Brændsel til de angivne Beløb, beholdt han selv de modtagne Penge i nogen Tid, hvad han dog maa antages, navnlig overfor Jacobsen, paa dennes Beskyldning derfor at have nægtet, og leverede derefter Regningerne tilbage til sine Kommittenter med en af ham selv foretagen Blyantspaategning „Betalt“, men uden Underskrift. Da dog baade Jensen og Jacobsen forlangte, at Tiltalte skulde skaffe en ordentlig Kvittering, indbetalte han under 20 Juni de paagjældende Beløb

til Overretssagfører Herschend, der forsynede hver af Regningerne med en Kvitteringspaategning lydende: „Betalt 20de Juni 92 Herschend“. For imidlertid at give det Udseende af, at han tidligere havde indbetalt Beløbene, rettede Tiltalte ved Radering Datoangivelsen fra den 20de til den 2den og tilbageleverede derefter Regningerne til de vedkommende.

I et lignende Forhold har Tiltalte gjort sig skyldig med Hensyn til et ham af Murer Anton Frederiksen af Klakring ligeledes til Berigtigelse af en Auktionsregning for Brændsel betroet Beløb af 16 Kr. 20 Øre, idet han, efter den 10 Juni d. A., at have betalt Regningen paa Godsforvalter Kampmanns Kontor i Horsens og erholdt den kvitteret af dennes Fuldmægtig Petersen med dennes Navns Underskrift, ved Radering rettede Datoen i Kvitteringen fra den 10de til den 1ste Juni.

Da Tiltalte en Gang i April Maaned d. A. for Stationsforvalter Olesen i Klakring skulde indkøbe en Flip og et Par Handsker hos Kjøbmand Rix i Horsens, foregav han ved Indkjøbet, at dette skete for Kjøbmand Harboe Petersen i Klakring, for ved denne Opgivelse at erholde den i Handelsforhold mellem Kjøbmænd almindelige Rabat. Da Gjenstandene kostede 90 Øre, erholdt han ogsaa ved Betalingen en Rabat af 5 Øre, som han, der maa antages af Olesen at have ladet sig levere Gjenstandenes fulde Pris, tilegnede sig. Uagtet den skete Betaling blev ved en Fejltagelse en ukvitteret Regning for Beløbet tilstillet Kjøbmand Harboe Petersen, hvorved det af Tiltalte begaaede svigagtige Forhold kom for Dagen, i hvilken Henseende iøvrigt bemærkes, at Kjøbmand Rix har erklæret, at han sandsynligvis vilde have indrømmet samme Rabat, hvis den virkelige Kjøbers Navn ved Indkjøbet var blevet opgivet for ham.

I Slutningen af Juni Maaned d. A., som det maa antages Lørdagen den 25de, henvendte Værtshusholder Rasmus Schmidt af Kleis Skov sig til Tiltalte, hvem han traf paa Vesterby Holdeplads, med Anmodning om at indkøbe til ham 2 Ankere bayersk Øl til 12 Kr. 50 Øre og $\frac{1}{2}$ Anker Hvidtøl til 1 Kr., hvorhos han leverede Tiltalte Beløbet 13 Kr. 50 Øre foruden 25 Øre i Honorar for Besørgelsen. Tiltalte bestilte ogsaa Øllet i Horsens, men dette blev sendt Værtshusholder Schmidt mod Efterkrav af 14 Kr. 90 Øre, idet Tiltalte havde beholdt de modtagne Penge, som han ej heller senere har tilbagebetalt, hvorfor Besvegne har begjært ham tiltalt til Straf og Erstatning.

For de af Tiltalte saaledes begaaede Forbrydelser vil han, der er født i Aaret 1855, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 274, 1ste Led, cfr. § 268, 2det Led, § 257 og § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5

Dage. Derimod vil Underretsdommen, forsaavidt der ved samme er tilkjendt Værtshusholder Schmidt i Erstatning hos Tiltalte 13 Kr. 50 Øre, være at stadfæste.

Nr. 353.

Advokat Halkier

contra

Niels Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Oktober 1892: Tiltalte Niels Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, hvorhos han bør udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Jørgensen 10 Kr., og til Defensor Sagfører Rasmussen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte Niels Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extrareet hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Niels Larsen aktioneres for Tyveri, er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han en Dag i dette Aars Foraar, da han var beskjæftiget med at bortkjøre Fyld fra en Fabrikants Gaardsplads i Odense, har tilegnet sig et Par sammesteds henliggende sammenrullede eller sammentrykte gamle Blyplader, hvis Værdi ikke nøje har kunnet oplyses, men hvis Vægt maa antages at have udgjort mindst 130 Pd., og som han, der ikke vil have troet, at de havde nogen synderlig Værdi, derefter læssede paa Vognen og senere samme Dag solgte til en i Odense boende Smed for en Betaling, som, overensstemmende med hvad Tiltalte har forklaret, maa antages at have udgjort 8 Kr. 80 Øre.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, som er født den 17 April 1865, og som ved samme Kjøbstads Extrareets Dom af 10 Marts 1890 har været anset efter Straffelovens § 288, 2det Stk., jfr. § 47, samt § 294, jfr. tildels § 47, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, være at ansee efter samme Lovs § 228 med en Straf, som findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Den indankede Dom, hvorved Tiltalte i Henhold til samme Lovbestemmelse er anset med lige Art Fængsel i 2 Gange 3 Dage, medens Aktionens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, vil saaledes med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Tirsdagen den 3. Januar.

Nr. 350.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Gydesen (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Afgivelse af falsk Erklæring.

Bølling Nørre Herreds Extrareets Dom af 22 Juli 1892: Tiltalte Peter Gydesen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage; saa bør han og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor Sagfører Kjær 12 Kr. og til Defensor Sagfører Jensen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peter Gydesen for bedrageligt Forhold og Afgivelse af falsk Erklæring.

I Begyndelsen af Februar Maaned d. A. indgav Tiltalte, der er Indsiddet og boer paa Troldhede i Nørre Vium Sogn, til Sogneraadet for Vorgod og Nørre Vium Kommune en den 26 Januar d. A. dateret Begjæring om Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov af 9 April 1891, og ifølge denne Begjæring blev der af bemeldte Sogneraad den 6 Februar d. A. tilstaaet Tiltalte Alderdomsunderstøttelse, hvoraf der dog kun blev udbetalt ham som Forskud 15 Kr., idet Sogneraadet, efterat det var blevet samme meddelt, at Tiltalte havde været straffet og som Følge deraf var uberettiget til at erholde Alderdomsunderstøttelse, nægtede ham yderligere Understøttelse. Under den derefter paa Foranledning af Sogneraadet foretagne kriminelle Undersøgelse er det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, tilstrækkelig godtgjort, at han i den ovennævnte Begjæring — der er affattet ved Udfyldning af et af de i Henhold til bemeldte Lovs § 3 foreskrevne Skemaer og forsynet med Tiltaltes Underskrift, og som indeholder en Erklæring fra ham paa Tro og Love om, at samtlige Besvarelser af de stillede Spørgsmaal ere rigtige og afgivne uden Forbehold, saaledes at de ere i Overensstemmelse med Sandheden — har besvaret Skemaets Spørgsmaal 4, der er

saalydende: „Er Andrageren nogensinde ved Dom funden skyldig i en Forbrydelse og i bekræftende Fald naar og hvorledes?“ med Nej, uagtet han under en mod ham for bedrageligt Forhold samt Tilskyndelse til at afgive falsk Forklaring for Retten anlagt Sag ved den i samme inden Hammerum Herreds Extraret den 20 Juli 1887 afsagte Dom var bleven anset efter Straffelovens § 253, jfr. § 251 og § 146, jfr. § 46, sammenholdte med § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Uger, hvilken Straf han derefter havde udstaaet. Vel har nu Tiltalte under nærværende Sag paastaet, at den ham saaledes idømte Straf formentlig var uforskyldt, idet han i saa Henseende har erklæret, at han, som han har udtrykt sig, ikke veed af, at han havde gjort sig skyldig i Bedrageri eller i Tilskyndelse til at afgive falsk Forklaring for Retten, samt at han i sin Tid kun erklærede sig tilfreds med Dommen og afsonede Straffen, fordi han, der ved Dommens Afsigelse havde hensiddet arresteret i længere Tid, var kjed af at sidde længere i Arrest, hvorhos han har paastaet, at han, der saaledes vil have ment, at han ikke havde gjort sig skyldig i noget Forhold, som kunde have Indfyldelse paa hans Ret til at erholde Alderdomsunderstøttelse — i hvilken Henseende han under det ovennævnte efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør har anbragt, at Herredsfogden i Hammerum Herred, til hvem han havde henvendt sig med Begjæring om en Straffeattest, havde besvaret denne Henvendelse med en Ytring, som Tiltalte vil have opfattet saaledes, at der ikke kunde være noget til Hinder for, at han fik Alderdomsunderstøttelse — i hvert Fald aldrig har tænkt paa at tilsnige sig saadan Understøttelse ved falsk Opgivelse; men ligesom der ikke kan tages noget Hensyn til hans nævnte Erklæring om hans formentlige Uskyldighed i de Forhold, hvorfor han er dømt, idet han selvfølgelig i hvert Fald efter det ovennævnte Indhold af Spørgsmaalet i Skemaet maatte være pligtig at opgive den ham overgaaede Dom, saaledes kan det ej heller betvivles, at han har fortiet denne for at erholde den attraaede Understøttelse. I saa Henseende bemærkes, at Tiltalte, efter hvad han udtrykkelig har erkjendt under det nysnævnte Forhør, nok indsaa, at han ikke kunde faa Alderdomsunderstøttelse, naar han tidligere havde været straffet, samt at den ovennævnte af ham paaberaabte Ytring af Herredsfogden i Hammerum Herred — der efter Tiltaltes egen Forklaring kun gik ud paa, at han maatte betale for Straffeattesten, naar han selv begjærte den, men at den vilde blive meddelt uden Betaling, naar Sogneraadet rekvirerede den — ikke kan antages at have kunnet fremkalde den Opfattelse hos Tiltalte, at den ham overgaaede Dom var uden Betydning i den omhandlede Retning, hvorhos tilføjes, at Tiltalte, efter hvad den Mand, der har udfyldt Skemaet for ham, har forklæret under bemeldte Forhør, af denne udtrykkelig og

gjentagende blev spurgt, om han nogensinde havde været straffet, hvilke Spørgsmaal Tiltalte besvarede benægtende, uagtet det i Dommen omhandlede Forhold var paa Omtale mellem dem ved den paagjældende Lejlighed, ligesom det samme Spørgsmaal senere, efterat Tiltalte havde underskrevet Begjæringen, paany blev rettet til ham, da de to Mænd, der paa Skemaet have afgivet Attest om Tiltaltes Forhold, underskrevne denne Attest, og da atter af Tiltalte blev besvaret benægtende.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1825, og som, bortset fra den nævnte Dom, ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 257 og § 154 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 343.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Poulsen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1892: Tiltalte Jens Peter Poulsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, og idet Tiltalte efter sin egen Forklaring godt indsaa, at hans Optræden egnede sig til at afskrække de paagjældende Arbejdsmænd fra at arbejde, at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 210, sammenholdt med § 46. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peter Poulsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Peter Poulsen for Overtrædelse af Straffelovens § 210 — i hvilket Forhold Tiltalte er sigtet for at have gjort sig skyldig den 26 August d. A. overfor Kularbejdsmændene Peter Andersen, Anders Andersen, Christian Jacobsen og Frederik Hansen. Om hvad der ved den paagældende Lejlighed passerede, er ved Tiltaltes egen Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort følgende:

Den nævnte Dags Eftermiddag Klokken ca. 7 opholdt Tiltalte sig i en Beværtning i Knudsgade, hvor samtidig en Del andre Gjæster, derimellem de ovennævnte 4 Kularbejdsmænd, vare tilstede. De fire Kularbejdsmænd sad ved et Bord, Tiltalte sammen med nogle andre Personer ved et andet. En Gjæst, der sad ved et tredje Bord og ikke var i Selskab med Tiltalte, lod en Ytring falde om, at der var mange Skruebrækkere i Gasværkshavnen — ved hvilken Ytring sigtedes til Arbejdsfolk, som vare tagne i Arbejde ved Kullosning i Gasværkshavnen, efterat vedkommende Arbejdsgivere havde, i afvigte Foraar, afskediget en Del af deres gamle Arbejdere, fordi disse delvis havde nedlagt Arbejdet. Tiltalte — der havde paahørt denne Ytring og antog de ovennævnte fire Kularbejdsmænd for at være mellem dem, der saaledes havde taget Arbejde i de ældre Kularbejdes Sted — rejste sig nu og gik hen til det Bord, ved hvilket disse fire Mænd sad, og spurgte, „om han maatte sige nogle pæne Ord“, hvorpaa han ytrede til dem, „om de vidste, hvad Skruebrækkere var for Folk“, og at det ikke var rigtigt at tage Brødet ud af Munden paa Folk, der havde arbejdet i Gasværkshavnen i 10 Aar. Samtidigt trykkede han med sin Haand ovennævnte Jacobsen paa dennes Skulder, og da Jacobsen opfordrede ham til at tage Haanden bort, gav han Jacobsen et Puf med Haanden. Under det Ordskifte, som herved opstod, blev Tiltalte mere og mere hidsig og begyndte at trække sin Frakke af for at indlade sig i Slagsmaal med de fire Mænd, idet

han raabte, at selv om det skulde koste ham 20—30 Dages Vand og Brød, skulde Skruebrækkerne have Øretæver. Han blev imidlertid forhindret i yderligere Voldshandlinger, ved at nogle Tilstedeværende gik imellem. Tiltalte har udsagt, at hans ommeldte Fremfærd blev fremkaldt ved, at han — der iøvrigt selv er Murersvend og ikke har nogen direkte Interesse i Arbejdsforholdene i Gasværkshavnen — følte sig opbragt over den Mangel paa Sammenhold, som de Arbejdsfolk havde vist, der havde taget Arbejde i de andres Sted; han var derhos noget paavirket af Drikkevarer, han havde nydt, dog ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han sagde og gjorde. Han har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at tilføje de fire Kularbejds mænd nogen egentlig Skade, og at det heller ikke var hans bestemte Hensigt ved sin Adfærd at bevirke, at de holdt op med at arbejde i Havnen, idet han, som han har udtrykt sig, „ikke tænkte saa langt frem“, men at hans Optræden kun var beregnet paa at fortrædige dem, af Vrede over deres Arbejde i Havnen.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger — hvorved endnu bemærkes, at det Foreliggende ikke giver Grund til at tro, at nogen af de andre Tilstedeværende har været betænkt paa at gjøre fælles Sag med Tiltalte, eller at han skulde været gaet ud fra, at nogen af dem vilde dette — findes der ikke Føje til at antage, at Tiltalte med sin omhandlede Adfærd skulde have forbundet anden Hensigt end af ham forklaret, eller navnlig skulde have tilsigtet at tvinge de Paagjældende til at høre op med deres Arbejde. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 10 April 1858 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at Tiltalte efter Omstændighederne vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 6 Januar.

Nr. 16. **Aage Jens Kraft Gyldendal**
 eller nu hans Dødsbo ved executores testamenti i samme
 Overretssagførerne **W. Jørgensen** og **H. Carlsen** (Selv).
 Partikulier **Sophus Krohn** som Intervenient
 (Grüner ved Høgsbro)

contra

Overretssagfører **O. N. Nøkkentved m. Fl.** (Alberti),
 betr. Stadfæstelse af en Exekutionsforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 30 April 1887: Thi blev der for Sophie Vigger paa Rekvisiti Vegne, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i Rekvisiti ovennævnte, i Overformynderiet indestaaende Midler eller hans Ret til disses Udlevering og Udbetaling til Dækning af det æskede og yderligere æskede Promillegebyhr og Promillesalær à 15 Kr., saavidt fornødent gjøres og tilstrække kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1889: Den indankede Exekutionsforretning bør være ophævet. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der forelægges Overretssagfører W. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 9 April f. A. fremlagte, paa for lavt stemplet Papir skrevne Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at da Hovedappellanten efter Sagens Indstævning for Høiesteret er afgaaet ved Døden, ere Overretssagførerne W. Jørgensen og H. Carlsen, der som executores testamenti behandle hans Dødsbo, indtraadte i Sagen i hans Sted.

Om end enkelte af de i den indankede Dom anførte Bestemmelser i den omhandlede Arvepagt ikke kunne ansees for gyldige, fremgaar det dog af Arvepagtens Indhold i det Hele, at de paagjældende Overformynderimidler for det Tilfælde, at V. Gyldendals Hustru efter hans Død indtraadte i nyt Ægteskab, ikke skulde indgaa i det herved stiftede Formuefællesskab, men forblive udenfor dette som en Hustruen tilhørende Særformue, og i Dommen er det med Føje antaget, at en saadan Ordning gyldig har kunnet vedtages uden Konfirmation. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten Overretssagfører Nøkkentved 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en af Citanten, Aage Jens Kraft Gyldendals Forældre, Student Valdemar Gyldendal og Hustru, Marie Mathilde, født Smith-Hansteen, med hendes for dette Tilfælde beskikkede Værge, F. Hansteen, den 11 April 1866 oprettet saakaldet Arvepagt, blev det i Post 2 bl. A. bestemt, at, saafremt V. Gyldendal døde før sin Hustru, skulde der strax foretages Skifte, og at Hustruen da skulde være berettiget til forlods at udtage som sin Ejendom alt Indbo og Bohave samt øvrige Løsøreffekter, medens den hende tilkomende Boes- og Arvelod — hvorved dog det hende tillagte Indbo og Bohave m. v. skulde holdes aldeles udenfor Beregningen — skulde indsættes i Kjøbenhavns Overformynderi til livsvarig Rentenydelse for hende. Naar Hustruen derefter døde, gift eller ugift, med eller uden andre Livsarvinger af senere Ægteskab, skulde den saaledes i Kjøbenhavns Overformynderi til Rentenydelse for hende indestaende Kapital ifølge Post 2 d tilfalde deres fælles Livsarvinger til Deling efter Lovene, saaledes at Arven skulde betragtes som falden ved Hustruens Død, dog at hun skulde være berettiget til ved Testamente at disponere over $\frac{1}{3}$, en Trediedel, af den omhandlede Kapital.

Det hedder derefter i Arvepagtens Post 4, at saa længe den ovenomhandlede, til Rentenydelse for Hustruen i Overformyndriet indsatte Kapital dør indestod, skulde der hverken i samme eller i Renterne deraf kunne gjøres Exekution, Arrest eller Beslag for nogen Gjæld, ligesom Kapital og Renter overhovedet ikke maatte komme hendes eventuelle Kreditorer tilgode; hvorfor Renterne ej heller af hende skulde kunne pantsættes eller overdrages til Trediemand, men kun udbetales mod hendes egenhændige Kvittering eller mod Kvittering af den, hvem hun ved en almindelig, til enhver Tid gjenkaldelig Fuldmagt bemyndigede til sammes Modtagelse.

Endelig udtaltes det i Arvepagtens Post 5 som en Selvfølge, at ogsaa de Manden paa Skiftet efter hans afdøde Fader, Jens Kraft Gyldendal, udlagte, i Kjøbenhavns Overformynderi indestaende Rdl. 55,428 Sk. 25 $\frac{1}{3}$, hvoraf hans Moder nød Renterne for Livstid, vare indbefattede under de ovenomhandlede Dispositioner med den Indskrænkning, som var en Følge af den nævnte midlertidige Rentenydelse. Den heromhandlede Kapital skulde derfor i Tilfælde af Skifte pro rata fordeles paa de forskjellige Lodder.

Efterat V. Gyldendal var afgaaet ved Døden, blev der forholdt overensstemmende med bemeldte Arvepagt, og de til Rentenydelse for Hustruen, i Henhold til de foranførte Bestemmelser paa Skiftet udlagte Midler bleve da, i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 28 August 1875, indsatte i Kjøbenhavns Overformynderi, hvorhos saavel bemeldte Resolution som Arvepigten thinglæstes den 22 November 1875.

Den Afdødes Enke indgik senere Ægteskab med Partikulier Sophus Krohn, og ved et den 12 December 1881 udstedt Gjældsbevis erkjendte begge Ægtefæller at være Kontorist Fritz Hansteen et Beløb af 12,000 Kr. skyldig. Dette Gjældsbevis med et dertil sig sluttende Forlig af 4 Maj 1882 og Retten efter en derpaa hos Udstederne foretagen Exekutionsforretning overdrog Kreditor ved Transport af 6te s. M. til Lieutenant Gravesen, og efterat Forliget var blevet forældet, lod Transporthaveren ved sin Mandatarius, Indstævnte Overretssagfører O. N. Nøkkentved i Frederikssund, Udstederne sagsøge til Gjældens Betaling ved Kjøbenhavns Gjæsteret, ved hvis den 25 April 1887 afsagte Dom Marie Mathilde Krohn frifandt, medens Sophus Krohn blev tilpligtet at betale Gjælden, der med paaløbne Renter og Omkostninger da androg 14,902 Kr. 73 Øre, tilligemed Renter 6 pCt. p. a. af 12,000 Kr. og 5 pCt. p. a. af 2875 Kr. fra den 31 Januar 1887 til Betaling sker.

Til Fyldestgjørelse af bemeldte Dom har Indstævnte i sin fornævnte Egenskab ved Kongens Foged her i Staden under 30 April 1887 ladet foretage en Exekutionsforretning hos Sophus Krohn, ved hvilken Forretning der, til Dækning af Fordringen med Renter og Omkostninger, er givet Rekvirenten Udlæg i de i sin Tid paa Skiftet af Rekvisiti Hustrues og hendes forrige Mands Valdemar Gyldendals Bo til hende udlagte og nu Rekvisitus, som hendes Ægtemand, tilhørende, i Kjøbenhavns Overformynderi indestaaende Midler, af hvilke Enkefrue E. Gyldendal til sin Død har nydt Renterne, og som, da Exekutionen skete, formentes at udgjøre 49,116 Kr. 23 Øre, bestaaende af en af Blomsterfabrikant C. P. Franko udstedt Panteobligation, stor 24,000 Kr., og Resten kontant eller i Rekvisiti Ret til disse Midlers Udlevering og Udbetaling.

Efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 23 Februar f. A. har Citanten med Kurator, Overretssagfører Harald Carlsen, ved Stævning af 21 Marts næstefter indanket denne Exekutionsforretning her for Retten, hvor han, til hvem Sophus Krohn, der er indtraadt i Sagen, under enhver fornøden Reservation har siuttet sig, har paastaet, at det paagjældende Udlæg ophæves og annulleres som hvilende paa pro forma Transaktioner og i ethvert Fald som stridende mod hans Ret som den, der har et ubetinget Krav paa, at den indsatte Formue, og det saavel Kapital som Renter, disse sidste, forsaavidt de ikke direkte suksessivt i Overensstemmelse med Ægtepagtens Bestemmelser udbetales Rekvisiti Hustru personlig, bevares for ham som Ægtepagt-Opretternes eneste fælles Livsarving og eventuelt for hans Livsarvinger; subsidiært har han paastaet, at Exekutionen annulleres, forsaavidt den, i Forbindelse med de Exekutioner, som Indstævnte maa respektere, men overfor hvilke Citanten iøvrigt har taget ethvert Forbehold, maatte angribe de i Over-

formynderiet indestaaende Kapitaler saavidt, at der ej forbliver urørt i samme 30,663 Kr. 55 Øre — hvortil hans Moders Arvelod paa Skiftet efter hans Fader blev opgjort — med Renter, løbende fra hans Moders den 10 Juni f. A. indtrufne Død. Citanten har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham Appellsagens Omkostninger med et klækkeligt Beløb.

Den af Citanten ved Sagens sidste Foretagelse begjærte Udsættelse i 8 Dage findes ikke mod Indstævntes Protest at kunne bevilges, og Sagen, hvori Indstævnte har paastaet den indankede Eksekutionsforretning stadfæstet og Citanten tilpligtet at erstatte ham Appellens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, vil saaledes være endelig at paadømme.

Forsaavidt Citanten har støttet sin Paastand om Udlægets Ophævelse paa, at det fornævnte Gjældsbevis af 12 December 1881, med det dertil sig sluttende Forlig af 4 Maj 1882 m. v., alene skulde være pro forma Transaktioner, da kan denne Indsigelse — for hvilken Citanten iøvrigt ikke mod Indstævntes Benægtelse har ført noget Bevis — ikke under nærværende Sag tages i Betragtning, eftersom Gyldigheden af bemeldte Transaktioner er anerkjendt ved den fornævnte usvækkede Gjæsteretsdom af 25 April 1887.

Derimod skjønnes Citantens Paastand om det indankede Udlægs Ophævelse maatte tages tilfølge i Medhold af Bestemmelserne i den fornævnte, mellem Citantens Moder og hendes første Mand, Gyldendal, oprettede Arvepagt. Den ved de ovenfor anførte Bestemmelser i denne Arvepagts Post 2 skete Baandlæggelse af Hustruens Boes- og Arvelod, i Forbindelse med Bestemmelsen om, at disse Midler efter hendes Død, uanset om hun maatte have indgaaet andet Ægteskab og maatte efterlade sig andre Livsarvinger, skulde tilfalde hendes Børn med Gyldendal, skjønnes nemlig at have maattet medføre, at Midlerne, i Tilfælde af et nyt Ægteskab, ikke kunde indgaa i det herved stiftede Formuefællesskab, men maatte forblive udenfor samme som en Hustruen tilhørende Særformue, over hvilken hendes senere Ægtefælle ikke kunde erhverve nogen Raadighed. Og da nu Arvepagtens Bestemmelser herom i og for sig ere aldeles lovlige, og de paagældende Midler derhos, ved i Henhold til Justitsministeriets Tilladelse at indsættes i Overformynderiet, ere holdte tilstrækkeligt adskilte fra Hustruens og hendes senere Ægtefælles Fællesformue, samt da den paagældende Dom, ifølge hvilken det indankede Udlæg er gjort, alene gaar ud paa at tilpligte Krohn og Fællesboet at betale det indtalte Beløb, kan denne Dom ikke eksekveres i de her under Sagen omspurgte Midler. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører W. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 9 April

Sag aktioneres Ann Elizabeth Alfred for Tyveri, og har hun i saa Henseende afgivet følgende med det øvrige under Sagen Oplyste stemmende Tilstaaelse. Da hun, der havde en 11-aarig Søn at forsørge og ernære sig ved Kularbejde, ikke havde haft Arbejde i Tiden fra 1 til 18 August d. A. og som Følge deraf tilligemed Sønnen havde lidt Sult, havde hun gjentagne Gange følt sig fristet til at frastjæle sin Naboerske Helene Eagan, hvem hun jævnlig besøgte, nogle Smykker, i den Hensigt at sælge disse og saaledes skaffe sig Føde. Da hun om Morgenen den 17 August d. A. var aldeles blottet for Penge og ikke vidste Udvej til at fortjene noget, blev Fristelsen hende for stærk, og da Helene Eagan omtrent Kl. 9 var gaaet ud, benyttede hun denne Lejlighed til gennem hendes uafaaede Dør at gaa ind i hendes Værelse, hvor hun fra en uafaaet Kuffert tilegnede sig 3 umage Ørenringe, som hun derpaa solgte til Guldsmed Towers for 40 Cents, for hvilke hun købte Fødemidler til sig og Sønnen, ligesom hun ogsaa trakteredede Helene Eagan. Da hun den paafølgende Dag igjen var uden Penge, gik hun atter i Eagan's Fraværelse ind i dennes aabentstaaende Værelse og tilegnede sig fra Kufferten 3 Stykker af nogle brækkede Guldørenringe, som et andet Fruentimmer solgte for hende til Guldsmed Bornn for 15 Cents, hvoraf hun gav dette Fruentimmer 5 Cents.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Januar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 51—52.

Fredagen den 6 Januar.

Nr. 352. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ann Elizabeth Alfred (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den paafølgende Mandag stod hun imidlertid igjen uden Subsistensmidler, og gik hun da for 3die Gang ind i Eagan's uafsaasede Værelse og tilegnede sig fra Kufferten en Guldbrosche. Det havde været hendes Hensigt at pantsætte denne, for senere atter at indløse den og give den tilbage til Ejerinden, men hørte hun, forinden hun fik den pantsat, at Helene Eagan havde omtalt, at hun var bleven bestjaalen. Forskrækket herover lagde hun samme Dag Broschen tilbage indenfor Døren til Eagans Værelse, hvor denne senere fandt den, og da Eagan den næste Morgen udtalte til Gaardens Beboere, at hun, saafremt de øvrige stjaalne Sager ikke kom tilstede, vilde gjøre Anmeldelse til Politiet, tilstod Tiltalte dels af Frygt og dels af Anger over sin Gjerning de begaaede Tyverier for hende og lovede at erstatte hende de andre stjaalne Sagers Værdi. Den tilstedekomne Brosche er af Bestjaalne vurderet til D. 3 og er hende tilbageleveret, idet hun for sammes Vedkommende har frafaldet Erstatningspaastand. De andre Guldsager, der ikke have kunnet bringes tilstede, da de allerede vare indsmeltede af Guldsmedene, til hvem de vare solgte, have efter disses Udsagn havt den Guld værdi, som de betalte for dem, men har Bestjaalne vurderet dem, de 3 umage Ørenringe til D. 1.50 og de 3 Stykker af Guldørenringene til 75 Cents, mod hvilken Vurdering Tiltalte ingen Indvending har

gjort, og har Bestjaalne, der iøvrigt er gaaet i Forbøn for Tiltalte, dog paastaet sig disse tvende Beløb tilkjendt i Erstatning hos hende.

Tiltalte, som er født paa Øen Tortola, men har opholdt sig paa St. Thomas fra Barn af, og som er skjønnet at være om trent 29 Aar gammel, har forhen været straffet ifølge St. Thomæ Politiretsdom af 31 Marts 1885 med 60 Dages Tvangsarbejde for Tyveri og Bedrageri, og ifølge samme Rets Dom af 30 December 1885 med 96 Dages Tvangsarbejde for Tyveri, hvorhos hun mangfoldige Gange for mindre Forseelser som Gadeuorden og Udeblivelse fra Lægevisitationen har været anseet ved Politiretten og een Gang ved St. Thomæ Bythings Extraretsdom af 25 November 1880 for Gadeuorden med 8 Dages simpelt Fængsel. Ifølge den vestindiske Landsoverrettsdom af 16 November 1886 har hun endvidere for Tyveri, Bedrageri og falsk Angivelse været straffet med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge St. Thomæ Bythings Extraretsdom af 11 August 1890 for 2den Gang begaaet Tyveri ligeledes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, hvorefter hun atter under 21 August f. A. ved St. Thomæ Politiret har været anseet med 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængekost for Slagsmaal. For sit under nærværende Sag paatalte Forhold vil hun ikke kunne undgaa at ansees som for 3die Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordningen af 11 April 1840 § 15, jfr. Anordningen af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, og findes Straffen at kunne fastsættes til 4 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos hun bør betale D. 2.25 i Erstatning til Helene Eagan samt udrede Aktionens Omkostninger; og vil Underrettsdommen, der har henført de begaaede Tyverier under den nævnte Forordnings § 30 og paa Grund af, at Bestjaalne ikke har begjæret Paatale, har frifundet hende for Aktors Tiltale og som Følge deraf heller ikke har paalagt hende Erstatningspligt, men dog idemt hende Udredelsen af Aktionens Omkostninger, være at forandre i Overensstemmelse dermed.

Nr. 347.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Jens Jacobsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 30 August 1892: Tiltalte, Husmand Jens Jacobsen af Agerskov, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Overretssagfører Rye 10 Kr. og til Defensor Overretssagfører Hindberg 8 Kr. udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1892: Tiltalte Jens Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Bred i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Boelsmand Anders Eriksen betale 8 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Jens Jacobsen for at have gjort sig skyldig i voldeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger var der den 13 Juni d. A. ved Middagstid, da Tiltalte paa Vejen fra Viborg Plantage, hvor han havde samlet Lyng, til sit Hjem i Agerskov havde truffet sin Hustrues Stedfader, Boelsmand Anders Eriksen af Agerskov, paa Marken, hvor han var ifærd med at flytte nogle Faar, opstaaet Uenighed mellem dem i Anledning af en Ejendomsandel, som Anders Eriksen vægrede sig ved at fuldbyrde ved Skjøde til Tiltalte, og medens de gik og talte sammen herom, ytrede Anders Eriksen bl. A., at han kun agtede Tiltalte ringe, da denne, efter hvad Eriksen havde hørt sige af sin Hustru, havde villet formaa hans Søn til at stjæle fra ham, hvorhos Eriksen, efter sin Forklaring, paa Grund af,

at Tiltalte derpaa overøste ham med alle Slags Skjældsord, hævede sin Stok truende mod Tiltalte, uden at han dog havde til Hensigt at slaa denne, idet han, der endnu var svag efter en i forrige Vinter gennemgaaet Sygdom — som han har udtrykt sig — vel skulde vogte sig for at indlade sig i Slagsmaal med nogen. Om hvad derefter passerede, har Anders Eriksen afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte — der, efter det Oplyste, bar en tom Trepægleflaske i den højre Haand — gav sig til at slaa løs paa ham med denne og vedblev dermed, indtil Flasken gik i Stykker, idet han med samme bibragte ham, foruden flere Slag paa Armene, som Eriksen fik ved at væge for sig, men som ikke have efterladt Mærker, endvidere 5 Slag i Hovedet, ved det sidste af hvilke, der, saavidt Eriksen tror, ramte ham oven i Hovedet, Flasken sprang i Stykker, og hvorved Tiltalte tilføjede ham forskjellige Læsioner i Ansigt og Hoved. Tiltalte tog derefter Eriksens Stok, som denne imidlertid havde tabt, op, idet han med en Eed ytrede, at han skulde tørse Eriksen med den, men leverede den derpaa til denne uden at tilføje ham videre Overlast. Efterat Eriksen, der blødte stærkt og med Nød og Næppe kunde vinde hjem, uden at imidlertid Tiltalte, skjændt denne saa hans Tilstand, ydede ham nogen Hjælp, var naaet til sit Hjem, kjørte han strax til en Læge, og efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra denne angaaende Eriksens Tilstand ved denne Lejlighed havde Eriksen, der var meget tilsølet over hele Ansigtet af stærknet Blod, ligesom stærknet Blod saa at sige dækkede hele Forsiden af hans Vest, i Panden over venstre Øje et Saar i Huden, der var stjerneformet med 3 Ben, hvoraf hvert havde en Længde af ca. $1\frac{1}{2}$ Linie, medens Benhinden ikke skjønnes at være blottet, samt i venstre Tinding en langagtig Hævelse af en lille Fingers Tykkelse af underløbet Blod og ved den nederste Ende af samme et punktformigt Hudskaar, der svarede til en af Grenene af Tindingepulsaaren, og hvorfra navnlig, efter Lægens Formening, den stærke Blødning maatte hidrøre, hvorhos Eriksen, efter hvad han den 17de s. M. i Retten har forklaret, foruden disse Læsioner, havde ved den ommeldte ham af Tiltalte tilføjede Vold erholdt følgende yderligere, der ikke vare blevne bemærkede ved Lægeundersøgelsen, nemlig et Saar oven i Hovedet paa højre Side af dette samt en Hævelse bag i Nakken og nedenfor venstre Øje. Iøvrigt har han i et Forhør den 12 Juli næstefter udsagt, at de ham tilføjede Saar allerede forlængst vare helede uden at efterlade andre Følger end nogle Ar, og at de ommeldte Hævelser i Nakken og nedenfor Øjet havde fortaget sig, samt at han, der efter hans Hustrues Forklaring havde i de første Dage følt megen Smerte efter de modtagne Slag, allerede i nogen Tid ikke mere havde følt saadanne og overhovedet ikke længere følte nogen Meen af Slagene.

Tiltalte har benægtet at have slaaet Eriksen med den ommeldte Flaske, og gaar hans Forklaring nærmere ud paa, at Eriksen, efterat være fremkommen med den ovenanferte Ytring, da Tiltalte, der var et lille Stykke foran, foranlediget ved denne Ytring standsede og vendte sig om mod ham, greb ved den spidse Ende af sin Stok og, idet han gik henimod Tiltalte, løftede Stokken, som om han vilde slaa ham i Hovedet, samt at Tiltalte, der først ikke kunde forstaa Eriksens Adfærd og derfor stod rolig og saa smilende paa ham, da han derefter fik det Indtryk, at det var Eriksens Alvor at ville slaa ham, for at afparere Slaget hævdede sin højre Haand, hvormed han holdt omkring Flaskehalsen, saa højt han kunde, og at Eriksen da, idet han slog til, med sin Stok ramte Flasken, saa at denne splintredes, og Skaarene fløj omkring. Ved Slaget faldt Stokken ud af Haanden paa Eriksen, og da Tiltalte derefter tog den op og leverede den til Eriksen, saa han, at Blodet løb stærkt ned ad Ansigtet paa denne, og Tiltalte — der har erkjendt, at det, som han har udtrykt sig, er klart, at de omhandlede Saar maa være fremkomne under det nævnte Sammenstød med ham, da der ingen Andre er, som kan have bibragt Eriksen dem, og da Blodet, som meldt, kom, forinden Tiltalte havde forladt ham — har nu villet gjøre gjældende, at de maa antages at være foraarsagede derved, at Stumperne af Flasken ere sprungne hen i Hovedet paa Eriksen, hvad Tiltalte dog ikke saa, at de gjorde. Den ovennævnte Læge har imidlertid, efterat være gjort bekendt med denne Forklaring, i en den 29 Juni afgiven Erklæring udtalt, at det ikke kan antages for muligt, at de ommeldte Læsioner kunne være fremkomne paa denne Maade, og at det navnlig ikke kan antages, at en tilbagespringende Glasflis skulde kunne have en saadan Kraft, at den kunde fremkalde den ovenommeldte Hævelse i Tindingen, idet en saadan fremkommer ved et heftigt Stød, Slag eller Fald, hvorhos den Omstændighed, at der fandtes flere Læsioner paa Eriksens Ansigt og Hoved, gjør det usandsynligt, at flere Glasskaar skulde være sprungne tilbage og have havt Kraft til at frembringe disse Læsioner.

Ligesom det efter det Anførte ikke er Tvivl underkastet, at i alt Fald de i den førstnævnte Lægeerklæring beskrevne Læsioner ere tilføjede Eriksen under det ommeldte Sammenstød med Tiltalte, saaledes findes det, efter hvad i saa Henseende foreligger, navnlig Mængden og Beskaffenheden af Læsionerne, aldeles uantageligt, at de skulde være tilføjede ham paa den af Tiltalte angivne Maade, hvorimod det efter Omstændighederne maa anses tilstrækkelig godtgjort, at de ere bibragte ham af Tiltalte ved Slag med den ommeldte Flaske. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1852 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse

efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han efter Anders Eriksens derom nedlagte Paastand vil have at betale denne i Erstatning for Lægehjælp 8 Kr., medens der derimod, idet Anders Eriksen ikke kan anses at have været uden Skyld i det passerede, ikke findes Føje til at tage hans Paastand om, at der endvidere tilkjendes ham Erstatning for Svie og Smerte, til Følge.

Nr. 346. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jørgen Christian Christensen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Horns Herreds Extrarets Dom af 11 August 1892: Tiltalte Jørgen Christian Christensen af Sørig i Tversted Sogn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Hesse 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Salomon og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Murer Jørgen Christian Christensen for Overtrædelse af Konkurslovens § 168. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, da vedkommende Sognefoged afvigte 1 Marts indfandt sig hos ham for at gjøre Udpantning for et ham paa hvilende Alimentsbidrag til et uægte Barn til Beløb 20 Kr., efterat have erklæret sig ude af Stand til at betale nogen Del af samme, ligeledes nægtede at kunne paavise noget, hvori Udpantningen kunde foretages — i hvilken Henseende det blev tilført Udpantningsprotokollen, at Tiltalte vilde benytte sin Ret efter Konkurslovens § 160, og at der i Huset ikke øjnedes andet end nødvendige Klæder — hvorhos han, paa Anmodning af Sognefogden, der ved Udpantningsordrens Forkyndelse den 19 Februar havde set Tiltalte i Besiddelse af en Hest og en Vogn, om at forevise disse Gjenstande for Fogedvidnerne, gav et Svar, hvis Mening efter hans egen Forklaring var, at han havde solgt Hesten og Vognen, uagtet han da endnu besad samme. Tiltalte har endvidere forklaret, at han — der efter Sagens Oplysninger for ca. 4 Aar siden købte og tiltraadte det af ham beboede Hus for den i samme indestaende Pantegæld, nemlig 800 Kr. til den jyske Husmands-Kreditforening og 900 Kr. til en Privatmand, men ikke havde faaet det af en Sagfører affattede Skjøde paa Huset udleveret og thinglæst, fordi han ikke havde kunnet skaffe Penge til dets Thinglæsning — fremkom med det ovenmeldte urigtige Foregivende ved Forretningen, fordi han troede, at hvis han opgav at være i Besiddelse af Hesten og Vognen, vilde han miste dem, og vel har han tillige anbragt, at han troede, dels at da han havde faaet Hesten ved at bortbytte en Ko, som han efter det Oplyste havde modtaget med Huset, med en Hest og gennem flere senere Byttehandlere, maatte han ikke afhænde Hesten uden stadig at have Værdi for den paa Ejendommen, dels at dennes Besætning var pantsat saavel til Kreditforeningen som til den ovennævnte Privatmand, men foruden at denne Sidste ifølge sin Forklaring til en Politirapport ikke havde Pant i Besætning, kan der saa meget mindre tages Hensyn til Tiltaltes foranførte Anbringende, som det af Sagens Oplysninger fremgaar, at han ikke med Stedet havde faaet nogen Vogn og ca. en Maaned efter Udpantningsforretningen solgte en Vogn for 10 Kr. og en Vædder samt en Hest for 30 Kr. og en Stud, uden at det er oplyst, at han siden Udpantningsforretningens Afholdelse havde havt anden Hest og Vogn end de ovenmeldte.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1852, og som i sin Militærtjeneste, foruden to Gange at være straffet arbitrært for Disciplinærforsøelser, har ifølge Krigsretsdom af 6 August 1874 været straffet for insubordinært og respektstridigt Forhold med strængt Fængsel paa Vand og Brød

i 2 Gange 5 Dage og derefter ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 29 April 1876 har været anseet efter Straffelovens §§ 203 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 15 December 1881 efter bemeldte Loys § 225 med Fængsel af samme Art i 4 Dage, hvorhos han i 1890 har været under kriminel Undersøgelse for Røveri, uden at der imidlertid blev anlagt Aktion imod ham — ved Underretsdommen rettelig i Medfør af Konkurslovens § 168 anseet efter Straffelovens § 260, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel af samme Art i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 10 Januar.

Nr. 116. **Viborg Byraad, Inspektionen for
Viborg Domkirke og Kæmner, Kancelliraad Reimer**
(Klubien efter Ordre)

contra

Karethmager P. A. L. Løgstrup (Hindenburg efter Ordre),

betr. en hos Indstævnte foretagen Udpantningsforretning for et ham til Viborg Domkirke paalignet Beløb, stort 7 Kr. 28 Øre.

Viborg Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 13 August 1889: Den begjærte Udpantning tillægges Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 April 1891: For- saavidt der under den paaankede Udpantningsforretning er gjort Udpantning hos Citanten, Karethmager P. A. L. Løgstrup, for et større Beløb end 1 Kr. 85 Øre og Omkostningerne ved Forretningen, ophæves samme, men iøvrigt bør bemeldte Forretning ved Magt at stande, og kan den af Citanten for Overretten nedlagte Paastand om hos de Indstævnte, Viborg Byraad eller hos Viborg Kommune paa dettes Vegne, at tilkjendes Erstatning i Anledning af Forretningen ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for de Indstævnte, Kancelliraad, Kæmner Reimer, Viborg Byraad og Inspektionen for Viborg Domkirke sammesteds, beskikkede Sagerfører, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 Juni 1891 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Forsaavidt den indankede Dom efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse og i Henhold til de i Dommen under denne Del af samme anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. Advokaterne Klubien og Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der ved et den 25 Juni 1886 afholdt Syn over Viborg Domkirke var bleven tilført den overensstemmende med Lov af 19 Februar 1861 om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. v. til Afbenyttelse for bemeldte Kirke autoriserede Protokol en Bemærkning om, at det af Inspektionen blev udtalt som et almindeligt Ønske, at Kirken kunde blive forsynet med et Varmeapparat, og at Synet kunde tiltræde og anbefale dette Ønske, navnlig fordi det turde antages at virke gavnlig paa Udtørringen af Kirkens Dekorationer, blev der, som det maa antages efter Foranledning af Kirkeinspektionen, af en Ingeniør udarbejdet et Forslag til Viborg Domkirkes Opvarmning, og dette Forslag blev den 23 August 1888 med visse Ændringer og Tilføjelser approberet af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Da Viborg Domkirke, der hører til de Kirker, som eje sig selv, imidlertid ikke ejede Midler, hvoraf Udgifterne til Anbringelsen af den ommeldte Varmeindretning kunde afholdes, og derhos havde en Underballance, der antoges ved Enden af

Aaret 1888 at ville udgjøre ca. 2500 Kr., bifaldt Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter Begjæring af Kirkeinspektionen ved Skrivelse til Stiftsøvrigheden over Viborg Stift af 13 September 1888, at der, naar Viborg Byraad, der maa antages at have erklæret sig villig til at garantere for prompte Erlæggelse af Renter og Afdrag af et Laan til Dækning af Udgifterne ved Anbringelsen af tidnævnte Varmeindretning og af Kirkens Underbalance, for Stiftsøvrigheden godtgjorde at have Indenrigsministeriets Samtykke til Overtagelse af denne Garanti, maatte af Domkirken i dette Øjemed optages et Laan af indtil 20,000 Kr. at forrente og afbetale med 5 pCt. om Aaret af det oprindelige Beløb, saaledes at 4 pCt. aarlig af den til enhver Tid skyldige Sum udgjorde Renten og Resten Afdrag, hvorhos Ministeriet i Skrivelsen tilføjede, at det var enigt med Inspektionen og Stiftsøvrigheden i at finde det rigtigt, at Kirkens regnskabsmæssige Underskud for Fremtiden Aar for Aar lignedes paa Menigheden, men at Ministeriets Samtykke til saadan Ligning efter D. L. 2—22—64 var uforuden. I Henhold hertil blev der derefter paa det af Værgen for Viborg Domkirke udarbejdede og af Kirkeinspektionen den 29 Oktober 1888 godkjendte Overslag over Kirkens Indtægter og Udgifter i 1889 mellem Udgifterne bl. A. opført et Beløb af 1000 Kr. til Rente og Amortisation af det i Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 13 September 1888 ommeldte Laan, ligesom der ogsaa sammesteds opførtes et Beløb af 400 Kr. til det paatænkte Varmeapparats Drift i 1889, og disse to Beløb, tilligemed hvad der behøvedes i Tilskud fra Menigheden til Dækningen af Kirkens øvrige Udgifter i det nævnte Aar, tilsammen 1875 Kr., blev derpaa ved Ligningen efter Formue og Lejlighed i Viborg Kjøbstad for 1889 paalignet de til Folkekirken hørende Skatteydere af Domsognets Menighed, og navnlig paalignedes der Citanten, Karethmager P. A. L. Lægstrup i Viborg, der hører til Domsognets Menighed, 7 Kr. 28 Øre. Citanten betalte imidlertid ikke det ham paalignede Bidrag til Domkirken, og der blev derfor efter Kæmmerkontorets Rekvisition, i Henhold til Udpantningsresolution af 23 Juli 1889, den 12 August s. A. afholdt en Udpantningsforretning hos ham, hvorunder det nævnte Bidrag med Tillæg af Udpantningsgebyr og Vidnegebyr, hvilke Gebyrer tilsammen androge 66 Øre, afkrævedes ham, og da han nægtede at betale disse Beløb, idet han gjorde gjældende, at Bidraget til Domkirken ikke rettelig var paalignet ham, blev der Dagen efter af Fogden afsagt en Kjendelse, hvorved eragtedes, at da det Fornødne til Kirken i Henhold til D. L. 2—22—64, jfr. Anordningen af 24 Oktober 1837 §§ 19 og 21, Lov 11 Februar 1863 § 1 og Lov 26 Maj 1868 § 17, kan lignedes paa Sognets Beboere efter Formue og Lejlighed, vilde Udpantningen hos Citanten, der ikke havde anført noget til Begrundelse af sin Vægning ved at betale

det ham paalignede Bidrag til Domkirken, være at tillægge Fremme, hvorhos der efter denne Kjendelses Afsigelse til Fyldstgjørelse af bemeldte Bidrag med paaløbne og yderligere paaløbende Omkostninger samme Dag blev gjort Udpantning i et Citanten tilhørende Jernpengeskab, der under Forretningen vurderedes til 30 Kr. Kjendelsen af 13 August 1889 og den i Henhold til samme foretagne Udpantning ere derefter af Citanten efter Stævning til Kancelliraad, Kæmner A. Reimer i Viborg, og idet Citanten tillige har stævnet Viborg Byraad ved dets Formand, Borgmester Bruhn i Viborg, samt Inspektionen for Viborg Domkirke til at varetage henholdsvis Kommunens og Domkirkens Interesser under Sagen, indankede her for Retten, hvor han har paastaat Kjendelsen og Udpantningen ophævede samt det indstævnte Byraad som saadant eller Kommunen paa dettes Vegne tilpligtede at tilsvare ham en passende Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde, der skal være ham paaført ved Udpantningen. De Indstævnte have derimod procederet til Kjendelsens og Udpantningsforretningens Stadfæstelse.

Efter hvad der er in confesso mellem Parterne vilde der, dersom de 1000 Kr. til Forrentning og Afbetaling af det i Henhold til Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 13 September 1888 optagne Laan — der oprindelig var beregnet at skulle udgjøre 20,000 Kr., men som paa Grund af, at 2000 Kr. af Udgifterne til Varmeapparatet i Kirken, hvis Anbringelse efter Sagens Oplysninger maa antages at have kostet mellem 17 og 18,000 Kr., bleve dækkede ved en Gave fra Viborg Byes og Omegns Sparekasse, i Virkeligheden ikke er kommen til at udgjøre mere end 18,000 Kr. — samt de 400 Kr. til Varmeapparatets Drift i 1889 ikke vare blevne medtagne ved Ligningen paa de til Folkekirken hørende Skatteydere af Domsognets Menighed for 1889, i Bidrag til Domkirken for det nævnte Aar kun være bleven paalignet Citanten 1 Kr. 85 Øre. Disse 1 Kr. 85 Øre har han for Overretten erklæret sig villig til at betale, og Tvisten mellem Parterne drejer sig herefter om, hvorvidt han er pligtig at betale Resten af Bidraget, 5 Kr. 43 Øre, hvorved bemærkes, at Parterne efter deres Procedure maa ansees at være enige om, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal udelukkende maa bero paa, om der rettelig har kunnet paalignes Menighedens Bidrag til Bestridelse af Udgifterne ved Anskaffelsen af det under Sagen omhandlede Varmeapparat og dettes Drift, hvad de Indstævnte have paastaat, men Citanten benægtet.

Det var i Loven vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. v. af 19 Februar 1861 § 5 bestemt, at naar Menigheden ønskede det, kunde vedkommende Tiendeejer ej modsætte sig, at der i Kirken anbragtes en Varmeindretning, men han kunde fordrø, at der ej derved paaførtes ham enten strax eller fremtidig nogen forøget Udgift, og ligesom det maa antages at følge

af Bestemmelserne i bemeldte Lovs § 25 — hvorefter Bestyrelsen for en Kirke, der ejer sig selv og er i Stand til at bestride alle de med dens Vedligeholdelse forbundne Udgifter uden Ligning paa Menigheden, skulde have alle de Rettigheder og Forpligtelser, som vare bestemte med Hensyn til Tiendeejerne — at det heller ikke kunde paalægges Bestyrelsen for en selvejende Kirke, selv om denne ejede Midler til Bestridelsen af saadanne Udgifter, og selvfølgelig endnu mindre, naar Midlerne skulde tilvejebringes ved Ligning paa Menigheden, at bekoste Kirkens Opvarmning, saaledes findes der heller ikke enten i Loven af 19 Februar 1861 eller i den tidligere Lovgivning nogen Bestemmelse, hvoraf der kunde udledes en Bemyndigelse for Bestyrelsen for en selvejende Kirke, hvem der efter det Ovenanførte ikke paahvilede nogen Forpligtelse til at foranstalte Kirken opvarmet, til desuagtet at forlange Udgifterne til en saadan Foranstaltning paalignet Menigheden; thi vel maa det antages, at det Fornødne til en selvejende Kirke, naar Midlerne ikke kunde skaffes paa de andre i D. L. 2—22—64 ommeldte Maader i Medfør af bemeldte Lovbud, jfr. de andre i den paaankede Kjendelse citerede Lovbestemmelser, kan tilvejebringes ved Ligning paa Menigheden efter Formue og Lejlighed, men det er selvfølgelig en Forudsætning for, at den i de nævnte Lovbud ommeldte Ligning kan finde Sted, at de Udgifter, om hvis Dækning der er Spørgsmaal, ere medgaaede til nødvendige Foranstaltninger, og hverken paa Lovens Tid eller senere kunde Opvarmningen af Kirker henregnes til saadanne, hvilket navnlig fremgaar deraf, at Kirkesynet, efter hvad ovenfor er anført om Indholdet af Loven af 19 Februar 1861, der er det første Lovbud, der omtaler Opvarmning af Kirker, ikke kunde paabyde saadan Foranstaltning. Vel er der nu ved Bestemmelserne i Loven af 7 Juni 1873 om Tillæg til fornævnte Lov af 19 Februar 1861 givet Kirkesynet en Bemyndigelse til under visse Betingelser at paalægge Tiendeejeren eller, naar Kirken ejer sig selv, dennes Bestyrelse at bekoste Anskaffelsen af almindelige Kakkellovne til Kirkerne, men derimod kan det efter bemeldte Lovs §§ 5 og 6, jfr. § 8, ikke paalægges Tiendeejerne eller Bestyrelserne for selvejende Kirker at bidrage til Omkostningerne ved Tilvejebringelse eller Vedligeholdelse af mere fuldstændige Varmeindretninger udover det Beløb, som efter Kirkesynets Skjøn vilde medgaa til at anskaffe og holde i brugbar Stand de til Kirkens Opvarmning fornødne Kakkellovne eller at afholde Udgifterne ved Driften af de i vedkommende Kirke anbragte Varmeindretninger, og det maa derhos efter Lovens Indhold antages, at det heller ikke har været Meningen at gjøre anden Forandring i de ældre Regler, hvorefter Bestyrelsen for en selvejende Kirke maatte ansees uberettiget til at forlange Paaligning paa Menigheden af Udgifter til Kirkens Opvarmning end den, som følger af, at en saadan Paa-

ligning i Henhold til Loven maa kunne finde Sted for Omkostningerne ved Anskaffelsen af almindelige Kakkellovne i de Tilfælde, hvor Kirkesynet har paabudt Anskaffelse af saadanne, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det endog er anseet nødvendigt i Lovens § 8 at give Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet en udtrykkelig Bemyndigelse til at samtykke i, at Udgifterne ved de i en Kirke anbragte Varmeindretningers Drift afholdes af Kirkens egne Midler, naar den skjønnes at være saa formuende, at den er i Stand til at overtage saadan Byrde.

Efter det Ovenanførte maa Bestyrelsen for Viborg Domkirke, der er saa uformuende, at det endog er nødvendigt at paaligne Menigheden Bidrag til Dækning af dens ordinære aarlige Udgifter, ansees at have været uberettiget til at forlange Paaligning paa Domkirkens Menighed af Udgifterne ved Anskaffelsen af det under Sagen omhandlede Varmeapparat, hvorved der, efter hvad ovenfor anført, er paaført Kirken en Udgift af mellem 15 og 16,000 Kr., og ved Varmeapparatets Drift i 1889, og idet Citantens Vægring ved at udrede det ham til Bestridelse af disse Udgifter paalignede Bidrag af 5 Kr. 43 Øre herefter maa ansees beføjet, vil den paaankede Udpantningsforretning, forsaavidt den er sket for dette Beløb, være at ophæve. Derimod vil Forretningen, idet Citanten, som meldt, har erklæret sig villig til at betale Resten af det ham til Domkirken paalignede Bidrag, hvortil han ogsaa ifølge de i den paaankede Kjendelse citerede Lovbud maatte anses pligtig, være at stadfæste, forsaavidt den er sket for denne Del af Bidraget og for Udgifterne ved Forretningen, og da Citanten ikke har godtgjort, at der er paaført ham noget særligt Tab eller nogen særlig Tort og Kreditspilde ved, at Udpantningen er sket for et større Beløb, end der rettelig kunde afkræves ham, vil der heller ikke kunne paalægges de Indstævnte, Viborg Byraad eller Kommunen paa dettes Vegne, at give ham den af ham paastaaede Erstatning.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for de Indstævnte sammesteds beskikkede Sagfører i Salær 50 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 69. Grosserer **S. P. J. Bech** (Selv)

contra

Urtekræmmer **Theodor I. Jensen** (Ingen),

betr. Betaling af 478 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1891: Indstævnte, Grosserer S. P. J. Bech, bør til Citanten, Urtekræmmer Theodor I. Jensen, betale de paastævnte 478 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14 Februar 1888 indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten for Høiesteret har erkjendt sig pligtig at tilsvare Indstævnte Forskjellen mellem det Beløb, for hvilket den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed har været udlejet i Halvaaret fra Oktober Flyttedag 1887 til April Flyttedag 1888, og den i Transporten forudsatte Leje for det nævnte Tidsrum med 25 Kroner samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakts-Transport af 27 Januar 1887 overdrog Indstævnte, Grosserer S. P. J. Bech, til Citanten, Urtekræmmer Theodor I. Jensen, den ham tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 75 A i Nørre Kvarter her i Staden med de paa Grunden staaende Bygninger med Appertinentier samt „anordnede Brandredskaber“, hvorhos det i Transportens § 4 bl. A. bestemtes: „Sælgeren er ansvarlig for, at der af Stueetagen for Tidsrummet fra April Flyttedag 1887 til April Flyttedag 1888 erholdes en Leje af 850 Kr., saaledes at Sælgeren, hvis den aarlige Leje bliver mindre, tilsvare Differencen, medens

den mulig højere Leje end 850 Kr. er Sælgeren uvedkommende, og er det en Selvfølge, at Kjøberen er forpligtet til at drage Omsorg for at faa den udlejet“.

Under nærværende Sag har Citanten nu paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham dels 28 Kr., hvilket Beløb han har maattet betale for at bringe Brandredskaberne paa bemeldte Ejendom i anordningsmæssig Stand, dels 450 Kr., fordi han kun har faaet den ovennævnte Stueetage udlejet for Halvaaret Oktober 1887—April 1888 og kun for 400 Kr. Derhos har Citanten paastaet sig tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. af de tvende ovennævnte Beløb, der tilsammen udgjøre 478 Kr., fra Forligsklagens Dato den 14 Februar 1888, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Da Indstævnte imidlertid ikke har dristet sig til at paastaa, at Brandredskaberne ved Ejendommens Aflevering til Citanten den 27 Januar 1887 vare anordningsmæssige, og da det efter de af Citanten i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger maa antages, at de ved det i November 1887 af Brandvæsenet foretagne Eftersyn befundne Mangler ved Brandredskaberne allerede vare tilstede ved Ejendommens Aflevering, maa Indstævnte være pligtig til at erstatte Citanten de til Afhjælpingen af disse Mangler medgaaede Udgifter, imod hvis Ansættelse til det paastaede Beløb af 28 Kr. Indstævnte ikke har fundet noget at erindre. Hvad dernæst angaar det Beløb af 450 Kr., som Citanten har fordret i Henhold til den ovenciterede Bestemmelse i Transportens § 4, da findes Indstævnte ligeledes at maatte tilsvare Citanten dette Beløb, eftersom det er in confesso, at Citanten i Tidsrummet fra April Flyttedag 1887 af Stueetagen kun har oppebaaret en Leje af 400 Kr., og det derhos efter det Forciggende ikke kan antages, at Citanten, som af Indstævnte forment, skulde have tilsidesat den ham efter Transporten paa hvilende Forpligtelse til at drage Omsorg for at faa bemeldte Etage udlejet.

Citantens Paastand, der med Hensyn til skadesløse Sagsomkostninger har Hjemmel i Transporten, vil saaledes være at tage til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 13 Januar.

Nr. 32. Parcellisterne Ole Larsen og Svend
Jørgensen m. Fl. (Nellemann)

contra

Gaardejerne Svend Petersen, Hans Mathiesen og Lars
Thomsen som Kirkeværger for Grønholt Kirke (Salomon),

betr. Gyldigheden af en Generalforsamlingsbeslutning.

Kronborg østre Birks ordinære Rets Dom af 16
Maj 1888: De Indstævnte, Gaardejerne Svend Pedersen og Hans
Mathiesen af Lønholt og Lars Thomsen af Grønholt, som Kirke-
værger for Grønholt Kirke bør for Tiltale af Citanterne, Parcel-
listerne Ole Larsen og Svend Jørgensen af Grønholt, Christian
Sørensen af Lønholt og Hans Nielsen af Sørup, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
22 September 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande.
Sagens Omkostninger for Overretten hæves.

Høiesterets Dom.

Naar henses til, at det i den indankede Dom omhand-
lede Salg af Grønholt Kirke er sket i Medfør af Lov 4 Maj
1856 § 3 til en Del af Sognets Tiendeydere, der ejede den
større Del af dettes tiendeydende Hartkorn, findes Forord-
ningen af 13 November 1829 § 4, jfr. § 7, at maatte med-
føre, at det i Mangel af udtrykkelig Vedtagelse herom ikke
kan antages, at Interessenterne hver især skulde have lige
stor Andel i Ejendomsretten. I Betragtning heraf og under
Hensyn til, at Kjøbesummen er berigtiget ved Hjælp af
Overskud, der ere fremkomne ved, at Kjøberne vedblivende
have indbetalt den deres Ejendomme hidtil paahvilende
Tiende, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Dom-
men anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye
Oplysninger ikke kunne føre til, at Appellanternes Paastand
tages tilfølge, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Om-
stændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Finantsministeriet i Henhold til den ved Lov af 4 Maj 1856 givne Bemyndigelse til at bortsælge bl. A. forskjellige Statskassen tilhørende Kirker med Tiender, saaledes at der først burde aabnes vedkommende Tiendeydere Lejlighed til, samtlige eller en Del af dem, at købe disse Kirker underhaanden, ved Skrivelse af 30 December 1872 til Kronborg Amtstue havde begjært gjennem vedkommende Sogneraad indhentet en Erklæring fra Tiendeyderne i Grønholt Sogn om, hvorvidt de vilde købe Grønholt Kirke, som Statskassen vilde sælge dem for 3000 Rdlr. eller 6000 Kr. bl. A. paa Vilkaar, at Salget i det Hele ordnedes i Overensstemmelse med Frd. af 13 November 1829 om Værgers Beskikkelse for Kirker, der ejedes af Sognemændene m. v., navnlig derhen, at der af Kjøberne udnævntes Kirkevæger, der vilde have at paaligne og opkræve Afdragene og Renterne af Kjøbesummen, og saaledes at Kjøberne Een for Alle og Alle for Een havde at indestaa for Kjøbesummens Berigtigelse, samt saaledes, at der af Kjøberne, der skulde oppebære Tiendeindtægten og de øvrige Indtægter af Kirken, som forfaldt efter den 1 Januar 1873, samt fra den Dag udrede alle Skatter og Afgifter af Kirken, skulde foranlediges foretaget en fuldstændig Konstatering af det Kirken tillagte Tiendevederlag overensstemmende med Lov af 23 Januar 1862 inden et halvt Aar efter Skjødets Thinglæsning, hvorhos Ministeriet med den begjærte Erklæring forlangte indsendt en Fortegnelse over de Tiendeydere i Sognet, der vilde deltage i Kjøbet med Angivelse af deres Ejendommens Matrikulumre og Hartkorn — blev der, som det fremgaar af en Skrivelse fra Sogneraadets Formand af 30 Januar 1873, den 25de s. M. afholdt Møde af Grønholt Sogns Kirketiendeydere, paa hvilket det, som det i Skrivelsen hedder, vedtoges at købe Kirken paa de nævnte Betingelser, dog at Betalingen først blev at berigtige i Løbet af 4 Aar med $\frac{1}{8}$ hver Juni og December Termin, hvorhos der optoges en med Skrivelsen indsendt Fortegnelse over de, ialt 36 Tiendeydere, der indtegnede sig som Deltagere i Kjøbet med Vedføjeelse af deres Ejendommens Matrikulumre og Hartkorn, samt valgtes 3 Mænd til som Værger at forhandle det nærmere om Kirkens Kjøb. I Skrivelse til Kronborg Amtstue af 26 Februar 1873 udtalte Finantsministeriet derpaa, at, da saaledes en Del af Tiendeyderne i Grønholt Sogn havde vedtaget at købe Kirken paa de i Ministerets Skrivelse af 30 December

1872 opgivne Vilkaar, dog med den ovenfor nævnte Betalingsfrist, vilde, saasomt Valget af de nye Kirkeværger var stadfæstet af Amtmanden og Provsten, Kirken være at overlevere til dem paa Kjøbernes Vegne, hvorhos der vilde være at oprette en Kjøbekontrakt med det af de i den tilbagefølgende Fortegnelse angivne Tiendeydere bestaaende Interessentskab. Den 13 Marts 1873 blev der derpaa udstedt en Fuldmagt, hvori det hed, at de undertegnede Tiendeydere af Grønholt Sogn havde forenet sig om at købe Kirken og forpligtede sig til at bære alle af Kjøbet flydende Udgifter og Byrder samt bevidnede at have valgt de 3 ovenfor omtalte Mænd til paa deres Vegne at underskrive Kjøbekontrakten og øvrige fornødne Dokumenter og at varetage Kirkens og deres Interesser, hvilken Fuldmagt blev underskrevet foruden af de paa den nævnte Fortegnelse anførte 36 Ejendomsbesiddere, af 8 andre saadanne, der havde besluttet at deltage i Kjøbet, og som bleve optagne paa en Tillægsgliste over Kirkeejerne af 15 Marts 1873 med Vedføjelse af deres Ejendommets Matrikulnumre, — og den 1 Juli 1873 blev der derpaa oprettet en udførlig Kjøbekontrakt om Kirkens Salg mellem Finantsministeriet og, som Kjøber, „Interessentskabet for Erhvervelsen af Grønholt Kirke, hvis Medlemmer bestaa af efternævnte Tiendeydere i Grønholt Sogn“, hvorpaa anførtes Navnene paa samtlige 44 Underskrivere af fornævnte Fuldmagt med Vedføjelse af deres Ejendommets Matrikulnummere, hvilken Kontrakt blev underskrevet paa dette Interessentskabs og egne Vegne i Henhold til den nævnte, vedhæftede Fuldmagt af de 3 valgte og stadfæstede Kirkeværger. I Kontrakten, hvori ikke Frd. af 13 November 1829 var nævnt, var optagen de forinden aftalte nærmere Bestemmelser om Kjøbet af Kirken med tilhørende Tiender og øvrige Indtægter, og hed det saaledes bl. A. i samme, at de betingede Afdrag paa Kjøbesummen og Renter vilde af Kirkeværgerne være at opkræve for*) Kjøberne og samlet at indbetale paa Amtstuen, og at Medlemmerne af Interessentskabet Een for Alle og Alle for Een indestode for Kontraktens Opfyldelse.

Den 13 Marts 1873 var det, som det ses af en Udskrift af en saakaldet Beslutningsprotokol for Grønholt Kirkeejere, derhos blevet vedtaget at optage et Laan paa 2000 Kr. til Dækning af Udgifter ved Kirkens Kjøb m. m., og i Henhold hertil optog de 3 Kirkeværger under 11 Juni 1874 et saadant Laan, som det i den udstedte Obligation hed, „paa egne og øvrige Tiendeejeres Vegne“, saaledes at de forpligtede sig og dem til at betale det efter stedfunden Opsigelse, samt derhos selv som

*) I en Høiesteret forelagt Udskrift af Skjøde- og Panteprotokollen staar „hos“.

Kautionister og Selvskyldnere indestode for dets Betaling og erkjendte sig pligtige til, hvis forlangtes, at meddele 1ste Prioritets Panteret derfor i Grønholt Kirketiende. Paa en den 10 December 1875 af Interessentskabet afholdt Generalforsamling bemyndigedes Kirkeværgerne endvidere til at optage yderligere Laan paa 2000 Kr., idet der i den Anledning udfærdigedes en af 29 Interessenter underskreven Fuldmagt for dem, hvori de forpligtede sig til in solidum at indestaa for dets Betaling, og under Paaberaabelse af denne Fuldmagt stiftede Kirkeværgerne derpaa under 14 December 1875 et nyt Laan paa 2000 Kr., som de forpligtede samtlige Medejere af Kirken til personlig Een for Alle og Alle for Een at betale efter sket Opsigelse, idet det dog tilføjedes, at i Tilfælde af Laanets Inddrivelse skulde Kreditor først holde sig til Kirken, saa at dens Ejere først blev forpligtede. hvis Kirken med dens Tiende ikke udbragtes til det fornødne Beløb.

Efter hvad der foreligger, blev ved Hjælp af de saaledes optagne Laan samt ved Optrævning af Kirkens Tiende, der foregik uforandret efter Kirkens Kjøb som før samme med hele dens tidligere Beløb hos samtlige Sognets Ejere af tiendepligtigt Hartkorn, ogsaa dem, der vare Interessenter i Kirken, foruden ved dens øvrige Indtægter — der iøvrigt ikke kunne antages at have udgjort mere end ca. 50 Kr. aarlig — de betingede Afdrag og Renter til Statskassen betalte, som ved Kjøbekontrakten bestemt, hvorefter der under 3 Juli 1877 gennem Finantsministeriet blev udstedt Skjøde paa Kirken med tilhørende Tiende og andre Indtægter paa de i Kjøbekontrakten angivne Vilkaar til det i samme ommeldte Interessentskab af Tiendeydere, ligesom den ved Salget fordrede Konstatering af Tienden foregik ved en derpaa den 11 September 1878 afholdt Forretning med et sig dertil sluttende Forlig af 5 Oktober s. A., der blev thinglæst den 11 Juni 1879.

I den efter Skjødets Udstedelse følgende Tid blev Kirkens Tiende fremdeles som tidligere opkrævet hos samtlige Sognets Ejere af tiendepligtigt Hartkorn, og ved de derved og ved Kirkens øvrige Indtægter tilvejebragte Midler indfrie de Kirkeværgerne efter forudgaaende Opsigelse fra deres Side i Henhold til Generalforsamlingsbeslutninger af Interessentskabet de to ovenfor omtalte Laan, saaledes at det Laan, der afgjordes senest, blev betalt den 20 December 1884.

Medens der ikke tidligere havde existeret nogen Interessentskabskontrakt for Kirkeejerne, og medens derhos et paa Generalforsamlingerne i Interessentskabet efter Udgangen af Aaret 1877 og efter Udgangen af 1879 rejst Spørgsmaal om, hvorvidt Retten som Kirkeejere var knyttet til Stillingen som Ejer af tiendepligtigt Hartkorn eller var en personlig Ret, der ikke fulgte med eller dog kunde forbeholdes ved Salg af dette, ikke var bleven bragt

til nogen formel Afgjørelse, blev det paa den den 6 Januar 1885 afholdte Generalforsamling i Interessentskabet med 15 Stemmer mod 6 besluttet at nedsætte et Udvalg paa 5 Medlemmer, der skulde gjøre Forslag til en Interessentskabskontrakt mellem Kirkeejerne. Det saaledes nedsatte Udvalg delte sig i et Flertal paa 3 og et Mindretal paa 2 Medlemmer. I det af Flertallet udarbejdede Forslag til Vedtægter for Interessentskabet fastsattes det bl. A. i § 3: „enhver Interessent er Ejer af Andel i Kirken i Forhold til det hans Ejendom paahvilende Kirke-tiendevederlag, saaledes som dette er fastsat ved den den 9 September*) 1878 afholdte Tiendekonstateringsforretning og det den 5 Oktober s. A. indgaaede Forlig“, hvortil knyttede sig den Bestemmelse i Forslagets § 12, at Afstemningerne beregnedes efter Interessenternes tiendeydende Hartkorn, medens det i § 6 af det af Mindretallet udarbejdede Forslag hed: „Det Tiloversblivende af Tienden saavelsom Kirkens andre Indtægter deles lige mellem alle Parterne hvert Aars Generalforsamling“. Da det nævnte Flertalsforslag paa den følgende, den 18 December 1885 afholdte Generalforsamling blev sat under Forhandling, protesterede imidlertid 19 af de Tilstedeværende, der efter deres eget Opgivende kun svarede Tiende af et mindre Kvantum Hartkorn, mod, at Forslaget kom under Forhandling og Afstemning, da det kunde afgjøres ved Forlig eller Dom, i hvilket Forhold Interessenterne ejede Kirken — og, da der af den valgte Dirigent ikke blev taget Hensyn til denne Protest, forlode de 19 mindre Hartkornsbesiddere Generalforsamlingen. Da Ingen derpaa tog Ordet, satte Dirigenten Flertalsforslaget under Afstemning, idet han derved bragte Forskrifterne i Frd. af 13 November 1829 til Anvendelse, og, da kun to afholdt sig fra at stemme, medens samtlige øvrige 22 Tilstedeværende, der repræsenterede ca. 93 Tdr. Hartkorn af det Kirkeejerne ifølge den oprindelige Fortegnelse tilhørende tiendepligtige Hartkorn paa ialt ca. 110 Tdr. Hartkorn, stemte for Forslaget, erklæredes Forslaget for vedtaget.

Citanterne, Parcellisterne Ole Larsen og Svend Jørgensen af Grønholt, Christtan Sørensen af Lønholdt og Hans Nielsen af Sørup, der havde hørt til de 19 mindre Hartkornsbesiddere, som havde fremsat den ommeldte Protest paa Generalforsamlingen den 18 December 1885, anlagde derpaa paa egne Vegne og efter deres Anbringende, tillige som Repræsentanter for de 15 andre af disse Hartkornsbesiddere ved Kronborg østre Birkething Sag mod de Indstævnte, Gaardejerne Svend Petersen og Hans Mathiesen af Lønholdt og Lars Thomsen af Grønholt, der paa Generalforsamlingen den 18 December 1885 bleve valgte til

*) Forretningen foretoges den 11 September.

Kirkeværger for Grønholt Kirke — og som tillige efter Anbringende repræsenterede de større Hartkornsbesiddere, som vedtog det paa nævnte Generalforsamling forhandlede Flertalsforslag — hvorunder de paastode dem som Kirkeværger dømte til paa Interessentskabets Vegne at høre den da fattede Beslutning og navnlig Flertalsforslagets § 3, hvorefter „enhver Interessent er Ejer af Andel i Kirken i Forhold til det hans Ejendom paa hvilende Kirketiendevederlag“, kjendt ugyldig, saaledes at Interessenternes Andel i Kirken blev at bestemme lige efter Personantallet, medens de Indstævnte paastode sig frifundne, idet begge Parterne efter Proceduren vare enige om, at Udbyttet af Kirken og Forpligtelserne overfor samme vilde blive at fordele med lige store Kvotadele mellem Kirkeejerne, hvis Citanternes Paastand toges til Følge, men derimod forholdsmæssigt efter det de enkelte Kirkeejere paa hvilende tiendepligtige Hartkorn, hvis deres Paastand forkastedes. Begge Parter paastode sig derhos tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Birkethingets den 16 Maj 1888 afsagte Dom blev de Indstævnte frifundne for Citanternes Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, og denne Dom have Citanterne derpaa ved Stævning af 4 August 1888 indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, medens de Indstævnte have paastaet Birkethingets Dom stadfæstet, hvorhos begge Parter have fordret sig Omkostningerne i Appellinstansen tilkjendte.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand i det Væsentlige fremhævet, at selv om Frd. af 13 November 1829 maatte antages ikke blot at ville ordne Forholdet mellem Staten og de private Kirkeejere, men tillige at ville opstille Reglen om Fordeling efter tiendepligtigt Hartkorn som deklaratorisk Regel for Ordningen af Forholdet mellem Kirkeejerne indbyrdes, naar intet andet foreligger, kan der dog ikke blive Tale om at bringe samme, der ikke er nævnt i Kjøbekontrakten af 1 Juli 1873, til Anvendelse i nærværende Tilfælde, baade fordi Kirkeejerne, efter hvad der under Proceduren maa siges erkjendt, aldeles ikke have kjendt nævnte Forordning, før i alt Fald, kort før Generalforsamlingen af 18 December 1885 afholdtes, saa at Formodningen i og for sig maa være for, at de ved Kjøbets Afslutning ere gaaede ud fra den almindelige Interessentskabsregel om Stemmegivning og Fordeling af Udgift og Udbytte efter Deltagernes Antal. og fordi tillige Forholdene, saaledes som de faktisk have stillet sig, tale for dette sidste. Citanterne have i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at Interessenterne baade ved Kjøbekontrakten blev gjorde solidarisk forpligtede for de deri omhandlede Forpligtelser og tillige havde paataget sig at hæfte solidarisk for de to Laan, der stiftedes til Betaling af Kjøbesummen, hvoraf tillige maatte følge, at al eventuel Regres

indbyrdes maatte paahvile dem ligelig og ikke efter Hartkorn, at der derhos fra første Færd ikke var sket noget for at sikre sig, at Kjøberne virkelig vare Tiendeydere, og at tvende af dem i Virkeligheden aldrig havde været Tiendeydere og dog vare blevne medtagne som Interessenter og vedblivende vare blevne anerkjendte som saadanne ogsaa efter Tiendekonstateringen i 1878, at endvidere alle Afstemninger i Interessentskabet, som det saaes af Beslutningsprotokollen, indtil Generalforsamlingen den 18 December 1885 kun vare skete efter Personantal uden Hensyn til Hartkornet, og at Kirkeejendomsretten ikke uden videre var fulgt med ved Salg af Kirkeejernes Ejendomme, men ved disse uden Indsigelse fra de øvrige Kirkeejere var bleven behandlet som en personlig Ret, hvad ikke var foreneligt med, at Omfanget af denne Ret skulde være afhængigt af Størrelsen af det tiendeydende Hartkorn, ligesom endeligt alle Kirkeejerne uden Hensyn til Hartkorn havde havt lige Ret med Hensyn til Frihed for Betaling ved Begravelser m. m.

Citanternes Paastand findes dog ikke destomindre, som ved Underrettsdommen sket, at maatte forkastes.

Ligesom nemlig Finantsministeriet efter Indholdet af dets ovenfor omtalte Skrivelse af 30 December 1872 maa antages ved Salget af Grønholt Kirke at være gaaet ud fra, at alle Kjøberne vare Tiendeydere og vilde blive Ejere af Kirken indbyrdes i Forhold til deres Tiendepligt, saaledes skjønnes det efter Alt, hvad der foreligger om Salget, særlig efter hele den Maade, hvorpaa Kjøbernes Stilling som Tiendeydere under Forhandlingerne uafbrudt, ogsaa fra deres egen Side, blev fremdragen, heller ikke rettere, end at de ogsaa selv ved Kjøbet maa være gaaede ud fra, at de kun bleve Andelsejere i Kirken i Forhold til deres tiendepligtige Hartkorn, og det saa meget mere, som dette efter selve Forholdets Beskaffenhed maatte siges at være det nærmestliggende og naturligste, saa at et andet Resultat ikke vilde kunne statuere, uden at i alt Fald en derfra forskjellig Bestemmelse udtrykkelig var bleven vedtagen eller utvivlsomt fremgik af det øvrigt Foreliggende, hvad der imidlertid ingenlunde er Tilfældet. Ligesom det nemlig overfor det Anførte ikke kan faa nogensomhelst Betydning, at Kirkeejerne med Hensyn til Frihed for Betaling ved Begravelser m. m. have været ganske ligestillede, og ligesom der ikke kan lægges nogen Vægt paa den Omstændighed, at Kjøberne havde paataget sig et solidarisk Ansvar overfor Staten og i alt Fald tildels med Hensyn til de stiftede Laan, allerede fordi det ikke deraf fremgaar, i hvilket Forhold de eventuelt vilde være regresberettigede og regrespligtige indbyrdes, saaledes findes det heller ikke at kunne blive af nogen afgjørende Betydning til Gunst for Citanternes Opfattelse, enten at tvende Ejendomsbesiddere, som anført, ere blevne medtagne blandt de oprindelige Interessenter, uagtet de ikke vare Tiende-

Høiesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling iøvrigt tiltrædes, bemærkes dog, at den den 14 August 1876 til Distriktslæge i 7de Distrikt udnævnte Sigvaldason den 1 September næsteften af Landshøvdingen fik Paalæg om midlertidigt at besørge Distriktslægeforretningerne i 5te Distrikt, og at den af Landshøvdingen til Appellanten den 5 November 1878 rettede Skrivelse efter det for Høiesteret Oplyste ikke lød paa en Konstitution, men indeholdt et Paalæg til ham om i Overensstemmelse med Loven af 15 Oktober 1875 § 3 atter at varetage Distriktslægeforretningerne i det efter den ældre Distriktslægeinddeling under hans Embedsomraade hørende 5te Lægedistrikt.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved endnu bemærkes, at den af Appellanten til Støtte for hans subsidiære Paastand paaberaabte, ved Sigvaldasons Konstitution i 1870 trufne Ordning i sig selv fremtræder som rent midlertidig, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Høiesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag mellem Citanten, Distriktslæge i Isafford paa Island, Th. Jónsson, og Indstævnte, Ministeren for Island, Justitsminister, Dr. jur. Nellemann, som begge have erholdt fri Proces, paastaar Citanten Indstævnte tilpligtet paa den islandske Landkasses Vegne at betale ham principalt Halvdelen af den Distriktslægeembedet for Islands 5te Distrikt tillagte Løn for Tiden fra 1ste Januar 1879 til 31 Maj 1881 med 1812 Kr. 50 Øre,

subsidiært Vederlag for at have i nævnte Tidsrum været konstitueret som Distriktslæge i 4 Repper (3: Halvdelen) af det nævnte Embede med 906 Kr. 25 Øre — alt med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 December 1889 af det Beløb, som maatte blive Citanten tilkjendt, samt endelig Sagens Omkostninger. Indstævnte har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Nyegaard, paastaet sig frifunden og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Nyegaard, hvilket denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige.

Den 6 Februar 1865 blev Citanten beskikket til Distriktslæge i Islands Vesteramts nordre Distrikt, som omfattede Isafjords, Bardastrands og Stranda Sysler; men under 12 Oktober 1870 bifaldt Justitsministeriet, at Læge O. Sigvaldason af Amtet med Citantens Samtykke var bleven konstitueret til at overtage de Citanten paahvilende Forretninger i Stranda Syssel og i 6 af de 10 Repper i Bardastrands Syssel, alt i Henhold til Bekjendtgørelse af 31 Maj 1867 om forskellige Foranstaltninger med Hensyn til Medicinalvæsenet paa Island.

Ved Lov angaaende Omordning af Lægedistrikterne i Island m. v. af 15 Oktober 1875 blev Øen inddelt i 20 Lægedistrikter, og Vesteramts nordlige Distrikt blev herved delt i 3 Dele: 5te Distrikt (Bardastrands Syssel med Undtagelse af . . .), 6te Distrikt (Isafjord Syssel) og 7de Distrikt (Stranda Syssel tilligemed . . .), hvoraf Citanten beholdt 6te Distrikt og de 4 Repper af Bardastrands Syssel. Den 14 August 1876 blev imidlertid fornævnte Sigvaldason beskikket til Distriktslæge i 7de Distrikt og tillige konstitueret som Distriktslæge i 5te Distrikt, hvorunder nysnævnte 4 Repper af Bardastrands Syssel henhørte. Sigvaldasons Konstitution i 5te Distrikt varede til den 5 Februar 1878, da praktiserende Læge Tegner konstitueredes sammesteds, hvilken Konstitution ophørte den 31 December s. A., idet Citanten den 5 November 1878 blev konstitueret i Distriktet fra den 1 Januar 1879, hvilken Konstitution varede, indtil der den 5 Maj 1881 blev beskikket en fast Distriktslæge i dette Distrikt.

Citantens nysnævnte Konstitution i 5te Lægedistrikt skete under udtrykkelig Henviisning til Lov 15 Oktober 1875 § 3, i hvis sidste Membreum det hedder: „Indtil de nye Lægedistrikter efterhaanden blive forsynede med Distriktslæger, bibeholdes for deres Vedkommende den ældre Distriktsinddeling“.

Til Støtte for sin principale Paastand har Citanten nu gjort gjældende, at Distriktsinddelingen efter Lov 15 Oktober 1875 formentlig var traadt i Kraft for Vesteramtets nordlige Distrikts Vedkommende, da Citanten den 5 November 1878 blev konstitueret i 5te Distrikt, hvorved Citantens Forpligtelse til at bestyre dette Distrikt uden Vederlag var bortfalden, idet det var et nyt Embede, han som konstitueret tiltraadte, hvorfor der — i Over-

ensstemmelse med Reglerne for konstituerede Embedsmænds Lønning — maa tilkomme ham Halvdelen af en fast ansat Embedsmands Lønning.

Retten finder imidlertid at maatte give Indstævnte Medhold i, at den i Loven af 1875 omhandlede Distriktsinddeling ikke var gjenneført for Vesteramts nordlige Distrikts Vedkommende, forinden der var beskikket en fast Distriktslæge i hvert af de 3 Distrikter, hvori det ved Loven blev inddelt, hvad jo, som anført, først blev Tilfældet den 5 Maj 1881. Først da kunde det siges, at paagældende Lægedistrikter vare „forsynede med Distriktslæger“, og indtil dette Tidspunkt maatte efter Lovens § 3 den gamle Distriktsinddeling anses for gjældende i Henseende til Omraadet for Citantens Embedsvirksomhed, naar ingen Anden i hans Sted var konstitueret i Dele af samme. Citanten har vel endvidere paaberaabt sig, at han blev „konstitueret“ som Distriktslæge i 5te Distrikt, hvad formentlig viser, at det var andre Embedsforretninger end de, som hørte til hans Embede, det blev paalagt ham at udføre; men da Konstitutionen, som anført, udtrykkelig skete i Henhold til Lov 15 Oktober 1875 § 3, kan der ikke tillægges bemeldte Omstændighed nogen afgjørende Betydning i Citantens Favør.

Sin subsidiære Paastand har Citanten søgt at begrunde ved den Betragtning, at Vesteramtets nordlige Distrikt formentlig blev endelig delt i 2 Distrikter, da Sigvaldason i 1870 blev konstitueret til at udføre Citantens Forretninger i Stranda Syssel og i 6 af Repperne i Bardastrands Syssel, saa at der i alt Fald maa tilkomme Citanten en konstitueret Distriktslæges Lønning for Udførelsen af Lægeforretningerne i 4 af disse Repper, som i 1875 bleve henlagte til 5te Lægedistrikt o: Halvdelen af hele Distriktet. Men heller ikke heri kan der gives Citanten Medhold allerede af den af Indstævnte anførte Grund, at en endelig Deling af Citantens Embede ikke var gjørlig ad administrativ Vej.

I Henhold til Forauførte vil Indstævnte være at frikjende for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Offentlige have at udrede det Indstævntes beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, som bestemmes til 60 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 268. **Jens Christian Albrechtsen** (Asmussen)

contra

Stiftamtmand, Kammerherre **Bache** paa det Offentliges Vegne og Tjenestekarl **Karl Christian Hansen** (Ingen),

betr. en af Appellanten forevet Vold.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 31 Oktober 1891: Tiltalte Jens Christian Albrechtsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Tjenestekarl Karl Christian Hansen 109 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, 20 Kr. til hver. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Dage. I Salær til Prokuratorerne Lange og Kaas for Overretten betaler Tiltalte Jens Christian Albrechtsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den fra Appellantens Side senere fremkomne, i den indankede Dom omtalte Tilbagekaldelse af den af ham oprindelig afgivne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, hvorefter han i Skjænkestuen slog Karl Christian Hansen, fordi han var bleven vred over, at denne var kommen til mod sin Villie at rive Hatten af Hovedet paa ham og kradse ham i Ansigtet, og ligesaa lidt vil der kunne tages noget Hensyn til den af Appellanten senere under Sagen afgivne Forklaring om, at Hansen skulde have grebet fat i ham og skubbet ham ud i Forstuen, idet denne Forklaring ikke blot strider mod hans egen tidligere Forklaring om, at de begge af de Tilstedeværende ere blevne trængte ud i Forstuen, men ogsaa imod de øvrige foreliggende Oplysninger, hvorefter det snarere maa antages, at det er Appellanten, der med Broderens Hjælp har trukket Hansen ud i Forstuen.

Efter det saaledes Anførte og i Henhold til de i Dommen iøvrigt anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt

findes at bemærke, vil Dommen, om hvis Forandring til Skade for Appellanten der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Christian Albrechtsen, som er født den 6 Decbr. 1865, og som ifølge Ramsø Thune Herreders Extraretsdom af 2 September 1890 i Henhold til Straffelovens § 174 og § 185, cfr. tildels § 47, har været anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage men iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og ere Sagens Omstændigheder ifølge den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte og nogle andre Personer den 16 August f. A. om Aftenen vare forsamlede i Svogerslev Kros Skjænkestue, hvor den i Kroen tjenende Karl Karl Christian Hansen ligeledes var tilstede for efter sin Husbonds Ordre at overholde Orden, kom Tiltalte, som sad ved et Bord med Ryggen op imod Væggen, i Skjænderi med en overfor ham ved samme Bord siddende Gjæst, og da Tiltalte, som ikke var ganske ædru, men dog ikke mere beruset, end at han vidste, hvad han foretog sig, gestikulerede temmelig stærkt, rakte Karl Chr. Hansen af Frygt for, at Tiltalte skulde slaa til en over Bordet hængende Lampe, sin Haand over Bordet og greb fat i Tiltalte, hvorved han maa antages at være kommen til med sine Negle at bibringe Tiltalte 2 ubetydelige Hudafskrabbninger paa højre Kind og at rive Tiltaltes Hat af Hovedet, saa at den faldt ned paa Bordet. Hansen tog imidlertid strax Hatten op, rakte Tiltalte den, hvorefter de om Bordet forsamlede Gjæster rejste sig op for at forlade Lokalet.

Om hvad der herefter foregik, gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at, da han, efter at have rejst sig, var kommen om paa den anden Side af Bordet, hvor Karlen Hansen stod, gav han, om han først har forklaret, fordi han var bleven fornærmet paa ham, men ifølge sin senere Forklaring for at bane sig Vej ud af Stuen, med knyttet Haand Hansen, som efter hans Opfattelse i en truende Stilling med knyttede Hænder gjorde Tegn

til paany at ville angribe ham og hindre hans Bortgang, et Slag i Ansigtet. Idet Hansen derefter skubbede Tiltalte fra sig, stødte han denne under Hagen, hvorhos han i den Trængsel, som opstod i den til Forstuen førende Dør greb fat i Tiltalte og skubbede ham baglænds ud i Forstuen, under hvilket Sammenstød Tiltalte gav Hansen flere Slag i Ansigtet og Hovedet, dog kun med bar Haand, idet han ikke vil have benyttet noget-somhelst Vaaben. Da en af Gjæsterne nu tog fat i Tiltalte og trak ham ind i Skjænkestuen, løb han herfra gennem Kjøkkenet ud i Haven og forlod Kroen.

Ifølge en af vedkommende konst. Distriktslæge under 17 August f. A. afgiven Erklæring frembød Karlen da paa venstre Kind et vinklet Saar, som naaede lige ind til Kindbenet, og hvis Rande vare 2 og 3 Centimetre lange, og hvorom den paagjældende Embedslæge i en ham paa nærværende Rets Foranledning afæsket nærmere Erklæring har udtalt, at dette Saar skjønnes at maatte være fremkaldt af en fast haard Gjenstand, in casu ved Fald paa Gulvet eller Trappen, og ikke kan antages at være frembragt med Haanden alene. Paa Panden og Hagen fandtes nogle store Hudafskrabninger, som efter Distriktslægens Anskuelse kunde antages frembragte paa samme Maade som nys anført, medens en foran og en bag paa Halsen forefunden Rift af henholdsvis 4 og 3 Centimetres Længde skjønnedes frembragte med Negle. Endvidere fandtes paa Karlens Baghoved en Hævelse af Størrelse som en Nød med et lille blødende Saar, som efter Distriktslægens Mening maa være fremkommet ved Stød mod en lille haard Gjenstand, men derimod ikke kan antages frembragt med de blotte Hænder, samt endelig en Hudafskrabning paa højre Knæ af en Tokrones Størrelse, som antages frembragt under et Fald. De ham tilføjede Saar, som allerede inden Undersøgelsens Slutning havde vist sig at være lægte, kunne ikke antages at have efterladt andre skadelige Følger for den Paagjældende end et vanzirende Ar paa venstre Kind.

Med Hensyn til det Forefaldne har Hansen, som maa antages ved den paagjældende Lejlighed at have været fuldstændig ædru, forklaret, at han, da Tiltalte gav ham det første Slag i Ansigtet, stod i Trængslen trykket op mod Bordet, hvorfor han ikke kunde vige afvejen for Tiltalte, og at, forsaavidt han ved at skubbe Tiltalte fra sig mulig har ramt denne under Hagen, saadant i ethvert Fald har ligget udenfor hans Hensigt. Medens han af de bagved ham værende Personer og deriblandt Tiltaltes Broder, som greb ham i Nakken og mulig derved har fremkaldt den derværende Rift, modstræbende blev trængt ud i Forstuen, fik han af Tiltalte, som bevægede sig baglænds foran ham samme Vej, stadig med Hænderne tildelt Slag i Ansigtet og Hovedet, idet han navnlig er sikker paa, at han paa denne

Maade tilføjedes Saaret paa venstre Kind, som fremkaldte en stærk Blødning, hvoraf endnu den næste Dag fandtes Spor i Forstuen. Derimod har han erklæret det for muligt, at en eller flere af de andre ham tilføjede Læsioner kan være frembragte ved Stød mod Dørkarmen, Væggen eller lignende. Ifølge sin Forklaring blev Hansen strax efter tilligemed en eller to andre Personer hovedkulds stødt pjenem Døren ned ad en Sten-trappe, ved hvis Fod han tumlede om, hvorved han mulig har stødt eller skrabet sit Knæ, hvorimod han ikke ved denne Lejlighed vil have stødt Hovedet.

Medens der efter det Anførte ikke er Grund til at antage, at den Hansen bibragte Rift i Nakken eller den ham tilføjede Hudafskrabning paa Knæet skyldes Tiltalte, kan det, efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvorved bemærkes, at det ved Afhøring af de øvrige Tilstedeværende ikke er lykkedes at tilvejebringe paalideligere Oplysninger om Maaden, hvorpaa Læsionerne ere Skadelidte tilføjede, ikke betvivles, at Tiltalte i det Væsentlige bærer Ansvar for de øvrige Skadetilføjelser, og da Skadelidtes Forhold, selv naar Tiltaltes Forklaring lægges til Grund, ikke ses at have givet ham nogen berettiget Anledning til den udviste voldelige Adfærd, maa det billiges, at han ved den indankede Dom for dette sit Forhold er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, som ved Dommen er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, findes passende at burde bestemmes til lige Fængsel i 10 Dage. Da Dommens Bestemmelse om den Skadelidte tillagte Erstatning nemlig for Helbredelsesudgifter 9 Kr. samt for Lyde og Vanzir 100 Kr., samt om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil den indankede Dom med den ovennævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 339.

Advokat Klubien

contra

Samuel Forster og Edward Nurse (Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i Tyveri.

Christiansteds Bythings kriminelle Extrarets Dom af 4 Juni 1892: Arrestanterne Samuel Forster og Edward

Nurse bør hensættes til Forbedringhusarbejde hver især i 2 Aar, og bør Arrestanten Forster derhos efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udbringes af Landet. Saa betale Arrestanterne og in solidum de med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 September 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een til Advokaterne Klubien og Halkier 12 vestindiske Daler til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Februar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 53.

Tirsdagen den 17 Januar.

Nr. 339.

Advokat Klubien

contra

Samuel Forster og Edward Nurse (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Christiansteds Bythings Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Samuel Forster af Plantagen „Glynn“ og Edward Nurse af Plantagen „Adventure“ aktionerede, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed deri, og fremgaar det af Sagens Akter, at Arrestanterne, som begge ere skjønnede at være i en Alder af ca. 26 Aar, ere indvandrede til St. Croix fra Øen Barbados, Forster den 17 November 1889 og Nurse i Aaret 1886, samt at Forster ikke forhen findes straffet her paa Øen, medens Nurse tidligere har været anseet, ifølge Christiansteds Politirets Dom af 8 Oktober 1886 med 12 Rottingslag for Tyveri af Kokusnødder, ifølge Frederiksteds Politirets Dom af 14 April 1887 med 4 Ugers Tvangsarbejde for Brugstyveri, ifølge Landsoverrettens Dom af 16 December 1887 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer for Tyveri, ifølge Christiansteds Politirets Domme af 19 Marts og 5 Oktober 1888, hver Gang med 24 Dages Tvangsarbejde for Arbejdsforsømmelse og ifølge Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 5 Juli 1890 med 15 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Efterat Fruentimmeret Jane Nicholas havde anmeldt for Politiet, at hendes Værelse paa

Plantagen „Morningstar“ den 17 December 1890 om Formiddagen var blevet opbrudt, og at der fra en Kuffert var frastjaalet hende en lille Kasse, indeholdende D. 120 — og efter hendes senere Opgivende endvidere indeholdende 4 Guldfingerringe, 4 Guldknapper samt 2 Par og 1 umage Ørenring, tilsammen af Værdi D. 13.25 — blev Mistanken henledet paa Arrestanterne, og under de derefter optagne Forhør indrømmede Samuel Forster at have gjort sig skyldig i Tyveriet under følgende nærmere Omstændigheder. Den 17 December 1890 (om Formiddagen havde han sammen med Arrestanten Nurse begivet sig til Plantagen „Morningstar“, hvor Nurse, der trængte til Penge, opfordrede ham til at bestjæle Jane Nicholas, med hvis Datter Forster tidligere havde ført Samliv. De havde da begivet sig til hendes Værelse paa Plantagen, og medens Nurse holdt Vagt i Nærheden, havde han, Forster, under Jane Nicholas Fraværelse opbrudt Døren til Værelset, som var aflaaet med en Hængelaas, ved med et medbragt Stykke Staal at vrikke Krampen, hvori Hængelaasen var anbragt, løs, hvorpaa han havde trukket Krampen ud med Haanden og saaledes skaffet sig Adgang til Værelset. Fra en derstaaende Kiste, som han paastod var uafaaet, men som Bestjaalne har paastaet havde været laaset og var opbrudt, havde han udtaget og tilegnet sig en Æske, som han kunde mærke indeholdt Penge, hvorpaa han atter forlod Værelset, stak Krampen ind igjen i Døren og overgav Æsken til Nurse. Da de kort efter paa Landevejen undersøgte Æskens Indhold, fandt de deri et Pengebeløb af D. 19 og nogle Guldsager, og fik Nurse af Indholdet D. 8.20 og to Fingerringe samt en Ørenring, medens Forster selv beholdt Resten af Pengene, men bortkastede de andre Guldsager.

Den af Arrestanten Edward Nurse afgivne Tilstaaelse, som han allerede i alt Væsentligt aflagde i Forhøret den 30 December 1890, og som han senere under hans langvarige Arrest vel en Tid lang forsøgte at fragaa, men som han derefter dog atter vendte tilbage til, gaar ud paa, at det var Forster, som ved deres Ankomst til Plantagen „Morningstar“ den paagjældende Dag fattede Beslutningen at bestjæle Jane Nicholas, og at han saa Forster forøve Indbrudet paa den ovenfor angivne Maade, medens han selv efter Aftale mellem dem for at passe paa, om Nogen skulde komme, stod paa Vagt omtrent 20 Alen fra Jane Nicholas Dør ved en Svinesti, hvorfra han tillige havde Udsigt saavel til Landevejen som til de fleste af de andre Huse i Negerbyen. Han har vedholdende paastaet, at Forster først senere paa Landevejen viste ham Æsken, og at denne den Gang kun indeholdt D. 19 og nogle Guldsager, men har han erkjendt, at han af Indholdet fik D. 8.20 samt to Fingerringe og en Ørenring. De stjaalne Penge have Arrestanterne tildels forbrugt, bl. A. til Indkjøb af Klædningstykker, og ere disse, der ere

vurderede til D. 2.80, tilligemed to af Fingerringene og en Ørenring, vurderede til D. 2.25, bragte tilstede under Sagen og sammen med de to hos Arrestanterne forefundne kontante Beløb af D. 4.30 udleverede til Bestjaalne, som har frafaldet alt Erstatningskrav.

For deres saaledes udviste Forhold ville Arrestanterne være at anse, Samuel Forster efter Frd. af 11 April 1840 § 12, 1ste Led, og Edward Nurse efter den samme Straffebestemmelse i Forbindelse med Frd.s § 21, jfr. ogsaa Anordningen af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, og findes Straffen for hver af dem at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanten Samuel Forster efter udstaaet Straf i Henhold til Plakaten af 19 April 1805 vil være at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning. Da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat og derhos rettelig har paalagt Arrestanterne Udredelsen af Aktionens Omkostninger in solidum, vil den nævnte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at ligesom Forbrydelsens Spor strax efter dens Anmeldelse til Politiet burde have været konstaterede paa Gjerningstedet, saatedes burde ogsaa, efterat Arrestanterne Nurse og Forster henholdsvis den 30 December 1890 og den 24 Februar 1891 havde afgivet foreløbig Tilstaaelse om deres Delagtighed i Tyveriet, deres Afhøring paa Gjerningsstedet have fundet Sted uden længere Ophold, idet der i saa Fald havde været Udsigt til, at Undersøgelsen kunde være tilendebragt langt tidligere. Forsaa vidt Arrestanten Forster har paastaaet, at han i Tidsrummet fra hans Arrestation den 20 December 1890, og indtil han den 27 Januar 1891 indlagdes i St. Croix Arresthus Sygeafdeling, uafbrudt Dag og Nat havde hensiddet i et mørkt Kjælderrum, hvor han havde henligget paa det blotte Stengulv uden Underlag og Tæppe, og at dette havde været Grunden til, at han, som tidligere havde været rask, derefter saagodtsom stadig havde været syg, har dette Forhold i Henhold til Overrettens Kjendelse været gjort til Gjenstand for et af en Sættedommer foretaget Reassumptionsforhør, hvoraf fremgaar, at Arrestanten dog ikke i hele den af ham angivne Tid har hensiddet i det nævnte mørke Rum, men uden at det nøjagtig har kunnet oplyses, hvorlænge han har hensiddet der. Det maa nu vel misbilliges, at Politimesteren, hvem Tilsynet med Arrestanternes Behandling i Arresterne ved Politikammeret paahviler, har ladet det omtalte mørke Kjælderrum, der er oplyst at have et Rumindhold af 255 Kubikfod, blive benyttet som Arrest, navnlig efterat en i Aaret 1888 til Undersøgelse af de paagjældende Arrester nedsat Kommission, hvoraf Politimesteren var Medlem, i en Erklæring, hvoraf en Afskrift er fremlagt under Sagen, og hvori det mørke Rum end ikke nævnes mellem de særlig specificerede Arrester, har udtalt,

at Arrestlokalerne bør indeholde ca. 500 Kubikfod Luft for hver Arrestant; men da de indhentede Lægeerklæringer gaa ud paa, at Arrestantens efterfølgende Sygdomme ikke kunne antages at hidrøre fra hans Ophold i det mørke Rum, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at paalægge Politimesteren Ansvar i den Anledning. Naar Arrestanten Forster dernæst har besværet sig over, at Opsynsmændene over Fangerne, medens han sad arresteret i Tiden fra 20 December 1890 til 27 Januar 1891, skulde have tildelt ham Slag paa Ryggen, hvoraf der endnu 15 Maanedere efter fandtes synlige Mærker, har ogsaa dette Forhold været gjort til Gjenstand for Sættedommerens Undersøgelse, men fremgaar det af denne, og navnlig af den under 12 August 1892 afgivne Erklæring fra Doktor Neumann, der tilsaa Arrestanten, efterat han den 27 Januar 1891 var bleven sygemeldt, at de nævnte Mærker ikke kunne hidrøre fra Slag, tilføjede ham i det angivne Tidsrum, men maa antages at have en langt ældre Oprindelse. Forevrigt har Sagens Behandling i 1ste Instants, ligesom ogsaa Sagførelsen for begge Retter, været forsvarlig.

Onsdagen den 18 Januar.

Nr. 361.

Advokat Halkier

contra

Christen Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 11 November 1892: Arrestanten Christen Larsen bør straffes med Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalk og Lehmann for Overretten betaler Arrestanten Christen Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Christen Larsen, som er født den 23 December 1841 og oftere forhen straffet, bl. A. for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 18 Oktober 1889 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Høiesterets Dom af 19 Januar 1891 for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængereri og Betleri i Medfør af samme Lovs § 1, jfr. § 5, med lige Arbejde i 180 Dage, paany tiltalt for Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, som i Slutningen af Oktober Maaned d. A. havde forladt Havdrup under bemeldte Herreders Jurisdiktion, hvor han i nogen Tid havde haft Arbejde, paa sin Vandring bl. A. gennem Byerne Thune, Greve, Ørsted og Dastrup til Assingløse, hvor han den 3 November d. A. blev anholdt, har betlet forskellige Steder i nævnte Jurisdiktion. For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som findes passende bestemt til Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, og da det ligeledes billiges, at Sagens Omkostninger for Politiretten ere ham paalagte, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 354. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Christian Martensen (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 18 Oktober 1892: Arrestanten Jens Christian Martensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 2318 Kr. og til Forkarl Jens Chr. Jakobsen af Knivholt 25 Kr. 35 Øre, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Kjelgaard 12 Kr. og til Defensor Sagfører Kristiansen 10 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 November 1892: Arrestanten Jens Christian Martensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Erstatning samt Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Martensen, der er født i Aaret 1866, og som tidligere har været straffet ifølge Dronninglund Herreds Extra-rets Dom af 11 September 1884 for Tyveri efter Straffelovens § 228 og § 37, cfr. § 21, med 10 Slag Rotting, ifølge Overrettens Dom af 21 November 1887 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. ifølge den førstnævnte Rets Dom af 23 Februar 1891 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og § 235 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 25 Maj s. A. som for 3 Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, — tiltales under denne Sag for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at en Vejrmølle, der tilhørte Ejeren af en Gaard i Skindbjerg, Andreas Michael Christensen, og som var beliggende paa Gaardens Mark i en Afstand af ca. 250 Alen fra Bygningerne, Natten mellem den 10 og 11 September d. A., da Ingen var tilstede i samme, hvilket næsten aldrig var Tilfældet om Natten, nedbrændte til Grunden, uden at der kan antages at have været Fare for, at Ilden skulde forplante sig til Bygningerne, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at det er Arrestanten, der har forarsaget denne Ildsvaade, i hvilken Henseende den af ham afgivne Forklaring i det Væsentlige gaar ud paa, at han, der i nogle Dage havde opholdt sig i Egnen om Allerup Bakker i Hellevad Sogn, og som om Natten mellem den 10 og 11 September d. A. var kommen til Skindbjerg, ifølge en pludselig Indskydelse fik Lyst til at sætte Ild paa Gaardens Lade, som er sammenbygget med Ko- og Hestestalden, hvilken Plan han dog atter opgav, da det aldt ham ind, at Kreaturerne kunde brænde inde, hvilket han syntes var Synd. Da han imidlertid nu en Gang var kommen i Tanker om at gjøre Fortræd, og han fik Øje paa den nærliggende Vejrmølle, hvis underste Del, efter hvad der under Sagen er oplyst, var opført af Grundmur, men kun i en Højde af 1 Alen, medens det øvrige var af Træ, og som med Undertagelse af Hatten, der var beklædt med Tagpap, iøvrigt var tækket med Lyng, der naaede helt ned til Grundmuren, besluttede han at sætte Ild paa Møllen, hvilket han ogsaa iværksatte ved Hjælp af Tændstikker, han havde hos sig. Han antændte Møllens Tag nede ved Jorden og fjernede sig noget for at se, om Ilden fik rigtig fat, men da Ilden slukkedes, gik han atter tilbage til Møllen og antændte Taget paany, og da han saa, at Ilden denne Gang havde faaet rigtig fat, begav han sig hen til nogle i en Afstand af 5 à 600 Alen fra Møllen værende Buske, hvorfra han iagttog Ildebranden, og hvor han tilbragte Resten af Natten sovende. Han har forklaret, at Bevæggrunden til

Ildspaesættelsen vel ikke var, at han ønskede at komme i Straffeanstalten, men at han dog, efterat han havde paasat Ilden, besluttede at angive sig selv som Gjerningsmanden, i hvilken Hensigt han ogsaa den følgende Dag opsøgte vedkommenle Politibetjent, der iøvrigt var ude at lede efter Arrestanten, paa hvem Mistanken for at have paasat Ilden var falden. Den afbrændte Mølle var forsikret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger — efter Brandlidtes Opgivende for 2650 Kr. — og Brandforsikringen har nedlagt Paastand paa hos Arrestanten at erholde sig tilkjendt en Erstatning af 2310 Kr. foruden 8 Kr., som er medgaaet i Anledning af Skadens Vurdering, ialt altsaa 2318 Kr., hvilken Paastand, som Arrestanten Intet har havt at erindre imod, ogsaa er taget til Følge ved Underretsdommen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, der i ca. 3 Uger havde arbejdet paa Gaarden „Knivholt“, hvilket Arbejde han dog havde besluttet sig til at opgive, den 5 September d. A., forinden han den nævnte Dag forlod Gaarden, sammesteds har gjort sig skyldig i Tyveri, idet han, der vidste, at Forkarlen paa Gaarden Jens Chr. Jacobsen opbevarede Penge i en i hans Kammer henstaaende Kiste, om Morgenen, efterat Gaardens Folk havde begivet sig paa Høstarbejde, gik ind i Forkarlens uafsaasede Kammer, hvor han tilvandt sig en Portemonnæ, der efter Arrestantens Forklaring henlaa i en uafsaaset Skuffe, som var anbragt under Forkarlens Kiste, og som Arrestanten kunde aabne, uden at Kisten, der var aflaaet, behøvede at aabnes, hvilken Portemonnæ efter Arrestantens Forklaring indeholdt, foruden en lille Ørering af Guld, et kontant Beløb af 25 Kr. 35 Øre, medens Bestjaalne har paastaaet, at det i Portemonnæen beroende Beløb udgjorde, foruden muligen de af Arrestanten omforklarede 35 Øre, 35 Kr. i Seddel- og større Sølvpenge. Portemonnæen, der er vurderet til 75 Øre, og Ringen, der er vurderet til 2 Kr., ere bragte tilstede under Sagen og udleverede til Bestjaalne, der tillige har paastaaet sig det tagne kontante Beløb, som Arrestanten har forbrugt, erstattet, hvilken Erstatning, idet Arrestantens Forklaring med Hensyn til Størrelsen af det stjaalne Beløb maa lægges til Grund, er ved Underretsdommen rettelig tilkjendt Bestjaalne med 25 Kr. 35 Øre.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, hvad ligeledes stemmer med Sagens Oplysninger, at han, der den 1 September d. A., medens han arbejdede paa Knivholt, af en Daglejer paa Gaarden ved Navn Carl Chr. Pedersen havde laant et Sølvcylinderuhr, da han, som meldt, den 5te s. M. forlod Gaarden, besluttede sig til at medtage og beholde Uhret, der, da han blev anholdt, endnu fandtes i hans Besiddelse. Uhret, hvis Værdi er ansat til 15 Kr., er tilbageleveret Ejermanen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit Forhold i de heromhandlede Henseender vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 281 samt som for 4de Gang begaaet Tyveri efter § 232 og efter § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede Erstatning og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser.

Fredagen den 20 Januar.

Nr. 106. Fabrikant **C. v. Bracht**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Amtmand over Hjørring Amt **Rump** paa det Offentliges Vegne (Shaw efter Ordre)

betr. Appellantens Forpligtelse til at anlægge en ny Kirkegaard.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1891: Indstævnte, Fabrikant C. v. Bracht, bær inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 75 Kr. til de „Fattiges Kasse“ i Lyngby Sogn i Børglum Herred. Saa bær Indstævnte og inden 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Tvang af en daglig Mulkt af 5 Kr. til samme Kasse have anlagt den under Sagen omhandlede Kirkegaard i Overensstemmelse med Provstesynets Overslag af 25 September 1888. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Møller og Nyegaard hver et Salær af 30 Kr. og Sagførererne Schmidt og Winther hver et Salær af 15 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige, som ligeledes bær betale Omkostningerne ved den ovenomtalte Syns- og Skjønnsforretning med 40 Kr. 16 Øre og Prokurator Møllers Udlæg med 2 Kr. 80 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Hverken efter Lovgivningen eller ifølge Forholdets Natur findes der at tilkomme de i Kirkesynsloven af 19 Februar 1861 ommeldte Syn Myndighed til i et Tilfælde som det i den indankede Dom omhandlede at give Tiendeejeren

Paalæg om at anlægge en ny Kirkegaard, hvorimod den endelige Afgjørelse af et saadant Spørgsmaal henhører under Domstolene, jfr. Grundsætningen i den nævnte Lovs § 4. Om det nu end maatte kunne paalægges en Tiende-ejer at anlægge en ny Kirkegaard paa Grund af den tilstedeværende Kirkegaards allerede indtraadte eller nær forestaaende Ødelæggelse, kunne i alt Fald de her i Sagen foreliggende Oplysninger ikke berettige til allerede nu at stille en saadan Fordring til Appellanten, i hvilken Henseende bemærkes, at Provstesynet end ikke ses at have afgivet noget Skjøn over Nødvendigheden af Kirkegaardens Flytning for Tiden, og at den i Dommen omtalte Syns- og Skjønforretning vel erklærer det for muligt, at det Havet nærmest liggende Hjørne af Kirkegaarden kan blive angrebet af dette i Løbet af en Snes Aar, men paa den anden Side ogsaa betegner det som en Mulighed, at dertil vil medgaa en meget længere Aarrække, for hvilket sidste Sagens øvrige Oplysninger nærmest synes at tale. Efter det Anførte vil Appellanten efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde under nærværende Sag.

I Henseende til Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer tilligemed Godtgjørelse for et udlagt Beløb at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som tilligemed 7 Kroner til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved et den 16 Juni 1887 afholdt Provstesyn over Lyngby Kirke under Vennebjerg Provsti, af hvilken Kirke Indstævnte, Fabrikant C. v. Bracht er Medejer, blev det paalagt Kirkeejerne inden Synet i Juni 1888 at anlægge en ny Kirkegaard længere mod Øst,

hvilket Paalæg begrundes ved, at der kun var 30 Favne fra Kirkegaarden til Havet, som aarlig skyllede saameget bort af Kysten, at der efter de indvundne Erfaringer kun vilde hengaa 20 Aar, inden Havet havde naaet Kirkegaarden. Efterat der under 15 August 1887 for Provsten var nedlagt Protest mod dette Paalæg, og efterat det dernæst ved et den 1 Juni 1888 afholdt Provstesyn var konstateret, at Anlægget af den nye Kirkegaard endnu ikke var paabegyndt, affattede Provstesynet den 25 September s. A. et Overslag over Omkostningerne ved Anlægget af samme, hvorved bestemtes, at den skulde være af samme Størrelse som den gamle Kirkegaard og anlægges mod Øst i Nærheden af Sognets Skole samt til Hegn have et af Ler og Sand opført Dige, som var $2\frac{1}{2}$ Alen højt, 2 Alen bredt foroven og 3 Alen forneden, og paa begge Sider opdiget med Græstørv, lagte paa Fladen. Udgiften ved Anlægget af en saadan Kirkegaard ansloges til ialt 1500 Kr.

Citanten, Amtmanden over Hjørring Amt, har dernæst efter erholdt fri Proces paa det Offentliges Vegne anlagt nærværende Sag, under hvilken han ved sin beskikkede Sagfører Prokurator Møller paastaar Indstævnte i Henhold til Lov om Kirkesyn m. m. af 19 Februar 1861 § 29 dømt til at betale en passende Bøde samt til under en daglig Mulkt inden en af Retten fastsat Frist at efterkomme ovennævnte Paalæg i Overensstemmelse med Provstesynets nærmere specificerede Overslag af 25 September 1888. Indstævnte paastaas derhos tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til Prokurator Møller, hvilket denne i ethvert Fald paastaar sig tilkjendt hos det Offentlige. Endelig paastaas Indstævnte ogsaa dømt til at betale Prokurator Møllers Udlæg til Porto m. m. = 2 Kr. 80 Øre, Salær til Sagfører Henrik Schmidt, som har været beskikket for Citanten til Optagelse af en Syns- og Skjønforretning ved Børglum Herreds Ret, samt Omkostningerne ved bemeldte Forretning 55 Kr. 16 Øre, derunder Diæter og Befordringsgodtgørelse til Sagfører Schmidt 15 Kr.

Indstævnte, hvem der ligeledes er tilstaaet fri Proces, procederer ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Nyegaard, til Frifindelse og paastaar Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Nyegaard, hvilket i alt Fald forventes paalagt det Offentlige. Endvidere paastaas der Salær til Sagfører Winther, som har været beskikket til at varetage Indstævntes Tarv under den fornævnte Syns- og Skjønforretning, enten hos Modparten eller det Offentlige efter Reglerne for beneficerede Sager.

Til Støtte for sin Frifindelsepaastand har Indstævnte for det Første anbragt, at han kun er Ejer for en Fjerdedel af paa-gjældende Kirketiende, og saaledes kun i Forbindelse med sine

Medejere kan tilpligtes at opfylde Provstesynets Paalæg, men til dette Anbringende kan der ikke tages noget Hensyn, idet der maa gives Citanten Medhold i, at den omhandlede Forpligtelse eventuelt maa paahvile paagjældende Tiendeejere solidarisk, saa at det Offentlige kan henholde sig til enhver af disse.

Forsaauidt Indstævnte dernæst har gjort gjældende, at den paalagte Flytning af Kirkegaarden ikke efter de foreliggende Oplysninger kan antages at være nødvendig, bl. A. fordi der efter al Sandsynlighed vil hengaa langt mere end 20 Aar, forinden Havet vil naa den nuværende Kirkegaard, vil der heller ikke kunne tillægges denne Betragtning nogen Betydning, idet Spørgsmaalet om Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af den omhandlede Flytning af Kirkegaarden ikke skjønnes at kunne gøres til Gjenstand for Domstolens Prøvelse, jfr. Kirkesynslovens § 29, som kun kan antages at give disse Ret til at bedømme, om Paalægget i sin Almindelighed er af den Slags, som Kirkesynet kan give Tiendeejere, jfr. Lovens § 4. Og hvad dette sidste Spørgsmaal angaar, kan der heller ikke gives Indstævnte Medhold i dets benægtende Besvarelse. Det tilstedeværende Forhold, hvorefter den nuværende Kirkegaard ikke længer anses brugbar, fordi den inden Udløbet af en Menneskealder kan ventes at blive bortskyllet af Havet, maa nærmest stilles i Klasse med en ved en uheldig Hændelse indtruffen fuldstændig Ødelæggelse af Kirkegaarden med den paa samme staaende Kirke, men ligesom paagjældende Tiendeejere utvivlsomt ere forpligtede til at afhjælpe den en Kirke ved uheldig Hændelse af den heromhandlede Art tilføjede partielle Skade, jfr. Frd. 13 August 1734 § 4, saaledes ses heller ikke rettere, end at det Samme maa gjælde med Hensyn til Kirkens og Kirkegaardens totale Undergang paa lige Maade.

I Henhold til Foranførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Bøden bestemmes til 75 Kr., og at Kirkegaarden under Tvang af en daglig Bøde af 5 Kr. bør være anlagt inden en Frist af 3 Maaneder fra nærværende Doms Forkyndelse. Bemeldte Bøder ville i Henhold til Kirkesynslovens § 41 være at tillægge de Fattiges Kasse i Lyngby Sogn. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves og det Offentlige have at udrede Salærerne til de beskikkede Sagførere, der bestemmes til 30 Kr. til hver af Sagførerne for Overretten, og 15 Kr. til hver af dem, som have varetaget Parternes Tarv under Syns og Skjønnsforretningen, hvis Omkostninger med Undtagelse af Diæter og Befordringsgodtgjørelse til Sagfører Schmidt, hvorom der ikke af Retten bliver at træffe nogen Afgjørelse, saavel som Prokurator Møllers Udlæg ligeledes ville være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 47. Aktieselskabet **Skive Svineslagteri** (Klubien)

contra

Grosserer **Just Abildgaard** (Arntzen),

betr. Erstatning for en Kontrakts Misligholdelse.

Skive Kjøbstads Gjæsterets Dom af 6 Marts 1891: Indstævnte, Aktieselskabet Skive Svineslagteri i Skive, bør til Citanten, Grosserer Just Abildgaard i Randers, betale 1600 Kr. med Renter 7 pCt. p. a. fra den 24 September 1890, til Betaling sker, hvorhos han bør godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1891: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger for Gjæsteretten ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede, mellem Parterne indgaaede Kontrakt gik ud paa, at det solgte Parti Blærefedt skulde aftages af Indstævnte inden 1 September 1890, og da denne Bestemmelse maa ansees for et væsentligt Vilkaar ved Handelen, samt da der ikke er godtgjort at have dannet sig nogen Retssædvane mellem Handlende, ifølge hvilken Appellanten skulde have været uberegtiget til ved Fristens Udløb at annullere Handelen uden forudgaaet Advarsel til Indstævnte, maa den af denne rejste Erstatningspaastand ansees ubeføjet.

Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale under Sagen, medens Processens Omkostninger for alle Instantser efter Omstændighederne findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Slutningen af Maj Maaned forrige Aar købte Indstævnte, Grosserer Just Abildgaard i Randers, af Citanterne, Aktieselskabet „Skive Svineslagteri“ i Skive, 20,000 Pd. Blærefedt, Halvdelen Sort Nr. 1 til en Pris af 43 Øre pr. Pd., og Resten Sort Nr. 2 til 39 Øre pr. Pd., „at aftage inden 1 September“ s. A., som det hedder i Slutningen af et Brev fra Indstævnte til Citanterne af 29 Maj f. A., hvori han bekræfter den mellem ham og Citanterne pr. Telefon afsluttede Handel, og skulde det ommeldte Parti Fedt derhos leveres franko i Randers, hvilket dog var betinget af, at mindst 1000 Pd. aftoges paa een Gang. Da Indstævnte, der ved Udgangen af August Maaned ikkun havde rekvireret og modtaget 2000 Pd. af Sort Nr. 1, den 6 September næsteften yderligere rekvirerede 1000 Pd. af samme Sort, meddelte Citanterne ham under 8de s. M., at de havde annulleret hans Ordre, forsaavidt angik de 18,000 Pd., der ikke vare aftagne ved Udgangen af August Maaned, idet de dog som en Villighed fra deres Side for ikke at bringe Indstævnte i Forlegenhed sendte ham 2000 Pd. af 1ste Sort Fedt, og da Citanterne saaledes have vægret sig ved at levere Restpartiet, 16,000 Pd., hvoraf 6000 Pd. af 1ste Sort og Resten af 2den, har Indstævnte under nærværende Gjæsteretssag i 1ste Instants paastaaet Citanterne tilpligtede at betale ham for Misligholdelse af den indgaaede Overenskomst en Erstatning, beregnet efter Forskjellen mellem den Pris, hvortil han havde købt Fedtet, altsaa henholdsvis 43 og 39 Øre pr. Pd., og en gros Prisen paa Blærefedt ved nærværende Sags Anlæg, der af Indstævnte ansattes til 57 Øre pr. Pd. for 1ste Sort og 53 Øre pr. Pd. for 2den Sort, altsaa en Prisdifference af 14 Øre pr. Pd., hvilket for 16,000 Pd. udgjør 2240 Kr. med Renter heraf 7 pCt. p. a. fra Gjæsteretstævningens Dato den 24 September f. A., indtil Betaling sker. Ved Gjæsteretsdommen ere Citanterne tilpligtede at betale Indstævnte 1600 Kr. med Renter heraf som paastaaet samt godtgjøre ham Sagens Omkostninger med 50 Kr., og Citanterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale. Denne procedure derimod til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand om Frifindelse anbragt, at det var en udtrykkelig Betingelse i den indgaaede Overenskomst, at hele det solgte Parti Fedt skulde aftages inden den 1 September f. A., og da Indstævnte, som meldt, ved Udgangen af August Maaned s. A. kun havde aftaget det ovenfor nævnte forholdsvis ubetydelige Parti og den 6 September, altsaa efterat Fristen var oversiddet, kun yderligere har rekvireret 1000 Pd., maa efter Citanternes Formening denne Indstævntes Fremgangsmaade betragtes som en saa væsentlig Misligholdelse af den indgaaede Overenskomst, at Citanterne, der ikke kunne være

tjente med, at deres Forpligtelse til at levere det solgte Parti udsattes paa ubestemt Tid, maatte være berettigede til at sige sig løs fra den indgaaede Kontrakt.

Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold. Efter hele Beskaffenheden af den indgaaede Handel, saaledes som den fremgaar af de tvende under Sagen fremlagte mellem Parterne vexlede Breve, nemlig det ovennævnte af 29 Maj fra Indstævnte og Citanternes Svarskrivelse af 30te s. M., fremtræder Klausulen om, at det solgte Parti vilde være at aftage inden den 1 September, ikke som en Bestemmelse, der kan antages at være af en afgjørende Betydning for Citanternes Forpligtelse til overhovedet at opfylde Handelen, og naar disse have villet gjøre gjældende, at den ommeldte Passus i Indstævntes ovennævnte Brev skulde være et ukorrekt Udtryk for eller endog indeholde en Forandring af den oprindelig mellem Parterne, som nævnt, mundtlig indgaaede Overenskomst, i hvilket det skal være bleven fremhævet som en udtrykkelig Betingelse fra Citanternes Side, at den ommeldte Vare skulde aftages inden den 1 September, kan der allerede af den Grund intet Hensyn tages til denne Paastand, som Indstævnte har bestridt, og som ikke bestyrkes af noget, at de i deres ovennævnte Skrivelse af 30 Maj ikke have taget noget Forbehold i den heromhandlede Henseende eller endog blot antydte, at de lagde nogen Vægt paa den omhandlede Bestemmelse. Naar nu endvidere henses til, at Citanterne fra deres Side kunde have opfyldt den indgaaede Kontrakt ved at tilstille Indstævnte det af ham kjøbt Restparti ved Udgangen af August Maaned, hvortil de havde været fuldt berettigede, samt at det — efter hvad der er oplyst under Sagen — ifølge Handelskoutume antages, at Sælgerne i deslige Tilfælde i Almindelighed ikke ere berettigede til uden foregaaende Advarsel til Kjøberne at annullere Handelen, maa Citanterne anses at have været ubeføjede til, saaledes som sket, uden videre at sige sig løs fra den indgaaede Overenskomst, efterat den vedtagne Frist for Handels Opfyldelse var overskredet.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan tilkomme Indstævnte Erstatning hos Citanterne, have disse vel villet gjøre gjældende, at der allerede af den Grund ikke skulde tilkomme Indstævnte nogen Erstatning, at han ikke har godtgjort at have lidt noget Tab, i hvilken Henseende de have paa-staaet, at Restpartiet af Fedt den 1 September, hvilket Tidspunkt de formene i den heromhandlede Henseende maa være det afgjørende, for Indstævnte kun repræsenterede en Værdi svarende til den Kjøbesum, han ifølge den indgaaede Kontrakt skulde betale Citanterne for samme; men til dette Anbringende vil der intet Hensyn kunne tages, hvorimod der, idet det under Sagen er oplyst, at der efter Kontraktens Afslutning gjentagne Gange er foregaaet Stigning af Priserne paa Fedt, maa gaaes ud fra,

at Indstævnte ved Citanternes Misligholdelse har lidt et Tab, der mindst kan ansættes til Forskjellen i Priserne paa den heromhandlede Vare i en gros Partier paa den Tid, da Kontrakten blev indgaaet, og til det Tidspunkt, da Citanterne sagde sig løs fra Handelen, hvorved bemærkes, at da det er denne Prisforskiel, der er lagt til Grund ved Beregningen af den Indstævnte ved Gjæsteretsdommen tilkjendte Erstatning — idet Grosprisen paa det sidstnævnte Tidspunkt er ansat til 53 Øre og 49 Øre pr. Pd., henholdsvis for 1ste og 2den Sort — og Sagen ikke fra Indstævntes Side er kontrapaaanket, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at tilkjende ham nogen større Erstatning.

Idet nu Indstævnte maa anses paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade at have godtgjort, at en gros Priserne for Blærefedt, da Citanterne traadte tilbage fra den indgaaede Kontrakt, vare de ovenfor anførte, findes det, hvad Erstatningen angaar, at maatte have sit Forblivende ved Gjæsteretsdommens Afgjørelse, og bemeldte Dom vil som Følge heraf være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Gjæsteretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Februar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kiøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang. Høiesteretsaaret 1892. Nr. 54—55.

Tirsdagen den 24 Januar.

Nr. 107. Bestyrelsen for Aktieselskabet
»Aalborg Portland Cement Fabrik« (Dietrichson)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Stats-
kassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betr. Tilbagebetaling af formentlig for meget beregnet Stempel-
afgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
14 September 1891: De Indstævnte, Generaldirektoratet for
Skattevæsenet, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for
Aktieselskabet Aalborg Portland Cement Fabrik, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Da de i den indankede Dom omhandlede Aktiebrev
ikke kunne ansees at hjemle Aktionærerne Andele i den
Selskabet tilskjødede faste Ejendom — hvis Kjøbesum
Generaldirektoratet for Skattevæsenet heller ikke har med-
regnet ved sin Stempelansættelse — og da der i hvert Fald
ikke kunde være Spørgsmaal om ved Beregningen af Stempel-
afgiften at tage Hensyn til de paa Ejendommen efter Skjødets
Udstedelse for Aktionærernes egen Regning anvendte Ud-
gifter, er det med Urette, at Aktierne ere blevne stemplede
til højere Taxt end 20 Øre. Som Følge heraf vil Appel-

lantens Paastand om at erholde tilbagebetalt de for meget erlagte 1880 Kroner med Renter være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte efter Sagens Beskaffenhed at maatte godtgjøre Appellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne bør til Appellanten betale 1880 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Februar 1891, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citanterne, Bestyrelsen for Aktieselskabet Aalborg Portland Cement Fabrik, til de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, havde indsendt 800 Blanketter til Aktier i Selskabet à 1000 Kr., for at disse kunde blive stemplede, og derhos til Oplysning ved Stempelberegningen meddelt de Indstævnte, at den Selskabet tilhørende faste Ejendom var indkjøbt for 160,000 Kr., hvoraf der ved Udfærdigelsen af Adkomstdokumenterne til Selskabet var beregnet 1ste Klasses Stempel, samt at der endvidere til Terrænets Regulering var anvendt 12,000 Kr., til Bygninger og Ovne 243,000 Kr., til Brohoveder 38,000 Kr. samt indkjøbt Maskiner for 78,000 Kr. og andet Inventarium for 23,000 Kr., meddelte de Indstævnte Citanternes Befuldmægtigede ved Skrivelse af 26 November f. A., at bemeldte Blanketter vare stemplede hver til Taxt 2 Kr. 55 Øre, ialt til Taxt 2040 Kr. Da Citanterne ønskede strax at erholde Aktierne udleverede, indbetalte de under 29de s. M. bemeldte Beløb, dog under Forbehold af at indanke Spørgsmaalet om Stemplets Størrelse for Domstolene, idet de mente, at Aktierne alene burde være stemplede hver til Taxt 20 Øre eller tilsammen til 160 Kr. Citanterne have herefter under nærværende Sag paastaet de Indstævnte paa Statskassens Vegne tilpligtede at tilbagebetale Selskabet Forskjellen mellem de ovennævnte 2040 Kr. og 160 Kr. eller 1880 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 5 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte, for hvilke den kst. Kammeradvokat har givet Møde,

have paastaet sig frifundne og Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Efter det Oplyste er Stempellet til Aktierne af de Indstævnte beregnet saaledes: Da Aktieselskabet allerede engang har betalt 1ste Klases Stempel af Kjøbesummen for den faste Ejendom 160,000 Kr., er saadant Stempel ikke fundet paany at kunne beregnes for dette Beløbs Vedkommende. Derimod er 1ste Klases Stempel beregnet af de til Bygninger, Ovne og Brohoveder anvendte 281,000 Kr. Af Resten 519,000 Kr. er beregnet Gjældsbrævstaxt. Tvisten mellem Parterne drejer sig nu om, hvorvidt de Indstævnte have været beføjede til at beregne 1ste Klases Stempel af ovennævnte 281,000 Kr., idet Citanterne have forment, at der ogsaa for dette Beløbs Vedkommende kun burde være beregnet Gjældsbrævstaxt. Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at den af dem med Hensyn til bemeldte 281,000 Kr. foretagne Beregning har Hjemmel i Stempelovens § 51. Da de ommeldte Aktier udstedtes, ejede Selskabet nemlig den ommeldte faste Ejendom, og Aktierne maatte herefter — uanset at saadant ikke udtaltes i deres Text — anses „at hjemle Andel i fast Ejendom“. Da bemeldte Ejendoms Værdi paa den Tid, Aktierne udstedtes, fremdeles maatte beregnes ikke blot efter det til dens Indkjøb medgaaede Beløb, hvoraf engang var betalt 1ste Klases Stempel, men ogsaa efter de til Bygninger, Ovne og Brohoveder anvendte Beløb, ialt 281,000 Kr., have de Indstævnte efter den nævnte Bestemmelse i Stempeloven været berettigede til ved Aktiernes Stempling at beregne 1 Klases Stempel af bemeldte Beløb.

De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tillægges den kst. Kammeradvokat Salær. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 26 Januar.

Nr. 20. **Glarimester G. A. Lundh**
(Overretssagfører O. Petersen)

contra

fhv. Gaardejer **M. C. Madsen** ved hans Sagfører, Høieste-
retssagfører **Høgsbro** (Lunn efter Ordre),

betr. Spm. om Indstævntes Ret til at erholde Skjøde paa en
fast Ejendom eller Erstatnings Tilkjendelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
2. Juni 1890: Indstævnte, Glarimester G. A. Lundh, bør enten
til Citanten, fhv. Gaardejer M. C. Madsen, overdrage den af ham
som Prioritets- og Udlægshaver i Ejendommen „Gammelrand“,
Bregninge Sogn, Skippinge Herred, ved 4de Auktion den 31
Oktober 1887 over denne Ejendom erhvervede Ret til at erholde
Skjøde paa samme eller til Citanten betale 12,601 Kr. 93 Øre,
med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 24 Juni 1888, til Be-
taling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges
Prokurator P. A. Petersen 50 Kr., der udredes af det Offentlige.
At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte
Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa
det billiges, at Hovedappellanten er tilpligtet enten at over-
drage til Kontraappellanten den i Dommen omhandlede
Ret til at erholde Skjøde paa »Gammelrand« eller at betale
ham en Erstatning. Hvad dennes Størrelse angaar, be-
mærkes, at Kontraappellanten for Høiesteret har frafaldet
Paastanden om, at en Værdiansættelse af Ejendommen til
80,000 Kroner skulde lægges til Grund ved Beregningen,
og derimod paastaat Værdien ansat til den Sum af 66,580
Kroner, der i en af Hovedappellanten til en Trediemand
udstedt, Høiesteret forelagt Transport paa den omhandlede
Ret af 2 Maj 1888 er angivet som Kjøbesum. Efter de
foreliggende Oplysninger findes denne Værdiansættelse imid-
lertid ikke at egne sig til at lægges til Grund under nær-
værende Sag. Dette gjælder derhos ogsaa om den Værdi-
ansættelse, som er sket ved den, alene til Vejledning under
Tvangsauktionen optagne, i Dommen omhandlede Vurdering.
Paa den anden Side er det ved Dommen rettelig antaget,
at Værdiansættelsen ikke, som af Hovedappellanten paa-

staaet, kan overlades til uvillige Mænds Skjøn. Derimod findes det under de forhaandenværende Omstændigheder nærmest liggende at fastsætte Erstatningen til det Beløb af 10,000 Kroner, som ifølge den mellem Parterne indgaaede Mageskiftekontrakt af Hovedappellanten skulde udbetales til Kontraappellanten for det Tilfælde, at der paa Auktionen blev gjort et saadant Bud paa Ejendommen, at Hovedappellanten fik sin Prærioritet i samme paa 20,000 Kroner fuldt indfriet og derfor ikke kunde fordre sig Ejendommen udlagt.

Med den af det Foranførte følgende Nedsættelse af den Kontraappellanten tilkjendte Erstatningssum til 10,000 Kroner vil Dommen, hvis Bestemmelser om Renter og Procesomkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Kontraappellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningssummen bestemmes til 10,000 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner og Kontraappellanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Gaardejer M. C. Madsen, hvem der er tillagt fri Proces, paastaaet Indstævnte, Glærmester G. A. Lundh, tilpligtet enten inden en passende Frist og under Tvangsbøde i Undladelsestilfælde formeligt at overdrage til ham den af Indstævnte som Prioritets- og Udlægshaver i Ejendommen „Gammelrand“, Bregninge Sogn, Skippinge Herred ved 4de Auktion den 31 Oktober 1887 over denne Ejendom erhvervede Ret til at erholde Skjøde paa samme, eller at yde Citanten Erstatning for Tabet af denne Ret, hvilket Tab af ham er anslaaet til Forskjellen mellem den Sum af 80,000

Kr., for hvilken Ejendommen senest er bleven overdraget til en udstævnt Trediemand, og den Sum, hvortil Citanten skulde have den, nemlig Landmandsbankens daværende Prioritet i samme 47,761 Kr. 9 Øre med Fradrag af 5000 Kr., som Indstævnte senere har indfriet, altsaa 42,761 Kr. 9 Øre + 4636 Kr. 98 Øre, som Auktionsomkostningerne m. v., efter hvad der maa anses for at være in confesso mellem Parterne, have udgjort, eller ialt 47,398 Kr. 7 Øre, altsaa til 32,601 Kr. 93 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Juni 1888 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod principaliter paastaet sig frifunden, medens han subsidiært under Fremhævelse af, at han alt har transporteret sin Ret til „Gammelrand“ til en Trediemand og derfor — i alt Fald for Tiden — er ude af Stand til at overdrage Citanten den uden Forbehold, har paastaet den eventuelle Erstatning bestemt til Forskjellen mellem Ejendommens ved Skjøn af uvillige, af Retten udmeldte Mænd fastsatte Værdi og de ovennævnte 47,398 Kr. 7 Øre, idet hans oprindelige Paastand om, at denne Erstatning under ingen Omstændigheder ansættes højere end til 10,000 Kr., maa anses frafalden under Proceduren; endelig har han paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er under Sagen in confesso, at Parterne den 21 Oktober 1887 indgik et Mageskifte, hvorved Citanten til Indstævnte overdrog sin Ret til Ejendommen Nr. 13 paa Gammelønt heri Staden, paa hvilken Indstævnte derpaa i December s. A. fik Skjøde, imod at Indstævnte som Vederlag herfor forpligtede sig til at lade sig som ufyldstgjort 2den Prioritetshaver i Ejendommen „Gammelrand“ denne udlægge paa den forestaaende 4de Auktion og derefter tiltransportere Citanten al sin Ret til samme, saaledes at Citanten „faar denne med 1ste Prioritet til Landmandsbanken, stor oprindelig 50,000 Kr., nu nedbragt til mellem 47 og 48,000 Kr., af hvilken Gjæld Hr. Lundh dog inden Overdragelsen indfrier de 5000 Kr. . . .“ „Efter Overdragelsen — hedder det videre i Kontrakten — „paatager Hr. Madsen sig at betale alle med Auktionen forbundne Omkostninger, saaledes som disse ere stipulerede i Auktionskonditionerne, hvilke ere Hr. Madsen foreviste, samt til i det Hele at opfylde disse, navnlig ogsaa betale Landmandsbanken dens tilgodehavende Renter og overtage Gjælden til denne.“

Det er endvidere in confesso, at Indstævnte, efterat have ladet sig „Gammelrand“ udlægge imod at stille et Depositum af 3000 Kr. til Sikkerhed for Omkostninger og Auktionskonditionerens Opfyldelse i det Hele, overfor en efter Citantens Rekvisition den 7 November 1887 foretagen Notarialbeskikkelse afgav den Erklæring, at han var villig til strax at meddele Transport paa sin Ret til bemeldte Ejendom, „saafremt Hr. Madsen opfylder samt-

lige ham efter den mellem os den 21de f. M. oprettede foreløbige Kontrakt paahvilende Forpligtelser og navnlig betaler mig de af mig til Sikkerhed for Omkostninger ved Auktionen deponerede 3000 Kr. . . . og endelig kommer overens med Landmandsbanken om Overtagelsen af Restgjælden til samme, uden nogetsomhelst Ansvar for mig“, men at han, da Citanten ikke vilde gaa ind paa den heri formentlig liggende Fordring om Omkostningernes Betaling og Konditionernes Opfyldelse forinden Overdragelsen, den 2 Maj 1888 borttransporterede sin Ret til „Gammelrand“ til en Trediemand.

Spørgsmaalet i nærværende Sag bliver herefter, om der kan gives Indstævnte Medhold i hans ogsaa under Proceduren hævdede Anskuelse, at han ikke efter Mageskiftekontrakten af 21 Oktober 1887 kunde være pligtig at overdrage Citanten sin Ret til „Gammelrand“, forinden denne opfyldte sine ved bemeldte Kontrakt paatagne Forpligtelser, in specie tilbagebetalte ham de deponerede 3000 Kr. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, idet Ordene i Kontrakten: „Efter Overdragelsen paatager Hr. Madsen sig at betale osv.“, bestemt pege hen paa, at Citantens Forpligtelse til at betale Omkostninger m. v. først kan fordres opfyldt efter Overdragelsens Iværksættelse, ligesom ogsaa den Omstændighed, at Citanten ved bemeldte Mageskiftekontrakt strax lod Indstævnte indtræde i sin Ret til Ejendommen heri Staden formentlig gjør det lidet sandsynligt, at den som Modpræstation hertil stillede Forpligtelse for Indstævnte til at overdrage Citanten sin Ret til „Gammelrand“ skulde fremtræde med en saadan betinget Karakter, som af Indstævnte paastaaet. Hertil kommer end yderligere, at de af Indstævnte deponerede 3000 Kr., som han særlig har forlangt forudbetalt af Citanten, ganske falde udenfor dennes ovennævnte kontraktmæssige Forpligtelse, idet dette Beløb efter det Foreliggende ikke er ydet som Forudbetaling paa Auktionsomkostninger, der efter Konditionerne først skulde erlægges 14 Dage efter Approbationsdagen, men som en Sikkerhedsstillelse efter Konditionerne Post 9 og 13, altsaa som en fra Vedkommendes Side stillet Betingelse for Erhvervelsen af den Ret, han ved Kontrakten havde forpligtet sig til at erhverve for derefter atter at overdrage til Citanten.

Da nu endelig Indstævntes Anbringende om, at Citanten i ethvert Fald, selv i Tilfælde af „Gammelrand“s Overdragelse til ham, vilde have været ude af Stand til at betale Auktionsomkostninger m. v., allerede af den Grund maa blive uden Betydning, at Rigtigheden heraf ikke mod Citantens Benægtelse kan anses bevist, vil Indstævnte i Henhold til det Foranfærdte ikke kunne undgaa, overensstemmende med Citantens Paastand, at tilpligtes enten at overdrage til denne sin ved Auktionen den 31 Oktober 1887 erhvervede Ret til „Gammelrand“ eller at yde

Citanten Erstatning for Misligholdelsen af denne Forpligtelse. Ved Fastsættelsen af denne Erstatning maa Parterne nu, som anført, anses enige om, at samtlige de Byrder, hvormed Citanten skulde have Ejendommen overdraget, opgjøres til 47,398 Kr. 7 Øre, og Spørgsmaalet bliver saaledes alene, til hvilken Værdi Ejendommen qv. skal ansættes. Citanten har i saa Henseende henvist til, at „Gammelrand“ ved Mageskifte mellem den Person, til hvem Indstævnte senere har overdraget sin Ret, og en ustævnt Trediemand skal være ansat til 80,000 Kr.; men der maa gives Indstævnte Medhold i, at denne Værdiansættelse efter Omstændighederne ikke egner sig til at lægges til Grund under nærværende Sag. Paa den anden Side findes der imidlertid ej heller Føje til at tage Indstævntes Paastand om, at Værdiansættelsen sker ved uvillige Mænds Skjøn, til Følge, da en slig Ansættelsesmaade kun vilde kunne vise Ejendommens nuværende Værdi, ikke derimod dens Værdi paa den Tid, da Indstævnte erhvervede den Ret over samme, som han efter Mageskiftekontrakten var pligtig at overdrage Citanten. Derimod findes den Vurdering af Ejendommen, som den 9 September 1887 fandt Sted til Auktionsefterretning, og hvorved den med Tilbehør vurderedes til 60,000 Kr., at kunne lægges til Grund ved Erstatningens Fastsættelse, der saaledes bliver at bestemme til 60,000 Kr. ÷ 47,398 Kr. 7 Øre = 12,601 Kr. 93 Øre, hvoraf Renter ville være at svare overensstemmende med Paastanden.

Indstævnte bliver saaledes at dømme i Overensstemmelse hermed, hvorved bemærkes, at der af Hensyn til de opstillede Alternativer ikke kan blive Anvendelse af Tvangsmulkt med Hensyn til det første Alternativ. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator P. A. Petersen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær af 50 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 30 Januar.

Nr. 98. Malermester **Carl Henrik Madsen**
(Høgsbro)

contra

Skomager **Madsens Enke Christiane**, født **Rasmussen**
(Lunn efter Ordre),

betr. Betaling af 4000 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1891: Indstævnte, Malermester Carl Henrik Madsen, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citantinden, Skomager Madsens Enke Christiane, født Rasmussen, betale 4000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 23 Oktober 1888, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Af det Offentlige betales i Salær til Prokurator Albertis Dødsbo, Prokurator Jacobsen og Sagfører Gulmann af Maribo henholdsvis 60 Kr., 100 Kr. og 15 Kr. og for Portoudlæg til nævnte Dødsbo samt til Sagfører Gulmann henholdsvis 96 Øre og 64 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter samtlige foreliggende Omstændigheder, og naar navnlig henses til den i den indankede Dom omtalte Georg Valdemar Madsens Alder og Appellantens Bedømmelse af dennes Personlighed, maatte paahvile Appellanten at føre Bevis for sit Anbringende om, at Indstævnte havde indskudt de omhandlede 4000 Kroner i Forretningen, mod at hendes Søn Georg optoges som Medinteressent i samme, og at en saadan Optagelse heller ikke ses at være foregaaet, samt iøvrigt i det Væsenlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og

Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret havde været beneficeret for Indstævntes Vedkommende, samt til Høiesteretssagfører Lunn i Salarium 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I nærværende Sag paastaar Citantinden, Skomager Madsens Enke, Christiane, født Rasmussen, under Anbringende af, at hun i sidste Del af Aaret 1886 i forskjellige Rater har forstrakt Indstævnte, Malermester Carl Henrik Madsen, der er hendes afdøde Mands Broder, med Laan til Beløb ialt 4000 Kr., efter erhvervet Bevilling til fri Proces Indstævnte tilpligtet at betale hende det ommeldte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 23 Oktober 1888, til Betaling sker, samt at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer og Erstatning for Portoudlæg til de for hende beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Alberti og Jacobsen, af hvilke Førstnævnte indtil sin Død har udført en Del af Sagen og derefter er bleven afløst af Sidstnævnte, samt til Sagfører Gulmann af Maribo, der efter Beskikkelse har mødt for Citantinden under et i Maribo optaget Thingsvidne, hvilke Salærer og Udlæg i ethvert Fald paastaaes udredet af det Offentlige.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han bænægter at have modtaget de ommeldte Laan, og med Hensyn til de Forhold, der ligge til Grund for Søgmaalet, har givet følgende Fremstilling: Efterat Citantindens Søn, Georg Valdemar Madsen, i September Maaned 1885 i Utide var kommen ud af en Tjeneste, han hidindtil havde havt, tilbød Indstævnte af Gædhed for Brodersønnen deene at tage Ophold hos ham, indtil han fik en ny Plads, og dette Tilbud tog Georg imod. Paa dette Tidspunkt søgte Indstævnte, der samme Aar under Firma „Fabriken Atlas“ havde paabegyndt en Forretning, gaaende ud paa Tilvirkning af Likører, Bittere og Lignende, men manglede fornøden Driftskapital, gennem Aviserne en Kompagnon, som kunde tilskyde Penge, og da Georg under sit Ophold hos Indstævnte erfarede dette, anmodede han i Slutningen af Oktober s. A. Indstævnte om at optage ham, som dengang var 18 Aar gl., som Kompagnon i Forretningen, idet han tilføjede, at han nok troede, at Moderen for

ham vilde indskyde den Driftskapital, som Indstævnte fordrer, nemlig 4000 Kr. Indstævnte nærede Betænkelighed ved at gaa ind herpaa, dels fordi Georg var flygtig og upaalidelig, dels paa Grund af den Risiko, dennes Moder vilde løbe for at tabe de indskudte Penge, men til Slutning gav han dog efter for Georgs Anmodninger, og denne rejste derefter over til Moderen, som den Gang boede paa Lolland, for at forhandle med hende. Resultatet af disse Forhandlinger blev, at Citantinden beredvillig samtykkede i for Sønnen at indskyde de 4000 Kr., og disse Penge blev derefter i forskellige Rater af Citantinden udbetalte, ikke til Indstævnte personlig, men dels direkte til Firmaet „Fabriken Atlas“, dels til Indstævnte som Repræsentant for Firmaet. I Slutningen af Aaret 1885 flyttede Citantinden her til Byen og tog Ophold hos Indstævnte, der endnu samme Dag, hun var ankommen, ytrede til hende: „Du har nok forstaaet Forholdet med de Penge“, hvortil Citantinden svarede, at Georg havde forklaret hende, at hun betalte Pengene for at skaffe Sønnen Halvparten af Forretningen. Nogen skriftlig Kontrakt blev der ikke oprettet mellem Indstævnte og Georg, og ej heller skete der nogen Anmeldelse til Firmaregistret, men ifølge mundtlig Aftale mellem dem skulde Fordele og Tab af Forretningen deles lige mellem dem. I Henhold til denne Aftale arbejdede de derefter i Fællesskab, men Georg opfyldte ikke sine Pligter, og da den af Citantinde: indskudte Kapital samt forskellige Summer, som Indstævnte selv tilskød, efter ca. 1 Aars Forløb vare opbrugte, standsedes Forretningen, og strax efter rejste Georg til Amerika.

Overfor den af Indstævnte saaledes givne Fremstilling har Citantinden fastholdt, at de 4000 Kr. af hende ere blevne ydede til Indstævnte personlig, og at der aldrig, hverken under Samtalerne mellem hende og Georg eller under Samtalerne mellem hende og Indstævnte har været Tale om andet, end at Pengene skulde anses som et Indstævnte af Citantinden ydet Laan, og at, ligesom hendes Motiv til at udlaane Indstævnte den ommeldte Sum har været at forskaffe Sønnen en fast lønnet Bestilling hos Indstævnte, saaledes har saadant ogsaa været Tilfældet, idet Sønnen ikke var i Kompagni med Indstævnte, men i hans Tjeneste.

Efter de af Indstævnte førte Vidner maa det nu vel antages, at Indstævnte ved flere Lejligheder har omtalt Brodersønnen som Kompagnon i den ovenanførte Forretning, og at ligeledes denne overfor forskellige Personer i Forretningen er optraadt som saadan, men herpaa kan der ikke bygges Slutninger med Hensyn til Retsforholdet mellem Parterne, og iøvrigt har Indstævnte intet oplyst, der bestyrker Rigtigheden af hans Fremstilling. Da det nu er givet, at Indstævnte har modtaget de 4000 Kr., og at de ikke ere ydede ham som Gave, og han

hverken, førend han modtog dem, personlig har forhandlet med Citantinden eller efter den Tid har sikret sig Bevis for, at hun forstod Betydningen af Udbetalingen, og da det maa tilregnes ham som en Forsømmelse, at ikke en Gang Forretningens Regnskabsbøger ere opbevarede, hvoraf det kunde fremgaa, om de Udbetalinger, som Tid efter anden maa antages ydede hans Brodersøn, ere skete som Vederlag for hans Arbejde i Indstævntes Tjeneste, maa han anses forpligtet til at tilbagebetale det paastævnte Beløb. Citantindens Paastand vil altsaa være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Af det Offentlige vil der være at betale i Salær til Prokurator Albertis Dødsbo, Prokurator Jacobsen og Sagfører Gulmann henholdsvis 60 Kr., 100 Kr. og 15 Kr. samt for Portoudlæg til nævnte Dødsbo og til Sagfører Gulmann henholdsvis 96 Øre og 64 Øre.

Det maa misbilliges, at Prokurator Jacobsen under et af Indstævnte ved 1ste Vidnekammer den 25 November f. A. optaget Thingsvidne har undladt at give Møde for Citantinden. Iøvrigt har den befalede Sagførelse været lovlig. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 369. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Christian Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 11 November 1892: Arrestanten, Skomagersvend Niels Christian Sørensen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Skomagersvend Niels Christian Sørensen — der er født i Aaret 1843, og som tidligere har været straffet 19 Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri og Overtrædelse af Frd. 10 December 1828, senest ifølge Høiesterets Dom af 13 Januar 1890 for Løsgængeri og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1, 2 og 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorefter han ifølge Viborg Kjøbstads Politirets Dom af 25 August d. A. har været anset efter Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 11, med samme Slags Fængsel i 3 Dage — tiltalt under denne Sag for Løsgængeri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efterat han den 29 August d. A. i Viborg havde udstaaet den ham ved den sidstnævnte Dom ikjendte Straf, blev hjemsendt til sin Forsørgelseskommune Frederikshavn og derpaa af denne Kjøbstads Fattigvæsen blev anbragt paa den derværende Fattiggaard, som han imidlertid uden Tilladelse forlod, efterat have opholdt sig der en Nat, siden den Tid har flakket arbejdsløs omkring i Vendsyssel og i Egnen Syd for Limfjorden, dog ikke sydligere end Hobro, indtil han den 30 Oktober d. A. blev anholdt i Voer Sogn under Dronninglund Herreds Jurisdiktion, samt at han under denne sin Omflakken udelukkende har ernæret sig ved Betleri. Arrestanten har vel forklaret, at han under sin Vandring forskjellige Steder har henvendt sig til Skomagere med Forespørgsel om Arbejde, men han har erkjendt, at han forud kunde vide, at han ikke vilde kunne blive antaget i Arbejde, da han ikke var forsynet med Legitimationspapirer. For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter

Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 366. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Frederik Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 December 1892: Arrestanten Jens Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vald og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Frederik Nielsen for Tyveri eller Hæleri. Sigtelsen mod Arrestanten angaar en Skjorte af Værdi 50 Øre, som det ved hans egen Tilstaaelse og de øvrige i saa Henseende føreliggende Oplysninger er godtgjort, at han den 23 September d. A. om Morgenen har havt i sin Besiddelse i Logishuset „Holger Danske“, Farvergade Nr. 15, og dér leveret til Arbejdsmand Christen Christensen Filsø med Anmodning om

at sælge eller pantsætte den for Arrestanten. Det maa, navnlig ved de beedigede Forklaringer, som ere afgivne af forskjellige Vidner, anses tilstrækkeligt godtgjort, at den ommeldte Skjorte tilhørte Værtshusholder Ole Petersen, af hvem Tilhjemlingsed er aflagt med Hensyn til samme. Nævnte Petersen og hans Hustru Kirstine Olsen har under Ed nærmere forklaret, at Skjorten var hængt til Tørring paa en Snor, der var spændt over Gaarden til ovennævnte Ejendom, og savnedes herfra den 23 September om Morgenen; og et tredje Vidne har edeligt forklaret, at Vidnet, der havde vasket for Petersens, havde hængt en Skjorte som den omhandlede til Tørring paa nævnte Sted den 22 September og savnede den næste Morgen Kl. ca. 7¹/₂, da hun skulde tage Tøjet ind. Arrestantens Forklaring om hans Hjemmel til den omhandlede Skjorte gaar ud paa, at han den 23 September om Morgenen, umiddelbart forinden han leverede Skjorten til Filsø, for at denne skulde sælge eller pantsætte den, havde faaet den foræret af en ubekendt Mandsperson, som han traf staaende i Porten til ovennævnte Logishus. Arrestanten vil have set nævnte Person enkelte Gange i Logishuset og har givet en almindelig Beskrivelse af hans Udseende, men har erklæret ikke at kunne meddele videre til Oplysning om, hvem han er; efter Arrestantens Forklaring var den Paagjældende ham ganske fremmed.

Ved det saaledes foreliggende findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den omhandlede Skjorte, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Arrestanten er født den 3 Juni 1870 og har tidligere været anset bl. A. ved Rettens Domme af 15 December 1888, 22 Juni 1889 og 1 November 1890, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, første Led, med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, andet Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt senest ved Rettens Dom af 16 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage. Som Følge af foranførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, første Led, efter dens § 238 som for fjerde Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 31 Januar.

Nr. 362. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Hans Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 12 November 1892: Arrestanten Hans Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar; saa bør han og udrede alle af Undersøgelsen og Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor Sagfører Hansen 12 Kr., og til Defensor Prokurator Neess 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1892: Arrestanten Hans Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de deri anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes, som ved Underretsdommen sket, til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Underrettens, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Nielsen — der er født i Aaret 1834, og som foruden at have været straffet for Løsgænger og Betleri samt en Gang for Bedrageri i Forbindelse med Løsgænger tidligere 4 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 4 Marts 1887 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorefter han ifølge Grenaa Kjøbstads samt Nørre- og en Del af Sønder Herreds Polititsdomme af 7 Juni 1888, 8 Januar 1889 og 14 Juli 1890 paany er ansat for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og med Tvangsarbejde i henholdsvis 120 Dage og 90 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, og bliver der i saa Henseende, saaledes som Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger for Overretten, ikkun Spørgsmaal om hans nedennævnte Forhold.

Ved Arrestantens egen Tilstaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 13 August d. A. uden Tilladelse forlod Dalstrup Fattiggaard, hvor han var indlagt til Forsørgelse, og som derefter har ernæret sig ved tilfældigt Arbejde, den 5 Oktober d. A., da han paa Smed Jensens Bopæl i Bredstrup skulde tilbagelevere en af denne laant Trillebør, i den Tro, at der ingen var hjemme, da Smedens Hustru havde afaaset Døren, gik ind i Smedens Høusehus, hvortil der var fri og ubindret Adgang, og stjal 5 Æg. Smed Jensen har begjært Arrestanten straffet for dette Forhold, men frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 9 Oktober d. A., da han, der fra Bredstrup var kommen til Grenaa, om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 passerede forbi Pantelaaner Mikkelsens Bopæl i bemeldte Kjøbstad og saa, at der var mørkt i samme, samt vidste, at Mikkelsen boede alene uden Husstand, har besluttet at begaa Tyveri hos denne, da hans Penge vare nær ved at slippe op. Han begav sig derfor ad den aabentstaaende Gadedør ind i en lille Forstue, og da den derfra til Butiken førende Dør var afaaset, ituslog han med sin Stok en Rude i et i Væggen mellem Butiken og Forstuen værende Vindue og aftog derefter, ved at stikke Haanden gjennem den ituslaaede Rude, Vindueshasperne, hvorefter han, idet han benyttede en i Forstuen staaende Bænk, gjennem det oplukkede Vindue, der var anbragt 2 Alen og 2 Tommer over Gulvet, og som maalte 29 Tommer i Højden og 17 Tommer i Bredden, steg ind i Butiken. Fra et Skab i Butiken, hvis Nøgle sad i, samt fra Væggen ved Siden af Skabet tilegnede han sig nu, idet han afrev en Del Svovlstikker for at se sig for, en Del til 40 & 50 Kr. vurderede Klædningsstykker, som han gjennem Vinduet kastede ud i Forstuen, samt et til 1 Kr. vurderet Silketørklæde, og i det bagved Butiken værende Sovekammer tilegnede han sig

et til 16 Kr. vurderet Lommenhr. Da han nu hørte Nogen komme, begav han sig ad en uafaaaset Dør ud til Gaarden ud i denne og fjernede sig derpaa medtagende Silketørklædet og Uhret, medens de i Forstuen udkastede Klædningsstykker bleve henliggende sammesteds og strax efter tagne i Besiddelse af Pantelaaner Mikkelsen, til hvem Uhret og Silketørklædet ere udleverede under Sagen, og som har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

Kort efter at der var indledet kriminel Undersøgelse mod Arrestanten i Anledning af hans ovennævnte Forhold, anmeldte Høker Rosenberg, at Arrestanten hos ham havde beroende en Trillebør, mærket J K S S, der havde henstaaet hos ham i omtrent en Maaned, og som Arrestanten nogle Gange, vistnok 3 Gange, havde afhentet og benyttet, et Skjæppemaal mærket A M samt en Sæk, om hvilke sidstnævnte Gjenstande Rosenberg forklarede, at Arrestanten Dagen før eller samme Dag, som han begik Tyveriet hos Pantelaaner Mikkelsen, havde bragt Kartofler i Sækken, som han vilde sælge til Rosenberg, og at Arrestanten, da Rosenberg ikke vilde tro, at der var mere end to Skjæpper Kartofler i Sækken, var gaaet bort et Øjeblik og strax efter kommet tilbage med Skjæppemaalet for at maale Kartoflerne i dette. Arrestanten, der først har benægtet at vide nogen Besked om de nævnte Gjenstande, har senere med Hensyn til Trillebøren forklaret, at han en Dag i den første Uge i Oktober d. A. har taget denne — der er vurderet til 4 Kr., og som maa antages at tilhøre Dalstrup Fattiggaard, fra hvilken den nogen Tid tidligere var forsvunden, men hvor Arrestanten har benægtet at have taget den — paa Lundevejen ved Dolmer eller, som han senere har udsagt, ved en Gaard i Dolmer, hvor den maa antages at have henstaaet i længere Tid, for at benytte den til Transport af nogle Kartofler til Grenaa, og at han har efterladt den hos Rosenberg uden senere at have tænkt paa at ville levere den tilbage, hvorhos han efter Rosenbergs Forklaring nogle Gange senere har benyttet den, men da hans heromhandlede Forhold findes at maatte betragtes som Brugstyveri, og han ikke er begjært straffet herfor, vil der ikke for dette Forhold kunne idømmes ham nogen Straf. Derimod har han vedblivende benægtet at kjende noget til de tvende andre Gjenstande. Med Hensyn til Skjæppemaalet, der er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, er det nu vel af Rosenberg og et andet Vidne edelig forklaret, at Arrestanten, da han, som det maa antages den 9 Oktober d. A. mellem Kl. 8 og 9 om Morgenen, kom til Rosenberg for at sælge Kartoflerne, gik bort i ca. 10 Minutter og derefter kom tilbage med et Skjæppemaal, der ifølge Rosenbergs Forklaring er det af ham til Retten afgivne Skjæppemaal, medens det andet Vidne kun har kunnet bevidne, at det af Arrestanten bragte Skjæppemaal var aldeles ligt med det i Retten afleverede,

men ikke, at det er det samme, da han ikke har set noget Mærke paa dette, og ligeledes har Anders Svensk aflagt Tilhjemlingsæden med Hensyn til det nævnte Maal, ligesom Gartner Mikkelsen edelig har bekræftet, at han har solgt dette Skjæppe-maal til Anders Svensk, hvorhos tvende Vidner, ligeledes edelig, have forklaret, at de oftere have set et Skjæppemaal, der var aldeles ligt det heromhandlede, hos Anders Svensk, uden at de dog, da de ikke have bemærket, at der var noget Mærke i Bunden, med Ed tør bekræfte, at det netop var det samme; men da der ikke ved de saaledes tilvejebragte Bevisligheder mod Arrestantens Benægtelse kan anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis hverken for, at det tilstedeværende Maal er identisk med det, som Arrestanten skal have hænbragt til Rosenberg, eller for Anders Svensks Ejendomsret til dette, vil der heller ikke for det heromhandlede Forhold kunne paalægges Arrestanten noget Strafansvar.

Derimod vil Arrestanten for de tvende førstnævnte af ham udviste Forhold være at anse dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Stykke, dels efter samme Lovs § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 1 Februar.

Nr. 61. Glarmester G. A. Lundh (Grüner)

contra

Overretssagfører Harald Carlsen (Jensen),

betr. Betaling af 714 Kr. 44 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Februar 1891: Indstævnte, Glarmester G. A. Lundh, bør til Citanten, Overretssagfører Harald Carlsen, betale de paastævnte 714 Kr. 44 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 5 April f. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Appellanten for Høiesteret nedlagte Paastand om Sagens Hjemvisning til yderligere Behandling ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten, saaledes at der bevilges ham Anstand til Anlæggelse af Kontrasøgsmaal, vil allerede af den Grund ikke kunne tages tilfølgende, at den Anstand, der ved den indankede Dom nægtedes ham, var begjært i et andet Øjemed.

For Høiesteret har Appellanten blandt Andet fremlagt et af den i Dommen omtalte Trediemand den 11 December 1890 udstedt Dokument, der skulde godtgjøre, at han allerede ved Transporten til denne af den i Dommen omhandlede Panteobligation havde forbeholdt sig det personlige Krav mod Voetmann efter Obligationen, men det er saa langt fra, at dette herved er godtgjort, at Dokumentet meget mere tyder paa, at Appellanten først derved har faaet sig tilbagetransporteret en Del af den personlige Fordring paa Voetmann, og at han altsaa, da denne den 10 Marts 1890 overdrog sin Fordring til Indstævnte, ikke havde det nævnte Krav paa ham.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører Harald Carlsen, ifølge Transport af 10 Marts f. A. fra Snedkermester J. C. D. Voetmann søgt Indstævnte, Glarmester G. A. Lundh, til Betaling af 714 Kr. 44 Øre, som Indstævnte skal skylde til Rest for Snedkerarbejde, der af bemeldte Voetmann er udført for ham i Vinteren 1885—86 tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 April f. A. til Betaling

sker og denne Sags Omkostninger skadesløst. Den af Indstævnte ved Sagens sidste Foretagelse den 19 Januar d. A. begjærte Anstand i 14 Dage for at fremskaffe en Erklæring findes ikke mod Citantens Protest at kunne bevilges, og Sagen vil saaledes endelig være at paadømme.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han vel har erkjendt, at Snedkermester Voetmann har leveret ham Snedkerarbejde for det paastævnte Beløb, men derhos gjort gjældende, at han har et langt større Modkrav paa denne. Han har i saa Henseende nærmere anbragt, at han har havt en Panteobligation, stor 20,000 Kr., i en Voetmann forhen tilhørende Ejendom paa Sofievej, hvilken Obligation ved den over Ejendommen afholdte Tvangsauktion kun blev dækket for en Ubetydelighed, og at han vel i sin Tid har transporteret Obligationen til en Trediemand, men at dette alene skete, for at bemeldte Trediemand kunde faa Adkomst paa Ejendommen, medens det ikke var Meningen, at Transporthaveren, der for at faa Adkomsten berigtiget, maatte kvittere Obligationen til Udsettelse af Pantebogen, skulde være Ejer af den ved Tvangsauktionen udækkede Del af Obligationen, hvorfor ogsaa det af Transporthaveren ved Kvitteringens Meddelelse tagne Forbehold af hans personlige Krav overfor Debitor skete i Interesse af Indstævnte, der vil have afskrevet det paastævnte Krav paa den udækkede Del af Obligationen.

Citanten har imidlertid benægtet, baade at saadan Afskrivning har fundet Sted, og at Indstævnte ved Obligationens Borttransportering har taget noget Forbehold med Hensyn til den Del af dens Paalydende, hvorfor Dækning ikke maatte kunne erholdes i Pantet, og ligesom de vedkommende af Indstævnte i Gjenpart fremlagte Dokumenter med tilhørende Retshandlinger intet udvise om en saadan Afskrivning eller et saadant Forbehold, saaledes har Indstævnte ikke iøvrigt ført noget Bevis for disse sine Asserta, af hvilke det førstnævnte endog staar i Strid med, at han — efter hvad der er in confesso — under en af ham i sin Tid mod Voetmann anlagt Retssag, der først fandt sin Afgjørelse, længe efter at han havde borttransporteret den omhandlede Obligation, havde afskrevet den paastævnte Fordring i et andet betydeligt Tilgodehavende, som han forment at have paa Voetmann. Der vil derfor være at give Dom efter Citantens Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger, da der ikke haves Hjemmel til at tillægge Citanten samme skadesløst, bestemmes til 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 2 Februar.

Nr. 85. Aktieselskabet **Koefoed & Hauberg**
(Arntzen)

contra

H. E. Winkel (Asmussen efter Ordre),

ang. Betaling af en Skadeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1891: De Indstævnte, Aktieselskabet Koefoed & Hauberg, bør til Citanten, H. E. Winkel, betale 4000 Kr. med Rente 5 pCt. aarlig fra 4 Juni 1889 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Appellanten findes at have været ubeføjet til ved den i den indankede Dom omhandlede Annonce at advare imod at købe de af Indstævnte forhandlede Malekværne, om hvilke det efter de foreliggende Oplysninger uden Føje udtales, at Riflerne i Valserne slides meget hurtigt, og som uden Grund betegnes som simple Efterligninger, er det ved Dommen med Rette statueret, at Appellanten maa være pligtig at erstatte Indstævnte det Tab, som efter det Foreliggende maa antages herved at være tilføjet ham; men Erstatningens Størrelse findes at burde bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn, dog at den efter Sagens processuelle Stilling ikke kan overstige 4000 Kroner. Med den heraf flydende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Renter og Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Erstatningens Størrelse bestemmes ved uvillige, dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 4000 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Høiesteretssagfører

Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I „Kongeriget Danmarks Handels- og Industrielender for 1889“ findes paa 7 Steder indrykket af de Indstævnte, Aktieselskabet „Koefoed & Hauberg“, underskrevet Annonce om de af Firmaet forfærdigede Maskiner og med en særlig anbefaling for Firmaets Malekværne med haardstøbte, rifede Valser, hvortil føjes Følgende:

„Vi advare Dhrr. Landmænd og Møllere mod de af vore Konkurrenter faldtude Efterligninger af vore smaa Valsestole. Exømpelvis skal vi anføre, at i de af Hr. H. E. Winkel herstøds faldtude Malekværne med saakaldte „haardstøbte Valser“ er disse saa bløde, at man med største Lethed kan file i dem med en Sletfil — hvad vi har overbevist os om — Enhver vil let selv kunne gjøre Prøven — Riferne i saadanne Valser slides naturligvis meget hurtigt, medens vore prima haardstøbte Valser kan arbejde meget lang Tid uden at slides.

Opmærksomheden henledes paa, at Dimensionerne af vore Valser ere større end paa de af vore Konkurrenter udbudte simple Efterligninger.“

Da Citanten H. E. Winkel, der foruden at forhandle andre Maskiner, i 1888 fik Eneforhandlingen udenfor Lolland—Falster af Knuseværker med haardstøbte, rifede Valser, paa hvis Forfærdigelse vedkommende Fabrikant havde Enerets-Bevilling af 3 November 1887, har forment, at denne Annonce, særlig ved at betegne hans Maskiner som „simple Efterligninger“, Valserne som „saakaldt haardstøbte“ og „saa bløde, at man med største Lethed kan file i dem med en Sletfil“, ved at „advare“ Landmænd og Møllere mod saadanne Efterligninger, indeholde et Angreb paa hans Forretning og en nedsættende Omtale af hans Maskiner, der hverken ere Efterligninger af eller staa tilbage for de Indstævntes, og at der herved er forvoldt ham et betydeligt Tab, har han under en nærværende Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham en Skadeserstatning af 10,000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøen med Rente af Erstatningssummen 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 4 Juni 1889 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet Frifindelse med Tillæg af Omkostninger, idet de have anført, at Hensigten med Annøncen

ikke har været at skade en Konkurrent, men at oplyse Publikum, at der intet er anført, som ikke stemmer med Virkeligheden, og at Citanten iøvrigt ikke har lidt noget Tab.

Ligesom der Intet er oplyst om, at de af Citanten forhandlede Maskiner ere Efterligninger af de Indstævntes, saaledes kan der ikke tages Hensyn til, at de Indstævnte ved Udtrykket „simple Efterligninger“ ville have ment „originale Efterligninger“. Naar dernæst Valserne paa Citantens Maskiner betegnes som „saakaldte haardstøbte“, og der herved søges vakt Tvivl, om de virkelig ere dette, hvad de udgive sig for, da maa efter det Oplyste saadan Tvivl anses ubeføjet, og forsaavidt det endelig hedder, at de ere saa bløde, at man med største Lethed kan file i dem med en Sletfil, da har det vel ved en Prøve, som de Indstævnte have ladet foretage paa en af Citantens Maskiner, vist sig, at Valseriferne med ringe Vanskelighed kunde files flade med en brugt Sletfil, men ligesom Citanten ikke har villet erkjende, at der herfra tør drages Slutninger om Beskaffenheden af Valserne i hans Maskiner i Almindelighed, saaledes er der i ethvert Fald intet oplyst om, at de Indstævntes Maskiner i det Hele staar over Citantens, naar Hensyn tages til, at disse, hvad de Indstævnte have ladet uomtalt i Annoncen, sælges ca. 30 pCt. billigere end de Indstævntes.

Og ligesom det umiskjendeligt er Annoncens Hensigt til egen Fordel at skade en Konkurrent, saaledes maa den ogsaa være særlig egnet hertil, hvorved Citanten har bemærket, at Kalenderen, hvori Annoncen, som anført, er indført paa 7 forskellige Steder, har en stor Udbredelse, og at der utvivlsomt lægges Vægt paa en Advarsel, der udgaar fra et saa stort Aktieselskab som de Indstævnte.

Til Vejledning ved Bestemmelsen om Erstatningens Størrelse, mod hvilken de Indstævnte have fremsat særlig Indsigelse, har Citanten dernæst dels fremhævet, at en forringet Afsætning af de heromhandlede Maskiner desuden har skadet hans Forretning i det Hele ved at formindske Lejligheden til Salg af andre Maskiner med Tilbehør, dels ved Fremlæggelse af sine Handelsbøger oplyst, at medens han i 1889 solgte over 100 Stkr. Knuseværker til en Sum af ca. 16,000 Kr., havde han i 1890 kun solgt ganske faa Stykker, da han i Juli Maaned saa sig nødsaget til fuldstændig at hæve sin Forretning.

Idet de Indstævnte ikke ville kunne undgaa at betale Citantens Erstatning for det Tab, de efter det Foranferte maa antages at have tilføjet ham, findes denne efter Omstændighederne at kunne ansættes til 4000 Kr. De ville derhos have at forrente Belebets som paastaaet og erstatte Citantens Sagens Omkostninger med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 19. Handels- og Fabriksfirmaet **Brødrene Cloetta**
(Alberti)

contra

Urtekræmmer **Fritz Lebahn** (Jensen),

ang. Stadfæstelse af en Forbudsforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 4 Marts 1890: Thi blev for Rekvisitus, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Forbud mod, at Rekvisitus averterer Chokolade fra Brødrene Cloetta til Salg med nogensomhelst Rabat eller til nogensomhelst anden Pris end den paa Chokoladen trykte og imod, at han iværksætter saadant Salg med nogensomhelst Rabat eller til nogensomhelst anden Pris end den paa Chokoladen trykte.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 Oktober 1890: Det paastævnte Forbud bør være ophævet, og bør Hovedcitanterne, Handels- og Fabriksfirmaet Brødrene Cloetta til Kontracitanten, Urtekræmmer Fritz Lebahn betale 500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Marts 1890, indtil Betaling sker, og Hovedsagens Omkostninger med 50 Kr., Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at det paastævnte Forbud er ophævet, og en af Hovedappellanten for Høiesteret nedlagt subsidiær Paastand om Forbudets Stadfæstelse med en af ham angiven Modifikation af dets Indhold findes ikke at kunne komme i Betragtning. Ligeledes maa det billiges, at der er tillagt Kontraappellanten en Erstatning, og det findes at maatte have sit Forblivende ved dennes ved Dommen bestemte Størrelse, idet der mangler tilstrækkelig Føje til efter Kontraappellantens for Høiesteret nedlagte Paastand at forhøje samme. Som Følge heraf vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Hovedappellanten have at tilsvare Kontraappellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten med 200 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begjæring af Handels- og Fabriksfirmaet Brødrene Cloetta blev den 4 Marts d. A. ved Kongens Foged heri Staden nedlagt Forbud hos Urtekræmmer Fritz Lebahn imod, at derne avorterer Chokolade fra Brødrene Cloetta til Salg med nogensomhelst Rabat eller til nogensomhelst anden Pris end den paa Chokoladen trykte. Bemeldte Handels- og Fabriksfirma har derpaa efter Hovedstævning af 6 Marts d. A. mod nævnte Urtekræmmer Fritz Lebahn paastaaet det nedlagte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig tilkjendt Forbudsforretningens og Hovedsagens Omkostninger hos Lebahn, medens denne har paastaaet sig frifunden i Hovedsagen og under anlagt Kontrasag har paastaaet sig hos Hovedcitanterne tilkjendt en Erstatning af 4000 Kr. eller subsidiært et saadant Beløb, der maatte blive bestemt af Retten eller af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, for den ham ved Forbudet paaførte Tort, Tab og Kreditspilde, med Renter af det Beløb, der maatte blive ham tilkjendt, 5 pCt. p. a. fra Kontrastævningens og Kontraklagens Dato den 12 Marts d. A., indtil Betaling sker. Derhos har Kontracitanten paastaaet sig hos Hovedcitanterne tillagt saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

I Kontrasagen have Hovedcitanterne paastaaet sig frifundne med Tillæg af denne Sags Omkostninger, og subsidiært have de paastaaet den Erstatning, som de maatte findes pligtige at udrede, bestemt ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn.

Hovedcitanterne have med Hensyn til Anledningen til det nedlagte Forbud bemærket, at de sælge den af dem fabrikerede Chokolade til Forhandlere med en betydelig Rabat, der er beregnet paa, at Forhandlerne deraf skulle have saavel Dækning for deres Omkostninger ved Forhandlingen som deres Fortjeneste ved denne. De havde derhos paa Omslaget om hver Pakke af dem solgt Chokolade ladet trykke Prisen i Detailhandelen. Kontracitanten indførte imidlertid i sin Forretning at sælge Hovedcitanternes Varer under den saaledes Pakkerne paatrykte Detailpris og bekendtgjorde i Blade, at han solgte Citanternes Chokolader med 15 pCt. Rabat. Ved denne Fremgangsmaade skaffede Kontra-

citanten sig forøget Afsætning af Hovedcitanternes Varer, men dette gik ud over Hovedcitanterne, idet Publikum, der saa, at Hovedcitanternes Varer kunde kjøbes hos Kontracitanten med saadan Rabat, forlangte at faa den samme Rabat ogsaa hos alle andre Forhandlere af Hovedcitanternes Varer. Adskillige Detailhandlere, der havde mindre Omsætning i Hovedcitanternes Varer, og mente ikke at kunne staa sig ved at sælge disse Varer med en saadan Rabat, henvendte sig da til Hovedcitanterne og forlangte af disse enten at faa en større Rabat, eller at Hovedcitanterne skulde sørge for, at deres Varer af alle Forhandlere bleve solgte til ens Pris, idet de tilkjendegave Hovedcitanterne, at de ellers ikke kunde have Forhandling af Hovedcitanternes Varer, men maatte anskaffe sig Chokolade til Forhandling fra Fabrikanten, der vare villige til at indrømme en større Rabat. Hovedcitanterne, der mente, at det ikke var dem muligt at indrømme deres Forhandlere en større Rabat, henvendte sig da gjentagne Gange til Kontracitanten for at formaa ham til ikke at sælge deres Varer under den paa Omslagene trykte Detailpris, men Kontracitanten vægrede sig ved at gaa ind herpaa. I forrige Efteraar lode Hovedcitanterne derfor forfærdige nye Omslag til deres Varer og lode paa disse Omslag trykke foruden Detailprisen tillige følgende Bemærkning: „Vore Chokolader maa ikke sælges af Forhandlere under den paatrykte Pris“. Kontracitanten vedblev imidlertid desuagtet at sælge af Hovedcitanternes Chokolader med en Rabat af 15 pCt. og at avertere derom i Bladene, hvorfor Hovedcitanterne i September f. A. vægrede sig ved at levere Kontracitanten Varer af deres Fabrikat, men han skaffede sig dem uafvidende disse Varer ad anden Vej, ligesom de ogsaa mene, at han efter den Tid har kjøbt Varer direkte fra dem, i hvilken Henseende de have bemærket, at det var dem umuligt at forhindre dette, da de ikke kunde forlange nærmere Legitimation af Bud fra Detailhandlere, der hentede Varer fra Hovedcitanternes Udsalg og betalte kontant ved Modtagelsen, og da Kontracitanten vedblev at sælge med Rabat og avertere som tidligere, var der ingen anden Udvej for Hovedcitanterne end at nedlægge det Forbud, som de nu søge stadfæstet.

Naar en Forhandler modtager til Forhandling Varer, paa hvilke Fabrikanten af Varerne har ladet paatrykke Forbud imod, at Varerne sælges under den paa Varerne trykte Pris, formene Hovedcitanterne, at Forhandleren derved har underkastet sig denne Betingelse for Salget af Varerne, og at dette maa gjælde, ogsaa naar Varerne skifte Ejer, og af den Forhandler, der oprindeligt har kjøbt dem af Fabrikanten, sælges til en anden Forhandler, og saa fremdeles, saa at enhver Forhandler maa være forpligtet til ikke at sælge Varerne under den disse paatrykte Pris, hvad der maa være ham bevidst at være en Betingelse for Retten til at forhandle dem. Kontracitanten har gjort gjældende,

at han, efterat Hovedcitanterne den 28 September f. A. havde nægtet at sælge til ham af deres Varer, og da Grosserer Beauvais her af Staden, der havde Agentur for Hovedcitanterne og Forhandling af deres Varer, og af hvem Kontracitanten tidligere havde købt Varer af Hovedcitanternes Fabrikat, ligeledes ved samme Tid havde vægret sig ved at effektuere en Ordre paa Varer fra Hovedcitanterne, har skaffet sig Varer af Hovedcitanternes Fabrikat gennem Grosserer Klingberg Krebs, der som Vidne i Sagen har forklaret, at han efter Kontracitantens Anvisning har købt Chokolade af Hovedcitanternes Fabrikat hos Grosserer Beauvais og solgt dem til Kontracitanten, ligesom bemeldte Beauvais ogsaa har forklaret, at han siden forrige Efteraar mange Gange har solgt Varer af Hovedcitanternes Fabrikat til Grosserer Klingberg Krebs. Hovedcitanterne, der paastaa, at Kontracitanten direkte fra dem maa have faaet i alt Fald den største Del af de Varer af deres Fabrikat, som han har forhandlet siden den 28 September f. A. indtil Forbudets Nedlæggelse, hvad dog imod Kontracitantens Benægtelse ikke er bevist, formene nu, at Kontracitanten, selv om han, som af ham anført, maatte have faaet den af ham forhandlede Chokolade af Hovedcitanternes Fabrikat gennem Grosserer Klingberg Krebs, dog efter det foran bemærkede maatte være forpligtet til ikke at sælge disse Varer under de paa Omslagene trykte Priser, saa meget mere som han vidste, at Beauvais var Forhandler for Hovedcitanterne, og at han fra disse ikke kunde faa deres Varer til Forhandling uden at underkaste sig deres Betingelser i Henseende til Salgsprisen, hvorfor det formentlig, naar Kontracitanten saaledes ad en Omvej skaffede sig Varerne, maatte være at anse, som om han havde faaet dem direkte fra Hovedcitanterne mod den nævnte af Hovedcitanterne opstillede Betingelse.

Naar Hovedcitanterne solgte af den af dem fabrikerede Chokolade til Forhandlere, maatte det selvfølgelig staa dem frit for ved Salgene at betinge sig, at Kjøberne ikke maatte sælge Varerne under den disse paatrykte Pris, og naar Kjøberne indgik paa den saaledes stillede Betingelse for Salget, maatte de ogsaa være retlig forpligtede ved denne, uden at det i den Henseende kan have nogen Betydning, om Hovedcitanterne, som Kontracitanten mener, ikke maatte tjene deres Forretnings sande Interesse ved at knytte saadan Betingelse til Salgene af deres Fabrikata. Derimod kunde Hovedcitanterne ikke bevirke ved det omhandlede Paatryk paa deres Varer, at det blev en ved Varerne klæbende Forpligtelse for enhver senere Forhandler af disse ikke at sælge dem under den paatrykte Pris, og ligesom den Forhandler, der ved at købe Varer af Hovedcitanterne havde forpligtet sig overfor disse til ikke at sælge Varerne under den disse paatrykte Pris, ikke kunde anses derved tillige at have paataget sig Forpligtelse til ikkun med samme Betingelse at sælge

Varerne til nogen anden Forhandler, hvilken sidste ikke kunde anses bunden alene ved det paa Varerne trykte Forbud, der ikke stammede fra hans Sælger, saaledes kunde end mindre den Forhandler, der var bleven Ejer af Hovedcitanternes Fabrikata ad anden Vej end ved Kjøb fra Hovedcitanterne eller fra nogen af disses Forhandlere, eller havde været ubekjendt med, at Hovedcitanternes Forbud fandtes trykt paa de af ham kjøbte Varer, være bundne ved det Varerne paatrykte Forbud. Selv om Kontracitanten derfor efter den Maade, paa hvilken han gjennem Grosserer Klingberg Krebs havde forskaffet sig Chokolade fra Hovedcitanterne, kunde anses at have været uberettiget til at forhandle den saaledes erhvervede Chokolade med Rabat eller iøvrigt til en lavere Pris end den paa Omslagene om Varerne trykte og til at avertere om saadant Salg, kunde han efter det Anførte meget vel være eller blive Ejer af Chokolade fra Hovedcitanternes Fabrik, med Hensyn til hvilken der ikke paahvilede ham nogen retsgyldig Forpligtelse i Henseende til den Pris, til hvilken han var berettiget til at sælge Varerne, og det nedlagte Forbud findes derfor ikke at være lovligt, hvorfor det vil være at ophæve.

Da det paastævnte, mod Kontracitanten i dennes Forretningslokale nedlagte Forbud saaledes maa anses at være ulovlig foretaget, ville Hovedcitanterne efter den af Kontracitanten i Kontrasagen nedlagte Paastand blive pligtige at give ham Erstatning for den ham ved Forbudet tilføjede Tort og Kreditspilde, der dog efter Forbudets Beskaffenhed ikke kan anses at være af større Betydning, saavel som at erstatte Kontracitanten det Tab, som denne maa anses at have lidt ved Forbudet. I den Henseende har Kontracitanten bemærket, at hans Afsætning af Hovedcitanternes Chokolade var stegen i en meget betydelig Grad i den senere Tid, før Forbudet blev nedlagt, og vedvarende var i Stigen. Han har derhos anført, hvad ikke er modsagt af Hovedcitanterne, at han i Aaret 1884, da han ikke gav Rabat, kjøbte af Hovedcitanterne Chokolade for Brutto ca. 1300 Kr. og i Aaret 1888, da han havde indført at give Rabat, for Brutto 1839 Kr. 40 Øre, samt at Hovedcitanterne give Forhandlere Rabat paa deres Chokolader af ikke under 20 pCt. og op til 36 pCt. samt desuden for kontant Betaling 3 pCt. og for Salg for mindst 2000 Kr. til en Kunde i 1 Aar en Extrarabat af 8 pCt. Kontracitanten mener, at han herefter vilde have kunnet solgt Hovedcitanternes Chokolader, saafremt Forbudet ikke var bleven nedlagt, gennemsnitlig med en Rabat af 33 pCt. i Aaret 1890, og at han, da han gav sine Kunder en Rabat af 15 pCt., altsaa vilde have kunnet have en Fortjeneste af 18 pCt. Idet Kontracitanten nu mener, at han i Aaret 1890 vilde have kunnet sælge for mindst 2000 Kr. en detail med en Avance af 18 pCt. og i en paatænkt en gros Forretning for 3000 Kr., har han

anslaaet sin Avance ved Salg af Hovedcitanternes Chokolader i bemeldte Aar til 550 Kr. eller ca. 45 Kr. 50 Øre pr. Maaned. Derhos mener Kontracitanten, at han ved ikke at kunne sælge Hovedcitanternes Chokolade med Rabat ogsaa har lidt Skade i sin øvrige Afsætning, og at det Tab, som han saaledes indirekte har lidt, er langt større end hans direkte Tab ved ikke at have kunnet sælge Hovedcitanternes Chokolade med Rabat.

Om det nu end maa antages, at Kontracitanten har lidt Tab i sin Næring ved det nedlagte Forbud, kan dette dog langtfra antages at kunne ansættes til det af ham kalkulerede Omfang, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at det er in confesso, at Kontracitanten ogsaa forhandlede andre Chokolader, som han forhandlede med samme Rabat, som han havde givet ved Salg af Hovedcitanternes Chokolader, og efter alt foreliggende findes den Erstatning, der vil være at tillægge Kontracitanten hos Hovedcitanterne, i det Hele at burde bestemmes til 500 Kr., hvoraf Hovedcitanterne vilde have at tilsvare Renter som af Kontracitanten paastaet. Hovedsagens Omkostninger ville Hovedcitanterne have at erstatte Kontracitanten med 50 Kr., medens Kontrasagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 344. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Søren Kristian Poulsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 256.

Lysgaards, Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders Politirets Dom af 15 Juli 1892: Tiltalte Søren Kristian Poulsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag loyligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1892: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke ikkun findes Anledning til at bemærke, at Salget af Kørne efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger foregik i November og December 1890,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Husmand Søren Kristian Poulsen under en offentlig Politisag sat under Tiltale efter Straffelovens § 256.

Efter Sagens Oplysninger — der tildels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør — havde Tiltalte ved en den 10 Juni 1885 udstedt, den 12te s. M. thinglæst, Obligation givet den danske Landmandsbank til Sikkerhed for et Laan paa 4000 Kr. med Renter og Omkostninger 1ste Prioritets Panteret i den ham tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 18 b, c og d samt 17 d af Sahl, der ved en den 24 April 1885 af 2 af Øvrigheden udmeldte Mænd afholdt Vurderingsforretning var bleven vurderet til 10,000 Kr., og blev der paa Grund af, at Tiltalte havde paadraget sig Restancer af Renter m. m., ifølge Begjæring af Landmandsbanken den 27 Februar d. A. gjort Udlæg i bemeldte Ejendom, som derefter den 9 Maj d. A. blev stillet til Tvangsauktion, men da der ved denne ikkun blev budt 2500 Kr. for Ejendommen, medens Landmandsbankens Restfordring i Henhold til Panteobligationen udgjorde 3848 Kr. 60 Øre, hvortil kom Fordring paa en halv-aarlig Ydelse af 110 Kr., forfalden den 11 December 1891, samt Renter og Strafferenter, lod Landmandsbanken sig Ejendommen udlægge for det ovennævnte højeste Auktionsbud, og ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse af 20 Juni d. A. fra Landmandsbankens Hypothek-Afdeling har det effektive Tab, som Banken har lidt paa den ommeldte Ejendom, i Alt udgjort 850 Kr. Under den af Tiltalte i sin Tid foretagne Pantsætning var foruden selve den faste Ejendom tillige indbefattet, saaledes som denne i Vurderingsforretningen var anført eller senere maatte blive foreøget og forbedret, Ejendommens Besætning, men medens

Besætningen ifølge bemeldte Forretning den Gang udgjorde 2 Stude, 3 Køer, 2 Kalve og 5 Faar, forefandtes der, den Gang Udlæg, som meldt, blev foretaget, paa Ejendommen af Besætningsdele kun 1 Ko, 2 Kvier, 3 Faar og 1 Væder, og disse Kreaturer tilhørte, efter hvad der maa anses oplyst, end ikke Tiltalte, men derimod forskjellige andre Personer. Tiltalte har da ogsaa vedgaaet, at han efterhaanden har bortsolgt hele den paa Ejendommen værende Besætning med Undtagelse af en Ko, som skal være død, og har han nærmere forklaret, at han solgte Studene paa et Marked, vistnok i Bjerringbro, formentlig i Foraaret 1886, uden at han dog vil kunne erindre, til hvem det var, eller hvad han fik for dem, at af Køerne den ene — som det maa antages i Foraaret 1890 — er for en Kjøbesum af 100, eller efter Kjøberens Forklaring 200 Kr., som berigtigedes ved, at Kjøberen indfriede et Laan, der af Tiltalte skyldtes en Sparekasse, og for hvilket Kjøberen var Kautionsist, solgt til Husmand Niels Nielsen af Sahl, der imidlertid, efter at have havt Koen i 2 eller 3 Dage, overlod Tiltalte Brugen af Koen, der maa antages at være den, som ved den foretagne Udlægsforretning fandtes paa Tiltaltes Ejendom, og den anden for ca. 1½ Aar siden til Gaardmand August Jensen sammesteds for 125 eller 130 Kr., der betaltes kontant, samt at han ikke kan erindre, hvem han har solgt Faarene og Kalvene til, og hvad han har faaet for dem, hvorhos han under det ovennævnte efter Politiretsdommens Afsigelse yderligere optagne Forhør har forklaret, at han med Hensyn til Tidspunktet for Afhændelsen af de 5 Faar ikke kan angive nærmere, end at han solgte dem et ad Gangen i de nærmeste 4 eller 5 Aar efter Vurderingens Afholdelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Februar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 56.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 344. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Søren Kristian Poulsen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

De kontante Penge, han fik ind ved Salget af de ommeldte Kreaturer, vil han have brugt dels til dermed at betale Renter til Landmandsbanken, dels til andre Fornødenheder, i hvilken Henseende han særlig har forklaret, at han, efter at have solgt Koen til August Jensen, tog lige ind til Kjellerup, og med det indkomne Beløb betalte paa Landmandsbankens Agents Kontor den — som det maa antages for December Termin 1890 — forfaldne Ydelse, medens han vil have anvendt Resten til Rentebetaling i Hørup Sparekasse. Tiltalte har vedgaaet, at det ikke var ham ubekjendt, at Besætningen var pantsat, men han har fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt ved at forringe denne eller paa anden Maade at tilføje Banken Skade, men at han kun har søgt at holde sig ved Ejendommen, idet han stadig vil have haabet paa, at Tiderne skulde blive bedre, saaledes at han igjen kunde indsætte Kreaturer.

Om det imidlertid end herefter maa antages, at han i alt Fald har brugt nogle af de indkomne Penge til dermed at betale Renter m. m. til Landmandsbanken, samt at det væsentlig er af Trang, at han efterhaanden har skilt sig af med hele Besætningen, har han dog efter sin egen Forklaring været sig Ulovligheden af sine Dispositioner, der maa antages i alt Fald at have været medvirkende Aarsager til det Tab, som Landmandsbanken

har lidt, men som denne iøvrigt ikke har paastaaet sig erstattet under den offentlige Sag, bevidst, og han vil derfor ikke kunne undgaa Straf for sit heromhandlede Forhold, der dog efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253. I Henhold hertil vil Tiltalte, der er født i Aaret 1832, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter den citerede Lovbestemmelse med en Straf, der ved Politiretsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdagen den 7 Februar.

Nr. 357. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Emilie Kirstine Franck (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 November 1892: Arrestantinden Emilie Kirstine Franck bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Emilie Kirstine Franck for Tyveri eller Hæleri.

Ved de fremkomne Oplysninger, for hvilke nedenfor er gjort Rede, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af de nedennævnte Koster, af hvilke hun, efter hvad der er godtgjort ved hendes egen Vedgaaelse og de iøvrigt i saa Henseende foreliggende Oplysninger, var i Besiddelse, da hun den 29 April d. A. anholdtes under nærværende Sag.

Med Hensyn til et Sengetæppe, som forefandtes i hendes Hjem og under Sagen er vurderet til 30 Kr., er det, bl. a. ved to Vidners beedigede Forklaringer, godtgjort, at samme tilhører Ingeniør Hans Eggert Jessen og dennes Hustru Gerda Finsen, der begge edeligt have gjenkjendt Tæppet som deres Ejendom og dem frakommet uden deres Vidende og Villie. Sidstnævnte to Vidner samt et tredje Vidne have nærmere edeligt forklaret, at det ommeldte Tæppe har beroet paa et afaaset Pulterkammer i Ejendommen Dronningens Tvergade Nr. 58, hvor Vidnet Fru Jessen efter sin Forklaring senest havde set det den 12 April d. A., og hvorfra det efter dette Vidnes Forklaring tilligemed en Del andre, nærmere betegnede Ting savnedes den 20 Maj d. A. Arrestantinden har angaaende sin Hjemmel til dette Tæppe forklaret, at hun selv har tilvirket det, efter at hun i November f. A. var bleven løsladt fra Straffeanstalten, og at hendes Hensigt var at sælge det; og med Hensyn til at der paa Tæppet havde været syet Aarstallet 1887 og Bogstaverne H. E. J. — hvoraf Aarstallet og Bogstavet H. vare pillede af, men havde efterladt saadanne Mærker, at begge Dele endnu kunde skjælnes — har hun udsagt, at hun selv har paasyet Tæppet saavel Aarstallet som Bogstaverne — hvilket sidste efter hendes Opgivende skulde betegne Navnet paa Kjøberen, som hun dog samtidigt har erkjendt, at hun ikke vidste hvem vilde blive — og at hun har pillet Aarstallet af igjen, fordi hun „havde taget Fejl“, idet hendes Mening havde været at sye 1891. Ligesom allerede hele denne Forklaringens egen Beskaffenhed ikke vilde lade nogen Tvivl tilbage om, at den er usand, saaledes er dens Usandhed ogsaa efter det allerede Bemærkede godtgjort ved de fyldestgjørende Beviser, som foreligge om ovennævnte Ingeniør Jessens Ejendomsret til Tæppet.

Med Hensyn til et Lagen, nogle Gardiner og noget Gardintøj — hvilke Gjenstande ligeledes fandtes i Arrestantindens Hjem og ere vurderede til tilsammen 8 Kr. — maa det, navnlig ved de herom afgivne beedigede Vidneforklaringer, anses tilstrækkeligt godtgjort, at de tilhøre Prokurator Jørgen Jørgensen og dennes Hustru Mine Sauter, der begge have aflagt Tilhjem-

lingsed med Hensyn til disse Ting. Sidstnævnte to Vidner have nærmere under Ed forklaret, at Gjenstandene have beroet i uaf-laasede Gjemmer paa et aflaaaset Kvistkammer i Ejendommen Nørregade Nr. 20, hvorfra de savnedes den 30 April d. A., og hvorfra de maa være bortkomne i Løbet af de nærmest fore-gaaende sex Uger. Arrestantinden har med Hensyn til disse Koster opgivet, at hun har havt dem i sin Besiddelse i mange Aar. Om Lagenet har hun nærmere udsagt, at hun i sin Tid har kjøbt det som brugt, uden dog nærmere at angive, hvor hun vil have kjøbt det; om de øvrige Ting har hun ikke nær-mere forklaret, hvorledes hun vil have erhvervet dem.

Endelig bliver Arrestantinden at dømme for ubjemlet Be-siddelse af et Par blegrøde Silkestrømper, som, da hun den 29 April blev anholdt, ved Visitation fandtes indenfor et Shawl, hun havde paa, fastgjorte med en Naal til dettes indvendige Side. Disse Strømper — der ere vurderede til 2 Kr. — har Over-retsagfører Harald Carlsens Hustru Anna Amalie Schouboe edeligt gjenkjendt som sin Ejendom og som frakommen hende uden hendes Vidende og Villie fra et aflaaaset Pulterkammer i Kvistetagen i Ejendommen Raadhusstræde Nr. 5, hvor de be-roede i en uafaaaset Kasse; og nævnte Fru Carlsens Ejendoms-ret til Strømperne er ogsaa behørig godtgjort ved de beedigede Forklaringer, som herom ere afgivne af to Vidner, af hvilke det ene tillige har forklaret, at hun havde hengjemt Strømperne paa nysanferte Sted.

Ved Arrestantindens egen Vedgaaelse i Forbindelse med de Vidneforklaringer, som ere afgivne under denne Del af Sagen, er det godtgjort, at hun den Dag, da hun, som anført, blev paagreben, har været i det nævnte Pulterkammer, hvor hun den ommeldte Dags Eftermiddag Kl. ca. 2 blev antruffen af et af Vidnerne, Tjenestepige Helene Sonne, som derefter foranledigede hende anholdt. Arrestantinden var, da Vidnet traf hende, inde i Kammeret og havde trukket dettes Dør til. Det nævnte Vidne — hvis Forklaring iøvrigt ikke er bleven beediget, som Følge af at hun har forladt Landet — har nærmere udsagt, at hun, da hun tilfældigt kom forbi Pulterkammeret, lagde Mærke til, at dets Dør saa ud til ikke at være helt lukket, og at hun derfor tog i Haandtaget, hvorved Døren — der gik indad — aabnedes; hun saa Arrestantinden ligge paa Gulvet, hvor hun var ved at pakke noget Tøj sammen; Arrestantinden havde nogle Nøgler i Haanden. Ovennævnte Overretssagfører Carlsen og dennes Tjenestepige Kirstine Moberg have edelig forklaret, at da de — Moberg strax efter, at Arrestantinden var bleven antruffen af Helene Sonne og af denne ført ned til Carlsens Kontor, og Carlsen, som det maa antages, ganske kort efter — kom op paa Pulterkammeret, fandtes i dette liggende samlede sammen for-

skjellige Klædningsstykker, der havde været hengjemte paa forskjellige Steder i Kammeret.

Efter de af nysnævnte to Vidner samt Carlsens Hustru afgivne Forklaringer holdtes Døren til det ommeldte Pulterkammer regelmæssigt afaaset med en almindelig indstukken Laas, hvortil Nøglen opbevaredes i Lejligheden. Vidnet Moberg har yderligere forklaret, at hun den ommeldte Dags Morgen havde efterset Døren til Pulterkammeret og forvissat sig om, at den var afaaset, og intet af Vidnerne har efter deres Forklaringer derefter, og indtil Arrestantinden blev antruffen paa Kammeret, været oppe ved dette. Det er konstateret, at af en Del Nøgler, som Arrestantinden havde hos sig ved sin Paagribelse, kunde to oplukke den ommeldte Laas.

Med Hensyn til de ovenomhandlede Strømper gaar Arrestantindens Forklaring ud paa, at hun har haft dem i mange Aar — uden at hun iøvrigt har opgivet, hvorfra hun vil have faaet dem — og at hun havde taget dem med sig, da hun den ommeldte Dag gik ud, for at have noget at skifte med, hvis hun blev vaad om Fødderne. Med Hensyn til sin Tilstedeværelse i det paagjældende Pulterkammer har hun afgivet den Forklaring, at hun var gaaet op i Ejendommen for at søge efter et Værksted, som en Ubekjendt skulde have sagt hende fandtes paa fjerde eller femte Sal i denne, at hun traf Døren til ovennævnte Kammer staaende paa Klem, og at hun, efter at have lukket den op og være gaaet ind i Kammeret, trak den til, fordi hun hørte nogen komme udenfor og ikke vilde have, at den Paagjældende skulde „belee hende“. Hun har nægtet at have tilvendt sig noget i Kammeret og har ligeledes nægtet at have haft nogle Nøgler i Haanden, da hun blev antruffen paa Pulterkammeret.

De Oplysninger, der efter det Anførte foreligge, findes ikke at efterlade nogen grundet Tvivl om, at Arrestantinden har stjaalet de omhandlede Strømper paa ovennævnte Pulterkammer, og efter alt Foreliggende findes der ogsaa at maatte gaaes ud fra, at Arrestantinden — der gjentagne Gange er straffet, bl. a. for Indbrudstyverier, begaaede i Kvistkammere — i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Kammeret ved Hjælp af en af de hos hende forefundne Nøgler.

Hvad angaar de ovenfor omtalte, henholdsvis fra Ingeniør Jessen og Prokurator Jørgensen stjaalne Ting, findes de foreliggende Oplysninger ikke at afgive tilstrækkeligt Grundlag for at antage, at Arrestantinden selv har begaaet de Tyverier, hvorved disse Gjenstande ere bortstjaalne, og hun vil derfor for disses Vedkommende kun blive at straffe som Hæler.

Forsaavidt Arrestantinden er sigtet for ulovlig Besiddelse af forskjellige andre Ting, som formodes at være bortstjaalne ved

de sidst omhandlede to Tyverier, er tilstrækkeligt Bevis ikke tilvejebragt imod hende.

Arrestantinden er født den 6 Maj 1839 og er tidligere anset bl. a. ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1876 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 229 Nr. 4, for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri samt i Medfør af dens § 241, 1ste Led, efter § 238 som for Hæleri, fjerde Gang begaaet, med Tugthusarbejde i 6 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 23 Februar 1884 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri med Tugthusarbejde i 8 Aar. Som Følge af Foransførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 229 Nr. 4, for sjette Gang begaaet grovt Tyveri, samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for sjette Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 223. Fraskilt Hustru **Amalie Jacobine Schjøtz**,
født **Schæfer** (Høgsbro)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som har behandlet hendes og hendes Mand's Skilsmissebo, paa dette Boes Vegne, og hendes fraskilte Mand, fhv. Detailhandler **Erik Cornelius Mathiesen Schjøtz** (Ingen),

betr. Deling af et Skilsmissebo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Repartition af 5 April 1892 saalydende:

Indtægt.

1. Boets Effekter, der ere urealiserede, ere vurderede til	16 Kr. 00 Øre.
2. En den fraskilte Mand tilfalden Arv efter hans Adoptivmoder, afdøde forhenværende Hestehandler Niels Simonsen Schjøtz's Hustru Stine, født Hansen, udføres — kfr. den i Session den 9 Maj 1891 fremlagte Oversigt — med. . .	15920 Kr. 92 Øre.
Summa Indtægt	15936 Kr. 92 Øre.

Udgift.

1. Overretssagfører Damkiers Udgifter i Anledning af den stedfundne Skiftebehandling have — kfr. Session den 14 Oktober 1891 og Session den 23 Februar 1892 — andraget	13 Kr. 26 Øre.
2. Høiesteretssagfører Høgsbro paastaar sig refunderet Udlæg til Beløb — kfr. den i Session den 9 Maj 1891 fremlagte Oversigt	10 — 68 —
<u>Summa Udgift</u>	<u>23 Kr. 94 Øre.</u>

Naar fra Indtægten	15936 Kr. 92 Øre
drages Udgiften	23 — 94 —
udkommer Beholdning	15912 Kr. 98 Øre.

Heraf beregnes Skifteafgifterne saaledes:

$\frac{2}{3}$ % af Boets Masse, ansat til 15950 Kr. 106 Kr. 33 Øre.	
$\frac{1}{2}$ % af Boets Be- holdning, ansat til 15900 Kr.	79 — 50 —
	<u>185 — 83 —</u>
<u>Til Deling</u>	<u>15727 Kr. 15 Øre.</u>

Heraf erholder:

1. Manden, forhenværende Detailhandler Erik Cornelius Mathiesen Schjøtz $\frac{1}{2}$ og	7863 — 58 —
2. Hustruen Amalie Jacobine Schjøtz, født Schæfer, $\frac{1}{2}$	7863 — 57 —
Af denne Hustruen tilkommende Del af Boet har hun ved en til de under Indtægtspost 1 opførte Løsereffekter henhørende Kommode faaet Dækning for et Beløb af	5 Kr. 00 Øre,
men maa Skiftekommissionen, allerede fordi samme ikke har det ovenfor under Indtægtspost 2 ommeldte Aktiv i sit Værge, henvise Hustruen til selv at	
At overføre	5 Kr. 00 Øre. 15727 Kr. 15 Øre.

Overført	5 Kr. 00 Øre.	15727 Kr. 15 Øre.
skaffe sig Dækning for det hende tilkommende		
Restbeløb	7858 — 57 —	
	er 7863 Kr. 57 Øre.	

Er = 15727 Kr. 15 Øre.

Hermed er denne Opgjærelse sluttet.

Høiesterets Dom.

Den 1ste November 1873 blev Appellantinden gift med Indstævnte, forhenværende Detailhandler Erik Cornelius Mathiesen Schjøtz, som i Aaret 1852 ved kongelig Bevilling var bleven adopteret af daværende Hestehandler Niels Simonsen Schjøtz og Hustru Stine, født Hansen, med alle et ægte Barns Rettigheder. Allerede i Begyndelsen af Aaret 1874 forlod Appellantinden for bestandig sin Mand, og ved en af Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 3die Marts 1879 afsagt Skilsmisdom blev Ægteskabet hævet. Imidlertid var Indstævntes Adoptivmoder afgaaet ved Døden i Begyndelsen af 1876, og Adoptivfaderen, der var forbleven hensiddende i uskiftet Bo, døde i Slutningen af 1885 efter ved et den 14 Marts næstforud oprettet og senere kongeligt konfirmeret Testament at have indsat to Exekutorer til at behandle Fællesboet efter ham og hans Hustru, og foruden at have truffet forskellige Dispositioner til Fordel for Legatarer m. v. tillagt sin Adoptivsøn et Beløb af ialt 25,000 Kroner, hvoraf de 5000 Kroner skulde udbetales ham kontant, og de øvrige 20,000 Kroner baandlægges i Overformynderiet, saaledes at han af dem ikkun skulde oppebære den aarlige Rente, saa længe han levede. Samtidig med Testamentets Oprettelse havde Indstævnte til Adoptivfaderen udstedt et saakaldet Afkald, hvorved han erklærede sig fyldestgjort for al Arv efter sine Adoptivforældre ved det nysnævnte, ham tillagte Beløb og frafaldt Krav paa al yderligere Arv. Appellantinden, der ikke gav Møde paa Exekutorskiftet og først i Efteraaret 1889 vil være kommen til Kundskab om, at Ægteskabet forlængst var hævet, indgav under 17 Maj 1890 Begjæring til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission om at tage hendes og hendes fraskilte Mands Fællesbo under Behandling til Deling i Henhold til Skiftelovens sjette Kapitel.

Foruden nogle ubetydelige Effekter, tilsammen af Værdi 16 Kr., forefandtes af Aktiver til Indtægt for Boet, der maa

antages at have været gjældfrit, ikkun den efter afdøde Fru Schjøtz faldne Arv, og saavel Appellantinden som Indstævnte vare enige om, at der maatte tilkomme hende Halvdelen af Arvelodden efter Indstævntes Adoptivmoder, men om denne Arvelods Beregning og om Maaden, hvorpaa den skulde bringes tilstede, udspandt der sig en Procedure, der ved den i Boet den 5. April f. A. fremlagte Repartition, som med Parternes Samtykke traadte i Stedet for en formelig Decision, afgjordes derhen, at Arven efter afdøde Fru Schjøtz opgjordes til 15,920 Kroner 92 Øre og opførtes som et Aktiv i Boet, saa at der efter Fradrag af Skifteafgifter m. V. tillagdes Appellantinden Halvdelen af den tilbageblevne Beholdning 15,727 Kroner 15 Øre med 7,863 Kroner 57 Øre, — hvori dog blev at afkorte 5 Kroner for Værdien af en i hendes Besiddelse værende, det tidligere Fællesbo tilhørende Kommode, — medens Skiftekommissionen derhos udtalte, at den, allerede fordi den ikke havde det vedkommende Aktiv i sit-Værge, maatte henvise Appellantinden til selv at skaffe sig Dækning for sit Tilgodehavende.

Forsaavidt det nu under denne Repartitions Indankning for Høiesteret af Appellantinden er paastaaet, at det skulde have været uberettiget at belaste Arvelodden efter afdøde Fru Schjøtz med Deltagelse i de af Exekutorbehandlingen i hendes og hendes Mands Fællesbo flydende særlige Udgifter, kan der heri ikke gives hende Medhold, da den ved det ovennævnte Testament skete Indsættelse af Exekutorer til Behandling af hele Fællesboet har Hjemmel i Skiftelovens § 6, sidste Punktum, og der mangler Føje til at statuere, at Indstævnte Schjøtz under Boets Behandling for Kommissionen skulde have afgivet et retligt forbindende Samtykke til, at disse Udgifter holdtes udenfor Beregningen. Forsaavidt Appellantinden dernæst har paastaaet sig Renter tilkjendte fra den Dag, Exekutorbehandlingen sluttedes, den 21 Juni 1887, kan der ej heller heri gives hende Medhold, da nærværende Sag alene drejer sig om Delingen af den Formue, der maa antages at have været Fællesboets Ejendom paa det Tidspunkt, da Skilsmisdommen faldt.

Derimod kan det ikke billiges, at Skiftekommissionen, der som bemærket selv i Repartitionen har opført Indstævnte Schjøtz's Mødrenearv som et Aktiv i Boet, aldeles har undladt at angive, hvorledes og hvori Appellantinden skulde nyde Udlæg for den hende efter Repartitionen tilkommende Andel deri. Hun findes derfor at maatte være berettiget til at fordre, at Skiftekommissionen af den i Overformynderiet beroende Kapital, der maa siges at være traadt i Stedet for og nu, efterat det Indstævnte tillagte kontante Beløb af 5000 Kroner ej længere eksisterer, alene repræsen-

terer den ham efter begge Forældrene tilkommende Arv, og saaledes ogsaa Mødrenearven, skal inddrage under Boet og udlægge hende et saa stort Beløb, som hendes ovenfor anførte Andel i hendes og hendes fraskilte Mands Fællesbo udgjør, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at Kapitalen for Tiden er bleven anbragt i Overformynderiet i Henhold til et med kongelig Konfirmation forsynet Testament, da denne Konfirmation hverken har kunnet eller kan antages at have villet afskjære Fyldestgjørelsen af bedre berettigede Krav. Som Følge heraf vil Repartitionen forsaavidt være at omgjøre og Boet af Skiftekommissionen at foretage paany til lagttagelse af de ovenanførte Foranstaltninger.

Det maa misbilliges, at Boets Behandling ikke er blevet fremmet med større Hurtighed.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionen bør paany foretage Boet og derunder inddrage og til Appellantinden, fraskilt Hustru Amalie Jacobine Schjøtz, født Schæffer, udlægge saa stor en Del af den ovennævnte, i Overformynderiet indestaaende Kapital, som udfordres til Dækning af den hende tilkommende Andel i hendes fraskilte Mands Mødrenearv. Iøvrigt bør den indankede Repartition ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden og Indstævnte hver 10 Kroner.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 36. **Husavik Repsforstanderskab**
(Bagger efter Ordre)

contra

Thingø Syssels Handelsforening ved sammes Bestyrelse
Bonde **Jon Sigurdsson** m. Fl. samt bemeldte Forenings
Forretningsfører **Jacob Halfdanarson** (Rée)

betr. Lovligheden af en affholdt Udpantningsforretning.

Thingøssels Fogeds Kjendelse af 31 Januar 1888
Den begjærede Udpantningsforretning bør nyde Fremme.

Den islandske Landsoverrets Dom af 10 September 1888: Den paaankede Udpantningsforretning ophæves. Repsforstanderskabet i Husavikrep bør til Thingøssels Handelsforening tilbagelevere de udpantede Varer, 100 Pd. Kaffe og 16 Kasser fransk Kaffe, eller tilsvare deres Værdi med 206 Kr. 56 Øre, endvidere bør Repsforstanderskabet at udrede til Foreningen Processens Omkostninger med 120 Kr. Foreøvrigt bør de Indstævnte, Repsforstanderskabet, for Foreningens Krav fri at være. Repsforstanderskabets beskikkede Sagfører, Overlærer H. Kr. Fridriksson tillægges 30 Kr. i Salair, som udredes af Landskassen. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra lovlig Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 Februar 1892 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Selv om det efter de Høiesteret forelagte Oplysninger maatte kunne antages, at den indstævnte Handelsforening havde i det i den indankede Dom omhandlede Tidsrum drevet egentlig Handel, har der i hvert Fald i den dagjældende Lovgivning manglet Hjemmel til at paaligne en saadan Forening den under Sagen omhandlede Kommuneskat, idet først Loven af 9 August 1889 gav Adgang til i Landkommunerne at ligne en til Formue- og Lejlighedsskatten svarende Kommuneskat paa Handelsetablissemeter og andre indbringende Indretninger og Foretagender. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at den paaankede Udpantningsforretning er ophævet, og da Dommens øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil denne efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten i Medfør af Lov 16 December 1885 § 13 have at godtgjøre Indstævnte skadesløst, medens det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær tilligemed Godtgjørelse for de af ham havde Udlæg bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte skadesløst. Saa beta-

ler Appellanten og til Justitskassen 2 Kr. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som tilligemed 15 Kroner for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanker Thingøysssels Handelsforening en Udpantningsforretning, der paa Foranstaltning af Repsforstanderskabet i Husavikrep den 31te Januar d. A. foretoges i Foreningens Ejendele til Dækning af Kommunebidrag for Aaret 1886—87, som Foreningen formener, at den ikke er pligtig til at udrede. Appellanten paastaar:

- 1) at den paaankede Udpantningsforretning kjendes ugyldig;
- 2) at Repsforstanderskabet tilbageleverer til Foreningen de udpantede Varer i uforringet Stand, eller tilsvarende deres Værdi med 206 Kr. 56 Øre,
- 3) at der tildømmes Foreningen Procesomkostninger for begge Retter med 170 Kr. eller efter Rettens Skjøn;
- 4) at der tilkjendes Foreningen Erstatning for Kreditspilde.

Repsforstanderskabets beskikkede Sagfører har henzættet Gyldigheden af Modpartens Fuldmagt, fordi det ikke er godtgjort, at de 16 Mænd, som have underskrevet den, ere Foreningens Repræsentanter eller have nogen Bemyndigelse til at indanke Sagen for Overretten eller befuldmægtige nogen til at føre Sagen for bemeldte Ret, og paastaar i Henhold hertil, at Sagen afvises.

Naar den heromhandlede Fuldmagt sammenholdes med den i Fogedakten sub. Nr. 2 indførte Fuldmagt, der er forsynet med de samme Mænds Underskrifter, samt i Henhold til, hvad der iøvrigt er oplyst, maa Retten antage Appellantens Fuldmagt for gyldig.

Med Hensyn til Sagens Realitet paastaar Repsforstanderskabet:

- 1) at Fogdens Kjendelse i Sagen stadfæstes, og at Repsforstanderskabet frikjendes for alle af Thingøysssels Handelsforening fremsatte Krav og Paastande;
- 2) at Foreningen kjendes pligtig til at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, som om den ikke var benificeret, deri indbefattet passende Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører.

Fogdens Kjendelse lyder saaledes: „Den begjærede Udpantningsforretning bør nyde Fremme“. Kjendelsen motiveres ved, at det ifølge Fogedretten Opfattelse fremgaar af de af Udpantningsrekvirenten fremlagte Dokumenter, navnlig Thingøysssels

Handelsforening Statutter af 1882 (Underretsbilag Nr. 4), at Foreningens Virksomhed bør henføres under Handel i videre Forstand, og at det i § 2 udtrykkelig bestemmes, at Foreningens Domicil skal være paa Husavik, samt at det ikke er godtgjort, skjøndt Rekvisiti Sagfører har paastaet, at Statutterne have været reviderede og forandrede i mange Punkter, deriblandt § 2, at der i denne Henseende er gjort nogen Forandring. I Henhold til det saaledes Bemærkede formener Føgedretten, at Thingøssystems Handelsforening bør anses for at være et Handelsetablisement, hjemmehørende paa Husavik, og at den som saadan bør henføres under Bestemmelsen i Reglement om Fattigvæsenet 8de Januar 1834 § 10 om den Handelsmænd paahvilende Forpligtelse til at udrede Fattigbidrag, naar de er bosatte i Reppen.

Repsforstanderskabets Sagfører for Overretten tillægger ogsaa Handelsforeningens Statutter af 1882 meget væsentlig Betydning i denne Sag, forsaavidt det der bestemmes: „Repræsentantskabet vælger blandt sine egne Medlemmer 3 Mænd, der ere Foreningens Hovedbestyrelse, og have at varetage Udførelsen af alle dens Forretninger; en af disse Mænd skal være Foreningens Direktør („Kaupstjori“).“ Han har i sin Varetægt og er ansvarlig for alle Foreningens Ejendele, baade saadanne, som den nu ejer, saavel som hvad den herefter erhverver, være sig Husejendomme, Kister (o: Gjemmer), Redskaber osv. Han afslutter paa Foreningens Vegne alle Kjøbekontrakter, samt besørger alle Varerekvitioner i Samraad med de øvrige Bestyrelsesmedlemmer. Han modtager alle forskrevne Varer, samt alle Betalingsmidler.

Paa Grund af disse Direktøren paahvilende Forpligtelser var det naturligt, at han var bosiddende paa Husavik, hvor Foreningen havde et Vareombytningshus og Redskaber til Maaling og Vejning af Varerne, samt at Foreningen ansaas for at være domicilieret sammesteds.

I denne Henseende bør det bemærkes, at Foreningens oprindelige Statutter af 1882 traadte ud af Kraft derved, at ny Statutter vedtoges for Foreningen den 10de Februar 1883; af disse, der have været fremlagte for Overretten, fremgaar det, at denne Direktørpost er afskaffet; Tremandsudvalget alene har Overopsyn med Foreningens Foretagender, samt afslutter Kontrakt med en Handelsmand om Forskrivning af Varer for Foreningsmedlemmerne osv. Denne benævnes Kommissionær (Kauprædis madur)*), han modtager Løn for sin Virksomhed, aflægger Regnskaber, og gjør Rede og Rigtighed for sine Foretagender. Samtidig blev Statutternes § 2 ændret saaledes, at Husavik ikke

*) I Oversættelsen af Dommen findes her følgende Note. „I det foregaaende har jeg oversat dette Udtryk paa samme Maade som „Kaupstjori“, nemlig med „Direktør“, men her synes der at maatte gjøres en Sondring mellem „Kaupstjori“ og „Kauprædis madur“. O. A.“

omtales som Foreningens Domicil, men alene som Losseplads for dens Varer, enhver Aktie hjemler Ejeren Adgang til at forskrive Varer til en Værdi af 200 Kr.

Heraf synes det at fremgaa, at Thingøssels Handelsforening er et Selskab for Forskrivning af Varer fra Udlandet, saaledes at dets Kommissionær udenlands indkøber de forskrevne Varer, samt besørger deres Opsendelse her til Landet, hvorimod Foreningen remitterer Medlemmernes Produkter og lader dem bortsælge udenlands.

Det fremgaaer ikke af Foreningens Statutter, at man har tilsigtet, at Kjøb og Salg af noget Slags skal foregaa paa Lossepladsen. Der er ej heller i Sagen tilvejebragt noget Bevis for, at Foreningen har solgt til Ikke-Medlemmer nogle af de Varer, som den har faaet tilsendte og tilførte fra Udlandet. Vel har man fremlagt en Attest udstedt af Præsten paa Husavik af det Indhold, at Foreningens Formand skal have solgt ham 2 Sække Mel, men der protesteredes mod, at dette Mel tilhørte Foreningen, der er heller ingen Sandsynlighed for, at Foreningen har forskrevet alene 2 Sække Mel til Bortsalg. Ligeledes har man fremhævet, at Borger Jacob Halfdanarson paa Husavik, som i de sidstforløbne 5 Aar sammesteds har forestaaet Modtagelsen af alle Varer, som Foreningen har faaet tilsendte derhen fra Udlandet, samt besørget disses Udlevering til Medlemmerne (Underretsbilag Nr. 7 og 8), ligefrem har solgt adskillige Varer paa Akureyri, som tilstilledes Foreningen i Efteraaret 1884, fordi han ikke kunde faa dem bragte i Land paa Husavik, men, som bemærket af Foreningens Sagfører, var dette Salg nødtvungent, og foretoges for at bevare Varerne fra Forringelse og beskytte de Foreningsmedlemmer, der havde rekvireret dem, for deraf flydende Tab; Salget af disse Varer kan derfor ikke anses for at være Handel i egentlig Forstand. Endelig har man oplyst, at i Sommeren 1886 kom til Husavik med 2 Skibslejligheder ubetydelige Varepartier fra Foreningens udenlandske Kommissionærer, foruden hvad Foreningen havde forskrevet. Det stod Ejeren af disse Varepartier frit for at sælge dem til hvem som helst, og Borger J. Halfdanarson har i en Attest, som han har givet efter Modpartens Opfordring, forklaret, at det tilbødes ham at overtage det først ankomne Vareparti, men at det alligevel besluttedes paa et Møde paa Einarstadir i Reykjadal, at Foreningen skulde overtage det til Disposition, samt at det er gaaet paa samme Maade med Hensyn til det andet Vareparti, som Foreningens Kommissionær, A. Zöllner, hidbragte uden at have bestemt, til hvem det skulde overlades (Underretsbilag Nr. 10). I denne Henseende udtalte Foreningens Fuldmægtig for Fogedretten, at Foreningsmedlemmerne havde hver for sig bagefter rekvireret af disse Varepartier efter Forgodtbefindende, saaledes at intet af Varerne har været solgt til Ikke-Medlemmer, og saa-

fremt nogen kan siges at have drevet Handel med disse Varer paa Husavik, saa maatte det være A. Zellner, og Ingen ellers. Da Handelsforeningen indkjøbte disse Varer til Foreningsmedlemmerne, men ikke for at sælge dem til andre, kan den ikke siges at have foretaget dette Kjøb for at drive Handel med Varerne.

Omendskjøndt Foreningens Virksomhed er Handel i videre Forstand, paa samme Maade som naar det siges om Bønder, at de gaar til Kjøbstaden for at handle, synes der ikke at være Grund til at statuere, at Handelsforeningen driver en særskilt Erhvervsvirksomhed, saaledes at den kan henføres til de faste Handelsetablissementer, hvorfor Foreningen ikke synes at være pligtig til at udrede Extrabidrag til Kommunen, uden at det i denne Sag kommer under Overvejelse, hvorvidt Foreningens Domicil er paa Husavik. Den paaankede Udpantningsforretning vil derfor være at ophæve. I Overensstemmelse med dette Udfald af Sagen og i Henhold til Foreningens Paastand vil Repsforstanderskabet ogsaa være at tilpligte til at tilbagelevere de udpantede Varer i uforringet Stand, nemlig „100 Pd. Kaffe og 16 Kasser fransk Kaffe“, eller at tilsvare deres Værdi med 206 Kr. 56 Øre, idet man ikke har gjort særlig Indsigelse mod dette Beløb. Ligeledes har Forstanderskabet at erstatte Foreningen Sagens Omkostninger, der i Henhold til Lov 16de December 1885 § 13 og efter Sagens Beskaffenhed fastsættes til 120 Kr. Paa den anden Side findes der ikke tilstrækkelig Grund til at tildømme Foreningen Erstatning for Kreditspilde. Den befalede Sagførelse har været forsvarlig. Salær for Indstævntes Sagfører findes passende at kunne bestemmes til 30 Kr. og bliver at udrede af Landskassen.

Nr. 373.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Lund Petersen (Def. Klubien),

der tiltales for uteerligt Forhold overfor de til hans Opdragelse betroede Skolebørn.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 30 September 1892: Arrestanten, suspenderet Skolelærer Niels Lund Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og til Defensor, Prokurator

Wodschow, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1892: Tiltalte Niels Lund Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Meyer for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg
og Klubien 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Februar 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 57.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 373.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Lund Petersen (Def. Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Lund Petersen, der er født den 17 Februar 1856, og ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for uteerligt Forhold overfor de til hans Opdragelse betroede Skolebørn. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte, der siden 1ste Oktober 1886 har været Lærer ved Ullerød Skole, har i den senere Tid, under Paavirkning af sin Kjønndrift, i Skolestuen, medens Dreng og Piger undervistes i Fællesskab, befølt flere Dreng, der var i en Alder af 11—14 Aar, paa uteerlig Maade, idet han navnlig siddende paa Kathedret eller paa Skolebænkene har stukket sin Haand ind i Drengenes Benklæder som oftest efter at have opknappet disse og derefter manipuleret Drengens mandlige Lem, ligesom han i Skolestuen udenfor Skoletiden har udvist en lignende Adfærd imod en enkelt Dreng, samt at han nogle Gange under Skoletiden siddende paa Kathedret har havt sit mandlige Lem fremme og leget med det og en enkelt Gang bag den i Skolestuen værende Tavle fremvist det for en Dreng. Denne Tiltaltes Adfærd i Skolestuen er i flere Tilfælde bleven bemærket af nogle af de andre Skolebørn, navnlig ogsaa af Pigebørn, men Tiltalte har benægtet, at saadant har været hans Hensigt. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes

han ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 185, men Straffen, der ved den nævnte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes passende at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 9 Februar.

Nr. 348. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Niels Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 22 Juli 1892: Tiltalte, Husmand Niels Pedersen af Sulsted, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Hasselbalch 12 Kr., og til Defensor Prokurator Larsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1892: Tiltalte Niels Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder tiltrædes, bemærkes, at efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger blev der af den Sagfører, hvem Tiltalte ved den i Dommen ommeldte Lejlighed tilbød Dækning af den opsagte Kapital, stillet en ganske uberettiget Fordring om yderligere Indbetaling af 50 Kroner, væsentlig til Dækning af Salær og Omkostninger, som i alt Fald først vilde paaløbe ved Udlægets Foretagelse, hvilket maa antages at have medført, at Udlægsforretningen ikke blev afværget. I Betragtning heraf og efter Sagens

øvrige Omstændigheder findes Tiltaltes Forhold alene at kunne henføres under Straffelovens § 256, og Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i fire Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Niels Pedersen for at have gjort sig skyldig i Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte ved en den 11 Marts f. A. udstedt, den 13de s. M. thinglæst Panteobligation, erkjendt at være skyldig til en navngiven Trediemand den Sum 1500 Kr., som han forbandt sig til at udbetale i den 11 Juni eller 11 December Termin, hvortil samme med et halvt Aars Varsel fra nogen af Siderne blev opsagt og til fra 11 Juni f. A. at forrente med 4 pCt. aarlig, der skulde erlægges med Halvdelen i hver af de ovennævnte Terminer, hvorhos han til Sikkerhed for skadesløs Opfyldelse af sine Forpligtelser efter denne Obligation gav Kreditor oprykkende Pantet næstefter 2000 Kr. til den jyske Husmands Kreditforening i den ham den Gang tilhørende Husejendom Matr.-Nr. 5g og 6c af Sulsted med Besætning og Inventarium samt øvrigt Tilbehør, og i Obligationen, hvorved endvidere vedtoges, at Udlæg i Pantet kunde foretages uden Grundlag af Dom eller Forlig i Henhold til Lov af 29 Marts 1873 § 15, hedder det derhos sluttelig, at under Forudsætning af, at Obligationens Tvangsbestemmelser neje overholdtes, kunde Kreditor ikke fordrø Kapitalen, forsaavidt angik 1300 Kr., førend i 11 Juni Termin 1896. Den 5 Juni næstefter lod Kreditor efter bemeldte Obligation for Tiltalte ved Stævningmændene forkynde en den 3die s. M. dateret Opsigelse, hvorved 200 Kr. af Obligationens paalydende Beløb opsagdes ham til Udbetaling i den førstkommende 11 December Termin tilligemed Renter og skadesløse Omkostninger, hvorhos han den 9 Januar d. A. lod ved en Sagfører indgive en Rekvisition til Kongens Foged, hvori han under Paaberaabelse af, at han endnu ikke var fyldestgjort for sit Krav efter denne Opsigelse, begjærede Udlæg derfor foretaget i Pantet. Ved den i Henhold hertil den 20de s. M. paa den pantsatte Ejendom afholdte Fogedforretning blev der givet den ommeldte Kreditor

til Fyldestgjørelse af hans nævnte Fordring, der med Renter og paaløbne Omkostninger opgjordes til 251 Kr. 30 Øre, med yderligere paaløbende Renter og Omkostninger Udlæg til Forauktionering dels i Ejendommen med paastaaende Bygninger og andet Tilbehør, der vurderedes til 4500 Kr., dels i tilstedeværende Afgrøde til samlet Værdi 40 Kr., dels i nogle paa Ejendommen tilstedeværende Besætnings- og Inventariedele, deriblandt navnlig en sort Ko, der ansattes til en Værdi af 50 Kr., men om hvilken iøvrigt, som det maa antages, under Forretningen, hvorunder Tiltalte var fraværende, hans Husholderske udtalte, at den var solgt, hvorom dog Intet blev tilført Fogedprotokollen, hvoraf en Udskrift er fremlagt for Overretten, dels endelig i følgende Gjenstande, der ikke vare tilstede under Forretningen, nemlig en Kassefjedervogn og en rød Hest, der vurderedes efter Opgivende til henholdsvis 50 Kr. og 100 Kr., samt en rød, blisset Hest, om hvilken Tiltaltes Søn, der havde givet Møde, opgav, at Tiltalte nogle Dage forinden havde skilt sig ved den enten ved at sælge den eller give den i Haandpant for derved at rejse Penge til at betale den opsagte Kapital med, men hvilket Anbringende den for Kreditor mødte Sagfører ikke vilde erkjende, hvorfor der, uden at der skete nogen Vurdering af denne Hest, blev givet Kreditor Udlæg ogsaa i den under Forudsætning af, at den endnu maatte være i Tiltaltes Eje. Ved den den 24 Marts næstefter afholdte Auktion over det Udlagte viste det sig imidlertid, at der af dette manglede, foruden nogle mindre Gjenstande, den ovennævnte Ko, begge de ommeldte Heste, samt Kassefjedervognen, og der blev da i den Anledning indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte. Ved dennes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han til egen Fordel har disponeret over de nævnte Gjenstande under følgende nærmere Omstændigheder. Til sin Svigersøn, hvem han var bleven et større Beløb skyldig, solgte Tiltalte ca. en Maanedstid før Udlægsforretningen den sorte Ko for 25 Kr., og Dagen før Udlægsforretningen den røde Hest og Fjedervognen for henholdsvis 55 Kr. og 30 Kr., saaledes at navnlig Kjøbesummen for Koen, som Tiltalte skulde fodre, saa længe han blev boende i Huset, mod at erholde Mælken af den, afgik i hans Gjæld til Svigersønnen, hvorhos det med Hensyn til Hesten og Vognen maa antages sluttelig at være bleven vedtaget, at hele deres Mellemværende med disse Gjenstandes Overdragelse til Svigersønnen skulde betragtes som afgjort, mod at Sidstnævnte betalte Tiltalte 10 Kr., som Tiltalte imidlertid maa antages ikke at have faaet betalt. Iøvrigt maa det antages, at Tiltalte efter Udlægsforretningen har i Henhold til en ham af hans Svigersøn givet Tilladelse igjen solgt saavel Hesten som Vognen. Hvad dernæst den rødblisiede Hest angaar, er det oplyst, at Tiltalte — der

under 18 Januar d. A. havde ved Selvskyldnerkaution af 4 Mænd i Sulsted-Aistrups Sogns Spare- og Laanekasse erholdt et Laan paa 200 Kr., som han optog for derved at dække det ovenmeldte ham opsagte Beløb af tilsvarende Størrelse — har samtidig med dette Laans Stiftelse givet de ommeldte Kauti- onister denne Hest i Haandpant til Sikkerhed for, at han opfyldte sine Forpligtelser ligeoverfor Sparekassen, samt at han — der Dagen før Udlægsforretningens Afholdelse havde ved Henvendelse til en Sagfører tilbudt det laante Beløb til Dækning af den op- sagte Kapital, uden at dette Tilbud var bleven modtaget, idet Sagføreren yderligere havde krævet Renter og Omkostninger be- talte, hvad Tiltalte ikke var istand til — derefter har om Mor- genen samme Dag, som Udlæget foretoges, overdraget Hesten som Ejendom til Kauti onisterne, der den paafølgende Dag solgte den til Tiltaltes ovennævnte Søn for 200 Kr., hvilket Beløb derefter af Kauti onisterne blev indbetalt i bemeldte Sparekasse til Dækning af det af Tiltalte deri gjorde Laan, medens Tiltalte selv beholdt dettes Beløb og brugte det, dels til at betale en Gjæld, hvori han stod til Sønnen, dels til at leve for. End- videre maa det paa samme Maade anses godtgjort, at Tiltalte, som det maa antages, efter at den ovennævnte Auktion over det Udlagte var afholdt, har til egen Fordel disponeret over en Plov og en Harve, der vare indbefattede under det i Ejendommen givne Pant, men som maa antages at være undgaaet Opmærk- somheden, da Udlæget foretoges, og derfor ikke at være blevene inddragne under dette, idet han nemlig har solgt disse Gjen- stande til to navngivne Mænd for henholdsvis 6 Kr. 50 Øre og 4 Kr., 50 Øre og brugt Pengene til sit og Families Underhold. Tiltalte har særlig erkjendt, at han, da han som meldt solgte den røde Hest og Fjedervognen til sin Svigersøn, nok vidste, at han kunde vente Udlæg foretaget hos sig, men ligesom han for den ommeldte Ko's Vedkommende har henvist til, at Salget af denne foregik en Maanedstid før Udlægsforretningens Fore- tagelse, samt udsagt, at han, da han solgte denne, ikke mente at have Grund til at befrygte noget Udlæg, navnlig da han, der ventede en større Indtægt af Kjørsel for et Mejeri, havde af Kreditor faaet Løfte om at maatte afgjøre det opsagte Beløb, der som meldt kun beløb sig til 200 Kr., ved Betaling i Afdrag, saaledes har han med Hensyn til det nævnte, Dagen før Udlægs- forretningen foretagne Salg gjort gjældende, at han — der efter det Oplyste foretog dette Salg, forinden han havde henvendt sig til den ommeldte Sagfører med Tilbud om Dækning af den op- sagte Kapital — den Gang gik ud fra, at han ved Betalingen af denne, hvortil han mente at have Midlerne i det af ham laante Beløb, kunde afværge Udlæg og under disse Omstændig- heder ansaa sig berettiget til at handle med sine Ejendele, som han gjorde, hvorhos hans Forklaring med Hensyn til, at han

lod den til Sikkerhed for Laanet i Sparekassen pantsatte Hest tjene til Fyldestgjørelse af dette Laan, medens han beholdt og forbrugte dettes Beløb, gaar ud paa, at han, da han ikke fik Lejlighed til at benytte Laanet efter dets Bestemmelse, antog at kunne anvende Pengene paa anden Maade, og han har iøvrigt udsagt, at han ved Foretagelsen af alle de nævnte Transaktioner gik ud fra, at han kunde fyldestgjøre sin ommeldte Kreditor for det til Udbetaling opsagte Beløb.

Efter det Oplyste blev under den tidnævnte Auktion over det Udlagte Udlægshaveren — der yderligere havde efter Udlæget afholdt forskellige den udlagte Ejendom vedrørende Udgifter, navnlig til Kreditforeningsrenter og Skatter, til Beløb ialt ca. 62 Kr. — Højstbydende med 2800 Kr., og for dette Bud maa han antages at have faaet det Solgte udlagt til Ejendom. Forsaavidt der under Sagen endvidere har været Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til følgende, til den pantsatte Ejendom hørende Gjenstande, nemlig en Slæde, et Høledrag og en Stige, bliver der, da Tiltalte ikke ved Underrettsdommen er funden skyldig i noget Ulovligt for disse Gjenstandes Vedkommende, og bemeldte Dom alene er appelleret efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Rätten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende. Hvad hans øvrige ovenomhandlede Dispositioner angaar, findes derhos ingen af disse efter de foreliggende Omstændigheder at kunne paadrage Tiltalte Straf efter Konkurslovens § 168. Derimod vil han — der er født i Aaret 1837 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for disse Dispositioner være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 370.

Advokat Halkier

contra

Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling-Jacob
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 4 August 1892: Hver af de Tiltalte, Daglejer, Indsieder Christian

Jacob Andersen, kaldet „Kylling-Jacob“, af Ødegaardshus i Torslev Sogn, og Daglejer Hans Andreas Sørensen Gjelstrup af Torslev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Kjeldgaard 12 Kr., og til Defensor Sagfører Kristiansen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1892: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten — tiltales Indsidder Christian Jacob Andersen for Tyveri og bedrægeligt Forhold.

Hvad angaar Sigtelsen for Tyveri, maa det ved Tiltaltes egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Aften kort før November f. A., da han under et Ophold hos en i Ødegaardshus i Torslev boende Arbejdsmand Thomas Christian Nielsen sad og drak sammen med denne og Arbejdsmand Achristinus Pedersen samt en tredje Person, har, efter at nævnte Pedersen havde fremtaget sin Pengepung og lagt den paa Bordet, og Tiltalte havde bemærket, at Pungen derefter var falden paa Gulvet, taget den op og af de deri værende Penge tilvendt sig to Enkronestykker, som han, som det maa antages, ubemærket af de andre Tilstedeværende, stak i sin Lomme, samt at han den 20 April d. A., da han,

der dengang arbejdede som Daglejer paa Gaarden Hejselt, om Aftenen gik hjem fra Gaarden, har fra en tæt vest for samme liggende Kartoffelkule stjaalet en Del Proprietær Hartz, der var Ejer af Gaarden, tilhørende Kartoffler, efter hvad Tiltalte antager, omtrent 3 Skjæpper, som han i en ham selv tilhørende Sæk bragte til sit daværende Hjem paa Hejselt Mark, hvorefter Kartofflerne, der ere vurderede til 2 Kr., ere blevne spiste; og endvidere har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, der i Begyndelsen af Maj d. A. var flyttet til Ødegaardshus, har nogle Dage efter, da han og den ovennævnte Arbejdsmand Nielsen en Aften passerede forbi Hejselt, opfordret Nielsen til i Forening med ham at stjæle Kartoffler fra den ommeldte Kule, uden at dette Forslag dog, da Nielsen ikke vilde indlade sig derpaa, kom til Udførelse, hvorhos Tiltalte ikke har turdet benægte Muligheden af, hvad Nielsen har udsagt, at Tiltalte ca. 8 Dage forinden ligeledes forgjæves har opfordret ham til i Forening med Tiltalte at stjæle Kartoffler paa Gaarden Galtrup, hvad Tiltalte, der efter sin Forklaring jævnligen har sviret med Nielsen, i saa Fald vil have gjort i beruset Tilstand, hvad ogsaa er bekræftet af Nielsen.

Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for bedrægeligt Forhold, maa det ligeledes ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han og den i første Instants medtiltalte Hans Andreas Sørensen Gjelstrup en Dag i Efteraaret forrige Aar, da de, efter at have sviret i Selskab med ovennævnte Achristinus Pedersen hos en Enke i Hugdrup, vare sammen med Pedersen gaaede derfra til Gaarden Store Fuglsang, og Pedersen, der var mest beruset, her savnede sin Pung, som han undervejs havde havt fremme i Tiltaltes og Gjelstrups Paa-syn, hvorfor de alle tre antog, at den maatte være tabt paa Vejen, have tilbudt Pedersen at gaa tilbage og lede efter Pungen, samt at de, efter at have fundet Pungen liggende paa Vejen, ere blevne enige om for Pedersen at foregive, at de ikke havde fundet den, og selv beholde Indholdet, hvorefter de strax delte dette, der maa antages at have udgjort 3 à 4 Kr., mellem sig, medens de bortkastede Pungen, der var uden Værdi, hvorhos de, efter at være vendt tilbage, for Pedersen fremkom med det nævnte Foregivende. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52, sidste Led, samt efter Analogien af § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 120. Gjæstgiver **C. F. Wilsons Enke**
(Nellemann)

contra

Husmægler **Ludvig Wilson** (Ingen),

betr. Betaling af 1000 Kr.

Hellum-Hindsted Herreders ordinære Rets Dom af 23 December 1890: Indstævnte, Gjæstgiver af Arden Gjæstgivergaard C. F. Wilsons Enke, bør for Tiltale af Citanten, Husmægler Ludvig Wilson af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1891: Indstævnte, Gjæstgiver C. F. Wilsons Enke, bør til Citanten, Husmægler Ludvig Wilson, betale 1000 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 24 Januar 1888, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Selv om det kunde antages, at de i den indankede Dom ommeldte Breve af 3 og 8 Februar 1887 i deres Udtalelser om det Salær, der skulde tilkomme Indstævnte, ikke stemte med den Besked, Appellantindens afdøde Mand havde givet Sønnen om, hvad han skulde svare Indstævnte paa dennes Breve, maatte Appellantindens Mand dog være bunden ved bemeldte Udtalelser, da han, som i Dommen berørt, kunde og burde have forvissat sig om, hvad Brevene indeholdt, inden de afsendtes. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Da Underretssagfører N. P. A. Albrechtsen befindes utilbørligt at have opholdt Sagen, medens den stod for Underretten, vil han i Medfør af Forordningen 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Amtsfattigkassen tilfaldende Bøde, som bliver at bestemme til 60 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 10 Kroner. Underretssagfører N. P. A. Albrechtsen bør til Amtets Fattigkasse bøde 60 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Husmægler Ludvig Wilson i Kjøbenhavn, — under Anbringende af, at hans Broder, Gjæstgiver C. F. Wilson i Arden, der tidligere har ejet Ejendommen „Kongshejgaard“ i Ravnkilde Sogn, i sin Tid havde givet ham i Kommission at sælge bemeldte Ejendom samt lovet ham, at han i Kommissionssalær maatte faa, hvad Kjøbesummen kom til at overstige 39,500 Kr., at bemeldte Ejendom derefter ifølge Citantens Anvisning og ved hans Medvirkning var bleven solgt til en ustævnet Trediemand for 42,000 Kr., samt at Citanten i Afdrag paa det ham derefter formentlig tilkommende Salær af 2500 Kr. ikkun har erholdt udbetalt 1500 Kr. — i 1ste Instants sagsøgt fornævnte Gjæstgiver C. F. Wilson, efter hvis senere indtrufne Død hans Enke er indtraadt i Sagen, til Betaling af det saaledes resterende Beløb 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Januar 1888, indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin foranferte i 1ste Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det maa anses in confesso, at Indstævntes afdøde Mand — som det maa antages i Begyndelsen af Aaret 1887 — gav Citanten i Kommission at sælge den omhandlede Ejendom — der iøvrigt allerede tidligere var bleven afhændet af Indstævntes Mand, men paa Grund af, at Kjøberen havde paadraget sig Renterestancer, var af Kreditforeningen, der havde 30,000 Kr. indestaaende i samme paa 1ste Prioritet, bleven stillet til Auktion, hvorefter bemeldte Forening havde givet C. F. Wilson Tildelse til inden en vis begrændset Frist at forsøge at faa Ejendommen solgt paa Vilkaar, at han skulde oppebære den Del af Kjøbesummen, som oversteg 1ste Prioritetshavers Fordring — og at Citanten derefter indledede Forhandlinger med Flere, om hvilke han vidste, at de vare Liebhavere til Landejendomme, deriblandt ogsaa med en Mand, der — efter hvad Citanten uimodsaagt har anbragt — under Forhandlingerne med denne erklærede, at han, hvis Forholdene var, som af Citanten refereret, ikke var utilbøjelig til at give 42,000 Kr. for Ejendommen, og som derpaa efter at have i Forening med Citanten beset Ejendommen og forhandlet med Indstævntes Mand om Handelen, købte den paagjældende Ejendom for den nævnte Sum.

Citanten har nu til Støtte for sin ovenanferte Paastand om, at C. F. Wilson havde under Forudsætning af, at den heromhandlede Ejendom blev solgt ved hans Medvirkning — hvad efter det ovenanferte er sket —, tilsagt ham som Kommissionssalær hele det Beløb, hvormed Kjøbesummen kom til at overstige 39,500 Kr., fremlagt trende til ham stiledede Breve, daterede

henholdsvis den 24 Januar 1887 og den 3 og 8 Februar s. A., af hvilke det første, der, efter hvad der er in confesso mellem Parterne, er underskrevet af C. F. Wilson personlig, og som maa antages at være fremkommet i Anledning af Citantens Tilbud om at sælge den oftnævnte Ejendom, indeholder forskellige Oplysninger om Ejendommen blandt andet, at Kjøbesummen er 39,500 Kr., og at Prioriteten til Kreditforeningen er 30,000 Kr., medens Spørgsmaalet om Salæret ikke berøres i samme, hvorimod det i det andet Brev — der maa antages at være fremkaldt ved at Citanten skriftlig havde udbedt sig yderligere Oplysninger om Gaarden og ved denne Lejlighed tillige berørt, hvad C. F. Wilson havde tænkt sig at ville give ham i Provision, hvis Gaarden ved hans Hjælp solgtes — og som efter Sagens Oplysninger er skrevet af Indstævntes Søn, Fæster Wilson, og underskrevet „for C. F. Wilson, Fæster“, bl. A. hedder: „Det Du kan faa for Kongsvej over 39,500 Kr., er Dit, det skulde glæde mig meget at Du kunde tjene dygtig, men ellers ingen andre Rejseomkostninger eller lignende Udgifter“. Endelig hedder det i det tredje Brev, der ligeledes er skrevet af Fæster Wilson samt underskrevet „Chr. Frdk. Wilson“, og paa hvilket der findes en Paategning angaaende Familieanliggender fra „Brevskriveren“, undertegnet „Fæster“, bl. A. „: . . . altsaa vil Pengevilkaarene komme til at lyde saaledes: 5000 Kr. Udbetaling, dernæst maa 3500 Kr. godt blive staaende paa lignende Vilkaar, som Du har foreslaaet; men som sagt mindre Udbetaling kan jeg ikke, da der jo er resterende Renter og Auktionsomkostninger og en hel Del andre Omkostninger, som ikke beløber sig til saa ganske lidt“.

Indstævnte — hvis Fremstilling gaar ud paa, at hendes Mand, der først havde lovet Citanten et Kommissionssalær af 500 Kr., men senere var bleven enig med Sønnen Fæster om, at det vilde være heldigere, at Kommissionssalæret blev ordnet saaledes, at Citanten skulde have den Del af Kjøbesummen, som maatte komme til at overstige 39,500 Kr. med Tillæg af „resterende Renter, Restancer af Skatter og Afgifter, Realisations- og Administrationsomkostninger samt Papirsomkostninger“, havde anmodet sin nævnte Søn om desangaaende at tilskrive Citanten, hvilket Sønnen ogsaa havde lovet, samt at Citanten, idet de ommeldte Restancer og Omkostninger m. m. havde beløbet sig til mere end 4000 Kr., og han som meldt af den af Kjøbereren i sin Tid betalte kontante Kjøbesum havde oppebaaret 1500 Kr., herefter intet havde tilgode hos hende, men tværtimod var hende noget skyldig — har nu vel endvidere anbragt, at hendes Mand, der paa den Tid, da de ovenommeldte to Breve af 3 og 8 Februar 1887 blev skrevet, var meget lidende og svækket ved Sygdom, og derfor som meldt ikke selv havde affattet eller underskrevet Brevene, end ikke havde set disse, forinden de vare

blevne fremlagte her under Sagen, idet Brevene vare konciperede og underskrevne efter hans Anmodning af hans ovennævnte Søn Fæster, hvem C. F. Wilson navnlig havde anmodet om at meddele Citanten de af denne begjærte yderligere Oplysninger og derhos tilbyde ham i Kommissionssalær det Beløb, som Kjøbesummen maatte overstige 39,500 Kr. + Renterestancer og øvrige Omkostninger, som i det Foregaaende ommeldt, hvorhos hun har villet gjøre gjældende, at Brevene af 3 og 8 Februar 1887 efter hendes Formening maa forstaaes i Overensstemmelse hermed, saaledes navnlig, at den Passus i det førstnævnte Brev, „men ellers ingen andre Rejseomkostninger eller lignende Udgifter“ sigter til de ommeldte Rente- og Skatterestancer samt øvrige Udgifter og Omkostninger, samt at hun og hendes afdøde Mand, saafremt de paagjældende Breve maa forstaaes paa den af Citanten ommeldte Maade, ej heller kunne anses bundne ved de i Brevene indeholdte Tilkjendegivelser, da Koncipisten af samme under denne Forudsætning maa anses at have overskredet den ham af C. F. Wilson givne Instrux, og derfor selv maa bære Ansvarret overfor Citanten. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, da hendes afdøde Mand som meldt havde givet Sønnen Ordre til at besvare Citantens ovennævnte Forespørgsel, særlig ogsaa angaaende Størrelsen af det ham eventuelt tilkommende Salær, maatte han nemlig, saa meget mere som Sønnen, efter hvad der er in confesso, paa den Tid opholdt sig i hans Hus, og det saaledes maa forudsættes at have været ham let, forinden Brevene afsendtes, at forvisse sig om, at Koncipisten havde truffet hans rette Mening, i Medfør af D. L. 3—19—2 vare bunden overfor Citanten ved de i bemeldte Breve indeholdte Tilkjendegivelser angaaende dette Punkt, og ligesom den ovenanførte Passus i Brevet af 3 Februar 1887 naturligst maa forstaaes saaledes, at Citanten skulde have i Salær hele det Beløb, hvormed Kjøbesummen for Ejendommen kom til at overstige 39,500 Kr., men da ej heller skulde have Krav paa tillige at faa sine i Anledning af den ham overdragne Kommission havde Rejsendgifter og andre Udlæg særlig godtgjorte, saaledes gaar Brevet af 8de s. M., der som meldt ligeledes er skrevet efter C. F. Wilsons særlige Anmodning, utvivlsomt ud fra, at Afgifts- og Renterestancerne samt de øvrige Omkostninger, som C. F. Wilson senere har gjort Fordring paa, skulde udredes af de 9500 Kr., hvormed den af ham forlangte Kjøbesum oversteg Kreditforeningslaanet, og at den væsentligste Del af den kontante Udbetaling til Beløb 5000 Kr. vilde medgaa til Dækning af disse Udgifter, hvortil desuden kommer, at hverken det førstnævnte Brev eller det af C. F. Wilson selv underskrevne Brev af 24 Januar s. A., hvori Kjøbesummen opgaves til 39,500 Kr., indeholder mindste Antydning af, at der udover de forlangte 39,500 Kr. vilde af Kjøberens være at udrede saadanne betydelige Rente-

og Afgiftsrestancer m. m., som der her er Tale om, hvad C. F. Wilson dog, hvis Saadant havde været hans Mening, maatte have oplyst Citanten om, naar denne skulde have nogen Udsigt til paa det opgivne Grundlag at skaffe en Kjøber til Ejendommen.

Som Følge heraf — samt idet det som meldt er in confesso, at Citanten af det Beløb af 2500 Kr., der herefter maa anses at tilkomme ham i Salær i Anledning af den heromhandlede Handel, kun har oppebaaret 1500 Kr. — vil Indstævnte efter hans Paastand være at tilpligte at betale ham 1000 Kr. med Renter heraf, som ovenfor anført. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 374.

Advokat Nellemann

contra

Carl Christian Traugott Petersen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold.

Amager Birks Extrarets Dom af 25 Juli 1892: Tiltalte Carl Christian Traugott Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Diechmann og Konnerup, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Lassen for Overretten betaler Tiltalte Carl Christian Traugott Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann
og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag er Til-
talte Carl Christian Traugott Petersen aktioneret for uterligt
Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt
Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 27 Juni d. A.,
da Enken Hansine Nielsen af Sundbyøster, til hvem Tiltalte
intet Bekjendtskab havde, om Aftenen ca. Kl. 10 $\frac{1}{2}$ ad Amager-
brogade gik til sit Hjem fra Kjøbenhavn, ved Brigadevej hen-
vendte sig til hende med Anmodning om at maatte følge hjem
med hende for at have Samleje med hende. Uagtet det stod ham
klart, at hun, der bad ham passe sig selv og gik over paa den
anden Side af Gaden og endog til Værn imod ham benyttede sig
af et Stykke Brænde, som hun tog af en Kurv, der var udstillet
som Skilt udenfor en Butik, ikke vilde have med ham at gjøre,
vedblev han dog lige indtil Øresundsvej, hvor han blev anholdt
af en tilstedekommet Politibetjent, at forfølge hende med utug-
tige Anmodninger. Under denne hans Paatrængen brugte Til-
talte gemene og uhøviske Talemaader, hvorhos han en Gang
greb fat i hendes Arm for at standse hende, ligesom han trængte
sig op ad hende, Alt dog, som det efter Tiltaltes Forklaring,
der ej kan forkastes, maa antages, uden at have til Hensigt at
udøve nogen Vold mod hende eller at true hende.

For det nævnte Forhold findes Tiltalte, der er født den 1
Juni 1864 og som ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets
Dom af 19 Juni 1886 er bleven anset efter Straffelovens § 185
med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved den
indankede Dom rettelig paany anset efter samme Straffe-
bestemmelser, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat
til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes
passende at burde bestemmes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 58. Bygmester J. H. Mortensen
(Overretssagfører O. Petersen)

contra

Vognmand Jens Olsen (Asmussen),

betr. Injurier, fremsatte i et Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Januar 1891: Den ovennævnte for Citanten, Vognmand Jens Olsen, ærefornærmende Sigtelse bør være død og magtesløs, og bør Indstævnte, Bygmester J. H. Mortensen, til Statskassen bøde 300 Kr., eller i Mangel af Bødens fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning til Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at skjærpe den Appellanten ikjendte Straf eller tilkjende Indstævnte Erstatning, vil den indankede Dom i Henhold til de forøvrigt i samme anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en af Citanten, Vognmand Jens Olsen, mod Indstævnte, Bygmester J. H. Mortensen, her ved Retten anlagt Sag, tilstillede sidstnævnte sin Sagfører under 21 Januar 1890 en til Fremlæggelse i Retten bestemt Skrivelse, hvori Indstævnte om Citanten udtaler:

„Jeg er kommen under Vejr med, at han har besveget mig for flere Hundrede Kroner med det Regnskab, han uden behørig Bilag har aflagt for sin Del af Opførelsen af Ejendommen paa Nørrebro. Han har herved havt en betydelig Indtægt, hvorom Intet findes i Regnskabet, og saaledes beriget sig paa min Bekostning“, hvilken Skrivelse derefter blev fremlagt i Retten den 10 Februar 1890. Citanten har i den Anledning under nærværende Sag paastaaet, at ovennævnte, formentlig ubeføjede Sigtelse mod ham mortificeres, og at Indstævnte dømmes til at erlægge en klækkelig Bøde, samt til at betale Citanten en Erstatning af 5000 Kr. for den ham ved Sigtelsen paaførte Skade med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Februar 1890, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Da Indstævnte ikke har tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af den ommeldte Sigtelse, der maa anses for i høj Grad ærefornærmende for Citanten, og han ej heller har oplyst, at Citanten — som af Indstævnte anbragt — under den ovennævnte Sag har fremsat Beskyldninger mod ham, der kunde beføje ham til at fremkomme med bemeldte Sigtelse som Retorsion, findes Indstævnte at maatte anses efter Straffelovens § 215 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 300 Kr. eller subsidært simpelt Fængsel i 45 Dage, hvorhos bemeldte Sigtelse vil være at mortificere. Efter den Maade, hvorpaa den er fremført, kan den derimod ikke antages at have fremkaldt nogen Forstyrrelse af Citantens Stilling og Forhold eller overhovedet paaført ham nogen Skade, og Citantens Erstatningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at maatte tilsvare Citanten med 100 Kr. Under Sagen foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Marts 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

36. Aargang.

Høiesteretsaaret 1892.

Nr. 58—59.

Tirsdagen den 14 Februar.

Nr. 301. Grosserer **John Matthiassen**
(Dietrichson)

contra

Handelsfirmaet **Semler & Matthiassen** (Arntzen),

betr. Udredelse af en Erstatning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 September 1892:
Indstævnte, Grosserer John Matthiassen, bør til Sagsøgerne,
Handelsfirmaet Semler & Matthiassen, betale 1000 Kr. med
Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Marts 1892 til Betaling
sker og denne Sags Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at
udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
og idet der efter de foreliggende Oplysninger ikke findes
Føje til enten, som af Hovedappellanten paastaet, at ned-
sætte eller, som af Kontraappellanten paastaet, at forhøje
det tilkjendte Erstatningsbeløb, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at maatte
ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Husqvarna Fabrikers herværende Generaldepot med Indstævnte Grosserer John Matthiassens Tilladelse i Dagbladet „Politiken“ for den 27 Marts d. A. havde offentliggjort følgende fra Indstævnte modtagne Erklæring:

„Siden ifjor har jeg benyttet Husqvarnas Spare-Komfur Nr. 7 og erklærer herved, at jeg er fuldstændig tilfreds med samme. Efter min Erfaring findes der ikke noget mere brændselsbesparende og praktisk indrettet Komfur end Husqvarnas. Jeg skal ikke komme ind paa nogen Sammenligning med det saa meget averterede „Comfort Komfur“, da en kontraktlig Forpligtelse til ikke at nedsette dette Komfur afholder mig fra enhver Kritik over samme.

Kjøbenhavn, den 25de Marts 1892.

John Matthiassen,
tidl. Medindehaver af Firmaet Semler & Matthiassen,
Forhandlere af „Comfort Komfurer,“

have Sagsøgerne, Handelsfirmaet Semler & Matthiassen, under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem i Erstatning for det dem som Eneforhandlere af de af J. S. Hess i Middelfart fabrikerede saakaldte Comfortkomfurer ved Erklæringens Offentliggjørelse tilføjede Tab 10,000 Kr. eller i alt Fald et ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 31 Marts d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Søgsmaalet er støttet paa, at det i Erklæringen indeholdte nedsættende Angreb paa Sagsøgernes Firma og særlig paa de af dem forhandlede Komfurer i sig selv er retsstridigt og maa forpligte til Erstatning, og at det derhos er et Brud paa en særlig Forpligtelse, Indstævnte har paataget sig, da han udtraadte af Firmaet, idet der ved denne Lejlighed under 26 Juli 1889 oprettedes en skriftlig Overenskomst, hvorved han og E.

Semler som fremtidig Eneindehaver af Firmaet fordelte dettes Agenturer mellem sig, saaledes at Repræsentationen af J. S. Hess & Søn i Middelfart skulde forblive hos Firmaet, hvorhos de to Kontraherende tilsagde hinanden, at ingen af dem skulde udtale sig nedsættende om de Varer, Medkontrahenten ifølge Overenskomsten overtog, selv om de mulig skulde blive Konkurrenter i Forhandling af Varer af samme Art.

At denne Forpligtelse, som af Indstævnte anført, kun skulde gjælde indtil Opgjørelsen af det fra Interessentskabet hidrørende Mellemværende, kan ifølge Overenskomstens Indhold og Indstævntes egen Udtalelse i den paaklagede Erklæring ikke antages. Indstævnte benægter, at det har været hans Hensigt at udtale sig nedsættende om Comfortkomfurerne, men da Erklæringen maa forstaaes saaledes, at Udstederen, der har specielt Kjenndskab til de omhandlede Komfurer, ikke kan criticere dem uden at udtale sig nedsættende om dem, og da en saadan Erklæring var i Strid med Overenskomsten af 26 Juli 1889, samt da dens Offentliggjørelse maa formodes at have virket hæmmende paa Afsætningen af dette Fabrikat, vil Indstævnte have at erstatte Sagsøgerne det dem derved paaførte Tab, der efter det Foreliggende skjønnes at kunne anslaaes til 1000 Kr., hvilket Beløb med Renter som paastaaet bliver at tilkjende Sagsøgerne, hvem Indstævnte derhos vil have at godtgjøre Sagens Omkostninger med 80 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 377. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Valdemar Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Januar 1893: Arrestanten Valdemar Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Jørgensen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Valdemar Jørgensen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Natten mellem den 16 og 17 November f. A. skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Aktieselskabet „Pomona“s Forretningslokale i Kjælderetagen i Ejendommen Ved Stranden Nr. 16 ved fra Gaden at stige ind gennem et Vindue, hvis Rude kort forinden — som det maa antages, ved et Uheld — var ituslaaet af en Person, med hvem han var i Følge. I det til Forretningslokalet hørende Kontor undersøgte han først en uafaaet Pult uden i samme at finde Noget, som han fandt værd at stjæle, og stjal derefter en Jakke, der hang frit fremme, samt et i en af dens Lommer beroende Lommelærklæde, hvilke til ialt 3 Kr. 33 Øre vurderede Gjenstande tilhørte Forretningens Bestyrer Niels Søren Nielsen. Forretningslokalet var ubeboet om Natten, medens Ejendommen iøvrigt var beboet. Arrestanten har derhos overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 16 August f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes ham hver Mandag at melde sig til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han ingen saadan Melding har foretaget i Tidsrummet fra den 24 Oktober f. A., indtil han Natten mellem den 16 og 17 November næstefter blev paagreben under nærværende Sag.

Arrestanten er født den 6 Marts 1870 og — foruden 4 Gange forinden sit fyldte 18 Aar at være straffet for Tyveri — anset ifølge Rettens Dom af 25 Februar 1890 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5

Dage, ifølge Rettens Dom af 12 Juli s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og senest ifølge Rettens Dom af 13 Februar f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Eet med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Onsdagen den 15 Februar.

Nr. 379. Høiesteretssagfører Lunn
contra
Anders Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Januar 1893: Arrestanten Anders Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Anders Nielsen for Vold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Om Eftermiddagen den 2den f. M. indlod Arrestanten sig paa Gaden i Samtale med en ham ubekjendt Tjenestekarl ved Navn Georg Julius Sørensen, der fortalte ham, at han søgte sig et Logi. Arrestanten, der logerede i Ejendommen Tjørnegade Nr. 7 hos Ane Cathrine Olsen, Jensens Enke, foreslog da, at de skulde logere sammen i hans nævnte Logi, og efterat de havde nydt nogle Drikkevarer, fulgte Sørensen hjem med ham for at tage Logiet i Øjesyn. Sørensen trakterede her med noget bayersk Øl, og da Arrestantens fornævnte Logiværtinde, til hvem han stod i Kjæresteforhold, drak noget af Øllet, blev Arrestanten, der var noget paavirket af nyde Drikkevarer, men dog i fuldkommen tilregnelig Tilstand, vred herover og indlod sig i Skjænderi med hende, hvilket endte med, at han med sin knyttede Haand tilføjede hende et Slag i det venstre Øje, som havde en Blodudtrædning under samme til Følge, der ved hendes Møde i Retten den 7de f. M. endnu ikke fuldstændig havde fortaget sig. Da Sørensen nu bad Arrestanten at lade være at slaa hende, foer Arrestanten af Harmen over, at Sørensen blandede sig i Striden, løs paa ham og tildelte ham med sin Pande et Slag i Ansigtet. Arrestanten og Sørensen greb derefter fat i hinanden og brødes, og Arrestanten, der fik Sørensen kastet om paa Gulvet, lagde sig ovenpaa ham og holdt ham nede samt tilføjede ham dels med sin knyttede højre Haand, dels med sin Pande, endel — som det maa antages, 7 à 8 — Slag i Ansigtet. Politibetjent Nr. 585, Kattrup, hvem Jensens Enke havde tilkaldt, kom nu tilstede, og paa hans Opfordring ophørte Arrestanten med Voldshandlingerne.

Ved en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse af Tjenestekarl Sørensen fandtes der foruden et Saar i Panden, som strax efter Overfaldet var blevet forbundet paa Kommunehospitalet, betydelig Svulst og Blodunderløbning af Øjelaagene paa begge Sider og Partiet deromkring. Særlig var højre øvre Øjelaag ommandet til en godt valnøddestor blaalig spændt Svulst, som skjød sig frem over Øjet og nedre Øjelaag og forhindrede, at Øjet enten aktivt eller passivt kunde aabnes. Saaret i Panden var endnu ikke lægt, da Sørensen den 7de f. M. gav Møde i Retten, og han havde dengang endnu store Blodudtrædninger omkring begge Øjnene. Det kan imidlertid ikke antages, at de nævnte Læsioner, der alle maa antages at hidrøre fra den ham overgaaede Vold, saalidt som den Jensens Enke tilføjede Læsion ville medføre skadelige Følger for deres fremtidige Helbred, hvad Arrestanten ej heller vil have tilsigtet.

Arrestanten er født den 13 Maj 1857, og foruden at han

i Aarene 1879 og 1856 under tvende mod ham for Vold indledede Undersøgelser i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder af henholdsvis 200 Kroner og 250 Kroner, som han senere afsonede, er han blandt Andet anset ifølge Rettens Dom af 27 Marts 1888 dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, dels efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Rettens Dom af 9 November 1889 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ifølge Rettens Dom af 22 Marts 1890 efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 109. Forhenværende Dampmøller H. Johansen
(Selv)

contra

Enken C. M. Flindt (Ingen),

betr. Betaling af et formentligt Tilgodehavende.

Amager Birks ordinære Rets Dom af 16 Maj 1889: Indstævnte, Enken C. M. Flindt af Sundbyester, bør til Citanten, H. Johansen, betale i Sagsomkostninger 30 Kr. og til Justitskassen erlægge en Bøde af 8 Kr., men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Til Amtsfattiggassen betaler Citanten en Bøde af 5 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juni 1891: Indstævnte, Enken C. M. Flindt, bør til Citanten, H. Johansen, betale 62 Kr. 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Juni 1888, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ved Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse, anførte Grunde — hvortil kan føjes, at Appellanten heller ikke sees før i Aaret 1888 at have stillet nogen Fordring til Indstævnte om Vederlag for sin Virksomhed — og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Stævning af 18 Juli 1888 søgte Citanten i nærværende Sag, H. Johansen, ved Amager Birks Ret Indstævnte, Enken C. M. Flindt, til Betaling af:

a. For kontant Udlæg	32 Kr. 05 Ø.
b. For leverede Varer	30 — 55 —
c. For Forvaltning af Indstævntes 3 Ejendomme m. m. 1448 — „ —	
Ialt	<u>1510 Kr. 60 Ø.</u>

med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 Juni s. A. og skadesløse Sagsomkostninger, medens Indstævnte procederede til Frifindelse ligeledes med Tillæg af Sagsomkostninger. Ved Underrettens Dom af 16 Maj 1889 blev Indstævnte, der fandtes ikke at have anført tilstrækkelig lovlig Grund til, at hun havde undladt at give personlig Møde ved Forligsmæglingen i Sagen, dømt til at betale Citanten Sagens Omkostninger med 30 Kr. og at bøde 8 Kr. til Justitskassen, men blev iøvrigt frifunden, medens Citanten for nogle af ham under Proceduren brugte Udtalelser blev dømt til at bøde 5 Kr. til Amtsfattiggassen og ligesaa meget til Justitskassen.

Denne Dom har Citanten, efter Oprejningsbevilling af 13 Februar f. A. og Bevilling til at fremkomme med nye Oplysninger, ved Stævning af 10 Marts f. A. indbragt for Overretten, hvor han har paastaet Dommen forandret overensstemmende med sin ved Underretten nedlagte Paastand og subsidiært har

paastaaet det ham for Forvaltning af Indstævntes Ejendomme m. m. tilkommende Vederlag bestemt ved Skjøn af uvillige Mænd, hvorimod Indstævnte har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og subsidiært har paastaaet det nysnævnte Citanten muligen tilkommende Vederlag bestemt af Retten. Appellens Omkostninger har hver af Parterne paastaaet sig tilkjendt skadesløst.

Ifølge det i Sagen Oplyste afgik Indstævntes Mand, Murmester J. Flindt af Sundbyøster, i Slutningen af April 1880 ved Døden, og hans og Indstævntes Fællesbo toges under Behandling af Amager Birks Skifteret, hvorhos Indstævnte, der tillige med Afdødes Broder var Arving i Boet, paa Skiftesamling i Boet erklærede, at hun ikke turde vedgaa Arv og Gjæld. Efter Indstævntes Begjæring blev Citanten af Skifteretten beskikket til hendes Lavværg, hvilken Beskikkelse dog blev tilbagekaldt den 6 Juni, 1884 og den 19 Februar 1887 blev Boet af Skifteretten ekstraderet til Arvingerne, hvorhos den Afdødes Broder erklærede, at han af Indstævnte var bleven fyldestgjort for sin Arvepart, saaledes at Indstævnte overtog Boet som eneste Arving. Efterat Citantens Beskikkelse til Lavværg for Indstævnte, som nævnt, var bleven tilbagekaldt, udstedte Indstævnte den 6 Juni 1884 en Generalfuldmagt for ham til paa hendes Vegne at møde til enhver Tid og Sted, hvor saadant maatte fordres og findes fornødent, for at paase og paatalde hendes og Boets Tarv, som han maatte finde tjenligt, og han vedblev efter den Tid at bistaa hende og udføre Forretninger for hende, indtil Forbindelsen mellem dem den 11 Februar 1888 blev afbrudt.

Medens Citanten, som bemærket, har anbragt, at han for kontant Udlæg og for leverede Varer har tilgode hos Indstævnte de ovenfor under a og b nævnte Beløb, tilsammen 62 Kr. 60 Øre, har han endvidere gjort gjældende, at han, siden Indstævntes Mand den 28 April 1880 afgik ved Døden, indtil den 11 Februar 1888 har bistaaet Indstævnte, dels paa Skiftet, dels paa mange andre Maader, og da særlig med Bestyrelsen af Boets faste Ejendomme saavel under Boets Behandling, som efter at dette var blevet ekstraderet til Indstævnte, idet han besørgede Udlejning af Lejligheder i Ejendommene, besørgede Reparationer af Ejendommene, forstrakte Indstævnte med Laan, og i det hele varetog hendes Tarv, hvormed han vil have havt betydelig Ulejlighed, og hvilken Virksomhed efter hans Anbringende medtog hans halve Tid. Idet Citanten af Skifteretten, der behandlede Indstævntes og hendes afdøde Mands Bo, for sin Ulejlighed, særlig ved Bestyrelsen af Boets faste Ejendomme, hvis Forvaltning af Skifteretten var overdraget til Indstævnte, i det første Aar, i hvilket Boet var under Behandling, vil have modtaget en Betaling af 300 Kr., og han derefter i det følgende

Aar for den af ham Indstævnte ydede Bistand vil af hende have modtaget yderligere 200 Kr., saa at han for sin omhandlede Virksomhed i de 2 første Aar efter Indstævntes Mands Død vil have modtaget en Betaling af ialt 500 Kr. eller 250 Kr. pr. Aar, formener han, at der for hans Virksomhed i Indstævntes Interesse i de efterfølgende 5 Aar og $9\frac{1}{2}$ Maaneder, indtil hans Forbindelse med Indstævnte i Februar 1888 ophørte, tilkommer ham hos hende à 250 Kr. pr. Aar et Vederlag af 1448 Kr.

Indstævnte har ogsaa erkjendt, at Citanten saavel i de 2 første Aar efter hendes Mands Død, som ogsaa senere indtil i Februar 1888, har i sin Egenskab af hendes Lavværgе været hendes Raadgiver og har staaet hende bi paa forskjellig Maade, og at han navnlig har givet Møde paa adskillige Skiftesamlinger i hendes og afdøde Mands Bo og ved Auktionen over Boet tilhørende faste Ejendomme, samt i enkelte Tilfælde har været hende behjælpelig med Affattelsen af Lejekontrakter og en enkelt Gang har besørgt Udførelsen af Reparationsarbejde ved en af Ejendommene. Derimod har Citanten efter hendes Anbringende langtfra udført en saa omfattende Virksomhed i hendes Interesse, som af ham anført, ligesom hun har nægtet, at Citanten har ydet hende Laan eller Pengeforstrækninger med Undtagelse af de fornævnte 300 Kr., som Indstævnte har erkjendt at have laant af Citanten, men hvilke det er in confesso, at han forlængst har faaet refunderet af hende, og for den Bistand, han har ydet hende, formener hun, at der ikke kan tilkomme Citanten noget Vederlag, da den er ydet af ham i hans Egenskab af hendes Lavværgе, og intet Vederlag har været betinget eller af hende er bleven lovet ham, hvorhos de 200 Kr., som Citanten har modtaget af hende, efter hendes Anbringende ikke vare Vederlag for ydet Bistand, men derimod et Citanten af hende ydet Laan, som han ikke har tilbagebetalt. Indstævnte mener derhos, at de 300 Kr., som Citanten har oppebaaret efter det første Aar, i hvilket Boet var under Skiftebehandling, i alt Fald maa anses som et fuldkommen tilstrækkeligt Vederlag for hans Virksomhed i det hele i hendes Interesse, og at han end mere maatte anses som rigelig fyldestgjort for denne, saafremt ogsaa de 200 Kr., som han har modtaget af Indstævnte, skulde betragtes som Vederlag for hende ydet Bistand.

Ved et af Citanten efter Sagens Paadømmelse i første Instans optaget Thingsvidne maa det anses oplyst, at Citanten under Boets Behandling har ydet Indstævnte væsentlig Bistand dels ved at møde paa Skiftesamlinger og ved Auktionen over Boets faste Ejendomme for der at varetage hendes Interesse, dels med Bestyrelsen af Boets faste Ejendomme, hvis Forvaltning maa antages af Skifteretten at have været overladt til Indstævnte, og at han i det hele har været virksom for Indstævntes Tarv, hvorhos det maa anses in confesso, at han ogsaa efter

Boets Slutning har bistaæet hende som hendes Raadgiver. Derimod er det ikke oplyst, at Citanten har ydet Indstævnte andet Laan eller anden Forstrækning end af hende erkjendt.

For den af Citanten saaledes udøvede Virksomhed, der maa anses at have været forbunden med ikke ringe Ulejlighed for ham, kunde der dog, forsaavidt den er udøvet af ham som Lavværg for Indstævnte, ikke anses at tilkomme ham nogen Betaling, medmindre saadant var betinget eller var lovet ham, og vel blev der, da Beskikkelsen for Citanten som Indstævntes Lavværg var bleven tilbagekaldt, den 6 Juni 1884 af Indstævnte givet ham den ovennævnte Generalfuldmagt, men Citanten ses dog ogsaa efter den Tid at være optraadt som Lavværg for Indstævnte, hvortil hun derfor, efter Beskikkelsens Tilbagekaldelse, maa antages at have udvalgt ham, og hvilket Valg han maa antages at have modtaget. Medens Citanten nu end ikke har assereret, at han af Indstævnte har betinget sig Vederlag for den Bistand, han ydede hende, er det imod Indstævntes Benægtelse ej heller bevist, at hun har lovet eller tilsagt ham noget saadant Vederlag. Da Citanten imidlertid, som foran nævnt, har oppebaaret 300 Kr. af Boet og endvidere af Indstævnte for hende ydet Bistand vil have faaet betalt 200 Kr., formener han, at det i alt Fald heraf fremgaar, at det har været Meningen, at han skulde have Betaling for den Hjælp, som han ydede Indstævnte. Det maa dog med Hensyn til de 300 Kr., som Citanten oppebar af Boet, bemærkes, at dette Beløb af ham var opført som betalt til ham paa en af ham forfattet Fortegnelse over Udgifter ved Boets faste Ejendomme i Tiden fra 24 April 1880 til 24 Juni 1881, hvorhos det efter det Foreliggende maa antages, at han ved samtidig med Fortegnelsen at aflevere et Beløb til Skifteforvalterens daværende Fuldmægtig deri havde fradraget de 300 Kr., og at Fuldmægtigen modtog Fortegnelsen uden Indsigelse. Af et Vidne er det derhos forklaret, uden at Citanten har benægtet denne Forklarings Rigtighed, at Vidnet, da det som daværende Fuldmægtig hos Inkassator i Boet forfattede Koncept til foreløbigt Regnskab i Boet og af Skifteforvalterens Fuldmægtig var bleven underrettet om Sammenhængen med de omhandlede 300 Kr., udtalte til Citanten, at denne ikke kunde gjøre Regning paa et Salær fra Skifteretten, men at Vidnet i Betragtning af, at Citantens Opgjørelse var bleven modtaget af Skifterettens Fuldmægtig uden Forbehold, vilde anmode Inkassator om at henstille til Skifteretten, at Citanten beholdt de 300 Kr. som Salær en Gang for alle for den Indstævnte ydede Assistance under Boets Behandling. Det ses ogsaa, at der i det af Boets Inkassator den 1 April 1885 aflagte foreløbige Regnskab i Boet er ført til Udgift 300 Kr. som „betalt Enkefru Flindts Lavværg for Assistance ved Administrationen“. Ligesom Citanten herefter ikke kunde

have Anledning til at anse de 300 Kr. som indrømmede ham af Boet eller Skifteretten som Betaling alene for den Assistance, han havde ydet Indstævnte i Tiden fra den 24 April 1880 til den 24 Juni 1881, saaledes kunde han end mindre derved, at Boet tilstod ham dette Beløb, blive berettiget til af Indstævnte at kræve Betaling for den Bistand, han ydede hende. Ej heller kan den Omstændighed, at Citanten senere af Indstævnte har modtaget 200 Kr., afgive noget Datum for, at hun har erkjendt sig forpligtet til at betale ham for den Hjælp, han ydede hende, da det imod Indstævntes Benægtelse ikke er oplyst, at Beløbet er betalt Citanten som Vederlag for Indstævnte ydet Bistand, og at det ikke, som af hende anbragt, er et Citanten af hende ydet Laan.

Endelig har det fornævnte Vidne forklaret, at Citanten ved den ommeldte, af Vidnet omforklarede Lejlighed til Vidnet udtalte, at han ikke fordrede noget for sig selv, idet han alene assisterede Indstævnte af Venskab for hendes afdøde Mand og derfor ikke vilde have Betaling for sin Assistance. Idet det endnu bemærkes, at intet nærmere er oplyst angaaende Beskaffenheden eller Omfanget af den Bistand, som Citanten har ydet Indstævnte, efter at Boet var blevet hende ekstraderet, findes Citanten efter det Anførte ikke at kunne kræve Betaling af Indstævnte for den hende ydede Bistand, og det bliver derfor uforførdent at undersøge, om han, som Indstævnte mener, ialt Fald maa anses at være tilstrækkelig vederlagt for denne.

Da Indstævnte imidlertid har erkjendt at være bleven Citanten skyldig de af denne paastaaede 62 Kr. 60 Øre for konstant Udlæg og leverede Varer, og det ikke er oplyst, at der mellem Parterne har bestaaet noget Mellemlægningsforhold, der kunde berettigede Indstævnte til, selv om de 200 Kr., som hun har betalt Citanten, maatte være at anse som et ham ydet Laan, at fordre Likvidation uden Kontrasøgsmaal, der ikke er anlagt af hende, vil hun være at dømme til at betale Citanten de nævnte 62 Kr. 60 Øre med Renter deraf som paastaaet, medens Underrettsdommen iøvrigt vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger ved Overretten ville være at ophæve. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 384. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Agathe Petersen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri og ulovlig Bissekramhandel.

Voer og Nim Herreders Politirets Dom af 1 December 1892: Tiltalte Agathe Petersen af Torslev bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 75 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1893: Arrestantinden Agathe Petersen bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 60 Dage samt til Voer og Nim Herreders Politikasse bøde 10 Kr. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for ulovlig Bissekramhandel, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den Straf, som herfor kan idømmes efter Forordningen 27 November 1839, ikke har summa appellabilis.

Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Bissekramhandel afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Agathe Petersen til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Agathe Petersen — der er født i Aaret 1854, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet, nemlig 1 Gang for Bedrageri, 4 Gange for Tyveri, tildels i Forbindelse med andre Ejendomsindgreb, 3 Gange for Betleri, deraf 1 Gang tillige for Løsgænger, og 1 Gang for Løsgænger alene, senest ifølge Baag Herreds Extraretsdom af 14 August 1890 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tildales under denne Sag for Betleri og ulovlig Bissekramhandel. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der den 1 November f. A. blev løsladt, efterat hun en Tid havde hensiddet i Varetægtsarrest i Horsens som mistænkt for Tyveri m. m., uden at der imidlertid under den paagjældende Sag blev beordret Tiltale imod hende — fra sin Løsladelse, indtil hun den 20 November f. A. blev anholdt, har vandret omkring i forskellige Egne i Jylland og ernæret sig ved at forhandle Lampeslør, som hun selv havde forfærdiget, hvorved hun efter sin Forklaring kunde tjene ca. 1½ Kr. om Dagen, samt at hun, der iøvrigt ikke under sin Omstrejfen vil have betlet, den 19 November f. A. paa Vejen fra Horsens til Søvind Sogn, hvor hun blev anholdt, har betlet paa 4 Steder, idet hun paa to Steder fik Mad men ingen Penge, medens hun paa de to andre Steder Intet erholdt. For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden være at anse dels for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Bekjendtgørelse 10 April 1865, dels, — idet Arrestantinden paa Grund af de hende, som meldt, tidligere overgaaede Straffedomme i Medfør af Frd. 23 April 1845 § 2 har været uberettiget til at omføre de af hende forfærdigede Lampeslør til Salg, selv om de kunne betragtes som Husflidsprodukter, hvad ogsaa, efter hvad hun har erkjendt, af Forhørsdommeren var blevet hende tilkjendegivet under det Forhør, som optoges i Anledning af den ovennævnte Sigtelse mod hende for Tyveri m. m. — for ulovlig Omløben med Varer efter Frd. 27 November 1839 § 1, jfr. Frd. 13 Februar 1775 § 4, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes henholdsvis til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 60 Dage og til en Bøde til Voer og Nim Herreders Politikasse af 10 Kr.

Nr. 375. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven (ulovlig Beværtning og ulovlig Udskjænkning af Spirituosa).

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 16 Juli 1892: Tiltalte, Gjæstgiver Hans Peter Jensen af Augerup Kro, bør til Holbæk Amts Fattigkasse bøde 200 Kr., og derhos udrede Sagens Omkostninger. At efterkomme inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1892: Tiltalte, Gjæstgiver Hans Peter Jensen af Augerup Kro, bør til Holbæk Amts Fattigkasse bøde 200 Kr., samt have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Saa betaler og Tiltalte Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Mundt og Juul for Overretten, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Jensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Gjæstgiver Hans Peter Jensen af Augerup Kro, for ulovlig Beværtning og Udskjænkning af Spirituosa, og er det ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, som den 14 August f. A. har erholdt Bevilling til i den af ham forpagtede Augerup

Kro i Svallerup Sogn at drive Gjæstgiveri (Krohold), men hvem det ifølge Bevillingen „under sammes Forbrydelse og videre Straf for uberettiget Næringsbrug“ ikke er tilladt at beværte Andre end Rejsende, og som derefter den 1 og 3 September f. A. har løst Næringsbevis henholdsvis paa Gjæstgiveri og paa Brænde-
vinshandel, i Marts Maaned d. A. ved 2 i Forbindelse med Dilletantforestillinger afholdte offentlige Baller, som Politimesteren havde tilladt paa Betingelse af, at der ej blev beværtet med bajersk Øl og Spirituosa, har udskænket saadanne Drikkevarer, nemlig bajersk Øl og Kaffe med Brændevin, Cognac eller Rom i, til Personer, som vare komne til Kroen for at deltage i Dansen fra de omliggende i en Afstand af fra $\frac{1}{2}$ til 1 Mil fra Kroen værende Byer, samt at han den 17 Juni d. A. har udskænket bajersk Øl og Genever til Staldkarl Hans Jørgensen fra den umiddelbart ved Augerup Kro beliggende Gaard Filipssdal.

Med Hensyn til Tiltaltes Forhold ved de to ommeldte offentlige Baller har Tiltalte nu vel villet gjøre gjældende, at de Deltagere i disse, der vare længere borte fra, eller som vare komne kjørende, maa anses som Rejsende, som han ifølge sin Bevilling, uanset Politimesterens Forbud, i Henhold til sin Næringsberettigelse havde Lov til at beværte med Spirituosa, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes de ikke at kunne betragtes som saadanne.

Tiltalte, der er født den 19 Juli 1863, og som foruden i Arts og Skippinge Herreders Politiret den 15 Maj og 12 December 1891 at have vedtaget Bøder paa henholdsvis 15 og 25 Kr. for ulovlig Beværtning, og som ved nærværende Rets Dom af 24 Juni d. A. for Overtrædelse af Næringslov 29 December 1857 § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter sammes § 78 for ulovlig Brændevinudskænkning, første Gang begaaet, er anset med en Holbæk Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 100 Kr., vil som Følge heraf nu være at anse efter Lov 29 December 1857 § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter sammes § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinudskænkning, uden at det kan komme i Betragtning, at de ommeldte Forseelser ere begaaede af Tiltalte paa en Tid, da Underrettsdommen i ovennævnte Sag, ved hvilken Tiltalte var anset efter Næringslovens nævnte Paragrafer for 3die Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinudskænkning, stod under Appel for Overretten. Den Straf, som Tiltalte har forskyldt, findes at burde bestemmes til en Holbæk Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr., hvorhos Tiltalte i Henhold til Næringslovens § 78 vil have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte med den samme Bøde uden Forbrydelse af hans Ret til Brændevinssalg, være at forandre.

Nr. 360.

Advokat Nellemann

contra

Ludvig Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 22 September 1892: Tiltalte Ludvig Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Gaardejer Chr. Rasmussen 1 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zwick og Fasting, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1892: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Wolff for Overretten betaler Tiltalte Ludvig Rasmussen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke, at Tyveriet er begaaet senere end den Tiltalte tidligere overgaaede Tyvsdom,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Rasmussen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Tiltalte Ludvig Rasmussen, der er født den 27 Februar 1866, og som ved Lollands Nørreherreds Extrarets

Dom af 12 Maj f. A. efter Straffelovens § 228 er anset med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men ikke iøvrigt er funden justitialiter tiltalt eller straffet, er aktioneret for Tyveri, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne godtgjort, at Tiltalte en Aften i forrige Aar har tilegnet sig en Gaardejer Christian Rasmussen af Højreby tilhørende, af denne til 2 Kr. vurderet Staalgreb, der henstod ved Brøndehuset i Bestjaalnes Gaard. Tiltalte har først forklaret, at dette foregik i Maj Maaned f. A., forinden den ham tidligere overgaaede Dom var afsagt, senere at han ikke bestemte kan huske, naar han begik Tyveriet, men efter hvad Bestjaalne og en hos denne tjenende Karl edelig have forklaret, hvilket ogsaa bestyrkes ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, maa det antages, at Tyveriet ikke er begaaet før sidst i Juli Maaned s. A. Som Følge heraf vil Tiltalte som i den indankede Dom rettelig antaget, være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og da den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, og Dommens Bestemmelser om den Bestjaalne tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 371.

Advokat Klubien

contra

Henrik Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 30 September 1892: Tiltalte Murer Henrik Andersen af Struer bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Falbe-Hansen 12 Kr. og til Defensor Sagfører Aggerholm 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte
Henrik Andersen til Advokaterne Klubien
og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Murer Henrik Andersen for Vold og Op-
sætsighed mod Politiet. Det fremgaar af Sagens Oplysninger,
at Gensdarm C. Hansen, der den 3 August d. A. om Efter-
middagen omtrent Kl. 6 paa Grund af en Anmeldelse om, at
Tiltalte, der har Bopæl i Struer, var aldeles rasende, truede og
udskjældte Husets Beboere, samt havde udstødt Trusler mod sin
Kone, havde indfundet sig ved Tiltaltes Bopæl, traf ham staaende
i Gadedøren, og gaar den af bemeldte Gensdarm afgivne For-
klaring, som han under et paa Foranledning af Overretten op-
taget yderligere Forhør har bekræftet med sin Ed, i det Væsent-
lige ud paa, at Tiltalte, der var noget beruset, da Gensdarm
Hansen opfordrede ham til at være fornuftig og afholde sig fra
at mishandle Hustruen, udskjældte Gensdarmen for „Hund“
samt for „Blaaben“ og „Blaabær“, og med den knyttede Haand
tilføjede ham tvende Stød for Brystet og et Slag i Panden, ved
hvilket Huden blev afskrabet over venstre Øje. Den af Gensdarm
Hansen saaledes givne Fremstilling er bekræftet ved flere Til-
stedeværendes, tildels beedigede Forklaringer, og har saaledes
navnlig et Vidne edelig forklaret, at han i en Afstand af om-
trent 10 Skridt iagttog, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed
tilføjede Gensdarm Hansen 2 Slag for Brystet og derefter et
Slag med knyttet Haand i Ansigtet, medens 2 andre Vidner
ligeledes edelig have forklaret, det første, at han i en Afstand
af 12 à 14 Alen saa Tiltalte slaa ud med Armen, saa at
Gensdarm Hansen traadte et Skridt tilbage, samt at Gensdarmen
umiddelbart derefter havde en blodig Skramme over venstre Øje,
uden at Vidnet paa Grund af et mellemstaaende Træ kunde se,
hvor Slaget ramte Gensdarmen, hvorhos dette Vidne har tilføjet,
at han har hørt Tiltalte ved samme Lejlighed udskjælde
Gensdarmen for „Kalkun“, „Blaaben“ og „Blaabær“, og det
andret Vidne, at hun i en Afstand af 10—12 Alen saa Tiltalte

slaa flere Gange efter Gensdarmen, uden dog paa Grund af et mellemstaaende Træ at kunne se, om Slagene ramte, hvorhos hun har forklaret, at hun, da Gensdarm Hansen lidt efter kom hen til hende, lagde Mærke til, at Huden over hans ene Øje var skrabet, og at Gensdarm Hansen paa hendes Spørgsmaal, om denne Læsion hidrørte fra et Slag af Tiltalte, besvarede dette bekræftende. Endelig har dette Vidne under det ovennævnte yderligere Forhør edelig forklaret, at hun ved den paagjældende Lejlighed hørte Tiltalte kalde Gensdarm Hansen for „Blaaben“ og „Blaabær“, samt hørte, at han til Hansen udtalte: „Gaa Du bare væk, jeg har Blaabær nok i min Have“.

Medens Tiltalte, der har erklæret, at han ved den omhandlede Lejlighed ikke var saa beruset, at han vil kalde sig utilregnelig, i det første over ham afholdte Forhør vel indrømmede, at han maaske nok havde svaret Gensdarm Hansen noget hidsig, men derimod benægtede at kunne mindes at have slaaet Gensdarmen, har han senere forklaret, at han ikke med Villie har slaaet Gensdarmen; men til disse Foregivender vil der overfor de afgivne Vidneforklaringer intet Hensyn kunne tages. Det kan ikke antages, at den Gensdarm Hansen tilføjede Overlast vil medføre varige skadelige Følger for hans Helbred. For det her omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856, og som, foruden at han tvende Gange i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, i Følge Overrettens Dom af 24 Oktober 1887 har været anset efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 100 og § 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1892.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Marts 1893.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

